

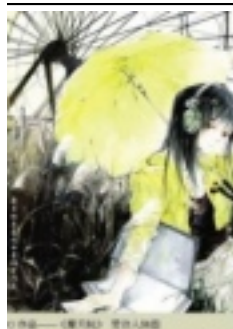
Làm yêu nữ gặp phải đại thần

Contents

Làm yêu nữ gặp phải đại thần	2
1. Chương 01	2
2. Chương 02	6
3. Chương 03	11
4. Chương 04	16
5. Chương 05	20
6. Chương 06	24
7. Chương 07	28
8. Chương 08	32
9. Chương 09	36
10. Chương 10	40
11. Chương 11	44
12. Chương 12	48
13. Chương 13	56
14. Chương 14	60
15. Chương 15	64
16. Chương 16	67
17. Chương 17	74
18. Chương 18	79
19. Chương 19	84
20. Chương 20	88
21. Chương 21	93
22. Chương 22	98
23. Chương 23	104
24. Chương 24	109
25. Chương 25	114
26. Chương 26	120
27. Chương 27	125
28. Chương 28	130
29. Chương 29	137
30. Chương 30	141
31. Chương 31	149
32. Chương 32	152
33. Chương 33	157
34. Chương 34 - 35	162
35. Chương 36	170
36. Chương 37	175
37. Chương 38	181
38. Chương 39	188
39. Chương 40	195
40. Chương 41 (phần 1)	201
41. Chương 41 (phần 2)	207

42. Chương 42	211
43. Chương 43 Phiên Ngoại 1	216
44. Chương 43 Phiên Ngoại 2	219
45. Chương 44 (phần 1)	224
46. Chương 44 (phần 2)	228
47. Chương 45	232
48. Chương 46	239
49. Chương 47	246
50. Chương 48: [phiên Ngoại]	253
51. Chương 49: [phiên Ngoại]	257
52. Chương 50: [phiên Ngoại]	263
53. Chương 51: [phiên Ngoại - Hết]	268

Làm yêu nữ gặp phải đại thần

Giới thiệu

Văn Án Yêu nữ có một ngày cũng gặp được đại thần phúc hắc thâm hiểm. “Gả cho ta đi, ta sẽ đem

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lam-yeu-nu-gap-phai-dai-than>

1. Chương 01

Tô Diêu đi từ nhà vệ sinh ra trở lại chỗ ngồi của mình, liền nhìn thấy trong trò chơi là một màu hồng sáng lóng lánh.

Tô Diêu trợn mắt nhìn: cô bị công kích!

Hơn nữa còn là công kích tập thể.

Tô Diêu không chút hoang mang di di con chuột, theo thứ tự xem xét đội hình địch – dẫn đầu là một tiểu Nga Mi cấp 80, càng về sau cấp bậc càng giảm một cách đáng thương – 77, 75, 70, 68, thậm chí, đi cuối cùng là một nhân vật cấp 59 —

Thấy đội hình như thế, Tô Diêu quả thật là không biết nên khóc hay nên cười.

“Ách ách ách.” Phía sau truyền đến một thanh âm mang đậm vẻ trêu chọc “Xem ra người đứng là bị thù ghét quá nhiều, ngay cả đám lỗ nhỏ kia cũng đứng ra thay trời hành đạo, Tô Diêu a Tô Diêu, nhìn đi nhìn đi, đã hiểu rõ người giang hồ đến thế nào chưa?”

Tô Diêu không để ý, thản nhiên nói “Người nào muốn chết thì cứ việc.”

Lời còn chưa dứt, cô nhanh chóng dùng chiêu Vô Ngân Tuyết để ẩn thân, sau khi ẩn thân thành công lập tức sử dụng kế kim thiên thoát xác, vừa ẩn thân vừa chậm rãi nhích tới gần, mục đích là khóa chặt đội

trưởng Nga Mi cấp 80, đầu tiên là điểm huyết đối phương, sau đó dùng chiêu Mai Hoa Tam Lộ để đối phương trở nên cứng ngắc, một hồi sau lại gia tăng sức mạnh chiêu thức tấn công bằng băng Phượng Vũ Cửu Thiên của phái Thiên Sơn, khiến cho Nga Mi kia tụt giảm hơn nữa lượng máu, một thoáng sau, Nga Mi lập tức dùng Thanh Tâm Quyển tự hồi máu cho mình, Tô Diêu tung một chiêu lập tức cản lại, sau đó lại một chiêu nữa khiến sáu bông tuyết rơi ra, Nga Mi kia dù có nhanh tay cỡ mấy cũng không thể làm gì khác hơn là cảm phần trở về với đất mẹ, đi đời nhà ma.

Còn đối với những thành viên khác trong đội, Tô Diêu thậm chí không thèm bỏ vào mắt, không có Nga Mi hồi máu cho, lượng máu của những người này chỉ có thể trụ được trong vòng một hồi ra chiêu của Tô Diêu, Cái Bang cấp 80 kia hai chiêu, một Di Hoa Tiếp Mộc, sau đó là Dương Quan Ba Diệp để tăng lực công kích, kế tiếp cô tung ra Trường Không — một âm thanh vang lên, chấn động cả một vùng.

Đợi đến khi khung cảnh trở lại bình thường, một đội người ngựa toàn bộ đã nằm trên mặt đất chết không nhắm mắt vẫn còn chờ rửa sạch.

“Yêu Nữ Họ Triệu người giết quá nhiều người!”

“Khi Phụ Tiểu Hào ta nhất định có ngày sẽ xử lý người!”

“Ta OXXX người....”

Tô Diêu lười nhác liếc nhìn bọn họ một cái, sau đó lên ngựa, tiêu sái rời đi không thèm quay đầu lại.

Người đứng phía sau than thở “Ha Ha, Tô Tô, động tác của người càng ngày càng tốt.”

Tô Diêu nhướn mày liếc xéo khuôn mặt đang tươi cười đứng đằng sau, hắn có vẻ hưng phấn như thể chính hắn mới là người giết chết cả đám kia chứ không phải là cô “Vừa lúc này còn mắng ta như thế, tại sao bây giờ lại hững hờ vậy rồi? Người xiên xỏ ta sao?”

Người phía sau khẽ nhếch mày, cười đáp “Không dám...Ta làm sao dám trèo cao...”

Tô Diêu căn bản là cũng mặc kệ hết cái đoàn người vừa rời ở kênh Thế giới mắng chửi cô, việc gì phải để tâm cho thêm rắc rối.

Điều khiển nhân vật của mình, Tô Diêu chạy dài một đường đi về phía Thương Sơn đào khoáng.

Từ Hoãn đứng phía sau nhìn Tô Diêu không tới nửa phút đã xử lý xong một đội, mặc dù trong cái đội kia đám nhãi nhép chiếm đa số, nhưng không thể phủ nhận cấp bậc của Tô Diêu quả thực rất cao — cấp 88, phái Thiên Sơn (BL: Phái TS được mệnh danh là sát thủ số 1 a).

Đổi lại người khác có lẽ không mạnh như thế, nhưng đây là Tô Diêu, do một tay hắn kéo vào game online Thiên Long này nhận làm đồ đệ, Từ Hoãn đứng là càng ngày càng có cảm giác thành công. Mắt hắn lơ đãng liếc về đôi tay nhỏ trắng dài của Tô Diêu.

Bất luận là người nào nhìn thấy đôi tay này chắc chắn cũng sẽ không tin được đây là tay của ma nữ nổi danh giết người như ngóe, đôi tay này, càng nhìn càng giống một kiệt tác nghệ thuật.

Đang lúc xuất thần thì điện thoại di động trong túi chợt réo vang, Từ Hoãn cầm điện thoại rời khỏi phòng làm việc.

Game online Thiên Long này quả thực có chút BT (chú thích: rất phi thường. Là phi (bình) thường ấy a =))), đào khoáng cũng phải cần dùng thể lực, hết lần này đến lần khác cô dùng sạch thể lực nhưng giá trị của mấy loại khoáng này đều rất ít ỏi, cho nên lần này Tô Diêu ở Thương Sơn dù có cố gắng cách mấy cũng chỉ đem về được ba phần khoáng thạch.

Sau khi dùng định vị phù về thành Lạc Dương (~~> Cái này ta biết nha, ta chơi Võ Lâm Truyền Kỳ, Nga Mi kiếm hân hoi =))), cô đi đến thủ kho lấy ra mấy vật liệu, tiến lại chỗ thợ thủ công từ chế tạo hai vật phẩm trang sức.

Một chiếc nhẫn, một bùa hộ mệnh.

Tô Diêu cầu nguyện hồi lâu, hy vọng GM có thể cho cực phẩm (Game Master: chủ game. Cái này ai chơi game đọc truyện là biết hết), nhưng sau khi giám định cũng chỉ là hai cái đồ bỏ đi (~~> Ui sao truyện này

nhieu ngôn ngữ game thế, thủ khó nà, giám định nà, phù nà...ai chơi game thì hử, chứ ai chưa chơi thì....ta không biết nha *mặt ngây thơ vô tội*). Mặc dù bùa hộ mệnh là năm sao, thuộc tính cũng không tồi, nhưng là nghiêng về công kích hỏa công, mà phái Thiên Sơn của cô chủ yếu vẫn dùng băng làm kỹ năng chính. Quá đối lập rồi, Tô Diêu càng nhìn càng cảm thấy không vừa mắt.

Cho nên Tô Diêu vừa ngẩng đầu đã lập tức thấy trên kênh Thế giới chạy dài một dòng chữ —

“Yêu Nữ này giết chết quá nhiều người, có bản lãnh thì cùng ông nội đây một chọi một, ta đảm bảo xử lý được người!” Ngữ khí quả thực rất oai hùng.

Tô Diêu nhấp vào cửa hàng, thuận tay mua mấy cái loa để phát ngôn trên kênh thế giới.

“Dẫn theo cả một đội cũng chả làm gì được bản cô nương ta, một chọi một người tưởng thắng được ta sao? Tỷ tỷ ta đây chỉ sợ người chết không toàn thây!”

Câu nói của cô vừa được phát ra, cả Server bắt đầu trở nên sôi sục —

[Thế giới] Bảo Bối Điểm Điểm: “Yêu Nữ nổi đóa rồi!”

[Thế giới] Thiên Sơn đồng mõ: “Lão yêu tinh kia, người đang nằm mơ giữa ban ngày sao?”

[Thế giới] Đường Tăng của Thái cô nương: “A Di Đà Phật, thói đời khó sửa, thói đời khó sửa a —”

[Thế giới] Trầm phán người vô tội: “Lão yêu tinh muôn năm, thật là có khí thế nha, ta muốn người thu nhận ta a —”

[Thế giới] Nương tử: “Yêu Nữ này quá vô sỉ, đến ngay cả mấy người chơi cấp thấp cũng giết không tha, có ngon thì đến Kính Hồ PK (đồ sát)! ”

....

Tô Diêu nhìn vô vàn cái loa đang chạy dài trước mắt, một hồi lâu sau không khỏi cảm thấy mừng thầm, tâm trạng uất ức có vẻ như đã chuyển biến tốt đẹp. Cho nên đợi đến lúc Server bớt sôi sục một chút mới ném ra một quả bom.

[Thế giới] Yêu Nữ họ Triệu: “Trầm mấy ngày gần đây cảm thấy có chút nhàm chán, cho nên muốn thu nạp nam sủng, ưu tiên người có thân thể khỏe mạnh, không từ chối người không toàn bích (~~> Em sặc!). Khâm thủ.”

Giống như một hòn đá ném xuống mặt nước đang chao động, khiến cho mặt nước càng trở nên dữ dội và đục ngầu —

Tô Diêu làm việc ở tạp chí xã hội dù tiền lương không nhiều lắm, nhưng ở thành phố Z này quả thực cũng có chút tiếng tăm.

Ban đầu Từ Hoãn cần rằng mua chỗ này làm trụ sở nhưng thực ra cũng có lợi rất lớn, ở đây địa lý thuận tiện đi lại, Từ Hoãn lại rất thành công trong việc không cần tốn sức để đào tạo những cộng tác viên siêu phàm, chính nhờ những chuyên mục trong tờ báo của hắn mà Từ Hoãn nhanh chóng đi lên thành một trong những chủ biên có tiếng nhất thành phố Z.

Tô Diêu nhìn Từ Hoãn từng bước từng bước tiến lên được vị trí như ngày hôm nay, cô cảm thấy rất bội phục năng lực đầu tư của hắn, nhưng là đối với cái vị lãnh đạo này, sự bất mãn của cô cũng không nhỏ chút nào.

“Phịch —”

Tô Diêu oán hận ném một xấp tài liệu lên bàn làm việc của Từ Hoãn, nghiêng răng nghiêng lợi nói “Người tự xem đi.”

Từ Hoãn khẽ nâng mắt kính viền vàng của hắn lên, cười ưu nhã “Tô Tô, phải chú ý khí chất thực nữ, khí chất thực nữ.”

Tô Diêu hít một hơi thật sâu, không ngừng tự nhủ với mình rằng hần là lão bản (~> Boss) , hần là đại biểu của từng nhân dân tẻ tạo cho cô một cuộc sống ấm no, nhưng rốt cục vẫn là không nhin được quát “NND, cũng đã hơn mười giờ rồi, người không cho ta về người sẽ chết hả?” Không phải một lần mà đêm nào cô cũng phải ở lại làm thêm giờ.

Từ Hoàn nhíu nhíu mày “Bình tĩnh.”

“Phụt——” Dây thần kinh kiên nhẫn của Tô Diêu cuối cùng cũng đứt hẳn, hận không thể xông đến tự tay bóp chết cái tên lão bản đêm nào cũng hành xác bắt cô làm thêm giờ kia.

Hoàn hảo là Từ Hoàn rất thức thời, thấy Tô Diêu muốn nổi điên lập tức buông một câu “Cuối tháng tiền thưởng là hai ngàn đồng.”

Tô Diêu nhất thời bình tĩnh trở lại “Thật sao?”

Từ Hoàn đưa ngón tay dịch chuyển khỏi bàn phím laptop, nhẹ nhàng gõ gõ lên mặt bàn, khẽ mỉm cười “Nhưng có điều kiện.”

“Nói.” Tô Diêu oán thăm: Sớm biết là người không tốt được như thế mà ——

Từ Hoàn cười cười “Yên tâm, không phải việc khó khăn gì, chỉ cần người ký tên một cái là đủ rồi.”

Tô Diêu nhướn mày.

Từ Hoàn vẫn tiếp tục cười, hần biết Tô Diêu đang nghi ngờ nên lập tức ra chiêu “Uy uy, Tô đại biên tập, đừng quên thân phận của người là tiểu thuyết gia trên internet.”

Tô Diêu liếc hần một cái.

“Có một người bạn của ta rất thích những tác phẩm của người, bấy lâu nay vẫn mong muốn có được một cuốn do người tự tay ký tên lên bìa sách, cho nên...”

Tô Diêu hiểu ra, cắt ngang lời Từ Hoàn “Lúc nào thì cần?”

“Dạ, người kia ngày mốt sinh nhật.”

“Muốn có một quyển sao?”

“Đúng.”

Tô Diêu gật đầu “Ta ngày mai đi tìm mua quyển nào tốt nhất, xế chiều sẽ đem cho người.”

Từ Hoàn nói ngay “Không cần, cuốn bình thường là được rồi, dù sao bằng hữu như người...”

Tô Diêu trừng mắt nhìn hần “Bằng hữu! Vậy ta làm vậy là không đúng sao!”

Từ Hoàn cười cười, suy nghĩ của nha đầu này đúng là càng ngày càng sáng sủa hơn rồi.

Tô Diêu khoát khoát tay “Được rồi, không còn việc gì nữa thì ta về nhà trước. Người cũng nên nghỉ sớm một chút đi.”

Từ Hoàn gật đầu “Làm nốt xong đồng này nữa ta sẽ về.”

Tô Diêu trừng mắt nhìn hần một cái “Người đúng là làm việc điên cuồng.”, sau đó xoay người bước đi.

Tô Diêu vừa mới đi khỏi, điện thoại của Từ Hoàn liền reo lên, nhìn thoáng qua con số hiện trên màn hình, Từ Hoàn nhất thời bật cười lớn, y hệt như một lão hồ ly “Đừng nói là hơn nửa đêm rồi người vẫn còn nghĩ tới ta nha.”

Bên kia điện thoại một giọng nam trầm thấp truyền tới “Nếu như người hy vọng.”

Từ Hoàn xuy một tiếng “Thôi đi, ta không có sở thích biến thái như vậy. Nha đầu kia vừa mới đi thì người lập tức gọi điện đến cho ta, làm sao hả, người còn đang làm việc đúng không?”

“Ừm.”

“Khỉ thật, Tô Tô còn bảo ta là làm việc điên cuồng, nên để cho cô ấy gặp người mới đúng.” Lời này là suy nghĩ thật lòng của hắn, dù sao làm tổng biên tập ban ngày vẫn có thời gian rảnh rỗi để chơi một chút, còn tổng giám đốc đại nhân bên kia, hình như không có may mắn như vậy.

Giọng nam bên kia ngừng một lát, hồi sau mới nói tiếp “Vẫn chưa đến lúc.”

Từ Hoãn cười “Ta biết người vốn rất tuân thủ quy tắc mà.”

Nam nhân hình như hơi cười cười “Có một dự án hùn vốn, ta chuẩn bị đi công tác ở thành phố B.”

Từ Hoãn thở dài “Biết người rất bận rộn, nhưng không đến mức đi đâu cũng khoe ra với ta như thế chứ.”

Bên kia trả lời “Không phải, ta có nhiệm vụ giao cho người.”

Từ Hoãn nhướn mày “Người có lắm không? Ta không phải là thuộc hạ của người, không đến lượt người giao nhiệm vụ.”

“Lúc trở về đây ta muốn có sẵn một nhân vật cấp cao.”

Từ Hoãn vừa nghe xong đã biết ý hắn, lập tức ca thán “Lão Đại a Lão Đại, người theo đuổi con gái nhà người ta lại muốn lôi ta cùng vất vả theo là sao hả?”

Đầu bên kia cười nói “Chẳng lẽ người không có lợi sao?”

Từ Hoãn cũng cười “Hình như là có.”

“Ta lúc này đang bận quá, lần này đi đàm phán nếu như thuận lợi, lúc trở về chắc chắn sẽ có hẳn một quãng thời gian rảnh.”

Từ Hoãn khẩu khí có chút hưng phấn “Chuẩn bị tung lưới rồi sao?”

Phía bên kia chỉ cười.

Cứ thế cả hai đều không nói thêm một lời nào.

2. Chương 02

Hiếm khi không bị Từ Hoãn bắt phải làm thêm giờ, Tô Diêu từ chối đi hát Karaoke cùng đồng nghiệp, cô muốn về nhà thật sớm. Trên thực tế Tô Diêu cũng không thích mấy chỗ xa hoa trụy lạc như vậy, theo như lời đồng nghiệp nói, cô chính là trạch nữ (suốt ngày ở trong nhà không ra ngoài).

Là trạch nữ thì có gì không tốt chứ, Tô Diêu nghĩ vậy rồi cười cười. Pha một bát mì tôm, cô mở máy tính lên đăng nhập vào game.

Nhìn thấy nhân vật Yêu Nữ người khoác Khô Lâu chiến giáp chậm rãi hiện lên trên màn hình, Tô Diêu bỗng nhiên cảm thấy hưng phấn hẳn lên.

Vừa mới đăng nhập cô liền nhìn thấy tin nhắn của bè lũ hảo hữu ập đến tới tấp, cô hơi ngần ra một chút rồi nhấp chuột vào cột tin tức, hình như đang là thời gian phát động bang chiến. Cùng lúc đó, kênh bang phái bắt đầu ồn ào hẳn lên.

[Bang chủ] Độc Cô Cửu Tiệp: “Yêu Nữ, mau đến giành chiến trường.”

[Bang chúng] Đả đảo canh Kiện Khang: “Bang phó, đến nhanh đi, lần này là bang phái của kẻ thù không đội trời chung với người đó, tối nay thoải mái mà báo thù.”

[Công vụ sứ] Bảo Bối Điểm Điểm: “Yêu Yêu, mau tới nha!”

[Hoàng hóa sứ] Phi Thành Vật Nhiêu: “Nhanh tới đội ta đi!”

[Nội vụ sứ] Thành Dã Biệt Nhiễm: “Tên kia đừng có mơ, Yêu Nữ phải qua đội ta, đội ta đây có Nga Mi thêm máu.”

Ô tin tức ở một góc màn hình không ngừng nhảy đến tới tấp lia lịa, Tô Diêu vừa nhìn thấy đã có chút choáng váng nơi đỉnh đầu, cô tiến đến thủ khổ lấy đủ tiền cùng bình bơm máu, lôi danh hiệu “Áo Ảnh phó bang chủ” ra đeo vào, sau đó lập tức nhấp chuột vào NPC đưa đến chiến trường.

Bên trong đã hừng hực khí thế chiến đấu. Tô Diêu vừa mới đi vào đã nhìn thấy Phi Thành Vật Nhiễm trong tay còn cầm đao phẫn uất nằm chết không nhắm mắt, lớn tiếng la hét: “Ta bị giết rồi, ta lại bị giết rồi a”

Trong bang mọi người đều đổ mồ hôi lạnh.

Tô Diêu ẩn thân tiến vào chiến trường, giờ phút này mấy người bên đối phương đã không còn chú ý đến cô, bởi vì không ai sử dụng phép làm dịch hiện thân nên Tô Diêu có thể dễ dàng nhẹ nhàng tiến đến tiểu Nga Mi đang cố gắng hết sức bơm máu cho mọi người mà không thêm cảnh giác xung quanh kia, rồi cô đột ngột hiện thân, một hai ba giây sau, tiểu Nga Mi đáng thương đã chết không toàn thây.

Tiếp theo là phải giết nốt người chơi phái Thiên Sơn còn lại kia, quả thật cô không thể làm khác được, dù đối phương là đồng môn nhưng huynh đệ vẫn phải tương tàn.

Sau khi giết hai tên xong, thừa dịp người ta không đuổi theo cô cấp tốc chạy đến một nơi hẻo lánh để hồi phục lại máu, sau đó dùng kế kim thiền thoát xác nhanh chóng trở về.

Kế tiếp, vì không có Nga Mi bơm máu nên Cái Bang Võ Đang lần lượt chào tạm biệt để về với đất mẹ.

Phi Thành Vật Nhiễm đang nằm trên mặt đất, bỗng nhiên thấy tên cừu nhân vừa rồi trong nháy mắt cũng biến thành thi thể rất bịch xuống bên cạnh mình, nhất thời cảm thấy vô cùng khó hiểu, cuối cùng nhận ra phó bang chủ đang hiện thân một cách vô cùng hoa lệ, không kìm nổi sùng bái, ngay lập tức rống to trong kênh bang phái.

“Bang phó! Người là thần tượng của ta! Phó bang chủ Từ nay để cho ta đi theo người đi! Ta muốn làm nam sủng của người

Phó bang chủ! Để cho ta cùng người sống cuộc sống hạnh phúc mỹ mãn sau này đi! ——”

[Bang chủ] Độc Cô Cửu Tiệp: “...”

[Bang chúng] Tiểu Bồn Hữu: “...”

[Công vụ sứ] Bảo Bối Điểm Điểm: “...”

[Nội vụ sứ] Thành Dã Biệt Nhiễm: “Đi ra ngoài đường người đừng bảo là anh trai ta, ta không muốn nhận họ hàng thân thích với kẻ không có chút sĩ diện nào như người.”

[Phó bang chủ] Yêu Nữ họ Triệu: “ = = ”

Rất cục Yêu Nữ nhà chúng ta cũng đành phải mở miệng: “Đứng dậy hồi máu đi, nhanh đi cùng bọn ta đến phá nát chiến kỳ của bọn chúng.”

Phi Thành Vật Nhiễm nhìn Yêu Nữ một thân Khô Lâu chiến giáp, đầy người đầm máu, một vài sợi tóc màu bạc rớt trên cổ, khí thế hào hùng không gì diễn tả nổi.

[Hoàng hóa sứ] Phi Thành Vật Nhiễm: “Bang phó, người thật trong sáng quá, ta cũng là trai tơ a.....”

[Phó bang chủ] Yêu Nữ họ Triệu: “...”

[Công vụ sứ] Bảo Bối Điểm Điểm: “...”

[Bang chủ] Độc Cô Cửu Tiệp: “ = = ”

Vô số bang chúng: Vã mô hồi ——

Tô Diêu sửa lại đội hình một chút, gia tăng một số lực công kích có cũng được mà không có cũng chẳng sao cho một số người chơi cấp thấp, chạy thẳng một đường tiêu diệt hết mọi quân địch phục kích trước mặt,

cuối cùng cũng cùng bang chủ dẫn dắt được cả đội ngũ trải qua một hồi chiến đấu vô cùng gian nan khổ sở, rốt cục đánh thắng được bang phái của đối phương.

Cuộc chiến vừa dứt hệ thống ngay lập tức thông báo “Bang phái Cuồng Chiến Thiên Hạ vô cùng thảm bại dưới bang Áo Ảnh, đành phải trở về.” Tin tức này vừa được phát ra, thế giới lại bắt đầu trở nên sôi trào —

Mấy ngày nay các bang phái đang tranh nhau chức thiên hạ đệ nhị bang, đến hôm nay danh hiệu đó đã lọt vào tay Áo Ảnh.

[Bang chủ] Độc Cô Cửu Tiệp: “Mọi người vất vả rồi! Lát nữa chúng ta sẽ đến Tây Hồ ăn mừng một phen!”

[Bang chúng] Hoàng thượng gọi đầu dùng phiêu nhu: “Hoan hô, Bang chủ vạn tuế! Áo Ảnh vạn tuế!”

[Công vụ sứ] Bảo Bối Điểm Điểm: “Ha ha, cảm giác được dẫm chân lên bãi thi thể địch quả thực quá sung sướng!”

Vốn là ở trong chò chơi này, bang phái nào nếu bang chiến thất bại, sẽ bị biến thành hình tượng con cừu nhỏ đi trên con đường phồn hoa nhất từ Tây môn thành Lạc Dương đến Đông môn thành Lạc Dương, nói cách khác, chuyển “diệu hành” ấy không khác gì cuộc triển lãm — bị toàn bộ người chơi ở thành Lạc Dương “nhìn ngắm”, quả thật là nhục nhã không để đâu cho hết.

[Hoàng hóa sứ] Phi Thành Vật Nhiều: “Ha ha, thật là thoải mái a!”

[Nội vụ sứ] Thành Hóa Biệt Nhiều: “Ấy, phó bang chủ đâu? Tại sao lại không thấy xuất hiện ở đây?”

[Bang chủ] Độc Cô Cửu Tiệp: “Mau gọi Yêu Nữ, mau gọi Yêu Nữ!”

[Hoàng hóa sứ] Phi Thành Vật Nhiều: “Phó bang chủ cưng ơi, người để ta ở lại một mình ở đây sao? Tại sao bỏ đi mà không một lời từ biệt a—”

[Công vụ sứ] Bảo Bối Điểm Điểm: “....Ta lập tức giết chết người!”

Một hồi lâu sau, Yêu Nữ cuối cùng cũng trở về, từ tốn nhả ra một câu: “Đang đi giết người.”

Mọi người chưa kịp phản ứng đã thấy hệ thống trên kênh Bang phái lóe lên. “Yêu Nữ họ Triệu giết chết người chơi Yêu của bang Cuồng Chiến Thiên Hạ, khiến cho Áo Ảnh trên giang hồ càng trở nên uy danh đại chấn.”

Mọi người nhất thời hóa đá....Phó bang chủ trâu bò của bọn họ....lại có thể ra khỏi chiến trường để truy sát phó bang chủ Cuồng Chiến Thiên Hạ sao?

Gào khóc gào khóc gào khóc! Phó bang chủ a, người quả thực là quá trâu bò rồi

~~

Yêu Nữ họ Triệu: “Nga, lí do cũng là vì lúc này ở chiến trường không có nhìn thấy người này, đến khi mở danh sách cừu nhân (kẻ thù) ra thì thấy hắn đang làm nhiệm vụ thương hội, cho nên ta lập tức nhảy ra giữa đường cướp hàng của hắn.”

Mọi người: Mất long lanh —

Tất cả ngay tại giờ phút này đều đồng ý ra một quyết định vô cùng trọng đại: Sau này chọc ai thì chọc, có cho vàng cũng tuyệt đối không được chọc vào phó bang chủ.

~~

Tên Yêu kia chẳng qua cũng là vì lúc phó bang chủ cấp 60 đã vô cùng khinh rẻ cô, còn nhân cơ hội lúc bang phó chủ treo máy đi chút việc đã thừa cơ đánh lên cô một lần, lần đó phó bang chủ mang trên người thanh đao giảm sát khí cho nên lúc bị giết trang bị trở nên hao tổn vô cùng, điểm kinh nghiệm giảm đi, vì thế bọn họ đều biết bang phó chủ hết sức tức giận, chỉ cần Yêu online mọi người liền toàn lực đuổi giết. Từ Đại Lý đến Lạc Dương, từ Lạc Dương đến Tô Châu, từ Nam Hải đến Tây Hồ, từ Tây Hồ đến Thảo nguyên, từ cấp 60 đến cấp 80 tất thấy đều đuổi giết —

Bọn họ đã học tập được phó bang chủ Yêu Nữ, cái gì gọi là vô cùng kiên nhẫn bám riết không tha, giết rồi còn muốn giết nữa — mà phó bang chủ không chỉ giết ngay, sau khi chơi chán thì thả cho đối phương chạy

một lúc, hồi lâu sau mới bắt đầu nhảy vào chém giết, lại luôn luôn chọn trúng lúc đối phương đang làm nhiệm vụ liên hoàn, khiến cho tên Yêu kia muốn khóc cũng không kiếm ra chỗ để kêu gào.

Nói qua nói lại thì Yêu cũng quả thật là muốn khóc lắm rồi, biết mụ la sát Yêu Nữ kia hôm nay sẽ đến giúp Ảo Ảnh bang chiến, hắn đã cố ý tránh né chạy đi làm nhiệm vụ thương hội, chạy đi chạy lại mấy vòng rồi, không ngờ mụ kia lại rời khỏi chiến trường dùng Vụ Ảnh Truy Tung để đi tính sổ với hắn (Vụ Ảnh Truy Tung đặc biệt tìm rất nhanh tung tích của người chơi). Ban đầu là cướp hàng, rồi giết chết hắn, cuối cùng còn muốn hủy hoại thi thể hắn T_____T Khỉ gió, nếu như trời cao cho hắn thêm một cơ hội, hắn nhất định sẽ không dại mà chọc vào mụ la sát cuồng bạo giết người không gớm tay kia. Hắn chạy đi chạy lại đã hai cây, làm nhiệm vụ thương hội được cả quãng đường dài rồi, đáng lẽ nếu hoàn tất sẽ được thưởng rất hậu hĩnh, không ngờ giữa đường bị bà điên kia chặn lại.

Vô cùng cảm phẫn cộng tức giận, Yêu ở dưới địa phủ đi dạo mấy vòng đã bắt đầu thấy chán, cho nên khi vừa mới thoát ra được khỏi địa phủ liền lập tức phóng đến cửa hàng mua một cái loa bắt đầu la hét.

[Thế giới] Yêu: “Yêu Nữ họ Triệu kia, ta nguyện rửa tổ tông mười tám đời nhà ngươi, có ngon thì đến Kính Hồ, lão tử ta đây chờ ngươi, ngươi không phải là muốn phá nhiệm vụ thương hội của ta sao? Tới đây đi!”

Cái loa này vừa phát ra, mọi người lập tức tranh nhau nói.

[Thế giới] Đường Tăng của Thái cô nương: “A Di Đà Phật, vị thí chủ này, muốn chết cũng đừng dùng biện pháp như vậy chứ, ngươi có phải là muốn chết không toàn thân không, liệu có cần lão nạp ta đến siêu độ cho ngươi?”

[Thế giới] Thiên Sơn đồng mẫu: “Ha ha ha, Yêu, ngươi có phúc lắm mới được Yêu Nữ để ý đến, cô ấy coi trọng ngươi như vậy, có bị giết thêm vài lần nữa thì cũng cố nén bị thương mà chấp nhận đi.”

[Thế giới] Trầm phán người vô tội: “Yêu Yêu nhà chúng ta vừa đại khai sát giới, đến đi đến đi, nhớ để dành cho ta một ghế ngồi xem kịch vui a —”

[Thế giới] Phu quân: “Yêu Nữ nhà ngươi đúng là đồ hàng nát, người ta làm nhiệm vụ thương hội cũng đến cướp được, ngươi là đồ bỏ đi, đồ sinh vật cấp thấp!”

....

Một đám người – bằng hữu có, cừu nhân cũng có, tranh nhau nói đến loạn cào cào. Nhưng lạ một điều là tại sao nhân vật chính vẫn chưa chịu thò mặt ra, cho nên Yêu hết sức anh dũng mà tiếp tục phát ngôn: “Yêu Nữ họ Triệu, ngươi không phải là trâu bò lắm sao? Đến Kính Hồ đi, lão đây chờ ngươi!”

Xét thấy Yêu có khí thế “long trời lở đất” như vậy, mọi người cũng không ai muốn nói thêm một lời nào nữa, chỉ còn lại Yêu một mình tiếp tục khiêu khích – hơn nữa còn là lặp đi lặp lại không biết chán.

Rất cục dờ một lát tên Yêu kia cũng gào thét xong, bạn bè của Yêu Nữ hôm nay thắng lợi rất lớn tên không muốn so đo, nhưng đến lúc mọi người đã quên sạch chuyện này, một câu nói được tung ra khiến cho cả thế giới điên đảo.

[Thế giới] Yêu Nữ họ Triệu: “Kính Hồ không đủ sát khí, lão nương đây đến Nhạn Nam chờ ngươi đem đầu tới, tỷ tỷ ta đây sẽ cho ngươi biết thế nào là dục tiên dục tử!” (Dục tiên dục tử: nếu chong xáng thì nó có nghĩa là “cực kỳ sung sướng”, còn nếu đen tối thì nó là “vô cùng khoái hoạt”)

(Lời thuyết minh của tác giả: Trong game Thiên Long nếu giết người ở Kính Hồ thì sẽ không ảnh hưởng đến điểm thiện ác của người chơi, nhưng nếu ở nơi khác thì, khụ khụ, giết người sẽ tăng thêm điểm sát khí, một lần là một thanh đao, hai lần hai thanh đao, ba lần ba thanh đao, đến lần thứ tư thì sẽ xuất hiện một chiếc rìu lớn thấm đẫm máu tươi trên đầu >_____<)

Toàn bộ Server lại trở nên sôi sục tập hai.

Người có tiền thì mua loa phát ngôn bay đầy trời, người bình dân thì không ngừng phát khẩu hiệu kêu gào:

“Ma nữ giết người như góe đã xuất đầu lộ diện, tái xuất giang hồ!”

Ảo Ảnh và Cuồng Chiến Thiên Hạ, cao thủ nhiều mà tép riu cũng vô số, tất cả đều vọt tới Nhạn Nam để được chứng kiến trận đại chiến này, ngay cả khi biết Yêu kết cục sẽ vô cùng thâm hiểm, nhưng nếu đã làm

người ai cũng sẽ có tâm lý như vậy, chỉ cần nhìn người khác bị hành hạ là có thể kiếm được chỗ dựa vững chắc để tự an ủi bản thân. “ A, nhìn đi nhìn đi, một người bị ngược đãi đến như thế vẫn có kiên trì sống tiếp, tại sao chúng ta lại không thể?”

Ở bên trong đám người đang vây kín xung quanh, Yêu Nữ bất chợt nhìn thấy một tiên nữ, tay cầm Ly Hỏa phiến – hẳn ta chính là Hoãn Hoãn Nhị Hành, Yêu Nữ hơi nhếch mày, Hoãn Hoãn Nhị Hành nhìn hướng về phía trung tâm nơi Yêu Nữ đang đứng khẽ cười cười, nụ cười vô cùng ôn thuận nho nhã.

Không đợi Yêu Nữ mắng, hẳn đã chủ động nhảy vào kênh [Riêng tư] nói chuyện với cô.

[Riêng tư] Hoãn Hoãn Nhị Hành: “Tô Tô, nhớ hạ thủ lưu tình.”

[Riêng tư] Yêu Nữ họ Triệu: “Ai khiến ngươi lo.”

[Riêng tư] Hoãn Hoãn Nhị Hành: “Người ta chẳng qua chỉ muốn nhắc nhở ngươi thôi, chúng ta là người phải biết đối xử tử tế với thi thể.”

[Riêng tư] Yêu Nữ họ Triệu: “....”

Chốc lát sau, một người vạch đám đông bước vào, thân khoác Tử Y, tay cầm cây trượng dài, từ cái đầu tróc lóc không có cọng tóc nào có thể suy ra ngay hẳn là đệ tử thuộc môn phái Thiếu Lâm.

Yêu tiến vài bước, đứng trực diện mặt-đối-mặt với Yêu Nữ.

Đối diện với mục la sát kia, kẻ mà từ cấp 60 đã bắt đầu quá trình dài đuổi giết hẳn, trong lòng Yêu đột nhiên lại không còn chút thù hận nào — chẳng lẽ vừa nãy trong lúc kêu gào trên kênh thế giới hẳn đã vô tình đem thù oán bỏ hết đi sao?

Hắn liếc nhìn, chỉ thấy đối phương đeo sa màn màu bạc che kín hết dung nhan, lộ ra trong con ngươi sâu thẳm một chút tình cảm, tay cầm Toái Tình Vụ Ảnh, ánh tịch dương ở Nhạn Nam khiến cho đôi thần binh lóe ra một màu xanh mị hoặc, như lửa của quỷ dữ chốn U Minh.

Yêu một tay giơ thiên trượng lên, ý bảo có thể bắt đầu được rồi.

Không ngờ Yêu Nữ đối diện lại buông một tiếng: “Chậm đã.”

Sau đó, Yêu Nữ đón nhận ánh mắt nghi hoặc của mọi người mới bắt đầu....bắt đầu —

Cởi quần áo???!!!

Mọi người há hốc mồm khiến cho bão cát nơi Nham Nam bay đầy vào miệng, một hồi lâu mới khép lại, bởi vì quá khiếp sợ nên không ai dám lên tiếng, chỉ thấy Yêu Nữ đã từ từ cởi bỏ giày — một đôi gót sen như ngọc như hoa hiện hiện ra trước mắt mọi người, sau đó lại tiếp tục tháo bao tay cùng miếng lót vai ra — đôi tay trắng ngần dần dần hiện lên — tiếp đó là dây chuyền cùng chiếc nhẫn — chiếc cổ nơ nà và cổ tay trắng trẻo cũng đã lộ lộ, cuối cùng là đến y phục —

Yêu Nữ cởi Khô Lâu chiến giáp cùng quần áo trong ra, y phục xếp thành một vòng bên cạnh thân thể mềm mại, ma nữ mà chỉ mới nghe tên thôi tất cả mọi người đã sợ mất mật, hiện tại lại đáng đứng trong đồng quần áo, vô cùng mị hoặc dưới ánh chiều tà.

Trong đầu tất cả mọi người chỉ còn lại bốn chữ: Quả là giai nhân

~

Yêu Nữ đứng thẳng người, không để ý đến hai cái đùi trắng như tuyết của mình đang hiện rõ trước mặt bọn nam nhân, thản nhiên buông một câu: “Bây giờ dục tiên được chưa?”

Các nam nhân trong lòng rất muốn hét lại thay Yêu: Đương nhiên rồi!

Nhưng mọi người bất chợt không khỏi cảm thấy hoảng sợ: Chẳng lẽ ma nữ hôm nay lại coi trọng cái con lừa ngu ngốc mang tên Yêu kia sao? Chẳng lẽ từ trước đến giờ đuổi giết hẳn chỉ là muốn hẳn chú ý đến mình?

Lời nói của Yêu Nữ quả thật là quá mập mờ, khiến cho mọi người đột ngột hình dung ra một cảnh tượng vô cùng không trong sáng — nhìn dáng dấp Yêu Nữ thế kia, chẳng lẽ Yêu Nữ muốn tấn công....trên cao sao? (~~> Người nào đầu óc đen tối thì hiểu, cơ mà còn “chong xáng” thì...)

Trong trí tưởng tượng của mọi người một màn xuân sắc ngày càng hiện rõ, đến lúc cảnh trình diễn trong đầu đã lên tới cực điểm thì, dung nhan của Yêu Nữ từ mịn hoặc đã thoát một cái, nhanh chóng trở nên lạnh lẽo đến tận cùng.

“Chịu chết đi, ta giết ngươi chính là để thanh tẩy cho đôi thần khí!”

Dứt lời, bỏ tất cả trang bị lại Yêu Nữ chỉ cầm trong tay Toái Tình Vụ Ảnh lao đến phía trước.

Nhạn Nam gió thổi lá rụng đầy....

Cảnh tượng mang đậm hơi thở điêu tàn xơ xác —

Khô Lâu chiến giáp

BL: Ta thấy trong miêu tả Diêu tỷ giống thế này hơn

3. Chương 03

“Hư cầu” là Server mới do Thiên Long mở ra, cũng chính là Server ở chỗ Yêu Nữ. Mới mở được vài ngày, mấy người chơi cao thủ trong bảng xếp hạng đã nóng lòng muốn nhảy lên cấp 90 lắm rồi.

Lại thêm một điểm nữa khinh bỉ trình độ vô cùng BT của Thiên Long, nếu người chơi muốn lên đến cấp 90, thì top 5 trong sách kỹ năng phải đạt từ cấp 80 trở lên mới có thể thăng cấp, nếu không thì dù điểm kinh nghiệm có cao mấy chẳng nữa vẫn đành phải ngâm ngùi bồi hồi ở lại ngồi chơi với cấp 89.

Tô Diêu chơi Thiên Long đã lâu, chẳng qua là có một thời gian dài cô rửa tay gác kiếm, cho nên lần này bị Từ Hoãn kéo qua Server mới, cô đối với việc thăng cấp cũng chỉ như là ngựa quen đường cũ, vô cùng quen thuộc. Hơn nữa còn có Từ Hoãn là người chơi cực mạnh ủng hộ và giúp đỡ cô, việc thăng cấp lại càng trở nên dễ dàng. Mặc dù đã hai ngày rồi cô không đi luyện cấp tăng điểm kinh nghiệm, nhưng cô vẫn là cao thủ cấp 88 đứng thứ 4 trong bảng xếp hạng. Mà 3 vị đứng đầu kia cao nhất cũng chỉ mới cấp 89, xem ra còn chưa biết ai là người đi đầu bứt phá nhảy lên cấp 90.

Thật ra Từ Hoãn đã có thể lên 90 từ lâu rồi, thậm chí điểm kinh nghiệm của hắn còn có thể đạt đến mức cao nhất (kinh nghiệm đến giới hạn thì sau đó giết quái cũng không được tăng thêm nữa), nhưng là hắn cứ chết đứng ở vị trí 89 không chịu lung lay. Tô Diêu hoài nghi đầu óc hắn có khi nào hỏng rồi không, Từ Hoãn chỉ bảo dừng vội, cứ khoan thai mà tiến tới, dường như không có chút ý muốn thăng cấp nào. Tô Diêu cảm thấy vô cùng buồn bực — người này chẳng phải là từ khi Server mới mở đã vô cùng oai phong lừng lẫy mà la hét rằng mình sẽ trở thành thiên hạ đệ nhất cao thủ đó sao? Như thế nào lại làm ra vẻ sắp quy ẩn giang hồ đến nơi rồi?

Cho dù không giải thích được nhưng Tô Diêu cũng không muốn hỏi nhiều, tiếp tục chăm chỉ đi kiếm điểm kinh nghiệm. Mặc dù những chiêu thức của cô cần không ít chi phí, nhưng điều này cũng không làm Tô Diêu lo lắng. Dù sao cũng đã có hầu bao của Từ Hoãn chống đỡ rồi, cô cứ mặc sức mà tung hoành thôi. Cho nên đến khi đã đủ điểm kinh nghiệm, Tô Diêu lấy trong tài khoản của Từ Hoãn mấy nghìn kim tệ để tăng điểm chiêu thức (~~>kim tệ là tiền trong game nhaz các nàng), nhìn thấy tất cả các chiêu của mình đều đã đến cấp 85 cô bất chợt cảm thấy vô cùng thành công — như vậy là càng có thể giết người dễ dàng hơn rồi, hơn nữa về điểm chiêu thức cô đã vượt lên đứng đầu trong bảng xếp hạng. Kế tiếp Tô Diêu chỉ cần tăng thêm chút kinh nghiệm nữa là có thể hùng dũng oai phong, phí khách hiền ngang tiến đến cấp 90!

Tô Diêu chơi game chỉ để tiêu khiển, thứ hạng hay cấp bậc cô căn bản là không cần, nhưng thực ra sâu trong nội tâm cô vẫn thích nhìn mọi người bất động, có chút hy vọng mình sẽ trở thành “thiên hạ đệ nhất”.

Đứng ở Tàn Hoàng Địa Cung tăng điểm kinh nghiệm, Tô Diêu không ngừng nhìn về phía vạch kinh nghiệm — từ đỏ đến vàng, sau đó chuyển sang màu của trần bì (~~>một loại quýt) , tiếp tục màu xanh biếc, đến

màu lam, rồi xanh đậm — cuối cùng cũng chuyển sang màu hồng phấn – chỉ cần 100 điểm kinh nghiệm nữa thôi...

90

80

....

....

20

10

....

Nhưng đúng vào lúc này, một câu nói được phát ra khiến cả Server sôi sục—

Người phát ngôn là người Tô Diêu vô cùng quen thuộc.

[Thế giới] Hoãn Hoãn Nhị Hành: ” Chúc mừng huynh đệ Hách Liên Thu Thủy đã dẫn đầu đột phá tiến đến cấp 90!”

Không hề phức tạp hay hoa lệ, chỉ đơn giản là một câu chúc mừng.

Tô Diêu tròn tròn mắt, mở bảng xếp hạng người chơi ra, rốt cục cũng hoàn toàn tin rằng có người đã vượt qua được Từ Hoãn, Thiên Sơn đồng mõ, Trầm phán người vô tội, và Yêu Nữ họ Triệu cô — nhảy lên vị trí thiên hạ đệ nhất cao thủ.

Tô Diêu chưa từ bỏ ý định, mở ra bảng xếp hạng tâm pháp (~~>các chiêu thức), nhưng lại thêm lần nữa bị chấn động, cái tên Hách Liên Thu Thủy này không biết từ đâu nhảy ra lại có thể vượt trội hơn cả điểm tâm pháp của cô, như thể hắn đã chiếm giữ danh hiệu đệ nhất bảng xếp hạng từ lâu lắm rồi.

Tô Diêu phải thừa nhận rằng trong lòng có đôi chút cảm giác mất mát, tuy nhiên vẫn không ngần ngại tiếp tục tiến đến cấp 90.

Hoãn Hoãn Nhị Hành vẫn đang lặp đi lặp lại câu chúc mừng trên kênh Thế giới.

Rốt cục Thiên Sơn đồng mõ cũng lên tiếng: “Hắc mã lừng danh thiên hạ xuất hiện trên giang hồ, mặc dù chưa từng gặp mặt, nhưng là bằng hữu của bang chủ cũng chính là bằng hữu của chúng ta, chúc mừng huynh đệ tiến đến cấp 90.”

Thiên Sơn đồng mõ là phó bang chủ của đệ nhất đại bang Hồng Hoang đế đô, đồng thời cũng là một cô gái — tuy còn là nữ sinh nhưng dũng khí vẫn cao ngất trời, hơn nữa rất có trách nhiệm và chữ tín, cho nên Tô Diêu thật sự rất thích cô. Mà Tô Diêu, mặc dù không góp tí công sức nào vào việc xây dựng nên một Hồng Hoang đệ nhất thiên hạ như bây giờ, nhưng bang phái cô sáng lập ra cũng giữ chức giang hồ đệ nhị khiến cô vô cùng hãnh diện tự hào.

Có bang chủ và bang phó của đệ nhất đại bang chúc mừng, tự nhiên lời chúc mừng của những người khác cũng không có gì là lạ.

Mà lúc này, Hách Liên Thu Thủy vẫn chưa có động tĩnh gì, Tô Diêu đối với người này tự dưng sinh ra chút thiện cảm, ít nhất hắn cũng không phải là kẻ phô trương.

Hách Liên Thu Thủy cuối cùng cũng phải mở miệng lên tiếng.

[Thế giới] Hách Liên Thu Thủy: “Cám ơn mọi người. Tại hạ cũng chúc Hoãn Hoãn Nhị Hành bước vào cấp 90!”

Tô Diêu nhướn mày, cuối cùng cô đã biết Từ Hoãn vì sao có đánh chết cũng không chịu thăng cấp, hóa ra là hắn muốn chiêu cổ đến một người, cô đoán nếu Hách Liên Thu Thủy này một khi lên được cấp 90 tên Từ Hoãn kia mới chịu đi theo.

Tô Diêu đến cửa hàng mua một cái loa, hét to trên kênh thế giới:

[Thế giới] Yêu Nữ họ Triệu: “Chúc mừng Hoãn Hoãn Nhị Hành người thắng cấp 90, đừng cảm tiếc nhận sự thật mình bị người khác chà đạp!”

....

Thế giới nhất thời trầm mặc.

Thiên Sơn đồng mỡ thâm lắc đầu, phát ngôn trên kênh bang phái: “Bang chủ, người thật là bi kịch a!”

Hoãn Hoãn Nhị Hành: “...”

Người trong bang phái của Yêu Nữ đang đánh quái, chợt nhìn thấy Yêu Nữ lên tiếng, không khỏi cảm thán: “Phó bang chủ không hổ là phó bang chủ! Bang chủ của đệ nhất đại bang mà cũng dám chọc vào!”

[Đội ngũ] Yêu Nữ họ Triệu: “Đệ nhất đại bang thì sao chứ? Chỉ cần ta đồng ý thì để cho hắn được lợi một chút cũng không thành vấn đề.”

[Đội ngũ] Bảo Bối Điểm Điểm: “...”

[Đội ngũ] Phi Thành Vật Nhiều: “...”

[Đội ngũ] Độc Cô Cửu Tiện: “...”

[Đội ngũ] Góc tường trồng cây mai: ” =_____ = “

Yêu Nữ rốt cục cũng chú ý tới mình vừa nói cái gì, trong bụng thầm than hồng hét, vì vừa nãy quá đặc ý mà thiếu chút nữa để lộ chuyện mình và Hoãn Hoãn Nhị Hành ngoài đời có quen biết nhau — trước đây cô và Từ Hoãn đã thống nhất với nhau rồi, trò chơi thì chính là trò chơi, không liên quan đến thực tế!

Đang tìm từ ngữ để bù đắp sai lầm, cô đột nhiên phát hiện người trong đội đều đã hưng phấn hẳn lên.

[Đội ngũ] Mọi người: “Có gian tình, tuyệt đối có gian tình!”

Yêu Nữ lập tức ngã xuống đất học máu không ngừng.

Ở một nơi nào đó, Từ Hoãn đang nheo mắt nhìn nam tử ngồi bên cạnh mình: “Thấy chưa, ta đã bảo người rồi, cô ấy trông thế thôi nhưng chính xác là một con cọp mẹ.”

Nam tử nhếch môi: “Như thế mới thú vị.”

Từ Hoãn lắc đầu than thở: “Chờ cho đến khi người đau khổ rồi sau này mới biết hối hận!”

Hắn mở bản xếp hạng ra, nhìn thấy Tô Diêu kia rốt cục cũng đã lên đến cấp 90 rồi.

Từ Hoãn cười cười bắt đầu lên tiếng:

[Thế giới] Hoãn Hoãn Nhị Hành: “Chúc mừng Yêu Yêu thân ái, rốt cục cũng lên được cấp 90 rồi, sau này chúng ta sẽ có thể ở chung một chỗ!”

Câu nói vừa được phát ra, mọi người đều im bật không ai dám nói một lời nào. Chỉ trong một canh giờ mà có đến tận ba đại thần cùng thăng cấp 90 thì quả thật không khác gì chuyện thần thoại. Khó trách đệ nhất đại bang không bao giờ đuổi giết ma nữ đệ nhất giang hồ kia, hơn nữa ma nữ lại có thể thần nhiên mà khiêu khích bang chủ đại nhân — thì ra là....

Gian tình! Có gian tình a

~

Từ Hoãn quay lại nhìn người ngồi bên cạnh, đột ngột cười to “Như vậy không phải là càng thú vị sao?”

Từ Hoãn vừa dứt lời nam tử liền ném cho hắn một ánh mắt giết người, nhưng hắn không thèm quan tâm tiếp tục đắm chìm vào câu chuyện tự biên tự diễn của chính mình: “Lúc ta cùng Tô Tô yêu nhau đến long trời lở đất, chết đi sống lại thì người đột ngột xuất hiện trên giang hồ, tung đao đoạt ái (~~> Ha ha, từ “Nhất đao đoạt mệnh” nay thành “Tung đao đoạt ái” Anh à, câu này có ngày em phải vận dụng mới được), một cuộc tình tay ba uy chấn thiên hạ sẽ từ đó mà bắt đầu! Cuối cùng ta đành phải lòng đau như cắt mà

thành toàn cho huynh đệ và người thương của mình, cầu cho các người suốt đời hạnh phúc, ta nhân lúc đó cũng sẽ rửa tay gác kiếm, thoái ẩn giang hồ...”

Ha ha, hần thật quá thông minh, nghĩ ra được cả một “tác phẩm” kinh điển như thế! (tác giả: kinh điển? người dám dùng từ đó sao? ~ A.T: vâng thưa chị tác giả, là chị dùng đây còn nói ai nữa?) Từ Hoãn chỉ còn thiếu nước khóc rống lên vì quá cảm động nữa thôi.

Khuôn mặt nam tử bên cạnh trở nên đen đến mức không thể đen hơn, nghiêng rằng nghiêng lợi gằm nhẹ “Từ Hoãn!” Nếu Từ Hoãn kia cho rằng hần nể giao tình từ nhỏ đến lớn giữa hai người mà không dám động tay động chân thì quả thực là quá sai lầm rồi.

Từ Hoãn thu hồi khuôn mặt bị thương cảm động của mình lại, nghiêm túc nói “Dạ, Lão Đại!” (~~>Ngoan ghê cơ)

Nam tử trừng mắt liếc hần một cái, sau đó lại tiếp tục điều khiển nhân vật đã bắt đầu trở nên quen thuộc “Tại sao lại đặt tên nhân vật là Hách Liên Thu Thủy?”

Từ Hoãn cười cười “Bởi vì tiểu yêu tinh nhà ngươi thích.”

Nam tử ngậy người một lúc, tiểu yêu tinh nhà hần sao? Mặc dù biết Từ Hoãn có sở thích là trêu chọc mình, nhưng trong lòng hần vẫn cảm thấy rất sung sướng, bởi vì nếu sửa lại một chút, tiểu yêu tinh nhà hần — tiểu yêu tinh của hần....

Khuôn mặt nam tử vẫn lạnh như băng nhưng trong thâm tâm đã bắt đầu nóng bừng.

Từ Hoãn nhìn thấy nam tử kia thất thần nên tỏ ra sảng khoái vô cùng “Ta thấy ngươi chưa bao giờ có biểu hiện thế kia. Điều này chẳng lẽ là căn bệnh tương tư trong truyền thuyết sao?”

Nam tử không thèm liếc mắt nhìn hần “Im lặng, ngươi không nói không ai bảo ngươi câm.”

Từ Hoãn cười cười “Không phải ngươi muốn hỏi ta tại sao lại lấy tên như vậy sao?”

“Vậy ngươi bớt nói nhảm đi cho ta.”

“Ách ách, ta chỉ đùa thôi mà.” Từ Hoãn ngược mặt kêu trời, vừa ngoảnh sang đã nhìn thấy sắc mặt nam tử kia, lập tức đem toàn bộ căn nguyên ra khai báo thành thật “Thực ra là lúc trước Tô Tô rất thích một cuốn tiểu thuyết võng du, nhân vật chính trong truyện là một đại thần có tên Hách Liên Xuân Thủy, ta vì không muốn Tô Tô cứ mãi mê vị đại thần trong tiểu thuyết này, cho nên mới vận động cô ấy chơi game. Đó chính là lý do, một chữ cũng không dám giấu ngươi.”

“Đại thần?” Nam tử cau mày.

“Ta đã sớm biết là ngươi không hiểu được mà, đại thần chính là hình tượng của một người chơi cấp cao, tiêu chuẩn là trang bị tốt và thao tác chuẩn, như ta đây cũng là một đại thần

~~” Từ Hoãn vừa giải thích vừa không quên tự khen mình vài câu.

Nam tử suy tư trong chốc lát, vừa điều khiển nhân vật đi về phía thành Lạc Dương vừa nói “Đi đấu lôi đài với ta.”

Từ Hoãn nhướn mày cùng nam tử tiến lên lôi đài, đối với tay chơi vừa mới vào nghề này, kết quả thật quá rõ ràng rồi – trong Thiên Long vốn trang bị chỉ là thứ yếu, quan trọng là dựa vào kỹ thuật của từng người chơi, mà Từ Hoãn hần — cả về trang bị lẫn kỹ thuật đều thuộc loại tuyệt đỉnh, đối phương thảm bại dưới chân cũng là chuyện bình thường.

Từ Hoãn trong lòng bật cười lớn, không khỏi có đôi chút cảm kích Tô Diêu. Nếu không phải nhờ công của cô thì vị đại thần ngồi bên cạnh hần đây — pho tượng sống chính hiệu, làm sao khiến hần kinh ngạc được tới mức này.

“Hách xì! —”

Tô Diêu vừa xoa xoa mũi vừa lăm bầm bực bội “Tên nào đang mắng ta....”

Vừa điều khiển nhân vật đi trên con đường tấp nập nhất thành Lạc Dương, Tô Diêu vừa gặm gặm một quả táo. Đi dạo một hồi lâu rốt cục cô cũng cảm thấy có chút nhàm chán, tự nhiên sinh ra chút hứng thú với trân thú.... (~~>trân thú là thú nuôi, hay còn gọi là Pet đấy các nàng)

Trân thú ban đầu của cô chỉ là một con chuột lửa cấp 55 mà Từ Hoãn đưa cho, tuy nhiên lượng máu lại rất lớn, kỹ năng công kích nhiều, khả năng phòng bị cũng không tệ, còn có thể nhìn thấy được những người chơi khác đang ẩn thân. (Chiều thức này tùy thuộc vào cấp của pet và điểm tâm pháp của người chơi.)

Một trân thú có nhiều khả năng như vậy đối với hầu hết người chơi trong game phải nói là cực phẩm. Nhưng Tô Diêu thực sự không thích nhóc chuột nhà cô lắm, ngoại hình quái dị của nó quả thật không hợp gu thẩm mỹ của cô.

Nhìn điểm thể lực của nhân vật đã đầy, Tô Diêu lại tiếp tục đi làm “thợ đào mỏ” o>____<o

Quá trình đào khoáng có thể nói là thê thảm đến nỗi không dám nhìn, nhưng không còn cách nào khác, Tô Diêu bởi vì “cuộc chiến ở Nhạn Nam” mà bây giờ trên đầu bị gắn một cái rìu lớn đầm máu tươi, thu hút không biết bao nhiêu là nghĩa sĩ giang hồ nhảy vào “trừ hại cho nhân gian”.

Rốt cục cô cũng đào xong khoáng khi chân đã đạp lên một đồng thi thể, Tô Diêu lại tiếp tục về thành gặp thợ thủ công — đào khoáng tìm vật liệu để chế đồ, sau đó hồi phủ về thành Thiên Đô, đó là việc Tô Diêu rất thích làm.

Những lần trước đây Tô Diêu đều cầu nguyện mà không được đồ xịn, lần mới đây nhất là khi chế tạo một cái bùa hộ mệnh và một chiếc nhẫn — nhưng Tô Diêu không muốn bỏ cuộc, cô rất kiên trì (được rèn luyện từ khi bắt đầu quá trình đuổi giết Yêu), chỉ khi chế tạo ra được một cực phẩm thủ công cô mới có tâm trạng đi chế tạo những thứ khác.

Vừa mới mua giám định phù xong, Hoãn Hoãn Nhị Hành đã gửi tin nhắn đến: “Đi Kính Hồ giết người.”

Tô Diêu thở dài, lập tức tới Kính Hồ, vừa bước vào cô đã thấy trên màn hình hiện lên một màu đỏ — có người đang công kích cô.

Tô Diêu nhanh nhẹn xuống ngựa, trong tay cầm thần khí sắc lẹm, mau chóng gia nhập vào đội ngũ của Hoãn Hoãn Nhị Hành.

[Đội ngũ] Yêu Nữ họ Triệu: “Này là sao đây?”

[Đội ngũ] Hoãn Hoãn Nhị Hành: “(chỉ vào Hách Liên Thu Thủy) Đại thần muốn luyện tay....”

[Đội ngũ] Yêu Nữ họ Triệu: ” = = “

Sau đó, ba người hoàn toàn phối hợp ăn ý nhau, nhảy vào bắt đầu chém giết mà không mở miệng trò chuyện một câu nào.

Không khí có chút bị đè nén.

Yêu Nữ vẫn cảm thấy không giải thích được — nguyên nhân khiến cô cảm thấy vô cùng áp lực, không phải là từ phía Từ Hoãn, mà chính là — Hách Liên Thu Thủy?

Nhưng tại sao lại thế chứ? Chẳng phải đây là lần đầu tiên cô gặp hắn sao?

Cô quay đầu lại nhìn, nam tử cấp 90 phái Thiên Sơn kia vẫn còn đang hăng hái chém giết, mặc dù chiêu thức sử dụng không nhiều lắm, nhưng lại vô cùng hữu hiệu.

Hách Liên Thu Thủy — Tô Diêu lần đầu tiên nhìn thấy cái tên này là khi Hoãn Hoãn Nhị Hành phát ngôn trên kênh Thế giới.

Cô còn nhớ rõ, có một vị đại thần cô từng mê như điên trong tiểu thuyết võng du — lấy tên là Hách Liên Xuân Thủy, chỉ khác với tên Hách Liên Thu Thủy đúng một chữ....Nhưng không thể phủ nhận rằng, cô quả thực rất thích cái tên này.

Yêu Nữ một thân Khô Lâu chiến giáp trông vừa tà ác vừa mỉa mai, phi thân lên không trung trong ánh chiều tà....

Hách Liên Thu Thủy cuối cùng cũng chịu mở miệng lên tiếng:

[Đội ngũ] Hách Liên Thu Thủy: “Muội họ Triệu?”

4. Chương 04

[Đội ngũ] Hách Liên Thu Thủy: “Muội họ Triệu?”

[Đội ngũ] Yêu Nữ họ Triệu: “Không phải.”

Từ Hoãn nhìn những lời này liền liếc nhìn sang khuôn mặt trầm ổn của nam tử ngồi đối diện, tên này quả thật vô cùng cao tay.

Trước đây hắn đã từng đem toàn bộ tài liệu về thân thế gia cảnh – nói chung là tốt tuồn tuột những gì liên quan đến Tô Diêu cho nam tử kia rồi, rốt cục nam tử kia cũng đã chớp được thời cơ mà tiến gần mục tiêu.

[Đội ngũ] Hách Liên Thu Thủy: “Ừ”

Từ Hoãn đã nói với hắn: “Muốn làm đại thần thì phải ung dung điềm đạm, nói ít hiểu nhiều, càng đỡ tốn nước bọt càng tốt, có như thế mới giữ được hình tượng.”

[Đội ngũ] Hoãn Hoãn Nhị Hành: “Cái tên Yêu Nữ này là có lai lịch của nó cả.”

[Đội ngũ] Hách Liên Thu Thủy: “...”

[Đội ngũ] Yêu Nữ họ Triệu: “Bởi vì muội rất thích Triệu Mẫn.” (~~> Triệu Mẫn trong Ý Thiên Đồ Long ký đẩy các nàng)

[Đội ngũ] Hách Liên Thu Thủy: “Hóa ra là vậy.”

[Đội ngũ] Hoãn Hoãn Nhị Hành: “Nhưng lại cực kỳ chán ghét Trương Vô Kỵ.”

[Đội ngũ] Hách Liên Thu Thủy: “...”

Tô Diêu hết sức hài lòng, vừa gặm gặm trái táo vừa gõ chữ:

“Nếu muội xuyên được vào cuốn tiểu thuyết ấy của Kim lão (Kim Dung), chuyện đầu tiên muội muốn làm, chính là thiến Trương Vô Kỵ! Ai bảo hắn dám bắt nạt Mẫn Mẫn vô địch thiên hạ nhà muội!”

[Đội ngũ] Hoãn Hoãn Nhị Hành: “....Thật độc ác (mà độc nhất là lòng dạ đàn bà a....)”

[Đội ngũ] Hách Liên Thu Thủy: “...”

Cả đội ba người đều là cao thủ trên Bài Hành Bảng (~~> Bảng ghi chép thành tích người chơi đó các nường), tất cả đều đã hùng dũng oai phong tiến đến cấp 90. Tuy nhiên Hách Liên Thu Thủy nhìn thao tác lại có vẻ không thuần thục lắm, hơn nữa lại không có Nga Mi thêm máu, Hoãn Hoãn Nhị Hành cùng Yêu Nữ họ Triệu rốt cục chống chịu không nổi mà tiếp nối Hách Liên Thu Thủy, ngã xuống mặt đất hy sinh một cách vô cùng lừng lầy.

Ba người còn chưa kịp đứng dậy thì đã nhìn thấy mấy tên cầm đầu bên phía đối phương – đồng thời cũng là kẻ thù không đội trời chung của Yêu Nữ – đệ nhất phu thê Phu Quân và Nương Tử. Cả hai đồng loạt gào thét trên kênh thể giới.

[Thể giới] Phu quân: “Yêu Nữ kia, ta thấy ngươi nằm vật vã thế kia, không phải là bị chúng ta giết chết nên phát cuồng rồi đấy chứ? Đứng lên đánh tiếp cho ta!”

[Thế giới] Nương tử: “Lão công à, người ta đằng nào cũng là nữ nhân, tuy rằng ta thấy không giống nữ nhân cho lắm, nhưng cũng phải cho người ta chút mặt mũi chứ, chúng ta với những kẻ thấp kém kia không cần so đo chấp nhặt làm gì.”

[Thế giới] Phu quân: “Lão bà nói rất đúng, Yêu Nữ, mang theo hai tên gian phu của người cút xa xa một chút, ông đây hôm nay tâm trạng rất tốt, cũng không muốn làm khó các người.” (~~> Gừ...gừ....người dám gọi anh đại thần của ta là gian phu hả???????? Ta giết chết người!!!!!!)

[Thế giới] Nương tử: “Ấy ấy lão công đừng nói thế chứ, hai nam nhân đang nằm trên mặt đất kia chẳng phải là đệ nhất cùng đệ nhị thiên hạ sao, làm thế nào lại là hai tên gian phu của Yêu Nữ được?”

[Thế giới] Phu quân: “Nàng không thấy ả ta rất có tài mua chuộc lòng người sao? Tên Độc Cô Cửu Tiễn kia cũng là người của ả đấy, nếu không làm sao có thể thống khoái thoải mái ngồi vào ghế bang chủ Ả Ảnh được chứ.”

[Thế giới] Nương tử: “Lão công nói có lý, Yêu Nữ, mị lực của người quả là không nhỏ a, có thể ôm được lắm đại thần như vậy dưới chân.”

....

....

Một chồng một vợ người ca kẻ xướng, khiến tất cả người chơi không hiểu mô tê trời đất gì đồng loạt kinh ngạc thốt lên: Đây là cái chuyện gì a

Thiên Sơn đồng mõ không cần hỏi nhiều, trực tiếp vào kênh bang phái nói với Hoãn Hoãn Nhị Hành: “Đại ca, huynh cùng Yêu Nữ đánh nhau với bọn kia sao?”

[Bang chủ] Hoãn Hoãn Nhị Hành: “Không phải.”

[Phó bang] Thiên Sơn đồng mõ: “Vậy chuyện trên kênh thế giới là thế nào?”

[Bang chủ] Hoãn Hoãn Nhị Hành: “Không phải ta đi đánh nhau cùng Yêu Nữ, mà là ta, cô ấy, còn có Thu Thủy nữa, ba người cùng đánh.”

[Bang chúng]...Vả mồ hôi.

Và thế là, ba người đồng loạt đi xuống địa phủ.

Ở dưới địa phủ dày đặc kín mít không thể nào liên lạc được với thế giới bên ngoài, chỉ có thể mở kênh trò chuyện [Phụ cận] để ngồi tán dóc giết thời gian.

[Phụ cận] Hoãn Hoãn Nhị Hành: “Quả là sai lầm a....”

[Phụ cận] Yêu Nữ họ Triệu:...(ánh mắt khinh bỉ)

[Phụ cận] Hoãn Hoãn Nhị Hành: “Yêu Yêu, đừng sợ, chúng ta sống dậy sẽ đi giết chết bọn họ.”

[Phụ cận] Yêu Nữ họ Triệu: “Không cần, mệt quá. Hôm nào rảnh thì đi tru diệt.” (~~> “Tru diệt” cũng có nghĩa là giết, nhưng ác hơn một chút đó là giết sạch giết gọn ^^~)

[Phụ cận] Hoãn Hoãn Nhị Hành: “Tru diệt?”

[Phụ cận] Yêu Nữ họ Triệu: “Tất nhiên rồi, bọn chúng giết chết ba người chúng ta, sau này dĩ nhiên phải đi giết sạch cả nhà bọn chúng.”

Đừng tưởng cô bạn chém giết thì không biết chút tin tức gì về đối phương, Phu quân và Nương tử kia phái đến bao nhiêu người, cho dù nhắm chặt cả hai mắt cô cũng hoàn toàn có thể đếm được dễ dàng.

[Phụ cận] Hoãn Hoãn Nhị Hành: “....Quả nhiên độc nhất là lòng dạ đàn bà a....”

[Phụ cận] Yêu Nữ họ Triệu: “....(xem thường)”

[Phụ cận] Hoãn Hoãn Nhị Hành: “Nhưng mà ta thích.”

Tô Diêu không muốn ngồi nói sảng nói mê với Hoãn Hoãn Nhị Hành nữa, cô nhìn sang thấy Hách Liên Thu Thủy vẫn ngồi trầm mặc, nghĩ đi nghĩ lại cuối cùng vẫn quyết định gõ vài chữ.

[Phụ cận] Yêu Nữ họ Triệu: “Mới chơi đúng không?”

[Phụ cận] Hách Liên Thu Thủy: “...”

[Phụ cận] Yêu Nữ họ Triệu: “(gật đầu, sau đó nhìn sang Hoãn Hoãn Nhị Hành) Người trước tiên đi tập luyện cho hần, đừng để đám người kia có cơ hội lấn tới.”

[Phụ cận] Hoãn Hoãn Nhị Hành: “Sao chẳng lúc nào người chịu lo lắng cho ta cả...(về mặt thương tâm).”

[Phụ cận] Yêu Nữ họ Triệu: “(mất kiên nhẫn) Người còn muốn ta lo lắng cho sao? Không khéo bọn Thiên Sơn đồng mỡ lại kéo đi báo thù cho người rồi cũng nên.”

[Phụ cận] Hoãn Hoãn Nhị Hành: “Ha ha, đây chính là nhân phẩm a!”

[Phụ cận] Yêu Nữ họ Triệu: “(nôn mửa) Ta đi trước.”

Không muốn ở lại đấu võ mồm với Từ Hoãn hần nữa, cô nhanh chóng trở lại thành Lạc Dương.

Đập vào mắt cô là những dòng chữ chữ rửa mắng mỗ chạy dài liên hồi trên màn hình — Yêu Nữ cô nói quả không sai mà, nhận được tin bang chủ bị hại, Thiên Sơn đồng mỡ liền kéo theo một đám người trong bang đi Kính Hồ, chờ Phu quân và Nương tử tới sẽ lập tức dọn dẹp sạch sẽ đôi phu thê này.

Thấy rõ tình thế là đấu không lại, Phu quân cùng Nương tử tất nhiên không muốn đến Kính Hồ đâm đầu vào chỗ chết – dù sao mỗi lần chết trang bị đều sẽ bị hư tổn, cho nên không còn cách nào khác đành phải mặt dày đứng ở thành Tô Châu, liên tục gào thét trên kênh thể giới, những câu nói tục chữ bậy lại được phát ra không ngừng nghỉ.

Cả đám người đi cùng Thiên Sơn đồng mỡ cuối cùng đành phải kéo nhau trở về, mắng mỗ không ngớt, tình thế ngày càng nghiêm trọng.

Từ Hoãn vừa cười vừa nói: “Đang suy nghĩ cái gì đó?”

Nam tử dùng mấy ngón tay thon dài vuốt vuốt cằm: “Hoá ra đây chính là cái gọi là trò chơi.”

Từ Hoãn tiếp tục cười cười: “Người không cần để ý, rất nhiều người đều như vậy, trong trò chơi tuy mắng chữ hết sức khó nghe nhưng cũng vô cùng thăng thần.”

Nam tử gật gù đầu, hần thấy được, cũng hiểu được, chính bởi vì đây là trò chơi nên người ta mới không cần kiêng kỵ gì hết, không cần phải lo lắng mình vừa rồi đã đắc tội với ai, nếu thấy ghét nhau thì cứ thoải mái mà trực tiếp động thủ.

So sánh với cái xã hội lục đục bất ổn này, thì thế giới trong game đúng là đơn thuần hơn rất nhiều.

Nhưng là, hần vẫn cảm thấy có chút phiền não.

Bắt đầu từ khoảnh khắc Yêu Nữ thân khoác Khô Lâu chiến giáp đệ nhất thiên hạ xuất hiện trước mặt hần.

Không thể không thừa nhận rằng, khoảnh khắc đó, sâu trong thâm tâm hần có chút khó chịu đau đớn.

Hần là loại người không bao giờ để lộ tâm tư tình cảm của mình ra bên ngoài, ngay cả bạn thân như Từ Hoãn hần cũng không bao giờ nói thẳng suy nghĩ trong đầu mình, nhưng trong giờ phút này, hần thật sự rất muốn trở nên mạnh mẽ hơn để bảo vệ cho Yêu Nữ của hần.

Từ Hoãn nhìn khuôn mặt trầm tĩnh của nam tử ngồi đối diện, chỉ cười không nói gì, tiếp tục cùng mấy thành viên trong bang hội mắng mỗ đôi “cẩu nam nữ” kia.

Tuy nhiên ánh mắt hần vẫn dừng lại trên khuôn mặt nam tử phía đối diện, cũng không rõ là đang suy nghĩ cái gì.

Về phần Yêu Nữ, sau khi ra được khỏi địa phủ, lập tức chạy thẳng đến thủ khẩu (BL: Nơi cất đồ, như cái kho vậy á) thành Lạc Dương, lấy ra hai vật phẩm lúc này vừa mới chế tạo, lúi đi giám định (BL: Kiểm tra thuộc tính của trang bị).

Thêm một lần nữa vẫn tiếp tục là mấy cái đồ bỏ đi, Yêu Nữ không ngần ngại ném lại mấy thứ đó lại cho NPC, chờ đến khi điểm thể lực đã đầy được một nửa, cô lại tiếp tục chăm chỉ đi đào khoáng.

Thật ra “cuộc sống” của người chơi trong Thiên Long quả thực là không tốt lành gì, hệ thống hết sức keo kiệt cho điểm thể lực vô cùng thấp, mà đào khoáng hay trồng trọt cũng đều cần lượng thể lực rất cao, thêm nữa 3 NPC chủ thành chỉ cho phép tăng kỹ năng sống lên cấp 5 – còn từ cấp 6 trở đi thì cần phải thông qua sự thăng cấp của bang phái mới có thể thực hiện được, tóm lại là — phiền toái càng thêm phiền toái.

Tô Diêu xoa bóp cánh tay vì đào khoáng đã trở nên mệt mỏi, mở kênh bang phái gõ gõ vài chữ.

[Phó bang chủ] Yêu Nữ họ Triệu: “Các vị vất vả rồi, bắt đầu từ hôm nay phải tranh thủ triệt để tăng cấp cho bang phái, có như vậy mới thu hút người chơi vào bang được.”

[Bang chủ] Độc Cô Cửu Tiệp: “Oa, Yêu Nữ cuối cùng người cũng đã trở lại, ta chờ người suốt nửa ngày.”

[Công vụ sứ] Bảo Bối Điểm Điểm: “Yêu Yêu người không sao chứ, Phu quân cùng Nương tử chỉ là một đôi phu thê cận bã, người không cần để ý đến bọn chúng, có dịp chúng ta sẽ đi báo thù cho người.”

[Hoàng hoá sứ] Phi Thành Vật Nhiếu: “Nói giỡn hoài, phó bang chủ làm sao có thể vì chuyện con con này mà phiền não được, đúng không phó bang chủ?”

[Phó bang chủ] Yêu Nữ họ Triệu: “Ha ha, vừa rồi ta đi đào khoáng, quả thật là cũng để ý đến bọn chúng.”

Mọi người: ...

[Hoàng hoá sứ] Phi Thành Vật Nhiếu: “....Phó bang chủ, ta quả thật là ngày càng sùng bái người a...”

[Phó bang chủ] Yêu Nữ họ Triệu: “(ánh mắt khinh miệt) Người sùng bái ta nhiều lắm, người cứ từ từ đứng đó xếp hàng chờ đi.”

[Hoàng hoá sứ] Phi Thành Vật Nhiếu: “....T___T (nước mắt chảy dài)”

[Bang chủ] Độc Cô Cửu Tiệp: “...”

[Công vụ sứ] Bảo Bối Điểm Điểm: “...”

Nhìn huynh đệ trong bang nói mấy câu chọc cười, tâm tình Yêu Nữ quả thật có tốt lên đôi chút, đúng lúc này bang chủ đại nhân nhảy vào kênh [Riêng tư] trò chuyện với cô.

[Riêng tư] Độc Cô Cửu Tiệp: “Yêu Nữ, có muốn lên ngồi ở cái ghế bang chủ này hay không?”

[Riêng tư] Yêu Nữ họ Triệu: “Người đang tính toán cái gì?”

[Riêng tư] Độc Cô Cửu Tiệp: “Không phải, trên thực tế người thích hợp làm bang chủ hơn ta, người cũng biết mà.”

[Riêng tư] Yêu Nữ họ Triệu: “Không cần.”

[Riêng tư] Độc Cô Cửu Tiệp: “...”

[Riêng tư] Yêu Nữ họ Triệu: “Phiền phức lắm! >_____<”

[Riêng tư] Độc Cô Cửu Tiệp: “!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!”

[Riêng tư] Yêu Nữ họ Triệu: “Hắc hắc, Tiệp Tiệp người đừng lo lắng gì cả. Người cứ làm việc của người, việc gì phải quan tâm đến lời bọn chúng nói. Chỉ có kẻ thiếu năng lực mới đi tin việc người là người của ta.”

[Riêng tư] Độc Cô Cửu Tiệp: “....(điên cuồng gào thét) Người của người thì không được sao??? Tại sao lại không thể tin chứ!!!!”

[Riêng tư] Yêu Nữ họ Triệu: “Rồi rồi cứ cho là vậy đi, nhưng cho dù người có thật sự là tình nhân của ta đi chăng nữa, với số lượng tình nhân đồng đẳng của ta, bọn họ sẽ không chia mũi dùi về phía người đâu, yên tâm đi.”

[Riêng tư] Độc Cô Cửu Tiệp: “Lão đây tuyệt đối không tha cho người!!!!!!!!!!!!!!”

Yêu Nữ lập tức gõ vài chữ trả lời, nhưng là đã quá muộn, hệ thống lập tức thông báo: Người đã bị người chơi Độc Cô Cửu Tiễn chặn liên lạc, không thể gửi tin nhắn.

Yêu Nữ: =_____ =

5. Chương 05

Tô Diêu gần đây cảm thấy có một cái tên thường xuyên xuất hiện trước mắt cô.

Hách Liên Thu Thủy.

Ví dụ như:

Bảng xếp hạng cao thủ: Hạng 1: Hách Liên Thu Thủy — cấp bậc: 96.

Bảng xếp hạng tài phú (~~> đại dza lắm tiền nà các nàng): Hạng 1: Hách Liên Thu Thủy.

Bảng xếp hạng điểm tâm pháp: Hạng 1: Hách Liên Thu Thủy.

Đại hội tỷ võ các cao thủ trên cấp 90: Trạng nguyên: Hách Liên Thu Thủy cấp 96 phái Thiên Sơn. —

Ngoài ra, từ kênh môn phái đến kênh thể giới, khắp mọi nơi cái tên Hách Liên Thu Thủy đều xuất hiện một cách vô cùng long lanh rực rỡ.

Cho đến giờ phút này, cuối cùng Tô Diêu mới chịu thừa nhận: Đại thần đã lộ mặt —

Tuy rằng trước đây từng có lần tổ đội với nhau đi giết người, nhưng là sau này cô không gặp Hách Liên Thu Thủy thêm lần nào nữa, cho nên khi mọi bang phái đều cảm thán đại thần đã đoạt được giải Trạng nguyên trong đại hội tỷ võ, Tô Diêu không đành lòng nói cho fans của đại thần biết, hắn từng bị đánh bại dễ dàng
=_____ =

Nói gì thì nói, Hách Liên Thu Thủy quả thật cũng là vô cùng giỏi khi vừa giữ vững vị trí đệ nhất vừa quản lý bang hội — đúng vậy, Hoãn Hoãn Nhị Hành đã chủ động thoái vị, nhường chức bang chủ của Hồng Hoang Đế Đô lại cho Hách Liên Thu Thủy.

Không phải là không có người hoài nghi hắn nhờ vào mối quan hệ với Hoãn Hoãn Nhị Hành mới trèo lên được vị trí đó, nhưng chỉ sau một tháng, Hồng Hoang Đế Đô dưới sự quản lý của Hách Liên Thu Thủy, bất luận là xây dựng bang phái hay tổ chức bang chiến, thành tích đều trác tuyệt, so sánh tài năng với các cao thủ khác đương nhiên Hách Liên Thu Thủy hơn hẳn, khiến cho toàn chốn võ lâm giờ đây không ai không phục. Còn có đông đảo hậu sinh tranh nhau gia nhập vào Hồng Hoang, khiến cho lực lượng tân binh của Hồng Hoang bỗng chốc trở nên vô cùng đông đảo, kèm theo đó là việc bang phái lên đến cấp 5 hết sức nhanh chóng, uy danh đệ nhất bang lại càng được củng cố.

Vào thời điểm Hách Liên Thu Thủy đang ở đỉnh cao vinh quang vô cùng rực rỡ, cũng là lúc cái tên Yêu Nữ họ Triệu biến mất trên Bài Hành Bảng — đúng vậy, cô quyết định: mai. danh. ẩn. tích.

Những người chơi từ trước đến nay từng bị Yêu Nữ đuổi giết, từng một đời ôm hận không thể trả thù, nay sau khi nghe tin đã khóc rống cảm tạ ông trời có mắt, cuối cùng cũng có thể thoải mái tự do đi làm nhiệm vụ thương hội được rồi, không lo giữa đường bị chặn lại cướp nữa.

Không khí quả thực là náo nhiệt quá đi, lão yêu tinh ngàn năm bây giờ đã cải tà quy chính, mọi người đương nhiên phải mở tiệc ăn mừng.

Mà nói qua nói lại thì, bất luận có làm thế nào, có dùng cách gì đi nữa cũng không thể khiến cho ma nữ hiện thân trở lại, chỉ trong một đêm, sát nhân cuồng ma tựa hồ đã biến thành một nữ nhân không đánh nhau, không PK (đồ sát), không giết người.

Khoan đã, tạm thời hãy chuyển điểm nhìn sang một góc vắng vẻ hẻo lánh bên ngoài thành Tô Châu.

Tô Diêu đang khoan thai thoải mái điều khiển nhân vật Yêu Nữ từ từ cuốc đất thì một dòng chữ nhỏ màu hồng phần ở góc màn hình đập vào mắt cô.

[Riêng tư] Hoãn Hoãn Nhị Hành: “Đang làm cái gì đó?”

Tô Diêu chậm rãi mở bảng thông tin hảo hữu ra.

Tên: Hoãn Hoãn Nhị Hành.

Cấp bậc: 94.

Môn phái: Tiêu Dao.

Tên bang hội: Hồng Hoang Đế Đô.

Bang hội liên minh: Thống nhất giang hồ.

Điểm hảo hữu: 8647 – vẫn cảnh chi giao (~> có nghĩa là sống chết hoạn nạn có nhau)

Đang ở: Mê cung Cao Xương, tổ đội 6 người.

Tô Diêu tròn tròn mắt, hần ta lại thế nữa rồi, nhân lúc đánh quái kiếm điểm kinh nghiệm chán ngắt liền nhảy vào bắt chuyện với cô.

Từ Hoãn tự rót cho mình một chén cà phê, vừa từ từ nhấm nháp thưởng thức vừa gõ gõ mấy chữ trên kênh [Tổ đội]: “Ta đi nghe điện thoại một chút.” Lời vừa dứt hần lập tức đặt chế độ tự động bám theo đội trưởng hưởng ké điểm kinh nghiệm.

Hần phải thừa nhận rằng, mỗi ngày đều ngồi lý một chỗ đi đánh quái như vậy quả thật khiến người ta chịu không nổi. (BL: Game này không cho auto -> BT)

Hần lười biếng mở danh sách hảo hữu ra, không ngờ rằng Tô Diêu vẫn còn đang online.

Nha đầu này quả thực hai tuần gần đây thời gian online vô cùng ít, lại không còn đi chém giết lung tung nữa, khiến hần cảm thấy vô cùng kinh ngạc, tựa hồ như Yêu Nữ hiện tại và Yêu Nữ trước kia là hai người hoàn toàn khác nhau. Nếu không phải là hần thỉnh thoảng đi ngang qua văn phòng thấy cô đang treo máy, thì chắc chắn hần đã khẳng định rằng ID của cô quả thực đã bị trộm mất rồi.

Cho nên là, ngay khi thấy cô vẫn còn đang online, hần ngay lập tức gõ gõ mấy chữ: Đang làm gì vậy.

Một lát sau.

[Riêng tư] Yêu Nữ họ Triệu: “Trông tốt.”

Từ Hoãn thiếu chút nữa là sắc luôn ngum cà phê trong miệng — Tô Tô vừa nói cái gì? Trông tốt?

[Riêng tư] Hoãn Hoãn Nhị Hành: “Người vừa nói người làm cái gì?”

[Riêng tư] Yêu Nữ họ Triệu: “Tỷ tỷ ta đây đổi nghề, cải tà quy chính, chuyên tâm chăm lo cuộc sống sinh hoạt.”

Lần này quả thực Từ Hoãn bị sắc cà phê.

Không muốn nói chuyện trên kênh [Riêng tư] nữa, Từ Hoãn kéo ghế đứng dậy, trực tiếp tiến đến phòng làm việc của Tô Diêu đẩy cửa bước vào: “Tô Tô người đang làm cái gì?”

Hần còn chưa nói dứt câu, ngẩng đầu lên đã thấy một cảnh tượng chấn động.

Phòng làm việc của Tô Diêu mặc dù không lớn, nhưng ánh sáng luôn luôn ngập tràn khắp phòng, xé chiều không khí lại càng ấm áp dễ chịu.

Tô Diêu đưa một tay che đi phần trán bị ánh mặt trời chiếu thẳng vào, đôi mắt khép hờ, cặp lông mi dài khẽ rung động, làm thành hai cái bóng dài trên khuôn mặt trắng nõn. Đôi môi đỏ mọng hơi mím, khoé môi khẽ nhếch lên, nhìn bộ dạng thoải mái như đang hưởng thụ khí trời.

Ánh sáng mặt trời ấm áp dịu dàng phủ lên chiếc áo sơ mi trắng trên thân thể mềm mại, làm cho cả người cô đột nhiên như sáng bừng lên.

Khoảnh khắc này hình như Từ Hoãn đã hiểu, tại sao người đó mới một lần đến trụ sở của hắn, chỉ cần liếc mắt một cái đã vô cùng quý trọng tiểu nha đầu này. Không thể phủ nhận rằng, Tô Diêu quả thực vô cùng xinh đẹp.

Cùng nhau lăn lộn nhiều năm như vậy, rốt cục hắn cũng đã nhận ra, nha đầu này đã trưởng thành, lúc mới vào đời còn ngây ngô, bây giờ đã trở thành một nữ nhân vô cùng thành thực hoạt bát.

Thời điểm Từ Hoãn giật mình trở lại thế giới thực cũng là lúc Tô Diêu khẽ mở mắt ra, kinh ngạc hỏi: “Tổng biên tập sao không ở chỗ mình làm việc đi, chạy đến cái địa bàn nhỏ của nhân viên thấp hèn này là có gì muốn chỉ giáo?”

Từ Hoãn thầm than: “Đúng là mồm năm miệng mười, chỉ được cái nói móc người khác là giỏi”.

Hắn bước lại gần chiếc máy vi tính đặt bên cạnh chỗ Tô Diêu đang ngồi, mở cửa sổ game ra, thiếu nữ khoác Khô Lâu chiến giáp đứng là đang ở ngoài thành Tô Châu chăm chỉ trồng trọt.

Từ Hoãn buồn bực buông một câu: “Người đứng là không có bị trộm ID.”

Tô Diêu trừng mắt nhìn hắn: “Người ngậm cái mỏ đen đui của người lại cho ta.”

Từ Hoãn than thở: “Tiểu hài tử, bình tĩnh đi. Ta tưởng người biệt tích trên giang hồ là để bề quan tu luyện, ai ngờ lại đâm đầu vào làm nghề nông, quả thực càng nghĩ ta càng cảm thấy đau lòng.”

Tô Diêu khinh miệt nhìn hắn: “Người xem thường nông dân sao?”

“Đâu có, ta chỉ xem thường cái loại nông dân này thôi.”

Tô Diêu không thèm để ý đến hắn: “Mỗi quốc gia đều cần lấy dân làm gốc, lấy nông làm trọng, người có quyền gì mà quản ta?”

Từ Hoãn cảm thấy có chút lép vế: “Vậy người có nhất thiết phải thực nghiệm trong game online không?”

Tô Diêu nhếch nhếch khoé miệng: “Sau này người sẽ biết.”

Dứt lời cô quay sang nhìn điểm thể lực của Yêu Nữ, ngô, lại cạn sạch rồi. Cho nên bây giờ cô tạm thời phải gác việc trồng trọt sang một bên đã, đem ngựa quý ra, phi nhanh vào thành.

Nhiệm vụ công trình, nhiệm vụ khoa học, nhiệm vụ kiến thiết....tất cả lần lượt đều được cô hoàn tất. (~~>
Mấy cái tên đó là tên nhiệm vụ bang hội trong Thiên Long nhà)

Chỉ thấy kênh hệ thống của bang phái không ngừng nhảy ra thông báo.

[Hoàn thành] Yêu Nữ họ Triệu vô cùng cố gắng hoàn tất 1 nhiệm vụ kiến thiết, bốn bang còn 99 lần kiến thiết là có thể thăng cấp.

[Hoàn thành] Yêu Nữ họ Triệu vô cùng cố gắng đã hoàn tất 10 nhiệm vụ khoa học cho bang hội.

[Hoàn thành] Yêu Nữ họ Triệu vô cùng cố gắng, khiến cho điểm nông nghiệp của bốn bang tăng thêm 1 điểm.

[Hoàn thành].....

Từ Hoãn im lặng ngược lên nhìn trần nhà thầm than dài một câu: Đoạ lạc càng thêm đoạ lạc a

(~~> Đoạ lạc: sa sút về phẩm chất đạo đức)

Tô Diêu cũng không thèm để ý đến hắn, tiếp tục hứng thú làm nốt nhiệm vụ bang hội.

Nhìn phó bang chủ không ngại cực khổ, bang chúng tất nhiên cũng không cam chịu kiếp sống ăn không ngồi rồi.

[Hoàng hoá sứ] Phi Thành Vật Nhiễu: “Phó bang chủ, người làm nhiệm vụ suốt mấy ngày rồi, có mệt không, ta đến giúp người.”

[Công vụ sứ] Bảo Bối Điểm Điểm: “Người nào trong bang đang rảnh rỗi đi tăng điểm kinh nghiệm hoặc làm nhiệm vụ cá nhân thì đến giúp Yêu Yêu đi, hoàn thành nốt mấy nhiệm vụ bang hội còn lại để tăng cấp cho Áo Ảnh nữa.”

[Bang chủ] Độc Cô Cửu Tiện: “Điểm Điểm nói rất đúng, mọi người vất vả một chút.”

[Nội vụ sứ] Thành Dã Biệt Nhiều: “Còn ta nữa, ta làm xong nhiệm vụ rồi, cũng muốn đến giúp Yêu Yêu!”

....

Được bang chủ cùng mấy huynh đệ tai to mặt lớn hô hào, rốt cục trong bang không chỉ có một mình Yêu Nữ đi làm nhiệm vụ bang hội nữa.

Đây mới chính cái gọi là tinh thần đoàn kết của dân tộc, một người làm mấy trăm nhiệm vụ thì có đến già cũng chưa xong, nhưng mấy chục người cùng nhảy vào làm, mỗi người làm vài nhiệm vụ, khiến cho điểm bang hội ngày càng được tăng cao.

Cho nên là, trong lúc nhóm Yêu Nữ ở bên này kiếm điểm nông nghiệp, nhóm Phi Thành Vật Nhiều bên kia kiếm điểm công nghiệp, bang Áo Ảnh cuối cùng cũng được tăng cấp.

Kênh [Hệ thống] đột nhiên nhảy ra dòng chữ:

[Hệ thống] Bang hội Áo Ảnh vô cùng cố gắng, bỗng bang thăng cấp tới Tử Cẩm thành, thoát khỏi trạng thái xây dựng.

Chỉ chốc lát sau, trong bang tiếng hoan hô tán thưởng bay đầy trời!

Vì thế, bang chủ Độc Cô Cửu Tiện còn nói thêm, phải mở tiệc ăn mừng bang phái đã thăng cấp.

Giờ phút này, Áo Ảnh đã chính thức trở thành bang phái thứ hai lên đến cấp 5.

Yêu Nữ trong lòng vô cùng phấn khởi chạy đến chỗ NPC, rút ra 2000 kim tệ, hứng chí tăng kỹ năng đào khoáng của cô thêm 10 cấp!

Từ Hoãn nhú nhú mày: “Tô Tô?”

“Hửm?”

“Người quả thật quá chăm chỉ cần cù rồi, đào khoáng lại có thể max level nhanh như vậy.”

Tô Diêu cũng nhú mày, quay lại nhìn Từ Hoãn, chờ hắn nói nốt câu tiếp theo.

Từ Hoãn rất cục cựa cười cười, không nói thêm gì nữa, từ tốn bước ra khỏi phòng làm việc của Tô Diêu.

Tô Diêu nháy mắt mấy cái, cuối cùng kết luận một câu: “Không thể nào hiểu được!”

Việc làm Từ Hoãn mệt chết chính là “bồi bổ” cho đại thần lên cấp 100, đến khi hắn mở bảng xếp hạng ra, mới sững người thấy cái tên Yêu Nữ đã rút khỏi bảng từ bao giờ.

Số lượng người chơi điên cuồng tìm cách tăng cấp không phải là ít, mà cái mốc cấp 90 bây giờ trong Thiên Long cũng không phải là hiếm, Yêu Nữ từ sau khi lên đến cấp 92 đã không còn muốn tiếp tục tăng cấp nữa, ngoan ngoãn đi làm nông dân, mỗi ngày đều làm bạn cùng gạo ngô khoai sắn, cho nên việc cô bị rớt hạng thảm hại cũng là chuyện thường tình.

Còn cái nam tử kia thì, hoàn toàn đã trở thành siêu đại thần được toàn bộ chốn võ lâm công nhận – trang bị cực phẩm, trang bị 6 sao, thao tác tuyệt đỉnh, cộng thêm con thú cưng không còn gì tuyệt hơn, địa vị lại vô cùng cao quý —

Từ Hoãn phải công nhận rằng, nếu lúc trước đại thần mà cùng Yêu Nữ phối hợp có lẽ quả thực là vô cùng tâm đầu ý hợp, nhưng bây giờ — Đại Thần VS Nông Dân – Ách, đến nghĩ hắn còn không dám nữa là...

Hắn đã vô số lần tự cân nhắc — không biết có nên nói cho cái vị đại thần kia biết hay không, yêu tinh cô nương kia đã sớm lui vào thâm sơn cùng cốc, mai danh ẩn tích, sớm tối làm bạn với nghề nông, đại thần

người nếu còn muốn cùng Yêu Yêu có đôi có cặp, tốt nhất cũng nên thoái ẩn giang hồ về vườn kết bạn với núi sông đi là vừa.

Từ Hoãn quả thực cảm thấy vô cùng bức bối.

Trái lại tên đại thần kia lại vô cùng bình tĩnh, trước sau như một vẫn chăm chỉ luyện cấp, tăng điểm tâm pháp, quản lý bang hội... tựa hồ như đã hoàn toàn quên mất mình vì muốn tiếp cận với Yêu Nữ mới nhảy vào Thiên Long này.

Rốt cục kỹ năng trồng trọt cũng đã tăng lên cấp 10, Tô Diêu hài lòng đứng dậy hươ hươ cổ tay và bả vai đang vô cùng nhức mỏi.

————— Cố gắng của cô cuối cùng cũng không hề uổng phí.

Mang theo một số tiền lớn nhất định, Tô Diêu chạy thẳng một mạch đến Cửu Chân thương hội ở thành Lạc Dương, nói chuyện với NPC một lúc lâu, cuối cùng cũng đã mua được 10 cửa hàng mặt tiền.

Kế tiếp việc cần làm chính là lên khung vật phẩm, Tô Diêu mua hết những món đồ có giá trị trong các cửa hàng, sau đó còn bổ sung thêm mấy vật phẩm quý hiếm của mình vào.

Cứ như vậy, Tê Phượng Các cuối cùng cũng được khai trương, Tô Diêu nghiêm nhiên trở thành đại chủ quỹ của 10 cửa hàng mặt tiền.

Cho nên là, ngay khi cái tên Yêu Nữ họ Triệu được gắn kèm với danh hiệu “Đại chủ quỹ Phượng Tê các” xuất hiện trước mắt Hoãn Hoãn Nhị Hành, hẳn rốt cục cũng đã biết – nha đầu này đổi nghề đi làm gian thương

~

Yêu Nữ đắc ý phản bác lại hẳn: “Ta làm nông dân hay thương nhân đều vì chung một mục đích, cho nên không được tính là đổi nghề.”

Từ Hoãn ngay lúc đó rất chi là buồn bực, nhưng chỉ vài ngày sau, hẳn rốt cục cũng đã hiểu hết được ý tứ của Yêu Nữ.

6. Chương 06

Tô Diêu thề, không phải là cô cường điệu, mà thật sự là người chơi trong Thiên Long này quá kém cỏi rồi đi.

Ví dụ điển hình chính là, khi Tô Diêu đã max level toàn bộ kỹ năng sống, phải nói là tất cả mọi người – ai cũng bám theo cô bất kể ngày đêm, “chầu chực” đồng vật liệu quý của cô.

Vì vậy mà Tê Phượng các vừa mới khai trương, kể cả khoáng thạch hay vải bông sau khi đã lên khung, bắt luận hết giá cao như thế nào, tất cả đều được bán đi sạch sẽ không còn một mống.

Đến đây Từ Hoãn rốt cục cũng đã hiểu ẩn ý của Tô Diêu khi nói “làm nông dân và thương nhân đều vì chung một mục đích” có nghĩa là gì.

Không thể không thừa nhận rằng, Tô Diêu rất có khiếu làm thương nhân, lúc người ta còn đang bận kiếm điểm kinh nghiệm thì cô tìm cách nâng kỹ năng sống của mình lên cấp cao nhất, mà khi cô đã chân chính trở thành một thương nhân đích thực rồi, những người chơi khác dù có cấp cao đến mấy, thì trang bị cũng chính là một vấn đề nan giải.

Tất cả người chơi hẳn ai cũng biết trang bị tốt nhất đó chính là sự phối hợp giữa thuộc tính môn phái và cực phẩm thủ công. Song đồ thủ công thì quả thực rất dễ làm, nhưng còn cực phẩm thì kiếm được còn khó hơn lên trời. Trong tình huống này, nếu muốn chế tạo được vật phẩm tốt chắc chắn phải cần đến khoáng thạch cùng vải bông, cho nên những vật liệu ở cửa hàng của cô đều được coi là rất quý hiếm.

Ở phiên bản game cũ những vật liệu này có lẽ bị giảm giá trị đến mười lần, nhưng ở phiên bản mới này lại quả thực là khác hẳn.

Nhìn Tô Diêu đứng trong một cửa hàng cùng một đồng khoáng thạch và vải bông, Từ Hoãn chỉ còn biết lắc đầu cười khổ nói với nam tử ngồi bên cạnh: “Hai người các người nếu có thể đến được với nhau, nhất định sẽ trở thành một đôi gian thương vô cùng kiệt xuất.”

Nam nhân cười cười “Đa tạ khích lệ.”

Trong mắt hắn tựa hồ như loé ra một tia cười đắc ý, khuôn mặt trở nên bần thần khác thường.

Ở bên kia, Tô Diêu trừ những lúc ngồi bán vật phẩm trông trọt và khai thác được ra, thời gian còn lại cô đều ở thành Tô Châu, chuyên tâm chế tạo vật phẩm thủ công khác.

Tô Diêu vẫn luôn cho rằng, nếu có một ngày cô được khoác trên người toàn bộ những cực phẩm do tự tay mình chế tạo ra, hẳn sẽ có cảm giác sung sướng thành công lắm.

Vì thế cho nên, hết ngày dài đến đêm thâu, cô đều ngồi chuyên chú chế tạo vật phẩm, từ đào khoáng rồi trồng trọt... Thoạt nhìn có vẻ vô cùng nhẹ nhàng, nhưng trên thực tế, “cuộc sống chân chính” của một người chơi như cô quả thực là không đơn giản dễ dàng gì.

Tô Diêu không biết mình dạo gần đây có phải trúng số đỏ hay không, những vật phẩm cô chế tạo ra đều là trang bị tốt, một số cực phẩm được cô giữ lại, chờ sau khi lên cấp sẽ sử dụng. Những thứ còn lại cô đều rao bán trên kênh [Thế giới], vì thế cho nên là, chỉ một thời gian ngắn ngủi sau, Tô Diêu đã nhanh chóng chễm chệ chiếm giữ vị trí thứ nhất trong bảng xếp hạng tài phú. Đây cũng chính là mục đích ban đầu của cô muốn để Từ Hoãn lác mắt một phen.

Hôm đó Tô Diêu đang nhìn ngắm từng vật phẩm trong cửa hàng, vì công việc buôn bán vô cùng phát đạt nên cô hết sức đắc chí, tiện thể mua một cái loa rao bán chiếc bùa hộ mệnh 7 sao trên kênh thế giới. (Cao nhất là 9 sao, nhưng tỷ lệ đạt được gần như bằng 0)

Kênh [Riêng tư] của cô lập tức tràn ngập lời nhắn của người mua, nhưng, sự đời khó lường, cô đột nhiên nhận được một lời nhắn ngoài ý muốn.

[Riêng tư] Hách Liên Thu Thủy: “Ta muốn một bộ trang bị cấp 90.”

Tô Diêu hơi nhú mày, vị đại thần này quả thực là công phu quá cao rồi đi, trang bị từ đầu đến chân đều là cực phẩm, thế mà đại thần tự dưng bắt chuyện với cô nói về việc này....hừm, vậy được, cô cũng không ngại thử làm bẽ mặt đại thần một lần xem sao.

[Riêng tư] Yêu Nữ họ Triệu: “Thật xin lỗi, ta từ chối.”

Câu trả lời của Tô Diêu hết sức khách khí, mặc dù cô thật sự muốn nhảy vào PK (đồ sát) với vị đại thần này một phen, nhưng là dù sao trước kia 2 người cũng đã từng cùng nhau tiến đến cấp 90, hơn nữa cho dù cô không hề có bất kỳ liên quan nào đến đại thần này, nhưng quả thực quan hệ giữa hắn và Từ Hoãn cũng không tệ.

Vốn dĩ Tô Diêu cứ tưởng chỉ cần mình nói một câu như thế là hắn sẽ không dám hó hé làm phiền cô nữa, nhưng không ngờ, trong lúc cô đang dọn dẹp cửa hàng để đi cùng mấy người trong bang hội, thì Hách Liên đại thần lại ném đến một câu cho cô.

[Riêng tư] Hách Liên Thu Thủy: “Vật liệu ta cấp, trang bị muội làm.”

Tô Diêu tròn tròn mắt, đang còn chưa biết trả lời thế nào thì đại thần đã bồi thêm một câu: “Chi phí làm trang bị do muội quyết định.”

Nhìn thấy câu này Tô Diêu quả thực rất muốn ngó ra ngoài cửa sổ xem mặt trời hôm nay ở hướng nào — đại thần đang nói sáng sao?

Hắn chỉ nhìn một câu rao bán bùa hộ mệnh của cô mà đã khẳng định rằng cô có đủ khả năng để chế tạo ra cả bộ trang bị?

Mặc dù trên thực tế thì đúng là cô đã tự tay làm ra được một bộ, mỗi vật phẩm đều ít nhất là 6 sao, thuộc tính cũng hoàn toàn thích hợp với đặc trưng của phái Thiên Sơn, nhưng cô rất muốn giữ lại bộ cực phẩm này cho riêng mình.

Vì thế cho nên là:

[Riêng tư] Yêu Nữ họ Triệu: “Ta e rằng mình không đủ khả năng. Mời huynh tìm cao thủ khác.”

Hàm ý của cô đã hoàn toàn rõ ràng.

Song đại thần vẫn kiên trì đến khó tin, hắn lại tiếp tục gửi đến một lời nhắn khác.

[Riêng tư] Hách Liên Thu Thủy: “Chỉ cần muội nguyện ý làm, ta hứa với muội, ngoài chuyện thù lao hậu hĩnh ra, hai bang phái còn có thể liên minh.”

Tô Diêu nháy mắt mấy cái, tất nhiên cô rất thích khoản thù lao kia, đại thần là người có tiền, ắt hẳn phải rất hậu hĩnh, tuy nhiên việc khiến cô “động lòng” hơn lại chính là —

Liên minh.

Điều này có nghĩa là, bang phái của cô sau này sẽ không còn phải đi tranh đoạt chức quyền nữa, nếu liên minh với thiên hạ đệ nhất bang, xét về thực lực mà nói, Áo Ảnh và Hồng Hoang Đế Đô chẳng khác nào thống lĩnh giang hồ.

Áo Ảnh tuy rằng cũng đã là bang phái cấp 5, nhưng phần lớn người chơi trong bang không bằng Hồng Hoang Đế Đô, cho nên thực lực rõ ràng là có sự chênh lệch lớn, bây giờ liên minh, chỗ dựa của Áo Ảnh sẽ càng thêm vững chắc rồi.

Không thể phủ nhận rằng, cho dù có suy đi tính lại cả trăm nghìn lần, thì liên minh với Hồng Hoang vẫn là sự lựa chọn hoàn mỹ nhất.

Nhưng còn bộ trang bị của cô....

Tô Diêu cắn cắn môi, thật sự phải bán đi sao? Cô không dám khẳng định về sau sẽ làm ra được một bộ phù hợp với mình như thế nữa.

Đang suy tư, kênh bạn tốt bỗng loé lên, là tin nhắn của Hoãn Hoãn Nhị Hành.

“Tô Tô, Thu Thủy nói muốn mua trang bị của ngươi, ngươi không bán.”

Tô Diêu tròn tròn mắt, thì ra đại thần còn có khả năng đâm bị thóc chọc bị gạo kiểu này.

“Ừm.”

Và thế là, Tô Diêu đem toàn bộ lo lắng suy tư của mình ra kể lể hết cho Hoãn Hoãn Nhị Hành.

Từ Hoãn sau khi nghe xong, trực tiếp thay cô đưa ra quyết định, chỉ một chữ: Bán.

“Vì sao?”

Khi hỏi câu đó, Tô Diêu hoàn toàn không ngờ rằng câu trả lời của Từ Hoãn khiến cô tức đến độ muốn lập tức xông đến bóp cổ hắn.

“Đồ ngốc, với trình độ và cấp bậc như hiện tại của ngươi, cho dù sau này có khá hơn đi nữa thì cũng chỉ phù hợp với trang bị 4 sao thôi, mà bộ vật phẩm của ngươi đều là 6 sao trở lên, nên để nó có một người chủ tốt thì hơn.”

Tô Diêu nghiêng răng kèn kẹt, thẳng tay chặn luôn kênh trò chuyện của cô với hắn.

Nhưng mà sau khi bình tĩnh để suy nghĩ kỹ lại, cô phải công nhận rằng lời Từ Hoãn nói không phải không có lý.

Mặc dù cô đã rất quyết tâm, nhưng đúng là nếu so sánh với Hách Liên Thu Thủy, trình độ của cô kém hơn rất nhiều, bộ trang bị kia nếu dành cho đại thần chắc chắn sẽ được phát huy tối đa hơn. Vì thế nên, sau một hồi đắn đo nữa, cô quyết định gửi tin nhắn cho Hách Liên Thu Thủy.

[Riêng tư] Yêu Nữ họ Triệu: “Được, ta bán trang bị cho huynh, sau đó hai bang kết giao liên minh.”

[Riêng tư] Hách Liên Thu Thủy: “Cứ vậy đi.”

Cô chợt nhớ ra, bây giờ cô còn là bang phó, không phải bang chủ, quyết định trọng đại như vậy ít nhiều cũng phải báo cho anh em trong bang một tiếng.

[Riêng tư] Yêu Nữ họ Triệu: “Nhưng hôm nay không được, đúng 8h tối ngày mai đăng nhập giao dịch.”

[Riêng tư] Hách Liên Thu Thủy: “Được.”

Thương lượng kết thúc mỹ mãn, Tô Diêu liền vào kênh bang phái nói rõ ý định của mình, không ngờ được mọi người trong bang khen nào là cục cưng tận tụy, vì bang hết mình....Tô Diêu nhìn thấy những dòng cảm thán đó thì chỉ cười cười, một lúc sau lại chạy đi đào khoáng.

Từ Hoàn nhìn tin nhắn của mình đã được gửi đi từ đời nào rồi mà Tô Diêu vẫn chưa trả lời, hẳn rất cục cựa biết – cô đã chặn kênh trò chuyện giữa hai người, quả thực là muốn nuốt nước mắt vào tim mà ~

Cho nên hẳn lập tức gửi tin nhắn đến tên bạn tốt Hách Liên Thu Thủy.

Hoãn Hoãn Nhị Hành: “Làm xong rồi?”

Hách Liên Thu Thủy: “Ừ.”

Hoãn Hoãn Nhị Hành: “Khó khăn lắm Tô Tô mới chế tạo ra được một bộ trang bị hoàn chỉnh như vậy, nhất định là muốn giữ lại cho mình rồi, nếu cô ấy kiên quyết không bán thì người làm sao?”

Hách Liên Thu Thủy: “Cho dù không muốn bán, nhưng điều kiện là hai bang liên minh, chắc chắn cô ấy sẽ làm.”

Hoãn Hoãn Nhị Hành: “Mà khoan đã, làm sao người biết Tô Tô có đủ bộ trang bị?”

Hách Liên Thu Thủy: “Ta cũng không chắc chắn lắm, chỉ là thấy cô ấy thỉnh thoảng lại rao bán những trang bị khác nhau, mà mỗi loại trang bị lại có đến tận mấy cái, cho nên ta đoán, cô ấy liên tục chế tạo vật phẩm, nếu là cực phẩm sẽ giữ lại, trang bị nào kém hơn thì bán đi.”

Hoãn Hoãn Nhị Hành: “Ta nói cho người biết...”

Hách Liên Thu Thủy: “?”

Hoãn Hoãn Nhị Hành: “Người làm ơn đừng có dùng giọng điệu như thể ‘Ta cái gì cũng biết’ nữa có được không??? Làm ta có cảm tưởng như người thực sự là đại thần.”

Hách Liên Thu Thủy: “Ta không ngăn ngại việc người coi ta là đại thần.”

Hoãn Hoãn Nhị Hành: “Bớt tự cao một chút đi. Nhưng mà tại sao ta lại có cảm giác như thể người đang đòi Tô Tô đồ cưới? Ta thậm chí còn tưởng tượng được cả vẻ mặt đắc ý của người khi khoác trên người bộ đồ do chính Tô Tô làm ra nữa, ách...”

Hách Liên Thu Thủy: “Mục đích của ta luôn luôn rất rõ ràng.”

Hoãn Hoãn Nhị Hành: “Được được được, vậy ta cũng phải đi tìm Tô Diêu một chuyến, nhất định phải là trang phục đẹp hơn người — nhưng là ta không giống như người nào đó nha...”

Hách Liên Thu Thủy: “Người dám đi? Ta đảm bảo sẽ không cho người ra được khỏi thành!”

Hoãn Hoãn Nhị Hành: “...Ta thêm vào! Người quả thực quá độc ác!”

Hách Liên Thu Thủy: “Nữ nhân của ta, tuyệt đối không làm trang bị cho nam nhân khác.”

Hoãn Hoãn Nhị Hành: “(về mặt khinh bỉ) Đừng quên cô ấy đã bán trang bị cho bao nhiêu nam nhân.”

Hách Liên Thu Thủy: “Sau này sẽ không có chuyện đó nữa.”

Hoãn Hoãn Nhị Hành: “Ta hỏi ngươi, ngươi định chờ đến bao giờ mới chịu hành động?”

Hách Liên Thu Thủy: “Ngươi gọi ta nhớ đến một câu nói.”

Hoãn Hoãn Nhị Hành: “Câu gì?”

Hách Liên Thu Thủy: “ (cười khê) Hoàng đế không vội thái giám gấp.” (~~> =)))

Hoãn Hoãn Nhị Hành: “...&%&*%^\$%...”

Nam nhan ngồi trước chiếc máy vi tính khê nở nụ cười, hần chợt nhớ tới lời Từ Hoãn: “Ngươi giống như là đang đi đòi đồ cưới.”

Mà quả thật Từ Hoãn nói không sai, hần cũng nên đi “đặt hàng” tân nương của hần rồi.

7. Chương 07

Bốn bang chủ lực [Yêu Nữ họ Triệu] thành công giết chết người chơi [Cánh tay gỗ sắt của trẻ nhỏ] của bang hội [Vô song minh], khiến cho [Ảo ảnh] trên giang hồ uy danh đại chấn.

Bốn bang chủ lực [Yêu Nữ họ Triệu] thành công giết chết người chơi [Vân Nhi bảo bối] của bang hội [Vân Trung Thành], khiến cho [Ảo ảnh] trên giang hồ uy danh đại chấn.

Bốn bang chủ lực [Yêu Nữ họ Triệu] thành công giết chết người chơi [123 Mộc Đầu Nhân] của bang hội [tình mẫn Hoàng Thành], khiến cho [Ảo ảnh] trên giang hồ uy danh đại chấn.

Bốn bang chủ lực [Yêu Nữ họ Triệu] thành công giết chết người chơi [Tuyệt tình] của bang hội [Bộ Kinh Vân], khiến cho [Ảo ảnh] trên giang hồ uy danh đại chấn.

...

...

Trong bang một mảnh tĩnh lặng.

Phó bang chủ của bọn họ hai ngày kể từ khi làm xong trang bị, ngày tiếp theo hệ thống lại thông báo cô có bảo thạch quý hiếm, khiến cho một đám người suốt ngày bám riết cô không tha, kết quả là....

Sự thật cho thấy, trước kia bang phó mặc dù ngày nào cũng đi chém giết vô số lần, đứng đầu danh sách sổ đen của GM đại nhân, nhưng là vẫn được sùng bái vô cùng. (~~> GM: Game Master: người quản lý game, cái này ta có nhắc đến rồi.)

Nhưng mà bang chúng trong bang vẫn rất tỉnh táo chọn cách đối phó im – lặng – là – vàng, nếu bọn họ không cẩn thận đụng trúng lúc phó bang chủ đang lên cơn tức giận, đảm bảo cuộc sống sau này không thể yên ổn.

Mà lần này phó bang chủ tái xuất trên chốn võ lâm, cũng chỉ là chuyên tâm giết những kẻ vô lại thâm hiểm, thôi cứ coi như là vì giang hồ trừ hại đi vậy.

Nhưng là bây giờ nhìn trên đỉnh đầu bang phó có xuất hiện thanh Tiểu Kiếm tượng trưng cho chính nghĩa, càng nhìn lại càng thấy chướng mắt hơn cái rìu lớn trước kia —

Ít ra thì chiếc rìu đầm máu uy nghi trông hợp với dáng vẻ của phó bang chủ hơn là chiếc kiếm ghê kia.

[Hệ thống] Người vừa giết chết người chơi [Thái tử].

Tắt đi tin nhắn mà hệ thống vừa mới gửi đến cho cô, Tô Diêu vận lưng một cái, không thèm liếc mắt nhìn đến mấy câu chữ tục tĩu tên kia liên tục văng ra, cô thoải mái điều khiển Yêu Nữ đến Nhạn Bắc treo máy.

Cô gỡ đồng văn kiện ra, bắt đầu làm việc.

Đột nhiên phía sau truyền đến một tiếng huýt sáo, chỉ cần thoáng nhìn qua cũng đủ biết là lão bản lại đang trên cô “Thì ra Tô biên tập của ta vẫn còn đang chăm chỉ làm việc sao?”

Tô Diêu trừng mắt “Nhìn tổng biên tập có vẻ rất nhàn rồi?”

Từ Hoãn cười cười “Đó là dĩ nhiên, ta đang có lịch phỏng vấn, nhưng nói chung công việc đã hoàn thành được một nửa, cho nên rảnh rỗi ghé qua đây một chút.”

“Dạ.” Tô Diêu không chút khách khí đập lại ngay “Vây phiền ngài ra ngoài hưởng thụ khí trời đi, không cần phải đứng trước mặt tên thuộc hạ hèn mọn đang mệt chết như ta để khoe khoang mình rất rảnh rỗi.”

Từ Hoãn cười khê, tay cầm chiếc chén sứ trống không đi ra ngoài, chốc lát sau liền trở lại, trên tay vẫn là chiếc chén đó, đưa cho Tô Diêu “Ta xin kính cẩn mời thuộc hạ.”

Tô Diêu nhíu mày, nhận lấy chiếc chén hỏi “Lão bản có việc gì muốn nhờ ta sao?”

Từ Hoãn cũng nhún mày “Không có chuyện gì thì không thể pha cà phê giúp thuộc hạ sao?”

Tô Diêu chun mũi “Tự đứng ăn cần quá như vậy, không phải tên gian xảo thì cũng là kẻ đạo chính.”

Từ Hoãn uống một ngụm cà phê thiếu chút nữa là phun hết ra ngoài, cười khổ nói “Tô Tô, chẳng lẽ hình tượng ta trong mắt người là như vậy sao? Thật vô cùng đau đớn a~~”

Tô Diêu ném cho hắn một ánh mắt hết sức xem thường, cuối cùng vẫn là quyết định không thèm để ý đến hắn nữa, quay lại tiếp tục hoàn thành nốt công việc.

Từ Hoãn đưa tay mân mê chiếc chén sứ, chậm rãi nói “Tô Tô, ta quyết định nhân vật kỳ này sẽ giao cho người phỏng vấn.”

Đây quả thực là một quyết định vô cùng lớn, mặc dù Tô Diêu đã là một biên tập viên chuyên nghiệp, nhưng là mấy chuyện phỏng vấn trọng đại này vẫn chưa thể tới phiên cô.

Vì thế cho nên Tô Diêu lập tức cau mày hỏi “Tại sao?”

Từ Hoãn nhún nhún vai như không thèm để ý “Không có gì, ta chỉ là nhất thời nảy lòng tham mà thôi.”

Đối với lý do ‘nhất thời nảy lòng tham’ của hắn, Tô Diêu biết rất rõ không nên kỳ kèo thêm về vấn đề này nữa, cho nên sau khi suy nghĩ một chút cô liền gật đầu “Được rồi, ta sẽ đảm nhiệm, nhưng trước khi phỏng vấn phải cho ta biết cụ thể người đó là ai.”

Từ Hoãn nhếch môi “Không thành vấn đề.”

Tô Diêu lại gật đầu, tiếp tục vùi đầu vào công việc.

Từ Hoãn không muốn quấy rầy cô nữa, hắn quay về phòng mình cầm lên một tập tài liệu đã chuẩn bị sẵn từ trước.

Phía trên trang nhất chính là ảnh chụp của một nam tử có ngoại hình xuất chúng, bên dưới là toàn bộ tư liệu về hắn – từ tên họ đến nghề nghiệp công trạng, tất cả đều có không sót một chữ.

Từ Hoãn nở nụ cười xảo trá “Lần này người người muốn ta sẽ đem đến trước mặt người, xem con sói già như người có phải muốn ăn thịt cừu nhỏ hay không.”

Tô Diêu vô cùng buồn bực phát hiện ra một điều rằng: Gần đây Từ Hoãn thường xuyên không bắt cô làm thêm giờ.

Như vậy khiến cho cô cảm thấy có chút bức bối.

Chẳng lẽ cô lâu ngày bị áp bức thành quen rồi sao? Bây giờ không bị bạo ngược lại thấy khó chịu?

Tô Diêu đối với suy nghĩ của mình mà bất chợt thấy lạnh sống lưng, cô gỡ tập tài liệu Từ Hoãn vừa đưa cho cô ra, bắt tri bắt giác nhớ lại chuyện năm xưa.

Lúc Từ Hoãn học đại học quả thực đã từng chiều cô rất nhiều, sau khi cô tốt nghiệp hẳn lại còn nhận cô vào trụ sở làm việc. Cho nên cô thật sự rất cảm kích Từ Hoãn, đồng thời cũng khâm phục tài năng của lão bản, hơn nữa hẳn mặc dù gia cảnh giàu có, nhưng sau khi tốt nghiệp nhất quyết tự mình đi xây dựng sự nghiệp, điều này khiến cho Tô Diêu càng thêm bội phục. Vì vậy cho nên là ngoài mặt dù cô không coi Từ Hoãn ra ký lô gì, nhưng thực ra trong lòng vẫn cảm thấy nửa sùng bái — mà vì sao chỉ có một “nửa”, chính là do Từ Hoãn không có bộ dạng của cấp trên gì hết, lại vô cùng giản dị phóng khoáng.

Tô Diêu quen Từ Hoãn đã nhiều năm, tính tình hẳn cô biết rõ như lòng bàn tay, tuy rằng hẳn thoát nhìn có vẻ ôn nhu hiền lành, nhưng một khi đã làm việc là rất nghiêm khắc, chỉ cần nhìn vào việc hẳn tự ép mình cực khổ làm thêm giờ là có thể hoàn toàn hiểu ra được.

Tô Diêu nhớ lại ngày mình vào làm việc ở trụ sở của Từ Hoãn cũng chính là lúc cô vừa mới tốt nghiệp, không bao lâu được Từ Hoãn đem tới ban biên tập, cho nên cô đối với chuyện phỏng vấn này kia là hoàn toàn lạ lẫm.

Lần này không những Từ Hoãn muốn cô tự làm một cuộc phỏng vấn, mà hơn nữa nhân vật được phỏng vấn lại là một ông chủ lớn có tiếng, cho nên cô cảm thấy hết sức kỳ quái, không thể nào lý giải nổi. Nhưng mà Từ Hoãn không nói thêm cho cô cái gì hết, chỉ dặn cuộc phỏng vấn này nhất định phải thành công mỹ mãn, cho nên mặc dù Từ Hoãn không ép buộc, cô cũng không còn cách nào khác là phải làm thêm giờ, quyết tâm thực hiện cho bằng được lời hứa.

Nhân vật cô phỏng vấn lần này, chính là tổng giám đốc tập đoàn Hoàng Tước.

Trì Thuỷ Mặc.

Tô Diêu vừa nhìn thấy cái tên này đã cười phá lên, Trì Thuỷ Mặc? Có nghĩa là nghiền mực sao, hắc hắc, không biết tổ tiên người này có phải thuộc hàng thư hương môn đệ hay không (~~> ý chỉ nhà có gia giáo lâu đời), lại đặt cho hẳn một cái tên phong nhã như vậy.

Trong hình là một nam nhân trẻ tuổi, thoát nhìn tựa hồ vẫn chưa tới 30, gương mặt trắng nõn, mắt phượng chau lên, sống mũi cao thẳng tắp, vẻ cười mà lại như không cười — sắc mặt hình như không tốt lắm, nhưng lại toát ra một loại khí chất vô cùng hấp dẫn, nhất là đối với phái nữ.

Tô Diêu chỉ cần nhìn hình thôi là đã có cảm giác khó thở bức bách, đôi mắt phượng kia tựa hồ như có thể nhìn thấu lòng dạ người đối diện, cô mới xem hình mà đã cảm thấy thế này rồi, nếu đối diện trực tiếp, quả thật không biết cảm giác sẽ là như thế nào nữa.

Tô Diêu theo bản năng bắt đầu gấp rút khấn trương hẳn lên, có lẽ lần phỏng vấn này không đơn giản như cô tưởng.

Tô Diêu liên tục mấy ngày bận rộn chuẩn bị cho dự án phỏng vấn, hơn nữa tổng biên tập còn liên tục thúc giục nộp bản thảo, khiến cô làm việc đến chóng mặt quay cuồng. Tô Diêu chỉ hận không thể mọc thêm hai cánh tay nữa, mà không, là bốn tay mới đúng.

Hai tay tiếp tục biên tập, hai tay soạn thảo dự án phỏng vấn, hai tay còn lại dành cho việc chơi game ~~

Bận rộn như vậy, Tô Diêu suốt mấy ngày không đăng nhập vào game được lần nào, hôm nay trở về nhà sau khi tăng ca, đặt chân đến phòng trọ là đã gần 10 giờ rồi, cô định lấy cái gì đó ăn xong sẽ đăng nhập vào game, trùng hợp lại nhận được thông báo của hệ thống:

Người chơi [Hách Liên Thu Thuỷ] muốn phóng sinh cho hai thú cưng Tiểu Hồ Tiên, nhưng phát hiện thuộc tính rất cao, không khỏi mừng rỡ đã giữ lại bên mình. (~~> em nắn cái hệ thống siêu sến =____=)

Tô Diêu lập tức mở bảng thuộc tính, hai mắt đột ngột tròn tròn.

Đó là một con Tiểu Hồ Tiên biến dị màu đen, thể lực 2500!

Quả là cực phẩm a!

Tô Diêu tinh thần chấn động, hai mắt không ngừng lảo liên nhìn ngang liếc dọc – hồ ly a, mà lại là hắc hồ ly, thú cưng cô yêu nhất a!!!!

Cô bất giác cảm thấy vô cùng buồn bực, quả nhiên là đại thần, nhiều tiền đến nỗi mua được cả mấy hồ ly khủng bố như vậy.

Tô Diêu cắn cắn môi, nhìn chăm chăm vào cái tên Hách Liên Thu Thủy, một hồi lâu sau mới lấy hết can đảm gõ gõ vài chữ gửi đến cho hắn:

[Riêng tư] Yêu Nữ họ Triệu: “Hỏi chút không phải, huynh có định bán hồ ly này không?”

Nam nhân ngồi trước màn hình máy tính kinh ngạc nhú mày, hẳn trước giờ hoàn toàn không nghĩ sẽ có ngày cô chủ động nói chuyện qua kênh [Riêng tư] với hắn, mà lần này lại là vì mấy con thú cưng kia.

Đôi mắt đen tuyền khẽ híp lại, đây là tự cô chui đầu vào lưới, đỡ mất công hắn trăm công ngàn kẻ nghĩ cách tiếp cận cô rồi.

Nam tử cũng gõ lại mấy chữ:

[Riêng tư] Hách Liên Thu Thủy: “Không bán.”

Tô Diêu nhìn tin nhắn vừa được gửi đến, quả là trong dự liệu của cô.

Hắc hồ ly có thể nói là trân phẩm cực quý, pho tượng đại thần này làm sao có thể dễ dàng bán đi như thế được.

Nhưng là....

Cô không cam tâm a!

Tô Diêu nhìn lại thuộc tính của hắc hồ ly, bất giác lại cắn cắn môi, quyết định mặt dày một lần vậy.

[Riêng tư] Yêu Nữ họ Triệu: “Ta thật sự rất thích nó, có thể nào bán cho ta được không? Huynh cứ ra giá đi, chỉ cần không mắc quá là được =___=”

Nam tử khẽ cười một tiếng, nha đầu kia quả là ngoài sức tưởng tượng của hắn rồi.

Giá tiền do hắn quyết định? Nhìn vẻ mặt “=___=” thể kia của cô, hắn có thể dễ dàng biết được cô đang lo mình không có đủ tiền.

Hắn ra giá?

Nếu hắn nói hắn muốn cô, liệu cô có đồng ý không?

Nam tử khẽ đập đập tay lên trán, một hồi sau đôi tay thon dài nhẹ nhàng lướt trên bàn phím.

“Được, đáp ứng một điều kiện của ta, ta sẽ đem hồ ly bán cho muội.”

Tô Diêu nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính, không thể nào lý giải nổi, cô lấy cái gì để đáp ứng điều kiện của đại thần a? Cực phẩm duy nhất chính là bộ trang bị kia chẳng phải cũng đã đem bán cho hắn rồi sao?

[Riêng tư] Yêu Nữ họ Triệu: “Điều kiện gì?”

Vì hắc hồ ly, chuyện gì cô cũng có thể làm được a, giết người phóng hỏa hoàn toàn chấp nhận — dù sao những chuyện đại loại như vậy cô cũng đã từng làm qua rất nhiều lần rồi.

Cảm giác chờ đợi câu trả lời của đại thần quả thực rất khó chịu, Tô Diêu khẩn trương nâng chén nước bên cạnh lên miệng uống một ngụm, chỉ sợ pho tượng đại thần kia sẽ thay đổi quyết định.

Đang lúc cam go ấy thì, tin nhắn của đại thần đột nhiên truyền tới.

[Riêng tư] Hách Liên Thu Thủy: “Gả cho ta.”

“Phụt —”

Toàn bộ ngụm nước cô đang uống dở, rốt cục đã hoàn toàn được “hiển tặng” cho chiếc màn hình máy tính.

8. Chương 08

Thành Lạc Dương ngày hôm nay vô cùng náo nhiệt.

Đúng vậy, hôm nay chính là ngày đại thần Hách Liên Thu Thủy kết hôn – mà đại thần lấy ai không lấy, lại nhằm trùng đại ma đầu Yêu Nữ họ Triệu.

Không thể không nói, tin này quả thực là vô cùng kinh động.

Về việc đại thần làm sao lại có tư tình với Yêu Nữ để xảy đến kết cục ngày hôm nay, vẫn còn là một bí mật lớn chưa được giải đáp. Nhưng là mọi người vẫn không thể nào hiểu nổi, tại sao Yêu Nữ và đại thần ngày thường vô cùng xa cách, hôm nay dùng một cái thông báo kết hôn —

Tô Diêu và Hách Liên Thu Thủy đứng trước mặt Nguyệt lão, chung quanh là đầy đủ mọi huynh đệ trong hai bang phái.

Nhìn đám người đang không ngừng nói hươu nói vượn, nhìn đồng bạn bè xung quanh liên tục gửi tin nhắn đến chúc mừng, nhìn từng đợt pháo hoa thi nhau nổ đầy trời... Tô Diêu bỗng nhiên cảm thấy mọi vật trước mắt có gì đó không thật.

Lúc cô bị Từ Hoãn kéo vào cái game Thiên Long này, cô hoàn toàn không nghĩ tới khái niệm kết hôn, nhưng không hiểu trời xui đất khiến gì hôm đó cô lại đồng ý với Hách Liên đại thần —

Cũng chỉ tại con Tiểu Hồ Tiên mê hoặc chết người kia!

Tô Diêu ngồi trầm mặc một lúc lâu trước màn hình máy tính.

Một tiên nữ phái Thiên Sơn thân vận bạch y đứng yên nhìn thiếu nữ bên cạnh mình, người mà hần sắp lấy làm nương tử.

Dung mao nàng vô cùng xinh đẹp, hơn nữa lại toát ra một cỗ ngạo khí không ai bì kịp, nhưng trái lại loại khí chất cao ngạo ấy của nàng không làm người ta cảm thấy bức bách ngột ngạt mà lại thoải mái dễ chịu vô cùng.

Trên người nữ tử cũng là trang phục tiên nữ thay cho bộ Khô Lâu chiến giáp thường ngày, nàng một thân bạch y đứng bên cạnh hần, thậm chí mái tóc của nàng ngày hôm nay cũng đã được đổi theo kiểu của tiên nữ, khiến cho dung nhan kiều diễm của nàng hiện ra mấy phần dịu dàng mấy phần phiêu dật...

Hai người đứng bên cạnh nhau, cùng một kiểu tóc, cùng kiểu trang phục, tay đều cầm Bích hải tiên đào hoàn (~~> Một trong tứ đại thần khí trong game ~~> A.T: đồ vip, hahaha) – từng chút từng chút đều giống nhau đến không ngờ...

Nhìn khách mời xung quanh đã bắt đầu rộn rịp, bạn bè tốt cũng đến đủ cả, nam nhân ngồi trước màn hình khẽ mỉm cười, trong lòng dâng lên một sự mong chờ khó tả, hần muốn một ngày nào đó trong tương lai không xa, hần sẽ cùng tiểu yêu tinh của hần thân vận y phục trắng toát, thề non hẹn biển trước đất trời bao la.

Bạch y nam tử cười khẽ, tiện tay tăng thêm gấp mười lần thiệp mời hôn lễ cùng pháo hoa.

Từ giờ khắc này trở đi, hần sẽ không giấu diếm nữa, hần muốn cho toàn bộ nhân sĩ trên giang hồ biết rằng, đại ma đầu Yêu Nữ họ Triệu mà chỉ cần nghe đến tên mọi người đã sợ mất mật kia chính là nữ nhân của Hách Liên Thu Thủy hần.

Hần đã kiểm chế lâu lắm rồi, giờ phút này về sau, bảo vệ nàng là trách nhiệm của hần.

[Thế giới] Hách Liên Thu Thủy: “Đa tạ các vị đã tới dự hôn lễ. Ta cùng Yêu Nữ của ta vô cùng cảm tạ.” (~~> Anh này tự sướng + tự kỷ phát ớn, đừng mà ta thích)

Cái loa đã được phát ra hơn nửa ngày mà tất cả mọi người chỉ còn biết chết lặng đứng nhìn trần trời, câu nói của Hách Liên đại thần quả thực là có sức công phá long trời lở đất a

Yêu Nữ của ta???

Yêu Nữ của ta!!!

Im lặng hai giây, một đồng tin nhắn đột nhiên ùn ùn kéo đến.

[Thế giới] Hoàn Hoàn Nhị Hành: “Thu Thủy, người đoạt mất yêu tinh của ta, nhất định phải đối tốt với nàng a!”

[Thế giới] Thiên Sơn đồng mộc: “Thủ lĩnh quả không hổ là thủ lĩnh, còn chưa bái đường đã đem Yêu Nữ biến thành người của người, rất quyết đoán nha!”

[Thế giới] Trầm phán người vô tội: “Chết tiệt, Yêu Nữ, người đã từng quan hệ với Hách Liên sao?”

[Thế giới] Phi Thành Vật Nhiều: “Ta không cam tâm a, Hách Liên đại thần, người nói rõ ràng xem, thời gian ngắn như vậy mà mọi thứ trên người phó bang chủ người đều đã đụng chạm hết rồi sao? Còn gì là thanh danh một đời phó bang chủ aaaaaaaaaaaaa!!! Thần tượng của ta!!!!!!”

[Thế giới] Thành Dã Biệt Nhiều: “Thần tượng sớm đã tan biến, biểu hiện của đại thần rất tốt, cứ tiếp tục cố gắng, xem ra người và phó bang chủ của chúng ta quả thực là nhân trung long phượng (~~> Rồng phượng giữa biển người)!”

....

Bạch y nam tử mỉm cười nhìn mấy dòng chữ trên kênh [Thế giới], hắn không ngăn cản mọi người đi phát ngôn bậy bạ, ngược lại tỏ vẻ vô cùng hứng thú, hơn nữa lúc tên Thành Dã Biệt Nhiều này phun ra cái câu đó, hắn lại càng thêm phấn khởi trong lòng.

Mọi người được câu phát ngôn của Thành Dã Biệt Nhiều khơi dậy hưng phấn, lập tức riu rít phụ họa nào là muốn hai người lập tức bái đường, rồi nhanh nhanh tiến vào động phòng, thực hiện “kế hoạch tạo hài tử”.

Tô Diêu không cần sờ cũng thừa sức cảm nhận được nhiệt độ trên mặt mình đang tăng lên rất cao.

Tên Thành Dã Biệt Nhiều chết tiệt kia, hài tử cái gì? Có quá đáng quá không vậy, cần gì phải đùa như thế chứ?

Tô Diêu bắt đầu mở kênh bang phái ra chửi ầm lên.

Song Áo Ảnh vốn đã đoàn kết nay lại càng đoàn kết hơn, tất cả đồng tâm hiệp lực làm Yêu Nữ ngưng ngừng cho bằng được: “Phó bang chủ thẹn rồi, đại thần mau đến dỗ a

”

Tô Diêu cảm thấy vừa xấu hổ vừa tức giận muốn chết, hận không thể kể ra lý do vì muốn mua hồ ly mới “bán thân” cho Hách Liên Thu Thủy, nhưng là nếu kể ra e rằng chỉ thêm mất mặt mà thôi.

Cô bất chợt nhớ đến ngày hôm đó khi đại thần cầu hôn.

Khi cô đem nước trên màn hình lau sạch sẽ, mới vội vàng gõ lại mấy chữ hỏi hắn:

“Tại sao muốn lấy ta?”

Đại thần trả lời “Muội không phải muốn có hồ ly sao?”

=__=

Tô Diêu giận dữ đập lại: “Ta hỏi huynh tại sao lại lấy điều kiện này?”

Câu trả lời của đại thần quả thực khiến cô cảm thấy có chút xúc động.

“Muội thao tác rất tốt, có lên đến cấp cao hơn cũng không cần ta chiếu cố cho muội!”

—

Ta thêm vào!!!!!!

Bây giờ nghĩ lại Tô Diêu lại càng thêm căm phẫn: “Có lời cầu hôn nào kỳ cục như thế không????”

Đáng cảm hận hơn nữa chính là, cô cuối cùng vẫn đồng ý lấy hắn!

Cho nên là, ánh mắt cô lập tức chuyển hướng sang đại thần đứng bên cạnh, hung hăng tàn bạo vừa lườm vừa liếc hắn mấy phát.

Đại thần lập tức nhận ra, chưa kịp thành thân hắn đã bị vị hôn thê của mình liếc xéo như thế này rồi, haiz, tiểu nha đầu kia thật là...

Hắn nhú mồm, ngón tay thon dài gõ gõ bàn phím, rất nhanh sau đó, mọi người đã nhận được câu phát ngôn oanh tạc của Hách Liên đại thần.

[Thế giới] Hách Liên Thu Thuỷ: “Cảm ơn các vị đã chúc phúc, còn ‘kế hoạch tạo hài tử’ kia, phu thê tại hạ nhất định sẽ cố gắng hết sức.”

Không có lời đáp lại.

Nửa ngày trời sau, Yêu Nữ cô mới có cảm giác như vừa nghe thấy tiếng sấm nổ bên tai.

“Ầm ——”

Tô Diêu cảm thấy khuôn mặt mình hiện giờ tựa hồ như núi lửa đang phun trào, cô có thể đảm bảo chắc chắn nếu bây giờ để một quả trứng gà trên mặt cô nhất định sẽ được luộc chín trong phút chốc.

Cái này...Hách Liên Thu Thuỷ — đại thần vừa nói cái gì a???!!!

Tô Diêu vừa xấu hổ vừa giận giữ lập tức nhảy vào kênh riêng tư nói chuyện với hắn: “Huynh làm cái trò gì thế hả?”

Nam tử nhìn chằm chằm vào màn hình, thừa sức tưởng tượng ra cảnh cô đang nghiêng răng nghiêng lợi gỏi mấy chữ đến cho hắn, cô nàng này còn chèn thêm một biểu tượng giận giữ phía sau, chẳng lẽ sợ hắn không biết cô đang vô cùng tức giận sao? Nam tử không khỏi mỉm cười, từ tốn trả lời.

“Làm gì là làm gì?”

Tô Diêu thấy dòng chữ này quả thật rất muốn xông đến đánh người — hắn còn dám giả bộ???

“Huynh nói bậy bạ gì trên kia đó?”

“Ha ha, ta chỉ là làm thoả mãn sự hiếu kỳ của bọn họ một chút mà thôi, nương tử muội không cảm thấy rất thú vị sao?”

“...Thú vị cái P!” (~~> Bà kon cô bác, P là từ tục nhưng A.T ko hiểu nó có nghĩa là gì, ai chỉ A.T với nhaz!)

“Nương tử, nói tục là một thói quen không tốt.”

“Đi mà nói với cộng đồng của huynh ấy, cho dù ta có vì hắc hồ ly mà đồng ý lấy huynh cũng không có nghĩa là ta cho phép huynh tung tin đồn nhảm, biết chưa hả?”

Hắn nhếch mồm — vì hồ ly mà giả cho hắn sao?

Đôi mắt đen tuyền nhuốm vẻ nguy hiểm của hắn khẽ híp lại, những lời này hắn đảm bảo nhớ kỹ, nhất định sau này sẽ tìm cách dạy dỗ thật tốt tiểu nha đầu của hắn.

“Nương tử chỉ vì một con hắc hồ ly sao? Ta quả thực quá đau lòng a...thì ra trong lòng muội ta còn kém hơn cả một thú cưng...”

“...”

Tô Diêu nhin không mắng cho hắn thêm một câu nữa, cô khẽ liếc nhìn sang bạch y nam tử đứng bên cạnh Yêu Nữ bây giờ đã ngồi xuống, khuôn mặt ửng đỏ tội nghiệp vô cùng.

Cô bất chợt tròn mắt, rõ ràng trước đây thấy người này chẳng khác nào một băng sơn đại thần, tựa như nhân vật chính trong cuốn tiểu thuyết võng du kia, thậm chí cô còn mừng thầm vì đã từng gặp đại thần được một lần, nhưng lúc này có thể khẳng định cô có mắt như mù! Cái gì mà đại thần chứ, chẳng qua chỉ là một tên vô lại không hơn không kém!

Đang oán thầm, cô chợt nhìn thấy sấm chớp lập loè trên bầu trời thành Lạc Dương, chốc lát sau cơn mưa nặng hạt bắt đầu nhanh chóng ập xuống.

Mọi người đồng loạt choáng váng, Tô Diêu ngay lập tức nhận được thông báo mới của hệ thống.

[Hệ thống] Người chơi Hách Liên Thu Thủy do nhất thời cảm thấy quá thương tâm đã tạo ra sấm chớp vang dội, thành Lạc Dương tạm thời chìm ngập trong tiếng sấm, mưa to tầm tã.

Cái tên nam nhân này!

Tô Diêu còn chưa kịp mở miệng mắng tiếp, đã thấy Hách Liên Thu Thủy bắn pháo hoa tung toé, sấm chớp vang dội, cát vàng đầy trời, cơn mưa rào vừa ngớt, cuồng cát đã tung hoành khắp nơi.

Cho nên mọi người mới vội vã gửi tin nhắn tới tập hỏi thăm: “Tại sao đại thần trong ngày vui như thế này lại có thể thương tâm đến vậy?” Vấn đề là...ngay sau đó câu trả lời của Hách Liên Thu Thủy khiến cho Tô Diêu tức giận đến nỗi không còn từ gì diễn tả nổi: “Lão bà nói không muốn cùng ta sinh con!”

Hít vào, thở ra...cô cố duy trì hô hấp của mình thật đều đặn, nhưng là...

[Thế giới] Yêu Nữ họ Triệu: “Hách Liên Thu Thủy, cái tên vô lại kia!!!!”

Mọi người đều đồng loạt nghĩ rằng hai cái người này đang mắng yêu nhau, cho nên giả vờ rớt rít khuyên giải, bang chúng của Áo Ảnh cũng mở kênh bang phái ra thúc dục Yêu Nữ mau mau bãi đường, chưa kể còn có tên không biết nuốt phải gan gùm mật gấu gì, phát ngôn một câu xanh rờn:

“Thập niên tu đắc đồng thuyền độ, bách niên tu đắc cộng chẩm miên a!” (~~> Phật giáo phương đông nói câu này trong duyên phận có nghĩa là: “Phải tu mười năm mới được ngồi chung thuyền, phải tu trăm năm mới được chung chăn gối”. Trong bản hán thì nó là thế, tuy nhiên có quan niệm tu 100 năm chung thuyền, tu 1000 năm chung chăn gối ~~> Riêng iem thì đợi được đến lúc đó chắc iem ngủm lâu rồi quá =)))

Tô Diêu hộc máu.

Đám hỗn loạn kéo dài rất lâu, đến khi hai người giao dịch thiệp mời cho tân khách xong cũng đã là nửa giờ sau, cuối cùng đôi bạch y đã có thể đứng trước mặt nguyệt lão trong vòng vây của mọi người xung quanh.

[Hệ thống] Người có muốn kết hôn cùng Hách Liên Thu Thủy? Nhấp chuột vào “Đồng ý” hoặc “Huỷ bỏ.”

Khi dòng chữ này hiện lên trước mắt Tô Diêu, cả người cô bất chợt hơi sững lại.

Cảnh tượng này sao mà vô cùng quen thuộc, quen thuộc đến mức trong hai năm qua đêm nào cô cũng mơ sẽ có một ngày cô cùng người đó sát cánh bên nhau đứng tại chỗ này. Nghĩ đến đây lòng cô bất chợt quặn lại. Đau đớn.

Tô Diêu nhìn chằm chằm vào màn hình máy tính lâu thật lâu, con chuột vẫn như cũ dừng lại ở ô “Đồng ý.”

Tựa hồ cảm nhận được sự chần chừ của Tô Diêu, bạch y nam tử lông mày cũng như nhíu lại, nha đầu này không phải là định đổi ý chứ?

Hắn tuyệt đối không cho phép!

[Riêng tư] Hách Liên Thu Thủy: “Muội nếu dám đổi ý thì cứ bình tĩnh ngồi chờ xem kết cục đi.”

Tô Diêu giật mình, cố gắng đuổi suy nghĩ ban nãy ra khỏi đầu, khẽ nhấp chuột vào chữ “Đồng ý”.

Hệ thống rất nhanh đưa ra thông báo mới.

“Hách Liên Thu Thủy cùng Yêu Nữ họ Triệu chính thức kết thành vợ chồng, chúc hai người bách niên giai lão, bĩ dục tề phi!” (~~> Bĩ dục tề phi: luôn luôn sát cánh bên nhau)

Đây vì “bé” này mà Diêu tỷ phải bán thân (Màu đen cũng giống vậy)

Đây là bộ “Tình duyên tiên lữ”

Bích hải tiên đào hoàn

Nhưng nó sang lấp lánh thế này cơ

9. Chương 09

Hàng trăm hàng nghìn cánh hoa rực rỡ nhẹ nhàng bay đầy trời thành Lạc Dương, trên màn hình máy tính hiện ra một màu đỏ tươi vô cùng xinh đẹp.

Tô Diêu chợt nhớ tới vừa nãy, từ lúc bắt đầu đến khi kết thúc hôn lễ, thành Lạc Dương pháo hoa nổ đầy đường như không có chút ngưng nghỉ — toàn bộ đều giống như là Mạn Thiên Hoa Vũ. (~~> Mạn thiên hoa vũ: Loài hoa được cho là biểu tượng tình yêu tuyệt đẹp trong thế giới Thiên Long Bát Bộ, bất kỳ nam thanh nữ tú nào cũng đều mong muốn trao tặng loài hoa này cho người tri kỷ của mình.)

Pháo hoa trong Thiên Long vốn khá đắt, bây giờ người chơi lại bày trò đốt pháo hoa đầy trời, Tô Diêu bất giác phải tự cảm thán, người có tiền quả thực rất nhiều a, hơn nữa cô lại càng bội phục tên đại thần bang chủ Hồng Hoang Đế Đô kia, đúng là tiêu tiền không tiếc tay mà.

Chiếc kiệu hoa đỏ thắm đi dọc trên con đường lớn của thành Lạc Dương, phía trước kiệu là một bạch y nam tử phong dung cười ngửa, có phải từ giờ khắc này trở đi, cô nên gọi hắn là...phu quân?!

Tô Diêu vừa nghĩ đến cách xưng hô này đột nhiên bật cười.

Rước dâu một vòng quanh thành, mọi người cùng đồng loạt chạy đến lễ đường truyền thống của NPC Hỉ Lai, tất cả đều hưng phấn ra mặt.

Tô Diêu chậm rãi nhìn qua một lượt cả đám người, bất giác không khỏi rung mình một cái, nụ cười trên mặt trở nên có chút cứng ngắc.

Nhiều người đến dự như vậy, xem ra ngày vui hôm nay chính là một bước ngoặt lớn trong đời cô rồi.

Phải nói thêm, hệ thống kết hôn trong game Thiên Long quả thực là rất BT, bởi vì khi đã vào được “lễ đường”, người chơi hoàn toàn có thể tự do tuyên chiến, PK âm ỹ.

Tình huống dễ phát sinh nhất, chính là nhiều người chơi thường trà trộn vào hôn lễ để thực hiện kế hoạch báo thù, không lo việc bị tăng điểm sát nhân.

Vì thế cho nên đối với những hôn lễ của các đại cao thủ, người ta thường phải rất cẩn thận tránh để việc này xảy ra.

Tô Diêu không dám khẳng định rằng trong đám người này không có kẻ thù của cô và Hách Liên Thu Thủy, bởi vì khi nhìn vào nụ cười gượng gạo của những kẻ kia, cô biết mục tiêu lớn nhất lần này của chúng chính là hai vợ chồng cô.

Nhất là đối với đại thần, bọn kẻ thù thường ngày không ai dám dấn động xúc phạm, cho nên nếu là trong ngày vui như hôm nay đại thần hắn có bị mạo phạm một chút chắc cũng sẽ không đến nỗi phải đại khai sát giới, là cơ hội rất tốt để nhiều người đến báo thù.

Thậm chí sâu trong nội tâm Tô Diêu, cô cũng muốn gây hấn đại thần một chút, nhưng mà kể từ ngày hôm nay trở đi, hắn sẽ chính thức là phu quân của cô, ở trước mặt mọi người cô tốt nhất không nên làm đại thần mất thể diện.

Tô Diêu chậm rãi bước xuống kiệu hoa, Hách Liên Thu Thủy cũng tiến lên phía trước cầm lấy tay cô, dắt cô đến quảng trường trung tâm thành Lạc Dương.

Hách Liên đại thần lại một lần nữa chứng tỏ sự nhiều tiền của hắn, quảng trường trung tâm vốn là nơi vô cùng huyên náo, ngày thường có đến hàng chục thương gia nhỏ đến đây buôn bán chào hàng, mà ngày hôm nay — ngày hôn lễ trọng đại của hắn, lại không hề có một hàng quán nào, bởi vì hắn đã thuê sạch nơi đây trong vòng một ngày với giá không nhỏ chút nào.

Tô Diêu căn bản là cảm thấy không cần thiết phải làm như vậy, song đại thần lại quá kiên định không chịu nghe theo ý cô. Mà thôi quên đi, đằng nào cũng không phải là cô bỏ tiền ra, bớt cái vớ một lần vẫn là tốt hơn.

Hách Liên Thu Thuỷ nắm chặt tay Yêu Nữ đứng giữa quảng trường trung tâm, sau đó quay người lại, nhìn thẳng vào khuôn mặt xinh đẹp của thê tử hần.

Mọi người xung quanh đều không đoán ra được đại thần muốn làm gì, nhưng là tất cả vẫn không hện mà cùng im lặng.

Lúc này, một nam tử áo trắng đột nhiên vạch đám người bước ra, đứng trước mặt đôi phu thê khẽ mỉm cười.

Yêu Nữ cô quả thật không hiểu tình thế trước mắt là cái dạng gì, Hoãn Hoãn Nhị Hành hần tới đây là có dụng ý gì?

Mọi người đồng loạt nín thở chờ đợi...

Một lúc sau, Hoãn Hoãn Nhị Hành cuối cùng cũng chịu mở miệng, phát ngôn một câu xanh rờn.

[Thế giới] Hoãn Hoãn Nhị Hành: “Thu Thuỷ, mau lấy sinh lễ của ngươi ra đi.”

Không khí nhất thời trở nên sôi sục, sinh lễ của đại thần? Là cái gì a? Tất cả suy đoán rồi rít hần lên.

Tô Diêu vội vã gửi tin nhắn đến mắng Từ Hoãn: “Làm cái gì vậy, cưới cũng đã cưới rồi bây giờ còn bày ra trò sinh lễ này làm cái gì?” Nhưng ngay sau đó cô chợt nhớ ra tiểu Hắc hồ ly của cô còn đang ở trong tay Hách Liên đại thần, chút nữa chắc sẽ phải đến thủ khổ lấy tiền đi giao dịch với hần rồi.

Hách Liên Thu Thuỷ khẽ mỉm cười.

Mọi người rồi rít sợ hãi than: “Nhìn nụ cười của đại thần quả thực là ẩn ý quá thâm sâu a!” Phải nói thêm rằng, dáng vẻ đại thần thường ngày so với một đại bằng sơn không khác nhau là mấy, vốn là không ai đủ can đảm để “động chạm” tới đại thần. Hôm nay chỉ riêng câu nói của Hoãn Hoãn Nhị Hành thôi tất cả đã kinh ngạc lắm rồi, nay nhìn thấy nụ cười của Hách Liên Thu Thuỷ, trong đầu mọi người không khỏi hiện lên bốn chữ:

Thiên nhân chi tư a! (~~> Có nghĩa là “đẹp đẽ tuyệt trần.”)

Hoãn Hoãn Nhị Hành lại tiếp tục chậm rãi thúc giục: “Nhanh lên đi, đừng để mọi người chờ lâu.”

Bang chúng của Ảo Ảnh thấy Hoãn Hoãn Nhị Hành nói vậy, nhất thời cũng rồi rít cả lên tranh nhau phụ họa.

Vì thế cho nên là, Tô Diêu cô phải hạ quyết tâm một lần nữa – sau hôn lễ này nhất định cô sẽ kéo Từ Hoãn đi đã ngoại một chuyến, sau đó cho ngũ mã phanh thây hần, cuối cùng là thủ tiêu thi thể không sót mẫu nào!

Đột nhiên cô nghĩ đến yêu cầu vô lý này của Từ Hoãn đối với đại thần, lòng mảy cô không ngăn được bất giác nhú chặt lại.

Nhìn lại dáng vẻ tựa thiên thần của Hách Liên Thu Thuỷ, thấy hần không nhanh không chậm, vô cùng sung sướng đáp lại Hoãn Hoãn Nhị Hành: “Được.”

Hệ thống ngay lập tức thông báo thuộc tính vật phẩm.

Đầu tiên là hai bùa hộ mệnh và một chiếc nhẫn – hai cái 7 sao một cái 8 sao – thuộc tính vừa vặn thích hợp với phái Thiên Sơn.

Sau đó là y phục – Thanh Phong Dư Giang, tiêu sơ mà mạnh mẽ, ảm đạm mà điều linh, muôn tía nghìn hồng, vô cùng quyến rũ...Vừa nhìn thấy bộ y phục này vô số nữ nhân đã gào thét điên cuồng, đại thần quả không hổ là đại thần a! Cực phẩm như vậy mà vẫn có thể vung tay không ngần ngại. Cho nên đám nữ nhân ở đây bất chợt lại cảm thấy càng tiếc nuối, tại sao thê tử của đại thần không phải là mình?

Ngược lại Tô Diêu đang vô cùng xấu hổ. Mục đích kết hôn của bọn họ mặc dù không nói cho ai nhưng đôi bên đều biết rất rõ — mà tiêu tiền phung phí như vậy, chẳng lẽ người này điên rồi sao?

Hắn là vì PK, cô là vì hắc hồ ly.

Không hơn.

Tô Diêu tiếp tục nghĩ nghĩ, hắn cần gì phải tốn một số tiền không lồ cho cô như thế chứ?

Càng nhìn những vật phẩm đại thần đưa ra, cô càng muốn phát điên – lần này, chính là thú cưng.

Cô trở mắt nhìn: Một con rùa thần đặc tính chữa lành vết thương và tăng máu, một con chuột nhỏ công kích ngoại công vô cùng cao, chưa hết, còn có cả một đôi chim uyên ương biến dị chuyên về PK...

Đồng thú cưng này mọi kỹ năng đều vô cùng tốt, có thể nói tất cả đều thuộc hàng cực phẩm.

Điều quan trọng nhất, chính là mỗi thú cưng đều đúng với sở thích của cô.

Đừng nói đến mọi người xung quanh, ngay đến cả Tô Diêu cũng hoa mày chóng mặt choáng váng – những thứ này đều là đồ cười?

Trong đầu Hách Liên Thu Thuỷ rốt cục là chứa cái gì a?!

Cô còn chưa nghĩ xong, hắn đã đưa ra thêm một thứ khác khiến cho cô không còn cách nào khác là đứng im bất động.

Hắc hồ ly!

Chính là con hắc hồ ly max thuộc tính mà cô thèm khát bao lâu nay a!

Tô Diêu nhất thời không thể nhúc nhích.

Hách Liên Thu Thuỷ nhìn chăm chăm vào tiểu thê tử mình đang thất hồn lạc phách, biết cô đã hoàn toàn bị hù dọa bởi sự điên cuồng của hắn.

Nhưng hắn lại cảm thấy việc này không có chút nào gọi là điên cuồng — từ sau khi nghe Từ Hoãn kể chi tiết về sở thích của cô, hắn liền bắt đầu công việc sưu tầm. Hắn tìm toàn bộ những thú cưng cô yêu thích, sau đó nâng cấp hết toàn bộ kỹ năng của chúng, biến chúng tất cả trở thành trân phẩm độc nhất vô nhị.

Hắc hồ ly này, chỉ mình hắn biết đó là thú cưng cô thích nhất.

Nhìn đôi mắt mở to ngán ngẩn nước của cô, Hách Liên Thu Thuỷ khẽ nhếch môi, nụ cười vô cùng ôn nhu. (~~> Chị tác giả ơi chị nỗ quá đáng, game mà cũng quan sát đc kỹ thế hả chị =____=)

Ngay lập tức hắn liền nhận được tin nhắn của tiểu thê tử mình gửi đến:

“Huynh đang làm cái gì đó?”

Hắn nhếch môi: “Nương tử có hài lòng với những sinh lễ này không?”

Cô tức giận gõ lại mấy chữ: “Huynh điên rồi sao?”

Hắn vẫn tỏ vẻ bình tĩnh như thường: “Chỉ cần nương tử thích là tốt rồi.” (~~> Anh ơi anh 1 câu nương tử 2 câu nương tử thế không chán hả anh??)

Tô Diêu chỉ còn biết lắc đầu thở dài: “Huynh...lỡ như huynh phá sản thì sao!”

Nam tử ngồi trước màn hình máy tính nhìn thấy những dòng này bất chợt cười to, xem ra hắn lại có một lý do nữa khiến cho hắn càng thêm yêu cô rồi – cô là lo lắng hắn tiêu tiền bậy bạ, chứng tỏ cô không phải là dạng nữ nhân ham mê vinh hoa phú quý.

Nhưng dù là như vậy, hắn vẫn muốn đem những gì tốt nhất tặng cho thê tử của hắn.

Trên thực tế, hắn biết rõ rằng cho dù sau này hai người có đến được với nhau đi chăng nữa, hắn cũng không dám đảm bảo hắn có thể làm cho mỗi thời khắc cô sống bên cạnh hắn đều cảm thấy hạnh phúc.

Nhưng đây chỉ là một trò chơi, hắn có thể hoàn toàn vì cô mà làm tất cả, chỉ cần đổi lấy một nụ cười vui vẻ thoải mái của cô...nam tử bất giác thở dài, cô thật sự là yêu nữ rồi, hắn mới chỉ nhìn thoáng qua cô có vài lần đã khiến cho đầu óc luôn tràn ngập bóng hình cô, thậm chí còn lan xuống cả trái tim hắn...Tất cả đều đã bị nụ cười dịu dàng của cô chiếm giữ.

Hắn vốn không phải là nam nhân dễ động lòng, nhưng lúc này đột nhiên lại giống hệt một tiểu hài tử mười mấy tuổi đầu, mọi tâm tư suy nghĩ đều hướng về người mình yêu.

— ngay cả khi đây chỉ là trong một trò chơi.

“Nương tử.”

“...”

“Sính lễ ta còn chưa đem ra hết.”

“!!!!”

Cô than thầm, ngay lát sau liền nhìn thấy trên màn hình là một con ngựa, mang tên....

Tử Điện — (~~> Thú cười Tử Điện – Dòng thú cười cao cấp truyền thuyết trong Thiên Long)

Mọi người rất cục cựa cũng đã hồi phục tinh thần, vô số ánh mắt hâm mộ có, ghen tỵ có lần lượt phóng về nhân vật chính đang đứng ngay giữa trung tâm.

Yêu Nữ một thân bạch y, tay áo dài nhẹ bay bay, lúc này cô đã không còn là một tiểu nha đầu nhanh nhẹn nhanh miệng như lúc trước nữa, bây giờ đến cả một câu nói cô cũng không thể nói ra.

Tử Điện — hắn nghĩ gì mà lại đưa cho cô Tử Điện?!

Con ngựa này ngay đến cả cửa hàng trân phẩm còn không thể mua được, chỉ còn thể dựa vào “vận may” mới có cơ hội đoạt lấy, nếu tính ra giá thị trường thì...

Tô Diêu rung mình một cái, bất tri bất giác hiểu ra giả cho hắn không phải là một ý kiến hay.

Bây giờ cô đã có thể cảm thấy sai lầm ấy to lớn đến mức nào rồi.

Hoãn Hoãn Nhị Hành vẫn khẽ mỉm cười, phán một câu khiến tất cả mọi người đồng loạt khiếp sợ: “Tốt, tất cả những sính lễ này ta thay mặt Yêu Nữ miễn cưỡng chấp nhận.”

Mọi người hít một hơi thật sâu, hét to đáp trả: Sính lễ như vậy còn dám nói là ‘miễn cưỡng’?!!

Chẳng lẽ tên Hoãn Hoãn Nhị Hành này không sợ bị thiên lôi đánh chết sao!

Tô Diêu cũng cảm thấy vô cùng đau đầu, những sính lễ đó cô hoàn toàn không muốn nhận.

Đột nhiên, vị tân phu quân đại thần kia khẽ tiến đến nhẹ giọng nói vào tai cô: “Nương tử, đây đều là tâm ý của vi phu ta, ta không muốn muội cự tuyệt.”

Lời còn chưa dứt, một góc bên dưới màn hình bất chợt loé sáng, cùng lúc xuất hiện một dòng chữ nhỏ chạy dài: Hách Liên Thu Thuỷ muốn giao dịch với người.

Hắn thật sự muốn làm vậy sao?

Tô Diêu nhất thời do dự.

Mà lúc này, Từ Hoãn hắn lại không ngừng gửi tin nhắn đến thực giục cô chấp nhận sính lễ.

Hách Liên đại thần nhìn ra được sự do dự của cô, bất quá cũng chỉ tiếp tục bình tĩnh chờ đợi.

Tô Diêu cắn cắn môi, rốt cục cũng phải nhấp chuột vào hai chữ: Đồng ý.

Có phải là do cô làm hay không, tại sao lại đột nhiên có cảm giác như thể đại thần đang thở phào nhẹ nhõm thế kia?

Lát sau, một dòng chữ nhanh chóng xuất hiện trên màn hình.

“Mời mọi người tiến vào lễ đường.”

Cùng lúc đó, bạch y nam tử phát tay một cái.

Thành Lạc Dương nhất thời lại nổi lên một màn Mạn Thiên Hoa Vũ.

Đôi tình nhân thân vận bạch y nhẹ nhàng bước đi, trăm nghìn cánh hoa đỏ thắm khẽ rơi xuống, khiến cho không gian càng trở nên huyền ảo.

Tô Diêu đứng đứng đối diện với đại thần, cô phải thừa nhận rằng hần lúc này đây không khác nào một thiên thần giáng thế, đẹp dễ mị hoặc phi thường.

Song điều khiến cô cảm động hơn chính là, mấy món trên phẩm mà hần không chút do dự đưa cho cô làm sinh lễ kia, những thứ đó chính do một tay hần tỉ mỉ chuẩn bị sao?

Cảm nhận được ánh mắt chăm chú đang nhìn mình, bạch y nam tử khẽ dừng bước, quay đầu lại nhìn, chỉ thấy vẻ mặt mờ mịt mê hoặc của tiểu nương tử.

Không để cho cô có thời gian đỏ mặt, hần tiến lại dắt tay cô cùng nhau sánh bước tiến vào lễ đường.

Lễ đường xa hoa được trang trí vô cùng lộng lẫy sáng sủa, thấy đám bạn hữu thân thích đều đã có mặt đủ cả, hần khẽ nhìn cô mỉm cười dịu dàng.

Như gió xuân thổi qua mặt hồ, như mưa phùn rơi thấm lá sen, như ánh sáng mặt trời chói loà rực rỡ chiếu sáng từng góc ngách tâm hồn cô...

Tô Diêu đột nhiên cảm nhận được, sâu trong tận đáy lòng, cô bất giác có chút giật mình hoảng hốt...

Suy nghĩ của tác giả: Có quá nhiều người hỏi tôi, những nhân vật trong truyện này nói chuyện bằng bàn phím tại sao lại giống thật đến như vậy –

Một lần nữa tôi xin nhắc lại – là bàn phím a!

Đúng là có thể tôi đã miêu tả hơi quá...

Tôi thành thật vô cùng xin lỗi mọi người.

Nếu hành văn của tôi không thích hợp với kiểu trò chuyện bằng bàn phím, tôi hứa tôi sẽ sửa đổi cho phù hợp hơn.

Mong mọi người bỏ qua cho...

Mạn Thiên Hoa Vũ

Lễ đường

(BL: Ta nhìn sinh lễ của ca, ta chỉ có một ý nghĩ, phải giết Diêu tỷ để thế chỗ)

Màn sinh lễ

Thanh Phong Dư Giang

Chim uyên ương

Rùa Thần

Chuột nhỏ (iu quá)

Thú cười Tử Điện

10. Chương 10

Lúc Tô Diêu ăn mặc chỉnh tề, nghiêm túc đứng trước tập đoàn Hoàng Tước, trong lòng cô vẫn là có chút khẩn trương.

Cô lạ lẫm với việc phỏng vấn là một chuyện, mà ngay từ đầu Từ Hoãn đã điều cô đến phòng biên tập, quanh năm suốt tháng không ló mặt ra ngoài thực ra cũng chỉ vì hấn biết Tô Diêu cô không được thoải mái lắm khi đứng trước chốn đông người, cô sẽ rất áp lực. Giống như hồi còn đi học, lúc bị lão thầy gọi đứng lên trả lời câu hỏi, mặc dù đáp án của cô là đúng, mặt cô cũng sẽ không khỏi ửng hồng lên một chút, cho nên là sau này vì cô liên tục lải nhải bài ca ‘không thích hợp với việc phỏng vấn’, Từ Hoãn mới chịu thỏa hiệp cho cô “làm ăn” tại ban biên tập.

Lần này cô “xuống núi” cũng không phải là chủ ý của cô, nhưng mà cô vẫn phải quyết tâm thực hiện thành công cuộc phỏng vấn một cách vô cùng rục rỏ, đây cũng chính là châm ngôn của cô.

“Tô Tô?” Chị Trương, người đi cùng Tô Diêu đột nhiên quay sang hỏi “Sao, có chỗ nào không thoải mái phải không?”

Tô Diêu lắc lắc đầu “Không có, chỉ là có chút...khẩn trương mà thôi.” Nói xong cô khẽ nhếch môi cười cười.

Chị Trương hiểu rõ ý cô, nói: “Không sao là tốt rồi, nhưng mà chỉ là phỏng vấn một chút mà thôi, cũng không cần phải cảm thấy khẩn trương đâu. Buông lỏng người một chút.”

Tô Diêu cười “Dạ.”

Sau đó cô cùng chị Trương sánh bước đi vào tập đoàn Hoàng Tước.

Cô gái thư ký đứng tại đại sảnh sau khi xác minh hai người đúng là đã có hẹn trước, sau đó mới dẫn các cô đến phòng tiếp khách, vị tiểu thư dẫn đường này đúng là có nụ cười rất ngọt ngào thân thiện “Hai vị xin chờ một chút, tổng giám đốc của chúng tôi sẽ ra ngay.”

Tô Diêu gật đầu, chờ cô gái kia đi ra mới khẽ đứng dậy tiến lại gần chiếc cửa sổ bên cạnh.

Tập đoàn Hoàng Tước chính là một tòa cao ốc nằm tại trung tâm thành phố, vì vậy nếu từ phòng họp trên cao quan sát mọi thứ bên dưới, hơn phân nửa thành phố sẽ được thu vào tầm mắt. Tô Diêu không khỏi tưởng tượng nếu như là vào ban đêm, đây sẽ là một bức tranh với đèn đuốc sáng trưng tuyệt đẹp.

Chị Trương tiến lại gần Tô Diêu, theo tầm mắt cô nhìn xuống phía dưới, đột nhiên không khỏi cảm thán “Thật đúng là một vị trí ngắm cảnh quá tốt.” Chốc lát sau chị Trương thu hồi ánh mắt của mình lại, nhìn sang phía tiểu cô nương bên cạnh đang xuất thần cộng thêm bộ dạng cười cười ngây ngốc “Tô Tô, dạo này tình hình trong game của em thế nào rồi?”

Từ Hoãn trong công ty cũng được xem là người trẻ tuổi, Tô Diêu mặc dù gọi Trương Tĩnh Phương là chị nhưng cũng chỉ là xưng hô theo Từ Hoãn mà thôi, trên thực tế chị Trương nhiều hơn cô có hai tuổi, nhưng phong thái làm việc lại vô cùng thuần thực, quan hệ với cô và Từ Hoãn cũng giống như là bằng hữu vậy. Cho nên là Từ Hoãn cùng Tô Diêu cô ở công ty giả công tể tư (~~> lấy việc công làm việc tư), thường xuyên chơi game online trong giờ làm việc chị Trương đều biết hết, chị Trương còn trêu chọc hai người cô, nói lớn tướng rồi còn chơi mấy trò chơi của con nít.

Tô Diêu nghe chị Trương hỏi như thế, không biết tại sao tự dưng lại nhớ đến hôn lễ mấy ngày trước, khuôn mặt trắng nõn đột nhiên có chút ửng hồng, bây giờ cô biết nói thế nào đây, chẳng lẽ lại trả lời rằng mình đã kết hôn trong game rồi sao?

Cho nên là, cô cố che giấu suy nghĩ đó trong lòng, tỏ vẻ thản nhiên nói “Hoàn hảo là cái trò chơi này quá tốn tiền.”

Chị Trương cười cười “Tuổi trẻ thật tốt, như lão thái bà ta đây sớm đã không có thời gian để vui chơi rồi, trong đầu cái gì cũng là chồng con hết.”

Tô Diêu cười to “Cái gì mà ‘lão thái bà’, chị hơn em có hai tuổi, chẳng qua là lấy chồng hơi sớm một chút thôi mà.”

“Con gái lấy chồng thì cũng được coi là lão thái bà rồi, làm gì có thời gian riêng dành cho bản thân mình nữa.” Dứt lời cô khẽ thở dài.

Tô Diêu lại đem tầm mắt chuyển hướng ra phía ngoài cửa sổ, cơ hồ như không nghe thấy tiếng thở dài nhỏ bé kia “Đúng vậy a, độc thân là tự do nhất, thích làm gì thì làm, muốn đi đâu thì đi.”

Chị Trương nói “Nha đầu này, thật đúng là không quen bị trói buộc mà, mà nói đi cũng phải nói lại, em không có ý định tìm bạn trai sao?”

Trong đầu Tô Diêu ngay lập tức xuất hiện một gương mặt, tướng mạo anh tuấn, kiêu ngạo vạn phần, luôn nở nụ cười xấu xa chọc tức cô đến nỗi muốn phát hỏa, sau đó lại dịu dàng dỗ dành cho cô bớt giận, thật đúng là khiến người ta vừa yêu vừa giận. (~~> Đây, “anh ý” chỉ xuất hiện thoáng qua trong suy nghĩ của chị ý thôi nhá, không có ai bị hồ chữ =)))

Tô Diêu khẽ nhếch môi đáp: “Không cần tìm, sống độc thân rất tốt.”

Hai con người trong mắt chị Trương hơi lóe lên, nhưng là vẫn không nói gì, kỳ thực Trương Tĩnh Phương cô hiểu được, tình cảm của con người rất khó quên nhưng cũng vô cùng dễ dàng nở hoa kết trái.

Cô thở dài, nhìn tiểu cô nương đứng bên cạnh với ánh mắt thương cảm, sau đó quay người tiến lại chiếc ghế ngồi xuống.

Trì Thủy Mặc đi vào phòng tiếp khách, khẽ nhìn lướt qua mọi thứ bên trong.

Một cô gái mặc bộ váy công sở màu xanh lam đang ngồi trên ghế salon, cùng với người đứng bên cửa sổ rôm rả tán gẫu. Mà cô gái đang đứng yên trước cửa sổ, lại khoác một chiếc áo kiểu tây màu đen, đồng dạng với chiếc quần đen dài, bên trong là chiếc áo sơ mi trắng đơn giản. Mái tóc đen mềm mại được vấn nhẹ phía sau gáy, lộ ra một làn da trắng như tuyết. Đôi mắt đen câu hồn như có ý cười, đôi môi đỏ mọng khẽ nhếch, thuần khiết đẹp đẽ vô cùng.

Tô Diêu nghe được âm thanh mở cửa, lập tức ngoảnh lại nhìn, đập vào mắt cô là hình ảnh một nam nhân cao lớn đang bước đến gần.

Nam nhân cao khoảng hơn một mét tám, khoác chiếc áo màu bạc kiểu tây đơn giản, bên trong cũng là một chiếc áo sơ mi trắng, hai nút áo đầu tiên không cài khiến cho làn da cùng xương quai xanh hiển lộ vô cùng khiêu gợi quyến rũ.

Trên khuôn mặt nam nhân là hàng lông mày đẹp đẽ cùng sống mũi thẳng, đôi môi mỏng hơi mím, làm cho người ta có một cảm giác giống như là hấn đang tự tiểu phi tiểu (~~> cười mà như không cười), song hấp dẫn hơn người chính là đôi mắt phượng khẽ chau kia.

Nam nhân kia, quả thực là làm cho người đối diện cảm thấy giống như một bức tranh thủy mặc.

Tô Diêu tiến lên phía trước, đưa tay ra khẽ mỉm cười “Trì tổng.”

Trì Thủy Mặc cầm lấy bàn tay nhỏ trắng nõn kia, đôi môi khẽ nhếch lên đáp lại “Tô tiểu thư.”

Cuộc phỏng vấn tiến hành hết sức thuận lợi.

Tính tình ôn hòa cùng tài ăn nói của Trì Thủy Mặc khiến cho áp lực trong lòng Tô Diêu giảm đi không ít. Thậm chí cô còn có thể cười đùa hỏi hấn một số vấn đề riêng tư, ví dụ như thú tiêu khiển hằng ngày của hấn.

Câu trả lời của Trì Thủy Mặc quả thực là khiến cho Tô Diêu có chút giật mình, bởi vì hấn nói: Gần đây đang chơi game online.

Mặc dù cô biết vị tổng giám đốc này là người có vị trí CEO cực cao, từ điện tử đến công nghệ thông tin, mọi thứ đều vô cùng hoàn mỹ, nhưng là vẫn không ngờ đến hấn ta cũng chơi game online. (~~> CEO: Chief executive officer, có nghĩa là Tổng giám đốc hoặc “Giám đốc điều hành”, chức vụ điều hành cao nhất của một tập đoàn, công ty hay tổ chức, phụ trách tổng điều hành một tập đoàn, công ty, tổ chức hay một cơ quan.)

Tô Diêu nhất thời cảm thấy có chút buồn cười.

Trì Thủy Mặc dĩ nhiên biết cô đang thất thần, khẽ cười hỏi “Làm sao vậy?”

Tô Diêu hoàn hồn, hắc hắc cười nói “Không có chuyện gì, không có chuyện gì.”

Trì Thủy Mặc tất nhiên cũng sẽ không tiếp tục hỏi cô nữa, cô gái trước mặt hẳn đây, sớm muộn gì cũng sẽ sa vào lưới trở thành người của hắn, cho nên hắn không cần phải vội, bọn họ còn nhiều thời gian.

Sau khi cuộc phỏng vấn kết thúc, Tô Diêu cùng Trương Tĩnh Phương đang định sửa soạn ra về, Trì Thủy Mặc đột ngột lên tiếng “Cũng đã giữa trưa rồi, không biết có thể mời hai người ăn một bữa cơm hay không?”

Tô Diêu và Trương Tĩnh Phương có chút giật mình, lễ phép từ chối “Không cần đâu Trì tổng. Làm phiền ngài quá rồi.”

Trì Thủy Mặc vẫn khẽ cười “Không hề phiền toái, coi như hai người nể mặt tôi một lần đi.” Dứt lời hắn quay người sang phân phó cho thư ký đi đặt bữa trưa.

Đã đến nước này, Tô Diêu cùng Trương Tĩnh Phương không thể từ chối được nữa, chỉ còn biết đi theo Trì Thủy Mặc ra khỏi tập đoàn Hoàng Tước.

Nơi Trì Thủy Mặc đặt bữa chính là ở một tiệm cơm Tây, khung cảnh hết sức ưu nhã.

Ba người ngồi xuống ở một vị trí khá tốt, Tô Diêu nhàm chán đưa mắt đánh giá xung quanh — ánh đèn mờ mờ không quá chói, không gian xung quanh toát lên một hương thơm dễ chịu, phía sau rèm cửa đằng trước còn có người gảy mấy khúc dương cầm êm dịu du dương.

“Đúng là tư tưởng tiểu tư sản mà.” (~~> Trích nguyên văn lời nàng Aiz: tư tưởng tiểu tư sản là nói những người có tư tưởng công tử/tiểu thư theo kiểu Tây thời Pháp thuộc lúc bấy giờ ở nước ta, bên Trung Quốc cũng có dùng, nên có thể hiểu Tô Diêu thấy nhà hàng này màu mè, bày vẽ, có đàn ca hát xướng kiểu tây, nên đã đều đại thần Thủy Mặc có tư tưởng tiểu tư sản nha =>))) Tô Diêu không khỏi nghĩ đến mấy chữ này bất chợt bật cười.

Đôi mắt đen tuyền của Trì Thủy Mặc liếc nhìn sang nụ cười thoảng qua trên gương mặt Tô Diêu “Tô tiểu thư đang cười cái gì vậy?”

“Ách” Tô Diêu đảo đảo hai con ngươi “Không có gì.”

Trì Thủy Mặc cười cười, khoát tay ý bảo nhân viên phục vụ đang đứng một bên đem thực đơn ra.

Tô Diêu ngược nhìn từng món ăn vô cùng đắt tiền đang lần lượt được đưa ra, kế tiếp cúi đầu xuống không dám nhìn nữa, thật ra cô không thích cơm Tây lắm, một là hết sức phiền toái khi phải dùng dao, nĩa, nĩa, nĩa...hai là cô đã nửa đời ăn những món ăn của quê hương đất nước mình rồi, không thể nào đổi khẩu vị được. Nhưng là bữa cơm này Trì tổng đã mời cô không thể không chấp nhận.

Trương Tĩnh Phương còn đang chăm chú nhìn thực đơn cầm trên tay, trong lòng quả thực có chút khó khăn. Cô và Tô Diêu ở điểm này rất giống nhau, không thích rắc rối phiền hà, chỉ chuộng những món ăn đơn giản của Trung Quốc.

Đang không biết nói gì thì đột nhiên điện thoại trong túi Trương Tĩnh Phương vang lên, cô quay sang Trì Thủy Mặc cười cười “Thật xin lỗi, tôi đi nghe điện thoại một chút.”

Trì Thủy Mặc cười ôn hòa “Cứ tự nhiên.”

Trương Tĩnh Phương cầm điện thoại đi ra ngoài, mới nói vài câu đã quay trở lại, sắc mặt vô cùng không tốt “Thật xin lỗi Trì tổng, trong nhà có chút việc gấp tôi phải về ngay, xem ra hôm nay chỉ có thể nhận tám lòng của Trì tổng rồi.”

Tô Diêu cau mày “Sao, có chuyện quan trọng gì?”

Trương Tĩnh Phương vỗ vỗ vai Tô Diêu “Không có gì đáng lo ngại đâu, em cứ ăn cơm cùng Trì tổng đi, chị đi trước.”

Trì Thủy Mặc gật đầu nói “Dĩ nhiên chuyện nhà là trọng yếu rồi, cơm có thể hôm khác ăn cũng được, đi đường cẩn thận.” (~~> Ta là ta nghi ngờ anh này gọi điện cho anh Từ Hoàn bảo chị Tĩnh Phương về lắm, đều cằng lâu năm có gia phẩm mà =>)))

Trương Tĩnh Phương lại nói lời xin lỗi, sau đó mới cầm lấy túi xách vội vàng rời khỏi nhà hàng.

Chỉ còn lại hai người, Tô Diêu lại càng cảm thấy khó thở.

Hoàn hảo món thịt bò rất nhanh đã được đem tới, Tô Diêu lập tức chuyển hướng sang mấy món ăn, giả bộ chuyên tâm.

Trì Thủy Mặc cảm nhận được sự khấn trương của cô, nhếch môi hỏi “Tô tiểu thư thường ngày thích trò tiêu khiển gì?”

Tô Diêu đang phấn đấu vật lộn với tảng thịt bò, không ngẩng đầu lên liền trả lời hần “Đọc sách, ngủ, chơi game.”

Món thịt bò trên đĩa hình như đang muốn đối nghịch với cô, cô có cố gắng cách mấy cũng không thể nào cắt được, thêm nữa dao nĩa lại không ngừng đụng đến chiếc đĩa làm phát ra mấy thanh âm chói tai. Tô Diêu thở dài, rốt cục cũng buông tha cho đĩa thịt bò mà quay sang tấn công đĩa salad bên cạnh. Cô bất chợt nhớ ra câu trả lời ban nãy của mình không được khách khí lắm, cho nên liền ngẩng đầu cười cười về xấu hổ.

Trì Thủy Mặc cố nhịn cười, nhìn tiểu nữ nhân trước mắt đang liếc nhìn đĩa thịt bò với vẻ mặt thống khổ, hỏi “Làm sao vậy, thịt bò không hợp khẩu vị sao?”

Tô Diêu ai oán không nhìn đĩa thịt bò nữa “Không có, ăn rất ngon.”

Ngon? Trì Thủy Mặc nhướn mày, cô vốn là một miếng cũng chưa có ăn a. Đĩa thịt bò vừa mới được bưng lên cho cô kia — nga, phía trên còn lưu lại dấu vết của những lần “chiến đấu” không thành của cô.

Trì Thủy Mặc rốt cục vẫn là nhịn không được bật cười “Để tôi làm cho.”

Dứt lời hần trực tiếp cầm lấy dao nĩa trong tay Tô Diêu, đem cái khay để đĩa thịt bò vẫn không chịu nhúc nhích tới trước mặt mình, sau đó thoải mái ưu nhã đem miếng thịt bò cắt thành từng phần nhỏ dài khoảng 3 centimet.

Hai gò má Tô Diêu lập tức đỏ ửng lên “Cái kia...Trì tổng, không cần phải phiền toái như vậy.” Người ta đã mời cô ăn cơm rồi, lại còn cắt thịt bò cho cô, chắc chỉ còn thiếu việc...đút cho cô ăn nữa thôi.

“Không sao, tôi thấy Tô tiểu thư có vẻ như không thành thạo việc cắt thịt bò này lắm thì phải.”

Không cần phải nói trực tiếp như vậy chứ, đáng lẽ cô không nên đồng ý mà tới những nơi như thế này mới phải. Tô Diêu liếc liếc mắt “Vâng, là tôi kém cỏi, chỉ ăn món ăn của Trung Quốc.”

Trì Thủy Mặc bật cười, cô gái nhỏ này hình như có chút giận hần rồi.

Tô Diêu trông lòng âm thầm oán thán “Ra khỏi cái nhà hàng này, anh là tổng giám đốc còn tôi là tiểu biên tập, địa vị khác quá xa a.”

Nghĩ như vậy, cô cố nở một nụ cười.

Trì Thủy Mặc nhìn Tô Diêu trầm mặc ăn mặc cho hần tiếp tục cắt đĩa thịt bò của cô, trong lòng có chút thỏa mãn.

Tầm mắt hần chuyển động, nhưng khi nhìn thấy bàn tay phải cầm xiên của cô, một ánh sáng nhàn nhạt phát ra khiến cho đôi mắt hần đột nhiên nheo lại.

Đó là một chiếc nhẫn đơn giản không quá tinh xảo màu bạc, đang lấp lửng im lìm an vị trên ngón tay giữa của cô. (~~> Đoán đi nào các nàng ;;))

11. Chương 11

Tô Diêu gần đây cảm thấy vô cùng yêu Mai Linh.

Khoan đã...xác thực lại, Mai Linh là tên một con sông.

Nước sông trong vắt, đá cuội mượt mà, khi mới lập nhân vật Yêu Nữ, nơi đầu tiên cô đặt chân tới chính là Mai Lĩnh này, quả thực là vừa gặp đã yêu.

Ngày ngày đăng nhập, lần nào cũng gặp chuyện ngoài ý muốn, khiến cho tâm tình cô luôn xám xịt u ám, hôm nay cô lập một tổ đội đi đánh quái tăng điểm kinh nghiệm, nhưng là nhân sự không đủ, lực bất tòng tâm.

Quá chán nản, Tô Diêu rời đội, chạy đến sông Mai Lĩnh này, hít một hơi thật sâu, tận hưởng giây phút thanh tĩnh yên bình.

Lúc Hách Liên Thu Thủy vừa đăng nhập vào game, đã thấy ID của tiểu thê tử hiện lên ở bờ sông.

Đại thần vốn định cứ thế chạy thẳng một mạch đến bên cạnh cô, nhưng là đột nhiên trong đầu lóe ra một ý nghĩ, liền cắt ngựa đi, sử dụng chiêu kim thiền thoát xác ẩn thân không còn tung tích.

Dùng Vụ Ảnh Truy Tung tìm nơi kiều thê đang ở, hẩn chậm rãi dời đi.

Vừa đặt chân đến bờ sông, đã nhìn thấy tiểu thê tử của hẩn đang dùng mấy viên đá ném lên mặt nước, sóng nước lăn tăn chạy dài. Thỉnh thoảng nàng còn hứng chí nhảy từng tưng, dương dương tự đắc vô cùng, chốc chốc lại phát ra mấy câu trên kênh hệ thống: “Yêu Nữ họ Triệu kiều ngạo nói: Ta là giang hồ đệ nhất cao thủ!”, hay như “Yêu Nữ họ Triệu vô cùng cao hứng”...

Trì Thủy Mặc thấy khung cảnh đó hiện lên trước mắt mình thì cảm thấy hết sức buồn cười, hẩn chưa bao giờ biết cô lại có những lúc tính tình trẻ con như vậy.

Chính xác là vì điểm tâm pháp của Hách Liên Thu Thủy đứng đầu trong bảng xếp hạng cao thủ, mà lần này Yêu Nữ cô ra Mai Lĩnh chơi không đem theo thú cưng sử dụng chiêu thức khiến đối phương hiện thân, cho nên là mặc dù đại thần đã tới rất gần rồi cô vẫn không hề hay biết, tiếp tục chơi đùa.

Trì Thủy Mặc nhìn chăm chú vào màn hình nơi có Yêu Nữ thân vận bạch y đang vui vẻ chạy tới chạy lui, trong đầu đoán xem cô đã ở đây bao lâu rồi.

Sau một lúc lâu, chỉ thấy cô gái nhỏ kia giơ tay lên, một chuỗi pháp được đánh ra nhắm vào mặt nước...Lạc anh tâm phân, tử khí đông lai, bát diện linh lung, cửu khúc liên hoàn...(~~> Hàng trăm hàng ngàn cánh hoa bay đầy trời, những đám mây màu tím đỏ từ phía đông bay đến, tám phía đều trở nên lung linh, thi triển chín chiêu liên hoàn.)

Bạch y nữ tử đứng lặng nhìn khung cảnh trước mắt, ánh sáng rực rỡ phản chiếu xuống mặt nước, khiến cho dung nhan cô lại càng trở nên ôn nhu yêu kiều...

Ngón tay thon dài của nam nhân hơi dịch chuyển, trên màn ảnh mờ mờ bạch y nam tử đã tiến đến sát bên người cô, cùng cô đứng ngắm những cánh hoa rơi, có lẽ là cô không thể cảm thấy được, nhưng hẩn vẫn dang hai cánh tay to lớn ra, vòng qua ôm lấy thân hình nhỏ nhắn của cô, động tác còn dịu dàng hơn cả mặt nước kia.

Trì Thủy Mặc khẽ nhếch môi, tự xem nơi này như là nơi ước hẹn giữa hai người.

Đang suy nghĩ mông lung, bỗng cô gái nhỏ kia lại giơ tay một lần nữa, biến hàng trăm hàng ngàn cánh hoa đang bay đầy trời kia hợp lại thành một Hỏa thụ ngân hoa khổng lồ (~~> hỏa thụ ngân hoa: đèn lồng hoa sáng rực rỡ) — là thiên nhược hữu tình... (~~> thiên nhược hữu tình: trời cao nếu như có tình)

Đại thần bất chợt nhớ lại hôn lễ mấy ngày trước, hẩn đã vì cô mà làm ra một màn Mạn thiên hoa vũ cực kỳ rực rỡ, khiến cho người ta cảm động vô cùng.

Bạch y nam tử khẽ cười, muốn hiện thân hù dọa thê tử của hẩn một chút — nhưng mà điều quan trọng hơn đó là hẩn muốn hiện thân để được đường đường chính chính, chân thực đứng bên cạnh cô, cùng cô ngắm nhìn khung cảnh tuyệt đẹp này.

Con chuột vừa mới di động đến chức năng hiện thân, còn chưa nhấp vào, đã thấy nữ tử bên cạnh hẩn đổi y phục lại thành Khô Lâu chiến giáp, mấy ngón tay nhẹ nhàng lướt qua thân binh, lát sau nhẹ giọng thốt.

“Sở Dương...em rất nhớ anh...”

Thân ảnh bất chợt khựng lại, nam tử ngồi trước màn hình máy tính nhú mày.

Sở Dương?

Không biết tại sao, Trì Thủy Mặc đột nhiên nhớ tới chiếc nhẫn trên ngón tay giữa của cô.

Nhất thời hắn cảm thấy có chút bức bối, vô thức đưa tay cởi hai hàng cúc đầu của chiếc áo sơ mi mặc bên trong, nửa lồng ngực vạm vỡ lập tức lộ ra. (~~> Em nóng mặt rồi nhaz!)

Trên màn hình máy tính bạch y nam tử cũng khẽ buông tiểu thê tử trong lòng mình ra, Yêu Nữ như cũ vẫn không phát giác ra điều gì, quay người chậm rãi tiến vào thành.

Mái tóc đen của hắn khẽ bay loạn trên trán, khuôn mặt tuần tú hơi sa sầm, chiếc áo sơ mi trong hở rộng, lộ ra một vòm ngực săn chắc mạnh mẽ, thân hình to lớn từ trên ghế sofa rút bạch xuống, thần thờ ngồi trên sàn nhà.

Từ Hoãn đẩy cửa bước vào, nhìn qua khung cảnh bên trong giống như là một bức mỹ nam đồ. (~~> Iem mún nhìn! Iem mún nhìn cơ! Không chịu đâu huhuhu...)

“Trời tối rồi ngươi muốn làm cái gì vậy, phát xuân a?” (~~> Mọi người mún hiểu thế nào thì hiểu =__=). Từ Hoãn vui vẻ hỏi một câu, rồi vô cùng tự nhiên rót một chén nước, đi thẳng đến chiếc ghế salon trong phòng ngồi xuống, ánh mắt hướng đến chiếc máy tính bên cạnh bàn uống trà, cười hỏi “Làm sao vậy? Gần đây công ty làm ăn sa sút hay sao mà Trì tổng đến ngựa cũng mất, phải cực khổ đi bộ thể kia?”

Nam tử ngồi dưới đất không thèm để ý đến Từ Hoãn, trực tiếp vươn tay ra “Tập chí làm xong chưa, đưa ta xem.”

Từ Hoãn lắc đầu “Ngươi còn không tin thực lực của ta, ta mặc dù biết ngươi là thạch vương lão ngũ (~~> Thạch vương lão ngũ: 5 tiêu chuẩn của 1 người đàn ông cực kỳ hoàn hảo: nhiều tiền, đẹp dzai, độc thân, học vấn cao, quyền cao chức trọng....blah blah...), nhưng mà lần này ta lại còn đưa danh tiếng của ngươi thổi phồng thêm nữa, biến ngươi trở thành Thiên hạ vô song.”

Nói tới nói lui, Từ Hoãn hẳn cuối cùng vẫn là đem cuốn tập chí ra đưa cho Trì Thủy Mặc.

Trì Thủy Mặc vừa lật mấy trang vừa nói “Không cần ngươi thổi phồng, ta vốn dĩ đã là Thiên hạ vô song.”

Khóe miệng Từ Hoãn khẽ giật giật “Ngươi gần đây có phải là chơi game nhiều quá cho nên tự đem bản thân mình biến thành đại thần rồi không hả?” Cái tên Trì Thủy Mặc này, đúng là càng ngày trình độ tự sướng càng cao mà. (~~> Tự sướng....*không nhịn được cười*)

Trì Thủy Mặc khẽ nhếch môi, tiện tay đem quyển tập chí để sang bên cạnh, đôi mắt phượng liếc về phía Từ Hoãn, bộ dạng cười như không cười.

Từ Hoãn sau một hồi lâu sợ run bắn bật, mồ hôi lạnh toát ra ào ào, hai tay ngay lập tức che trước ngực làm thế tự vệ “Ta không phải là GAY!!!!”

Trì Thủy Mặc hí mắt, một lúc sau đột nhiên ngồi xuống bên cạnh Từ Hoãn, đưa hai tay ra đặt lên vai Từ Hoãn “Nói lại lần nữa xem?”

Từ Hoãn thả tay xuống, khuôn mặt thoát trở nên nghiêm túc: “Ta thành khẩn cầu xin tổ chức tha thứ.”

Trì Thủy Mặc thu hồi hai cánh tay của mình lại, đứng thẳng dậy, nhìn xuống khuôn mặt Từ Hoãn “Ta nghĩ, về chuyện của Tô Diêu, ngươi có muốn hay không nói chuyện với ta một chút.”

Một lúc lâu sau khi đã trốn vào một góc tự kỷ xong, Tô Diêu quay lại Mai Linh, nhìn ngấm ánh chiều tà chiếu rọi cả một góc trời.

Cô đang suy nghĩ xem kế tiếp sẽ làm gì, đột nhiên thấy bên góc màn hình một dòng chữ màu hồng phấp phất dài.

[Hệ thống] Tin tức ở Mai Linh để lộ ra, nói rằng đã bị một nhóm mã tặc đoạt mất cực phẩm, xin mời nhân sĩ giang hồ đi tiêu diệt mã tặc, nếu thành công sẽ có cơ hội đoạt được bảo vật!

Tô Diêu bĩu bĩu môi, cô từ trước đến nay đi giết mã tặc còn chưa bao giờ đoạt lấy được một cuốn sách kỹ năng hay trân thú nào hết, đã sớm mất hết hứng thú với cái hoạt động lừa gạt vô bổ này. Cho nên cô lập tức lấy Tử Điện ra, chuẩn bị rời đi.

Đúng vào lúc này, xa xa một đội người ngựa trong nháy mắt đã chạy đến trước mặt cô — lại là những kẻ có sở thích đi giết mã tặc.

Không đợi Tô Diêu xoay người, tên đội trưởng đã lên tiếng:

“Yêu Nữ!”

Tô Diêu quay đầu nhìn đối phương, bây giờ mới phát hiện ra, trong cái đội này có kẻ thù lớn nhất của cô.

[Phụ cận] Nương tử “Woa, nhìn xem ai kia?”

[Phụ cận] Phu quân: “Thật đúng là trùng hợp, đang muốn đi giết mã tặc lại gặp được cơ hội có trò tiêu khiển vui như thế này.”

Yêu Nữ bắt đầu nhìn đôi vợ chồng, hai tên này quả thực lần nào nói chuyện cũng giống như là đang hát đôi a!

Hai bang phái đối địch nhau, chỉ cần phát ra lời tuyên chiến như thế này rồi thì cũng không cần phải ngồi nói nhảm vô nghĩa nữa.

Tâm tình cô mới lúc này còn đang ở dưới đáy bùn, nay đã được lôi lên trở nên vô cùng sôi sục, đối mặt với cái đôi vợ chồng chuyên môn nói mê nói sảng, nói hết cả nửa ngày vẫn chưa động thủ này, cô phần khích lấy một cái loa ra, tiện tay nhấp chuột đổi thành chế độ hỗn chiến —

Trừ bản thân ra, còn lại công kích tất cả người chơi!

Một chiêu tung ra, sợi xích dài mạnh mẽ chặn trước mặt Nương tử, Yêu Nữ cô nhảy vọt đến, vốn là đã sớm không vừa mắt với bà cô này rồi, hôm nay phải dạy dỗ cho một bài học mới được.

Cùng lúc đó một ánh vàng rực rỡ lóe lên trên màn hình:

“Nương tử, Phu quân, lão nương ta đây hôm nay sẽ cho các người biết thế nào gọi là đánh nhau, làm cho các người sống không bằng chết!”

Thời điểm dòng chữ này biến mất, Nương tử cũng cùng lúc ngã xuống mặt đất, hoa hoa lệ lệ vô cùng.

Mọi người xung quanh đồng loạt trở nên ngây ngốc — chẳng ai ngờ đến Yêu Nữ sẽ ra tay động thủ, bây giờ lại...

Thật quá độc ác đi!

Con người này còn không phải là đại yêu nữ chính hiệu thì còn có thể gọi là cái gì??

Yêu Nữ liếc mắt nhìn thi thể nữ nhân đang sông xoài nằm trên mặt đất, một lần nữa cười lạnh.

“Ta hỏi người, nếu có người nào đó cùng với phu quân đi khắp nơi rêu rao nói xấu chửi bậy người, lúc đó người sẽ làm gì? Ta nói cho người biết, loại người như người cho dù có tu luyện bao nhiêu, trang bị tốt đến cỡ nào thì vẫn chỉ là cái đồ bỏ đi mà thôi.”

Nương tử vẫn đang hoa lệ nằm trên mặt đất, nhưng là không sử dụng chiêu thứ tái sinh, chỉ dám mở miệng mắng mỗ:

“Ả tiện nhân! Lão công hãy thay ta giết ả!”

Phu quân đứng một bên sau khi nhìn thấy dòng chữ này lập tức xông đến đánh nhau với Yêu Nữ.

[Thế giới] Yêu Nữ họ Triệu: “Những kẻ bên cạnh người chẳng lẽ chết hết cả rồi sao? Muốn lên thì cùng lên đi! Đến lúc này vẫn còn tiếp tục giả bộ làm chính nhân quân tử?”

Tô Diêu nghiêng răng nghiêng lợi thốt mấy câu, mặc dù biết mình cũng sắp “Được” gặp Diêm Vương đến nơi rồi, nhưng cô là Yêu Nữ, cô quyết không chịu lép vế! —

Cho dù chết, cũng phải chết một cách vô cùng oanh liệt!

Những tên xung quanh sau khi nghe xong lời khích bác của cô đều đồng loạt nhảy vào quần đấu, Yên Nữ lấy 1 chọi 5, lại không có Nga Mi thêm máu nên lượng máu lập tức giảm mạnh, ngay cả mấy bình bổ huyết kim đan (~~> thuốc hồi máu) vẫn là không đủ dùng.

Còn 1000 máu nữa là cô sẽ phải bái bai nhân gian xuống âm phủ gặp lão bà bà, đột nhiên Yên Nữ cô phát hiện ra trên người mình phát ra một ánh sáng màu hồng phấn tuyệt đẹp, máu cũng đã khôi phục thêm chút ít.

Tô Diêu nhận được tin nhắn kỹ năng từ hệ thống — sau khi kết hôn có thêm một loại chức năng, là “đồng khí liên chi.” (~~> đồng khí liên chi: kỹ năng hồi máu cho vợ/chồng)

Một tiếng kêu sắc nhọn như xé tan cả bầu trời đột ngột vang lên.

Mọi người đồng loạt quay đầu, chỉ thấy bạch y nam tử tựa như thiên thần đang chậm rãi bước xuống từ trên lưng Vụ Ảnh điều (~~> Chú ý chú ý, Vụ Ảnh điều là một con chim – cũng là thú cưỡi huyền thoại truyền thuyết trong Thiên Long nhaz!), đôi mắt mạnh mẽ nhìn vào đám người đang quần đấu, đôi môi khẽ nhếch, tựa hồ cười như không cười.

“Các người chưa có sự đồng ý của ta đã dám động vào lão bà của ta sao?”

Suy nghĩ của tác giả: hắc hắc, chỉ cần nghĩ đến đoạn đại thần từ trên ghế rút bịch xuống đất là tôi lại cảm thấy vô cùng hưng phấn.

Rất cảm ơn những lời nhắn của mọi người.

Vì mọi người, tôi sẽ cố gắng đổi mới!

Vụ Ảnh điều

12. Chương 12

“Các người chưa có sự đồng ý của ta đã dám động vào lão bà của ta sao?”

Tô Diêu vốn là vô cùng cảm động khi nhìn thấy Hách Liên Thu Thủy, nhưng mà bây giờ nghe thấy câu này của hắn, cô chỉ còn cảm thấy khóe miệng mình đột nhiên giật giật.

Bạch y nam tử chậm rãi đi đến bên cạnh tiểu thê tử, hỏi cho Yên Nữ chút máu, không thèm liếc mắt nhìn bọn người đối diện “Một đội người đồng loạt nhảy vào công kích lão bà của ta, các người cũng quá lợi hại rồi.”

Phu quân tức giận nói “Đó là bởi vì lão bà của người giết chết lão bà của ta!”

Bạch y nam tử thản nhiên đáp lại “Trình độ không bằng người ta, chết cũng đáng.”

Yên Nữ đứng một bên đang bận hồi máu nghe đại thần nói như vậy cũng không nhịn được cười, hóa ra hắn cũng có thể vì cô mà tức giận.

Khuôn mặt Phu quân lập tức trở nên xám xịt méo mó “Hách Liên Thu Thủy, đừng tưởng chúng ta sợ người! Chúng ta cùng Yên Nữ vốn là đối địch, chẳng lẽ lão bà của người chưa từng gọi người đến giết bọn ta sao?”

Hách Liên Thu Thủy trả lời không do dự “Thị lực cùng trí nhớ của ta đều rất tốt, ta nhớ rõ lão bà của ta xưa nay đều chỉ thích đơn đả độc đấu (~~> chiến đấu một mình), chưa bao giờ mang theo một nhóm người đi bắt nạt người ta.”

Yêu Nữ đứng một bên khẽ nhú mào, hấn làm sao biết được cô thích đơn đả độc đấu?

Hoàn hảo là cùng lúc đó đại thần cũng như biết được tiểu thê tử đang nghĩ gì, hấn nhìn cô cười cười “Vi phu ta thực ra quan tâm đến thê tử hơn thê tử nghĩ nhiều.”

Vì thế cho nên là, khuôn mặt Yêu Nữ lại đỏ lựng lên một lần nữa.

Hai gò má hồng hồng của nàng được ánh chiều tà phản chiếu, khả ái đáng yêu không nói đâu cho hết. Hách Liên Thu Thủy trong lòng có chút rung động, tiến lại gần tìm kiếm bàn tay cô.

Mặc dù Tô Diêu cô tự nhủ bản thân rằng hấn chỉ đơn thuần đang hồi máu cho cô, nhưng là vẫn thấy trong lòng dâng lên một cổ ấm áp.

Thấy Hách Liên Thu Thủy gơ bàn tay ấm áp lên khẽ vuốt ve khuôn mặt cô, cô đột nhiên có chút giật mình.

Một lát sau đại thần cao cao tại thượng của chúng ta khẽ thở dài “Thê tử, ta không phải là đã nói với muội rồi sao, đừng nhân lúc ta không có ở bên cạnh mà chạy lung tung như thế chứ.”

=0= — Hấn nói với cô như vậy lúc nào chứ???

Trên thực tế, kể từ sau khi bọn họ thành thân cũng chỉ mới cùng nhau đánh quái có hai lần — chỉ có hai lần thôi nha! Hơn nữa trong lúc đánh quái, trừ những câu như “Cố đuổi kịp ta đi.”, “Ẩn thân”, “Tốt lắm”...hấn và cô đều không nói chuyện nào khác nữa.

Yêu Nữ vừa mới lấy lại tinh thần định lên tiếng kháng nghị, nhưng chưa kịp mở miệng đã nghe thấy hấn nói: “Đi lung tung rất dễ gặp phải dã thú.”

— Được rồi, đại thần à, huynh mắng chửi người khác cũng không cần phải nhẫn nại như thế chứ???

Phu quân lớn tiếng hỏi lại: “Hách Liên Thu Thủy, ngươi có ý gì?”

Đại thần vừa chăm chú hồi máu cho tiểu thê tử, vừa cười cười nhìn ngắm khuôn mặt đang ửng hồng của cô: “Ý ta hiện trên mặt chữ kia, ngươi không biết đọc sao?”

Yêu Nữ như cảm nhận được trên đầu Phu quân một màn khói đen dày đặc bốc lên.

Lúc này, Nương tử — đồng thời cũng là Nga Mi trong đội sau một hồi lâu cật lực vất vả cuối cùng cũng đã tự hồi sinh, nàng ta không đợi hồi máu lập tức nhảy bổ ra, ngay sau đó tự buff cho mình chiêu “Tây tử phủng tâm” (~~> buff là bơm những thứ cần thiết để chiến đấu), rồi tung ra độc chiêu “Cửu âm thần thảo” lên người Yêu Nữ, đồng thời hét lớn. (BL: thực ra là Cửu m Bạch Cốt Thảo)

“Đừng có nói nhảm nữa, đánh đi!”

Phải nói thêm, cửu đại môn phái trong Thiên Long thì Nga Mi được người đời xưng tụng là môn phái biến thái vô địch, chức năng lớn nhất của Nga Mi chính là bác sĩ, có thể tự bơm máu cho bản thân cùng đồng đội. Hơn nữa mặc dù số chiêu công kích của Nga Mi không nhiều, nhưng lại chiếm hữu được hai chiêu thức vô cùng khủng bố, một là chiêu “Tây tử phủng tâm” (~~> Đây là chiêu thức trong TLBB lấy từ tích Tây Thi đau bụng), tác dụng gia tăng điểm công kích đến cực hạn. Một chiêu nữa chính là “Cửu âm thần thảo”, nếu bị dính phải chiêu thức này, lượng máu sẽ cứ như thế mà giảm dần từng giây từng phút, quả thực là vô cùng âm độc.

Yêu Nữ là lần đầu tiên nhìn thấy cái loại chiêu pháp này cũng thấy nó quá sức ngoan độc, vốn là định né tránh, nhưng mà ban này bị đám người kia quần đấu khiến cho cơ thể trọng thương, điểm nhanh nhẹn cũng giảm đi không ít, chỉ còn có thể bất đắc dĩ dính phải hai chiêu.

Bây giờ chỉ còn nước ngồi đây chờ chết.

[Phụ căn] Yêu Nữ họ Triệu: “...”

Hách Liên Thu Thủy nhìn tiểu thê tử bị thương đang đứng trước mặt mình, sắc mặt thoát trở nên âm trầm.

Yêu Nữ ngã xuống trên mặt đất, gượng gạo cười nói “Lượng máu huynh bơm cho muội đều là phí công vô ích rồi, hắc hắc.”

Hách Liên Thu Thủy trừng mắt nhìn về phía Nương tử đang đứng cười đắc ý “Người giết nàng!”

Nương tử hất đầu “Ta giết thì sao, vừa rồi ả chẳng phải cũng đánh lén ta?”

Yêu Nữ nằm chết trên mặt đất không nhin được vẫn phải phát ra một vẻ mặt khinh bỉ trên kênh phụ cận.

“Ta khinh, ta rõ ràng đã phát lời tuyên chiến rồi, chỉ do ngươi không phản ứng kịp mà thôi, ngươi đánh lén ta rồi còn vũ nhục ta?”

Ả Nương tử này rốt cục là có hiểu biết chút gì về game không vậy? Yêu Nữ cô đường đường là truyền nhân phái Thiên Sơn, đồng thời cũng là môn phái chuyên về âm thầm đột kích đối phương với chiêu thức đặc trưng là Ẩn thân, mà lúc này cô đường đường chính chính, quang minh chính đại giết chết ả ta, ả ta lại dám thản nhiên nói cô đánh lén?

Tô Diêu hận đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Nói cô thế nào cũng được, nhưng tuyệt đối không được phép sỉ nhục đạo đức của cô!!!

Tô Diêu chưa kịp chửi ầm lên, đã thấy lóe lên một ánh sáng chói lóa, Nương tử vốn là lúc này đứng cách xa cô hơn mười thước, bây giờ thoát cái lại đang đứng trước mặt cô, mà không hiểu sao đại thần lại xuất hiện ở vị trí lúc này ả ta vừa đứng.

Không đợi mọi người kịp phản ứng, bạch y nam tử đã sớm biến mất vào không trung.

Tô Diêu tán thành nói: “Thật nhanh tay nha!”

Vì thế cho nên là, cô nuốt xuống cổ họng mấy lời chửi mắng thô tục sắp sửa thoát ra, chăm chú ngồi xem Đại thần chiến đấu.

Về phần Nương tử, sau khi bị một chiêu “Thiên địa minh diệt” của Hách Liên Thu Thủy làm cho hoán đổi vị trí, không thể động đậy, nay lại thấy đại thần biến mất không còn bóng dáng đâu, cho nên vô cùng tức giận mà chửi loạn trên kênh phụ cận.

“Hách Liên Thu Thủy, đồ ngu kia — có ngon thì hiện thân lên chiến đấu đường hoàng, cần gì phải sử dụng chiêu thức ẩn thân hèn hạ như thế?”

Nương tử vừa dứt lời, chỉ thấy lão công của mình là Phu quân bỗng nhiên mất trọn ngược, biểu cảm vô cùng thống khổ, oanh oanh liệt liệt ngã xuống chết dí trên mặt đất.

Đứng ngay sau thi thể Phu quân là Hách Liên Thu Thủy, khuôn mặt băng hàn lạnh lẽo vô cùng.

“Cho ngươi biết, cái gì gọi là đánh lén chân chính!”

Những người còn lại trong đội ngũ nhất thời trở nên câm như hến, chỉ cần một chiêu đã lấy được mạng đối phương, đại thần quả nhiên vô cùng khủng khiếp a!!!

Nương tử cũng nhất thời choáng váng, chốc lát sau liền chửi ầm lên, ngay cả tổ tiên mười tám đời nhà đại thần cũng lòi ra thăm hỏi, thậm chí còn kéo cả phái Thiên Sơn vào cuộc: “Thiên Sơn quá hèn hạ, lúc nào cũng chỉ biết ẩn thân!”

Hách Liên Thu Thủy cười lạnh đi đến trước mặt Nương tử, ánh mắt nhìn nữ nhân dung nhan kiều mị trước mặt như đang nhìn một con heo giết thịt. (~~> Iem thích cách so sánh của anh nhaz =)))

“Hèn hạ? Bây giờ ta đấu với ngươi, ngươi không dùng chiêu tự bơm máu, ta cũng không động đến Ẩn thân, thế nào?”

Nương tử lập tức ngậm miệng. (~~> Ta thích câu “lập tức tắt điện” hơn =)))

Ý của Hách Liên Thu Thủy, về căn bản Nương tử cũng hiểu, trong game Thiên Long này kỹ năng của các môn phái đều có những đặc trưng riêng, nếu hệ thống cho Nga Mi như cô có khả năng tự hồi máu, thì hẳn hoàn toàn cũng có thể sử dụng chiêu thức thể mạnh của mình là Ẩn thân, đây là điều rất công bằng.

Không đợi nữ nhân kia mở miệng trả lời, Hách Liên đại thần phát tay một cái, Nga Mi thân vận bạch y đứng trước mặt bỗng chốc ngã xuống, cùng lão công mình nằm chết dí trên mặt đất một cách vô cùng điêu luyện.

Một trận gió thổi qua, tà áo trắng của Hách Liên Thu Thủy khẽ bay bay.

“Hôm nay các người đánh lão bà của ta, đừng nghĩ đến khả năng có thể sống sót mà rời đi!”

Mấy người còn lại trong đội đang tính bài chuẩn, nghe được câu này cũng nhất thời đứng hình luôn trong gió.

Hắn chậm rãi bước tới gần thi thể đang nằm trên mặt đất, dịu dàng nâng thi thể cô lên “Nữ nhân.”

Yêu Nữ trợn trừng mắt —

[Phụ cận] Yêu Nữ họ Triệu: “Ta nói đại thần nhà ngươi trước tiên giết hết đám người đó rồi mới nói chuyện yêu đương sau có được hay không??”

Đại thần khẽ mỉm cười “Nương tử biết chúng ta đang nói chuyện yêu đương sao?”

Yêu Nữ cũng lập tức ngậm miệng.

Tại sao cô lại phát ngôn bừa bãi như thế a? Tại sao???

Cô biết ngày thường cô rất ít khi suy nghĩ lung tung, nhưng mà lời nói ban nãy quả thực là hết sức mập mờ — ngay cả khi cô được thiên hạ xưng tụng là đệ nhất Yêu Nữ với số nam sủng trải dài khắp thiên hạ (nga, cái này ngàn vạn lần không thể để cho đại thần biết a!), ngày bình thường đi ra đường cũng được vô số nam nhân liếc mắt đưa tình, thậm chí ngay cả trong bang phái cô cũng tỏ vẻ như mình rất coi trọng nam nhân — nhưng mà bây giờ khi đối mặt với đại thần, cô cảm giác lúc này với lúc trước cách biệt quá xa. Nhất là ở đại thần toát ra một loại khí thế bức người, khiến cho cô luôn có cảm giác ngộp thở khi ở bên cạnh hắn.

Đại thần vừa sử dụng kỹ năng “Thiên trường địa cửu” hồi sinh cho Yêu Nữ vừa tiếp tục cười nói “Vi phu ta rất lo lắng cho nương tử, cho nên cứu sống nương tử trước rồi mới tính đến chuyện giết chết đám người kia.”

Trầm mặc trầm mặc....

Đại thần như không thèm đến xía đến phản ứng của cô “Hơn nữa, nương tử hồi sinh rồi chúng ta ‘nói chuyện yêu đương’ không phải là tốt hơn sao?”

“...”

TT____TT Cô chỉ là nhất thời lỡ lời thôi mà, có cần phải như thế không???

Bây giờ cô chỉ hận không thể tự cắn đứt đầu lưỡi mình — không phải là cô lúc trưa ngâm nước quá lâu, đầu bị chập mạch nên mới nói ra những lời như thế chứ?

Ánh sáng chói lòa đột ngột lóe lên, Yêu Nữ nhanh chóng đứng dậy, lượng máu còi phát ra tia sáng lập lờ, sắc mặt cô chỉ còn độc nhất một màu tái nhợt.

Mà đám người bên kia, mắt thấy đại thần đang bận rộn chưa ra tay động thủ, cũng vội vàng hồi sinh cho Phu quân cùng Nương tử, tích cực hồi máu chờ cuộc hỗn chiến kịch liệt sắp sửa diễn ra.

Hách Liên Thu Thủy đỡ Yêu Nữ đến bên bờ sông, khẽ đặt cô ngồi xuống rồi nói dịu dàng: “Tránh xa xa một chút, chờ ta giải quyết xong hết đám bọn chúng rồi sẽ đưa muội về thành dưỡng thương.”

Yêu Nữ biết điều nhu thuận gật đầu: “Nhớ cẩn thận.”

Mặc dù hắn là đại thần, nhưng đối phương vốn người đông thể mạnh, huống chi không có ai đứng bên hồi máu cho đại thần a.

Hách Liên Thu Thủy khẽ đưa tay dịu dàng vuốt ve những sợi tóc của cô “Chẳng lẽ nương tử không tin tưởng ta hay sao?”

Đúng vậy! Nhưng là cô chỉ dám trả lời trong lòng.

Tựa hồ như nhìn thấu được suy nghĩ của cô, đại thần bất đắc dĩ lắc đầu cười cười “Chờ ta một chút.”

Dứt lời hắn xoay người đi về phía đôi phương.

“Hách Liên Thu Thủy, người đừng quá nông cuồng, hôm nay ai chết ai sống còn chưa biết được!”

Hách Liên đại thần khê nhếch môi.

“Ta chỉ cần biết, nếu đã làm lão bà của ta bị thương, các người nhất định phải chết!”

Dứt lời, hắc gươm cao song đoản trong tay, chuẩn bị hạ thủ.

“Ai nha, có phải ta đã bỏ lỡ trò vui rồi hay không?”

Nghe được thanh âm không đứng đắn phát ra sau lưng mình, Yêu Nữ lập tức quay đầu: “Hoãn Hoãn?”

Hoãn Hoãn Nhị Hành khê nhăn trán: “Yêu tinh, ta đã nói đi nói lại bao nhiêu lần rồi, dặn phải cẩn thận mà vẫn chứng nào tật nấy.”

Yêu Nữ bĩu môi “Sao người lại tới đây?”

Bởi vì nhìn thấy người bị đánh, cho nên ta mới lập tức báo cho nam nhân trước mặt kia tới cứu người chứ sao nữa!

Từ Hoãn vừa thầm trả lời trong lòng xong, ngoài miệng lập tức nói: “Xem ra gặp vợ chồng người ở Mai Lĩnh này, ta vốn tưởng mình sẽ làm cái bóng đèn ngăn cản các người, không ngờ lại có thể được chứng kiến một màn náo nhiệt như vậy.”

Dứt lời hắc đưa Ly hỏa phiến lên chậm rãi phe phẩy.

Yêu Nữ giật giật khóe môi “Thật không phải, nhưng mà nếu ta không nhầm, thì thần khí kia lấy ra giết người so với quạt gió đuổi ruồi thích hợp hơn nhiều.”

Hoãn Hoãn Nhị Hành không chút đỏ mặt: “Không sao không sao, thần khí cũng cần nghỉ ngơi mà.”

Khinh bỉ!

Cô mặc kệ hắc, tiếp tục chuyển hướng nhìn sang trận hỗn chiến.

“Yên tâm đi, đối phó với những tên lâu la kiểu này, nam nhân của người chỉ có thể thắng.”

Yêu Nữ trừng mắt liếc hắc: “Cái gì mà nam nhân của ta?”

Hoãn Hoãn Nhị Hành từ tốn nở một nụ cười hết sức mập mờ “Các người chẳng phải là vợ chồng sao?”

“...Cút!”

Từ Hoãn ngồi trước màn hình máy tính bật cười vui vẻ.

Tiểu ngu ngốc kia, người sớm đã trở thành con mồi của đại thần phúc hắc thâm hiểm rồi — mà cái tên nam nhân này cũng thật là, chuyên tâm báo thù cho lão bà đến nỗi chẳng còn biết trời đất là gì.

Yêu Nữ nhìn không chớp mắt vào chiến trường, cả đại thần lẫn đối phương đều chỉ còn nửa lượng máu, nếu không phải là đại thần trang bị tốt thao tác chuẩn thì giờ này cũng đã sớm đi gặp Mạnh bà bà rồi.

Cô đang suy nghĩ, bỗng nhiên thấy đại thần ngừng công kích, triệu hồi ra trân thú —

Lập tức một con chim ưng to lớn biến dị hiện ra —

Sau đó chỉ thấy trên màn ảnh một ánh sáng chói lòa —

Chim ưng không do dự tung ra một chiêu tấn công giao diện rộng — Huyền Lôi Kích Sát. (~~> vâng xin thưa, skill này hình như đã thất truyền, tỉ lệ có được vô cùng hiếm...Iem lại sùng bái đại thần rồi! *chảy nước miếng*)

Cùng lúc đó, bạch y nam tử nhảy từ trên không trung xuống, trong nháy mắt Yêu Nữ cô nghe thấy được một âm thanh vô cùng chấn động hung hãn.

Thiên Sơn chiêu pháp cuối — Ưng Kích Trường Không.

Vô số băng cứng từ dưới đất lập tức nhô ra, như những thanh kiếm lớn đâm xuyên qua thân thể địch.

Thời điểm băng rút hết, cô chỉ thấy trên mặt đất là một đồng lớn thi thê, vô phương sống sót.

“...”

Tô Diêu ngậy ngốc nhìn màn hình một hồi lâu, rốt cục kích động đến nỗi giơ tay hất đổ chén nước đặt bên cạnh — hoa lệ như thế này, tốc độ như thế này, phong tư như thế này, chỉ có thể là đại thần mà thôi a!

“Wa, đẹp trai ngậy người!”

Lúc đại thần bước lại gần tiểu thê tử, chỉ nghe thấy một câu như vậy, liền liếc nhìn một chút sang Từ Hoãn đang đứng xem kịch vui từ nãy đến giờ, khẽ ngồi xuống bên cạnh cô.

Yêu Nữ lập tức nhảy dựng lên “Thật sự là hơn cả một trấn đấu nha! Đại thần, hình như ta bắt đầu cảm thấy sùng bái huynh rồi!”

Tri Thủy Mặc thở dài, cô không thể gọi hắn là lão công sao? Hoặc là phu quân cũng được?

Từ Hoãn liếc thấy vẻ mặt thở dài của hắn, lập tức gian trá cười “Ta sớm đã nói cho người biết rồi, muốn để nữ nhân khâm phục thì điều cần thiết đầu tiên chính là thực lực, người đã thấy được chưa? Nha đầu này hình như có chút thích người rồi...”

Tri Thủy Mặc nhướn mày “Ta đây cầu còn không được.”

Từ Hoãn cười cười, sau đó tiếp tục quay sang nhìn vào màn hình máy tính, đột nhiên phát hiện ra một điều khá thú vị.

[Phụ cận] Hoãn Hoãn Nhị Hành: “Ôi chào?”

[Phụ cận] Yêu Nữ họ Triệu: “Có chuyện gì?”

Yêu Nữ chưa dứt lời, đã thấy bạch y nam tử tay cầm quạt khoan thai tiêu sái đi đến gần đồng thi thê của đối phương, sau đó nhẹ nhàng khom lưng xuống, điệu bộ vô cùng cẩn thận tỉ mỉ như đang nghiên cứu cái gì.

Yêu Nữ cùng Hách Liên Thu Thủy hai mặt nhìn nhau, không biết là có chuyện gì cho nên cũng từ từ tiến lại gần.

Chỉ thấy nam tử nho nhã kia vung cây quạt trong tay lên, sau đó hung hăng quạt xuống, trong miệng lầm bầm mấy chữ: “Lúc này vẫn còn thờ.” Từ Hoãn nói xong quay đầu nhìn hai người cười một tiếng ôn hòa, điệu bộ như thể hành động độc ác ban nãy không phải do hắn làm “Nhưng mà bây giờ hoàn toàn chết sạch sẽ rồi.”

Yêu Nữ họ Triệu: =____=

Hách Liên Thu Thủy:....

Lúc này, bên góc màn hình bỗng nhiên xuất hiện dòng chữ:

[Thế giới] Nương tử: “Hách Liên Thu Thủy, Yêu Nữ họ Triệu, các người là đôi cẩu nam nữ!”

Ba người đứng bên bờ sông Mai Lĩnh đối mặt nhìn nhau.

Một hồi lâu sau, Yêu Nữ mới khẽ lên tiếng “Thật ra muội thích cô ta nói DOG BOY & GIRL hơn.”

Hoãn Hoãn Nhị Hành: “...”

Hách Liên Thu Thủy: “...”

Hoãn Hoãn Nhị Hành: “Tại sao?”

Yêu Nữ họ Triệu: “Vì nghe nó tương đối giống như là D&G.” (~~> D&G: tên một nhãn hiệu thời trang cao cấp. ~ A.T: Ta thích khái niệm này nha =)))

Hách Liên Thu Thủy: “...”

Hoãn Hoãn Nhị Hành: “...Tại hạ xin bái phục!”

Yêu Nữ lập tức bật cười lớn.

Nhìn nụ cười động lòng người của cô, Hách Liên Thu Thủy cùng Hoãn Hoãn Nhị Hành cũng bất giác bật cười.

Từ Hoãn nghĩ: “Nha đầu này tâm tình thật tốt, còn biết cả nói giỡn nữa.”

Trì Thủy Mặc nghĩ: “Cô ấy hình như đã bắt đầu đón nhận sự hiện hữu của mình rồi, đây là lần đầu tiên cô ấy nói giỡn trước mặt mình, cũng là lần đầu tiên có thể ở trước mặt mình mà cười đùa thoải mái như vậy.”

Ba người đứng đó, theo đuổi những dòng suy nghĩ riêng, nhưng là đều coi mấy câu chữ mắng kia như màn kịch vui không mất tiền.

Bất quá, trên thế giới này vẫn còn rất nhiều người cảm thấy bất bình.

[Thế giới] Thiên Sơn đồng mõ: “Người nói ai? Đi chùi miệng cho sạch sẽ lại đi!”

[Thế giới] Độc Cô Cửu Tiệp: “Nương tử, cụm từ ‘đôi cẩu nam nữ’ này hình như dùng cho phu thê nhà người thì thích hợp hơn.”

[Thế giới] Nương tử: “Yêu Nữ họ Triệu con tiện nhân kia, không những đã đánh lén ta còn tìm nam nhân tới trợ giúp! Mẹ mày! Mày có còn biết xấu hổ nữa hay không?”

[Thế giới] Phi Thành Vật Nhiêu: “Không phải người bị Phó bang chủ cùng cô gia xử lí rồi chứ?”

[Thế giới] Đường tăng của Thái cô nương: “A Di Đà Phật, chớ có động vào a, ta nói cho người biết, Hách Liên đại thần là bang chủ của chúng ta, còn Yêu Nữ là bang chủ phu nhân nha!”

...

Thấy mấy câu mắng chửi không có căn cứ của Nương tử, Hoãn Hoãn Nhị Hành chỉ còn biết lắc đầu nói: “Cuối cùng cũng được tận mắt thấy cái gì gọi là đối trắng thay đen. Yêu tinh, người làm sao lại có cừu nhân như vậy? Thật là hạ thấp giá trị của người quá.”

Yêu Nữ ủy khuất trả lời “Người ta chẳng qua chỉ là thấy hôn lễ của bọn họ náo nhiệt quá, nhảy vào định quấy phá một chút, không cần thận giết hết sạch bọn họ thôi mà, bọn họ có cần trở thành âm hồn bất tán, suốt ngày quấy nhiễu ta như thế không?” (~~> Vâng, em phục chị rồi ạ! =____=)

Hoãn Hoãn Nhị Hành: “#%%^~^.. !!!!!!!!!!!!!!!”

Yêu tinh kia, người ở đám cưới nhà người ta giết sạch cả đôi phu thê, còn giả bộ vô tội được nữa à!

Từ Hoãn đột nhiên có chút đồng tình với Phu thê cùng Nương tử, gặp vào trường hợp đó cũng chỉ còn có thể giận điên khóc thét lên mà thôi.

Hách Liên Thu Thủy trầm mặc đứng một bên nhìn hai người đấu võ mồm, không nói lời nào chỉ lặng lặng mở ô trang bị của mình ra, lấy ra một cái loa, sau đó quay sang hai người cười nói: “Mọi người bình vực vợ chồng ta như vậy, ta cũng phải góp mặt một chút mới được.”

Hắn vừa dứt lời, kênh Thế giới đột ngột lóe lên.

[Thế giới] Hách Liên Thu Thủy: “Đám động đến nữ nhân của ta, các người lập tức sẽ phải trả giá!”

[Phụ cận] Hoãn Hoãn Nhị Hành: “... Người anh em, người không cần phải tàn nhẫn vô tình như thế chứ?”

[Phụ cận] Yêu Nữ họ Triệu: “...”

Câu nói của đại thần khiến cho cả thế giới càng trở nên sôi sục, ngày thường hai bang phái vẫn là luôn luôn trợ giúp cho nhau, lần này lại nhìn thấy đại thần anh dũng bảo vệ thê tử như vậy, nhất thời mọi người đều vô cùng rối rít.

[Thế giới] Bảo Bối Điểm Điểm: “Oa oa, cô gia nhảy ra cứu Yêu Yêu nha! Thật quá cảm động!”

[Thế giới] Thành Dã Biệt Nhiêu: “Điểm Điểm nói sai rồi, cô gia không phải là cương thi, không cần ‘nhảy ra’.”

[Thế giới] Phi Thành Vật Nhiều: “...Hai người rất có không khí nha!”

[Thế giới] Thiên Sơn đồng mõ: “...Ha ha, bang chủ quả thực là nổi giận lôi đình vì hồng nhan! Ta bảo Phu quân và Nương tử các người, ra đường nhớ cẩn thận một chút!”

[Thế giới] Trầm phán người vô tội: “Hách Liên Thu Thủy, ta sẽ đem Yêu tinh giao cho người, người quả thực rất đáng mặt đàn ông a, ta chịu thua người, rút khỏi cuộc tranh giành này.”

....

Nhìn mấy người tranh nhau nói đến loạn cào cào, Tô Diêu bất giác có chút đỏ mặt, đại thần không phải quá phô trương rồi chứ?

Cô cũng biết thân là đại thần, nhất định sẽ không thể để những người liên quan chịu sỉ nhục được (tác giả: là Tô Tô người tự rước họa vào thân còn trách ai!), nhưng mà nếu đại thần làm như vậy, bọn người kia có hiểu lầm quan hệ giữa hai người bọn họ không?

Thật là quá mập mờ rồi đi!

Cô có cảm giác như ngày hôm nay tất cả mọi thứ đều đã lệch khỏi quỹ đạo!

Đại thần vẫn còn tiếp tục “tung hoành” trên kênh thế giới.

[Thế giới] Hách Liên Thu Thủy: “Từ hôm nay trở đi, nếu đã là người của Hồng Hoang đế đô hay Áo ảnh, tất cả đều phải đuổi giết Phu quân, Nương tử và bang chúng trong bang!”

Một mảnh yên tĩnh —

Mọi người đều nhìn ra được, đại thần đang hết sức tức giận!

Nhưng mà đại thần, cư nhiên có thể... phát động đồng minh đi chém giết?

Mọi người còn chưa kịp tiêu hóa tin tức này, đại thần đã dùng một con dao khác tổng kết lại.

[Thế giới] Hách Liên Thu Thủy: “Dám động vào vợ ta, ta nhất quyết giết chết không tha!”

Gào khóc gào khóc! Đại thần lại thêm một lần nữa hoa hoa lệ lệ chiếm được sự ủng hộ của mọi người!

Suy nghĩ của tác giả: Oa oa, hôm nay là ngày sinh nhật tôi!

Tôi đã ngồi đến tận trưa để viết cho xong chương này.

Cho nên là viết dài hơn một chút.

Có thể là hơi rườm rà, mong mọi người bỏ qua cho!

Chim ưng biến dị (BL: Ta nghĩ là nó)

Chiêu “Ứng Kích Trường Không”

Ly Hỏa phiến

Thiên Địa Minh Diệt

(BL: Thiên Địa Minh Diệt có tác dụng hoán đổi vị trí hiện tại của mình và mục tiêu, khiến họ bị Đóng Băng kéo dài 2 giây. Trong thời gian bị Đóng Băng, đối phương sẽ không thể tiến hành bất cứ thao tác nào, đồng thời cũng không nhận bất cứ sát thương nào.)

13. Chương 13

Tô Diêu phát hiện, gần đây đại thần càng ngày càng không giống đại thần.

Cô không còn thấy bộ dạng cao ngạo tuyệt thế, thân ảnh độc lai độc vãng của hắn trước kia nữa, bây giờ chỉ còn là một nam nhân suốt ngày ở bên cạnh bảo vệ cho cô.

Mỗi lần cô mở miệng hỏi “Huynh không có việc gì làm sao?”, đại thần luôn đáp trả với một điệu bộ vô cùng đúng đắn:

“Đi theo bảo vệ muội chính là việc của ta.”

Cho nên là, lúc Yêu Nữ đang ở Bạch Sơn tìm bảo vật, cũng là lần thứ n cô nghe được câu trả lời muôn kiếp không đổi của hắn, chỉ còn biết cách tức giận gào thét: “Huynh đi mà làm việc cho đảng hoàng vào! Bảo vệ ta cái gì chứ, huynh đi theo ta chẳng khác gì một cái đuôi!”

Cuộc sống trước kia của cô rất chi là thoải mái, một mình đánh quái, một mình đi đào bảo vật, nhiều lúc tùy hứng tùy tâm trạng còn đi ngắm những danh lam thắng cảnh truyền thuyết của Thiên Long nữa, nếu thích thì đi tăng điểm kinh nghiệm lên cấp, không thích thì một mình đi dạo chơi vài vòng.

Cuộc sống tốt đẹp như vậy, không ngờ trong thoáng chốc lại bị pho tượng đại thần này phá hư.

Yêu Nữ oán hận trừng mắt nhìn người đi bên cạnh một cái.

Đại thần vẫn không nhúc nhích chút nào: “Tìm bảo vật đi, ít nói chuyện một chút.”

Yêu Nữ: “...Ta thêm vào!” Giọng điệu hắn giống như cô đang làm phiền hắn thì đúng hơn.

Cô ngậm miệng không thêm nói thêm gì nữa, phần hận gõ mấy chữ phát lên kênh hệ thống:

“Yêu Nữ họ Triệu đánh Hách Liên Thu Thủy ngắt xỉu, đem chôn xuống đất, bên trên dựng một khối mộ bài, viết lên mấy chữ ‘Nơi đây không có Hách Liên Thu Thủy.’”

Đại thần cúi đầu cười, không để ý đến khuôn mặt nhỏ nhắn đang vô cùng bất bình của tiểu thê tử, hắn khẽ đưa tay xoa xoa đầu cô.

“Chỉ cần có ta ở đây, ta đảm bảo sẽ không để muội phải chịu thương tổn như ngày hôm đó nữa.”

Trong nháy mắt khuôn mặt cô đỏ ửng lên — ý hắn chính là muốn nói đến vụ đả thương ở Mai Lĩnh lúc trước sao?

Hắn, là đang quan tâm cô?

Đang không biết phải nói tiếp như thế nào, đột nhiên trước mắt cô tối sầm, một ánh sáng kì dị nhanh chóng lóe lên.

— cô rút cuộc cũng đào được bảo vật!

Chẳng thèm quan tâm mình đang nói đến cái gì nữa, Yêu Nữ vô cùng sung sướng mở từng hòm từng hòm, bên trong chứa một cuốn bí kíp tấn công và một cuốn phòng ngự cao cấp, cô nhanh chóng ôm chiến lợi phẩm ra khỏi huyệt mộ.

Nhân tiện, cũng đem chủ đề mình đang nói quên luôn không còn một mống.

Hách Liên Thu Thủy dĩ nhiên biết tính tình của cô, chỉ cười nhạt rồi nhìn những bông tuyết trắng đang khẽ rơi trên đỉnh Bạch Sơn.

Từ lăng mộ đi ra, hệ thống sẽ tự động đem người chơi trở về Đại Lý.

Cho nên lúc này đây khi Yêu Nữ đứng trên đường lớn thành Đại Lý, cô liền chăm chú tìm hiểu xem mục tiêu kế tiếp sẽ ở đâu, còn 10 khu vực chứa bảo vật nữa, trước hết phải bắt đầu đào từ phía Nam. Quyết định xong, cô lập tức lấy tiền ra trực tiếp di chuyển đến phía Nam.

Mà lúc này đây, Hách Liên Thu Thủy vẫn còn một mình đứng trên đỉnh Bạch Sơn.

Yêu Nữ trong lòng sau khi cao hứng vì đã thành công bỏ được cái đuôi suốt ngày bám lấy cô kia, bây giờ bất giác không hiểu sao lại có chút cảm giác không được tự nhiên, ánh mắt luôn không tự chủ liếc về phía bên cạnh mình — không có một bóng người.

Chẳng lẽ cô đã coi việc bạch y nam tử kia luôn đứng bên cạnh mình là điều dĩ nhiên rồi sao?

Cô cau mày, đúng là một thói quen không tốt, nhất định phải sửa.

Cho nên là, Yêu Nữ cô phải kiên định hơn mới được, cách đại thần càng xa càng tốt — cô không muốn vì trò chơi này mà phải trả một cái giá không đáng.

Bởi vì đang thất thần, cho nên đến ngay cả bảo vật cô cũng không còn tâm trạng chạy đi tìm nữa, đồng thời cũng bị đánh lén lúc nào cũng không biết. Đến lúc tâm trí trở về với mặt đất thì đã thấy lượng máu bị giảm đi mất một nửa.

Tô Diêu cau mày nhăn trán nhìn chằm chằm vào màn hình, chỉ thấy bên cạnh là một nữ nhân y phục đồ chót của phái Minh giáo đang cầm trên tay một loại vũ khí ánh gần, lực công kích quả thực không nhỏ chút nào.

Yêu Nữ từ trên lưng Tử Điện nhảy xuống, chưa kịp đánh trả đã thấy mỹ nữ Minh giáo kia bật thốt một câu.

“Yêu Nữ, đem lão công trả lại cho ta!”

Cô nhất thời hóa đá, nàng ta đang nói cái gì?

Mỹ nữ liên tục tung ra mấy chiêu lửa liên hoàn “Nữ nhân kia, người dám nhân lúc ta không có bên cạnh mà câu dẫn lão công của ta, có còn biết xấu hổ là cái gì không hả?”

Yêu Nữ nhảy nhảy mắt mấy cái, hình như cô đã hiểu.

Trong nháy mắt lửa giận trong cô như bốc lên ngàn ngọn, cô vừa đánh trả vừa mở kênh đội ngũ ra la hét âm i: “Hách Liên Thu Thủy, cái đồ phách lối thú nam nhân này! Ta đánh chết người, ta trừ chết người! Người @#\$%^...”

Tô Diêu còn chưa kịp mắng xong, đã thấy bạch y nam tử cười Vụ Ảnh điều xuất hiện trước mặt mình.

“Nữ nhân, nếu không cho ta một lời giải thích hợp lý, ta lập tức sẽ cho mọi người biết cái gì gọi là trả giá đắt.”

Đại thần tuần mi với gương mặt tà mị lạnh lùng, đứng bên cạnh biển lửa không khác nào Satan địa ngục.

Yêu Nữ đang đứng sững như trời trồng, đột nhiên thấy mỹ nữ Minh giáo dừng lại không đánh nữa, nhảy bổ đến bên cạnh Hách Liên Thu Thủy, thân mật khoác lấy cánh tay hắn “Lão công!”

Cô lúc này mới kịp hoàn hồn, nhìn thẳng vào mỹ nữ mang tên Liệt Diễm Tu La kia, miệng cười nhưng tâm không cười nói: “Có thể phiền người bỏ tay trên người nam nhân của ta xuống không? Ban ngày ban mặt, người chẳng lẽ không thấy không thích hợp sao?”

Đại thần nghe được câu này, vốn là định kéo tay mỹ nữ Minh giáo ra, nhưng mà nhìn thấy Yêu Nữ tức giận đến trợn mắt há mồm, hắn bất giác nở một nụ cười ẩn ý.

Không biết tiểu nữ nhân này có phát hiện ra, trên người cô đang toát ra một luồng khí ghen nghi ngút.

Liệt Diễm Tu La cũng trợn to mắt nhìn Yêu Nữ: “Người đã hoành đao đoạt ái mà còn dám kiêu ngạo như vậy? Người có tin ta thay trời hành đạo lập tức giết chết người không?” (~~> Hoành đao đoạt ái: có nghĩa là dùng vũ lực để đoạt lấy người yêu của người khác).

Yêu Nữ cười lạnh: “Ta còn đang muốn thay ánh trăng bên ngoài kia tiêu diệt người đây! Bỏ ngay cái tay người xuống cho lão nương!!!!” Vừa nói cô vừa tiến lên nắm lấy cánh tay khác của Hách Liên Thu Thủy. (~~> sao vừa bảo trời còn sáng mà TT_____TT)

“Người tại sao phải cầm tay huynh ấy? Buông ra cho ta!”

“Vậy người cũng tại sao phải khư khư giữ lấy huynh ấy như vậy? Không nhìn thấy trên đầu huynh ấy có mấy chữ ‘Phu quân của Yêu Nữ họ Triệu’ kia sao? Người mù chữ chắc?”

“Nữ nhân này! Làm sao người có thể dễ tiện như vậy được!”

Yêu Nữ cười ngất: “Người nha, ban ngày ban mặt không biết từ đâu chui ra tự nhiên lại bám riết lấy lão công của người ta, không biết là kẻ nào dễ tiện đây?”

“Người...”

“Ta thế nào!”

...

Hách Liên Thu Thủy mắt nhìn thẳng, nhưng căn bản là đã sớm làm ngơ trước trận cãi vã của hai nữ nhân bên cạnh. Hắn bắt đầu dĩ thử dài, nữ nhân quả nhiên là trời phú cho khả năng gây lộn. Hắn bây giờ cho dù có cố gắng làm sáng tỏ sự thật thì cũng không thể bỏ đi, cho nên biện pháp tốt nhất chính là biết điều ngậm miệng, bo bo giữ lấy thân mình.

Hai nữ nhân bên kia sau một hồi lâu vẫn chưa phân tranh được cao thấp, cuối cùng Yêu Nữ nheo mắt lại:

“Nếu không phục thì đi thi đấu, người nào thắng Hách Liên Thu Thủy sẽ thuộc về người đó.”

Đại thần đang nhắm mắt dưỡng thần nghe được câu này cũng phải trợn trừng — nữ nhân này dám đem hắn biến thành chiến lợi phẩm??

Đại thần nheo mắt lại, bất kể cô thắng hay thua, hắn nhất định phải hảo hảo trừng phạt cô mới được. Nữ nhân chết tiệt này, cứ nhiên lại có thể đem lão công của mình làm quà chiến thắng.

Liệt Diễm Tu La vô cùng tán thành: “Được, ba ván phân định thắng thua!”

Dứt lời, hai nữ nhân vừa rồi còn đang khư khư sống chết bám lấy hắn, bây giờ liền lập tức bỏ đi, đem hắn biến thành trẻ mồ côi bơ vơ không nơi nương tựa. (~~> câu này là ta chém vì thấy dễ thể hay hơn ^^~)

Trong nháy mắt hắn liền thấy Yêu Nữ cô đứng tại thành Lạc Dương, hơn nữa còn không do dự mà rời khỏi đội ngũ.

Trì Thủy Mặc đem mấy ngón tay thon dài của mình gõ gõ lên mặt bàn, sau đó cầm lấy điện thoại di động gửi đi một tin nhắn, nhanh chóng dùng phù định vị trở về thành.

Sever [Hư Cấu] hôm nay được chứng kiến tận mắt cuộc sống rất chi là náo nhiệt của đệ nhất vô lâm — đại thần Hách Liên Thu Thủy sau khi thành thân. Bởi vì hiện tại đang diễn ra một màn tranh giành đại thần hết sức oanh liệt giữa hai đại mỹ nữ.

Mọi người sau khi biết tin đều trở nên vô cùng sôi sục, ồn ào như thể sợ thiên hạ chưa đủ loạn vậy.

Trong số đó, Thiên Sơn đồng môn của bang Hồng Hoang đế đô và Độc Cô Cửu Tiệp của bang Áo Ảnh chính là hai cổ động viên lớn nhất của Yêu Nữ.

[Thế giới] Thiên Sơn đồng môn: “Yêu Nữ yên tâm đi, chính thất luôn có thể thắng thê thiếp! Đây là chân lý mãi mãi không thể thay đổi a!”

Mà tất cả những cửu nhân của Yêu Nữ, hiển nhiên đều đồng loạt chạy sang ủng hộ Liệt Diễm Tu La.

[Thế giới] Thái tử: “Yêu Nữ người không biết xấu hổ, lão bà của người ta bây giờ đã trở về rồi, người còn định cư chiêm thước sào?” (~~> chim cư chiếm tổ chim khách [chim cư là một loại bồ câu hết sức vụng về, không biết làm tổ, thường dùng vũ lực chiếm đoạt tổ của chim khách], ở đây có nghĩa ám chỉ chị Yêu Nữ dùng sức mạnh hoặc thủ đoạn để cướp chồng của chị Tu La).

Về phần chị em phụ nữ, tất nhiên gần như hết thảy đều cầu mong hai đại mỹ nữ kia sẽ vì cuộc đấu đá này mà lưỡng bại câu thương, trả sự tự do lại cho đại thần.

[Thế giới] Chính là giai nhân: “Hách Liên ca ca, lấy muội đi! Đừng quan tâm đến hai người đàn bà chưa ngoa đánh đá này nữa!”

Lộn xộn một hồi, cho đến khi quả bom cuối cùng được tung ra mới làm mọi người được dịp cả kinh — truyền thuyết kể rằng Yêu Nữ thích vợ vết các mỹ nam trên thiên hạ về làm nam sủng của mình, mọi người chẳng qua là trăm nghe không bằng một thấy, hôm nay mới được tận mắt chứng kiến — “nam sủng” của Yêu Nữ, không môn phái nào là không có, một phần trong số đó là người trong Áo Ảnh, phần lớn còn lại hiện đang trú ngụ tại Tử Cẩm Các, những người này bất luận là cao thủ hay tép riu, đều mang một tướng mạo tiêu sái anh tuấn, ngọc thụ lâm phong, mà lại có gu ăn mặc rất chi là thời trang và phong cách (cái này đều là Yêu Nữ cấp cho). Ai ai cũng bộ dạng phong lưu không vướng bụi trần — cho nên là, khi thấy một đám mỹ nam khí thế ngất trời đứng trước sàn đấu cổ vũ cho Yêu Nữ, vô số nữ nhân trong thiên hạ lại được dịp khinh thường cô một lần nữa.

Trong danh sách nam sủng của Yêu Nữ, nổi danh nhất chính là Trầm phán người vô tội, hắn là người chơi nằm trong bảng xếp hạng thập đại cao thủ trên giang hồ, trang bị hết sức mạnh, hơn nữa còn là bang chủ của bang phái đứng thứ năm thiên hạ Tử Cẩm Các, bàn về thực lực lẫn danh vị đều là hạng nằm trong top, chẳng qua là thái độ với phái nữ vô cùng lạnh lùng tàn nhẫn, cho nên trước đó vẫn không có nữ nhân nào dám gần cho hắn. Đến khi gặp được Yêu Nữ, bị công phu mật dày của cô đùa giỡn vô số lần, sau đó lại bị thuyết phục mà cam tâm làm “nam sủng” của cô. Điều quan trọng hơn, hắn chính là được cô phong cho danh hiệu “Đệ nhất thứ thiếp”, không hề đổ kỵ mà thu nhận hết những nam sủng của Yêu Nữ về cho trú ngụ trong bang phái mình. Cho nên vì thế, Tử Cẩm Các cũng chính là hậu cung của Yêu Nữ. (BL: Đọc xong mà ta suýt té xỉu.)

[Thế giới] Trầm phán người vô tội: “Yêu tinh, tiểu tử thói Hách Liên Thu Thủy không quan tâm người nữa, nhưng mà chúng ta đối với người là toàn tâm toàn ý a, người trở lại bên cạnh ta có được hay không?”

Hách Liên Thu Thủy chỉ cảm thấy khoe miệng liên tục co giật — nếu sau này còn phải nhìn thấy đám nam sủng kia dài dài, đảm bảo quãng thời gian đó hắn nhất định ăn không ngon ngủ không yên!

Tầm mắt hắn chuyển động, nhìn về phía Yêu Nữ đang giằng co, nữ nhân chết tiệt! Nhất định một ngày nào đó ta sẽ bắt buộc phải trả giá đắt!

Như cảm nhận được ánh mắt nóng rực của Hách Liên Thu Thủy, Yêu Nữ không khỏi ngược mắt lên nhìn, ngay lập tức bất giác rung mình. Nhưng mà nghĩ lại, nếu hắn không ra ngoài đường lảng nhăng hái hoa bắt bướm thì cục diện cũng đâu tồi tệ thế này! Cho nên là, cô liền trợn mắt hung hăng nhìn Hách Liên Thu Thủy một cái, sau đó quay người tiếp tục giằng co.

Tu La cùng cô thực lực tương đương nhau, trang bị cũng không kém nhiều lắm, mấu chốt là ở chỗ Tu La thao tác vô cùng tốt — Yêu Nữ tựa hồ cảm thấy nếu không vì nam nhân kia làm loạn, có khi hai người đã trở thành bằng hữu tốt rồi cũng nên, dù sao cô cũng không chán ghét khí chất trên người Tu La.

Tình hình chiến đấu của cô bây giờ, một thắng một thua.

Mấu chốt quyết định nằm vào trận đấu thứ ba.

Yêu Nữ cười mỉa phát đi một biểu cảm lạnh lùng trên kênh thế giới: “Có thể bắt đầu chưa?”

Ta La nói: “Bắt đầu đi, đừng quên lời hứa của người, nếu thua sẽ không được phép tiếp cận Hách Liên nữa!”

Yêu Nữ tiếp tục cười lạnh: “Ta chỉ có thể nói, ta rất thích sự tự tin của người.”

Dứt lời cô bày ra tư thế chuẩn bị chiến đấu.

Đúng lúc bầu không khí đang căng thẳng đến đỉnh điểm, bất chợt một thanh âm quen thuộc mà quyền rũ truyền đến tai mọi người:

“Hách Liên, người tại sao lại phách lối như vậy hả?”

Mọi người men theo thanh âm quay đầu nhìn lại, chỉ thấy thủy chung là Hoãn Hoãn Nhị Hành thân vận bạch y xuyên qua mọi người đi vào trong sàn đấu, đứng bên cạnh Yêu Nữ vừa cười vừa nói: “Yêu tinh yên tâm, nếu hắn còn tiếp tục phách lối, ta nhất định thay người dạy dỗ hắn!”

Tu La cau mày nhìn nam tử vừa mới tiến vào, lạnh lùng nói: “Chớ xen vào việc của người khác, tránh ra!”

Hoãn Hoãn Nhị Hành giơ tay lên điệu bộ như đầu hàng, thoáng chốc quay đầu lại nhìn người vừa phát ngôn, bất chợt cảm thấy thân thể chấn động, Ly Hỏa phiến trong tay cũng suýt nữa cầm không nổi, biểu hiện nghiêm trọng không biết là đang khiếp sợ, kinh ngạc hay là mừng như điên.

Chỉ thấy giọng hần run run: “Hỏa nhi...”

Suy nghĩ của tác giả: nga, bắt đầu cuộc thi cuối cùng rồi!

Hai ngày tới nếu như tôi không viết kịp, cũng xin mọi người thông cảm!

Xin cảm ơn!

14. Chương 14

Hoãn Hoãn Nhị Hành run giọng nói: “Hỏa nhi...”

Liệt Diễm Tu La trong mắt hiện lên vẻ kinh ngạc, nhưng sau đó lập tức dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn hần: “Người là ai?”

Hoãn Hoãn Nhị Hành tiến lên hai bước: “Hỏa nhi, là ta đây. Ta còn tưởng rằng...Muội đã hai tháng rồi không đăng nhập vào game, ta cứ nghĩ muội không chơi nữa, hóa ra muội vẫn trở lại.”

Đôi mắt xinh đẹp của Liệt Diễm Tu La càng trợn tròn hơn nữa: “Làm sao người biết những điều này?” Những cái này trong game đáng lẽ chỉ có một người biết — là Hách Liên Thu Thủy mới đúng a!

Hoãn Hoãn Nhị Hành cười cười: “Ta là lão công của muội.”

“Đừng nói vậy! Lão công của ta là Hách Liên, người rút cuộc là ai? Làm sao biết được điều này? Người cùng Hách Liên có quan hệ gì?”

Hoãn Hoãn Nhị Hành chỉ còn biết cười khổ: “Hỏa nhi, chúng ta trước kia đều ở chung một chỗ đánh quái tăng điểm kinh nghiệm, từ cấp 20 lên đến cấp 85. Muội thật không nhớ ra ta là ai sao?”

Liệt Diễm Tu La không ngờ được tình huống sẽ biến chuyển thành như thế này, bất tri bất giác chỉ còn có thể đứng ngây người, chẳng qua là lúc này đây cô hết nhìn chăm chăm vào nụ cười trên gương mặt Hoãn Hoãn Nhị Hành, sau đó lại quay sang đối chiếu với đại thần Hách Liên lãnh đạm — một khả năng nhỏ nhoi chợt lóe lên trong đầu cô.

Hách Liên đại thần bất chợt lên tiếng: “Nhân vật này trước cấp 90 là do hần chơi.”

Không ngờ khả năng đó lại chính là sự thật, Liệt Diễm Tu La ấp a ấp úng: “Nói vậy, lão công của ta là...là...”

Hoãn Hoãn Nhị Hành cười nhìn gương mặt đỏ bừng của tiểu thê tử: “Là ta.”

“Vậy...vậy...Hách Liên Thu Thủy là...”

“Haiz, chuyện là như vậy, người này là bằng hữu của ta, hần trước kia bận tới mất tới mũi không có thời gian rảnh, cho nên mới nhờ ta luyện cấp, đến bây giờ hần có chút dịp nghỉ ngơi, ta mới có thể trả lại ID cho hần a!” Nhìn Tu La vẫn còn chút vẻ ngây dại trên khuôn mặt, Hoãn Hoãn Nhị Hành tiến lên phía trước, dùng Ly Hỏa phiến gõ lên trán cô một cái: “Tiểu ngu ngốc, lão công của muội thật ra là ta, đã hiểu chưa?”

“Không, không phải vậy...Muội hỏi huynh, Hách Liên Thu Thủy này...còn có Yêu Nữ...”

“Nga.” Hần rốt cục cũng biết Hỏa nhi đang muốn hỏi cái gì, Hoãn Hoãn Nhị Hành xoay người giới thiệu: “Bọn họ là vợ chồng, yên tâm đi, Hách Liên đến cấp 102 mới lấy Yêu tinh, cho nên ta tuyệt đối không hề thay thế hần rước vợ vào nhà, ta thề trong lòng ta chỉ có mỗi mình Hỏa nhi mà thôi.”

Máu chốt không phải cái này a! Liệt Diễm Tu La trong lòng kịch liệt gào khóc — vấn đề chính là...chính là...xảy ra chuyện như vậy, không phải cô quá mất mặt rồi sao!

Vô duyên vô cớ chạy đến công kích người ta, còn dám nói người ta vô sỉ đoạt mất lão công của mình, cuối cùng lại thành ra tranh đấu cướp vi phu — Trời ạ! Tu La ôm đầu ngồi bệt xuống đất rên rỉ — có thể tìm một cái lỗ cho cô chui xuống ngay lập tức hay không???

Chuyện rốt cục cũng đã được làm rõ ràng, đám người đứng xem thấy không còn màn gì hay nữa cũng tản dần đi, thời điểm chỉ còn lại bốn người, Hách Liên Thu Thủy ánh mắt lạnh như băng quét qua ba người còn lại, lạnh lùng nói: “Đi theo ta.”

Ba người lập tức lú lú đi theo như mấy con chó nhỏ, ai nấy đều thấy được, đại thần lần này tâm tình quả không tốt, hậu quả rất chi là nghiêm trọng.

Đoàn người nối đuôi nhau rời khỏi thành Lạc Dương, ra đến hồ nước bên ngoài thành, vẫn là không có ai dám mở miệng nói một câu. Không khí tương đối trầm mặc.

Một hồi lâu sau đại thần đại nhân rốt cục cũng chịu mở miệng: “Dùng ID của ta để nói chuyện yêu đương, Từ Hoãn người cũng giỏi thật.”

Từ Hoãn lập tức rất biết thức thời cười cầu toàn: “Không có công lao gì tại hạ đâu dám làm phiền lão đại.” ...Kỳ thật ẩn ý trong lời nói của hần chính là muốn được đại thần tha thứ.

Mà những lời này rơi vào tai Yêu Nữ, trọng tâm lại hoàn toàn nằm ở chỗ khác — Hách Liên Thu Thủy vừa rồi mới nói cái gì? Từ Hoãn? Nói vậy bọn họ thật sự có quen biết nhau sao?

Đại thần cười lạnh quay sang nhìn Tu La: “Người không khó chịu khi thấy hần ta lấy nhân vật của người khác để nói chuyện yêu đương với người sao? Có muốn tiện thể ‘nghiên cứu’ một chút hay không?”

Tu La vốn là đang áy náy ăn năn đầy mình vì vụ việc vừa rồi, nay đại thần lại phán ra một câu nói có sức công phá lớn như vậy, đôi mắt to đẹp của cô không khỏi lập tức bắn sang Hoãn Hoãn Nhị Hành: “Chúng ta qua bên kia ‘hàn huyên tâm sự’ một chút.” Vừa nói cô vừa quay người đi đến bên cạnh gốc cây đào cách đó không xa.

Hoãn Hoãn Nhị Hành trước khi đi còn dùng ánh mắt ai oán nhìn Hách Liên Thu Thủy một cái, ý tứ rất rõ ràng: “Người dám mượn đao giết người!”

Ánh mắt của đại thần lại càng sắc bén, chỉ có duy nhất một chữ: “Đúng!”

Hoãn Hoãn Nhị Hành thất bại thảm hại, không còn cách nào khác đành phải đi theo lão bà, chuẩn bị sẵn tinh thần tiếp nhận phong ba bão táp.

Sau khi đuổi được hai người đi xa, Hách Liên đại thần liền quay người nhìn chằm chằm vào Yêu Nữ đang đứng thất thần bên cạnh. Đột nhiên cô ngẩng đầu lên, giọng điệu vô cùng khó đoán: “Huynh ngoài đời có quen biết Từ Hoãn sao?”

Đại thần lập tức nhíu mày — vừa rồi là hần lỡ lời, nhưng mà cũng không có gì quan trọng, dù sao kế hoạch của hần vốn dĩ là thành thân với cô ở trong game, sau đó gặp mặt ngoài đời thực, kế tiếp sẽ... — Quả thực hần vẫn là không muốn đợi đến lúc cô động tâm mới phát triển ra ngoài thực tế. Huống chi, cổ nhân có câu đêm dài lắm mộng, mà đám nam sủng của cô, người nào người nấy vẫn là phong độ xuất trần.

“Đúng vậy, chúng ta trên thực tế có quen biết nhau.”

“Vây...”

“Đừng có lảng sang chuyện khác,” Cô đang nghĩ cái gì chẳng lẽ hần lại nhìn không ra? “Nương tử không cảm thấy cần phải giải thích cho ta về chuyện đám nam sủng kia sao?”

TT_____TT Bị nói trúng tim đen Yêu Nữ không còn cách nào khác đành phải nuốt nước mắt vào tim — cô từ khi nhìn thấy ánh mắt khủng bố giết người không dao của hần đã muốn định nói lảng sang chuyện khác, không nghĩ tới lại nhanh như vậy... A! Đại thần quả nhiên là đại thần mà!

“Cái này...Cái này thì...” Cô bất an lùi về phía sau mấy bước.

“Sao?” Cô càng lùi, hắn lại càng tiến.

“Cái này... Có câu không biết huynh đã nghe bao giờ chưa.” Tiếp tục lùi.

“Nương tử cứ nói, đừng ngại.”

“Ách... cổ nhân có câu ‘Nhân bất khinh cuồng uống thiếu niên’ a!” (~~> Câu này có nghĩa là ‘Làm người mà không chơi không phá thì uống cả tuổi xuân’.)

“Muội...” Đại thần chỉ cảm thấy gân xanh trên thái dương đang thi nhau nổi lên hết, vốn định tiến thêm vài bước nữa nhưng chợt nhận ra đã kề sát vách núi.

“Cẩn thận!”

“A?” Yêu Nữ quay đầu nhìn lại, ngay lập tức mất thăng bằng, chỉ có thể hét to một tiếng “A!”

Đại thần đưa tay ôm lấy vòng eo thon mảnh của cô kéo vào trong ngực mình: “Muội không thể cẩn thận một chút được sao?”

Yêu Nữ cuối cùng vẫn là nói không nên lời.

Cô tựa vào ngực Hách Liên Thu Thủy, gần sát đến nỗi tựa hồ như có thể nghe thấy được cả tiếng tim đập của hắn. Hơi thở nam tính của đại thần như bao lấy cô, khiến cho mặt cô thoáng chốc trở nên đỏ lựng, tim cũng bắt đầu đánh trống liên hồi. (BL: Cái này ta pó tay, game mà cứ như thật.... Thôi mọi người ráng tưởng tượng.)

Đại thần cúi đầu nhìn tiểu thê tử khuôn mặt đang ửng hồng trong lòng mình, trái tim như có một dòng nước ấm áp đang từng chút một chảy qua.

Sau đó nhân lúc Yêu Nữ chưa kịp phản ứng, hắn khẽ cúi xuống, nhẹ nhàng hôn lên đôi môi đỏ mọng điểm lệ ướt át của cô.

Cách đó không xa, Hoãn Hoãn Nhị Hành hài lòng phẩy phẩy chiếc quạt, cùng với Hồng Y nữ nhân đứng bên cạnh nhìn chăm chăm vào đôi phu thê đang dính sát vào nhau trước vách núi, nhẹ nhàng buông một câu: “OK, kết thúc công việc.”

Lát sau, hắn cưỡi ngựa mang theo mỹ nhân trở về, tiện thể mở hộp thư ra gửi một tin nhắn cho Hách Liên Thu Thủy.

“Ta nói đại thần a, ta hôm nay phải chịu khổ một mình diễn hai vai, tiền công không thể lấy thấp nha.”

Giấy lát sau, hắn nhanh chóng nhận được thư hồi âm của Hách Liên đại thần:

“Thân thể của ngươi không đáng giá như vậy.”

Từ Hoãn ngay lập tức hiểu được ý tứ của đại thần, tức giận mắng:

“Trì Thủy Mặc, ngươi...tên gian thương này!”

Đại thần như cũ vẫn thản nhiên: “Ta làm sao?”

“Ta khinh! Ta đã tốn bao công sức để tìm nữ nhân khác đến diễn kịch xem tình cảm của Yêu Yêu đối với ngươi tốt đến thế nào rồi, sau đó lại còn phải tự tay dần xếp vụ tranh cướp chồng kia, hơn nữa ta cũng lôi sẵn đám “Hậu cung” của Yêu Yêu vào cuộc, bây giờ rốt cục cũng như ngươi mong muốn, không những cô ấy tỏ ra vô cùng ghen tuông, còn ra sức tranh cướp ngươi nữa — bây giờ ngươi đến cả đậu hũ cũng ăn vào người, mỹ nhân nằm gọn trong tay rồi, cứ nhiên lại muốn lật lọng phông? Trì Thủy Mặc! Ta hy sinh bản thân làm nhiều việc cho ngươi như vậy rồi, ngươi ngang nhiên lại dám qua cầu rút ván!”

Trì Thủy Mặc hoàn toàn có thể tưởng tượng được cái nam nhân ngồi trước màn hình máy tính kia đang phát điên đến mức độ nào, nhưng mà đại thần hiện tại tâm tình vô cùng tốt, cho nên không nhịn được tiếp tục trêu chọc:

“Một hơi nói nhiều như vậy ngươi có thấy mệt không? Mà nói đi cũng phải nói lại, ngươi chẳng lẽ không phải cũng đã ôm mỹ nhân vào người rồi sao?”

Đại khái khoảng năm phút đồng hồ, hộp thư mới một lần nữa lóe lên, quả nhiên đại thần lại nhận được cơn cuồng nộ của Từ Hoãn.

“Trì Thủy Mặc, ta XXOO ngươi một trăm lần!!! Mỹ nhân cái đít nhà ngươi! Đó chính là vai diễn của lão tử ta! Không ngờ ta lại đi làm vật hy sinh cho cái đồ lang tâm cầu phế nhà ngươi! Ngươi nếu dám không trả tiền phí dịch vụ đầy đủ cho ta, ta thề sẽ đi phanh phui hết mọi chuyện cho Yêu tinh biết, đến lúc cô ấy thấy rõ bản mặt thật của nhà ngươi, ngươi đảm bảo chỉ có nước chết!” (~~> “Lang tâm cầu phế” : lòng sói, phổi chó. Hoặc như ta thường nói là “Lòng lang dạ thú” ý)

Trì Thủy Mặc nhướn mày, nhanh chóng gửi tin trở lại: “Tổ giác ta?”

“Chính xác! (Về mặt chính nghĩa)”

“Tính tình của ngươi chẳng lẽ ta không hiểu rõ sao, ngươi mà đi nói với cô ấy khẳng định ta sẽ vô cùng thâm!”

“Hừ, ngươi biết vậy là tốt rồi.”

“Nhưng mà... ngươi cảm thấy mình còn sống được đến lúc đó mà đi vạch trần ta sao?”

Từ Hoãn nhìn khung thoại, bất chợt nhớ đến vẻ mặt lạnh lùng của Yêu tinh, trong lòng chỉ còn một đáp án

— Không sống nổi.

Cho nên bạn Từ Hoãn nhà ta vô cùng bức bối tức tối không thềm nói thêm câu nào nữa. Nhưng mà Đại thần lại không muốn cho Từ Hoãn một đường lui, nhanh chóng gửi tin đến:

“Từ Hoãn, ngươi vốn có thể làm cho tâm tình của ta trở nên tốt hơn mà.” (~~> Còn ai nhớ đến câu “Ta không phải là GAY” của anh Hoãn nào? =)))

Trầm mặc hai phút, Từ Hoãn rốt cục cũng đành phải mở miệng thét một câu vô cùng tức tối: “Ngươi đi chết đi!!!” Dứt lời, không thềm nói thêm câu nào nữa, hất thẳng tay nhấn vào nút tắt nguồn trên máy tính.

Dù có nói gì đi nữa, hắn chỉ còn một khả năng duy nhất là bại trận trong tay tên họ Trì kia!

— Đúng là tức chết hắn mà!

Trì Thủy Mặc thấy Từ Hoãn đã logout, biết hắn giận mình không nhẹ, cho nên không nhịn được mà bật cười to.

Ánh mắt đại thần di chuyển đến hai thân ảnh đang say sưa ôm nhau trên màn hình máy tính, bạch y Yêu Nữ khuôn mặt đỏ ửng tựa vào ngực bạch y nam tử, Trì Thủy Mặc biết mình hôm nay là mèo mù với được cá rán, thừa được dịp ôm mỹ nữ vào người cũng chính là do vừa nãy động đến chỗ hiểm của cô. Có thể ngày mai nha đầu này sẽ tìm cách tránh né hắn, nhưng mà bây giờ ít nhất bọn họ cũng đã phá vỡ được trạng thái vô cảm xa cách ban đầu rồi.

Vì thế cho nên là, ánh mắt của đại thần bất chợt trở nên vô cùng ôn nhu.

Tô Tô, một ngày nào đó, ta sẽ khiến muội phải tự nguyện ở bên cạnh ta suốt cuộc đời.

Trên màn hình máy tính cảnh tượng thân mật vẫn được tiếp diễn, ấm áp bình thản vô cùng.

Bản thân Tô Diêu, trong lòng vẫn có chút rối loạn.

Hắn hôn cô, cô cứ nhiên lại không thềm né tránh, không động tay động chân cũng không đẩy hắn xuống vách núi ngã chết.

Thậm chí giờ phút này, cô còn không muốn dứt ra, một chút mâu thuẫn cũng không hề có.

Trong đầu cô lướt qua những đoạn hình ảnh rời rạc trong một tháng vừa rồi, từ cảnh thành hôn linh đình hoành tráng, cảnh hai người cùng nhau kề vai sát cánh đánh quái tăng điểm kinh nghiệm, cho đến hình ảnh hắn làm anh hùng cứu mỹ nhân cũng cứ lần lượt hiện lên trong đầu cô, ngay cả hôm nay cũng vậy, khi đột nhiên nhẩy ra một “tình địch”, cô vẫn là không thể kiềm chế nổi. Những ký ức mờ nhạt ngày càng hiện rõ, đó là khi hắn cùng cô ngồi trên lưng Tử Điện đi du sơn ngoạn thủy; là khi hắn sử dụng kỹ năng “Hình ảnh

bất lý” để lập tức đến bên cạnh những lúc cô gặp khó khăn; là khi hấn dang đôi tay to lớn mạnh mẽ ôm cô vào lòng... Cho dù là lúc cô nhàm chán buồn phiền nhất, hấn cũng không câu nệ tất cả vội vàng đến bên cô — bên cạnh cô luôn có sự hiện hữu của hấn, hấn trấn tĩnh, lãnh khốc, đăm mực, cao ngạo... Bất luận là về mặt gì, chỉ cần có hấn ở bên, cô đều có một cảm giác an tâm vô cùng.

Chẳng lẽ...là vì thực lực của hấn sao?

Song Tô Diêu bất giác lại cảm thấy trình độ tự gạt bản thân của mình thật quá kém, cô đường đường là Yêu Nữ danh chấn giang hồ, số lượng người chơi đánh thắng cô chắc cũng chỉ đếm được trên đầu ngón tay, mà phái Thiên Sơn lại thiên về ẩn nấp, coi như không đánh lại đối phương thì cũng còn kế sách cuối cùng là bỏ chạy trốn chết. Về điểm này cô quả thực tự tin không được mấy ai có đủ khả năng để đuổi theo cô. Nhưng mà bây giờ, cô đột nhiên lại vô cùng coi trọng sự bảo vệ của hấn — Huống chi, hộ hoa sứ giả của cô cũng không phải là ít, cả Hoãn Hoãn Nhị Hành lẫn Trầm phán người vô tội đều đang tung hoành trên bảng xếp hạng cao thủ Thiên Long. (~~> “hộ hoa sứ giả”: người bảo vệ)

Có điều, trong thâm tâm cô không hề muốn được bọn họ che chở.

Nhưng mà, chỉ cần nghe một câu nói của hấn “Ta sẽ bảo vệ để muội không phải chịu bất kỳ thương tổn nào nữa”, trong lòng cô lại không khỏi mừng rỡ như điên.

Nếu tất cả lý do khác đều không được chấp nhận, vậy thì chỉ có thể giải thích —

Có lẽ bởi vì được hấn bảo vệ, có lẽ thỉnh thoảng hấn tỏ vẻ vô lại, hơn nữa có lẽ vì hấn là đại thần, mà cô, vốn luôn coi những đại thần như thần tượng sống, cho nên —

Nhưng bất luận là bởi vì lý do gì, tóm lại...

Cô đối với hấn, là động tâm.

Suy nghĩ của tác giả: HOHO~

Cái tiêu đề này tôi đã suy nghĩ rất lâu — rốt cục cũng nghĩ ra.

“Đại thần sở dĩ là đại thần” — bởi vì quá phúc hắc.

15. Chương 15

Năm hai mươi tám tuổi, tôi gặp Tô Diêu.

Cô quả thực không phải là người quá xinh đẹp, đẹp đến chói lòa — như bạn gái cũ của tôi.

Nhưng ngược lại, lần đầu tiên nhìn thấy cô, tôi đã thấy trên người cô toát ra một loại khí chất khó diễn tả bằng lời. Tư thế của cô, thần thái của cô, nụ cười của cô, ánh mắt của cô, mỗi cử động gợn tay nhắc chân của cô đều vô cùng thoải mái.

Tôi còn nhớ rõ ngày đó khi lần đầu tiên tôi gặp cô, lúc đó tôi đang ngồi trong quán cà phê cùng với Từ Hoãn.

“Uy, thủ lĩnh.” Cô vừa nói vừa cố ý liếc liếc mắt nhìn Từ Hoãn ngồi bên cạnh tôi, trên thực tế tôi biết đến nhìn cô cũng chưa từng nhìn qua tôi một cái “Đây là bạn trai mới của người a?”

Nữ nhân “trơn nhẵn” này, nói xong một câu, không thèm để ý đến sắc mặt tái mét của Từ Hoãn và những cái nhìn bàn tán của mọi người xung quanh, liền ha ha cười mấy tiếng rồi bỏ đi. (~~> “trơn nhẵn”, ý anh ý là chị thẳng tính, cái gì cũng nói tuột được)

Từ Hoãn trừng mắt: “Đây là sư muội học dưới khóa ta, hiện tại đang làm biên tập ở tạp chí chỗ ta.”

Tôi nhướn mày: “Đồng nghiệp của người? Không phải là người tình cũ bị người bội bạc sao?”

Từ Hoãn lập tức kêu to: “Ta dám trêu vào cô ấy? Ta chán sống rồi chắc?”

Sau đó Từ Hoãn liền lên án đủ những “tội ác” của cô. Tôi nghe cũng vui, chẳng qua chỉ là lần đầu được chứng kiến thấy có một nữ nhân “trơn nhẵn” ra sức hành hạ cấp trên của mình mà thôi.

Sau đó tôi ở cùng với Từ Hoãn hơn một giờ đồng hồ, lắng nghe hần trút như trút nước vào tai tôi tất cả những phần nộ bị ai oán thán tích tụ lâu năm của hần.

“Tốt, ta và người cùng có chung mối thù.”

Thời điểm Từ Hoãn vô cùng cảm động trước câu phát ngôn của tôi, tôi ngay lập tức bồi thêm một câu nói cho hần biết: “Bởi vì người chính là đối tượng ta có thể bắt nạt dễ dàng nhất.”

— Cho nên Từ Hoãn một bụng tức giận bỏ đi, liên tục ba ngày không thèm tới tìm tôi.

Lần thứ hai tôi nhìn thấy Tô Diêu, là ở trong thang máy.

Tôi đi tìm Từ Hoãn.

Thời điểm tôi bước vào thang máy, trong đó còn có hai người khác, một người mặc bộ váy áo công sở rất chỉnh chu, người còn lại, chỉ mặc áo sơ mi quần jean đi giày vải vô cùng đơn giản.

“Tô Tô, em cùng với Từ tổng mập mờ như vậy, không nghĩ tới việc sẽ phát triển thêm sao?”

“Làm sao có chuyện đó?”

Nữ nhân kia bật cười “Em nha, còn dám lừa gạt ai nha, toàn bộ tạp chí có ai không biết Từ tổng đặc biệt chiều cổ đến em đâu? Em nói giữa hai người không có gì ai mà tin nổi.”

Cô để lộ một vẻ mặt hết sức hoảng hốt: “Đừng dọa em, cái kiểu nam nhân như thế có cho em cũng không thêm.”

Nữ nhân kia nói: “Sai nha, Từ tổng của chúng ta muốn tài có tài, muốn sắc có sắc, vóc dáng không khác gì người mẫu chuyên nghiệp, lại luôn giữ mình trong sạch, quá khứ không có một vết nhơ bẩn nào, xứng đáng được người ta phong tặng danh hiệu thạch vương lão ngũ!”

Tôi nghe nữ nhân kia ngồi kể lể hết những ưu điểm của Từ Hoãn, không khỏi nghĩ đến hần khi ngủ đều đem chăn gối đập hết xuống giường, ăn dưa hấu xong không thèm rửa tay bôi hết lên đồ đạc (~~> anh nói xấu anh Từ Hoãn nhaz =))), chưa kể uống xong vài ba chén rượu liền lăn ra nằm trên ghế sofa ngủ thẳng cẳng....Tôi nghĩ đến đây phải gắng lắm mới nhịn được cười.

Tô Diêu cũng nhếch nhếch khóe miệng: “Như vậy thì sao chứ, hần căn bản vốn không xem em là nữ nhân, mà em cũng không xem hần là nam nhân...Em dám đảm bảo một chút gian tình cũng không hề có, cho nên mọi người không cần đoán mò nữa. Các chị cẩn thận sau này lại dính đúng vào loại tin đồn này thì chỉ có nước bỏ của chạy lấy người mà thôi. Từ Hoãn hần ta có muốn tìm vợ cũng chẳng liên quan tới em.”

Nữ nhân đứng bên cạnh chỉ cười.

Vừa lúc này, cửa thang máy cũng mở ra, một nam nhân vốn định vội vã đi vào nhưng không hiểu sao đột nhiên đứng sững lại trước cửa thang máy.

Một hồi lâu sau, hần đỏ bừng mặt miệng lắp bắp: “Thật xin lỗi, tài liệu của tôi còn đang ở trong phòng họp, mọi người cứ tự nhiên đóng cửa lại đi.” Dứt lời hần vội vã xoay người chạy đi.

Cô gái ăn mặc chỉnh tề kia lập tức đưa tay nhấn nút đóng cửa thang máy: “Thật là, làm trễ nải cả thời gian.”

Bỗng nhiên một bàn tay nhỏ nhắn đưa lên chặn lại, thanh âm của cô gái đứng bên cạnh vang lên “Trễ một chút cũng được, nếu chờ thang máy lên xuống xuống một hồi, anh ta nhất định sẽ chậm việc.”

Chốc lát sau, nam nhân kia chạy đến, nhìn thấy cửa thang máy vẫn còn mở hiển nhiên vô cùng giật mình, sau đó lập tức nhìn nữ nhân ăn mặc chỉnh chu kia nói lời cảm tạ: “Xin lỗi, làm trễ nải thời gian của mọi người, thật hết sức cảm ơn.”

Nữ nhân kia miễn cưỡng gật đầu mỉm cười, khuôn mặt lộ chút vẻ lúng túng.

Cô gái còn lại, chỉ đứng sau hai người khẽ nở nụ cười, chốc lát đứng tựa vào vách thang máy, hai mắt khẽ khép hờ.

Tôi ngẩng đầu nhìn cô một cái, sắc mặt hình như hơi tái nhợt, nhưng hàng lông mi thì vừa dài vừa đẹp, khiến cho người ta không nhìn được phải cảm thấy động lòng.

Tô Diêu.

Đây là lúc tôi chính thức nhớ kỹ cái tên này.

Tôi phát hiện, mỗi lần gặp cô đều thấy cô mang những dáng vẻ hoàn toàn khác nhau.

Lần đầu tiên, cô tựa hồ như một con hồ ly cười cợt trên đũa Từ Hoãn, lần thứ hai, cô lại ở trong thang máy hảo tâm giúp đỡ người ta.

Lần thứ ba tôi nhìn thấy cô, cô đang chơi game online.

Tôi được ông của Từ Hoãn nhờ cậy đi tìm hắc, thời điểm tôi đi ngang qua phòng biên tập, xuyên qua lớp kính trong suốt gắn trên cửa sổ, tôi nhìn thấy một nữ nhân ngồi đó, vẻ mặt chuyên chú, sắc mặt thật tình.

Từ Hoãn đi tới bên cạnh tôi: “Người đang nhìn cái gì?”

Nói xong hắc nhìn theo ánh mắt tôi, đột ngột bật cười: “Nha đầu này đang chơi game.”

Tôi nhướn mày: “Giờ làm việc cũng có thể chơi game? Ta không ngờ công ty người lại có đãi ngộ tốt như vậy.”

Từ Hoãn cười hắc hắc: “Ta lôi kéo cô ấy cùng chơi với ta.”

Tôi quay sang nhìn hắc — rốt cục cũng biết Từ gia gia (~~> ông của anh Hoãn) rốt cục vì lý do gì phải lặn lội đến nhờ cậy tôi.

Đến khi tầm mắt tôi chuyển hướng nhìn vào bên trong, đã thấy Tô Diêu cũng đánh xong một cuộc chiến.

Cô vẻ mặt thỏa mãn tựa vào lưng ghế, một tay điều khiển con chuột, khóe miệng nở một nụ cười hài lòng.

Tôi tựa hồ như cảm thấy, nụ cười kia thực sự rất hấp dẫn tôi.

Ngay sau đó, Tô Diêu hình như đã nhận ra có người đang đứng ngoài quan sát, cô đánh mắt ra xung quanh, quay đầu lại nhìn về phía cửa sổ.

Chính là lúc này đây, khi tôi biết tôi đối với người con gái mới chỉ gặp qua vài lần này, là thực sự động tâm.

Con người đảo đảo lóe sáng, vài phần nghịch ngợm, vài phần quyến rũ mị hoặc, thậm chí còn có vài phần cố nén cười.

Đôi mắt đỏ nhìn chằm chằm vào Từ Hoãn, chốc lát nhướn mày phun ra hai chữ:

“Toàn diệt!”

Sau đó cô bật cười một cách rất phách lối.

Giống hệt như một tiểu ác ma.

Tri Thủy Mặc tôi sống hai mươi tám năm, từng yêu hai người con gái.

Một người là nàng công chúa cao quý kiêu ngạo.

Người thứ hai, chính là một tiểu ác ma!

Thời điểm tôi bắt đầu quá trình theo đuổi Tô Diêu, Từ Hoãn cũng từng hỏi qua tôi lý do, khi hắn biết được lại tỏ ra vô cùng kinh ngạc. Hắn đưa tay sờ sờ lên trán tôi, ấp úng hỏi: “Không có nóng a”, sau đó lấy bộ mặt hết sức khó hiểu nhìn tôi.

“Tại sao lại có thể... chỉ bằng một cái liếc mắt chứ?”

Thật lâu sau, Tô Tô cũng hỏi tôi, tại sao lại yêu cô.

Tôi giả vờ suy nghĩ thật lâu, cố ý ngẩng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang tỏ vẻ gấp gáp không che giấu.

Chốc lát tôi cúi đầu nhìn tiểu thê tử trong lòng, nở một nụ cười vô cùng dịu dàng: “Nếu muốn biết, em phải đi cùng anh suốt cuộc đời này. Chờ đến khi chúng ta già rồi anh sẽ nói cho em biết.”

Tô Tô vung nắm tay nhỏ nhắn lên dấm dấm vào ngực tôi, tôi cầm lấy tay cô khẽ cười, trong lòng thầm nghĩ...anh đối với em, là nhất kiến chung tình.

Suy nghĩ của tác giả: viết chương này rất lâu nha.

Nhưng mà cuối cùng cũng xong.

Ha ha.

Sau này sẽ tiếp tục cố gắng!

Hy vọng mọi người luôn ủng hộ.

Vô sỉ van cầu ~ing ~

16. Chương 16

Cuộc sống trôi qua vô cùng chậm chạp mà yên bình. Điểm thay đổi duy nhất đó chính là mối quan hệ giữa Yêu Nữ và Đại thần hình như đã có chút khác xưa.

Ví dụ như, mỗi lần Yêu Nữ đi dạo đều có Đại thần ở bên, Yêu Nữ treo máy đi làm việc khác Đại thần vẫn đứng bên, thậm chí Yêu Nữ đi lời đài PK (đồ sát), Đại thần cũng cứ mặt dày đứng một bên trông chừng xem xét... Đại thần bây giờ giống hệt như lọ keo bám dính không rời =__=

Cho nên là, dĩ nhiên bây giờ quyền sinh quyền sát tất cả đều nằm trong tay Yêu Nữ — Chứng cứ rành rành ra đây, một mình cô đã không phải thuộc loại ngon ăn rồi, bây giờ bên cạnh lại luôn sừng sững một pho tượng Đại thần, đệ nhất cao thủ PK, đệ nhất trang bị — thử hỏi còn ai dám lớn mật vác xác đến mà khiêu khích nữa hay không? Hay chẳng, đây mới chính là cái gọi tự tìm đường đến chỗ chết? Cả giang hồ ai ai chẳng biết, Đại thần đã nói, tức là làm được: “Chạm vào vợ ta, ta giết không tha!”

Bởi vậy hoàn toàn có thể thấy được, đại thần rất chi là thương yêu lão bà nha.

Cho nên là, đứa nào dám khiêu khích Yêu Nữ — tức là đứa 100% thần kinh có vấn đề.

Tô Diêu ngoại trừ phát hiện ra số lượng người trước kia thường xuyên theo đuổi mình đòi khiêu chiến nay đã giảm hẳn, còn nhận ra hai ngày gần đây trong bang phái và đồng minh đang rất thịnh hành cái gọi là: YY.

Tỷ như ngày hôm nay khi cô vừa mới online, ngay lập tức dộp vào mắt chính là dòng chat thoại to đùng bên góc màn hình.

[Bang chủ] Độc Cô Cửu Tiệp: “Yêu tinh, đến đây giúp.”

[Phó bang chủ] Yêu Nữ họ Triệu: “Được, ta cũng đang định tới chiến trường.”

[Bang chủ] Độc Cô Cửu Tiệp: “Đến YY, mau lên.”

Yêu Nữ một bụng vô cùng buồn bực, không phải là đi chiến trường đánh nhau, mà lại là đến để YY sao?

Kênh đồng minh nhanh chóng trở nên ồn ào.

[Đồng minh] Thiên Sơn đồng mõ: “Yêu tinh, mau tới chiến trường a. Thuận đường còn đi YY một chút.”

[Đồng minh] Đường tăng của Thái cô nương: “Òa, Minh Chủ phu nhân đến rồi cơ à. Mau lên a, tất cả mọi người tới YY đi. Hôm nay chúng ta thi đấu hữu nghị!”

Yêu Nữ nhất thời cảm thấy cực kỳ đau đầu, cho nên mới do dự gõ mấy chữ hỏi mọi người trong bang phái: “Hôm nay mọi người không định bang chiến sao?”

[Nội vụ] Phi Thành Vật Nhiều: “Ách, bang phó à, nam nhân của ngươi đã đi đánh giúp bang phái từ lâu rồi, đừng có nói với ta là ngươi không hề biết đó nha?”

Tô Diêu trợn tròn mắt: Ta đâu có biết a!

Nếu là hai bang phái đánh nhau theo kiểu hữu nghị thì cũng không nhất thiết phải liều mạng, bây giờ đi giúp một chút là được rồi. Cho nên cô ngay cả thuốc hồi máu cũng không chuẩn bị, trực tiếp điều khiển nhân vật đến thẳng chiến trường.

Vừa mới vào chém giết được vài nhát, đám đồng minh đã nhanh tay nhanh miệng réo ầm lên.

[Đồng minh] Thiên Sơn đồng mõ: “Yêu tinh, ngươi có định đi YY hay không? Mau lên đây a.”

Những người còn lại cũng thi nhau phụ họa, trong đầu cô bây giờ chỉ còn lại một mảng trống rỗng, suy nghĩ một hồi lâu mới áp úng lên tiếng:

[Đồng minh] Yêu Nữ họ Triệu: “Xin hỏi cái kia...YY...có nghĩa là Ý dâm sao?”

Tất cả mọi người đông loạt chết lặng...

Thiên Sơn đồng mõ: “Yêu tinh, ngươi đừng có quá kiêu ngạo như thế chứ!”

Đường tăng của Thái cô nương: “A Di Đà Phật! A Di Đà Phật!”

Phi Thành Vật Nhiều: “Không hổ danh là phó bang chủ của chúng ta, TMD (~~> mẹ nó nữa), thật có tiền đồ nha!”

Độc Cô Cửu Tiệp: “Ngươi từ đâu chạy đến đây vậy? Nhanh nhanh đi về đi, chúng ta không có quen người mặt dày không biết xấu hổ như ngươi!”

Yêu Nữ họ Triệu: “Không phải như vậy sao? =____= Thế thì rốt cuộc là cái gì?”

Vừa vặn Từ Hoãn cũng mới đăng nhập, hần ngồi đọc lướt qua mấy câu, cuối cùng vẫn là chịu không nổi, ngồi lục cọc gõ vài chữ.

“Cưng ơi, YY chính là tự sướng, chỉ là một kiểu nói chuyện phiếm mà thôi!”

Khuôn mặt Yêu Nữ ngay lập tức đỏ bừng lên — thật quá mất mặt a!

Cho nên cô vội vàng bỏ chạy trốn chết, nhảy vào chiến trường chém giết điên cuồng, lát sau mở web ra down phần mềm “Ý dâm” về máy tính. (~~> Theo như A.T hiểu là chị ý down phần mềm tán gẫu [chat] về để YY, nhưng mà do lúc trước hiểu lầm là “Ý dâm” cho nên bây giờ gọi đùa là “Ý dâm” luôn)

Đợi đến lúc máy tính rốt cuộc cũng download và cài đặt xong xuôi, tài khoản cũng đã tự tay lập một cái, Yêu Nữ như cũ mặt vẫn không vì thế mà đổi sắc.

Chạy đến bang đồng minh, cô đột ngột hét lớn:

“Lão nương ta cũng tới ý dâm một phen!”

Mọi người: “...”

Sau này khi đã dùng thành thạo phần mềm “Ý dân”, cô liền cảm thấy phần mềm này cực kỳ tốt. (Tha thứ cho cái đầu óc không chút thuần khiết của nữ nhân này, cô vốn cũng không phải loại con gái đàng hoàng gì ~ Yêu Nữ: nói nhảm, thì ta vốn là Yêu tinh mà! Ta khinh!)

Mà chức năng tốt nhất chính là, cô muốn nói cái gì cũng đều có thể nói thẳng, không cần phải tốn thời gian gõ chữ nữa.

Hơn nữa khi đánh nhau, chỉ huy là mấu chốt nhất, chờ cho đến khi gõ xong mấy dòng chữ thì đảm bảo đã bị địch chém cho tan xương ra rồi, vì thế nên nói chuyện chắc chắn là nhanh hơn.

Dĩ nhiên Yêu Nữ nhà ta vẫn còn chút tình người. Cho nên ngoại trừ bang chiến hoặc đồng minh chiến cần cô bố trí chỉ điểm ra, thì thời gian còn lại cô chỉ an nhàn yên tĩnh ngồi nghe người khác “Ý dân” ~

Nhưng mà, Yêu Nữ tuy “vẫn còn tình người mà không đi quậy phá lung tung”, chỉ tiếc rằng hai chữ “vẫn còn” không biết có thể duy trì được trong bao lâu — đừng nên bị vẻ mặt vui vẻ khi trò chuyện của cô đánh lừa, cũng tuyệt đối chó quên cô nổi danh giang hồ với danh hiệu đệ nhất Yêu Tinh, mà hơn nữa điều quan trọng nhất chính là —

Yêu Nữ là lão bà của đại thần!

Nguyên một ngày, cả đám đồng minh chen nhau lên YY, nói trời nói đất, nói đến hồn xiêu phách lạc cũng chưa chịu ngừng.

Thời điểm Tô Diêu đăng nhập, cũng đúng lúc cô nghe được Thiên Sơn đồng môn đang quở trách Phi Thành Vật Nhiễm thân là thành phần tri thức của thế kỷ 21 lại không biết đam mỹ là cái gì (nam nhân này hình như không để ý đến khái niệm này bởi vì không có hứng thú gì với nó ()), cho nên bạn Thiên Sơn đồng môn hôm nay nhất định phải ra tay hiệp nghĩa, định bụng sẽ dùng nguyên cả ngày trời để nhồi nhét vào đầu Phi Thành Vật Nhiễm một đồng tư tưởng đam mỹ — bắt đầu từ cái gọi là biểu tượng hoa cúc, cho đến 100 tư thế nam nam xxoo! (~> hình như “hoa cúc” chính là biểu tượng của giới đam mỹ phải không nhỉ? A.T không đọc đam mỹ cũng không đọc “kế hoạch hủ nữ” nên không biết á >”<)

Về phần Phi Thành Vật Nhiễm, sau khi nghe giảng giải không tới mười phút, trong đầu liền hiện lên cảnh hai đại nam nhân trần truồng đang ở trên giường lăn qua lăn lại — nhất thời cảm thấy món súp mà lúc tối mẹ nấu cho ăn đang ứ lên đến tận cổ họng. Hắn lập tức bật dậy xông thẳng vào nhà xí nôn ọe không thôi, cảm giác ghê tởm tràn vào đại não, hại hắn khổ khổ sở sở suốt cả nửa ngày.

Hắn lấy tai nghe ra khỏi tai, tránh xa giọng điệu độc hại của Thiên Sơn đồng môn, nhưng mà trời lại không chịu thương xót con nhà người ta, Thiên Sơn kia ngoại trừ nói đông nói dài ra còn đề cổ hắn mà hỏi tới tấp, thỉnh thoảng lại lên giọng “Người có đang nghe không đó? Đang nghe a, vậy người có ghi lại không? Ta vừa rồi vừa diễn tả cái gì người thử nói lại xem, ví dụ như tư thế phải như thế nào mới tốt...”

Nếu mà hắn không trả lời được, đảm bảo nhân vật của hắn đời này kiếp này tuyệt đối không được yên thân — cứ thế này mãi thử hỏi hắn sao không bị nữ nhân độc ác kia cường bạo đến chết? Bất đắc dĩ hắn chỉ còn cách cuối cùng là phải cắn răng chịu đựng nghe cho đến khi nữ nhân ma quỷ kia phát chán mới thôi.

Nếu có thể một câu để hình dung cảnh tượng thê thảm của Phi Thành Vật Nhiễm lúc này, thì đó chính là: Muốn sống không được, muốn chết không xong!

Cho nên thời điểm Tô Diêu oai phong hùng dũng xuất hiện, Phi Thành ca ca từ một đại nam nhân ngay lập tức biến thành cún con bám riết lấy cô năn nỉ ỉ ôi!

“Ô ô ô, phó bang chủ, người mau lôi đại biến thái nữ nhân kia đi đi, người ta nói năng giảng giải thì dễ nghe, vậy mà cô ta vừa mở miệng đã làm ta buồn ói muốn chết a!!!!”

Lát sau, nhờ vào sự “thương người” cô dễ dàng đánh lạc hướng sự chú ý của Thiên Sơn đồng môn, nhanh chóng giải cứu cho Phi Thành Vật Nhiễm, nhưng mà giờ đây cô lại không khỏi cảm thấy hối hận.

Tại sao?

Bởi vì...Thiên Sơn đồng môn bây giờ lại đem mục tiêu chuyển sang cô a!!!

Mặc dù Tô Diêu không phải hủ nữ, nhưng mà dù sao cũng từng có kinh nghiệm đọc qua đam mỹ rồi, cho nên lúc này cũng không thể coi như bị Thiên Sơn tấy não được. Nhưng là Tô Diêu cảm thấy, thay vì nghe Thiên Sơn lải nhải, cô thà rằng ngồi cả đêm tự mình tụng kinh còn sướng hơn =____=

Thiên Sơn đồng mõ: “Được rồi, Yêu Nữ, người hát một bài tăng nguồn cảm hứng cho mọi người đi.”

Không đợi Tô Diêu xám mặt phản ứng, Thiên Sơn đã đập ngay nói tiếp:

“Uy uy, im lặng nào, nghe yêu tinh hát a!”

Ngay lập tức, mọi người đồng loạt nín lặng, chờ nghe giọng ca của cô cất lên.

Tô Diêu trợn trừng mắt, nghĩ thầm quả nhiên làm người tốt thật khó, chưa gì hậu quả đã đến gõ cửa tận nhà rồi!

Cho nên cô vừa điều chỉnh âm lượng microphone, vừa ném ánh mắt tràn ngập sát khí về phía Phi Thành Vật Nhiếu! Ta thề sẽ giết ngươi! Nhất định phải băm thây ngươi thành ngàn vạn mảnh!!

Chuẩn bị xong xuôi, Tô Diêu đang định mở miệng hát lên một khúc, bất chợt một thanh âm bỗng vang lên truyền vào tai cô:

“Ta bỏ lỡ trò hay gì rồi sao?”

Mọi người đồng loạt sững sờ trong chốc lát. Thanh âm này quá lạ tai, nhưng mà thật hay thật quyến rũ nha!

Tô Diêu cũng sợ run lên, nhưng ngay sau đó liền nghe thấy giọng Từ Hoãn: “Người xem người đi, bình thường chẳng lúc nào thèm để ý đến quần chúng nhân dân, bây giờ lại được người ta phong cho cái chức Minh Chủ, thật làm ta cười muốn vỡ bụng mà!”

Thanh âm của Từ Hoãn mọi người vốn đều đã biết, sau khi nghe được lời này của hắn, lập tức nhận ra “người lạ mặt” kia là ai —

Giọng nói chưa từng nghe qua này, không phải là bang chủ trâu bò của bọn họ hay sao?

Đúng vậy, chính là đại thần Hách Liên Thu Thủy a!

Phòng chat trong phút chốc trở nên ồn ào náo nhiệt lạ thường: “Nga nga! Đại thần đến thật đúng lúc nha! Vợ của ngươi còn đang định đốt lên ngọn lửa nhiệt huyết cho mọi người kia kìa!”

“Đúng vậy đúng vậy, đến sớm không bằng đến đúng lúc a, cái này gọi là gì...cái gì mà...”

“Đúng là cái loại mù chữ, có một câu ngắn cùn như vậy mà cũng không nhớ ra được, đây gọi là Tâm hữu linh tê nhất điểm thông!” (~~> “Tâm hữu linh tê nhất điểm thông” : tâm ý tương thông)

“A, đúng đúng! Chính là câu này!”

Mọi người đồng loạt bật cười, ầm ĩ bắt đại thần phải cùng phu nhân hát một bài mới chịu cho qua.

Đại thần chỉ cúi đầu cười không nói gì.

Tô Diêu đỏ mặt, từ thời khắc cô nghe được giọng nói của Hách Liên đại thần, nhịp tim của cô đã có chút không đúng theo quy luật của nó nữa.

Phu quân của cô, rốt cục là người như thế nào? (~~> A.T: tất nhiên là siêu cấp soái + đại gia rồi =)))

Giọng nói của hắn rất êm tai, nhưng mà điều quan trọng nhất chính là, cô mơ hồ có cảm giác như thanh âm này rất quen thuộc —

Còn đang xuất thần, Đại thần bỗng nhiên lên tiếng đánh thức cô:

“Nương tử, vi phu chờ nghe giọng hát của nương tử.”

Mọi người trong lòng đồng loạt kinh hô: Oa, thật lãng mạn nha!

Tô Diêu cắn răng: Tên vô lại!

Từ Hoãn âm thầm khinh bỉ: Hừ, đúng là hồ ly giả hoạt!

Dường như đại thần nhà ta không hề biết mình đang được phân tích mổ xẻ trong suy nghĩ của mọi người, cho nên vẫn thản nhiên gọi tiếp: “Nương tử?”

Tô Diêu lúc này mới thu hồi tâm tư, hắng giọng một cái, từ tốn cất lên bài

...

(Ngày mai

Dùng những hình bóng âm trầm, ngăn dòng nước mắt chảy vào tim

Có những chuyện, vốn dĩ không cần nói cho người khác biết

Những ánh mắt nông cạn nhìn về quá xa

Nhưng lại không thể nhìn vào chính bản thân mình

Những lời nói nhẹ nhàng, lại có thể giải thoát cho một trái tim nặng nề đau khổ

Có một số chuyện phải nói cho người khác biết

Dòng nước mắt ấm nóng của anh làm thổn thức trái tim em

Em tự hứa với bản thân phải nỗ lực và dũng cảm hơn nữa

Và hừng đông ngày mai

Liệu chúng ta có thể cùng nắm tay nhau đi ngắm hoa như lần trước được không anh?

Những bông tuyết sẽ từ từ tan chảy

Đôi vai anh chính là thiên đường của em

Và hừng đông ngày mai

Liệu anh có thể đem tặng em những bức hình đó của em?

Em yêu mái tóc mình bơi cùng làn gió

Và ánh mắt lung linh ướt át luôn nhìn xa xăm về phía trước của em

Những lời nói nhẹ nhàng, lại có thể giải thoát cho một trái tim nặng nề đau khổ

Có một số chuyện phải nói cho người khác biết

Dòng nước mắt ấm nóng của anh làm thổn thức trái tim em

Em tự hứa với bản thân phải nỗ lực và dũng cảm hơn nữa

Và hừng đông ngày mai

Liệu chúng ta có thể cùng nắm tay nhau đi ngắm hoa như lần trước được không anh?

Những bông tuyết sẽ từ từ tan chảy

Đôi vai anh chính là thiên đường của em

Và hừng đông ngày mai

Liệu anh có thể đem tặng em những bức hình của em?

Em yêu mái tóc mình chơi cùng làn gió

Và ánh mắt lung linh ướt át luôn nhìn xa xăm về phía trước của em

Thời gian có thể xóa mòn nỗi đau của em

Nhưng có những thứ mãi sẽ không thể phai mờ

Hãy để cho em có chút gì kiêu ngạo

Bởi vì em có chỗ dựa vững chắc là anh...)

[The next dawn

Blocks the sob with the fluctuation back the heart

Some stories do not need to say listens for each person
 Many eyes look too shallowly near too
 Misses me not to see that own
 Unties the overload with the simple spoken language the heart
 Some mood are should say for the human listens
 Your tears are more excited than take pity on me
 I pledged must have the courage diligently
 And so on next dawn
 Goes to the previous connecting rod to view the flowers there to take a walk
 Some snows meet own to melt
 Your shoulder is my open-minded heaven
 And so on next dawn
 Photographs surreptitiously me to look the sea the picture delivers me well
 I like the hair which I dance in the air
 With is fluttering the judgment which the rain looks into the distance from a high place
 Unties the overload with the simple spoken language the heart
 Some mood are should say for the human listens
 Your tears are more excited than take pity on me
 I pledged must have the courage diligently
 And so on next dawn
 Goes to the previous connecting rod to view the flowers there to take a walk
 Some snows meet own to melt
 Your shoulder is my open-minded heaven
 And so on next dawn
 Photographs surreptitiously me to look the sea the picture delivers me well
 I like the hair which I dance in the air
 With is fluttering the judgment which the rain looks into the distance from a high place
 The time may rub off my edges and corners
 Some insurances forever cannot rub actually
 Please allow I small arrogant
 Because has you such dependence...]
 Tô Diêu vốn rất thích bài hát này, nhất là câu: Có một số chuyện nhất định phải nói cho người khác biết...
 ...
 Nói cho người khác biết...
 Trì Thủy Mặc im lặng lắng nghe giọng hát ưu thương mà trong trẻo của Tô Diêu, ngón tay thon dài gõ gõ lên mặt bàn, đôi mắt đen láy sâu thẳm nhìn chăm chú vào màn hình máy tính, nơi có Yêu Nữ mặc bộ Thanh Phong Nghi Giang gợi cảm đang đứng bên cạnh. Rốt cục hắn cũng khẽ nhếch môi mỉm cười.

Chờ cho Tô Diêu hát xong, mọi người cũng đã lên tiếng cảm thán hết, Hách Liên đại thần của chúng ta mới từ tốn mở miệng:

“Mọi người phần lớn cũng ở thành phố Z có đúng không?”

“Đúng vậy đúng vậy.”

“Ta cũng thế nha.”

“Ai, ta ở thành phố Y, cách thành phố Z cũng không xa lắm, ba giờ đi xe là tới, nhưng mà có hoạt động gì sao?”

Đại thần khẽ nhướn mày, từ tốn nói.

“Cuối tuần nếu mọi người có thời gian hãy cùng ra ngoài họp mặt một bữa, ta mời.”

Suy nghĩ của tác giả: Oa ha ha *gào thét* — Trì Thủy Mặc a Trì Thủy Mặc!! — rốt cục cũng sắp đến lúc bọn họ được chính thức gặp mặt nhau rồi!

O(_)O~

17. Chương 17

Trước họp mặt hai ngày, Tô Diêu bỗng nhiên cảm thấy có chút bất an.

Cô vốn không thuộc tuýp người giỏi giao tiếp với người ngoài, nếu không thì ban đầu Từ Hoãn cũng đã chẳng để cô quanh năm suốt tháng ru rú trong cái phòng biên tập kia rồi.

Lần này là hai bang hội đồng minh tổ chức gặp mặt nhau, tất nhiên sẽ không thể thiếu được những người chơi tai to mặt lớn. Nhưng mà, bọn họ quả thực không phải là vấn đề quan tâm bây giờ của cô, đại thần mới chính là mối lo ngại lớn >”<

Chính vì có quan hệ vợ chồng ở trong game, cho nên bây giờ gặp nhau ắt hẳn sẽ cảm thấy không được tự nhiên. Mà điều cơ bản đầu tiên là, cô biết chào hỏi anh ta thế nào đây?

Này, tôi là Yêu Nữ, là nương tử của anh.

Này, Đại thần!

Này, phu quân?

Này, người anh em???!!!

=____=

Tô Diêu cảm thấy cực kỳ đau đầu.

Mà hết lần này tới lượt khác Từ Hoãn đều cố tình đổ thêm dầu vào lửa, kéo Tô Diêu chạy khắp nơi, thậm chí không tiếc sức lực tự mình thân chinh đến mấy cửa hàng thời trang chọn quần áo cho cô. Hắn cực kỳ đặc ý giải thích: “Tất nhiên là ta muốn để cho Đại thần phải lác mắt mà quỳ gối dưới váy người rồi!”

Tô Diêu trợn tròn mắt: “Thật cảm ơn, nhưng bây giờ đang là mùa đông, ta không thể mặc váy.” Sau đó không thèm nói câu thứ hai, cô nhanh chóng xoay người bước ra khỏi cửa hàng quần áo.

Ra khỏi cửa tiệm, Tô Diêu bỗng nhiên cảm thấy cực kỳ buồn cười, lúc Từ Hoãn chạy ra thấy cô đang đứng cười một mình thì vô cùng ngạc nhiên hỏi: “Tô Tô, không có chuyện gì tự dưng lại cười ngớ ngẩn như thế là sao?”

Tô Diêu lắc đầu: “Đột nhiên ta cảm thấy có chút buồn cười.”

Từ Hoãn nháy nháy mắt mấy cái, không hiểu cái ý nghĩ trong đầu cô là từ nơi quỷ nào chui ra nữa.

Cô đem hai tay thọc sâu vào túi áo, bước dọc theo con đường đi về phòng trọ: “Từ Hoãn, lần này chẳng phải là chúng ta chỉ gặp gỡ đám bằng hữu trong game rồi trò chuyện hàn huyên chơi bởi một lúc thôi sao, người tự nhìn đi, mấy bộ đồ hàng hiệu kia thì liên quan gì đến trò chơi chứ? Ta chẳng lẽ lại phải mặc đẹp để lấy lòng mọi người sao?”

Lần này đến lượt Từ Hoãn tròn tròn mắt: “Ta biết, nhưng ta chẳng qua chỉ là muốn làm cho người trở nên xinh đẹp lộng lẫy hơn một chút để cho Đại thần kia sáng mắt một phen mà thôi, quả thật ta không hề có ý muốn khoe khoang gì.”

Tô Diêu nghiêng đầu nhìn hắn, cười như không cười: “Ta biết điều đó, đừng quên chúng ta đã quen biết bao nhiêu năm.”

Từ Hoãn nhướn mày: “Nói tiếp đi.”

Cô cười cười: “Trò chơi là trò chơi, mà thực tế là thực tế. Ta không nghĩ sẽ dính dáng gì đến Hách Liên Thu Thủy ở ngoài đời thực này.”

Từ Hoãn nghe vậy liền tỏ vẻ thương cảm thay cho Đại thần: “Người không thích hắn?”

Tô Diêu lắc đầu: “Ta thích hắn, nhưng chỉ đơn thuần là thích Hách Liên Thu Thủy mà thôi.” Dứt lời cô quay đầu nhìn về phía Từ Hoãn: “Hắn thực tế có là ai đi nữa cũng không liên quan đến ta, Ok? Cho nên người không cần phải vất vả đi mua những thứ này, phiền phức lắm.”

Lần này Từ Hoãn chỉ còn biết cách im lặng, người anh em, xem ra nhiệm vụ theo đuổi vợ của người vẫn còn là “Lộ mạn mạn kỳ tu viễn hề, ngô tương thượng hạ nhi cầu tác!” a — (~~> Câu này có nghĩa là “Đường dài đằng đẵng xa ngút, vì chính đạo ta quản gì lặn lội!”)

Tô Diêu cùng Từ Hoãn chậm rãi đi bộ trên con đường, trên mặt đường những chiếc lá vàng rụng đã được quét dọn sạch sẽ. Mùa đông thật là tiêu điều ảm đạm.

Một hồi lâu sau cô mới mở miệng “Sư huynh.”

Từ Hoãn nhất thời sửng sốt, từ lúc bọn họ tốt nghiệp đi làm cho đến tận bây giờ, hắn vẫn nhớ rõ cô chưa từng gọi hắn như vậy lần nào. Thậm chí thời điểm còn đang học đại học, chỉ có những lúc nha đầu kia có việc nhờ vả van xin mới mặt dày gọi hắn như thế.

“Làm sao?”

Tô Diêu khẽ nhếch miệng, ánh mắt bị bao phủ bởi một màn sương dày đặc: “Ta ngày hôm qua vừa nhận được thiệp mời kết hôn của Sở Dương.”

Từ Hoãn rốt cục cũng phải dừng bước.

Sở Dương, Sở Dương?!

Chính là... người đã chiếm giữ trái tim Tô Diêu bao năm qua sao?

Từ Hoãn sắc mặt không đổi, chẳng qua là đôi mắt bỗng chốc lóe lên tia âm trầm lạnh lẽo.

Cô bật cười: “Làm gì phải tỏ vẻ nghiêm trọng như vậy?”

Từ Hoãn như cũ vẫn không nói lời nào.

Tô Diêu thở dài, sau đó khẽ chớp đôi mắt tròn: “Sư huynh, có thể cùng ta đến dự đám cưới được không?”

Hắn nhíu mày suy tư trong chốc lát, sau đó đột nhiên đưa tay lên kéo lấy tay cô.

Tô Diêu sợ hết hồn: “Sư huynh?”

Từ Hoãn lộ ra một nụ cười vô cùng gia trưởng, khiến cho cô vừa nhìn thấy đã dựng hết cả tóc gáy.

“Sư muội, để vi huynh giới thiệu cho muội một đối tượng cực tốt.”

“A?”

Từ Hoãn không nói gì thêm, thăm nghiêng răng nghiêng lợi nhớ đến tên tiểu tử họ Dương âm hồn bất tán kia, vừa giận vừa cố nghĩ làm sao để Trì Thủy Mặc tiếp cận được Tô Diêu một cách tốt nhất.

Hắn oán hận tiếp tục kéo tay cô vào một cửa hàng thời trang ở gần đó.

“Tôi muốn mua cái này cái này...còn có đôi giày kia nữa! Đúng, lập tức gói lại cho tôi.”

Tô Diêu khoe miệng co giật nhìn Từ Hoãn như đang nhìn bệnh nhân tâm thần vừa mới trốn trại: “Sư huynh, chúng ta trước hết đến gặp bác sĩ tâm thần có được không?”

Thời điểm Trì Thủy Mặc cùng Từ Hoãn đến nơi thì tất cả mọi người cũng đã có mặt đông đủ, ban đầu cả đám còn cảm thấy có chút ngượng ngập và xấu hổ, nhưng bây giờ đã nhanh chóng quen thân như đang ở trong trò chơi.

Nhìn thấy Từ Hoãn cùng Trì Thủy Mặc hai người bộ dạng vô cùng tuần tú xuất sắc đang bước tới gần, tất cả đều một phen chấn động tâm kinh.

Thiên Sơn đồng mở miệng cắt đứt bầu không khí trầm mặc: “Oa! Ai nói trong game online không có soái ca nha? Không phải có hai người sờ sờ ra đó sao? Bang chủ! Hay là anh bỏ Yêu Nữ thành thân với em đi, thế nào?”

Mọi người đồng loạt cười vang, trêu chọc Thiên Sơn đồng mở miệng đúng là không tự biết mình biết ta.

Thật ra thì Thiên Sơn đồng mở cũng được xếp vào hạng mỹ nữ, hơn nữa lại còn là mỹ nữ nóng bỏng hẳn hoi.

Trì Thủy Mặc nhìn biểu hiện nhanh như tên bắn của Thiên Sơn, chỉ mỉm cười hài hước nói:

“Được lọt vào mắt của mỹ nữ tôi quả là thụ sủng nhược kinh, nhưng mà nương tử nhà tôi quả thực vô cùng nghiêm khắc, tại hạ thật không dám chườn mặt vượt tường.”

Mọi người lập tức bật cười.

Thiên Sơn đồng mở nghe vậy cũng thoát trở nên nghiêm túc, hung hăng nói: “Tốt lắm, vậy chờ Yêu tinh tới, chúng ta liền tỷ thí một chút xem sao!”

Phi Thành Vật Nhiều ngồi bên cạnh bây giờ cũng mở miệng lầm bầm: “Cô không phải là thích xem nam nhân với nam nhân sao? Tìm một ông chồng đồng tính luyện ái mà vác về nhà đi.”

Đồng mở ngay lập tức nhảy đến gần giọng: “Ta quên mất, việc học của chúng ta còn chưa kết thúc.”

Cho nên bây giờ, Phi Thành Vật Nhiều lại tiếp tục số kiếp bị hành hạ bằng hoa cúc vân vân và vân vân, lệ rơi đầy mặt hận không thể tự cho mình một cái bạt tai.

Trì Thủy Mặc từ trước đến giờ, trừ ở hội nghị ra, còn lại quả thực chưa bao giờ tiếp xúc với nhiều người cùng lúc như vậy.

Nhưng hắn không thể phủ nhận, cảm giác thú vị này không tồi chút nào.

Bao nhiêu năm qua lăn lộn chiến đấu trên thương trường thấy con người ta lừa gạt lẫn nhau hòng trục lợi, bây giờ những người này đơn thuần chỉ là bạn cùng chơi game, lại làm cho hắn có một cảm giác thoải mái chân thành khó diễn tả bằng lời.

Đang cười đùa vui vẻ, bỗng cách đó không xa một thân ảnh từ từ đi tới.

Trì Thủy Mặc chớp mắt, nhìn sang Từ Hoãn cười nói: “Yêu tinh của chúng ta đến rồi.”

Mọi người đồng loạt quay đầu nhìn.

Họ vốn nghĩ, không biết đệ nhất ma nữ điên cuồng chém giết trong game, bang phó Ảo Ảnh, đồng thời cũng là lão bà của Hách Liên đại thần — là người như thế nào.

Tuyết cơ hồ rơi nặng hạt hơn cả đêm qua, những bông tuyết lần lượt rơi xuống không ngừng.

Trong làn người đang vội vã tấp nập trên đường, nổi bật một thân hình nhỏ khoan thai chậm rãi bước đi.

Những bông tuyết trắng rơi đầy đầu và vai cô, cô cũng không thèm phủ xuống, chỉ thọc hai tay sâu vào trong túi áo, thản nhiên bước tiếp.

Cô khoác bên ngoài một chiếc áo đơn giản màu trắng cùng chiếc quần dài màu xanh đậm cũng vô cùng đơn giản.

Cô gái ăn mặc giản dị đó đi đến trước mái hiên nhà hàng, bất chợt ngừng đầu.

Khuôn mặt trắng nõn không tỳ vết, tuy không phải là tuyết sắc khuynh quốc khuynh thành nhưng lại toát ra một loại khí chất ý nhị cuốn hút.

Song hấp dẫn người khác nhất chính là đôi mắt tròn đen láy kia.

Ánh mắt mềm mại dịu dàng, mang theo vài phần xinh đẹp, vài phần kiêu ngạo mà cuốn hút.

Giống như một nữ vương vô cùng cao quý.

Giờ khắc này mọi người đều thừa nhận, cô gái trước mắt, đích xác là một yêu nữ.

Tô Diêu ngừng đầu, nở nụ cười chào hỏi: “Chào mọi người.”

Tầm mắt cô chuyển động, khi nhìn thấy Trì Thủy Mặc khoác chiếc áo đen đơn giản đứng bên cạnh Từ Hoãn thì không khỏi cảm thấy có chút kinh ngạc: “Từ tổng?”

Trì Thủy Mặc nhàn nhạt cười: “Tô Diêu.”

Hắn không gọi cô là ‘Tô tiểu thư’ nữa.

Bây giờ là Tô Diêu, sau này sẽ là Tô Tô.

Từ Hoãn cười cười: “Hai vợ chồng gặp mặt cũng không cần tỏ vẻ xa lạ như thế chứ?”

Tô Diêu chớp chớp mắt, tựa hồ như đã hiểu ra cái gì.

Quả nhiên đại thần có cách bộc lộ thân phận vô cùng tốt a! Chẳng qua là, Đại thần dù trong game hay ngoài đời thực vẫn có thể dễ dàng làm cô trong thoáng chốc trở nên đỏ mặt tía tai.

Hắn nói: “Nương tử, vi phu chờ nương tử đã lâu.”

Buổi tụ tập gặp mặt diễn ra trong bầu không khí vô cùng vui vẻ, cười cười nói nói liên hồi, nâng cốc chúc mừng nhau không ngừng.

Từ Hoãn nhanh chóng sắp xếp hết chỗ ngồi cho mọi người, cuối cùng ấn Tô Diêu ngồi xuống bên cạnh Trì Thủy Mặc — nếu như không biết buổi gặp mặt hôm nay Trì Thủy Mặc chiêu đãi mọi người, nhất định cô đã nghĩ Từ Hoãn là chủ xị mới đúng.

Trong nhà hàng nhiệt độ vô cùng ấm áp, cho nên mọi người đều rới rít thì nhau cởi áo khoác ngoài ra cho tiện.

Thời điểm Tô Diêu cởi áo ngoài ra, Phi Thành Vật Nhiều bỗng nhiên huyết sáo một cái: “Phó bang chủ, đáng người của phó bang chủ quả thật không tệ chút nào nha.”

Ánh mắt mọi người đồng loạt nhìn qua.

Quả nhiên là vậy, Tô Diêu vốn cao một mét bảy mươi, vóc dáng cao mà gầy, cởi chiếc áo khoác ngoài ra những đường cong cũng hiển lộ, thật đúng là — có lồi có lõm nha.

Mọi người bật cười: “Thiên Sơn đồng mỡ thua rồi a!”

Tô Diêu còn đang buồn bực, Thiên Sơn đồng mỡ đã không chút nhả nhó đứng dậy nhìn Tô Diêu nâng chén: “Yêu tinh, vốn là trước lúc chị đến em có nói qua với mọi người rằng sẽ đoạt lấy Đại thần từ tay chị, ban

đầu là khí thế như vậy nhưng bây giờ quả thật là em thua rồi. Về thần thái, em nhận thua, về vóc người, em cũng thua nốt. Cho nên em xin tạ tội với chị bằng chén này vì đã dám mơ tưởng đến nam nhân của chị!”

Dứt lời cô ngửa cổ uống cạn chén rượu cầm trong tay.

Tô Diêu cười lắc đầu: “Nếu thật đã đánh cuộc thì phải đánh giá khách quan. Những lời vừa rồi đều là tự em nói, làm sao có thể phân định thắng thua được!”

Đồng mỗ ha ha cười: “Giữa hai người chúng ta còn khách khí cái gì nữa. Em nói chị thắng thì tức là chị thắng, em phải uống là đúng.”

Tô Diêu nhướn mày: “Bàn về khí thế, em tràn đầy năng lượng như thế, phải là chị thua em; xét về thần vận, em xinh đẹp lại nhiệt tình, chị ngược lại chỉ tĩnh lặng như nước; xét về vóc dáng, chị chẳng qua chỉ là cao hơn em một chút mà thôi. Vì vậy tất nhiên chưa thể phân định ai thắng ai thua.”

Dứt lời cô cũng cầm lên một chén rượu một hơi uống sạch.

Đồng mỗ cười to “Yêu tinh, em rất khâm phục chị, chị nói rất hay nha!”

Phi Thành Vật Nhiễm cũng đứng lên: “Vì sự phóng khoáng của Đồng Mỗ và câu trả lời của Yêu Tinh, chúng ta cũng uống một chén!”

Thời điểm Từ Hoãn để chén xuống mới nhớ ra một chuyện, hần tiến lại gần Tô Diêu ghé tai nói nhỏ: “Tô Tô, bộ quần áo hãng Gucci ta mới đưa cho người đâu, làm sao bây giờ lại không mặc hả? Nhìn lại kiểu ăn mặc rách nát của người đi.”

Tô Diêu trừng mắt liếc hần một cái. Từ Hoãn luôn đem cách ăn mặc giản dị thoải mái của cô chế thành ‘Rách nát’.

Cô một bụng tức giận mở miệng nói: “Không phải ta đã nói chúng chỉ là danh phù kỳ thực hay sao? Nếu không thích thì người tự về nhà mà ngắm tủ quần áo hàng hiệu của người đi.” (~~> danh phù kỳ thực: tên đúng với bản chất)

Từ Hoãn buồn bực đến phòng mang trợn má, Trì Thủy Mặc ngồi bên cạnh cũng thấp giọng cười, khó trách Từ Hoãn luôn luôn bại dưới tay tiểu nha đầu này. Suy nghĩ của cô quả thật bao giờ cũng đối nghịch với Từ Hoãn.

Trì Thủy Mặc không nhanh không chậm lên tiếng: “Từ Hoãn, quan điểm và gu thẩm mỹ của mỗi người là khác nhau, đừng áp đặt lối suy nghĩ của mình lên người khác. Quần áo hàng hiệu cũng không hẳn là tốt, hướng hồ...” vừa nói hần vừa liếc nhìn sang phía cô “Tô Diêu mặc như thế này rất đẹp.”

Đơn giản, sạch sẽ, thoải mái.

Giống như con người của cô.

Bây giờ đến lượt Từ Hoãn một bụng tức giận nhìn chằm chằm vào Tô Diêu, trong lòng thầm nghĩ nha đầu này đúng là phí của trời! Bộ quần áo kia là hần đã lòng đau như cắt vung tay hết mấy ngàn đại dương để mua cho cô, cô lại còn không chịu nhận công của hần. (~~> Đại dương: một loại tiền >”<)

Tô Diêu đáp lễ bằng cách nhướn mày, tỏ vẻ đồng ý với Trì Thủy Mặc, đồng thời ném một cái nhìn khinh bỉ về phía Từ Hoãn.

Cuối cùng vẫn là Từ Hoãn hần bại trận, oán hận thốt: “Thật đúng là vợ chồng đồng tâm hợp lực khi dễ người ngoài a!” Cầm thán xong một câu, hần xoay người lại uống rượu với những người khác tiếp.

Tô Diêu và Trì Thủy Mặc nghe được câu này bất chợt cùng đưa mắt nhìn nhau.

Sau đó cả hai cùng bật cười.

Cuộc gặp mặt vẫn kéo dài cho đến khuya.

Mọi người ăn cơm xong kéo nhau đi KTV, đợi KTV xong ra ngoài cũng đã nửa đêm.

Do thời gian không còn sớm nữa, cộng thêm việc một số người nhà ở xa, cho nên cuối cùng chỉ còn lại Trì Thủy Mặc, Từ Hoãn và Tô Diêu.

Trì Thủy Mặc lái xe đưa Tô Diêu về phòng trọ của cô, cô trước khi xuống xe cảm thấy không yên tâm bèn liếc nhìn Từ Hoãn một cái: “Hắn không sao chứ?”

Mà nói qua cũng phải nói lại, lần này quả thật mọi người đã được dịp “mở mang tầm mắt” khi thấy một Từ Hoãn ngày thường vốn vô cùng xuất sắc, bây giờ lại chỉ uống mấy chén rượu đã nằm lãn quay ra ghế sofa ngủ khò rồi. (Từ Hoãn: TT_____TT Thanh danh một đời của ta a!)

Trì Thủy Mặc vừa nghe đã hiểu ngay cô muốn nói về cái gì, liền mỉm cười: “Hắn từ nhỏ đã vậy rồi, không cần lo lắng, tôi sẽ đưa hắn về.”

Tô Diêu gật đầu: “Được, anh nhớ lái xe cẩn thận.” Dứt lời cô mở cửa xe bước xuống.

Trì Thủy Mặc nhanh tay ngăn cô lại: “Khoan đã, Tô Diêu, đưa điện thoại cho tôi mượn một chút.”

Tô Diêu đưa điện thoại di động ra, thấy hắn nhanh chóng bấm số rồi đưa trả lại cho cô.

“Số điện thoại của tôi, có thời gian nhớ liên lạc.”

Tô Diêu cười, ý bảo nhất định cô sẽ gọi, sau đó xuống xe.

Cho đến khi thấy cô đã đi vào nhà rồi, một lúc sau đèn trong phòng cũng được bật lên, Trì Thủy Mặc mới chậm rãi lái xe đi.

Trước khi liếc nhìn lại cửa sổ phòng trọ của cô lần nữa, hắn trong lòng thầm nghĩ: Tô Tô, một ngày nào đó anh nhất định sẽ dùng một thân phận thích hợp, đường đường chính chính bước vào nhà em.

Suy nghĩ của tác giả: Ha ha, rốt cục cũng viết đến đoạn gặp mặt rồi.

Nhưng đáng tiếc là chưa có rung động gì mới.

Haiz...

18. Chương 18

Mọi người đều nói, một ngày không gặp, như cách ba thu.

Nếu đã tính như vậy, chúng ta ba năm không gặp, thoáng đã là trăm năm cả đời người.

Sở Dương.

Em thật không nghĩ tới đến khi chúng ta được gặp lại nhau một lần nữa, cả hai đều đã già như vậy. (~~> A.T: mới hai mấy tuổi mà kêu già =____=)

Tô Diêu ngẩng đầu, nhìn tấm áp phích treo bên ngoài hội trường, trong lòng không khỏi có chút rối rắm.

Trong hình là một đôi nam nữ, nam anh tuấn nữ xinh đẹp, cả hai đều nở nụ cười vô cùng ngọt ngào. Đường như cái loại hạnh phúc ấy có thể hấp dẫn luôn cả người đối diện, tuy chỉ là một bức ảnh chụp vô tri vô giác.

Nhưng hạnh phúc ấy, cũng làm trái tim cô trở nên đau nhói không thôi.

Từ Hoãn đứng bên cạnh liếc nhìn sắc mặt Tô Diêu, nhẹ nhàng vỗ vỗ vai cô: “Nha đầu, vẫn khỏe chứ?”

Tô Diêu giật giật khóe môi, đưa tay đẩy tay Từ Hoãn xuống: “Không sao, chúng ta vào thôi.”

Cả hai nhanh chóng sánh bước vào hội trường.

Tô Diêu nhìn xung quanh một lượt, bất ngờ bị một bàn tay đập từ phía sau một cái: “Diêu Diêu!”

Từ Hoãn quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một đôi vợ chồng trung niên đang đứng sau hắn và Tô Diêu, người phụ nữ kia đang nắm chặt tay một đứa bé khoảng sáu bảy tuổi, đứa bé chỉ sợ hãi dưng mắt nhìn hắn cùng Tô Diêu.

Tô Diêu mở miệng: “Vinh đại ca, chị dâu.”

Người phụ nữ kia mỉm cười dịu dàng: “Diêu Diêu, đến đây lúc nào vậy, sao không vào nhà ngồi đi? Đậu Đậu, gọi dì đi con.”

Tô Diêu cười cười: “Sáng nay vừa tới.” Cô vừa nói vừa cúi người xuống, đưa tay xoa đầu cô bé: “Đậu Đậu, không nhận ra dì rồi?”

Cô bé căng tròn hai mắt, chiếc miệng nhỏ nhắn hơi giật giật.

Tô Diêu đưa tay ra trước đầu làm mặt gấu, chun mũi bĩu môi nói: “Ba con gấu!”

Cô bé dường như cuối cùng cũng nhớ ra, lập tức nhào đến: “Dì!”

Tô Diêu ôm lấy thân thể mềm mại của cô bé, hôn lên gương mặt nhỏ nhắn của nó một cái: “Đậu Đậu ngoan quá.”

Vinh Chương nhìn Tô Diêu một lúc, sau đó mới thở dài nói: “Diêu Diêu, ba năm không gặp em, em gầy đi nhiều.”

Cô chỉ cười lắc đầu.

“Đâu có, em vẫn ăn rất nhiều. Nhưng mà gầy đi cũng tốt, coi như là em giảm cân thành công rồi.”

Người phụ nữ đưa tay ấn lên trán Tô Diêu một cái: “Em a, không mập thì muốn giảm cân làm cái gì?”

Tô Diêu nháy nháy mắt: “Phụ nữ mà!”

“Em nha, tính tình vẫn mãi không sửa được, trước kia Sở Dương không muốn cho em giảm cân em liền tìm cách chống đối lại nó, không chịu ăn cái này không thèm ăn cái nọ, còn...”

Vinh Chương ho khê một tiếng, cắt đứt lời vợ.

Người phụ nữ cũng vừa nhận ra mình đã lỡ lời, nhưng nhìn ánh mắt ảm đạm của Tô Diêu cũng không muốn nói thêm gì nữa, không thể làm gì khác đành phải thở dài một hơi.

Vinh Chương im lặng một hồi lâu mới mở miệng hỏi: “Đã gặp Sở Dương chưa?”

Tô Diêu mím môi: “Vẫn chưa,” vừa nói cô vừa cố làm ra một biểu cảm vui vẻ, “Nhưng mà thấy ảnh chụp của bọn họ rồi, rất xứng đôi.”

Mọi người lại rơi vào trầm mặc.

Từ Hoãn từ nãy đến giờ vẫn lẳng lẳng nghe ba người trò chuyện, cũng không mở miệng nói lấy một câu. Đợi đến khi đôi vợ chồng đã chào tạm biệt đi ra nơi khác, Tô Diêu mới chậm rãi nói: “Anh ấy là một người bạn tốt của Sở Dương, mấy năm trước ta bám theo Sở Dương đều gọi người đó là ‘Vinh đại ca’, trước kia đi cùng Sở Dương luôn luôn là đến nhà anh ấy quây tung trời.”

Hai người nhìn quanh quất một hồi, Tô Diêu cuối cùng tìm được chỗ, kéo Từ Hoãn cùng ngồi xuống cùng cô.

Rất nhanh, hai đôi lão nhân đi tới, trò chuyện thân thiện vui vẻ với nhau, không khí náo nhiệt vô cùng. Người xung quanh thỉnh thoảng lại hô vài tiếng chúc mừng chúc mừng. Bọn họ vừa nói cảm ơn, vừa đem mặt mình biến thành mấy bông hoa tươi cười. (~~> Ngoài từ “lão nhân” ta quả thực không tìm được từ khác nữa >”<)

Tô Diêu bất chợt cảm thấy khóe mắt có chút cay cay. Sở Dương, quyết định của chúng ta vốn không sai. Ít nhất cha mẹ anh có thể thực hiện được điều bọn họ mong muốn.

Nghĩ như vậy, ánh mắt cô liền dời đi không nhìn nữa. Rất nhanh, nhân vật chính của buổi lễ tiến vào lễ đường.

Vẫn bộ dáng cuồng ngạo đó, vẫn ánh mắt tự tin đó, vẫn gương mặt tuấn tú lạnh lùng đó, trên người anh hiện tại lại đang khoác một bộ âu phục màu đen, đẹp đến nỗi khiến cho người ta không muốn dời mắt đi chút nào.

Trong lòng Tô Diêu dâng lên một loại cảm giác chua xót đến cực độ, rốt cục hốc mắt cũng bắt đầu đỏ lên.

Thì ra đến lúc gặp lại, cô mới nhận ra mình nhớ anh đến nhường nào.

Sở Dương cùng người điều khiển chương trình đứng trò chuyện say sưa với nhau, tựa hồ như đang duyệt lại kế hoạch cho cả buổi lễ. Tầm mắt hắn chuyển động một lúc rồi bất ngờ mạnh mẽ dừng lại — người đó, không ai khác, đó chính là nữ nhân của hắn...

Diêu Diêu của hắn.

Sở Dương cơ hồ như muốn bước lại đến bên cạnh cô, muốn ôm cô vào lòng, muốn che chở cho cô như ngày trước.

Nhưng bây giờ hắn đã không thể nữa rồi.

Hôm nay là ngày kết hôn của hắn.

Hắn không quên.

Nhưng mà hắn cũng nhìn thấy, Tô Diêu vừa rồi là nhìn về phía hắn mà lắc đầu. Bất lực, nhưng kiên quyết.

Sở Dương nắm chặt hai tay, nhìn thật sâu vào mắt cô, cuối cùng cũng đành phải ép mình ngoảnh sang phía khác.

Tô Diêu nhìn thấy hắn xoay người, ánh mắt chạm phải chiếc nhẫn trên ngón tay giữa của hắn.

Đó là một chiếc nhẫn màu bạc.

Tô Diêu bất thần đưa tay xoa xoa chiếc nhẫn trên ngón giữa của mình.

Chiếc nhẫn của hắn và của cô là cùng một đôi, cùng kiểu hoa văn, cùng kiểu chạm khắc, chỉ khác nhau về kích cỡ.

Hai chiếc nhẫn này từng được đặt trong một chiếc hộp nhưng dành cho đôi tình nhân hạnh phúc, nhưng hôm nay dường như tất cả đã đổi khác...

Tô Diêu cười khổ, nhất thời cảm thấy khóc không ra nước mắt, tình cảnh vô cùng đáng thương mà châm chọc.

Từ Hoãn nhìn cô hồi lâu, bất chợt dang tay ra ôm cô vào lòng an ủi, nhẹ nhàng vỗ vỗ bả vai cô.

Hôn lễ cuối cùng cũng bắt đầu.

Người điều khiển chương trình lên tiếng hỏi Sở Dương, có nguyện ý lấy cô gái bên cạnh làm vợ hay không. Tô Diêu không nhận được bất ngờ đứng thẳng dậy, cách mười mấy dãy bàn nhìn thẳng vào hắn.

Tựa hồ như cảm thấy được ánh mắt của cô, Sở Dương cũng hơi quay đầu, nhìn về phía cô gái đang ngồi cách mình xa nhất kia.

Cô vẫn như ngày xưa, chỉ mặc một bộ đồ màu trắng giản dị, mái tóc dài mềm mại buông xõa, ánh mắt dịu dàng cuốn hút...cô vẫn vậy, vẫn là Diêu Diêu mà hắn từng biết.

Sở Dương nhẹ nhàng nói: “Tôi đồng ý.”

Tô Diêu rốt cục cũng cúi đầu, nước mắt lăn dài trên hai gò má.

Chốc lát sau, cô ngẩng lên, cười cười nhìn sang Từ Hoãn: “Ta không sao.”

Từ Hoãn bất chợt cảm thấy vô cùng đau lòng.

Đã lâu lắm rồi hẳn chưa từng thấy bộ dạng bị thương như thế này của cô...

Hành động hôm nay của Sở Dương khiến cho cha mẹ hẳn cảm thấy vô cùng khó chịu.

Quả nhiên đến ngày kết hôn rồi cũng không chịu an phận, vừa mới kính xong cha mẹ hai bên đã dám chạy đến uống rượu với nữ nhân kia, đúng là không đem trưởng bối bỏ vào mắt mà!

Tô Diêu nhìn đôi vợ chồng mới cưới đang đứng trước mặt, cô khẽ nở nụ cười: “Chúc mừng Sở công tử của chúng ta tân hôn hạnh phúc!”

Dứt lời cô cầm ly Ngũ Dương Lịch nặng độ lên, một hơi uống cạn. (~~> Ngũ Dương Lịch: xếp thứ hai trong mười nhân hiệu rượu hàng đầu Trung Quốc ~ A.T lên google search thì thấy thế, thực hư thế nào thì chịu =)))

Sở Dương lập tức nhíu mày, nhưng rốt cục là vẫn không nói tiếng nào chỉ nâng chén rượu lên uống cạn.

“Chén thứ hai, xin kính tân nương. Mỹ nữ, phần chị xong rồi, bây giờ em cứ tùy ý định đoạt.”

Dứt lời cô lại ngửa cổ uống một hơi.

Cô dâu đại khái chưa từng thấy qua nữ nhân nào hào sảng như thế này, cho nên có chút luống cuống, Sở Dương thấy vậy liền ghé tai cô nói nhỏ: “Uống một ngụm nhỏ là được.”

Đợi tân nương uống xong một ngụm, Sở Dương cầm lấy chén rượu từ tay vợ, uống cạn phần còn lại.

Tô Diêu chỉ còn biết cười khổ nhìn Sở Dương.

“Chén thứ ba, chúc hai người trăm năm hạnh phúc, sớm sinh quý tử cho... bá phụ bá mẫu bế bồng.”

Sở Dương — ngày trước em có thể thoải mái gọi họ là ‘cha mẹ’, nay đã đến nước này chỉ có thể gọi bốn tiếng bá phụ bá mẫu. Trong lòng Tô Diêu có chút khổ sở, nhìn cô dâu đang nở nụ cười thẹn thùng uống nốt chén thứ ba.

Sở Dương cũng uống theo.

Tô Diêu đưa tay chùi chùi miệng một chút, nhìn cô dâu nói vừa như ra lệnh vừa như thỉnh cầu: “Nhờ em chiếu cố thật tốt anh ấy.”

Dạ dày của hẳn không tốt, ăn nếu không hợp khẩu vị liền sẽ bị tiêu chảy, nhất là đồ ăn quá cay tuyệt đối sẽ không đụng vào.

Hắn bình thường hút thuốc rất nhiều, em nhớ thỉnh thoảng kiểm chế hẳn, khi uống rượu sẽ lập tức nhức đầu, cho nên cũng đừng nên cho hẳn đụng đến rượu.

Hắn khi rời giường tính khí rất bất ổn, thời điểm hẳn đang ngủ ngon ngàn vạn lần đừng nên đánh thức hẳn...

Tô Diêu cảm thấy có rất nhiều điều muốn nói nhưng hình như tất cả đã mắc nghẹn nơi cổ họng, ly rượu vừa uống vào không có cách nào để nuốt xuống, thiếu chút nữa hai hàng nước mắt lại chảy dài.

Cô dâu tựa hồ như nhìn ra ý của Tô Diêu, chỉ cười nhẹ: “Em sẽ.”

Tô Diêu yên lặng nhìn cô dâu, ánh mắt lóe lên sự trong sáng mà kiên định, lát sau mới mở miệng: “Em bảo đảm?”

Không ngờ tới Tô Diêu lại có ánh mắt như thế này, cô dâu theo bản năng trịnh trọng nói: “Em bảo đảm.”

Tô Diêu nghe vậy liền bật cười.

Mặc dù đã thấm hơi men, nhưng nụ cười này của cô quả thực vẫn như phong tình vạn chủng, khuynh quốc khuynh thành.

Sở Dương đau lòng nhìn Tô Diêu, con người đen sâu thăm thẳm.

Cô bất ngờ nhìn sang phía hắn: “Nếu dám đối xử với cô dâu không tốt, cẩn thận lão nương tôi thiên anh!”
Sở Dương bất đắc dĩ chỉ cười khổ, cô dâu nghe thấy vậy mặt liền thoáng ửng hồng.

Tô Diêu khoát khoát tay: “Hai người đi bàn khác mời rượu đi, tôi cùng Từ Hoãn từ từ uống cũng được.”

Sở Dương lúc này mới nhìn rõ người đàn ông đang đứng bên cạnh cô, khuôn mặt tuấn tú, dáng người xuất sắc, thanh nhã mà lịch thiệp, trong lòng không khỏi một mảnh đau đớn: “Chiều cổ cô ấy thật tốt, dạ dày cô ấy không ổn, đừng cho cô ấy uống nhiều rượu quá.”

Từ Hoãn nhíu mày: “Điều đó là tất nhiên, tôi sẽ chăm sóc Tô Tô nhà chúng tôi thật tốt.”

Tô Tô nhà bọn họ...nhà bọn họ...Trong đầu Sở Dương không ngừng lặp đi lặp lại những từ này.

Diêu Diêu, em rốt cục cũng đã tìm được một nửa đời mình rồi sao?

Cô dâu cười cười: “Hai vị thật đúng là trai tài gái sắc, chuyện tốt bao giờ mới có đây?”

Sở Dương không nói gì, chỉ lẳng lặng nhìn Tô Diêu một cái, sau đó xoay người kéo cô dâu đến bàn khác chúc rượu.

Từ Hoãn đợi đến khi bọn họ đi xa mới đỡ Tô Diêu ngồi xuống: “Tại sao phải khổ sở như thế chứ?”

Cô cười lắc đầu: “Không hề khổ, nhưng mà rượu này chất lượng cũng tốt quá rồi đi? Ha ha ha.”

Từ Hoãn chỉ thở dài.

Tô Diêu bất ngờ đẩy tay hắn ra: “Việc nên làm cũng đã làm xong rồi. Ta phải đi về.” Dứt lời cô ngẩng đầu chạy ra khỏi lễ đường.

Đi ra đến cánh cửa lớn, cô cuối cùng vẫn là không nhịn được mà quay đầu nhìn lại, không ngờ lại chạm trúng ánh mắt của Sở Dương.

Cô bất giác mỉm cười — nụ cười thật tình nhất của cô.

Sở Dương, đây sẽ là lần cuối cùng nụ cười này dành cho anh.

Sở Dương cau mày: “Diêu Diêu...”

Đang muốn chạy đến kéo cô gái kia lại, cánh tay hắn đột nhiên như bị ai đó níu chặt.

“Ông xã.”

Quay đầu lại, chỉ thấy một cô gái vẻ mặt dịu dàng đang đứng bên cạnh mình.

Sở Dương bất chợt ngộ ra, đúng vậy, từ giờ khắc này trở đi, hắn không còn tư cách được ở bên cạnh cô nữa.

Chén rượu bị bóp chặt trong lòng bàn tay, hắn rốt cục vẫn chỉ có thể trở mắt nhìn cô bước từng bước rời xa.

Hắn có dự cảm, lần này đây Tô Diêu không chỉ đơn thuần là ra khỏi lễ đường, mà còn mang theo cả sinh mạng của hắn.

Nhưng hắn, lại không có biện pháp...

Suy nghĩ của tác giả: Vốn là tôi định đến phiên ngoại mới để Sở Dương lên sân, nhưng suy nghĩ kỹ thì như thế này vẫn tốt hơn.

Chương sau có lẽ sẽ giới thiệu đại khái chuyện cũ giữa hai người.

Hắc hắc, bề ngoài thì tôi nói tôi lười.

Nhưng thực ra là rất lười.

Tiếp tục vô sỉ van cầu ~ing

19. Chương 19

Thời điểm Trì Thủy Mặc đặt chân đến thành phố A, cũng chỉ gặp được Từ Hoãn.

Hắn cau mày lên tiếng hỏi: “Cô ấy đâu?”

Lúc hắn nhận được điện thoại của Từ Hoãn, đến cả hội nghị buổi chiều vốn đã lên lịch sẵn cũng tạm thời phải hủy bỏ, lập tức mua vé máy bay đến thành phố A. Hắn nóng lòng là vậy mà bây giờ một chút bóng dáng tăm hơi cô cũng không thấy đâu.

Từ Hoãn thở dài: “Chia nhau đi tìm đi, chắc là chạy chưa xa đâu.”

Trì Thủy Mặc sắc mặt âm trầm nhìn lễ đường phía sau, bên ngoài treo một tấm hình của đôi vợ chồng mới cưới đang nở nụ cười hạnh phúc, lát sau mới hắn mới nhíu mày hỏi: “Chính là nam nhân này?”

Từ Hoãn cũng quay đầu nhìn lướt qua một cái: “Đúng vậy, ta vốn cứ cho rằng Tô Diêu đã sớm quên Sở Dương, không ngờ tới hôm nay đi cùng cô ấy lại chứng kiến một màn thế này.”

“Hiện tại có nói gì cũng vô ích, Tô Diêu đang ở đâu?”

Từ Hoãn buồn bực lắm bầm: “Uống ba chén rượu xong rồi bỏ chạy mất tiêu, nha đầu chết tiệt!” Cô còn hại hắn phải chờ ở đây lo lo lắng lắng mất cả nửa ngày.

Trì Thủy Mặc xoay người chuẩn bị đi: “Chia ra tìm, lát nữa gọi điện thoại nói rõ số phòng và mã số nơi các người đang thuê cho ta biết.” Dứt lời hắn vẫy tay gọi một chiếc xe taxi rồi nhanh chóng rời đi.

Từ Hoãn chỉ còn biết thở dài, rồi cũng tự mình gọi một chiếc xe khác gấp rút chạy đi tìm người.

Cuối cùng vẫn là Trì Thủy Mặc tìm được Tô Diêu, cô vốn đang ngâm mình trong bồn tắm ở phòng thuê khách sạn.

Tô Diêu nhìn thấy Trì Thủy Mặc đột nhiên xuất hiện trước mặt mình liền nở một nụ cười: “Đại thần, anh đến rồi.”

Từ Hoãn trợn tròn mắt, nha đầu này chắc chắn là uống nhiều quá đây mà, cho nên hắn chỉ còn biết nhìn Trì Thủy Mặc nói: “Giao lại cho người”, rồi xoay người đi ra ngoài.

Trì Thủy Mặc ôm cô vào phòng ngủ rồi đặt cô lên một chiếc giường thoải mái rộng rãi, nhưng Tô Diêu lúc này do uống quá nhiều rượu cho nên bây giờ hành động hết như một đứa trẻ, bàn tay nhỏ nhắn cứ nắm lấy áo hắn mãi không buông, trong miệng còn lẩm bầm: “Anh dám vứt bỏ em? Em sẽ nguyên rửa anh đời này sống không được yên ổn!”

Trì Thủy Mặc im lặng ngược nhìn trần nhà, cô rốt cục là uống rượu say hay là mượn rượu giả điên đây?

Hắn cuối cùng chỉ còn cách an ủi: “Ngoan, tôi không đi đâu hết, tôi không vứt bỏ em, tôi chỉ đi lấy cho em một cốc nước thôi, Tô Tô, buông tay ra trước có được không?”

Tô Diêu nghiêng đầu nhìn: “Thật không?”

“Thật.”

Cô suy nghĩ một chút, sau đó nhẹ nhàng buông tay ra.

Trì Thủy Mặc lúc này mới thở dài đi ra phòng khách rót cho cô một cốc nước. Mới rót được phân nửa, đã cảm thấy sau lưng mình bỗng nhiên có cái gì đó chạm vào, vì đụng phải hắn mà trở nên lảo đảo. Sau đó chỉ nghe thấy thanh âm khàn khàn của Tô Diêu từ phía sau vang lên:

“Anh không phải nói sẽ cùng em kết hôn, cùng em sinh thật nhiều hài tử sao? Nếu là con trai thì giống anh còn con gái thì giống em, anh nói mà không chịu giữ lời! Anh tại sao lại đi lấy nữ nhân khác! Anh nói láo!”

Tô Diêu chỉ lặp đi lặp lại câu ‘Anh nói láo!’, sau đó Trì Thủy Mặc đột nhiên cảm thấy sau lưng áo mình đã ướt mất một mảng từ lúc nào.

Để chén nước xuống, Trì Thủy Mặc xoay người ngấm khuôn mặt hồng hào đắm nước mắt của cô: “Ô Tô, tôi có thể cùng em kết hôn, có thể cùng em sinh thật nhiều hài tử, hơn nữa, tôi đảm bảo với em, những lời này của tôi tuyệt đối là thật lòng.”

Tô Diêu ngẩng đầu nhìn nam nhân đang đứng trước mặt một hồi lâu, lúc sau mới khẽ lẩm bẩm: “Anh không phải là anh ấy.”

Trì Thủy Mặc cười cười: “Đúng, tôi không phải.”

Tô Diêu vẫn tiếp tục nhìn hẩn: “Tôi đây không phải là mắt mặt lăm lăm hay sao?”

Trì Thủy Mặc gắt gao đem cô ôm vào lòng: “Không sao, cũng chỉ là một loại mắt mặt bình thường mà thôi.”

Tô Diêu buồn bực mở miệng: “Anh là ai, mau xưng tên ra...Tại sao miệng lưỡi lại trơn tru giống hệt Từ Hoãn như vậy hả?!”

Trì Thủy Mặc giữ lấy vai cô, sau đó đỡ cô ngồi bệt xuống sàn nhà, vai sát vai.

Tô Diêu vì uống nhiều quá nên đầu óc lẫn mồm miệng đều dưới tình trạng mơ mơ hồ hồ, mặc dù nói rất nhiều nhưng chủ yếu là lan man liên miên và cần nhần này nọ, hơn nữa lại thường xuyên lạc đề, nhưng mà Trì Thủy Mặc rốt cục vẫn thành công ngồi suốt hai tiếng đồng hồ nghe cô kể về quá khứ giữa cô và Sở Dương.

Thật ra thì chuyện tình của hai người bọn họ vốn rất đơn giản, từ khi bắt đầu đến lúc kết thúc đều vô cùng tự nhiên.

Hai người từ lúc học đại học đã bắt đầu gặp gỡ quen biết, trong thời gian dài vẫn rất yêu nhau. Chẳng qua là sau khi Tô Diêu tốt nghiệp bọn họ cuối cùng cũng phải đối mặt với thực tế, hai người một ở thành phố Z một ở thành phố A, thiên soa địa viễn, mà lại không có ai bỏ được cha mẹ, nhưng một thời gian sau do cha mẹ cô thúc ép kết hôn, cho nên đành phải nói chuyện của mình và Sở Dương ra cho bọn họ biết. (~> thiên soa địa viễn: một trời một vực, ý bảo rất xa nhau.)

Trong dự liệu, cha mẹ cô kiên quyết không đồng ý, trừ phi Sở Dương chuyển đến ở tại thành phố Z. Tô Diêu quyết định hỏi Sở Dương, đáp án chỉ là một cái lắc đầu, sau đó gửi đến cho cô một câu ‘Thật xin lỗi’.

Tô Diêu thật ra rất hiểu, cũng không một chút oán trách Sở Dương.

Cho nên hai người ăn tối cùng nhau một lần cuối cùng, sau đó hòa bình chia tay.

Đến bây giờ cô nhìn đâu đâu cũng thấy những kỷ niệm xưa, nhưng mà có một việc cô nói ra khiến cho Trì Thủy Mặc chấn động không thôi: Tô Diêu và Sở Dương, lúc trước chính là ở trong game mà quen nhau.

Hơn nữa cũng là game Thiên Long Bát Bộ.

Trì Thủy Mặc rốt cục cũng hiểu lý do gì hai người ở hai miền Nam Bắc cách xa như vậy vẫn có thể quen biết nhau.

“Anh biết không, sau khi tôi cùng Sở Dương chính thức gặp gỡ nhau anh ấy liền không cho tôi vào game, mà chính tôi vốn cũng không muốn chơi nữa. Sau khi chúng tôi chia tay, Từ Hoãn lại liều mạng kéo tôi đi theo hẩn, tôi biết hẩn là muốn tôi luyện cấp phái Nga Mi để hẩn làm bà vú, nhưng mà tôi lại lên gia nhập vào phái Thiên Sơn làm một thích khách. Từ Hoãn thiếu chút nữa vì thế mà tức chết, ha ha...Mà thật ra Từ Hoãn vốn cũng đâu có biết tại sao tôi lại làm vậy... Bởi vì Sở Dương anh ấy, chính là một đại thích khách phái Thiên Sơn.”

“Tôi còn nhớ rất rõ lần đầu tiên khi chúng tôi gặp mặt, đội chúng tôi vốn là kéo bè kéo lũ đến lôi đài đánh nhau, kết quả tên đội trưởng ngu ngốc đó nhận nhầm người, nhìn thấy đối phương là cao thủ trên bảng xếp hạng mờ hời liền vã ra như tắm. Ha ha, có lẽ lúc đó anh ấy cũng buồn bực lắm vì đang yên đang lành lại bị bọn người chơi cấp thấp như chúng tôi nhảy vào gây sự.”

“Sau đó thì, anh ấy rất lợi hại, chỉ cần 20 giây đã giết sạch cả đội, cuối cùng chỉ còn lại mình tôi.”

“Khi đó Sở Dương làm ra vẻ tốt bụng vô cùng, còn tự nguyện để tôi đánh mà không thèm chống cự, nhưng mà tôi vốn chỉ là một người chơi nhỏ bé cấp thấp thì làm sao đánh lại được anh ấy? Đánh suốt cả 5 phút

đồng hồ mà cột máu của anh ấy vẫn không giảm chút nào, cho nên tôi cực kỳ tức giận, mắng anh ấy là đồ có bệnh, nói anh ấy muốn chém muốn giết muốn róc thịt tôi gì thì tùy, nếu không phải thả tôi đi trước.”

“Sau đó anh ấy đột nhiên hỏi: Tôi có thể làm nữ nhân của anh ấy được không?”

“Tôi chứ anh ấy là đồ có bệnh, không thèm để ý đến anh ấy nữa mà nghênh ngang rời đi, nhưng mà sau đó anh ấy hết lần này đến lần khác đều làm âm hồn bất tán suốt ngày quẩn lầy tôi. Mỗi ngày đều lôi tôi chạy khắp nơi, giúp tôi ngồi suốt cả đêm chong mắt bắt chuột (~~> cái này có lẽ là tìm trân thú trong game), mang tôi đi Tàn Hoàng Địa Cung đánh quái kiếm điểm kinh nghiệm, lúc không có việc gì làm thì đưa tôi lên đỉnh Bạch Sơn ngắm tuyết, hơn nữa đám bạn bè của anh ấy vừa nhìn thấy tôi đã nhất mực gọi tôi là chị dâu...”

Tô Diêu trên gương mặt nhỏ nhắn ửng hồng hiện ra nụ cười ngọt ngào mà ngượng ngùng, tựa hồ như đang cố gắng tái hiện lại khoảng thời gian đẹp đẽ trước đây.

“Sau này rốt cục tôi cũng thỏa hiệp, chấp nhận làm nữ nhân của anh ấy. Chúng tôi ở trong game kết bạn đại khái cũng được vài tháng, cuối cùng trong một lần anh ấy đến thành phố Z tìm bạn mà tình cờ gặp được nhau.”

Sau đó yêu nhau...Trì Thủy Mặc trong lòng nói tiếp.

Tô Diêu dừng lại trong chốc lát, sau đó cười khổ: “Thực ra nếu như tình cảm hai bên đều đã phai nhạt, chia tay vốn cũng không phải là vấn đề lớn gì. Nhưng hai người chúng tôi đang yêu nhau mà lại đành phải buông tay chấp nhận thực tế, đó là điều khiến tôi không cam tâm nhất.”

“Thật ra sau khi chia tay chúng tôi cũng đã từng thử làm bạn... Nhưng thật khó, cho nên tôi bắt đầu tự thuyết phục mình đừng nên liên lạc với anh ấy nữa, mà tôi nghĩ anh ấy cũng có dự định như vậy... Ha ha, chẳng qua là không nghĩ tới, anh ấy kết hôn thật sớm quá.”

Cô thở dài một hơi rồi mở miệng nói tiếp: “Anh ấy đã từng nói, nếu tôi tìm được một nửa đời mình, anh ấy nhất định sẽ kiên trì vì tôi mà sống độc thân...”

Nói xong cô đột nhiên bật cười: “Nhưng mà đây không phải là kết cục tốt nhất rồi sao? Nếu đã không được ở bên nhau, hà tất phải quần xem ai kết hôn trước ai kết hôn sau? Có lẽ đầu óc tôi đúng là có bệnh rồi, rất tốt rất tốt, quả thực là vô cùng tốt, ít nhất tôi cũng không cần phải cảm thấy ngộp thở khi đối diện với cha mẹ anh ấy, không cần phải đau khổ vì nhớ thương nữa...”

“Lão nương rốt cục cuối cùng cũng có thể tự do thoải mái đi tìm nam nhân khác rồi! Hừ!”

Trì Thủy Mặc trầm mặc nghe, cho đến khi Tô Diêu nói ra câu này mới chậm rãi mở miệng: “Tốt lắm, vậy tôi lệnh cho em, phải tới tìm tôi!”

Không biết có phải do hắn nói quá nhỏ hay không mà Tô Diêu dường như không nghe thấy được, chỉ lẳng lặng nhìn chén nước trong tay, một hồi lâu sau mới nói: “Tôi muốn hát.”

Trì Thủy Mặc cười cười: “Được.”

Cô để chén nước xuống, nghiêng nửa người nằm lên trên chiếc giường rộng rãi êm ái, từ tốn mở miệng hát lên một khúc.

Giờ khắc này đột nhiên cảm thấy vô cùng quen thuộc

Giống như hôm nay là những gì tái hiện lại của ngày hôm qua

Em không biết liệu chúng mình có còn có thể yêu nhau nữa không?

Chỉ sợ tất cả chỉ là tự lừa dối lòng mình mà thôi

Yêu và được yêu vốn là không giống nhau

Em vẫn biết yêu là phải đau đớn

Nhưng em không cách nào có thể kiềm chế được bản thân

Cố gắng vì anh mà thay đổi

Từng giờ phút được ở bên cạnh anh đối với em là vĩnh cửu
Phảng phất mới ngày hôm qua
Mà ngày hôm nay đã trở nên xa xôi biết mấy
Hai mắt nhắm chặt vẫn thấy rõ hình bóng anh
Đáng tiếc không phải là anh đi cùng em suốt cuộc đời này
Em bước từng bước trong bóng đêm mịt mùng lạc lối
Cảm ơn anh người đã đưa em ra ngoài ánh sáng
Và dành hết sự dịu dàng cho em
Em vốn nghĩ vẫn còn có thể quan tâm chăm sóc cho anh
Có thể vì anh không quản ngại khó khăn vất vả
Hi vọng có một ngày trời cao sẽ hiểu được lòng em
Cố gắng vì anh mà thay đổi

Từng giờ phút được ở bên cạnh anh đối với em là vĩnh cửu
Phảng phất mới ngày hôm qua
Mà ngày hôm nay đã trở nên xa xôi biết mấy
Hai mắt nhắm chặt vẫn thấy rõ hình bóng anh
Đáng tiếc không phải là anh đi cùng em suốt cuộc đời này
Em bước từng bước trong bóng đêm mịt mùng lạc lối
Cảm ơn anh người đã đưa em ra ngoài ánh sáng
Và dành hết sự dịu dàng cho em
Đáng tiếc người cùng em đi hết con đường không phải là anh
Cảm ơn anh người đã đưa em ra ngoài ánh sáng
Và dành hết sự dịu dàng cho em
Để em có thể ấm áp gọi tên anh

Sở Dương

Anh từng hứa sẽ bên em suốt đời, nhưng cuối cùng chúng ta vẫn chỉ là những người qua đường
Anh có thể cùng người còn gái khác đi hết con đường này, vậy thì em cũng có thể
Chỉ là điều tiếc nuối duy nhất của em
Người bên cạnh em... không phải là anh
Đáng tiếc không phải là anh...

Suy nghĩ của tác giả:

...Một câu chuyện tình thật quá đơn giản a! =____=

Xấu hổ quá!

20. Chương 20

Trở lại thành phố Z, Tô Diêu trong lòng tràn ngập sự đau buồn cùng tưởng niệm... Sinh sống hai mươi mấy năm ở cái thành phố này, đây là lần đầu tiên cô chân chính cảm thấy nơi đây là nhà của cô, là nơi cô đã gắn bó suốt một chặng đường dài.

Từ nay về sau, lòng cô sẽ hoàn toàn hướng về nhà. Tất cả những gì về thành phố A kia, kể từ đây sẽ không còn nữa. Cô cũng không cần lưu luyến... Hôn lễ của hai người bọn họ cuối cùng lại biến thành tang lễ của chính bản thân cô. Cô đã chôn sâu trong tiềm thức một đoạn tình cảm dài. Hoàn toàn cáo biệt.

Nếu ở thành phố A còn điều gì khiến cô vẫn để tâm, thì đó chính là Trì Thủy Mặc.

Do buổi tối hôm đó cô uống rượu quá nhiều, căn bản không rõ người bên cạnh mình là ai, chẳng qua chỉ là ngổ ngãi bày hết tâm sự của mình, chuyện tình với Sở Dương cũng vì thế mà đem kể ra sạch sẽ.

Sáng hôm sau mở mắt, liền thấy bên cạnh có một nam nhân đang ngủ say... Mọi ký ức đến lúc đó mới đột ngột ủa về, thậm chí Tô Diêu còn theo bản năng vén chăn lên, ngắm nghía một hồi xem mình có còn nguyên vẹn hay không. (Cô Tô Diêu kia cô đang nghĩ cái gì đấy hả? =_____ = ~ A.T: tác giả ơi là chị tự viết mà, đừng hỏi chị Diêu Diêu tội chị ấy =)))

Sau đó cô cũng chẳng cần nghe lời giải thích nào hết, mang theo những thứ cần thiết rồi mua vé xe trở về thành phố Z... Dù sao chuyện nhỏ này Từ Hoãn nhất định có thể xử lý tốt.

Nếu hỏi giờ phút này, người cô không muốn gặp nhất là ai?

Đương nhiên là Trì Thủy Mặc!

Cô phải tránh mặt hắn, thậm chí còn phải tìm kế đề phòng Từ Hoãn nữa — Ông trời, sao hai người bọn họ lại có thể thân thiết với nhau đến thế chứ?

Tô Diêu cũng mãi sau này mới biết được, thì ra cha mẹ Trì Thủy Mặc và cha mẹ Từ Hoãn vốn có mối thâm tình lâu năm, hai người từ nhỏ đã như hình với bóng. Cho đến khi lên đại học lựa chọn của cả hai mới bắt đầu khác nhau. Từ Hoãn chỉ muốn ở lại Trung Quốc, cự tuyệt việc ra nước ngoài du học, dứt khoát phải vào cho bằng được khoa báo chí Đại học Quốc gia. Còn Trì Thủy Mặc vốn cha mẹ cũng không áp đặt cho hắn cái gì, cho nên rất tự do mà chọn khoa mình yêu thích là công nghệ thông tin.

Dù sao đi nữa thì, Trì Thủy Mặc cùng Từ Hoãn rất thân thiết, mà quan hệ giữa cô với tên Từ Hoãn tuy gần gũi nhưng có thể nói còn thua mỗi quan hệ kia một chút, cho nên cô có thể tạm thời đưa ra kết luận: Tránh mặt Trì Thủy Mặc, cũng đồng nghĩa với việc phải tránh mặt Từ Hoãn!

Mà cũng thật đúng lúc tâm tình cô đang cần được thả lỏng, cho nên Tô Diêu trong lòng lặng lẽ quyết định, lần này phải tự nuông chiều bản thân mình một chút.

Thời điểm Từ Hoãn mở hộp thư liền thấy có tin nhắn gửi đến đang chớp chớp không ngừng, mở ra mới biết đó là tin nhắn của Tô Diêu.

< Hoãn Hoãn, ta xin được nghỉ phép một tháng (tất nhiên là chức vụ và tiền lương vẫn phải được bảo toàn như cũ), ta đi du lịch cho nên đừng tìm ta. Hắc hắc, tài khoản và mật mã nhân vật game của ta ngươi cũng biết rồi, trong kho đồ có một ít bình máu đặc chế dùng để PK, có thời gian thì nhớ giúp ta bán chúng. Còn nữa, ta rút lui khỏi Ảo Ảnh, tuy nhiên ta muốn ngươi bảo đảm vẫn phải để hai bang kết liên minh. Về phần ngươi, cứ an tâm mà làm việc cho tốt, đừng quá nhớ ta mà sinh bệnh nha, ha ha — Tô Diêu. >

Từ Hoãn nháy nháy chớp chớp đôi mắt một hồi, rốt cục cũng hiểu được chuyện gì đang diễn ra.

“Tô Diêu, đồ nữ nhân xui xẻo chết tiệt này!”

Vô duyên vô cớ chơi trò mất tích, hại hắn biết làm cách nào thông báo với Trì Thủy Mặc đây? Mà hắn lại chính là người gọi đại thần đến thành phố A để tìm cô, vốn là muốn tạo cơ hội cho hai người — Hừ, bây giờ thì tốt rồi, Trì Thủy Mặc có thời gian, mà nha đầu Tô Diêu kia lại không cho phép.

Trong đầu Từ Hoãn bắt đầu hiện ra đủ loại kết cục bi thảm của chính bản thân mình.

Nhìn thấy Từ Hoãn đăng nhập vào game, mọi người đồng loạt xúm lại, hỏi thăm tới tấp:

[Đồng minh] Phi Thành Vật Nhiều: “Lão đại, phó bang chủ của chúng ta là xảy ra chuyện gì vậy? Làm sao vô duyên vô cớ lại tự nhiên rút khỏi bang?”

[Bang hội] Thiên Sơn đồng mõ: “Đúng vậy a, người nói xem rốt cục đang phát sinh chuyện gì? Người và Yêu tinh không phải rất thân thiết sao? Chẳng lẽ cô ấy lại không nói qua lý do cho người?”

[Bang hội] Đường tăng của Thái cô nương: “Ai Di Đà Phật, lão nạp đây có nhiều năm kinh nghiệm trong việc này rồi, bây giờ thử phán đoán một chút...”

Mọi người tập trung cao độ đổ dồn mắt về phía Đường tăng: “Nói thử xem.”

Hắn chậm rãi phun từng chữ: “Nhất định là đã có chuyện xảy ra.”

Àm! Mọi người té ngửa, cảm phần giờ ngón tay giữa lên: “Đồ bệnh thần kinh!”

Từ Hoãn lúc này mới cau mày nghĩ thầm, nữ nhân kia chạy đi trốn cũng không nói chút gì cho bọn họ biết sao?

[Đồng minh] Bảo Bối Điểm Điểm: “Cái này...Yêu Yêu nói...”

Như nghĩ thấy được mùi của đầu mối, mọi người lần nữa lại đồng loạt vênh tai lên nghe.

Điểm Điểm nuốt nước miếng một cái, lát sau mới hắng giọng chậm rãi nói từng chữ từng chữ: “Yêu Yêu nói, cô ấy có cái này muốn cho mọi người. Tất cả đến quảng trường lớn thành Lạc Dương đi.”

Mọi người nhất thời rơi vào trầm mặc, lát sau nhóm người rốt cục cũng gom lại tại quảng trường.

Điểm Điểm sau khi chờ tất cả đến đông đủ cuối cùng cũng lấy từng trang bị ra phân phát cho từng người.

“Cái này là Mộc Thủy Thiên Kiên, cho Thiên Sơn đồng mõ. Bởi vì lần trước Yêu tinh tình cờ tìm được nguyên liệu cho nên làm được cái này.” Nói xong cô nhấp chuột đến chỗ Thiên Sơn chọn giao dịch.

“Bùa hộ mệnh này là Yêu tinh cho Đường tăng, Yêu tinh bảo công kích ngoại công của người khá yếu, tốt nhất nên mang theo bên mình một cái, là Yêu tinh mới làm được từ hai ngày trước. ” Tiếp tục giao dịch.

“A Di Đà Phật, Yêu tinh thí chủ thật sự rất thích làm người khác vui vẻ a, quả là...”

Không đợi Đường Tăng của Thái cô nương nói xong, đám người đã nhất loạt nhảy vào hắn đập hội đồng.

“Cái này cho Phi Thành Vật Nhiều...”

“Cái này cho Bang chủ...” Cô nhìn Độc Cô Cửu Tiệp một lúc rồi nhấp vào ô giao dịch.

“Cái này...”

“Cái này...”

Kéo dài suốt cả mười phút đồng hồ, Điểm Điểm rốt cục cũng đem hết trang bị phân phát xong.

Mọi người cầm trong tay mấy món đồ Yêu Nữ để lại, nhất thời tất cả đều rơi vào trầm mặc.

Phi Thành Vật Nhiều phun một câu, đại diện cho nỗi nghi ngờ lớn của tất cả mọi người: “Phó bang chủ là định rửa tay gác kiếm sao?”

Không khí lại càng trở nên quỷ dị.

[Đồng minh] Độc Cô Cửu Tiệp: ” (Biểu cảm tức giận) Chết tiệt! ...Đồ nữ nhân không có trách nhiệm không có đạo đức không có lương tâm!”

Mọi người: “...”

Cho nên vào một ngày một tháng một năm nào đó, mọi người trong Server Hư Cấu đột nhiên nhìn thấy ở quảng trường thành Lạc Dương, một đám người chơi tai to mặt lớn đứng chung một chỗ, trong tay ai cũng cầm một thứ trang bị, người người trầm mặc, vẻ mặt bi thương.

Người qua đường Giáp: “y, đứng lại nhìn một chút coi, những người đó đang làm cái quái gì thế?”

Người qua đường Ất: “Không biết a, họ đứng đó được một hồi lâu rồi, ta cũng chả biết đầu cua tai nheo thế nào nữa.”

Người qua đường Bính: “Ai nha, hai người đứng là đồ ngu a, chẳng phải liếc một cái là nhìn ra liền sao, họ rõ ràng là đang mở lễ truy điệu đó!”

(Từ Hoãn: ...Người nhất định phải chết!)

Đôi lông mày của Từ Hoãn đã nhăn tít đến độ không thể nhăn thêm được nữa, tự nhiên nha đầu Tô Diêu kia lại bỏ đi chỉ để lại cho hắn mấy dòng chữ... Cô thật sự là không chơi game nữa sao? Như vậy... Đại thần phải làm thế nào bây giờ?

Từ Hoãn bắt đầu cảm thấy cực kỳ đau đầu, trăm phương ngàn kế nghĩ cách mở miệng với Trì Thủy Mặc.

[Đồng minh] Hoãn Hoãn Nhị Hành: “Thôi mọi người giải tán đi. Yêu tinh cũng không nói rõ cô ấy đi đâu, chẳng qua chỉ là đi du lịch một vài ngày mà thôi.”

Mọi người trợn mắt nhìn nhau, đang muốn lên tiếng hỏi thì bỗng nhiên một giọng nói băng hàn cực kỳ lạnh lẽo đột ngột vang lên.

“Thật sự là đi du lịch sao?”

Tất cả đồng loạt quay đầu, liền thấy Hách Liên Thu Thủy một thân Khô Lâu Chiến Giáp, mái tóc màu bạch kim tung bay trong gió.

Hách Liên Thu Thủy lạnh lùng đi qua đám người, đối mặt với Hoãn Hoãn Nhị Hành: “Cô ấy nói đi du lịch?”

“...Nhấn lại như vậy a.”

Hách Liên Thu Thủy không nói thêm lời nào, chiếc mặt nạ che kín hết khuôn mặt làm cho mọi người không một ai nhìn ra hắn đang có loại biểu tình gì.

Nhìn thấy tất cả mọi người đã sắp bị hàn khí tỏa ra trên người Đại thần làm cho đóng băng hết, Phi Thành Vật Nhiều lúc bấy giờ mới gom góp chút can đảm còn sót lại mở miệng pha trò:

“Cô gia đừng tức giận a, không chừng phó bang chủ có việc gấp cho nên mới phải đi vài ngày cũng nên. Người nhìn xem, phó bang chủ cho chúng ta không ít trang bị, khẳng định cũng để lại cho người cái gì đó.” Hắn vừa nói vừa quay sang Bảo Bối Điểm Điểm nháy mắt kịch liệt: “Điểm Điểm, lễ vật của cô gia đâu?”

Bảo Bối Điểm Điểm lấm lét sợ sệt nhìn Hách Liên Thu Thủy, không còn cách nào khác đành phải ấp a ấp úng nói: “Không có...Yêu Yêu không hề để lại gì cho cô gia a.”

Sắc mặt Phi Thành Vật Nhiều nhất thời đen lại như được tận mắt chứng kiến ngày tận thế.

Nhìn biểu cảm trên mặt Phi Thành Vật Nhiều bây giờ, Từ Hoãn cũng phải cúi mình bội phục công lực thay đổi sắc mặt siêu nhanh chóng của hắn. Thật ra thì không riêng gì Phi Thành Vật Nhiều, tất cả mọi người cũng một phen vã mồ hôi, vạn nhất Yêu Nữ mà không để lại cho Hách Liên đại thần bất cứ cái gì, chỉ sợ bọn họ nhất định sẽ trở thành vật hy sinh dưới tay đại thần a!

Hách Liên Thu Thủy từ tốn mở miệng: “Không cần, ta nhận được lễ vật của cô ấy rồi.”

Nói xong hắn tiếp tục cười lạnh: “Lễ vật cô ấy tặng cho ta, ta vừa đăng nhập liền lập tức nhận được, tuyệt đối là độc nhất vô nhị.”

Hoãn Hoãn Nhị Hành tròn xoe mắt hỏi: “Là cái gì?”

Sau màn trầm mặc, mọi người cuối cùng cũng nhận được câu trả lời của Hách Liên đại thần, hàn khí bắn ra tứ phương tám hướng khiến tất cả đều không rét mà run: “Thông báo của hệ thống cưỡng chế ly hôn!”

[Tin chiến thắng] Bổng bang chủ lực Hách Liên Thu Thủy thành công giết chết người chơi Phong Khởi Vân Dương của bang hội [Cuồng chiến thiên hạ], khiến cho [Hồng hoang đế đô] trên giang hồ uy danh đại chấn.

[Tin chiến thắng] Bổng bang chủ lực Hách Liên Thu Thủy thành công giết chết người chơi Cô Lang của bang hội [Thủy nhất dương], khiến cho [Hồng hoang đế đô] trên giang hồ uy danh đại chấn.

[Tin chiến thắng] Bổng bang chủ lực Hách Liên Thu Thủy thành công giết chết người chơi Hiên Viên Chiến Thiên của bang hội [Vân Trung thành], khiến cho [Hồng hoang đế đô] trên giang hồ uy danh đại chấn.

[Tin chiến thắng]...

...

Mọi người nhìn thấy bang chủ đại thần đi giết người không ngừng nghỉ, cộng thêm trên kênh [Thế giới] bọn cừu nhân đang chửi ầm lên, nhất thời cảm thấy vô cùng lo lắng.

Từ Hoãn lại càng than thở, Tô Tô a, người chơi trò gì không chơi, lại đang yên đang lành dùng một phát mất tích, rồi lại ly hôn... Đại thần lần này thật sự nổi giận rồi a!

Liên tục kéo dài suốt một tuần liền, Hách Liên đại thần mỗi lần đăng nhập công việc chính đều là đi giết người. Cừu nhân thì không cần phải nói, đến ngay cả người vô tội chỉ cần rơi vào tầm mắt hắn, chính là không thể có cơ hội sống sót trở về.

Một tuần lễ, Hách Liên đại thần đã thay Yêu Nữ mất tích biến thành đại ác ma đứng đầu bảng xếp hạng. Mỗi ngày đều thấy chiếc búa lớn đầm máu bay lượn trên đầu, khiến cho phần lớn người chơi suốt ngày chỉ lo đề phòng, tìm đủ kế để bảo toàn tính mạng.

Nhưng mà thật may mắn, lộ trình mỗi ngày của Đại thần cũng có thể coi như đã được định sẵn và cứ lặp đi lặp lại. Đầu tiên là Thiên Đô, đến Kính Hồ, sau đó là núi Vô Lượng, Trường Bạch Sơn, phủ Hoàng Long, rồi Tây Hồ, và cuối cùng là Mai Lĩnh. Chỉ cần nắm được thời gian đại thần online và dứt khoát tránh xa những địa điểm đã kể trên ra, thì tính mạng có thể coi như được bảo toàn.

Bất quá mọi người cũng không khỏi cảm khái: Quả không hổ là vợ chồng, đến cả cảnh tượng lúc giết người cũng thật là giống nhau a!

Từ Hoãn mở bảng thông tin của Hách Liên Thu Thủy ra, nhìn thấy đại thần đang ở Mai Lĩnh thì không khỏi tự than thở.

Mỗi ngày Hách Liên đại thần đều đến nơi Yêu Nữ thích nhất, cho nên không cần nghĩ Từ Hoãn cũng có thể biết được tọa độ chính xác của đại thần là ở đâu.

Hắn nhanh chóng điều khiển nhân vật, lấy Thần Lộc ra, lập tức chạy đến Mai Lĩnh.

Khô Lâu chiến giáp nam nhân đang ngồi ngay ngắn ở bờ sông Mai Lĩnh sóng gợn hiền hòa, cả người hắn tản mát ra một hơi thở lãnh khốc.

Từ Hoãn không khỏi cảm thấy hoài nghi, lẽ như đúng là Trì Thủy Mặc lúc này không ngồi trước máy vi tính mà chỉ treo máy, chẳng lẽ không có ai dám đến khiêu khích báo thù sao?

Nhưng mà so với công phu hiện nay của đại thần, thiên hạ có lẽ không ai sánh bằng.

Hách Liên Thu Thủy khẽ mở hắc mâu đen thẳm nhìn người vừa đến, sau đó lại tiếp tục nhắm lại như chưa có chuyện gì xảy ra.

Hoãn Hoãn Nhị Hành đi đến bên cạnh Hách Liên Thu Thủy rồi cũng ngồi xuống, ánh mắt tò mò của hắn nhìn chằm chằm vào khoảng không trước mặt: “Không có Tô Tô, không khí chơi game cũng ảm đạm hơn hẳn.”

Hách Liên Thu Thủy không để ý đến hắn, tiếp tục nhắm mắt dưỡng thần.

Hoãn Hoãn Nhị Hành cười nói: “Có cần phải lạnh lùng như vậy không?”

Đại thần vẫn không mở mắt, chỉ có đôi môi là khẽ mấp máy: “Có gì thì mau nói.”

Hoãn Hoãn Nhị Hành thoát nhìn hết sức đắc ý: “Không muốn biết Tô Tô đang ở đâu sao?”

Vốn là hần muốn định khiến cho đại thần phải một phen cầu xin, nhưng thật không ngờ, hắc y nam tử đã biến mất trước mắt hần từ lúc nào.

Mở bảng hảo hữu ra, chỉ còn một biểu tượng màu xám tro.

— Đại thần đăng xuất rồi!!!!

Hoãn Hoãn Nhị Hành nhất thời giật mạnh một cái, lâm vào tình trạng dở khóc dở cười.

Bất chợt điện thoại di động để bên cạnh bỗng nhiên réo lên, Từ Hoãn hí hoáy bấm nút chấp nhận: “Uy?”

Thanh âm đầu bên kia có chút mệt mỏi: “Cô ấy ở đâu?”

Từ Hoãn nhướn mày: “Người không phải là không muốn biết sao? Tự đứng lại logout, làm như ta không...”

Trì Thủy Mặc cất giọng cắt đứt bài đàm nhảm của Từ Hoãn: “Nói vào vấn đề chính.”

Từ Hoãn sau khi ngậy ngốc sững sờ một hồi lâu mới có thể phản ứng trở lại, trong lòng không khỏi oán thán ông trời tại sao không bao giờ cho hần có cơ hội “dạy dỗ” đại thần được một lần a! Hần cực kỳ không cam lòng xẵng giọng: “Tô Tô đến Lệ Giang.” (~> Lệ Giang là tên một quận lớn trong đó có thị trấn cổ cùng tên rất nổi tiếng ở Trung Quốc.)

“Lệ Giang?”

“Uhm.”

“Biết rồi, ta lập tức đi đặt vé máy bay.”

“Uy uy! Người không thêm hỏi ta làm sao mà biết được chuyện này sao?” Từ Hoãn từ nhỏ đến lớn đã sớm hình thành thói quen với việc Trì Thủy Mặc “ăn cháo đá bát”, Từ Hoãn hần rõ ràng có công lại chưa bao giờ nhận được một tiếng cảm ơn — nhưng mà, Trì Thủy Mặc tại sao hết lần này đến lượt khác cũng không chịu sinh ra lòng hiếu kỳ, tại sao không hỏi Từ Hoãn hần lấy một câu ‘Người làm cách nào’ a! Tại sao lại nhần tâm như vậy, tại sao lại nở bóp nát sự sung sướng hả hê, bóp nát cảm giác thành tựu của hần??? Tại sao không cho hần một lần được thỏa lòng hư vinh a!! Tại sao???

“Ta chỉ muốn kết quả, không quan tâm đến quá trình.” Trì Thủy Mặc nói xong một câu định cúp điện thoại, nhưng suy nghĩ một chút rồi bồi thêm: “Nếu xác định được vị trí cụ thể của cô ấy, có lẽ lúc về ta sẽ thỏa mãn lòng hư vinh của người một chút!”

Dứt lời hần cúp điện thoại.

Từ Hoãn nghe thấy từ điện thoại di động truyền đến những tiếng tút tút dài, tức đến nổi nghiêng răng nghiêng lợi. Rõ ràng là còn chưa bắt nạt được người ta đã bị người ta cấm guốc trong bụng rồi! Khó chịu, cực kỳ khó chịu a!

Hần bất chợt nhớ đến tật thích mắng chửi người khác của Tô Diêu, trong bụng cũng thâm oán hận nguyên rửa kịch liệt một phen.

Ta nguyên rửa người suốt đời này không được sống yên!!!

Cùng lúc đó, Trì Thủy Mặc đại thần bị nguyên rửa cũng đã gọi điện đặt xong vé máy bay, hần lẳng lẳng đi đến bên cạnh cửa sổ, liếc nhìn một lượt khung cảnh toàn thành phố.

Khóe miệng hần bất chợt nhếch lên thành một nụ cười lạnh.

Nữ nhân chết tiệt, lần này mang được em về, anh dám thề suốt đời này em có muốn trốn cũng không xong!

Thần Lộc

21. Chương 21

Mọi người đều nói, ở Lệ Giang, thời gian trôi qua một cách rất chậm rãi và yên bình. Nơi như thế này đúng là thế ngoại đào nguyên, khiến cho tâm hồn con người ta như được thanh lọc và trẻ lại.

Ở đây đã bốn ngày, Tô Diêu bắt đầu cảm thấy những điều này rất đúng. Tuy là quầy rượu ở đây to đến nỗi cô cũng phải phát hoảng một phen, nhưng những cơ sở vật chất hiện đại như thế này cũng không làm ảnh hưởng đến vẻ đẹp tuyệt mỹ của Lệ Giang. Thời điểm cô đi tản bộ trên con đường lát gạch xanh ngẫm sao trời, cô đột nhiên ngẫm ra, nếu bây giờ trở về, cô nhất định sẽ dùng thái độ bình tĩnh nhất để đối mặt với mọi chuyện.

Bởi vì tâm hồn cô lúc này đây, đã hoàn toàn tĩnh lặng.

Trở lại nhà nghỉ, Tô Diêu tiếp tục theo đường cũ đến quán bar. (~~> Hôm trước bà D.C có hỏi A.T một vấn đề thế này, tại sao nhắc đến “nhà nghỉ” hay “khách sạn” thì việc đầu tiên mà người ta nghĩ đến lại là cảnh tượng xxoo nhỉ? A.T nghĩ, có khi nào con người ta thời đại này quá sức thoái hóa rồi không XD

)

Chủ quán bar là một người đàn ông trẻ tuổi, ánh mắt sáng ngời, làn da ngăm đen, lúc cười để lộ ra một hàm răng đều đặn trắng bóng.

Tô Diêu ở đây được vài ngày, ông chủ này lúc nào cũng tìm đủ cách để chọc cười cô vì lí do thoát nhìn cô có vẻ quá sức buồn bã cô đơn. Hơn nữa có lần anh ta còn đề nghị cô uống thử loại rượu sở trường, khiến cho Tô Diêu nhà ta vô cùng cảm kích. Cho nên là, bất luận ban ngày cô đến đâu chơi, gặp phải loại người gì, ban đêm trước khi lên phòng đi ngủ cũng nhất định phải ghé qua chỗ này một lúc.

Chủ quầy bar nhìn thấy Tô Diêu đi tới, hăng giọng chào hỏi cô bằng chất giọng đặc sệt tiếng địa phương: “Chào, Tô tiểu thư.”

Tô Diêu cười gật đầu: “Chào buổi tối.”

Anh ta cũng gật đầu một cái, sau đó mỉm cười: “Tối nay có muốn uống gì không?”

Tô Diêu khẽ nghiêng đầu nhìn sang: “Cho một chén Margaret đi.” (~~> Margaret là tên một loại rượu vang nào nào đó =)) Do tra gu gồ ca ca thì thấy có nhiều tên rượu vang mang tên Margaret quá, cho nên ở đây cũng chả biết là loại nào)

Chủ quầy bar nghe thấy vậy lập tức lắc đầu: “Tô tiểu thư, rượu này không tốt.”

Cô bật cười: “Không đâu, anh không biết chứ, tôi rất thích cái tên rượu này.”

Anh ta lặng lẽ lấy ra một chén rượu, lát sau mới mở miệng giải thích: “Tô tiểu thư, người chế tạo ra loại rượu này chính là Đỗ Lôi Tất tiên sinh, lấy cảm hứng từ sự bất hạnh của bản thân và cái chết của tình nhân ông ấy. Margaret là loại rượu biểu trưng cho sự ưu thương, sự cay đắng của tình yêu và tình cảm lưu luyến. Tôi chỉ mong cô có thể uống loại rượu nào khiến cho bản thân mình trở nên vui vẻ khoái hoạt hơn thôi.”

Tô Diêu vểnh tai nghe một hồi, sau đó khẽ cười cười: “Vậy được rồi, nghe lời anh tôi sẽ buông tha cho rượu Margaret này. Hay là anh chọn rượu cho tôi thử xem?”

Anh ta rất nhanh lấy ra một chai Kê Vi Tửu xinh đẹp, lập tức đẩy đến trước mặt cô: “Tô tiểu thư, cô là một người phụ nữ rất quyến rũ. Vì thế chén ‘Phấn hồng giai nhân’ này, tôi mời cô.”

Tô Diêu cảm kích cười một cái nữa, nhẹ nhàng nâng ly rượu lên nhấp một ngụm, tán thưởng nói: “Thật sự cảm ơn anh, rượu này tôi rất thích.”

Chủ quầy bar chỉ mỉm cười, để lộ ra hàm răng trắng bóng.

Thưởng thức rượu xong rồi, Tô Diêu chào anh ta rồi thoải mái bước về phòng ngủ. Mới đóng cửa lại đã lập tức nhận được điện thoại của Từ Hoãn.

“Uy, Tô Tô.”

Tô Diêu không bật đèn, chỉ mở nửa cánh cửa để ánh sáng mờ ảo có thể chiếu vào, ánh trăng xuyên thấu qua ô cửa sổ tỏa ra một cảm giác nhẹ nhàng thanh thản, đầu đó quanh đây còn có thể nghe thấy tiếng nước chảy róc rách êm đềm.

“Làm sao, nhớ ta hả? Ta nhớ hôm qua vừa mới gọi cho người xong nha.”

Từ Hoãn thở dài: “Ta muốn bóp chết người.”

Cô nghe thấy vậy liền bật cười ha ha.

Từ Hoãn lại nói: “Người đó, nói đi thì liền bỏ đi luôn, rút khỏi giang hồ rồi cũng đâu cần tặng mọi người nhiều đồ như vậy? Đang yên đang lành lại làm tất cả sợ hãi một phen, người không cảm thấy cần rút lương tâm sao?”

Tô Diêu cười cười: “Giọng điệu của người đúng là giống cái đồ chiếm được tiện nghi rồi còn đòi khoe mẽ. Nếu thấy tiếc thì đợi ta về rồi bảo mọi người trả lại hết đồ cho ta luôn đi.”

Từ Hoãn cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ, một hồi lâu sau mới lên tiếng: “Nhưng mà người chả thèm để lại cho ta cái gì hết, ta cảm thấy vô cùng tức giận, kéo theo việc hậu quả hết sức nghiêm trọng.”

Tô Diêu tròn tròn mắt: “Trang bị của người mạnh như thế rồi còn muốn đòi gì nữa? Người chẳng lẽ muốn ta sạt nghiệp mới vừa lòng chắc?”

Từ Hoãn đột nhiên bật cười hắc hắc một cách rất chi là quỷ dị: “Mặc kệ, dù sao ta cũng rất tức giận, cho nên hậu quả vô cùng nghiêm trọng. Ha ha, đắc tội với ta thì người chỉ có nước chết thôi.”

Tô Diêu nháy nháy mắt mấy cái: “Từ Hoãn?”

“Ừ?”

“Người uống rượu phải không? Sao tự nhiên lại nói năng lung tung nhắm nhí thế kia?”

“...”

“Được rồi, để tỷ tỷ ta đây hát bài Hai con hổ* cho người nghe.”

“...Tô Diêu!” Cô lại nở lòng nào nhắc đến bài hát “Hai con hổ” này chứ? Hình tượng của hấn chẳng phải đã hoàn toàn bị hủy diệt trong tay nhạc thiếu nhi rồi sao? TT_____TT Mỗi lần nghĩ đến Từ Hoãn lại không khỏi lệ rơi đầy mắt.

“Ha ha.” Tô Diêu lại bật cười một cách rất chi là phách lối.

Từ Hoãn giận đến tím mặt: “Người chết đến nơi rồi, cười cái rắm gì!”

Cô càng cười lớn hơn nữa, khiêu khích nói: “Lão nương đây sống rất tốt nha. Ở chỗ này cuộc sống phải gọi là tiêu điều tự tại cực kỳ, có phải người ghen tị nên mới trù ẻo ta phải không? Không phục thì đến đây mà cắn ta nè ~”

Từ Hoãn lạnh lùng mở miệng: “Người chó có đắc ý quá sớm, yên tâm, nhất định sẽ có người đến cắn người.”

Tô Diêu “Hử?” một tiếng, chỉ nghe thấy Từ Hoãn đột nhiên ném đến một câu: “Đại thần nổi giận, cho nên người tự mình cầu phúc đi.” Dứt lời hấn dập mạnh điện thoại không thương tiếc.

Tô Diêu nhất thời cảm thấy sững sờ — Từ Hoãn vừa mới nhắc đến đại thần, chính là Trì Thủy Mặc sao?

Suy nghĩ một chút, Tô Diêu khê nhếch miệng, chẳng qua cũng chỉ là trò chơi thôi mà, game Thiên Long đâu có thiếu nữ nhân, hấn ta đại thần như thế chẳng lẽ lại thiếu nữ nhân để phải bám theo một Yêu Nữ như cô! Đúng là đùa người!

Tô Diêu vừa gấp điện thoại lại vừa lầm bầm: “Anh ta nhiều lắm cũng chỉ là không có gan chấp nhận thực tế thôi.”

Thình lình đằng sau lưng cô truyền đến một thanh âm băng hàn lạnh lẽo: “Ý của em là, em nghĩ rằng có thể vứt bỏ được tôi?”

Tô Diêu sợ hết hồn giật thột một cái, chiếc điện thoại di động cũng đã rớt bộp trên mặt đất từ lúc nào.

Nhìn thân ảnh cao lớn mờ mờ ảo ảo phản chiếu lên chiếc cửa sổ đối diện đang từ từ từng chút một tiến lại gần mình, Tô Diêu nhất thời cổ họng nghẹn ứ, không kịp để ý đến câu nói vừa rồi của ‘người lạ mặt’, trong đầu đột nhiên nháy ra mấy cảnh tượng máu me be bét, cuối cùng chỉ còn cách quẩn trí mở miệng kêu to: “Cứu...”

Lời vừa thoát ra khỏi cổ họng, chiếc miệng nhỏ nhắn của cô đã ngay lập tức bị bàn tay to lớn của ai đó bịt chặt.

“Ngô, ngô...” Tô Diêu ra sức dẩy dựa phản kháng.

Sau đó cô chỉ nghe thấy thanh âm kia lại vang lên, trộn lẫn dáng vẻ cười như không cười: “Yêu Nữ của ta, thật khó thấy được em cũng có lúc tỏ ra sợ hãi như thế này.”

Tô Diêu mở to hai mắt, cố nhìn xem người đó là ai.

Người đó tựa hồ như biết được ý đồ của cô, khẽ cười một tiếng rồi bước vòng qua, trực tiếp đứng dưới ánh trăng, khiến cho hai người lúc này đây đã mặt-đối-mặt.

Tô Diêu giật mình nhìn khuôn mặt tuấn tú nhưng tà ác vô cùng kia, vẻ cười như không cười, con ngươi đen sâu thẳm bắn ra những tia lạnh lẽo băng hàn đến chết người —

Trì Thủy Mặc!

“Biệt lai vô dạng, nương tử đại nhân!” (~~> Tạm edit là: “Muội có khỏe không, nương tử đại nhân!” ~ “Biệt lai vô dạng”, lần đầu A.T cứ nghĩ nó là “mất tích thật lâu quá”, nhưng sau tìm hiểu được thì nó lại là câu hỏi giống như “có khỏe không?” khi 2 người lâu ngày không gặp nhau, ở đây A.T để câu Hán vì nghe êm tai hơn, với lại cũng thích câu này nữa)

Tô Diêu ngồi trên một chiếc ghế nhỏ đơn giản, vừa bất an vừa nghi hoặc nhìn Trì Thủy Mặc đang im lìm đứng bên cạnh cửa sổ: “Trì tổng, sao anh lại tới đây?”

Trì Thủy Mặc xoay người liếc mắt nhìn cô: “Làm sao vậy, cưỡng chế ly hôn cho nên không còn là phu quân nữa, biến thành Trì tổng rồi?”

Tô Diêu cau mày, trên thực tế vốn không phải cô vẫn gọi hắn như vậy sao? Hắn trước đây cũng không dị nghị gì, tại sao hôm nay lại biến thành như vậy?

Trì Thủy Mặc cười như không cười: “Em chẳng lẽ không cho tôi đến Lệ Giang này là để du lịch sao?”

Hắn cố ý nhấn mạnh vào hai chữ ‘du lịch’, khiến Tô Diêu sau khi nghe xong cũng phải nhướn mày: “Anh nếu đến đây để du lịch, sẽ không nửa đêm nửa hôm chạy đến phòng tôi chứ?”

Cô cũng không phải là đồ ngốc, dĩ nhiên biết hắn đến đây là để tìm cô. Hơn nữa lúc này trong điện thoại Từ Hoàn cũng đã mập mờ nhắc tới điều này rồi.

Trì Thủy Mặc tiếp tục cười: “Anh chẳng qua chỉ là muốn đến để xem phong cảnh trong phòng em đẹp như thế nào thôi.”

Tô Diêu trừng mắt liếc hắn một cái, đồ hạ lưu!

Trì Thủy Mặc bước lại, ngồi xuống một chiếc ghế dựa gần cô: “Lão bà chạy trốn, thân là lão công, dĩ nhiên không ngại ngàn dặm tìm vợ à!”

Cô cau mày: “Anh không phải là muốn trả thù tôi vụ cưỡng chế ly hôn, cho nên nửa đêm nửa hôm mới chạy đến đây hù dọa tôi đấy chứ?”

Không đợi Trì Thủy Mặc mở miệng, cô tiếp tục lải nhải, nhưng lần này là phản bác lại chính suy đoán vừa rồi của mình: “Mà không đúng, anh vốn không phải loại người vừa nhàm chán vừa thất thường như vậy.”

Trì Thủy Mặc bất đắc dĩ chỉ còn cách cười cười.

Tô Diêu nhìn Trì Thủy Mặc cười, đôi mày nhướn lên, cặp mắt thâm sâu quét qua quét lại trên người hắn, ngược lại cũng tự làm ra một bộ dạng cười như không cười: “Vậy thì chỉ có một cách giải thích duy nhất.”

Trì Thủy Mặc cũng nhướn mày: “Nói thử xem.”

Tô Diêu hơi híp mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn khẽ ngẩng cao, có chút trêu chọc có chút xảo trá nhìn nam nhân xuất sắc trước mặt: “Tôi nói đại thần, anh yêu tôi sao?”

Trì Thủy Mặc nghe thấy cô nói vậy thì chỉ khẽ nhếch miệng, đôi mắt phượng cũng hơi nhướn lên.

Hai người nhìn nhau, trao nhau những nụ cười bí hiểm.

Một hồi lâu sau, đại thần của chúng ta mới khẽ nhấp máy đôi môi hoàn mỹ, ánh mắt tràn ngập ý cười, nhẹ nhàng đáp: “Đúng vậy.”

Trì Thủy Mặc vốn cứ nghĩ Tô Diêu sau khi nghe xong lời tỏ tình của mình nhất định sẽ trốn tránh, nhất định sẽ vừa kinh ngạc vừa xấu hổ... Nhưng thật không ngờ, trên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bây giờ chỉ có duy nhất một biểu cảm tò mò.

“Thật a?”, sau đó liền lập tức hỏi tới tấp.

“Anh yêu tôi từ lúc nào?”

“Làm sao anh lại yêu tôi?”

“Mà không đúng, chúng ta chẳng phải chỉ mới gặp nhau hai lần sao? Một lần là phỏng vấn, một lần là họp mặt bang hội.”

“Đại thần, thật không ngờ anh lại là kiểu người thích nhất kiến chung tình, vừa gặp đã yêu nha!”

Những câu hỏi ào ạt tuôn đến như thác đổ khiến đại thần có chút bất đắc dĩ. Tỏ tình cũng đã tỏ tình rồi, nhưng nghe được những câu hỏi của nha đầu này, anh không khỏi cảm thấy mình đang bị cô đùa giỡn.

Tô Diêu ngồi bên cạnh trưng ra bộ mặt ta-dây-cái-gì-cũng-biết: “Mà thực ra thì tôi cũng biết hết rồi.”

Rốt cục đại thần của chúng ta cũng chịu ngẩng đầu: “Hả?”

Về đắc ý trên mặt cô lại càng đậm hơn: “Được, tôi nói cho anh nghe, tôi hôm trước đi tham dự hôn lễ của người kia, cho dù Từ Hoãn có đi thì anh cũng không nhất thiết phải lặn lội đường xa mò đến chứ? Trừ phi...hai người có gian tình!”

Trì Thủy Mặc trả lời một cách cực kỳ bất đắc dĩ: “Tôi tự thấy mình hoàn toàn bình thường.”

Tô Diêu một bụng tức giận vặn ngược lại: “Anh dám nói đồng tính là không bình thường???”

“Tôi không phải có ý này.”

“Vậy chứ ý anh là gì?”

“...Tôi chỉ muốn nói tôi thích nữ nhân, nhưng còn mẫu người Từ Hoãn thích thì tôi không biết.”

Tô Diêu có chút thương cảm nói: “Đừng nhắc đến chuyện thương tâm của tôi nữa.”

“...Là sao?”

“Anh cũng biết đó, nhiều năm như vậy mà bên cạnh tôi chỉ có một nam nhân duy nhất là Từ Hoãn có thể phát triển vẹn toàn, vốn là định bỏ chút sức ra làm bà mối cho hắn, bây giờ phát hiện ra hắn có “ấy ấy” với anh, chẳng phải công sức của tôi từ trước đến nay là công cốc rồi sao?”

“Không đâu, hắn hoàn toàn thích nữ nhân.”

“...Nói thử nghe coi.”

“Bởi vì mỗi lần chúng tôi ra đường, nếu gặp được mỹ nữ hắn nhất định sẽ giả bộ rớt đồ mà quay lại nhặt, hoặc là ở trong game cũng thế, chỉ cần có nữ nhân xinh đẹp nào đi qua, hắn đảm bảo quay lại nhìn đến sái cổ, còn nhanh tay nhanh chân cưới con lừa của hắn đến gần tiếp cận mục tiêu nữa.”

Đại thần trầm tư trong chốc lát, rốt cục lát sau cũng phải mở miệng chữa lại: “Không đúng, thú cười của Từ Hoãn phải là một con hươu mới đúng.” (~~> Chương 20 có nhắc đến Thần Lộc của anh Hoãn đó.)

Ngay lập tức Tô Diêu ném cho hắn một ánh mắt khinh bỉ: “Thú cười của phái Tiêu Dao là con lừa chứ!”

“...”

“Anh nhìn xem, game Thiên Long này sao lại có thể đem thú cười biến thành đồ xấu hoắc như thế chứ? Ngựa thì y hệt con la, thú cười của Thiếu Lâm ai dám bảo là hổ hử? Rõ ràng là mèo bệnh thể kia; Nga Mi lại càng không phải nói, cái gì mà dám kêu Phụng Hoàng, nhìn thế nào cũng chỉ giống con gà rừng không hơn không kém! Đúng là sỉ nhục cổ nhân mà! Còn có phái Minh giáo nữa, to mồm kêu một sư tử hai sư tử, ta đây gọi nó là chó lông xồm đấy thì sao nào?”

Tô Diêu mở miệng xỉ vả liên hồi như sấm liên thanh, Trì Thủy Mặc nhẫn nại ngồi nghe một hồi, cuối cùng cũng tìm được cơ hội cắt đứt lời cô: “Vậy phái Thiên Sơn cười cái gì?”

“Gà.”

Câu trả lời cực kỳ gọn gàng.

Trì Thủy Mặc: “...”

(Thuyết minh game Thiên Long: Đó là chim ưng a!!! Cái đồ mắt mù mắt chột mắt đui này!!!!

)

Nói một thôi một hồi, cô bất chợt khựng lại, khiến cho Trì Thủy Mặc không khỏi cảm thấy có chút ngạc nhiên: “Sao thế?”

Tô Diêu nháy nháy mắt mấy cái nhìn hắn: “Chúng ta lạc đề rồi.”

Hơn nữa còn xa thật là xa =_____ =

Trì Thủy Mặc ngắt người một lúc, sau đó bật cười lớn, đưa tay lên khẽ vuốt mái tóc cô: “Tô Tô, em đúng là một bảo bối.”

Tô Diêu liếc mắt nhìn hắn: “Trị giá bao nhiêu tiền?”

Trì Thủy Mặc thu hồi nụ cười, vẻ mặt nghiêm túc đến lạ: “Vô giá.”

Tô Diêu im lặng nhìn đôi mắt đen láy mà sâu thăm thẳm của hắn, chốc lát sau đưa tay chắn giữa hai người: “Đừng có câu dẫn tôi.”

Đại thần im lặng, sau đó khẽ đứng lên, mị hoặc lên tiếng: “Tô Tô.”

Hắn có thể nhìn ra được, bây giờ thì cô đang ngượng thật rồi, ít ra Yêu Nữ của hắn, sâu trong thâm tâm vẫn có một góc nào đó mềm yếu mỏng manh, mặc dù bề ngoài cô tỏ ra vừa mạnh mẽ cứng cỏi, vừa thoải mái không kiêng dè, nhưng mà...

Kéo đôi tay đang là vật cản giữa hai người của cô xuống, Trì Thủy Mặc ôm lấy khuôn mặt cô, bắt cô phải nhìn thẳng vào mình.

“Nữ nhân, đến ở cùng với tôi đi.”

Đôi mắt to tròn sáng long lanh của cô chỉ ngược lên nhìn hắn chăm chú, hoàn toàn không nói một lời nào.

Trì Thủy Mặc bật cười: “Em đó, thoát nhìn thì hung hăng chưa ngoa đánh đá, trên thực tế thì tính cách lại giống những hạt châu tròn vô cùng nhạy cảm, chưa chạm đến đã động rồi.”

Tô Diêu định mở miệng phản bác, nhưng đại thần lần này lại không cho cô cơ hội.

“Nữ nhân, ngoài việc ở chung với tôi, em không còn sự lựa chọn nào khác.”

Dứt lời, hắn nâng khuôn mặt làm hắn nhung nhớ suốt bốn ngày qua của cô lên, nhẹ nhàng ấn xuống đôi môi kiều diễm một nụ hôn thật sâu thật dài.

Thành phố Z, Từ Hoãn chăm chú nhìn vào màn hình máy tính, những ngón tay thon dài nhẹ nhàng gõ bàn phím cực kỳ có nhịp điệu.

“Cô ấy rất tốt, Thủy Mặc đã đi tìm rồi...”

“Anh yên tâm, tôi dám cam đoan Thủy Mặc có thể chăm sóc tốt cho cô ấy...”

“Được rồi, cứ vậy đi...”

“Đúng rồi, lúc đó còn chưa chúc anh, tân hôn vui vẻ.”

“Chúc anh hạnh phúc.”

“Sở Dương.”

Nhìn chữ Sở Dương dần dần biến mất, khung chat trên màn hình cũng đã bị tắt đi, Từ Hoãn bắt giác không khỏi thở dài.

Lần đó ở tiệc cưới Sở Dương tại thành phố A, Tô Diêu đột nhiên đang yên đang lành lại bỏ chạy mất, mà Sở Dương sau đó có nói chuyện với hắn một lần, cuối cùng cũng đã biết tất cả. Mặc dù Từ Hoãn hắn là bạn thân của Tô Diêu, nhưng do Sở Dương ở tận thành phố A xa tít tắp nên thực ra hai người cũng chưa từng tiếp xúc nhiều lắm. Lần duy nhất họ “thực sự” nói chuyện với nhau chính là ở cái lễ kết hôn kia, vấn đề chính chỉ xoay quanh chuyện của Tô Diêu.

Ở đầu bên kia đất nước, Sở Dương lúc đó cũng đang thở dài. Diêu Diêu, em có biết mình đã làm cho bao nhiêu nam nhân phải vì em mà trở nên vô cùng mê muội rồi không?

Đáng tiếc, có lẽ trọn đời này...anh sẽ mãi không thể đến gần em được nữa...

Khoảng cách của chúng ta trước kia chỉ là quãng đường từ thành phố Z đến thành phố A, nay lại xa vời như Nam Cực với Bắc Cực...

Từ Hoãn không có chút gì gọi là buồn ngủ, đi tới đi lui trong phòng, thỉnh thoảng lại đưa mắt ngăm nhìn quang cảnh thành phố Z lúc về đêm. Nhìn mông lung một hồi, ánh mắt hắn không khỏi hướng đến phía nam. (~> Lệ Giang ở phía tây nam Trung Quốc, thuộc tỉnh Vân Nam.)

“Người anh em, Tô Tô xin giao lại cho người.”

Từ Hoãn bắt giác mỉm cười, trước mắt hắn tựa hồ như hiện lên một khuôn mặt.

Gương mặt quật cường của nữ nhân.

22. Chương 22

Ban đầu Từ Hoãn cứ nghĩ Trì Thủy Mặc sau khi tìm được Tô Diêu nhất định sẽ lôi cô về thành phố Z, không ngờ hai người này lại rủ nhau ở lại Lệ Giang thêm một tuần nữa.

Phản ứng của Tô Diêu đại khái là không cự tuyệt, nhưng cũng chưa hề mở miệng nói đồng ý. Chẳng qua cô chỉ nói với Trì Thủy Mặc: “Chúng ta thử gặp gỡ một thời gian xem sao, em không dám đảm bảo anh sẽ chịu đựng được em, càng không dám chắc có phải tình cảm em đối với anh chỉ là ảo giác trong game mà thôi không, ít ra em cũng nghĩ vừa thất tình cho nên mới tìm kiếm chút an ủi.”

Tô Diêu một hơi nói huych toẹt như thế, nhưng Trì đại thần vẫn một hai kiên quyết không hề ngần ngại.

Từ khi hắn biết chuyện của Tô Diêu và Sở Dương, thật ra thì không cần cô nói trắng ra như thế, hắn cũng sẽ nhanh chóng lựa chọn biện pháp này — dù sao để cô lần thứ hai bắt đầu tình yêu qua thế giới ảo cũng được, hơn nữa kết cục giữa cô và Sở Dương lại như thế kia, cho nên cô có suy nghĩ nhiều một chút thì cũng không sao. Huống chi bọn họ có thời gian, năm tháng sau này còn dài. Nghĩ vậy cho nên, Trì Thủy Mặc chỉ đáp lại cô một câu:

“Kết cục em từng trải qua với Sở Dương, tôi nhất định sẽ không để nó lặp lại một lần nữa.”

Tô Diêu nghe vậy, liền thấy cảm động không thôi.

Cho nên trong một tuần lễ này, Đại thần cùng Tô Diêu phối hợp rất ăn ý với nhau, bắt đầu chuỗi ngày dài “thử việc” làm đôi tình nhân. Mỗi ngày Trì Thủy Mặc đều mở laptop xử lý chuyện trong công ty, xong xuôi đầu đó mới cùng Tô Diêu đi dạo, thỉnh thoảng cùng mua vé đi nghe nhạc dân tộc, vài lần đi xem người ta múa trên những con đường lớn, thậm chí có lúc cả hai người đều không làm gì, chỉ yên lặng ngồi cùng nhau ở một quán cà phê, đôi lúc lại quay sang nói với nhau vài chuyện vu vơ.

Cuộc sống trôi qua tương đối vui vẻ hạnh phúc.

Tô Diêu liếc mắt nhìn Trì Thủy Mặc đang chuyên tâm làm việc ở bên cạnh một cái, bất giác phát hiện ra mình ngày càng cảm thấy thân thuộc với nam nhân này.

Mà không cảm thấy quen thuộc cũng không được, bởi vì mấy ngày này cô toàn tâm toàn lực chuyên chú vào việc nghĩ cách khiến cho đại thần đau đầu hết mức có thể, ví dụ như mỗi lần cả hai đồng loạt ra khỏi phòng (Đại thần và Tô Diêu ở phòng đối diện nhau), Tô Diêu liền lập tức ngẩng đầu lên chào hỏi một câu: “Hắc hắc, người anh em, thật là sớm nha.”

Rất nhanh sau đó, cô liền lập tức được diện kiến vẻ mặt đen thui như đất nòi của đại thần. Tô Diêu thừa nhận, vừa mới đầu có lẽ là cô không cố ý thật, nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt khó chịu cộng thêm ẩn nhẫn của đại thần, những dây thần kinh ức chế cảm xúc trong đầu cô không chịu được nữa mà bung hết ra, không biết mệt mỏi mà tiếp tục trò đùa dai đó là dây vô thần kinh của đại thần.

Dĩ nhiên loại tình huống này cũng chỉ có thể kéo dài được trong hai ngày mà thôi, đến ngày thứ ba, khi cô lại tiếp tục chào hỏi như thế, Đại thần mặt không đổi sắc nhìn cô một cái, sau đó vươn đôi tay dài ra kéo cô ôm chặt vào lòng, không nói lời nào liền hôn lên đôi môi mềm mại ngọt ngào của cô, hôn xong còn tỏ vẻ vô cùng đắc ý.

“Nữ nhân, đây gọi là cảnh cáo. Lần sau tái phạm một lần, tôi sẽ hôn em một lần.”

Dứt lời hần sáng khoái đi xuống lầu ăn sáng, để lại một Tô Diêu đang đần độn đứng trong hành lang mà nhìn với theo. Một hồi lâu sau cô mới kịp hoàn hồn, lúc này mới phát hiện ra, mình vừa rồi hình như bị đại thần chiếm tiện nghi —

“Tên họ Trì kia!” Tô Diêu oai phong lẫm liệt cúi đầu lao xuống lầu, cao cao tại thượng, hùng hực khí thế đứng trước mặt Trì Thủy Mặc mà ra sức tố cáo: “Người dám bóp ngực lão nương!! Người

”

Đại thần không thèm ngẩng đầu liếc nhìn cô lấy một cái, chỉ vươn tay ra kéo đầu cô xuống, tiện thể ấn lên môi cô một nụ hôn: “Chẳng lẽ em nghĩ tôi ăn chưa đủ sao?” Vừa nói hần vừa áp đôi môi nóng hổi lên tai cô cười cười.

Tô Diêu không nhận được lập tức đỏ mặt, quay đầu nhìn sang liền thấy cách đó không xa là vợ chồng chủ nhà nghỉ đang dùng ánh mắt như dành cho đôi vợ chồng son nhìn cô và đại thần. Con tức nhanh chóng bùng lên, cô còn đang định phát hỏa thì đã nhìn thấy ánh mắt vừa như thích thú vừa như đe dọa của đại thần.

“Nương tử nếu thích vi phu hôn thì cứ nói thẳng, không cần phải cực khổ kiếm cớ như vậy.”

Tô Diêu hoàn toàn chịu thua — đại thần không ngờ lại hèn hạ như vậy a TT_____TT Cô không còn cách nào khác đành phải oán hận ngồi xuống ăn điểm tâm.

Nhưng mà sự thật chứng minh, sách lược của đại thần rất chi là hữu dụng, khiến cho Tô Diêu không còn đủ can đảm để chọc vào đại thần nữa — nhưng dĩ nhiên tác dụng phụ cũng rất rõ ràng, đó là cô bắt đầu để hết tâm trí vào việc suy xét khoảng cách giữa hai người, hình như... đại thần không phải là người vô hại như cô vẫn tưởng, ngược lại quả thực rất vô sỉ a! Ôi ôi, có vẻ như độ lưu manh của đại thần đã vượt mặt cô rồi, hần cư nhiên dám dùng chiêu “hôn phạt” này để làm cô cảm mến mà —

Nghe đến nụ hôn của đại thần, khuôn mặt trắng trẻo của Tô Diêu lại bắt đầu đỏ ửng lên, ánh mắt cũng dừng lại trên người Trì Thủy Mặc lâu thật lâu. Rốt cục một hồi lâu sau đại thần cũng ngẩng lên nhìn cô, ánh mắt thanh tĩnh đến lạ.

“Nương tử thích ngắm vi phu đến vậy sao? Được rồi, để vi phu ngồi gần một chút cho nương tử có thể ngắm dễ hơn.”

Dứt lời hắn nhanh chóng xích lại gần cô, khiến cho câu “Cách xa em ra một chút >____<” của cô như mắc nghẹn luôn ở cổ họng. Tô Diêu bất mãn trừng mắt một cái: “Anh thích ngồi ở cái ghế này thì em tặng luôn nó cho anh đó, em đi chỗ khác ngồi.”

Trì Thủy Mặc dĩ nhiên không thả cho cô đi, ngược lại còn giơ chân ra giữ chân cô lại.

Tô Diêu hoảng hồn vừa nhảy vừa tránh né loạn xạ ngẫu, nhưng đại thần rất nhanh đã áp lại gần tai cô, giọng nói dầm vẻ khàn khàn: “Nương tử, nếu em còn lộn xộn nữa, tôi không dám chắc sẽ có chuyện gì xảy ra đâu.”

Tô Diêu nghe thấy vậy liền lập tức ngậm họng mà ngoan ngoãn ngồi im không nhúc nhích, lát sau mới bắt đầu mở miệng: “Được rồi, em không động đây nữa, anh có thể ngồi nhích ra một chút được không?”

Có trời mới biết tai là vùng nhạy cảm nhất của cô, đừng nói đến việc hắn thổi hơi vào tai cô thế kia, mà ngay cả chỉ cần ngồi gần một chút thôi cũng đủ khiến cô muốn chết rồi.

Trì Thủy Mặc nhíu mày nhìn tư thế bất thường của cô, rồi đột ngột nhích lên cắn vào vành tai cô một cái: “Không được.”

Tô Diêu giận điên nhìn hắn: “Anh...!”

“Tôi thế nào?”

“Mẹ kiếp! Đại thần thì phải có phong thái của đại thần chứ, tại sao lại tỏ ra lưu manh như thế hả?”

Trì Thủy Mặc nhướn mày: “Không cho phép em nói tục.”

Tô Diêu trợn trừng mắt, ngúng nguẩy quay đầu làm bộ không thèm để ý đến hắn nữa.

Trì Thủy Mặc đưa tay với lấy chiếc laptop, từ tốn mở miệng: “Nương tử, vi phu không thích em nói tục, nếu em còn vi phạm nữa...hình phạt là gì chắc em cũng biết.” Dứt lời, hắn nở một nụ cười vô cùng xảo trá.

“Anh... (lược bớt ba chữ “con mẹ nó” =____=) Anh đừng có một nương tử hai nương tử như thế nữa được không? Anh chẳng phải là đang sống trong xã hội hiện đại hay sao chứ? Còn nữa, lão nương đây chưa lấy chồng, đừng có mà phá hủy danh dự của em.”

Trì Thủy Mặc không phản bác, chẳng qua chỉ là tiện tay ôm lấy eo Tô Diêu nhẹ nhàng kéo cô vào lòng: “Lúc nào thì về?”

Tô Diêu dần mặt ra một hồi, sau đó nói: “Anh thích thì tự về một mình đi, em còn chưa muốn về.”

Trì Thủy Mặc từ tốn mở game ra: “Từ Hoàn hắn ta rất vội, cho rằng hai chúng ta đã xảy ra sự cố gì rồi.”

Cô trợn tròn mắt: “Đồ bà vú lảm chuyện!”

Thấy đại thần bật cười vui vẻ, Tô Diêu cũng nghiêng đầu liếc nhìn vào màn hình laptop đặt bên cạnh.

Một nam nhân che mặt nạ bạc, thân vận Khô Lâu chiến giáp đang tiêu diêu tự tại đứng đó, oai phong hùng dũng vô cùng. Thân binh trong tay được ốp bằng lam thạch lóe lên những tia sáng màu xanh chói lòa mà mị hoặc.

“Oa!” Tô Diêu không kiềm được mở miệng cảm thán. Đây là lần đầu tiên cô nhìn từ góc độ này mà quan sát đại thần nha...

Cho đến khi nghe thấy người bên cạnh phát ra những tiếng cười khê, Tô Diêu mới chợt nhận ra vừa rồi hình như mình đã trưng ra một bộ mặt si mê quá độ, cho nên có chút lúng túng chữa gượng: “Hắc, trang bị của anh thật không tệ nha.”

“Nương tử...”

“A?”

“...Vi phu còn chưa có tiền vào game vào đâu.”

(Thuyết minh của tác giả: nhân vật khi chưa tiền vào game thì chỉ nhìn được khái quát, muốn xem cụ thể rõ ràng trang bị thì phải vào game.)

“...=_____=”

Tô Diêu ngồi ngắm đại thần điều khiển nhân vật Hách Liên Thu Thủy đi PK (đồ sát) với mấy người, trong lòng không khỏi cảm thán — trước kia chẳng qua chỉ có thể nhìn đại thần PK từ góc độ của một người chơi khác, bây giờ đã có thể tận mắt chiêm ngưỡng thao tác của đại thần rồi.

Đại thần khề nhếch môi, đôi mắt phượng lóe lên, khuôn mặt hoàn mỹ hơi nghiêng, những ngón tay thon dài nhẹ nhàng lướt trên bàn phím một cách cực kỳ có kỹ thuật...Tô Diêu không khỏi một lần nữa tự biến bản thân mình thành hoa si.

Tiểu nha đầu Tô Diêu này, phải gọi là sắc nữ, hơn nữa còn là cực đại sắc nữ, thấy thích người nào thì đều nói thẳng (cứ nhìn đám nam sủng của cô là biết >____<), không hề nhả nhố giả tạo gì hết. Điều cô coi trọng đầu tiên chính là nhan sắc, nếu người nào không đẹp, hừ, còn mơ mới lọt được vào mắt cô! Hơn nữa cô còn phân loại tiêu chuẩn nhìn nam nhân và nữ nhân ra, nếu là nữ nhân, cô thích kiểu xinh đẹp gợi cảm, có thể hư hỏng một chút nhưng không thể không có đầu óc. Còn nam nhân thì tất nhiên yêu cầu phải cao hơn — Nói đến vấn đề này, Từ Hoãn trước đây cũng đã từng có lần thắc mắc về mắt nhìn người của cô khi cô và Sở Dương bắt đầu nhem nhúm ngọn lửa tình yêu.

< Tô Tô, ta rất bức nha, Sở Dương nhìn thế nào đi nữa cũng không giống mẫu người lý tưởng của người, các người lại ở cách xa nhau như thế, làm sao người lại có thể có cảm tình với hắn được? >

< Chỉ là bởi vì ta thích hắn thôi. > Tô Diêu không thêm vòng vo trực tiếp trả lời luôn.

<...Ta quả thực rất cảm khái ánh mắt nhìn nam nhân của người đó. >

< Uy, Sở Dương có điểm nào không tốt chứ? Tướng mạo tuấn tú, vóc dáng cũng cao trên một mét tám mươi nha! Uhm, tuy là hơi gầy, nhưng tuyệt đối không hề yếu đuối a, tối thiểu hắn cũng đánh thắng được ta đó! > (~~> A.T: em có thể dùng 2 chữ “bất lực” được không? =_____ =)

< =_____ = Vậy thì hắn đúng là mẫu đàn ông lý tưởng rồi, đến ngay cả người mà cũng có thể đánh được. >

< Người có phải không muốn sống nữa không? > Tô Diêu ném cho hắn một ánh mắt khinh bỉ rõ ràng rành, <...nhưng mà điểm mấu chốt chính là...>

< ??? >

< Hắn lưu manh hơn ta! >

< !!! >

Qua sự kiện lần đó đủ để Từ Hoãn có thể hiểu rõ tiêu chuẩn nhìn nam nhân của Tô đại tiểu thư rồi, mấu chốt của sự việc chính là, chỉ cần lưu manh hơn đại sắc nữ này, thì bất cứ cái gì cũng Ok tuốt!

Mà thật ra thì, Tô Diêu đối với cái này cũng chỉ là có chút “yêu cầu cơ bản” mà thôi. Nam nhân lý tưởng của cô, e hèm, là phải như thế này...

Đầu tiên là phải yêu nghiệt, vóc người phải cao lớn, lòng dạ vừa phải thâm hậu, vừa phải âm hiểm tà ác, khi chơi game cho dù có lâm vào hoàn cảnh bất lợi cũng phải tìm mọi thủ đoạn khiến cho mình không thể thất bại, bề ngoài phải tỏ ra phong lưu đa tình, nhưng trong lòng tuyệt đối chỉ được phép yêu một người duy nhất, phải có quyền có thể, phải vung tiền như rác, phải... Nói tóm lại, mẫu người Tô Diêu thích đại loại giống như ác ma Satan địa ngục vậy đó! Quan trọng nhất chính là phải đẹp hơn cô, phải cao hơn cô, phải đánh thắng được cô, và cũng phải sắc lang hơn cô! (Từ Hoãn: e hèm, ta muốn đặt một câu hỏi cho cái về cuối cùng này, “sắc lang hơn”, trên đời này người nghĩ có tồn tại loại người như vậy sao? =_____ =)

Cho nên lúc này đây, khi Tô Diêu thăm đánh giá Trì Thủy Mặc, trong lòng sớm cũng đã có chút ưng thuận...

Xét về độ Yêu nghiệt? Dạ xin thưa, đại thần đúng là phong độ bất phàm, đôi mắt phượng sáng quắc kia chỉ cần liếc qua cũng đủ làm điên đảo ỏi người rồi!

Xét về dáng người? Ánh mắt cô quét từ trên xuống dưới một lượt, cũng không tệ lắm, eo nhỏ chân dài, tuy không phải là kẻ cực kỳ cơ bắp, nhưng chỉ cần nhìn chiếc xương quai xanh khêu gợi như ẩn như hiện trong chiếc áo sơ mi kia thôi, là cô đã đủ biết hần đẹp dễ và mạnh mẽ đến thế nào, ít ra cũng thừa sức khiến cô không thể chống cự phản kháng.

Xét về lòng dạ thâm hiểm? Điều này thì tuyệt đối chính xác.

Còn âm hiểm tà ác? Trên cả tuyệt đối.

...Ánh mắt cô lại tiếp tục liếc ngang ngó dọc, rốt cục trưng ra một bộ mặt khá hài lòng.

Đại thần đang PK với Từ Hoãn say sưa, bất chợt nghe thấy thanh âm như mộng du của người ngồi bên cạnh đột ngột vang lên.

“Uy, anh rất phù hợp với tiêu chuẩn của em nha, như thế nào, có muốn làm nam sủng của trẫm không?”

Cánh tay Đại thần khựng lại vài giây, khiến cho nhân vật Hách Liên Thu Thủy do chưa kịp đánh trả cho nên đành phải ai oán ngả rằm xuống đất, máu me be bét, hoa lệ vô cùng. Sau đó trên màn hình lập tức xuất hiện vẻ mặt cực kỳ kinh ngạc của Hoãn Hoãn Nhị Hành: “Người...thua rồi???”

Đại thần gõ trả một câu: “Ta có việc bận.” Sau đó thẳng tay gấp chiếc laptop lại.

Hắn xoay người, liếc mắt nhìn khuôn mặt si mê của Tô Diêu: “Nữ nhân, em thử nói lại câu vừa rồi một lần nữa xem.”

Cô ngẩng cao đầu, nhìn chăm chú vào đôi mắt sáng quắc của đại thần: “Vào hậu cung của em, làm nam sủng của em!”

Khóe miệng đại thần khẽ giật giật.

Tô Diêu thấy vậy, bật cười đắc ý như thể hồ ly vừa mới bắt trộm được gà.

Nhưng mà...nhưng mà... đại thần ngay lập tức hạ một câu, khiến cho nụ cười của cô rất nhanh trở nên vô cùng méo mó.

Đại thần nói: “Nếu đã là nam sủng của bệ hạ, thần tất nhiên phải làm tròn bổn phận của mình, như vậy đi, tối nay để ngài thị tẩm thần, ngài nghĩ thế nào?”

Tô Diêu ngây người, nhìn đôi mắt nhuốm vẻ hài hước của Trì Thủy Mặc, lát sau mới mở miệng lắp bắp được mấy chữ: “Khoan đã...lời thoại không phải như thế...”

Trì Thủy Mặc nhích lại gần ôm lấy cô: “Nói cho em biết, tôi hoàn toàn có thể nhìn thấu được tâm can em.”

Sau đó, đại thần nhanh chóng ôm Tô Diêu vào phòng ngủ, đặt cô nằm lên chiếc giường lớn rộng rãi thoải mái.

Đặt thân thể mềm mại của cô xuống, đại thần cúi đầu nhìn sắc mặt cô, chỉ thấy trong đôi mắt trong sáng hiện lên vẻ bối rối khó che giấu.

“Tô Tô...có lẽ em không biết, em trước đây vẫn cứ cho rằng thật khó để nắm bắt tâm tư người khác, kỳ thật đối với tôi mà nói, người khó nắm bắt nhất, chính là em.”

“...”

“Em đã khó nắm giữ, trái tim em lại càng khó hơn.”

“...”

“Nữ nhân, tôi từng rất phân vân, không biết nên đoạt lấy trái tim em trước, hay là nên trói chặt cơ thể em đây?”

“??”

“Nhưng bây giờ tôi quyết định, ngay tại lúc này, đây chính là biện pháp tốt nhất!”

“!!!!”

Trì Thủy Mặc đưa tay lên che lại đôi mắt đang tròn tròn của Tô Diêu: “Kháng nghị không có hiệu quả.”

Sau đó hần cúi đầu, đem nhưng kháng nghị đang mắc trong cổ họng của cô, một mạch nuốt xuống.

Thân thể cứng ngắc của cô cũng vì thế mà dần dần trở nên vô cùng mềm mại, đại thần cứ thế gắt gao đi vào trong cô...

Ánh nắng mặt trời dịu dàng của giờ Ngọ khê chiếu vào phòng, phủ lên hai thân thể đang quấn lấy nhau ở trên giường, nhẹ nhàng mà ấm áp. (~~> giờ Ngọ nằm trong khoảng từ 11 – 13 giờ)

Cánh tay Trì Thủy Mặc như có lực, mạnh mẽ nhưng cũng dịu dàng vô cùng.

Đôi mắt cô khê hé mở, dáng vẻ ngượng ngập càng thêm mê người...

Trong phòng một màn xuân sắc.

Lúc Tô Diêu tỉnh dậy đã là buổi tối.

Cô quay đầu liếc nhìn sang bên cạnh, thấy Trì Thủy Mặc còn đang say ngủ, đôi lông mi dài khê rung động, làm thành hai cái bóng dài trên khuôn mặt tuần tú. Tô Diêu len lén đưa tay ra chạm một cái, chỉ thấy mí mắt hần giật giật rồi lại trở về yên tĩnh như lúc ban đầu.

Tô Diêu cười cười, lát sau khê ngồi dậy.

Thân thể còn rất đau nhức, nếu không phải cô đã cắn chặt môi thì chắc chắn đã phát ra tiếng kêu rồi. Tô Diêu vớ lấy một chiếc áo choàng vào người rồi đi đến bên cửa sổ, kéo một nửa rèm cửa ra, xoay mình hướng nhìn ra bên ngoài.

Cô ở lại Lệ Giang đã gần nửa tháng, sự thanh bình và yên ổn ở nơi đây dường như đã khiến cho tâm tư cô trở nên tĩnh lặng hơn trước rất nhiều, thậm chí còn cảm thấy có chút ấm áp hạnh phúc.

Việc Trì Thủy Mặc cùng cô vừa rồi phát sinh quan hệ, chính là một ví dụ tốt nhất để chứng minh.

Rốt cuộc vì lí do gì mà cô lại đón nhận? Bởi vì không khí hòa hợp thoải mái mấy ngày qua? Bởi vì bất cứ người phụ nữ nào cũng không thể cưỡng lại được một nam nhân xuất sắc như thế? Hay là chỉ bởi vì... cô đã cô đơn, tịch mịch quá lâu?

Tô Diêu suy nghĩ một hồi, bất giác thở dài.

“Hối hận rồi?”

Một thanh âm đột ngột vang lên, Tô Diêu lập tức xoay người lại, thấy Trì Thủy Mặc không biết đã tỉnh dậy từ lúc nào, đang gối đầu lên cánh tay, ánh mắt gắt gao chăm chú nhìn cô.

Tô Diêu đi đến bên giường rồi ngồi xuống, cười khê: “Cùng với một nam nhân chất lượng tốt như anh làm chuyện đó, em tại sao lại phải hối hận chứ?”

Trì Thủy Mặc nhìn chằm chằm vào cô: “Tô Tô, tôi không hối hận, có thể em nghĩ tôi lợi dụng lúc em gặp khó khăn mà làm điều đó với em, nhưng tôi...”

Tô Diêu lắc đầu, cắt ngang lời hần: “Anh không sai.”

Chúng ta hoàn toàn không sai, phát sinh ra chuyện này cũng chỉ là điều sớm muộn mà thôi.

Hai người trầm mặc nhìn nhau một hồi lâu, bỗng Tô Diêu đột nhiên bật cười, nụ cười đẹp đẽ tà mị như đoá hoa chứa độc, làm cho người ta phải trầm mê, dù cho trúng độc cũng là cam tâm tình nguyện.

Trì Thủy Mặc đưa tay lên nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt cô: “Em cười cái gì?”

Tô Diêu nháy nháy mắt mấy cái: “Em nhớ có người từng nói, ở Lệ Giang điểm lệ rất dễ nảy sinh chuyện đó, trước kia còn chưa tin, bây giờ chính mình đã được thực nghiệm rồi.”

Trì Thủy Mặc cũng cười, chà chà chiếc mũi nhỏ nhắn của cô: “Em đó”, hần vừa nói vừa đem cô ôm chặt vào lòng.

Tô Diêu cảm nhận được hơi ấm từ trên người Trì Thủy Mặc truyền đến vô cùng dễ chịu, một hồi lâu sau mới mở miệng: “Chúng ta trở về thôi.”

Đại thần đưa tay vuốt vuốt mái tóc dài đen mượt của cô, khẽ đáp: “Được.”

Suy nghĩ của tác giả:

Đáp ứng nguyện vọng của quần chúng nhân dân — tôi đã dùng hết sự vô sỉ mặt dày của mình mà viết ra rồi! >_____<

Tôi vốn nghĩ đi nghĩ lại, nghĩ hết cả nửa ngày, không biết có nên viết chi tiết quá độ hơn không, cuối cùng cũng quyết định “buông thả” cho hai người đó.

Đại thần biến thái mặt dày tràn đầy tinh lực, Tô Diêu trăm phần sắc nữ không sai, trước một bước ngoạn tình yêu thế kia...

Thôi thì có chút cảnh giường chiếu là được rồi — tả qua loa đại khái cho mọi người cùng vui vẻ.

Cũng không biết các vị có hài lòng với việc tiến triển nhanh như vậy không a?

=_____ =

Thôi cho tôi đặt cục gạch!

23. Chương 23

Sau khi trở về từ Lệ Giang, ba người Trì Thủy Mặc, Từ Hoãn và Tô Diêu tụ tập lại cùng nhau ăn một bữa cơm.

Thời điểm Từ Hoãn nhìn thấy hai người, nhất thời kích động mà chạy đến ôm chầm lấy Tô Diêu: “Tô Tô, người đã trở về rồi a. Không có chuyện gì xảy ra đó chứ? Không thiếu tay thiếu chân gì đâu đúng không?” Hần vừa nói vừa xoay cô một vòng, sau một hồi nhìn không chớp mắt mới từ tốn gật đầu: “Không tệ không tệ, nhưng mà tên háo sắc kia lại không quản đường xa chạy đến tìm người thì, thật đúng là đồ không có mắt mà.”

Trì Thủy Mặc mặt hơi biến sắc lập tức đưa tay ra kéo Tô Diêu ôm vào trong ngực: “Sở hữu cá nhân, tránh xa ra một chút.”

Từ Hoãn mắt chữ A miệng chữ O nhìn hai người trước mặt đang tỏ ra vô cùng thân mật, lát sau dùng dùng nổi giận nhìn Tô Diêu: “Được lắm, ta tốn công tốn sức nuôi người bao nhiêu năm như vậy, có nam nhân khác liền quên ngay sự huynh, hừ!”

Tô Diêu khước miệng có chút co giật: “Người vẫn chưa đi gặp bác sĩ tâm thần có đúng không?”

Trì Thủy Mặc ấn cô ngồi xuống bên cạnh mình, xong xuôi đâu đó rồi mới đá Từ Hoãn văng ra chỗ ngồi xa nhất: “Ta có quen hai vị bác sĩ rất nổi tiếng, Từ Hoãn người lúc nào đi khám chỉ cần nói tên ta ra là được.”

Từ Hoãn biểu lộ một vẻ mặt hết sức khinh thường: “À há, vậy ra tiểu tử người cũng từng đi khám bệnh rồi có đúng không?”

Tô Diêu ngồi bên cạnh nhìn hai người bọn họ đấu võ mồm, tâm tình rất thoải mái yên lặng thưởng thức, không hề nói xen vào một câu nào.

Đại thần vừa gấp thức ăn cho cô vừa lơ đãng nói với Từ Hoãn: “Cuối tuần nhớ hoãn tất cả công việc lại.”

“Có việc a? Vậy quỳ xuống van lạy ta đi, ta sẽ xem xét.”

“...” Tô Diêu chẳng nói chẳng rằng, trên mặt tràn ngập hắc tuyến.

Trì Thủy Mặc theo thói quen đáp lại ngay: “Đừng có nói nhảm nữa, giúp chuyển nhà.”

Tô Diêu cùng Từ Hoãn nghe thấy vậy đều cảm thấy rất chi là buồn bực: “Anh/Người dọn nhà sao?”

“Không phải, là Tô Diêu.”

“Tô Tô?” Từ Hoãn trưng ra một bộ mặt vô cùng khó hiểu: “Người muốn dọn nhà?”

Hắn quay đầu lại, chỉ thấy một Tô Diêu cũng đang dần thối mặt giống hệt mình: “Không có.”

“Có,” Trì Thủy Mặc nhàn nhã rót một chén nước: “Cuối tuần sẽ dọn nhà.”

Từ Hoãn nhìn Đại thần một cái, nhướn mày một cách hết sức khinh bỉ: “Dọn đi đâu?”

“Nhà ta.”

“Phụt —” Kể từ khi cô quen với đại thần, đây là lần thứ hai cô bị dính đòn của đại thần mà phun nước tùm lum ra khắp nơi.

Ăn cơm xong, Trì Thủy Mặc liền lấy xe đích thân đưa Tô Diêu về nhà.

Tô Diêu ngệt mặt nhìn chiếc xe đang chuẩn bị khởi động: “Anh đưa em về nhà sao?”

Trì Thủy Mặc không trả lời, trực tiếp mở cửa xe ra.

Tô Diêu: “...?”

Đại thần ló mặt ra nhìn cô: “Em còn không mau lên xe, cứ đứng đó anh làm sao đi được?”

Phòng trọ của Tô Diêu không lớn, bài biện cũng rất đơn giản, không, phải nói là thật sự đơn giản. Chỉ có một chiếc TV, một ghế salon, một bàn trà, trong phòng bếp đặt một chạn bát đĩa đơn sơ cùng một chiếc tủ lạnh. Trong phòng ngủ có một chiếc giường, một chiếc máy vi tính và một chiếc tủ quần áo.

Trì Thủy Mặc quan sát một lượt, lát sau không khỏi nhướn mày: “Nhà em thật đúng là đơn giản quá.”

Tô Diêu cởi giày ra, nhanh chóng bước vào trong nhà: “Đừng nói nhảm nữa đi, mau giúp em thu dọn đồ đạc.”

Thấy Đại thần im lặng, cô xoay người nhìn hắn, trên khuôn mặt trắng nõn lộ rõ vẻ cười như không cười: “Không biết em đã từng nói qua rằng em rất lười hay chưa, đồ đạc chẳng bao giờ chịu thu dọn sạch sẽ, hơn nữa sống còn rất lười thôi?”

“...Chưa từng.”

Tô Diêu tiếp tục nở nụ cười trào phúng: “Vậy anh bây giờ biết rồi, hối hận vẫn còn kịp.” Cô vừa nói vừa cởi áo khoác ra tiện tay ném lên ghế salon, sau đó ngồi xuống, hai chân bắt chéo chăm chú nhìn Trì Thủy Mặc vẫn đang đứng ngoài cửa phòng.

Nhìn vẻ mặt khiêu khích của Tô Diêu, đại thần liền bật cười bước đến ngồi xuống bên cạnh cô: “Không cần bất an. Ở nhà anh còn có người giúp việc, người anh cười về nhà là một cô vợ, chứ không phải một công cụ lau chùi.”

Tô Diêu dường như bị nhìn thấu tâm can nên lập tức đỏ mặt: “Ai thèm bất an? Còn nữa, ai nói muốn gả cho anh rồi?”

Đại thần cười cười nhìn cô, khiến cô chịu không nổi nữa đành phải đứng dậy bỏ vào phòng ngủ, đem chiếc máy tính mở ra.

Nhiều ngày rồi cô không đăng nhập vào game, không biết mọi người trong bang bây giờ thế nào rồi. Ai, thật đúng là rất nhớ máy màn cãi nhau kịch liệt của bọn họ mà.

Yêu Nữ đứng chân trên đỉnh Bạch Sơn, đã nửa tháng trôi qua rồi, đến bây giờ đăng nhập lại vào game cô không khỏi hưng phấn chăm chú ngắm nhìn nhân vật của mình một lúc lâu.

Trên đỉnh Bạch Sơn tuyết còn đang rơi lả tả, Yêu Nữ lấy ngựa ra lao vọt đi, từ trên đỉnh Bạch Sơn mà phóng xuống. Vì quá hưng phấn và vui vẻ ngắm cảnh sắc xung quanh, cô không để ý thấy một con Thần Lộc chạy ngay sau mình, đến khi lấy lại tinh thần, cô mới phát hiện mình đã bị công kích.

Yêu Nữ quay đầu nhìn lại, chỉ thấy cách cô khoảng hơn mười bước là một nữ nhân phái Tiêu Dao đang ra sức tung chiêu, động tác dứt khoát không hề nương tay.

Cô xuống ngựa, lập tức tung chiêu đánh trả, nhưng chỉ qua mấy lượt công kích mọi điểm yếu của cô đều bị lộ ra ngoài. Bởi vì cô chỉ có thể ra chiêu trong phạm vi gần nên nhất định phải áp sát may ra mới có hiệu quả, thế nhưng Tiêu Dao kia lại có thể công kích từ xa, lại có vẻ như rất am hiểu trận pháp, trong một thời khắc ngắn đã có thể khiến cô chỉ có thể đứng im tại chỗ không cách nào nhúc nhích.

Mười giây trôi qua, cô vẫn không thể cử động, mà nữ nhân kia đã sử dụng Lăng Ba Vi Bộ tiến đến ngay trước mặt cô rồi, tiếp tục trận đồ mai phục, chờ cho bát trận đồ qua thời gian đặt bẫy rồi lập tức tung chiêu Cao Sơn Lưu Thủy, lực phát nổ mạnh mẽ vô cùng... Kết cục của cô bây giờ, hoàn toàn có thể dự đoán được.

Thời điểm cô ngã xuống trên mặt đất, cô liếc mắt nhìn tên hiển thị của nữ nhân Tiêu Dao — Hoàn Mỹ.

Bây giờ sử dụng phù hồi thành có lẽ hơi tốn kém, cho nên Tô Diêu nghĩ tốt nhất cứ nên đến địa phủ thăm Mạnh bà bà một chuyến, đang định chuẩn bị khởi hành bỗng nhiên trên màn hình lóe ra một vầng hào quang màu hồng chói mắt, cột máu của nữ nhân Tiêu Dao trong nháy mắt hồi phục lại nguyên trạng ban đầu. Cô nheo mắt nhìn nữ nhân Nga Mi áo trắng đang khoan thai từ tốn đi đến gần, không khỏi nghiêng rằng nghiêng lợi hét lên:

[Phụ cận] Yêu Nữ họ Triệu: “Nương Tử, lại là người!”

Nương Tử bật cười khanh khách, điệu bộ vô cùng phách lối: “Yêu Nữ, người không phải trước đây lớn lối lắm sao? Sao bây giờ lại nhục nhã lăn ra chết thế kia rồi?”

Yêu Nữ lập tức đáp lại: “Con mẹ nó, người giết chết lão nương chính là nữ nhân đứng bên cạnh người, người cáo mượn oai hùm thì có ích gì?”

Nương tử mặt không đổi sắc hừ lạnh: “Người chết đến nơi rồi còn to mồm cái gì, đừng cho rằng chúng ta không biết đến vụ ly hôn giữa người và Hách Liên Thu Thủy, chỗ dựa vững chắc của người bây giờ đã không còn nữa rồi, về sau người tốt nhất nên biết điều một chút mà đừng có chọc vào bọn chúng ta, bằng không kết cục tốt đẹp như thế nào người cứ tự thân mà kiểm chứng!”

Tô Diêu đọc được câu này, nhin không được rửa thành tiếng: “Mẹ kiếp!”

Tri Thủy Mặc nhanh chóng bước lại bên cạnh cô: “Có chuyện gì?”

Nhìn màn hình máy tính đang xám xịt mất một mảnh cùng thân thể của Yêu Nữ đang hoa hoa lệ lệ nằm sõng soài trên mặt đất, hẳn không khỏi cau mày.

Tô Diêu rất nhanh gõ một câu: “Lão nương từ trước đến nay chưa từng có chỗ dựa nào hết, chính vì người tài sức không bằng người khác mà thôi, đừng hòng có thể ngậm máu phun người!”

Nương tử bật cười vô cùng đắc ý: “Hiện tại người đang nằm trên mặt đất chính là người.”

Nữ nhân Tiêu Dao đứng bên cạnh từ nãy đến giờ, rốt cục cũng chịu mở miệng: “Yêu Nữ, sau này cách xa Hách Liên một chút cho ta, nếu không ta nhất định gặp một lần sẽ giết một lần!”

Yêu Nữ cô cuối cùng đến giờ phút này cũng ngộ ra được đại họa từ đâu mà ập đến, không khỏi quay phắt lại hung hăng trợn mắt liếc xéo đại thần một cái: “Nguồn gốc tai họa!”

Nương tử rất nhanh mở miệng phụ họa: “Chính là người căn bản không xứng với Hách Liên Thu Thủy, ta đợi người suốt nửa tháng rồi cũng bắt được người, nói cho người biết, hiện tại chỉ có Hoàn Mỹ mới cùng đẳng cấp với Hách Liên Thu Thủy, cho nên người đừng có mơ có thể đòi ăn thịt thiên nga!”

Yêu Nữ cười lạnh: “Người muốn thì tự mình làm đi, đợi Hách Liên Thu Thủy đăng nhập rồi đi cầu hôn huynh ấy cho ta xem!”

Trì Thủy Mặc đứng phía sau nhìn được câu này, bàn tay to lớn liền nắm chặt lấy bả vai Tô Diêu, không ngờ lại khiến cho cô nổi cáu: “Làm cái gì chứ, chẳng phải đều tại anh sao, nếu trước đây lão nương không bị ép buộc gả cho anh, bây giờ em còn lâu mới bị người ta gièm pha là dựa hơi nam nhân, hừ!”

Trì Thủy Mặc chưa kịp mở miệng, trên màn hình máy tính Hoàn Mỹ và Nương Tử cũng vẫn chưa đáp lại câu nào, đã nghe thấy một tiếng hạc kêu xé cả bầu trời, sau đó một nam nhân Vô Đang đột nhiên xuất hiện, từ trên lưng Thụy Liên Hạc từ tốn bước xuống.

“Hai bắt nạt một, đúng là không biết xấu hổ.”

Nương tử ngẩn mặt nhìn nam nhân mới xuất hiện, khiến cho Yêu Nữ cô còn tưởng cô ta sẽ ngay lập tức vung tay xuất chiêu công kích, không ngờ ả chỉ cau mày: “Yêu Say Đắm, chúng ta nước sông không phạm nước giếng, người chớ có xen vào chuyện của ta.”

Nam nhân Vô Đang mặt không đổi sắc nhanh chóng đáp trả: “Người nếu như đã nói như vậy, ta đây không thể không can thiệp rồi.” Dứt lời, hắn rút Vạn Nhận Long Uyên Kiếm dắt ở bên hông ra, thân kiếm toát ra từng vầng hào quang màu vàng chói mắt, vừa uy nghiêm vừa lạnh lẽo vô cùng.

Tô Diêu từ tốn gõ từng chữ: “Vô Đang kia, người đi đi, người không đánh lại hai nàng đâu.”

Nam nhân Vô Đang xoay người, nhìn thi thể cô đang nằm trên mặt đất rồi chợt bật cười: “Vậy người còn không mau hồi sinh đến đánh giúp ta?”

Một câu nói như làm thức tỉnh cả ba người, Tô Diêu lập tức trấn tĩnh lại, mà bên kia Hoàn Mỹ và Nương Tử cũng đang chuẩn bị khai triển chiêu thức.

Do có phù hồi thành, cho nên Tô Diêu nhanh chóng trở về thành Lạc Dương hồi máu, sau đó dùng tiền quay lại Bạch Sơn. Lúc cô đặt chân đến nơi, trận chiến vẫn chưa kết thúc.

Nam nhân Vô Đang muốn mời Tô Diêu gia nhập vào đội ngũ, cô nhấp chuột vào ô ‘đồng ý’.

Nhìn cột máu của hắn ta, vẫn còn dư lại một phần ba.

“Mạnh quá!”

Tô Diêu cảm thán một câu, nam nhân Vô Đang kia không thèm để ý chỉ cười cười: “Nga Mi giao lại cho người.”

Một khi không có Nga Mi chực sẵn bên cạnh để lăm le bơm máu, nữ nhân Tiêu Dao còn khuya mới địch lại được với Vô Đang.

“Được.” Yêu Nữ nhe răng cười một cái rất chi là sảng khoái, ra chiêu công kích Nương Tử đang kịch liệt bơm máu cho Hoàn Mỹ, cô vung tay một cái, ánh sáng kỳ dị lóe ra, chốc lát sau Nương Tử không còn cách nào khác đành phải hoa hoa lệ lệ ngã xuống. Yêu Nữ đạp trên thân thể của nàng ta, cúi đầu cười gian trá: “Người thử nói xem, lần này người nằm trên mặt đất là ai?”

Nói xong một câu, cô lập tức vọt đến bên cạnh nam nhân Vô Đang, cùng hắn liên thủ báo thù.

Hoàn Mỹ chỉ kịp thốt lên hai chữ: “Chờ xem!”, sau đó tiếp nối Nương Tử oanh oanh liệt liệt ngã rầm xuống đất.

Yêu Nữ trước lúc đó đã nhanh tay mở được bảng thông tin trang bị của nàng ta, không ngờ nha, toàn thân trang bị đồ cực phẩm, khảm 5 sao thượng đẳng, quả nhiên không hổ danh được xưng tụng là đệ nhất Tiêu Dao.

Chết dưới tay nàng ta, cũng có thể coi như là không hề oan uổng.

Nam nhân Võ Đang từ tốn bước lại gần, cô ngẩng đầu nhìn lướt qua tên hiền thị của hắn: Quyết Biệt Thức, Yêu Say Đắm, lát sau cô nở nụ cười: “Cảm ơn.”

Nam nhân Võ Đang cũng bật cười đáp lễ, rất nhanh hệ thống gửi đến một thông báo mới “Người chơi Quyết Biệt Thức, Yêu Say Đắm muốn thêm bạn làm bằng hữu.”

Tô Diêu mở bảng hảo hữu ra, nhấp chuột vào hai chữ ‘đồng ý’, tiện tay mở bảng thông tin trang bị của hắn ra, bất chợt không khỏi giật mình, aaa — toàn bộ đều là 6 sao thượng đẳng nha!

Quả thực là cùng đẳng cấp với đại thần Hách Liên Thu Thủy rồi!

Khó trách vừa rồi lúc hắn ta vừa mới xuất hiện Nương Tử kia vẫn chưa dám động thủ, căn bản vì lo sợ hắn quá mạnh a!!!!

Tô Diêu nháy nháy mắt mấy cái, chẳng lẽ cô chỉ mới không vào game có nửa tháng thôi, đã từ đâu chui ra một đại thần khác rồi sao?

Nam nhân kia triệu hồi Thụy Liên Hạc, bộ dạng như chuẩn bị rời đi: “Ta muốn đi luyện cấp, người có đi cùng không?”

Tô Diêu vừa mới gõ xong chữ “Được”, chưa kịp gửi đi đã cảm nhận được trên bề vai truyền đến một trận đau đớn, cô quay đầu lại, thấy Trì Thủy Mặc vẫn im lặng như cũ, híp mắt nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính, tần số nguy hiểm trong con người lớn đến mức độ nào không cần nói cũng biết.

“Ách...” Yêu Nữ không còn cách nào khác đành phải viện cớ chối khéo: “Hôm nay không có thời gian, ngày mai được không?”

Rắc — trên vai cô lại truyền đến một cơn đau mạnh mẽ hơn, đau đến nỗi đôi mày cô đã nhăn hết cả lại rồi.

“Được rồi, ngày mai gặp.”

Quyết Biệt Thức, Yêu Say Đắm ngồi trên lưng hạc, tiêu sái bay đi.

Cuối cùng thì, Tô Diêu cô cũng phải đối mặt với cơn thịnh nộ của đại thần.

“Tán tỉnh nam nhân khác ngay trước mặt anh sao?” Thanh âm vô cùng âm lãnh.

Tô Diêu nở nụ cười hết sức gian trá: “Còn chưa biết người nào phong lưu đa tình, tình nhân đã đến tận cửa đòi chèn ép chính thất phu nhân rồi kia kìa.”

Trong câu này của cô, đại thần nghe lọt tai nhất chính là bốn chữ ‘chính thất phu nhân’, cho nên nở một nụ cười vô cùng tà mị: “Nương tử đại nhân cưng ới, em là đang ghen có đúng không?”

Tô Diêu trừng mắt lườm hắn: “Không được sao?”

“Được.”

Đại thần vừa nói vừa bế xốc cô lên, khiến cô cả kinh kêu lên một tiếng: “Anh làm cái gì thế?”

Đại thần cười như không cười, gương mặt nhuộm đẫm vẻ nguy hiểm: “Đương nhiên là thưởng thức cơn ghen của nương tử đại nhân a.”

Dứt lời, hắn tiện tay rút luôn dây cầm của chiếc máy tính đặt bên cạnh.

Tô Diêu đỏ mặt nghiêng răng nghiêng lợi: “Trì Thủy Mặc!”

“Nương tử không cần nóng lòng như vậy, vì phu ở đây.”

“Anh...”

Sau đó, Tô Diêu đành phải ngoan ngoãn ngậm miệng nói không nên lời.

Sau đó sau đó, một màn rất không thuần khiết nhanh chóng diễn ra.

Sau đó sau đó sau đó...tự mình tưởng tượng đi >>_____<<

Suy nghĩ của tác giả:

Ha ha, chị phụ trách có nói với tôi,

Đúng là JQ tiếp nối JQ a! (~> JQ: gian tình)

Có cảm giác như con đường đạt đến thành công của đại thần dường như vẫn còn xa xôi lắm.

Mọi người ủng hộ cho tôi nhé,

Tiếp tục vô sỉ van cầu >>_____<<

Hoàn hảo là tôi xem lại bản thảo, phát hiện ra một số lỗi chính tả chưa chỉnh sửa >>_____<<

Một lần nữa tôi xin hứa — nhất định sẽ làm tốt hơn TT_____TT

Tiếp tục cho tôi đặt cục gạch!

Vạn Nhận Long Uyên Kiếm (Thần khí cấp 96)

24. Chương 24

Sự trở về của Yêu Nữ khiến cho toàn bang Áo Ảnh lại một phen dựng ngược vì quá chấn động, bên cạnh đó Độc Cô Cửu Tiệp còn vì sự vắng mặt bất ngờ của cô mà tỏ ra vô cùng tức giận, Cho nên là, thời điểm cô tái xuất giang hồ, hẳn không nói hai lời lập tức quyết định nhường ngôi bang chủ.

Mọi người vốn cũng biết Áo Ảnh là do một tay Yêu Nữ sáng lập ra, chẳng qua là do sau này cô không có chí tiến thủ, chỉ một lòng ăn chơi trác táng với đám nam sủng trong hậu cung, cực kỳ vô trách nhiệm mà vứt chức bang chủ lại cho Độc Cô Cửu Tiệp đáng thương, còn chính mình đóng mác Phó bang chủ ngênh ngang đi lại trên giang hồ làm đại ma đầu thích làm gì thì làm, giết người phóng hỏa gian dân, (Yêu Nữ: không có hai cái từ cuối cùng nha! ~ Tác giả: rất đúng với Yêu Nữ người còn gì! ~ Yêu Nữ: không có là không có mà!), không việc gì không làm.

Nhưng là lần này cô rút khỏi bang khiến cho mọi người chịu một sự đả kích vô cùng lớn, nếu làm cách nào cũng không thể khống chế được cô, vậy chỉ bằng cứ xuất ra một đòn thật mạnh thật nặng, khiến cho không thể chạy loạn mà làm bậy được nữa! Cho nên là, bang chúng trong bang trước sự kiện Độc Cô Cửu Tiệp thoái chức nhường ngôi này, cũng không có gì dị nghị.

Về phần Độc Cô Cửu Tiệp, hẳn cảm thấy vô cùng tức giận, tại sao hẳn luôn là người đứng sau thu dọn cục diện rồi rảo cho cô, cô lại không chút lưu tình nói đi là đi, mà Lỗ Tấn thúc thúc đẹp trai đã từng nói qua ‘Có áp bức ắt có chiến tranh’, cho nên tại giờ phút này, mọi đề nèn bất công từ trước đến nay trong lòng hẳn cuối cùng cũng có dịp mãnh liệt bùng phát.

[Thế giới] Độc Cô Cửu Tiệp: “Yêu Nữ họ Triệu chính thức trở thành bang chủ, đề nghị mọi người trong bang lập tức tập trung ở Kính Hồ, giết chết bang chủ mới!” (~> Cái quái gì thế O.o)

Lập tức một đám người bị lừa gạt đến Kính Hồ, người nào người nấy đều bưng bưng tinh thần chiến đấu.

Trong lúc đó Yêu Nữ vẫn còn chưa nhìn thấy câu ‘phát động bạo loạn’ của Độc Cô Cửu Tiệp, chỉ có thể ngăn người đứng trở mắt ra mà nhìn, thấy một đám thủ hạ đang yên đang lành tự nhiên kéo đến bu một lũ xung quanh, liền lập tức điên cuồng đặt câu hỏi:

“Ta chỉ là ra cửa đi bộ mà thôi, không cần phải bám ta như thế chứ...”

Vừa nói xong, lập tức Bảo Bối Điểm Điểm và Phi Thành Vật Nhiễm – hai người duy nhất trong cả đám không để danh hiệu bang chúng hùng hổ tiến lại bên cạnh cô, Phi Thành Vật Nhiễm còn hào phóng tặng thêm cho cô một trạng thái “Lý đại đao cương” — đây là — cái gì? Là trạng thái hồi sinh tại chỗ a!!

Yêu Nữ: ???

Đến khi được tận mắt diện kiến nụ cười tươi sáng chói lọi của Độc Cô Cửu Tiệp, trong thâm tâm cô đã tự nhủ có chuyện gì đó không ổn. Nhưng mà chạy không kịp nữa, rút cục khi hoa hoa lệ lệ hy sinh nằm trên mặt đất, cô cũng hiểu chuyện gì đang diễn ra.

“Các người muốn làm phản??”

Rất nhanh sau chỉ còn một mảnh xám xịt trên màn hình, nhanh chóng Yêu Nữ đã được hồi sinh cho sống lại, nhưng mà căn bản vốn không thể động dậy được nữa, hình như toàn thân đã bị trói chặt – khoan đã, Điểm Điểm đâu?

Dự cảm xấu trong lòng Yêu Nữ càng trở nên mãnh liệt, quả nhiên là...

Độc Cô Cửu Tiệp: “Phi Thành, tiếp tục duy trì trạng thái trói thân! Điểm Điểm, mau chóng thêm máu, tăng tốc độ đi!”

Yêu Nữ họ Triệu: “...”

Đợi đến khi cô cuối cùng cũng hồi phục hết trở lại trạng thái ban đầu, Độc Cô Cửu Tiệp mới hô lên một câu ngất trời: “Giết!”

Một trận kiếm pháp mãnh liệt bay đến, Yêu Nữ lần nữa hoa hoa lệ lệ chết dí trên mặt đất.

Yêu Nữ họ Triệu: “#\$%&^....\$\$^!\$@#@\$%....\$%%\$!!!!!!”

Cho nên chiều hôm đó, Server Hư Cấu đã có một ngày kỷ niệm mới được ra đời — ngày diệt yêu nữ!

Sau này, trên giang hồ có một vị tên là Bách Hiểu Sinh ghi chép lại “Sử sách server Hư Cấu”, đã viết lên một màn phân tích rất cụ thể chi li: Đệ nhất ác nhân Yêu Nữ họ Triệu bị đặt dưới tình huống bang chúng trong bang vì nghĩa diệt thân, ngày X tháng X năm X tại Kính Hồ tọa độ 123, 45 đã bị giết X lần, sau đó lại tiếp tục X lần, rồi XX lần, kéo dài suốt tận mười mấy giờ đồng hồ!!!

Trong lúc đó, có một vị mỹ nữ Nga Mi vẫn vô cùng trung thành kiên trì bám trụ một bên, mỗi lần Yêu Nữ ngã xuống đều không chần chừ mà hồi sinh, vận sức tăng máu, song cực kỳ bất đắc dĩ một lần rồi lại một lần chỉ có thể nhìn bang chủ của mình bị cả bang phái xa lánh tru diệt, đến khi cuộc tru diệt kết thúc, khuôn mặt bi thương của nàng đau đớn nhìn chằm chằm vào hình ảnh Yêu Nữ không gượng dậy được nữa, ánh tịch dương nơi Kính Hồ chiếu rọi khiến lòng người càng bi thương. (~~> Ông này viết kịch à? =3=)

(Yêu Nữ: Con mẹ nó! Viết sử sách cái rắm gì vậy! Hai người kia căn bản là giúp Tiệp Tiệp chơi ta! Hồi sinh ta cũng chỉ vì muốn tiếp tục tru diệt! Ta kháng nghị!! Người dám biến bọn họ thành vĩ đại như thế a!!!)

Trọng tâm lại quay về với vấn đề Yêu Nữ đang bị hội đồng xông vào tru diệt.

Yêu Nữ đến lần thứ ba hoa lệ anh hùng đổ rầm xuống mặt đất, trang bị cuối cùng cũng rút hết, thật đúng là thảm thương vô cùng,

Cô sau khi đứng lên, rướn cổ to hống chửi một thôi một hồi, đột nhiên nhảy ra một người chơi mang tên Tiểu Tinh xông vào chém giết, mà Yêu Nữ lúc này trên người không có trang bị, cho nên lại càng đáng thương hơn.

Độc Cô Cửu Tiệp nhíu mày: “Dừng lại.”

Bắt gặp được ánh mắt dò xét của Tiểu Tinh, hần chậm rãi mở miệng: “Ta còn chưa động thủ, người lại làm cái gì vậy?”

Tiểu Tinh nghe vậy cười hắc hắc: “Ta đây không phải là tuân theo chỉ thị của Phó bang chủ ngài sao!”

“Ta nhớ ta từng nói nếu ta chưa mở miệng cho phép, cấm bất luận kẻ nào nhúc nhích!” Vừa nói hần vừa lườm biếng liếc mắt nhìn Yêu Nữ đang nằm trên mặt đất.

Tiểu Tinh lập tức rút vai lại: “Phó bang chủ, ta...ta không phải là cố ý.”

Độc Cô Cửu Tiệp không nhanh không chậm vỗ vỗ bờ vai gầy của Tiểu Tinh: “Một mình người đánh chết Yêu Nữ rồi, chúng ta còn cái gì gọi là lạc thú nữa chứ?”

Yêu Nữ họ Triệu: “...”

Đột nhiên, một thanh âm trong trẻo rất nhanh lướt qua tai mọi người: “Cái gì mà chỉ huy ra lệnh mới được báo thù, hẳn dĩ nhiên muốn thừa nước đục thả câu, nhân dịp mọi người chưa động thủ liền xông vào giết chết Yêu Nữ mới thoả mãn!”

Mọi người nhất loạt quay đầu nhìn – một nam nhân Võ Đang đang ngồi ngay ngắn trên lưng Thụy Liên Hạc, bộ dáng tiêu sái xuất trần của hắn trong nháy mắt đã làm chấn động nhân tâm của các tiểu cô nương.

“Đại soái ca!”

“Oa, Yêu Say Đắm nha!”

“Đúng a đúng a, đại thần ngang ngửa Hách Liên Thu Thuỷ nha!”

“ TT_____TT Rất cực cũng được chiêm ngưỡng dung nhan a!”

“ ... ”

Yêu Nữ nằm trên mặt đất vô cùng buồn bực: “Ta nói các người trước tiên cứu ta dậy rồi hẵng lên cơn mê trai có được không?”

Độc Cô Cửu Tiệp liếc mắt nhìn Tiểu Tinh một cái, sau đó lại quay sang nhìn Quyết Biệt Thức, Yêu Say Đắm đang cao cao tại thượng ngồi trên lưng hạc: “Người nói cái gì?”

“F*ck!” Yêu Nữ sau khi đứng lên liền nhổ một bãi nước bọt: “Phó bang chủ kia, quả nhiên lãnh đạo cũng không có văn hoá!” (~~> Cái từ “F*ck” nguyên bản nó là “Kháo” , đọc đồng âm, A.T chôm được bên nhà ss Lily, ss Quái Vật Con do ss Maroon giải thích XD

)

Quyết Biệt Thức, Yêu Say Đắm nhìn cô cười cười: “Lại gặp nhau rồi.”

Yêu Nữ gật đầu, sau đó chuyển hướng nhìn sang Tiểu Tinh cấp 60, đôi mắt từ từ nheo lại, tản mát một hơi thở nguy hiểm ra tứ phía.

“Người chính là người chơi suốt ngày đi cướp thương nhân?”

Ánh mắt mọi người đồng loạt nhìn qua.

Gần đây trong bang đột nhiên xuất hiện khoảng hai, ba người chơi cấp thấp chuyên đi cướp thương nhân, khiến cho rất nhiều bang khác oán than dậy đất, nhưng vẫn là lo ngại đại bang Áo Ảnh xếp thứ hai trên giang hồ, huống chi sau lưng còn có đệ nhất bang Hồng Hoang Đế Đô chống đỡ, cho nên dù có bị cướp người ta cũng chỉ có thể sờ sờ lỗ mũi cho qua mọi chuyện chứ còn biết làm gì hơn, mà trên thực tế dù có phản kháng đảm bảo cũng sẽ không có kết quả tốt lành gì. Phần lớn người chơi đều chọn biện pháp là dùng tuyển thương nhân khác, một số ít còn lại do quá bức xúc, máu lên não quá nhiều cho nên đi mua loa gào thét trên kênh thể giới, sau khi chửi đủ liền phóng đi tìm bọn cướp thương nhân trả thù.

Yêu Nữ nghe người ta nói hiện tượng này mới xuất hiện cách đây không lâu, hơn nữa bọn cướp thương nhân cấp bậc cũng không sai khác nhau là mấy, chỉ tầm tầm độ khoảng cấp 60. Khi cô trở về mới hai ngày liền được tận mắt chứng kiến một màn cướp thương nhân vô cùng sống động.

Cô khẽ nhúu nhúu mày.

Tiểu Tinh hắc hắc cười ngốc mấy tiếng, chân cũng tự động thụt lùi về phía sau: “Có việc gấp đột xuất, mọi người cứ chơi vui vẻ.”

Vừa nói vừa chuẩn bị chuồn về thành Tô Châu.

Không ngờ chỉ trong một thoáng, Tiểu Tinh nháy mắt đã bị kéo trở lại, sau đó chỉ thấy không khí xung quanh nhanh chóng kết thành băng – chắc chắn đã bị băng phong rồi!

Yêu Nữ thông thả chậm chạp đi từng bước về phía Tiểu Tinh: “Ta cảm thấy hình như chúng ta có duyên phận, được hân duyên một lúc thì tốt quá.”

Tiểu Tinh nháy nháy mắt vài cái, thoáng chốc nở nụ cười gian: “Được!”

Lời con chưa dứt, đã biến mất không thấy đâu nữa.

Yêu Nữ mở kênh bang phái ra xem, quả nhiên Tiểu Tinh này đã dùng đến tiểu nhân sách logout.

“Kẻ nào thêm hấn vào bang?” Yêu Nữ xoay người lớn giọng hỏi.

Độc Cô Cửu Tiệp cũng cau mày: “Hắn nói là fan hâm mộ điên cuồng của người cho nên mới gia nhập vào bang phái, hình như hôm đó cũng có một vài người chơi khác nữa.”

Bảo Bối Điểm Điểm: “Đúng đó, hấn vào bang cả ngày chỉ chăm chăm nghe chuyện của người thôi.”

Phi Thành Vật Nhiêu: “Nhưng mà ta không tán thành việc bọn họ mù quáng bắt chước Phó bang chủ, nga, không đúng, là thói xấu của Bang chủ, làm sao lại chạy đi cướp thương nhân?”

Yêu Nữ: “Chuyện này xảy ra lúc nào?”

“Đại khái là...hắn gia nhập bang vào khoảng một tuần trước, chính trong thời gian người còn đang đi du lịch.”

Yêu Nữ lại khẽ nhíu mày, có cảm giác như điều gì đó không được đúng lắm.

Một nam nhân Võ Đang thân vận tiên lữ từ trên Thụ Liên Hạc nhảy xuống, đứng bên cạnh Yêu Nữ khoác Khô Lâu chiến giáp: “Tiểu Tinh kia chính là tài khoản phụ của Nương Tử.”

Mọi người đồng loạt kinh phần quay đầu: “Nói cái gì?”

Nam nhân Võ Đang chậm rãi giải thích: “Ngày hôm qua ta nhìn thấy Nương Tử mang theo hai tài khoản cấp thấp đi thăng cấp, nếu nàng ta cử động, hai tài khoản kia liền bất động không nói một lời nào, hướng chỉ bang phái Nương Tử là đối địch của bang phái các người, không có lý nào lại đi thăng cấp cho người chơi bang các người được, cho nên ta đoán việc này không thể sai.”

Mọi người còn đang mơ hồ chưa tiêu hoá được hết tin động trời này, kênh tin tức bang phái đã mọc ra một cái mới.

Tin tức nói rằng người chơi Ảo Ảnh lại tiếp tục đi cướp thương nhân, lần này đến lượt bang Vô Song Minh.

Vô Song Minh vốn là đại bang xếp thứ ba trên giang hồ, cũng chỉ thua kém Ảo Ảnh có một cấp bậc, song người chơi trong bang kia lại không thua kém lắm so với Hồng Hoang Đế Đô, phần lớn đều là trâu bò tai to mặt lớn, đối với việc PK (đồ sát) cũng rất am hiểu, hơn nữa phần lớn trong số mấy người này, đều là cừu nhân của Hách Liên Thu Thuỷ.

Nhìn thấy người trong bang mình liên tục bị cướp thương nhân, bang chủ Vô Song Minh rốt cục cũng chịu ra mặt.

[Thế giới] Khúc Vô Song: “Yêu Nữ, trước kia đã rất nhường nhịn người rồi, bây giờ lại còn không biết nhục đi chơi trò cướp thương nhân, nói cho các người biết, hôm nay các người đừng hòng mộng tưởng còn có cơ hội mà làm được nhiệm vụ thương nhân! Giết!”

Yêu Nữ xoay người bắt đắc dĩ mỉm cười nhìn mọi người: “Giờ thì đã biết tại sao người đàn bà kia lại hạ mình tới ‘giúp’ chúng ta rồi.”

Nói chính xác hơn, chính là thừa nước đục thả câu, chọc vào mối quan hệ vốn đã không tốt đẹp gì giữa Ảo Ảnh và Vô Song Minh, rộng hơn nữa là với bang phái toàn thiên hạ.

Quả nhiên nhìn thấy có người ra mặt, đông đảo đám người bị hại cũng rối rít nhao nhao lên.

“Đúng vậy đúng vậy! Đi cướp thương nhân của bọn họ đi!”

“Chúng ta hiệp lực cùng nhau cướp! Ảo Ảnh kia, không phải ý dựa vào Hồng Hoang Đế Đô sao?”

“Đúng nha! Bây giờ thì đến cả Hách Liên Thu Thuỷ cũng còn lâu mới che chở bảo vệ được cho đại ma nữ!”

“Chí lý chí lý, Hách Liên Thu Thuỷ chỉ có một người làm sao đâu lại được với đông đảo như vậy...”

Đang giữa lúc kênh [Thế giới] vô cùng ồn ào náo nhiệt, đột nhiên xuất hiện một cái loa khác, chặn đứng luôn cả bọn người.

[Thế giới] Hoàn Mỹ: “Yêu Nữ cùng Hách Liên Thu Thủy đã ly hôn rồi! Từ nay về sau, Hách Liên Thu Thủy chính là nam nhân của ta!”

Chỉ một câu nói đã đồng loạt kéo mọi người vào cơn mê – cô ta nói cái gì???

Đại thần...đại thần đã ly hôn rồi???

Nhanh như vậy đã bị bao nuôi???!?

Yêu Nữ cực kỳ bất đắc dĩ đối mặt với ánh mắt khinh bỉ của bang chúng, ý tứ tràn ngập cực kỳ rõ ràng: Bang chủ lại dám ly hôn cùng đại thần, để đại thần bây giờ bị hồ ly tinh bám đuôi!

Cô không thèm để ý đến câu khiêu khích của nữ nhân Tiêu Dao tên Hoàn Mỹ kia, chỉ lòi ra một cái loa ném lên kênh thế giới.

[Thế giới] Yêu Nữ họ Triệu: “Chuyện cướp thương nhân ta đảm bảo sẽ chịu trách nhiệm, tổn thất của các vị ta nhất định bồi thường, nhưng là muốn báo thù cứ tới Kính Hồ tìm ta, không được phép động đến bang chúng trong bang!”

Mọi người nghe được câu này, chỉ cảm thấy xúc động vô cùng.

Thật ra Khúc Vô Song cũng chỉ có cừu oán với Hách Liên Thu Thủy, bây giờ hai người này đã ly hôn rồi, chính hắn cũng không cần giận chó đánh mèo, hưởng chi nhân phẩm của Yêu Nữ — trừ đôi khi hứng chí lên thì đi giết người, thời gian còn lại vẫn là đường đường chính chính rất đàng hoàng, hơn nữa khi làm nhiệm vụ có lúc cô còn giúp đỡ bang hắn, một chút cũng không keo kiệt.

Yêu Nữ họ Triệu tuy vốn được xưng tụng là đại ác ma trên giang hồ, nhưng cũng có thể coi là một bằng hữu khăng khải đáng tin cậy.

Suy nghĩ một hồi, Khúc Vô Song cùng mấy vị khác trong bang quyết định hay là không nên phát động toàn bang chiến, dù sao trong bang cũng không phải chỉ toàn những người có thực lực, vạn nhất bị giết rồi rớt trang bị cũng không có gì hay.

Dù sao Yêu Nữ đã hứa sẽ bồi thường, hắn cũng không cần phải kéo cả một đại quân vào cuộc như vậy.

Cho nên Khúc Vô Song lập tức liền mang theo mấy vị cầm đầu trong bang, một đám tiến đến Kính Hồ.

Yêu Nữ nhìn nhìn trước mặt là mấy vị cao thủ nổi danh đang ngày càng tiến lại gần, neho mắt nói với bọn người Độc Cô Cửu Tiệp: “Về thành đi.”

“Thủ lĩnh, chúng ta muốn giúp người, đám người kia...”

“Đây là mệnh lệnh.” Yêu Nữ lạnh giọng.

Mọi người sững sốt một hồi, cuối cùng cũng phải hồi thành.

Khúc Vô Song tiến đến mở màn: “Yêu Nữ, mấy người chơi cấp thấp trong bang ta chỉ riêng muốn giết người cũng là chuyện rất lao lực rồi, cho nên lần này ta đem mấy người đến đây, tốc chiến tốc thắng, sau này nước sông không phạm nước giếng.”

Yêu Nữ cười nói: “Dĩ nhiên”, sau đó cũng tự động đổi sang hình thức chiến đấu.

Đang giữa thời điểm chuẩn bị giương cung múa kiếm, một nam nhân dường như đã bị mọi người bỏ quên bất ngờ xông ra trước mặt Yêu Nữ, không ai khác chính là Quyết Biệt Thức, Yêu Say Đắm.

Không riêng gì đám người Khúc Vô Song, ngay đến cả Yêu Nữ cũng cảm thấy vô cùng kinh ngạc: “Uy...”

Khúc Vô Song: “Yêu Say Đắm, ngươi muốn làm gì?”

Nam nhân Võ Đang không chút chần chừ rút kiếm: “Ngươi đoán xem!”

Trong lúc đó, Trì Thủy Mặc vừa mới xử lý xong công việc, về đến nhà liền nhận được điện thoại của Từ Hoãn.

“Người anh em, không ngờ người lại bị bao nuôi nha? Ha ha ha...”

Đại khái rất cục cựa hiểu chuyện gì đang xảy ra, Trì Thuỷ Mặc lập tức mở máy đăng nhập vào game.

Tô Tô không sao chứ?

Trì Thuỷ Mặc vừa đăng nhập Hách Liên Thu Thuỷ tiến vào trò chơi, đứng ở đường cái thành Lạc Dương đã nhìn thấy một câu hùng hồn trên kênh thể giới.

[Thể giới] Quyết Biệt Thức, Yêu Say Đắm: “Bắt đầu từ bây giờ, Yêu Nữ là người của ta, ai muốn động đến nàng trước tiên cứ hỏi qua thanh kiếm trong tay ta!”

Suy nghĩ của tác giả:

Đại thần thứ hai hoàn toàn đã ra mặt rồi ~~

Mặt nước đã bị tác giả vô lương tâm khuấy đục! -0-

Nhưng mà làm sao để làm sạch sẽ trở lại,

Quay quồng quay cuồng a ~~

Hắc hắc, người ta còn chưa có nghĩ ra được ~o (>_<)o ~~

Thụy Liên Hạc

(BL: Ta nói thêm một chút, Thiên Long có 9 phái, mỗi phái cười một thú cười riêng như Thiên Sơn (Đại bàng), Tiêu Dao (Hươu), Nga My (Phượng hoàng), Võ Đang (Hạc), Cái Bang (Sói), Thiên Long (Ngựa), Tinh Túc (Trâu), Thiếu Lâm (Sói), Minh Giáo (Sư tử). Nhưng cũng có một vài người có xiên thì mua thú cười khác để cười như Tử Điện của Đại Thần tặng Tô Tô)

25. Chương 25

Yêu Nữ tròn tròn mắt há hốc mồm nhìn chăm chăm vào khuôn mặt bình thản ung dung không hề đổi sắc của Quyết Biệt Thức, Yêu Say Đắm — hắc...hắc nói...nói cô là người của hắc???

Cùng lúc đó, người trong bang Ảo Ảnh sau khi đuổi giết Nương Tử mà lại bị hụt mất con mồi, bèn quyết định trở lại Kính Hồ xem bang chủ một chút, không ngờ còn chưa kịp hành động đã được tận mắt nhìn thấy một câu kinh thiên động địa trên kênh [Thể giới]

Từ Hoàn lúc này cũng đang ở thương khố (kho đồ) Tô Châu vui vui vẻ vẻ đem ra vài món trang bị khá tốt chôm của Yêu Nữ, định mang đi bán kiếm ít tiền, nhìn thấy câu này cũng ngơ ngơ ngắc ngắc quên luôn đồng của bất nghĩa đang cầm trong tay — Tô Tô...chẳng lẽ cô ấy lại hành động mau lẹ như thế sao?

Về phần đại thần đang đứng tại thành Lạc Dương, cũng chỉ neho mắt đầy nguy hiểm, đến một câu một chữ cũng chưa hề mở miệng nói ra.

Đám người Khúc Vô Song từ trong khiếp sợ cuối cùng cũng có thể định thần: “Yêu Say Đắm, chúng ta không có đụng chạm gì nhau, ta không muốn động thủ với người.”

Nam nhân Võ Đang lười biếng nở một nụ cười: “Đúng là chúng ta chưa từng đắc tội gì nhau, chỉ là hôm nay các ngươi muốn động đến Yêu Nữ ta liền phải ra tay, dĩ nhiên, sau trận đánh này, chúng ta vẫn là có thể giống như trước coi như chưa hề đụng chạm gì đến nhau.”

Yêu Nữ ngồi nghe một hồi, nhất thời cảm thấy vô cùng choáng váng: Cái gì cái gì, hai người này đang nói sảng sao?

Mà đám người Khúc Vô Song nghe thấy vậy, mặt liền đen thui một mảng.

Chỉ trong chốc lát, vị đại ác ma của chúng ta đã đứng ra: “Làm cái gì, Yêu Say Đắm người mau đứng qua một bên đi, đây là chuyện giữa chúng ta, không cần người xen vào. Khúc Vô Song, đánh thì đánh, đừng có nói nhảm, giết xong đám người các người lão nương đây còn phải về đi làm nhiệm vụ trồng trọt!”

Mọi người đồng loạt vã cả mồ hôi. Suy nghĩ kỹ đúng là cũng không nên đứng đây phí phạm thời gian, cho nên một đám rối rít tung vũ khí, hướng Yêu Nữ cao cao tại thượng xuất chiêu.

Quyết Biệt Thức, Yêu Say Đắm lập tức chuyển sang chế độ chiến đấu, xuất ra thanh kiếm Vạn Nhận Long Uyên hào quang bắn ra bốn phía. Cùng lúc đó, Yêu Nữ cũng động thủ.

Khúc Vô Song vốn còn tưởng Yêu Nữ ý định đánh trả, không ngờ cô ta lại tung ra một chiêu nhằm vào Quyết Biệt Thức, Yêu Say Đắm đang đứng bên cạnh: Đồng sinh cộng tử, phong trụ mục tiêu!

Cho nên, nam nhân Vô Đang còn chưa kịp xuất chiêu, đã thấy mình biến thành một ngọn núi đá.

Khúc Vô Song ngây ngốc nhìn cảnh trước mặt một hồi, cuối cùng quyết định xuất ra chiêu ‘sử dụng nước bọt là thượng sách’: “Hai người trước tiên dừng tay...”

Yêu Nữ liếc mắt nghi hoặc nhìn sang hắn: “Làm sao?”

Khúc Vô Song cười cười: “Yêu Nữ, ta có chuyện cần nói với người.”

Cô đưa tay lên quẹt quẹt miệng: “F*ck! Từ nãy đến giờ các người tung ra mấy chiêu lên người ta rồi, bây giờ mới cần nói chuyện?”

Khúc Vô Song bắt đầu dĩ lắc đầu thở dài: “Hôm nay cũng thấy người có đủ thành ý rồi, chuyện cướp thương nhân đến đây coi như chấm dứt. Hy vọng người nói được thì sẽ làm được, không nên để cho những kẻ thủ hạ kia lần nữa tùy ý cướp thương nhân, nếu không chúng ta tuyệt đối không từ bỏ ý đồ!”

Yêu Nữ gật đầu: “Ta biết!”

Xem ra lần này trở về, phải mở một cuộc cách mạng quét sạch phần tử bất lương trong nội bộ rồi.

Khúc Vô Song lập tức không nói hai lời mang đám người rời đi, Yêu Nữ nhanh chóng ngồi xuống hồi phục máu cho bản thân, Quyết Biệt Thức, Yêu Say Đắm cũng đến ngồi xuống bên cạnh: “Chiêu vừa rồi của người chỉ nên dùng với địch nhân.”

Hắn là đang ám chỉ cô, không nên phong trụ hắn?

Yêu Nữ cười lạnh: “Ta làm sao xác định được, người không phải địch nhân của ta?” (~~> A.T: Tình địch của đại thần cũng giống địch nhân của chị đây chị nhỉ)

“Ta đã cứu người, hơn nữa còn giúp người tìm được nội gian...”

“Người cũng có thể là hợp tác cùng Nương Tử vậy, dục cầm cố tống mà.” (~~> “Dục cầm cố tống” : Muốn bắt thì phải thả, nằm trong 36 kế: Thời Tam Quốc, Mạnh Hoạch làm phản khiến Thục Hán bất ổn. Để thu phục Mạnh Hoạch, Gia Cát Lượng đã bảy lần bắt, bảy lần thả (thất cầm thất tống,) Mạnh Hoạch khiến Mạnh Hoạch đội ơn mà không dám làm phản nữa. Tào Tháo muốn dùng Quan Vũ để làm dừng tướng cho mình đã cấp cho Quan Vũ ngựa Xích Thố để Quan Vũ lên đường tìm huynh đệ Lưu Bị và Trương Phi; nhưng Quan Vũ chỉ cỡi ngựa đi một đoạn bèn quay lại trở về với Tào Tháo để nguyện ra trận chiến đấu trả ơn cho Tào Tháo.)

Quyết Biệt Thức, Yêu Say Đắm chỉ cười khê: “Yêu Nữ của ta, nghi ngờ nhiều quá cũng không nên nha.” (~~> A.T: ọ ẹ với 2 chữ ‘của ta’ LOL~~)

“Đừng có nói bậy, ai là...ai là Yêu Nữ của người? Nói! Tiếp cận ta rốt cục có mục đích gì?”

Nam tử Vô Đang nở một nụ cười rất dối ngây thơ vô tội: “Ta chỉ là thích người mà thôi, không được sao?”

Yêu Nữ còn chưa kịp phản bác lại, một thanh âm lạnh lẽo băng hàn mang theo ý vị tiêu điều xơ xác đã bắt chợt tiếp lời: “Không được!”

Cả hai đồng loạt quay đầu, cách đó không xa là Hách Liên Thu Thủy — Hách Liên đại thần khoác một thân Khô Lâu chiến giáp đồng bộ với Yêu Nữ, ý vị loé lên trong đôi mắt vì đang ở dưới ánh chiều tà mà nhất thời không ai nhìn thấy rõ.

Quyết Biệt Thức, Yêu Say Đắm đứng dậy đối mặt với Hách Liên Thu Thủy, tiếp tục cười cười: “Tại sao không được?”

“Nàng là nữ nhân của ta.” Giọng nói lạnh nhạt, ngữ khí sắc bén kiên định.

“Thật sao? Nhưng là ta nghe nói các ngươi đã ly hôn rồi.” Đáp lại là một gương mặt cười như không cười.

Ánh mắt lạnh lẽo băng hàn của đại thần xuyên thấu lớp mặt nạ quét qua Yêu Say Đắm đang đứng bên cạnh Yêu Nữ.

Yêu Nữ có đột nhiên có cảm giác không ổn, liền phản xạ có điều kiện nhảy sang tránh một bên, kéo dài khoảng cách với hai vị đại thần.

“Chuyện này không liên quan đến ngươi.”

“Ta lại cảm thấy rất liên quan đến chuyện của ta.” Yêu Say Đắm nở một nụ cười miễn cưỡng: “Nàng nếu đã khôi phục trở lại thành người độc thân, tự nhiên bất cứ ai cũng sẽ có quyền lợi theo đuổi nàng.”

“Huống chi, ” Yêu Say Đắm cố ý kéo dài giọng điệu “Ngươi không phải đã có người tình mới rồi sao?”

Yêu Nữ và Hách Liên Thu Thủy nghe thấy vậy, nhất loạt quay đầu nhìn theo ánh mắt của Yêu Say Đắm.

Một thân ảnh xanh biếc, trên gương mặt nhỏ che sa màn màu tím, trong tay cầm chiếc quạt xinh đẹp màu lục đang mềm mại uyển chuyển đứng cách hai người không xa.

Hoàn Mỹ lúc này, trên khuôn mặt mang theo một nụ cười tà mị, chỉ yên lặng đứng ở lối vào Kính Hồ.

Yêu Nữ lập tức tròn mắt, má ửng, còn có thể loạn thêm chút nữa được không?

“Yêu Nữ!” Hoàn Mỹ lạnh giọng cất tiếng, chớp mắt tung ra chiêu Tiêu Tương Dạ Vũ liên hoàn, khiến cho Yêu Nữ vì chưa kịp chuẩn bị lại tiếp tục hoa hoa lệ lệ, vô cùng hoành tráng bổ rầm xuống đất.

Yêu Nữ: !!!!!

Hách Liên Thu Thủy:

Quyết Biệt Thức, Yêu Say Đắm:

Mỹ nữ Tiêu Dao lạnh lùng dương dương tự đắc đứng bên cạnh thi thể của Yêu Nữ, nụ cười đọng lại trên khuôn mặt tựa như một màn sương lạnh lẽo vô hình: “Ta đã nói rồi, cách xa Hách Liên Thu Thủy một chút.” (~~> Chưa đọc hết convert, nhưng mà đoán ra bà ni là ai rồi, một người rất đặc biệt nhé nhưng mà đặc biệt với ai thì không nói đâu nhen XD~)

Yêu Nữ một bụng tức tối thẳm mẳm trong lòng, còn mẹ nó, chỉ vì cái lý do khí gió này mà bị giết thì cũng quá là có vấn đề rồi đi!

Nhận từ trong tay Mạnh bà bà một bát thuốc, Yêu Nữ uống cạn rồi ngênh ngang bước đi, sau khi rời khỏi âm phủ việc đầu tiên làm chính là gửi cho Hách Liên Thu Thủy một câu: “Con bà nó!”

Ấy vậy mà, Đại thần không thèm hồi âm.

Đây là cái loại thái độ gì??? Yêu Nữ cực kỳ tức giận, cho nên thẳng tay chặn thẳng kênh liên lạc của mình với đám người Quyết Biệt Thức, Yêu Say Đắm và Hoãn Hoãn Nhị Hành, thêm vào tránh xa đám bát quái trong bang, còn bản thân thì phi thẳng đến một góc thành Tô Châu trồng nấm.

Người ta vẫn thường nói nếu mắt không thấy ắt tâm không phiền, để cho đám người kia chơi với nhau cho chết đi!

Kính Hồ.

Mỹ nữ Tiêu Dao cao ngạo quét mắt nhìn sang Hách Liên đại thần: “Hoặc là làm nam nhân của ta, hoặc là người cứ thế trông chừng bảo vệ Yêu Nữ một tắc không rời, nếu không ta lập tức đuổi giết, gặp một lần giết một lần!”

Quyết Biệt Thức, Yêu Say Đắm nhìn thấy khuôn mặt đen như đít nồi của Hách Liên Thu Thủy thì trong lòng không khỏi mừng rỡ, thu hồi thanh kiếm vốn còn định tung ra để tiêu diệt Hoàn Mỹ: “Một mình người tự xử lý đi, ta đi theo Yêu Nữ.” Dứt lời, hất một bộ dạng cực kỳ cao hứng, khoan khoái cười lên ma tước mà bay đi. (Theo lời Yêu Nữ, Thủy Liên Hạc của Vô Đương chính là một con ma tước không hơn không kém!)

Kính Hồ hiện tại, chỉ còn Hách Liên đại thần đáng thương đối mặt với bư hân nữ nhân.

Hoàn Mỹ tiến đến gần hai bước: “Như thế nào, suy nghĩ...”

Lời còn chưa dứt, một mảnh màu xám đã hiện lên, Hoàn Mỹ chưa kịp định thần liền thấy mình lúc này đây đã ngã rầm trên mặt đất từ lúc nào, phía trên là gương mặt lạnh lẽo băng hàn đến cực điểm của Hách Liên Thu Thủy: “Không có hứng thú.” Nói xong hất liền quay người lạnh lùng bỏ đi.

Một hồi lâu sau, Hách Liên Thu Thủy bất chợt nhìn thấy một dòng chữ nhỏ hiện lên bên góc màn hình.

[Riêng tư] Hoàn Mỹ: “Đại thần, ta nhất định phải bao nuôi người!”

Khoé miệng đại thần lập tức có chút co giật...

Chương 25 : Thế giới này thật điên cuồng (2)

Cùng lúc đó, ở một góc thành Tô Châu.

Yêu Nữ không thèm liếc mắt nhìn sang người bên cạnh lấy một cái, trước sau như một chỉ chăm chăm duy trì động tác thu hoạch.

Đáng tiếc thay, người đang ngồi bên cạnh lại không chịu phối hợp một chút nào.

Yêu Say Đắm vừa đặt mông ngồi xuống, chưa kịp ầm chỗ đã nhảy dựng lên: “Ta cũng đi trồng cây giống người!”

Nói là làm, hất nhanh chân chạy một mạch tới bãi đất trống bên cạnh, hoa hoa lệ lệ, oai phong lẫm liệt xuất ra một hạt giống ... cấp một =__=

Yêu Nữ: ...

Yêu Say Đắm nhìn cấp bậc hạt giống một trời một vực của hai người, không kìm được than thở: “Ai, quả nhiên nam nhân lẫn lộn trên thương trường, rất cần một nữ nhân đứng đằng sau nha!”

Yêu Nữ: ... tiếp tục im lặng.

Hắn liếc mắt, ngó ngang ngó dọc bộ dáng như đang đánh giá trang bị trên người Yêu Nữ: “Ai nha, trang bị của người toàn là 4 sao hết à, ách ách, như thế không được, tiểu yêu tinh, nếu muốn tiếp tục duy trì vị trí đệ nhất ác nhân của người, ít nhất cũng phải đem cải tiến lên thành 6 sao! Nếu được như thế thì trừ ta và chồng trước của người ra, bất luận kẻ nào cũng không thể bắt nạt được người!”

Yêu Nữ: yên lặng là vàng.

“Nhưng mà người thử nói coi, dựa vào tính tình của chồng trước người thì, thử nghĩ xem hân ta đã giết chết mỹ nhân Tiêu Dao kia chưa a?” (Lời tác giả: đã giết -__-)

Yêu Nữ trong lòng đang cố hết sức nhẫn nại: You his mother' s ask me, I his mother' s ask who!!! (Thuyết minh của tác giả: bệnh ăn sâu vào máu của Yêu Nữ chính là, tiếng Anh đã dốt rồi còn hay mang ra chửi người, ta hảo tâm phiên dịch cho mọi người nghe: Mẹ nó người hỏi ta, con mẹ nó ta biết hỏi ai!!!)

“Đúng rồi, vừa nãy trang bị của người hao tổn quá, mang đi sửa liền đi.”

Yêu Nữ: ...

“Yên tâm, có ta ở đây, đảm bảo không kẻ nào dám đụng đến ngươi! Ngươi cứ an tâm thoải mái mà đi đi.” Nói xong, hần thản nhiên ngồi xuống bãi đất bên cạnh cô, vô cùng thoải mái tự nhiên vẩy vẩy tay: “Đi đi đi đi.” (~~> A.T: tại sao càng đọc ta lại càng thấy chả này mắc tự kỷ nặng a?)

Đỉnh đầu Yêu Nữ rốt cục cũng bốc lên một màn khói dày đặc: “Ngươi ngươi ngươi!! Con mẹ nó, ngươi đang ngồi lên cây của lão nương!!!”

Yêu Say Đắm nhúu mày nghi hoặc từ từ đứng lên, mắt liếc liếc đảo đảo nhìn xuống phía dưới chân. Ai nha, quả nhiên mấy cái cây trắng trắng nhỏ nhỏ kia vừa bị mông hần ám hại: “Cái kia, hắc hắc, nhiều lắm cũng chỉ ảnh hưởng đến mật độ thôi mà, chất lượng hần là vẫn được đảm bảo nha?”

Yêu Nữ cực kỳ tức giận tròn mắt giơ chân lên đá hần văng xa cả mấy thước, “Ngươi muốn đi thì cút cho xa xa vào!”, sau đó đau lòng ngó xuống mấy ngọn cây vừa bị đè cho nát bét.

Cô khổ sở ngồi bệt xuống tiếp tục thu hoạch, không ngờ mảnh đất may mắn chưa bị tàn phá bên cạnh, lần này lại bị một đôi bàn chân dẫm lên.

Cho nên là, vụ thu hoạch ngày hôm nay, trừ một phần tư cô đã hoàn thành, còn lại ba phần, thì một phần bị ngồi bẹp, hai phần bị giẫm nát!

Yêu Nữ yên lặng, tuyệt nhiên không nói một câu nào.

“Ai u, Hách Liên đại thần không ngờ cũng tới đây trồng cây nha?”

“Lấy nông làm gốc căn bản là quốc sách của Trung Quốc.”

“Vậy còn mang theo cả tình nhân tới nữa nha?” Cầm Yêu Say Đắm hếch lên, nhìn về phía lục y nữ tử đang đứng cánh Hách Liên Thu Thuỷ không xa.

“Yêu Say Đắm, ngươi cùng Yêu Nữ, ta theo Hách Liên, ngươi dám quản ta?”

“Ta mới không thêm xen vào.”

“Tiêu Dao, đứng cách xa ta một chút.”

“Còn lâu!” Hoàn Mỹ cũng không kém cạnh, chu miệng lên cãi.

Mà lúc này đây, Yêu Nữ của chúng ta tâm tình đang có nguy cơ bùng phát nặng nề...

“Con bà nó! Ba người các ngươi chỉ biết động chân động tay không thèm nghĩ xem nhân dân lao động như ta cực khổ đến thế nào chỉ chăm chăm lo chạy đến đây phá đất phá đai phá làng phá xóm phá luôn cả thành quả lao động của lão nương các ngươi là đồ mất mùa không có đạo đức vô lương tâm ... @@#\$\$#@!@#%\$^!!!” (Xin phép được tỉnh lược 1000 chữ =..=)

Cho nên là, thời điểm Từ Hoãn đến thành Tô Châu tìm được Yêu Nữ, liền nhìn thấy hai vị đại thần cùng đệ nhất Tiêu Dao — a không đúng, hần mới là đệ nhất, còn nàng ta chỉ là đệ nhất mỹ nữ Tiêu Dao mà thôi — đang đứng trước một — người — nào — đó, trên mặt ai nấy đều tràn ngập hắc tuyến.

Từ Hoãn rất không biết điều, cười thầm trong bụng: Ai nha ai nha, đã bảo rồi, nha đầu Yêu Nữ này từ trước đến nay mắng người đều không phân biệt đối tượng, mắng đến khi đối phương chấp nhận phải tuyệt tử tuyệt tôn mới thôi.

Hần cười một cái, thản nhiên tiến lại gần: “Yêu Nữ, chớ nóng giận, có gì cứ bình tĩnh nói.”

Ha hã, sau vụ này, nhất định ba người kia phải vô cùng cảm kích hần nha!

Không ngờ rằng, Yêu Nữ sau khi nghe xong liền mãnh liệt xoay người, Hoãn Hoãn Nhị Hành bị con ngươi đỏ bùng loé lên những tơ máu của Yêu Nữ khiến cho sợ hết hồn, ách ách, chẳng lẽ nha đầu này bị tẩu hỏa nhập ma?

“Bình tĩnh cái XXX nhà ngươi, ngươi dám đem những trang bị tốt nhất trong hòm đồ của ta đi bán, thêm cả đồng thuốc hỗ trợ PK nữa, tổng cộng cả vốn lẫn lãi, kể cả đám cây của ta bị dẫm nát bét, ngươi đều phải đền bù hết cho ta!”

Hoãn Hoãn Nhị Hành nhất thời hoa mắt chóng mặt: “Ta ta ta!!! Đám cây cỏ của người ta làm sao mà biết! Ta đây cũng không có lấy a...” Trời ạ, đây là tình huống quái quỷ gì? Hắn tổng cộng chỉ chôm có ba trang bị mà thôi, cho dù có lén lấy thêm đồng thuốc PK nữa, cũng không đến mức ấy chứ??

“Ta không cần biết! Bồi thường tiền!”

Hoãn Hoãn Nhị Hành theo bản năng lập tức phản kháng: “Không bồi thường!” Nói giỡn sao, tiền tham ô đã đến tay rồi, hắn còn đang định dùng để đi tán gái đây, làm sao có thể một phát quăng đi hết như thế được chứ, hơn nữa lại còn lỗ thêm một đồng tiền nữa nha!

Yêu Nữ: “#@#%\$^%&...” (Khụ khụ, thật sự là rất không văn minh, chúng ta bỏ qua =__=)

Lúc này đây, hai vị đại thần đứng bên cạnh mặt vốn đã đen như đất nồi, nay lại càng đen hơn, nhất loạt quay sang Hoãn Hoãn Nhị Hành: “Người rốt cục có chịu bồi thường hay không?”

Ngay cả Hoàn Mỹ mặt cũng đã tràn ngập hắc tuyến: “Không bồi thường ta giết chết người!”

Công lực mắng chửi người của Yêu Nữ, quả thực là không hề nhỏ một chút nào, ba người bọn họ đứng ở đây nghe chửi hơn mười phút đồng hồ rồi, con bà nó chứ, thử hỏi làm sao chịu nổi đây?

Hoãn Hoãn Nhị Hành đảo đảo mắt nhìn ba người trước mặt đang từng bước tiến lại gần mình, trong tay ai nấy đều loé lên ánh sáng của thần khí, nhất thời sợ hãi nuốt nước miếng đánh ực một cái: “Bồi thường mà...”

Thế là, Hoãn Hoãn Nhị Hành tội nghiệp đành phải thất thủ lê xác đến thủ khổ trong thành, vừa đi vừa ngoác miệng khóc rống: Các mỹ nữ a các mỹ nữ! Các nàng muốn y phục đẹp, ca ca ta đành phải khất chờ đến mấy hôm nữa a!!!

Về phần Yêu Nữ của chúng ta, sau khi tay đã cầm được một cục tiền liền vui vẻ cười như cảnh xuân tươi đẹp, tựa hồ như vụ chém giết ở Kính Hồ, trong bang có gian tế, hai đại thần tranh giành vợ hay cây cối bị đập nát hết, tất thấy đều chưa hề xảy ra.

“Thật là một ngày bội thu nha!”

Hách Liên Thu Thuỷ: ...

Yêu Say Đắm: ...

Hoàn Mỹ: ...

Hoãn Hoãn Nhị Hành: .. TT_____TT

Sau một hồi bùng bùng dắc ý, Yêu Nữ cuối cùng cũng mở tất cả các kênh vừa bị chặn ra, đến lúc này đồng tin tức mới được dịp bùng nổ, đứng đầu là Độc Cô Cửu Tiệp.

[Bang phái] Độc Cô Cửu Tiệp: “Yêu tình, chuyện mấy gian tế kia thì giải quyết thế nào đây? Nếu như không tìm hiểu kỹ mà cứ nhất mực đuổi hết những người chơi cấp thấp ra khỏi bang thì, e rằng sẽ chỉ liên lụy đến người vô tội.”

[Bang phái] Yêu Nữ họ Triệu: “Người hỏi ta, ta biết hỏi ai?”

[Bang phái] Độc Cô Cửu Tiệp: “...Con mẹ nó, nên nhớ bây giờ người là bang chủ!”

[Bang phái] Yêu Nữ họ Triệu: “Ai nha, ta quên mất!”

Trong bang nhất thời rơi vào trầm mặc.

[Bang phái] Phi Thành Vật Nhiều: “Theo ta tốt nhất cứ đuổi hết đi, dù sao những người chơi cấp thấp đó cũng chẳng giúp được gì cho bang hết á.”

[Bang phái] Bảo Bối Điểm Điểm: “Không được, làm vậy là vừa huỷ hoại danh dự bang phái, vừa liên lụy người vô tội.”

[Bang phái] Thành Dã Biệt Nhiều: “Nếu đã thủ đoạn thì thủ đoạn cho trót đi, thà giết nhầm còn hơn bỏ sót!”

[Bang phái] Độc Cô Cửu Tiệm: “Yêu Nữ, người nói thử coi.”

Yêu Nữ lúc này mới cau mày suy nghĩ một lúc, cuối cùng mới từ tốn lên tiếng.

[Bang phái] Yêu Nữ họ Triệu: “Hay là thế này...”

Tất thấy nhất thời đồng loạt vểnh tai lên nghe, chờ xem quyết định vĩ đại của vị bang chủ anh minh này.

[Bang phái] Yêu Nữ họ Triệu: “Ta tuyên bố, bắt đầu từ hôm nay, chuyện bắt gian tể tất cả đều giao cho Độc Cô Cửu Tiệm toàn quyền chịu trách nhiệm, Phi Thành Vật Nhiễm, Điểm Điểm cùng Thành Dã Biệt Nhiễm, ba người các người cũng phải giúp Tiệm Tiệm một tay. Được rồi, cứ như vậy đi, khâm thủ!”

Sau đó...

Yên tĩnh...rồi lại yên tĩnh...

Bang chúng: Độc Cô phó bang chủ, thỉnh thoảng ta cảm thấy thật thương cảm cho người nha! TT_____TT

[Bang phái] Phi Thành Vật Nhiễm: “Gian xảo, thật quá gian xảo!”

[Bang phái] Bảo Bối Điểm Điểm: “...Yêu Nữ, người cũng thật quá đáng rồi đi...”

[Bang phái] Phi Thành Vật Nhiễm: “...Ta có thể hỏi một câu được không, chức vị của Độc Cô Cửu Tiệm lúc trước và bây giờ có điểm nào khác nhau?”

Bang chúng trong lòng thầm cảm thán: Vật Nhiễm, người hỏi thiệt là hay nha...

Cho nên là, ngày hôm đó toàn bộ người chơi ở Server Hư Cấu đồng loạt được tận mắt chứng kiến một màn bùng phát đến cực điểm.

[Thế giới] Độc Cô Cửu Tiệm: “Yêu Nữ! Lão tử nguyên rửa người ra đường bị xe đụng chết! Ra khỏi thành tốt nhất đừng có ngu mà để cho lão tử nhìn thấy người, nếu không lão tử ta nhất định băm người ra thành ngàn mảnh, giết chết người hàng vạn lần!!! “

Bang chúng Áo Ảnh lại tiếp tục cảm thán: Phó bang chủ cuối cùng cũng bị bang chủ vô lương làm cho phát điên rồi nha...

Suy nghĩ của tác giả: Hình như nhiều người rất nghi ngờ thân phận của Quyết Biệt Thức, Yêu Say Đắm.

Nhưng mà Phật viết: Bí mật không thể tiết lộ! ()

Mong mọi người tiếp tục ủng hộ!

Xin tiếp tục đặt cục gạch! Tôi đi đây!

Lục y của Hoàn Mỹ

(BL: Ta nghĩ vậy vì đây là trang phục môn phái cấp cao)

26. Chương 26

Nếu nói gần đây sự kiện hấp dẫn mọi người nhất ở Server Hư Cấu, không nghi ngờ gì nữa, chính là sự xuất hiện ngang trời đầy kinh hoàng của “Ngũ nhân bang”.

Và sau đây, chính là đội hình chi tiết của Ngũ nhân bang:

Người đầu tiên, chính là bang chủ bang phái đệ nhất giang hồ, cũng chính là đại thần đứng đầu bảng xếp hạng – Hách Liên Thu Thủy.

Người thứ hai, đại thần vừa mới nổi danh trên giang hồ, trang bị có thể nói là sánh ngang Hách Liên Thu Thủy – danh xưng Yêu Say Đắm.

Người thứ ba, là kẻ được giang hồ biết đến như một nhân vật tính tình quái dị, lòng dạ độc ác, vừa ham tiền lại vừa háo sắc – đại ma đầu Yêu Nữ.

Người thứ tư, đệ nhất mỹ nữ Tiêu Dao – Hoàn Mỹ.

Người cuối cùng, chính là đệ nhất cao thủ Tiêu Dao – Hoãn Hoãn Nhị Hành. (Lời tác giả: Từ Hoãn vốn không muốn bị so sánh với một nữ nhân, cho nên cuối cùng đành phải ộp trang bị lên 6 sao hết, chẳng qua vẫn là chưa đánh bại được đại thần -___-)

Bất luận đến bất cứ đâu, đi giết kẻ nào, người trên giang hồ đều được tận mắt chiêm ngưỡng cảnh tượng năm người tổ đội đồng hành, vậy mà đang giữa lúc ai nấy đều phải cảm thán sự đoàn kết đến bất ngờ này, lại bị hành động của năm người làm cho choáng váng như sét đánh ngang tai.

Ví dụ như ngày hôm đó, theo như sự thuật lại của một mỗ Nga Mi đã được tận mắt chứng kiến.

“Ta kháo! Lão tử ta đây từ trước đến giờ còn chưa bao giờ được làm nhiệm vụ Phiêu Miểu Yến Tử, vậy mà năm cao thủ kia làm thành một tổ đội chính xác là đệ nhất giang hồ, Nga Mi ta đây được gia nhập vào đội mà tựa hồ như chẳng phải tốn sức thêm máu cho bất cứ người nào!”

(~~> “Phiêu Miểu Yến Tử”: là 2 nhiệm vụ/sự kiện trong game: “Huyền chiến Phiêu Miểu Phong” và “Thảo phạt Yến Tử Ổ”.

Sự tích game:

Huyền chiến Phiêu Miểu Phong: Dưới sự khuấy động của Lý Thu Thủy, Ô Lão Đại những người thống lĩnh 36 động 72 đảo trên giang hồ, nhân cơ hội trời ban Thiên Sơn Đồng Lão mất tích, họ đã đồng loạt tấn công lên Thiên Sơn tạo phản, đệ tử phái Thiên Sơn thế cô sức kiệt, lơ là phòng bị, làm cho Phiêu Miểu Phong hoàn toàn bị kẻ thù chiếm lĩnh.

Thảo phạt Yến Tử Ổ: Hậu duệ hoàng thất nước Đại Yên Mộ Dung Phục cầu kết với các thế lực hào kiệt, chuẩn bị nhân cơ hội Tổng Liêu Đại Chiến không chú ý để mưu đồ phục quốc. Triều đình Đại Tống nhận được mật báo, lệnh cho Thái Hồ Thủy Quân Lý Cương dẫn quân đến tiêu diệt Yến Tử Ổ.)

Đám bạn của mỗ Nga Mi lập tức hỏi loạn cả lên: “Vậy tại sao người lại rút khỏi đội sớm thế a? Bọn họ là ngày nào cũng đi đánh Boss làm nhiệm vụ nha, thế nào cũng được rất nhiều điểm kinh nghiệm!”

Mỗ Nga Mi lập tức trở nên vô cùng buồn rầu: “Đúng vậy a, ta cũng muốn được tiếp tục cùng đánh quái làm nhiệm vụ với họ, nhưng mà ta không có đủ can đảm để trụ lại a.”

“Chuyện gì xảy ra?”

“Năm người kia tuy luôn đi cùng nhau, nhưng trên thực tế chỉ cần nhiệm vụ không khó lắm, giải quyết xong bọn họ nhất định sẽ thi thố PK!”

“A? Người nào người nào? Kịch liệt lắm sao?” Được chiêm ngưỡng cao thủ so nhiều, quả thực là có nhãn phúc nha!

“Thật ra thì đại thần, Yêu Say Đắm và Hoãn Hoãn Nhị Hành đều không có động tay động chân gì sất, chủ yếu cũng chỉ là Yêu Nữ và Hoàn Mỹ. Hai nữ nhân này đúng là một cái chợ chính hiệu, lấy gây lộn làm thú vui, khi không cũng kiếm chuyện mà đánh nhau...Lão Tử ta vốn là gia nhập đội để kiếm chút của hồi, không ngờ lại...”

“Không ngờ cái gì?”

“Con mẹ nó, sau khi giết xong Boss đại ma đầu Yêu Nữ lập tức rút khỏi đội ngũ, mà các người cũng biết lúc tổ đội cũng là một loại hình thức để PK nha, cho nên Yêu Nữ vừa rút khỏi đội liền chuyển sang trạng thái chiến đấu khác, mà nữ nhân kia chuyên gia sử dụng các chiêu thức công kích diện rộng, con bà nó, thử hỏi Nga Mi ta đây làm sao bảo toàn được mạng nhỏ a? Hơn nữa ma đầu kia lại còn đổi sang dùng trang bị mạnh nhất, Lão Tử ta về điểm này lại không trụ được qua hai lần công kích của nàng...”

“Không phải chứ?”

“Nếu không ta ngu gì rời khỏi đội? Ta đây cũng không phải đệ nhất Nga Mi, tiếp tục ở lại chỉ sợ có ngày lại bị ả ma nữ điên kia bạo cho đến chết!”

“...Chết một hai lần mà được như thế cũng quả thật là quá lời rồi đi!”

“Lời? Ta kháo! Hai nữ nhân này hết PK ở Phiêu Miểu Phong rồi tới Yến Tử Ô, lại kéo qua Thái Hồ, ta nói cho các người biết, đi đâu về đâu hai nữ nhân kia cũng bám riết lấy nhau chém giết không ngừng, thử hỏi kẻ nào còn có thể chịu đựng nổi đây?”

“Thì người tránh xa một chút a.”

“Lão tử đây là Nga Mi! Nhiệm vụ chính là thêm máu cho đồng đội, các người nói thử coi ta còn có thể bỏ của chạy lấy người sao?!”

“...”

Kể từ đó, mặc dù rất nhiều người hy vọng được một lần gia nhập vào Ngũ Nhân Bang để trải nghiệm cảm giác cùng cao thủ đánh Boss, nhưng cuối cùng nghĩ đến độ kinh khủng của Yêu Nữ và Hoàn Mỹ, rốt cục đành phải ngậm ngùi từ bỏ ý định.

Mà mỗi Yêu Nữ bị người đời mắng chửi xỉ vả, lúc này đây lại đang vô cùng sung sướng hả hê.

“Ha ha, hôm nay đánh 10 trận ta thắng 6 trận, lão nương coi như toàn thắng!”

Hoàn Mỹ đứng đối diện ra sức nghiêng răng nghiêng lợi: “Ngày mai đấu lại!”

“Đấu thì đấu, ta sợ người chắc? Lão nương ta xông pha giang hồ, lao đến thảo nguyên trị Bạch Minh Khải, cùng Xích Tiêu Hỏa Hồn quyết chiến một phen, thần thú Huyền Vũ bị ta đánh gãy chân, Mộ Dung Phục bị ta làm cho tàn phế, một ngày hai lần đánh bại nhân vật truyền kỳ Lý Thu Thủy! Thành tích như thế mà dám nói ta sợ một mỹ nữ Tiêu Dao như người thì quả đúng là chuyện viển vông!”

Hoãn Hoãn Nhị Hành mở miệng cảm thán: “...Thật đúng là tài ăn nói cao siêu, khó tránh ba người các người ngồi nghe Yêu Nữ chửi mắng xỉ vả cả ngày trời cũng không mở miệng nói được câu nào nha!”

Nhắc đến chuyện mất mặt này, trên mặt Hách Liên Thu Thủy cùng Yêu Say Đắm lại tràn ngập hắc tuyến.

Hoàn Mỹ lúc này đây mắt đã long lên sòng sọc: “...Mẹ kiếp! Ta liều mạng với người!”

Chuyện không thể tránh khỏi, chính là lần thứ mười một của ngày hôm nay, Yêu Nữ cùng Hoàn Mỹ lại bắt đầu triển khai tư thế, bước vào cuộc chiến.

Hách Liên Thu Thủy nghiêm túc cắt ngang: “Đừng làm loạn nữa, mau vào đội nhặt vật phẩm đi.”

Yêu Nữ nhướn mày, nhấp chuột vào ô đồng ý tham gia đội, quay sang nói với Hách Liên Thu Thủy một câu: “Không cho các người nhặt”, rồi hững hờ bình bình chạy đến cuôm sạch đồng vật phẩm.

Sau khi cả đội ra khỏi bản đồ nhiệm vụ đánh Boss, hệ thống liền lập tức thông báo: “Do Yêu Nữ họ Triệu có công hiến lớn, cho nên thưởng thêm Vũ Hồn Duyên Thọ Đan làm phần thưởng khích lệ.”

“A.” Thanh âm của Hoàn Mỹ nhuộm đậm vẻ không cam lòng: “Ta vừa rồi còn không có được như vậy!”

Yêu Nữ vốn không thích phần thưởng này chút nào, bây giờ nghe thấy vậy lại phi thường vui vẻ hả hê: “A, người cần a? Hắc hắc, thật đáng tiếc, GM mất mùa sao lại đi cho ta mà không cho người nha? Ai da, Hoãn Hoãn người nói thử xem có đúng không?” (~~> GM: Game Master)

Hoãn Hoãn Nhị Hành không nói gì, chỉ bắt đầu dĩ cười cười.

Khuôn mặt còn đang trắng trẻo hồng hào của Hoàn Mỹ, nhanh như chớp đen sì lại như đất nồi.

Yêu Nữ ha ha cười một cách rất chi là ngạo mạn, sau một hồi cuối cùng vẫn quyết định giao dịch: “Này cô nương, tỳ tỳ đây cho người! Mau đem Vũ Hồn này đi sửa trang bị cho người đi, nếu không hồng mắt thì ta không chịu trách nhiệm đâu đó! Mà ta cũng không muốn bắt nạt một tiểu nha đầu chân yếu tay mềm lại thiếu trang bị như người, sẽ tổn hại đến thanh danh của ta nha!”

Nói gì thì nói, hai người tới ngày đánh nhau, sớm cũng đã hiểu hết ưu nhược điểm của đối phương.

Hoàn Mỹ cũng không thêm khách khí mà lập tức nhận lấy, thuận tiện ném qua mấy viên hồn băng châu: “Có qua có lại, người nhanh nhanh đem vũ khí của mình thăng cấp đi, người yếu xiu như thể tỷ tỷ ta đây có thăng cũng chẳng sung sướng gì.” (Thuyết minh của tác giả: Hồn băng châu vốn phải cần giao dịch nguyên bảo, nhưng nếu như thế thì làm gì còn là tiểu thuyết nữa, mọi người đừng quá yêu cầu nghiêm khắc nhé O(_)O~)

Hai người nói đều nói xoáy nhau mấy câu, sau đó ai nấy đều “Hừ” mạnh một tiếng rồi quay mặt đi, bộ dáng vô cùng ngạo mạn.

Sửa chữa xong trang bị, Yêu Nữ chợt nhớ tới nhiệm vụ Phiêu Miểu Phong hôm nay còn chưa làm, cho nên nôn nóng lên tiếng: “Đi thôi, đi giết ả họ Lý xấu xa đê tiện kia!” (~~> họ Lý tức Lý Thu Thuỷ)

Đội ngũ: ...

Hoãn Hoãn Nhị Hành: “Yêu Nữ, Người ta tốt xấu gì cũng là một đại mỹ nữ, nói chuyện không cần phải thô tục như thế chứ?”

Yêu Nữ ngay lập tức bóp lại không thêm do dự: “Người im, ta nói thế nào thì phải thế ấy! Ngô, chúng ta còn thiếu Nga Mi nha, đi tìm cái coi.”

Nói là làm, Yêu Nữ nhà chúng ta ngay lập tức lấy mấy cái loa ra rống loạn trên kênh thế giới.

[Thế giới] Yêu Nữ họ Triệu: “Chơi gái Lý Thu Thuỷ hai lần luôn nè, Nga Mi thể lực tốt mau đến a!”

[Đội ngũ] Hoãn Hoãn Nhị Hành: “...Ta có cảm giác, chúng ta hình như là đang đi làm cái gì đó biến thái thì đúng hơn...”

[Đội ngũ] Hách Liên Thu Thuỷ: “...”

[Đội ngũ] Quyết Biệt Thức, Yêu Say Đắm: “...”

[Đội ngũ] Hoàn Mỹ: “...”

Hồ hào một hồi vẫn không có ai thêm nhắn tin đến xin gia nhập đội ngũ, Yêu Nữ lúc này phi thường nghi ngờ: “Ta tại sao gần đây cảm thấy chúng ta tổ đội rất khó khăn nha?”

Mọi người: ...

Yêu Nữ: “Chẳng lẽ Nga mi chết sạch rồi sao?”

Mọi người: ...Vả mồ hôi -.-

Hoàn Mỹ từ tốn mở miệng: “Người ta là Nga Mi thêm máu, cũng không phải là tấm khiên cho người đánh, người thử nói coi còn ai dám đến?”

Yêu Nữ nhất thời cảm thấy vô cùng nhức đầu: “Vậy thế này thì sao?”

Vừa nói, cô vừa nhanh tay móc ra một cái loa.

[Thế giới] Yêu Nữ họ Triệu: “Ta cùng Hoàn Mỹ đã làm xong việc rồi, Nga Mi các người không cần phải sợ, đừng cảm tới đây đi!”

Yêu Nữ vừa dứt lời, Hoàn Mỹ đã lập tức hét lên: “Người câm miệng! Câm người nói mập mờ về ta!”

[Thế giới] Yêu Nữ họ Triệu: “Chơi gái Lý Thu Thuỷ, chơi gái Lý Thu Thuỷ đây, chơi luôn hai lần a! Đắm bảo đã ghiền luôn nha!”

Hoãn Hoãn Nhị Hành cũng không thua kém, gân cổ lên mắng: “Câm miệng! Người nói như thế có người đến mới là lạ!”

[Thế giới] Yêu Nữ họ Triệu: “Mỹ nữ Nga Mi tới đây a, Hách Liên Thu Thuỷ cùng Quyết Biệt Thức, Yêu Say Đắm đều ở đây nha! Hai đại thần độc thân — cơ hội phát triển gian tình rất tốt đó nha!”

Hách Liên Thu Thuỷ cùng Yêu Say Đắm trên mặt tràn ngập hắc tuyến: “Câm miệng!”

Yêu Nữ lại cảm thấy cực kỳ phiền não, các người không vừa lòng tại sao lại giận cá chém thớt, trút giận hết lên đầu ta a?

[Thế giới] Yêu Nữ họ Triệu: “Đến đây đến đây, Hách Liên Thu Thủy, Yêu Say Đắm, Hoãn Hoãn Nhị Hành đều ở đây, hủ nữ mau đến xem gian tình của ba đại soái ca a!”

Hách Liên Thu Thủy, Yêu Say Đắm, Hoãn Hoãn Nhị Hành lập tức trầm miệng một lời: “Câm miệng!”

Yêu Nữ rốt cục cũng hoàn toàn nổi giận.

[Thế giới] Yêu Nữ họ Triệu: “Đệ nhất Thiên Sơn, đệ nhất Vô Đang, đệ nhất Tiêu Dao cộng thêm đệ nhất mỹ nữ Tiêu Dao làm chuyện mờ ám ở Phiêu Miểu Phong đây, đại biểu Nga Mi tới đây xem a a a a!!!!”

Đội ngũ —

Hách Liên Thu Thủy, Yêu Say Đắm, Hoãn Hoãn Nhị Hành cùng Hoàn Mỹ không hện mà rống to: “Người câm miệng cho ta!!!!”

Yêu Nữ máu lên não phun một câu: “Con mẹ nó, vậy cho các người tự tổ đội đi đánh nhau cho chết đi!!”, nói xong liền rời khỏi đội ngũ, phi ngựa đến một góc thành Tô Châu tiếp tục trồng nấm =.=

Lại nói, mỗi Yêu sau khi chặn thẳng kênh liên lạc với bốn người kia, liền vui vẻ đến Tô Châu làm nhiệm vụ trồng cây bông, trong lúc cố ý vô tình thế nào lại phát hiện ra một tiểu Nga Mi quanh quẩn bên cạnh từ nãy đến giờ. Tiểu Nga Mi này vận một bộ y phục sơ cấp, đang chống cằm nhìn suy tư, không biết là suy nghĩ cái gì.

Rốt cục, tiểu Nga Mi kia sau một hồi lâu cũng ngượng ngùng mở miệng nói: “Cái kia, tỷ tỷ... cho hỏi, muốn thực hiện nhiệm vụ như tỷ tỷ đang làm đó thì phải làm thế nào?”

Yêu Nữ thả cây bông trong tay đang thu hoạch dở ra: “Muội mới chơi trò này sao?”

Gật đầu: “Dạ, đúng vậy.”

Yêu Nữ nghe thấy vậy thì cười cười: “Muội có kỹ năng trồng trọt không?”

“Dạ có.”

“Vậy thì chỉ cần nói chuyện với con bù nhìn canh đất kia một lúc, sau đó lựa chọn loại cây muốn trồng là được rồi.” Cô vừa giảng giải, vừa tiếp tục cúi xuống thu hoạch.

“Nhưng mà...” Tiểu cô nương nháy nháy đôi mắt tròn, thoát nhìn hết sức ngây thơ: “Nhưng mà...con bù nhìn kia không cho muội chọn cây a.”

Yêu Nữ nhìn cây bông trong tay một hồi, bỗng nhiên bưng bưng đại ngộ: “Kỹ năng của muội cấp bao nhiêu rồi?”

“Một, là một cấp.”

“Là vậy, nếu chỉ mới cấp một thì muội phải đến Đại Lý, ở Tô Châu đòi hỏi cấp cao hơn.”

“A, như vậy a, đa tạ tỷ tỷ!”

Yêu Nữ làm bộ khoát khoát tay, đưa mắt nhìn theo tiểu Nga Mi đang lấy Lục Hành Điều ra, nhanh chóng phi đi tìm NPC truyền tống.

Chốc lát sau, Yêu Nữ nhận được một tin nhắn chạy trên góc màn hình.

[Riêng tư] Nguyệt Nguyệt: “Tỷ tỷ nhìn xem, muội được trồng tiểu mạch rồi nha!”

Yêu Nữ cười cười, nhớ lại thời kỳ mình mới tham gia vào game Thiên Long, nhẹ nhàng gõ chữ trả lời: “Không tệ, tiếp tục cố gắng, đảm bảo kỹ năng sống của muội sẽ tăng rất cao!”

[Riêng tư] Nguyệt Nguyệt: “...Tỷ tỷ, muội đối với game này thật sự không hiểu lắm, may mắn vừa rồi có tỷ tỷ giúp đỡ, tỷ tỷ có thể làm sư phụ của muội được không?”

Yêu Nữ yên lặng suy nghĩ một chút, cô ngày thường vì sợ phiền toái nên căn bản là không thu nhận đồ đệ, hơn nữa mình lại có nhiều cừu nhân như vậy, thu nhận đệ tử rồi cũng chỉ sợ rước hoạ cho người ta mà thôi.

[Riêng tư] Yêu Nữ họ Triệu: “Tiểu nha đầu, ta vốn là đại ma nữ xếp hạng nhất trên bảng xếp hạng ác nhân, bây giờ muội báai sư ta, đảm bảo sau này sẽ bị nhiều người đuổi giết.”

Chờ một lúc mà vẫn chưa thấy tiểu Nga Mi kia hồi âm, Yêu Nữ nở một nụ cười tự giễu. Tất cả mọi người trên thế giới này chẳng phải đều là yêu quý bản thân mình nhất sao? Lo cho mình còn chưa xong đại gì nhảy vào hổ lửa? Nghĩ như vậy, cho nên cô lại tiếp tục cúi xuống thu hoạch.

Đang bận rộn làm việc, bỗng nhiên Yêu Nữ nhận ra một thân ảnh hồng hồng đã tiến đến bên cạnh mình từ lúc nào, cô ngẩng đầu nhìn lên, lập tức thấy khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của tiểu Nga Mi.

“Muội không sợ bị đuổi giết, hơn nữa, tỷ tỷ là người tốt!”

Yêu Nữ nhất thời ngây dại, trong lòng dâng lên một cảm xúc nghẹn ngào khó tả. Chơi game bao lâu rồi, đến tận bây giờ mới có một người nói cô là “người tốt”. Cảm động, thật quá cảm động a! (Tác giả cùng những người chơi khác đồng loạt phì nhổ: Uy uy, người không biết xấu hổ hay sao mà dám thừa nhận hai chữ này?)

Cho nên Yêu Nữ vô cùng hào sảng mà ném mấy cây bông sang một bên, lôi Tử Điện được đại thần tặng cho ra, từ lúc cô ly hôn đến tận bây giờ, cô vẫn chưa một lần cười lại nó nha!

Trên màn hình nhanh chóng chạy dài một dòng chữ.

“Người chơi Yêu Nữ họ Triệu muốn mời Nguyệt Nguyệt cùng cười ngựa, có đồng ý không?”

Tiểu Nga Mi bừng bừng hưng phấn leo lên Tử Điện: “Oa, thật hoành tráng nha!”

Yêu Nữ bật cười khanh khách: “Tiểu nha đầu, đi thôi, ta dẫn muội đi báai sư!”

Cứ như vậy, một tiểu Nga Mi ngây thơ ngốc nghếch từng bước từng bước rơi vào ma trảo của đại ma đầu, hơn nữa sau này Yêu Nữ lại càng giương nanh múa vuốt quấy phá long trời, nhưng mà đương nhiên, chuyện này để sau hẵng nói.

Lục Hành Điều

27. Chương 27

Lại nói, sau khi thu nhận đồ đệ, hình như lương tâm cùng trách nhiệm của Yêu Nữ cuối cùng cũng đã nổi lên. Chỉ cần cô đăng nhập nhìn thấy Nguyệt Nguyệt, ngay lập tức liền đưa Nguyệt Nguyệt đi theo đánh quái, chỉ cần sau một tuần ngắn ngủi, Nguyệt Nguyệt đã lên tới cấp 65, hơn nữa đối với game Thiên Long cũng am hiểu hơn xưa nhiều. Kinh dị hơn nữa chính là, một khi Nguyệt Nguyệt đã khoác vào người bộ trang bị màu hồng phấn tinh anh mà Yêu Nữ chế tạo cho, nhìn thể nào cũng giống với một đại nhân vật sau này.

“Nguyệt Nguyệt, điểm tâm pháp của ngươi hiện tại bao nhiêu rồi?”

“Không nhiều lắm, đồ đệ nghe theo lời sư phụ, chỉ đem cuốn cửu âm cuối cùng ra luyện, số còn lại tuyệt đối không hề động tới.”

“Ừ.” Yêu Nữ gật đầu hài lòng: “Mấy cuốn còn lại đó không nhất thiết phải dùng, đừng nên lãng phí tiền bạc và điểm kinh nghiệm, tốt nhất nên tập trung cho tâm pháp cuối, ngươi phải cố gắng cho đến tận lúc Thanh Tâm Phổ Thiệi Chú có thể thêm máu được lên tới 10% mới thôi, biết không?” (BL: mà kĩ năng hồi trong 3s -> Hết sức BT -> dân chúng đổ xô chơi Nga Mi)

“Dạ, đồ đệ nhớ rồi.”

“Dù sao Nga Mi giai đoạn đầu lúc đánh nhau có bị giết nhiều lần cũng không ảnh hưởng mấy, bởi vì không có lực công kích, điểm tâm pháp lại gần như bằng không, người chỉ cần đứng một bên thêm máu cho sư phụ là được rồi, nếu có kẻ nào làm phiền đến người, chỉ cần nói với sư phụ một tiếng, ta liền thay người giải quyết, biết không?”

“Dạ!” Nguyệt Nguyệt ra sức gật đầu, đôi mắt sáng bừng nhìn về phía Yêu Nữ: “Sư phụ người thật là lợi hại!”

Yêu Nữ nghe thấy vậy thì cảm giác lâng lâng vô cùng: “Đương nhiên!”

Còn chưa kịp đắc ý xong, Yêu Nữ chợt nháy mắt một cái đã bị quăng từ trên thân Tử Điện xuống, ngã bịch trên đất, động tác kiêu tư thể trông khiếm nhã vô cùng —

“Yêu Nữ! Người còn dám chạy?! Hôm nay chúng ta còn chưa đánh xong đâu!”

Nguyệt Nguyệt hốt hoảng tiến đến, bất an đỡ Yêu Nữ dậy rồi kéo kéo tay áo cô: “Sư phụ, Tiêu Dao tỷ tỷ kia lại tới nữa!”

Yêu Nữ làm bộ vỗ vỗ vuốt vuốt y phục trên người mình: “Không sao không sao, đồ đệ ngoan đi chơi đi, nữ nhân này dám kéo sư phụ ngã từ trên lưng ngựa xuống, sư phụ thề phải khiến cho nàng ta xuống địa phủ uống canh của Mạnh bà bà!”

Nguyệt Nguyệt biết điều thối lui: “Dạ.”

Sau đó, đành phải giương mắt nhìn sư phụ cùng Tiêu Dao tỷ tỷ mỗi ngày đều tìm đến thách đấu kia, hai người chém nhau loạn xà ngầu, máu bay tung toé khắp bốn phía.

Chốc lát sau, bọn người Hách Liên Thu Thủy đã tiến đến bên cạnh Nguyệt Nguyệt: “Hôm nay là lần thứ mấy rồi?”

“Lần thứ chín.”

Đại thần nhẹ nhàng gật đầu: “Cũng sắp kết thúc rồi, ngồi xuống nghỉ ngơi một chút đi”, hắn ta vừa dứt lời, liền đặt mông ngồi xuống đất.

Hoãn Hoãn Nhị Hành đứng một bên cũng đưa tay ra xoa xoa đầu Nguyệt Nguyệt: “Nha đầu, đi theo vị sư phụ kia người có phải chịu khổ nhiều lắm không?”

Nguyệt Nguyệt lập tức lắc đầu lia lịa: “Không có, sư phụ đối với ta rất tốt!”

Hoãn Hoãn Nhị Hành trong lòng cười thầm một tiếng, đúng là một tiểu cô nương đơn thuần ngây thơ nha!

Nguyệt Nguyệt tựa hồ như đột nhiên nghĩ ra điều gì, liền quay sang nhìn Hách Liên Thu Thủy đang bình thần ngồi trên mặt đất, cùng Quyết Biệt Thức, Yêu Say Đắm và Hoãn Hoãn Nhị Hành đang đứng nghiêm trang, cô khẽ hắng giọng: “Sư phụ nói, mỗi lần gặp mọi người ta đều phải chào hỏi, đây gọi là lễ tiết...”

Hoãn Hoãn Nhị Hành cười cười: “Thật không ngờ nha, Yêu Nữ lại có chuyện huấn luyện đồ đệ lễ phép như vậy.”

Tiểu Nga Mi ngay lập tức khom người xuống cúi chào.

Nhìn sang Hách Liên đại thần: “Chào sư công tiền nhiệm!”

Lại nhìn sang Quyết Biệt Thức, Yêu Say Đắm: “Chào sư công dự bị!”

Tiếp tục nhìn sang Hoãn Hoãn Nhị Hành: “Chào tiền bối qua đường!” (~~> Ý chỉ anh Hoãn là người qua đường ấy XD~)

Khoẻ miệng của ba vị cao thủ nhất loạt đều trở nên co quắp, quả nhiên không thể ôm hy vọng gì ở cái nữ nhân kia mà!

“Oa ha ha ha ha!” Hoàn Mỹ đột nhiên mở miệng cười lớn: “Yêu Nữ, lần này đổi lại là người gục trước sao?”

“Nếu người không phải dùng kế đánh lén ta, hừ, còn lâu lão nương đây mới bại!” Yêu Nữ nằm trên mặt đất phẫn nộ đến nghiêng răng nghiêng lợi: “Nguyệt Nguyệt, mau cứu vị sư!”

“Được.” Tiểu Nga Mi ném ba vị cao thủ còn đang vô cùng khó chịu sang một bên, chạy đến gần, dùng chiêu Khởi Tử Hồi Sinh cứu Yêu Nữ, sau đó lại tiếp tục Thanh Tâm Phổ Thiện chú hồi máu cho cô, “Sư phụ, đánh xong rồi chúng ta đi làm gì đây?”

Yêu Nữ nhanh chóng lấy lại được tâm trạng bình bình ban đầu, suy nghĩ một chút rồi nói: “Vào đội ngũ của bọn họ, sư phụ dẫn người đi giết Tam Hoàn.” (~~> Tam Hoàn chính là Tam Hoàn Sáo Nguyệt, 1 Boss trong game)

Nguyệt Nguyệt vừa nghe mình không cần phải tiếp tục theo sư phụ đến Yên Vương cổ mộ cùng Tần Hoàng địa cung giết quái tăng điểm kinh nghiệm nữa thì tỏ ra vô cùng sung sướng, lần này có thể đi giết Boss cấp cao rồi nha, cho nên không nhịn được giọng điệu vô cùng vui vẻ: “Được a!”

Yêu Nữ đưa tay xoa xoa đầu Nguyệt Nguyệt, đáng vẻ vô cùng cưng chiều sủng nịch: “Tiểu nha đầu ngoan.”

Hoàn Mỹ đứng bên cạnh từ nãy đến giờ, cuối cùng cũng khó chịu lên tiếng: “Yêu Nữ, còn một ván nữa chưa đấu xong!”

Yêu Nữ nghe thấy vậy thì liền lùi lại mấy bước, sau đó Hoàn Mỹ chưa kịp phản ứng đã hoa hoa lệ lệ ngã rầm xuống mặt đất, trông thảm hại đáng thương vô cùng.

Yêu Nữ vô cùng hào sảng quay sang nói với Nguyệt Nguyệt: “Xong rồi, đồ đệ, chúng ta đi!”

Nguyệt Nguyệt sợ hãi len lén nhìn lục y nữ tử đang cầm phần nằm trên mặt đất: “Nhưng mà, chẳng lẽ không cứu tỷ tỷ ấy sao... Có quá bất lương rồi không sư phụ...”

“Không có cái gì là bất lương hết,” Mỗ yêu sảng khoái kéo lấy tay Nguyệt Nguyệt đẩy lên lưng ngựa, “Để cho nàng ta tự đầu thai đi, nhiệm vụ của người chính là cứu sư phụ, những người khác sống chết thế nào cũng không cần quan tâm, biết không?”

Nguyệt Nguyệt biết điều gật đầu: “Dạ, biết rồi!”

“Ngaoan lắm.”

Mỗ Yêu sau khi đạt được mục đích liền sảng khoái đem Nguyệt Nguyệt rời đi, để lại ba đại cao thủ cùng Hoàn Mỹ đang vừa nằm trên đất vừa ra sức quát mắng:

“Yêu Nữ chết tiệt, người dám chơi ta!! Lão nương còn đang sử dụng trạng thái hồi máu, người lại dám nhân cơ hội đó mà đánh lên ta a a a a !!!!!”

Mỗ Yêu ung dung bình thản không thèm quay đầu nhìn lại: “Bớt nói nhảm đi, mau đầu thai rồi đến Tô Châu tập hợp, đưa đồ đệ của ta đi đánh Boss làm nhiệm vụ!”

Đối với những vị cao thủ đứng đầu trên Bài Hành Bảng mà nói, Tam Hoàn Sáo Nguyệt chính là một trong những Boss rất dễ xử lý, vì vậy cho nên Yêu Nữ ngay từ đầu căn bản đi giết Boss không phải để tăng điểm kinh nghiệm, chỉ là muốn chế tạo chút thần khí cho Nguyệt Nguyệt mà thôi.

Thật ra thì thần khí đến cấp 42 đã có thể chế tạo được rồi, nhưng Yêu Nữ không muốn phí phạm trang bị, cho nên kiên quyết kéo Nguyệt Nguyệt đi đánh quái tăng điểm kinh nghiệm, cho đến khi đã đủ yêu cầu mới thôi.

Bây giờ Nguyệt Nguyệt đã lên đến cấp 65, cộng thêm được trang bị tốt nên cũng không khác với người cấp 80 là mấy, như vậy chỉ cần làm ra tân mãng thần phù cấp 5 là có thể đợi Nguyệt Nguyệt lên cấp 82 rồi dùng luôn một thể.

Hai đại thần cùng ba đại cao thủ chém giết Boss một cách vô cùng dễ dàng, Nguyệt Nguyệt chỉ cần đứng một bên quan sát, sau đó chờ nhặt vật phẩm là được rồi, thỉnh thoảng lại sử dụng Thanh Tâm Phổ Thiện chú hồi chút máu cho mấy vị cao thủ trong đội.

Rất nhanh cả đám cũng tiến đến màn cuối: đánh bại Cát Vinh.

Đại thần vào trong trại, làm mờ nhử dụ Cát Vinh ra cửa, sau đó ẩn thân kéo đám lâu la trở về.

Ngay lập tức, Cát Vinh đã bị Hoãn Hoãn Nhị Hành tung cho một chiêu, đành phải ngoan ngoãn đứng yên không cách nào nhúc nhích.

Một nhóm người cứ thế vừa đánh vừa bắt đầu nói chuyện phiếm.

Yêu Nữ gian xảo đảo đảo mắt trên người Hách Liên Thu Thủy cùng Yêu Say Đắm một hồi lâu, đột ngột nở một nụ cười rất chi là mờ ám. Hai vị đại thần lúc này đây mới có dự cảm chẳng lành...

“Ồ ồ, người đối với việc hai nam nhân yêu nhau có ý kiến gì không?”

Hoãn Hoãn Nhị Hành bắt lực than thở: “Người đừng có đem một tiểu cô nương ngây thơ đơn thuần như thế bồi dưỡng thành hủ nữ có được không?”

Yêu Nữ vẻ mặt đầy xem thường: “Người câm miệng.”

Nguyệt Nguyệt nghiêng đầu nhìn sang một chút, sau đó trấn tĩnh nói: “Cảm giác tựa biển.”

Mọi người:...

Yêu Nữ nhú nhú mắt nhìn: “Này đồ ồ, ta có cảm giác như người nói cái gì cũng đều rất khó hiểu, không lẽ người là người từ sao Hỏa tới sao? Ai nha, mà thôi bỏ qua đi.”

Yêu Nữ vừa dứt lời, cả bọn đã lần thứ hai tiến vào phủ trại.

Bởi vì Yêu Nữ cùng Hoàn Mỹ trăm lần như một, tiếp nối mọi ngày tiếp tục màn tranh giành đánh Boss với nhau, cho nên Boss Cát Vinh liền ngay lập tức nhân cơ hội mà tung ra một chiêu, nhanh chóng thoát khỏi thế định thân.

Rất may năm vị đại cao thủ đều không có việc gì, chỉ đáng thương cho Nguyệt Nguyệt mới đến cấp 65, dù trang bị mạnh nhưng cũng chẳng ăn ai, cho nên trong nháy mắt lượng máu đã tụt xuống còn chưa đầy một phần ba.

Yêu Nữ lập tức dừng tay, cuống quýt nhìn sang Nguyệt Nguyệt: “Tiểu nha đầu, cẩn thận một chút!”

“Dạ.” Nguyệt Nguyệt áy náy le lưỡi, “Ồ ồ đã làm cản trở mọi người rồi, sư phụ.”

Tiểu cô nương đơn thuần khả ái thế này, ngay cả Hoàn Mỹ suốt ngày đối đầu với Yêu Nữ cũng không khỏi mềm lòng, huống chi là ba đại nam nhân kia, cho nên cả đám ngay lập tức liền thi nhau xông vào an ủi Nguyệt Nguyệt bảo không có chuyện gì, còn khuyên tốt nhất Nguyệt Nguyệt cứ tự bảo vệ mình vẫn hơn.

Yêu Nữ mở miệng dặn dò: “Nguyệt Nguyệt, lát nữa đại thần vào trong dụ Boss ra ngoài, đến lúc đó người nhớ đứng xa ra một chút, có biết không?”

“Dạ biết.”

Sau đó, khi cả sáu người làm lần cuối để kết thúc nhiệm vụ, thì lại hiện ra một màn thế này...

Lúc đại thần đem Boss kéo qua, Yêu Nữ liền lập tức kinh hô: “Nguyệt Nguyệt, đừng đánh, đứng xa ra một chút, nhớ chú ý lượng máu của người!”

Tiểu Nga Mi rất biết nghe lời mà tránh xa ra, chẳng qua là lại đột nhiên biến mất không còn bóng dáng đâu nữa, bởi vì...bởi vì lúc Nguyệt Nguyệt thức thời lui về phía sau, lại vô tình dẫm lên chân NPC xa phụ về thành Tô Châu, và thế là, đến khi Nguyệt Nguyệt mờ mịt ngẩng đầu lên, khung cảnh xung quanh đã hoàn toàn là của thành Tô Châu... (BL: Ta cũng hay bị như vậy, hắc hắc)

Đến lúc Nguyệt Nguyệt kịp hoàn hồn, đã thấy trên màn hình hiện ra tin nhắn của Yêu Nữ: “Mau quay lại đây!”, mà cả năm vị cao thủ bên kia, hình như còn chưa kịp hết run vì sự kiện bất ngờ...

Tiểu Nga Mi vội vàng chạy đến, le lưỡi cười hì hì: “Sư phụ, lần này đồ ồ cách đủ xa chưa?”

Đội ngũ: ...

Yêu Nữ không nhịn được cảm thán một câu: “Người cũng thật biết nghe lời, không ngờ lại chạy xa như thế a!”

Mọi người quay sang nhìn nhau một hồi, cuối cùng không nhìn được cũng phải bật cười, trong đầu đồng thời hiện lên một suy nghĩ: Có đánh mới có náo, cuộc sống trong trò chơi, không ngờ cũng thú vị đến thế!

Cho đến lúc giết xong Boss hoàn thành nhiệm vụ, thời gian cũng không còn sớm nữa, tất cả mọi người đều đã chuẩn bị logout.

Tiểu Nga Mi Nguyệt Nguyệt tỏ ra rất chi là lễ phép chào tạm biệt mọi người:

“Sư công tiên nhiệm hẹn gặp lại!”

“Sư công dự bị hẹn gặp lại!”

“Tiền bối qua đường hẹn gặp lại!”

“Mẫu dạ xoa tiên bối hẹn gặp lại!”

Bốn người ngay lập tức mặt tràn ngập hắc tuyến quay ngoắt sang nhìn chăm chăm vào Yêu Nữ, miệng cười nhưng tâm không cười dạn dỏ thối nha đầu tiểu Nga Mi:

“Nguyệt Nguyệt a, sau này gặp nhau cũng không cần chào hỏi phiến toái như thế đâu...”

Chúng ta là hoàn toàn không muốn nghe a! Nghe một lần đảm bảo huyết áp sẽ tăng lên một lần!

Nguyệt Nguyệt trưng ra một ánh mắt nghi hoặc quét tới quét lui trên người bốn vị cao thủ, lát sau quay sang nhìn Yêu Nữ một cái, liền kiên định lắc đầu: “Sư phụ nói đây là vấn đề lễ tắc cơ bản, không thể không cần!”

Bốn người đứng đối diện, lúc bây giờ mặt lại càng đen hơn...

“Cái này không cần dùng thật mà!”

Mồ Yêu Nữ từ nãy đến giờ cực kỳ vô lương đứng một bên xem kịch vui, cực kỳ vô sỉ lớn tiếng bật cười ha ha, bộ dáng không có đạo đức chút nào.

Mà đứng đối diện lúc này, chính là Nguyệt Nguyệt với đôi mắt ngơ ngác tròn tròn cùng bốn vị cao thủ mặt đen như đất nời đang nheo mắt nhìn chăm chăm đầy nguy hiểm...

Thoát khỏi trò chơi, Tô Diêu đơn giản tắm rửa sạch sẽ một chút.

Đang cầm chiếc máy sấy hong qua hong lại, đột nhiên điện thoại réo vang.

Tô Diêu nhìn ba chữ Trì Thủy Mặc đang lập lòe trên màn hình điện thoại, liền cười một tiếng rồi nhấn nút nghe: “Đại thần, sao đó? Vừa mới thoát game đã nhớ em nhanh vậy sao?”

Tiếng cười nhẹ nhàng thanh thoát của Trì Thủy Mặc lập tức truyền tới bên tai cô: “Đúng vậy, muốn nhanh nhanh tới tìm em.”

Tô Diêu đi đến bên cửa sổ, vén rèm lên nhìn ra ngoài, quả nhiên phía bên dưới là một thân ảnh màu trắng đứng trong ánh chiều tà đang ngược đầu lên nhìn về phía cô.

“Tại sao anh không vào?”

“Không được, em xuống đây đi, anh dẫn em đi ăn tối.”

Tô Diêu nhướn mày: “Hôm nay anh không bận sao?”

“Cho dù bận, vẫn là phải rút chút thời gian đi ăn cơm cùng nương tử a! Nếu một thời gian dài vắng vẻ nương tử, e rằng địa vị của anh thật khó giữ đó!” Tô Diêu lần trước đã từ chối yêu cầu dọn đến ở chung với anh, hơn nữa về điều kiện công việc, hai người lại càng có ít cơ hội ở bên nhau.

Tô Diêu nghe vậy thì chỉ cười cười, đại thần thật là, chẳng lẽ lại nhỏ nhen đến mức đi so đo với cả tên Yêu Say Đắm kia sao?

“Được rồi, chờ đó em xuống ngay.”

Xuống đến nơi, Trì Thuỷ Mặc rất chi là tự nhiên mà nắm lấy bàn tay cô, dắt cô tản bộ trên con đường dài.

Tô Diêu nghiêng đầu nhìn anh: “Đi ăn gì đây?”

“Em muốn ăn gì?”

“A...rất nhiều nha!”

“Nói một chút anh nghe thử xem.”

“Thịt nướng này, hủ tiếu nóng này, rồi cả bánh mật xào nữa...”

Trì Thuỷ Mặc cương chiều vuốt vuốt mũi cô, cười cười: “Không sợ ăn thành tiểu trư sao?”

Tô Diêu cười như không cười nhìn anh: “Anh sợ sao?”

Đại thần lập tức nắm chặt lấy tay cô: “Dĩ nhiên không sợ, nướng tử biến thành tiểu trư anh vẫn rất cần!”

“Hừ, miệng lưỡi trơn tru!”

“Ha ha, đi thôi, anh dẫn em đi ăn!”

Hai chiếc bóng dài phản chiếu xuống mặt đường, đôi bàn tay đang nắm chặt lấy nhau cũng được ánh tịch dương phản chiếu, dần dần hoàn quyện vào nhau, lung linh đẹp đẽ lạ thường...

28. Chương 28

Chuyện gian tặc trong nội bộ “Ảo Ảnh” đã gây khuấy động không ít, trong thời gian dài mọi người đều lo lắng. Nhưng sự thật chứng minh quyết định của Yêu Nữ là hoàn toàn chính xác — tất cả cứ giao cho Độc Cô Cửu Tiện. Dù sao Độc Cô Cửu Tiện từ lúc Ảo Ảnh thành lập đến nay, thời gian đảm nhiệm vị trí bang chủ mười phần chiếm chín, đối với một số việc hẩn xử lý tốt hơn Yêu Nữ. Vì vậy chỉ vài ngày, tài khoản phụ của Nương Tử cùng những kẻ gây rối khác đã bị đuổi khỏi bang.

Lúc Bảo Bối Điểm Điểm báo cho Yêu Nữ việc này, Yêu Nữ rất hài lòng: Tiện Tiện đúng là không phụ sự mong đợi của mọi người.

Sau đó vị bang chủ đại nhân rất cục cựa cũng có lương tâm, nhớ lại đồng chí Độc Cô bị mình hại, cũng hối hận đôi chút: “Aiz! Tiện Tiện đâu rồi?”

Nói xong gọi âm trong bang: “Tiện Tiện, Tiện Tiện, trăm tới, mau ra tiếp giá a.”

Gọi một hồi không thấy ai phản ứng, Yêu Nữ hỏi: “Người đâu?”

Bảo Bối Điểm Điểm lúng túng, nói nhỏ với yêu nữ “Độc Cô nói hẩn không muốn gặp người...cái này...người xui xẻo, còn nói: Người cách xa hẩn ra một chút!” nói xong liền chạy mất.

Còn lại một mình yêu nữ ngây ngốc trong chốc lát, sau đó cười gian trá, muốn bà đây cách xa một chút? Ta liền muốn gần người một chút! Sau đó mở bản đồ tìm kiếm, tìm vị trí cụ thể của Độc Cô Cửu Tiện.

Nam Hải.

Yêu Nữ lập tức nhảy lên lưng Tử Điện, Tiện Tiện, ta đến đây.

Độc Cô Cửu Tiện đang đợi dài tai làm nhiệm vụ A Chu, đánh đạo tặc ở Nam Hải. Vốn đang ở bờ cát Nam Hải vừa thấp vừa nóng, sao hẩn lại có cảm giác lạnh lạnh....Chưa nghĩ xong, đã thấy trên người mình trong nháy mắt ngưng tụ băng sương...Một thân ảnh xinh đẹp từ từ hiện ra trước mắt—mặt yêu nghiệt, đầu yêu nghiệt, quần áo của yêu nghiệt, còn có—tiếng yêu nghiệt cười. Độc Cô Cửu Tiện tròn mắt. “Người có thể nhàn rồi thêm chút nữa không?”

Không ngờ Yêu Nữ gật đầu. “Vây cũng được.” Sau đó vung song hoàn lên, đem quái xung quanh dọn dẹp sạch sẽ. Độc Cô Cửu Tiệp quả thực giận xì khói: “Ta còn thiếu một vật liệu, ngươi lại đánh hết sạch quái nơi này?”

Yêu nữ nháy mắt, cười rất vô sỉ : “Đừng có gấp mà, Tiệp Tiệp, quái mới sẽ ra nhanh thôi.”

Quả nhiên vừa dứt lời, một nhóm đạo tặc tên đỏ đi ra. Độc Cô Cửu Tiệp thở dài, chờ đợi hàn băng trên người tan đi, Yêu Nữ cười khanh khách nhìn hân.

Độc Cô Cửu Tiệp trong lòng có chút nghi ngờ : “Ngươi làm gì thế?”

Sau đó, Hệ Thống báo Độc Cô Cửu Tiệp bị Yêu Nữ công kích. Lại sau đó, vừa có thể cử động, Độc Cô lại một lần nữa bị đông cứng lại. Trước đó dùng Băng Ngưng sương hoa, sau đó lại dùng Đồng Sanh Cộng Tử...Độc Cô Cửu Tiệp nhất thời lửa giận công tâm. “Ta giết ngươi, ngươi không có chuyện gì làm, sao lại dùng kỹ năng Thiên Sơn đông cứng ta?”

Yêu nữ nhìn Độc Cô Cửu Tiệp nhăn nhó mặt mày : “Tiệp Tiệp, sắc mặt của ngươi thật là đẹp mắt.”

“Mẹ kiếp, nữ nhân xui xẻo, mau buông tha lão tử !”

“Không thể !”

Tiếp đó tiếp tục ra chiêu dọn dẹp quái.

Quay đi quay lại, chỉ cần Độc Cô Cửu Tiệp hành động, yêu nữ liền ra một chiêu định thân hoặc đông cứng hân, để cho hân nhìn mình dọn dẹp bãi quái vốn thuộc về hân. Độc Cô hai mắt mờ mịt....Nếu như trời cao cho ta thêm một cơ hội, ta thà bị người tiền gian hậu sát chứ không muốn quen biết nữ nhân này !!!!

[Thế giới] Độc Cô Cửu Tiệp: “Yêu Nữ đang ở Nam Hải ! Cửu gia nhanh chân đến!”

Yêu nữ nghiêng đầu nhìn kênh Thế Giới trên màn hình, không khỏi lắc đầu : “Tiệp Tiệp, ngươi học thói xấu.”

Độc Cô Cửu Tiệp trừng mắt nhìn nàng: “Ngươi còn không nhanh rời đi?! Chờ kẻ thù tới giết a?”

Cùng lúc đó trên Thế Giới cũng náo nhiệt lên :

[Thế giới] Thái Tử Gia: “A, nội chiến?”

[Thế giới] Ta là cha ruột ngươi: “Độc Cô Cửu Tiệp ngươi cải tà quy chính hay sao mà không muốn làm chó săn của yêu nữ rồi?”

[Thế giới] Phu Quân: “Cho ngươi một lời khuyên,kẻ khoác lác sẽ gặp sét đánh !”

....

Nhóm Thiên Sơn Đồng Mỗ trong Đồng minh cũng bắt đầu xôn xao: Thế này là sao?

Trong chốc lát, lời của Yêu Nữ tràn đầy ý cười xuất hiện ở kênh Đồng minh:

“Không có gì, ta và Tiệp Tiệp đang tán tỉnh nhau ! Các ngươi không nên ngạc nhiên..”

Câu sau còn mang theo một vẻ mặt xấu hổ.

Kênh Đồng minh yên lặng — Độc Cô Cửu Tiệp giận điên lên —

[Đồng Minh] Đường Tăng của Thái cô nương : “A Di Đà Phật, Yêu Nữ lớn mật, sao ngươi dám bỏ âm trước mắt bang chủ của chúng ta sao? Không sợ hân siêu độ ngươi sao?”

[Đồng Minh] Thiên Sơn Đồng Mỗ : “Ngươi niệm kinh mãi đã thấy ngươi ngu chưa? Bị siêu độ nhất định là Độc Cô — nói, Độc Cô ngươi thật không lên tiếng, dám tranh nữ nhân với lão đại của chúng ta sao? Huống chi bên người nàng còn có một tên Yêu Say Đắm nữa.”

[Đồng Minh] Phi Thành Vật Nhiêu : “Phó bang chủ, ngươi thật có dũng khí, đáng khen.”

...

...

[Đồng Minh] Độc Cô Cửu Tiệm : “... Mẹ kiếp , yêu tinh, người buông ta ra !!!”

...Yên tĩnh.

Yêu Nữ cười lớn. “Tiệm Tiệm, bất kể có phải người nói nhầm kênh hay không thì người cũng là nhân tài.”

Độc Cô Cửu Tiệm sững sốt, ngược lại đã bị lời của Đồng Minh làm cho choáng váng.

[Đồng Minh] Bảo Bối Điểm Điểm : “Yêu Yêu, người đang làm cái gì vậy?”

[Đồng Minh] Thiên Sơn Đồng Mỗ : “(mắt mù) ta kháo, phát triển thật nhanh. Yêu Nữ quả là thích nữ ở trên. (T.T)”

[Đồng Minh] Thành Dã Biệt Nhiều : “Phi lễ chó nhìn a, ai”

[Đồng Minh] Đường Tăng của Thái cô nương : “... A Di Đà Phật, A Di Đà Phật...”

[Đồng Minh] Ngạo Thị Quần Hùng : “... Yêu Nữ Nữ Chân thị phi thật can đảm, ban ngày ban mặt...”

...

...

Độc Cô Cửu Tiệm: “... T_T”

Yêu Nữ đang bị Độc Cô Cửu Tiệm chọc cho cười ha ha, một đội nhân mã xuất hiện ở bờ cát Nam Hải...

“Yêu Nữ tránh ra !”

Yêu Nữ há hốc mồm — đây bình thường không phải là bảo người bên cạnh tránh ra sau đó tấn công hay sao? Chẳng lẽ hôm nay mặt trời mọc hướng tây rồi?

Đang buồn bực, Độc Cô Cửu Tiệm nói riêng với nàng : “Kẻ thù của ta, hôm nay ở Kính Hồ làm nhiệm vụ K thất bại, người tránh ra một chút.”

Sau đó bàn tay bị đông cứng của Độc Cô Cửu Tiệm lại có thể hoạt động lại, hần rút Hàn Quang Lộng Ảnh kiếm ra: “Đồ bỏ đi, tìm nhiều trợ thủ đến vậy à.”

Nói xong liền triển khai trạng Thái Diệt Kiếm, đổi hình thức công kích.

Yêu Nữ gạt đầu lui lại mấy bước.

Cuộc ác chiến trong nháy mắt bắt đầu — Độc Cô Cửu Tiệm thân là Nga Mi, có thể tự tiếp máu cho mình, nhưng đối mặt với ba người công kích vẫn phải dùng thêm được. Đừng nói là còn có hai Nga mi thêm máu cho bọn chúng, còn hần chỉ là một mình một ngựa. Lúc nguy cấp, nhất thời chỉ có thể thêm máu cho mình mà không thể công kích.

Liếc mắt thấy Yêu Nữ đang hăng hái nhìn cuộc chiến, trong bụng dù tức giận nhưng cũng đành bất lực. Đang lúc chiến đấu, Yêu Nữ lên tiếng : “Tiệm Tiệm, kẻ thù của người là ba người này à?”

Cầm đầu Túy Tiêu Hồn không khỏi nhăn nhó: “Yêu Nữ, đây là ân oán cá nhân của chúng ta, không liên quan đến người, người tốt nhất không nên xen vào việc của người khác.”

Mặc dù không phải bọn chúng không thể xử lý được Yêu Nữ – nhưng hai vị Đại Thần sau lưng nàng thật sự là vấn đề khó giải quyết, cho nên không có xung đột là tốt nhất.

Không ngờ Yêu Nữ “A!” một tiếng rồi lui về phía sau — nữ ma đầu này từ lúc nào lại dễ nói chuyện như vậy?

Túy Tiêu Hồn ngăn người cũng không ngờ hần vừa nghĩ vậy xong, đã thấy hai Nga Mi trong đội mình lần lượt gục xuống – Yêu Nữ đứng phải sau hai người vẻ mặt thần nhiên.“ Hai người các người dù sao cũng không phải là kẻ thù của Tiệm Tiệm, coi như mua ba bán hai đi.”

Túy Tiêu Hồn quả thực giận đến hộc máu — “Yêu Nữ, người không phải mới đáp ứng không nhúng tay vào sao?”

Yêu Nữ vẻ mặt vô tội: “Ta đến bây giờ cũng không chen vào tiệc của hai người nhé, ta nhìn hai người bọn họ vẫn thêm máu nên nhàn rồi quá, muốn đùa với họ một chút chơi !”

Túy Tiêu Hồn : ...

Hắn vẫn là chưa để ý kỹ nữ nhân này, dù sao lượng máu mang theo của Độc Cô Cửu Tiệp cũng không còn đủ, có thể tự mình đánh.

Đang nghĩ như vậy, Yêu Nữ lại một lần nữa ra chiêu — thân ảnh quỷ mị di chuyển ra phía sau ba người bọn chúng, giết Cái Bang cùng Tiêu Dao trang bị yếu bên cạnh mình.

Túy Tiêu Hồn tức giận quay đầu lại, sau đó...còn chưa nhìn thấy mặt Yêu Nữ, vừa vặn nhận một nhát song hoàn đao.

Bất đắc dĩ, Túy Tiêu Hồn không thể làm gì hơn là buông tha cho Độc Cô Cửu Tiệp sắp chết, chuyên tâm đối phó Yêu Nữ.

“Yêu tinh.” Độc Cô Cửu Tiệp cau mày.

“Câm miệng.” Yêu Nữ nói gọn lỏn.

Độc Cô Cửu Tiệp: ...

Túy Tiêu Hồn: Người có phải là nam nhân hay không? Tìm trợ thủ tìm, còn giấu?

Yêu Nữ mở Di Hoa Tiếp Mộc, tung ra kỹ năng trong nháy mắt đạt mãnh kích, thành từng mảnh hoa băng trong suốt rơi xuống trên người Túy Tiêu Hồn.

“ Sao nói nhảm nhiều như vậy. Ta cũng không phải là nam nhân, ám chết người, người có thể làm gì ta?”

Nói xong, Túy Tiêu Hồn nằm úp mặt trên đất.

Yêu Nữ dùng chân đá đá thi thể . “Người chết thì chết, nằm đó nói nhảm chi nhiều vậy.”

Độc Cô Cửu Tiệp đồng tình thở dài: Thật ra thì lúc Yêu Nữ bắt đầu hỏi bọn chúng có phải kẻ thù của mình không, nàng đã không tính nhúng tay, dù sao đây là ân oán cá nhân, yêu tinh này rất có nguyên tắc. nhưng hết lần này đến lần khác Túy Tiêu Hồn không biết đường để Yêu Nữ tránh xa một chút, luôn đề phòng, làm cho cuối cùng Yêu Nữ dứt khoát đem nghi ngờ của hắn thành sự thực.

Mấy người lần lượt xuống địa phủ hoàn hồn, chỉ còn lại Yêu Nữ cùng Độc Cô Cửu Tiệp đang hấp hối.

Hai người nhìn nhau vài giây, Yêu Nữ cười, đôi mắt xinh đẹp nhìn Độc Cô Cửu Tiệp.

Độc Cô Cửu Tiệp giật mình —— phiền phức của hắn vẫn chưa hết.

Cho nên mở hành trang, nhanh chóng ẩn hồi thành phù ——

Khổng tử dạy: Chạy là thượng sách! ! !

Cho nên chiều hôm đó, Bang chúng Hồng Hoang để đồ cùng Ảo Ảnh trên kênh Đồng Minh có thể thấy những đoạn đối thoại:

[Đồng Minh] Thiên Sơn Đồng Mỗ : “Chuyện gì xảy ra vậy, ta nhìn Độc Cô cười Đại Bắc Cực Hùng chạy qua , Yêu Nữ cười tử diện chạy theo sau a.”

[Đồng Minh] Bảo Bối Điểm Điểm : “Sao? Đồng Mỗ người cũng nhìn thấy? Đúng vậy a, mới vừa rồi ở thành Lạc Dương trên đường cái ta còn nhìn thấy Yêu Nữ từ phía Đông đi tới, Độc Cô lập tức đổi đường chạy về phía Tây.”

[Đồng Minh] Thành Dã Biệt Nhiều : “... Có biến.”

[Đồng Minh] Không mặc quần lót thật thoải mái : “Phiên bản người của ‘Mèo bắt chuột’?”

[Đồng Minh] Phi Thành Vật Nhiều : “Uy uy! Ta nhìn thấy bọn họ ở thành Đại Lý! Dạ, yêu tinh đang đuổi theo Độc Cô ... Kháo, xuyên qua phía đông đường cái... Chạy qua Tiểu Hoa Viên... Độc Cô ẩn thân chạy

chậm một đoạn... A, hiện thân ... Dừng khinh công bay về phía nóc nhà Đoàn Dự! Ôi chào? Yêu Nữ không thấy?”

Đồng minh bang chúng: Bị bỏ rơi rồi?

[Đồng Minh] Phi Thành Vật Nhiều : “Không có, Độc Cô vừa quay đầu lại, Yêu Nữ hiện thân ... Hắn từ nóc phòng té xuống.”

Đồng Minh: Đồ vô dụng.

[Đồng Minh] Ngạo Thị Quần Hùng : “Xuất hiện rồi xuất hiện rồi, bọn họ ở Đông Hà Cổ Chân! Yêu Nữ nhảy xuống ngựa để xuất chiêu —— kháo, Lạc Mã Tiễn, Độc Cô bị đánh ngã khỏi ngựa —— quá độc ác.”

Đồng Minh: Như thế nào, tiên dâm hậu sát? Hay là tiên sát hậu gian?

[Đồng Minh] Ngạo Thị Quần Hùng : “... A, không có đánh, Độc Cô tựa hồ định hồi thành.”

Đồng Minh: Kháo.

[Đồng Minh] Đường Tăng của Thái cô nương : “A Di Đà Phật, Độc Cô thí chủ cùng lão yêu tinh như gió xẹt qua, thổi bay áo cà sa của bản tăng...”

[Đồng Minh] Thiên Sơn Đồng Mỗ : “(không nhịn được) Người ra góc tường, tay hình chữ thập, miệng niệm A di đà phật đi, đừng ở đây bày đặt quấy rối!”

...

...

...

Truy đuổi cả trưa Yêu Nữ rốt cục đứng ở trước mặt Mạnh Thanh Thanh - chưởng môn Nga Mi.

[Riêng Tư] Yêu Nữ họ Triệu: “Người đi ra cho ta.”

[Riêng Tư] Độc Cô Cửu Tiệp : “Không!”

Yêu Nữ đi vòng quanh Mạnh Thanh Thanh hai vòng —— chết tiệt Độc Cô quá xảo hoạt , mình đuổi theo hắn bên ngoài lâu như vậy, hắn lại chạy về thành —— chơi chán rồi lại chạy về trốn như mèo bên trong phó bản môn phái——

Đây là nơi duy nhất Yêu Nữ phái Thiên Sơn không tới được. (BL: Người của phái nào thì vào được phó bản của phái đó, phái khác không được vào trừ khi có nhiệm vụ sư môn phái đi nhưng cũng không vào chung một nơi được.)

[Riêng Tư] Yêu Nữ họ Triệu: “Người có ra hay không?”

[Riêng Tư] Độc Cô Cửu Tiệp : “Mẹ kiếp, lão tử mãi mới có thể thoát khỏi người, bảo ta đi ra ngoài? Không có cửa đâu!”

[Riêng Tư] Yêu Nữ họ Triệu: “Tiệp Tiệp, ra đây mau!”

Độc Cô Cửu Tiệp bị Yêu Nữ khẩu khí làm cho nổi da gà, quay đầu lại nhìn bên trong phó bản thấy ánh mắt màu máu đỏ đang nhìn mình chăm chăm, lại nghĩ đến nụ cười một Yêu Nữ xinh đẹp nhưng xảo trá vô cùng, rùng mình một cái.

[Riêng Tư] Độc Cô Cửu Tiệp: “Nam tử hán đại trượng phu, nói không ra, sẽ không ra!”

Chờ giây lát, nhưng không thấy Yêu Nữ có động tĩnh.

Độc Cô vừa đắc ý, chỉ thấy phía dưới xuất hiện một dòng chữ nhỏ:

[Riêng Tư] Yêu Nữ họ Triệu: “Mẹ kiếp!”

Độc Cô mặt tràn ngập hắc tuyến.

Lúc Độc Cô Cửu Tiệp đang an tĩnh ngồi xuống, trên Thế Giới đột nhiên xuất hiện tiếng nói của một người vốn đang chặn hán ngoài cửa:

[Thế giới] Yêu Nữ Họ Triệu: “Có bản lãnh lên Thế Giới nói! Đừng dùng Riêng Tư nói chuyện lão nương, có phải đui lý nên không dám nói?”

Độc Cô Cửu Tiệp nhăn mày.

[Thế giới] Túy Tiêu Hồn : “Yêu Nữ, ngươi đừng ý có Hách Liên Thu Thủy cùng Yêu Say Đắm làm chỗ dựa mà lớn lối, đồ tiện nhân hạ độc thủ sau lưng!”

Thì ra, sau khi hai người ở Nam Hải ác chiến, nhóm người kia người liền Riêng Tư với Yêu Nữ, lúc đầu Yêu Nữ không để ý, cho đến khi Độc Cô chạy vào phó bản, trong lòng khó chịu Yêu Nữ ta mới lập tức cãi lại chửi ầm lên, cuối cùng mắng lên Thế Giới ——

Độc Cô rất cục cựa cũng hiểu vì sao sau khi hắn nhận được hai tin nhắn khiêu khích của Túy Tiêu Hồn, vì bận rộn trốn Yêu Nữ chưa kịp trở về trả lời, đối phương lại không lên tiếng, thì ra là —— mục tiêu chuyển hướng !

Độc Cô Cửu Tiệp đứng lên rời khỏi phó bản.

Vừa ra tới, đã nhìn thấy Yêu Nữ đứng ở thạch đài bên cạnh Mạnh Thanh Thanh chửi ầm lên:

[Thế giới] Yêu Nữ Họ Triệu : “Ba người các ngươi cũng giết Tiệp Tiệp nhà chúng ta, còn mang thêm hai trợ thủ. Có xấu hổ hay không?”

Độc Cô Cửu Tiệp nhìn Yêu Nữ trước mắt đang có bộ dạng gà mẹ che chở gà con, không khỏi buồn cười, tức giận bị truy đuổi cũng tan thành mây khói ——

“Yêu tình.”

Yêu Nữ quay đầu lại, con ngươi sáng ngời làm cho Độc Cô Cửu Tiệp trong lòng chấn động.

“Tiệp Tiệp, ngươi ra rồi à, giúp ta mắng chó!”

Độc Cô Cửu Tiệp nghiêng đầu nhìn nàng, không khỏi nghĩ đến: Nếu nói sinh tử chi giao, không phải là thế này sao! (BL: Sống chết có nhau)

Cho nên cười cười: “Được.”

Nhìn thấy Yêu Nữ cùng Túy Tiêu Hồn trên Thế Giới càng mắng càng hăng, một đám người hiểu chuyện cũng rút ra mặt

[Thế giới] Nương Tử : “U, lúc trưa không phải là ngươi lên trên thế giới báo cho kẻ thù Yêu Nữ biết vị trí sao? Nhanh như vậy đã hòa hảo rồi? Yêu Nữ ngươi đúng là một kẻ biết câu dẫn người.”

[Thế giới] Phu Quân : “Ta nói rồi, là khoác lác thôi ! Chỗ chúng ta đúng là có một tên hề!”

[Thế giới] Thái Tử Gia : “Đúng vậy đúng vậy.”

Đợi đám người rút ra mặt xong, Yêu Nữ cười lạnh nói:

“Ít nói nhảm, Tiệp Tiệp vốn là người của ta, ai dám động đến hắn ta giết kẻ ấy, không phục thì một mình tới đấu! Lũ người các ngươi chỉ biết mở miệng ngu sủa loạn, thật chướng mắt! Có gan đi chiến trường đấu với bọn ta xem!”

Nương Tử đúng là không dám : “Đồng minh các ngươi nhiều tiền như vậy, còn có Hách Liên Thu Thủy, người dĩ nhiên dám ý thế hiếp người.”

Yêu Nữ cười lạnh: “Nương Tử chết tiệt tránh xa chút! Ở đâu ra cho ngươi nhiều chuyện! Ta đang tuyên chiến với kẻ mới vừa rồi giết Tiệp Tiệp, ngươi vội vàng đến tìm cái chết, lão nương không chấp nhận được.”

Nương Tử đắc ý trả lời: “Túy Tiêu Hồn chính là nguyên lão của bang ta, ngươi nói ta nên quản hay không đây?” (BL: Nguyên lão – Tựa như đã ở lâu năm trong bang)

Yêu Nữ xoay người nhìn về phía Độc Cô Cửu Tiệm cau mày: “Tiệm Tiệm, người cùng ba kẻ kia ở Kính hồ chém giết, là ai trước tuyên chiến?”

“Bọn họ.”

Yêu Nữ khiêu mi, khóe môi mỉm cười: “Thì ra là như vậy.”

Khó trách Tiệm Tiệm dù không có mấy kẻ thù nhưng hết lần này tới lần khác đắc tội một Minh Giáo ít được biết đến—— xem ra Nương Tử tìm cách đã lâu, đầu tiên là dùng tài khoản phụ thăm dò “Áo Ảnh”, lại nhân tiện phá quan hệ với những bang phái khác—— mặc dù không thành công.

Sau đó khiến đám người này đi chặn Tiệm Tiệm, gặp khó khăn lại tuyên chiến giúp ——

Phí nhiều chuyện như vậy, hẳn là có điều kiện gì?

[Thế giới] Yêu Nữ Họ Triệu : “Nương Tử, chuyện này như thế nào trong lòng người và ta biết rõ nhất, chúng ta chính thức tuyên chiến bang phái, không liên quan Đồng minh —— nói điều kiện đi.”

Một lát sau, Nương Tử trở lại Thế Giới kinh hãi cả Server ——

[Thế giới] Nương Tử : “Nói hay, người thua giải tán bang hội, hơn nữa —— xóa nhân vật!”

Kênh Đồng minh trong nháy mắt bùng nổ:

[Đồng Minh] Thiên Sơn Đồng Mỗ : “Yêu tinh, không thể đồng ý. Ta mới vừa xem qua, bang của Nương Tử âm thầm chiêu dụ không ít cao thủ, ai biết làm cái quỷ gì.”

[Đồng Minh] Ngạo Thị Quần Hùng : “Yêu tinh, đừng đồng ý, đợi bang chủ của chúng ta tới, bàn bạc kỹ hơn đã.”

[Đồng Minh] Không mặc quần lót thật thoải mái : “Mẹ kiếp, chúng ta cùng đi diệt bọn hắn! Lớn lối cái rắm a!”

...

Không để ý đến lời nói trên kênh Đồng minh, Yêu Nữ mở kênh Bang, chỉ gõ một câu nói:

Mọi người có tin tưởng ta không?

Chỉ chốc lát sau,

[Đồng Minh] Bảo Bối Điểm Điểm : “Yêu Yêu, ta ủng hộ người.”

[Đồng Minh] Phi Thành Vật Nhiều : “Bang chủ, mau giết chó!”

[Đồng Minh] Thành Dã Biệt Nhiều : “Đúng, để cho bọn chúng xem ‘Đả cầu bổng pháp’ của chúng ta!”

[Đồng Minh] Đả Đả Canh Kiện Khang : “Bang chủ, không có ý kiến nào khác, tuyệt đối tuân theo ngài chỉ huy!”

...

Yêu Nữ nhìn trong bang mọi người toàn bộ ủng hộ quyết định của mình, trong lòng không khỏi nóng lên, quay đầu, ngó chừng Độc Cô Cửu Tiệm, người cùng mình kẻ vai chiến đấu từ lúc thành lập bang. “Tiệm Tiệm, còn người?”

Độc Cô Cửu Tiệm liếc mắt trả lời. “Nói nhảm.”

Yêu Nữ nhất thời cười tươi!

[Thế giới] Yêu Nữ Họ Triệu : “Được, một lời đã định! Trưa mai mười hai giờ, chúng ta gặp nhau đua ngựa! Người thua giải tán bang phái hơn nữa phải xóa nhân vật!”

[Thế giới] Nương Tử : “Yêu Nữ, ta sẽ đợi đến lúc thấy người từ Server biến mất!”

Đại Bắc Cực Hùng

Hàm Quang Lộng Ảnh Kiếm

29. Chương 29

Trời vừa rạng sáng.

Trì Thủy Mặc mở cửa nhà, mệt mỏi tựa vào trên ghế salon, buông lỏng ca vát đã “trói cổ” mình cả ngày.

Khẽ nhắm mắt lại. Mấy ngày gần đây thật sự quá mệt mỏi. Đầu óc bận rộn đến mức choáng váng— nhưng nhớ đến nụ cười của ai đó, hẳn vẫn không khỏi nâng khóe miệng.

Gương mặt ở trước mắt hẳn dần dần rõ ràng, khuôn mặt lưỡi biếng, nụ cười lưỡi biếng, nhưng vẫn hết sức xinh đẹp.

Quay đầu nhìn đồng hồ treo tường, Trì Thủy Mặc lấy điện thoại di động ra.

“Tút tut...”

Có lẽ nàng đã ngủ — Trì Thủy Mặc vừa nghĩ vậy, đã nghe thấy bên kia tiếng nói có chút khàn khàn truyền đến.

“Ừ?”

Trì Thủy Mặc sững sờ trong chốc lát — mong đợi nàng nghe điện thoại là một chuyện, nàng nhận điện thoại lại là một việc khác —

“Làm sao trễ như vậy còn chưa ngủ?”

Tiếng Tô Diêu qua đường truyền điện thoại có vẻ mệt mỏi: “Em đang chuẩn bị Bang chiến.”

Trì Thủy Mặc cau mày: “Không cần thiết vì trò chơi mà mất ăn mất ngủ.”

Tô Diêu cười khê: “Ăn, em ăn rồi, cùng lắm là không thể ngủ thôi.”

“...”

“Tốt lắm, sớm nghỉ ngơi đi, em còn vài việc cần làm, gác máy trước.”

Sau đó không đợi Trì Thủy Mặc trả lời liền cúp điện thoại.

Trì Thủy Mặc hướng nhìn chăm chăm màn hình điện thoại hai giây, sau đó để điện thoại qua một bên, đi vào thư phòng mở máy tính.

Đại Thần login chuyện thứ nhất chính là đi tìm Yêu Nữ, mở Vụ Ảnh Truy Tung, sau đó Đại Thần liền thấy một cảnh làm hẳn khó hiểu nay còn khó hiểu hơn:

“... Em cả buổi tối không nghỉ ngơi lại ở đây cắt cỏ?”

Yêu Nữ quay người lại, cau mày: “Mất mùa à, đây rõ ràng là thảo dược.” (ĐĐ :Dám bảo a ấy mù T.T)

“... Đều là cỏ cả.”

Mồ yêu nhăn mũi: “Anh nói như vậy nữa em sẽ dùng từ của anh trả cho anh .”

“... Cái gì?”

“... Cây cỏ.” (ĐĐ: ý là vs chị ấy, Đại Thần cũng chỉ như cọng cỏ ^^!)

“...”

Đại Thần mặt ngày càng đen, nhìn Yêu Nữ vì bận rộn đào thảo dược không rảnh phản ứng mình, chỉ thấy kênh Đồng Minh tựa hồ náo nhiệt lạ thường. Nhìn kỹ thì—

[Đồng minh] Thiên Sơn Đồng Mỗ : “Lão yêu tinh, nội đan né tránh ngươi đưa đầy cả một thương khố. Còn cần làm gì nữa?”

[Đồng minh] Bảo Bối Điểm Điểm : “Yêu Yêu, tinh lực không có, hoặc hương cho ngươi.”

[Đồng minh] Phi Thành Vật Nhiều : “Trời ah, ta bây giờ mới biết tầm quan trọng của kỹ năng sống —— ta bảo đảm, chỉ cần chúng ta sống sót, ta nhất định làm một gamer có nghề nghiệp sống.”

[Đồng minh] Yêu Nữ Hộ Triệu : “Ít nói nhảm. Ngươi không phải là hai ngày trước còn la hét có mấy viên thạch cấp 4 chờ tới 90 nâng cấp trang bị sao? Bây giờ lập tức đi nâng cấp, đem hỏa công của ngươi nâng được cao bao nhiêu thì lên cao bấy nhiêu.”

[Đồng minh] Phi Thành Vật Nhiều : “Được thôi, ta đi luôn.”

[Đồng minh] Yêu Nữ Hộ Triệu : “Đợi chút, ngươi qua chỗ Đồng Mỗ lấy nội đan, sau đó cố gia tăng các loại kháng tính của dược vật. Ban ngày đào được cao cấp dược liệu ta cũng đặt ở tài khoản phụ kia, Lạc Dương (265, 174), ngươi đến đó giao dịch.”

[Đồng minh] Bảo Bối Điểm Điểm : “Được.”

[Đồng minh] Yêu Nữ Hộ Triệu : “Các anh em Đế Đô cực khổ rồi, sau lần này những dược liệu kia... Ta sẽ thanh toán theo giá thị trường, các ngươi tìm được rồi thì qua Lạc Dương thương khố tìm Tiện Tiện giao dịch.”

[Đồng minh] Đường Tăng của Thái cô nương : “A Di Đà Phật, Yêu thí chủ khách khí quá, mọi người đều là Đồng minh, lẽ ra nên chiếu cố nhiều hơn, lão nạp có chút ít phật xá lợi gia tăng thể lực, hy vọng giúp ích cho bang chủ.”

[Đồng minh] Yêu Nữ Hộ Triệu : “... Làm phiền đại sư.”

[Đồng minh] Đường Tăng của Thái cô nương : “A Di Đà Phật...”

[Đồng minh] Thiên Sơn Đồng Mỗ : “Hai ngươi đừng có giả ma giả quỷ nữa, Đường Tăng ngươi nói chuyện cẩn thận cho ta, nếu không lão nương đem ngươi tiền dâm hậu sát (trước hiếp sau giết) ! Yêu tinh, tài khoản phụ của ta trông trọt cấp 8, hơn nữa lúc câu cá, cá cũng là nguyên liệu nấu ăn cao cấp, ngươi xem có dùng được không?”

[Đồng minh] Yêu Nữ Hộ Triệu : “(hai mắt đào tâm) Hữu dụng, hữu dụng, quá hữu dụng, ha ha, Đồng Mỗ ta yêu ngươi chết mất! Đợi chút, ta đây sắp đào xong —— mẹ kiếp , tinh lực thật là không đủ dùng a, trò chơi Thiên Long này thật biến thái—— chờ ta hồi thành, ngươi đem nguyên liệu nấu ăn cùng lương thực đưa ta!”

[Đồng minh] Thiên Sơn Đồng Mỗ : “Không thành vấn đề, Lạc Dương thương khố, bên cạnh Độc Cô.”

Vừa dứt lời, Đại Thần đã thấy Yêu Nữ mới vừa rời bận rộn hái thuốc, trong nháy mắt đã biến mất —— nhìn lại, hiện tại đã ở thành Lạc Dương.

Cho nên Đại Thần lạnh lùng lên tiếng:

[Đồng minh] Hách Liên Thu Thủy : “Ai giải thích cho ta một chút mọi người đang làm cái gì vậy?”

Vừa thấy Đại Thần trình diện, Đồng minh lập tức bi bi bô bô, trừ các đồng chí đang “xuất ngoại” hái thuốc, tất cả mọi người bắt đầu âm âm kể lại chuyện hồi xế chiều—— dĩ nhiên cũng không quên kể lại tầm quan trọng của chuyện bang chiến.

Đại Thần nghe xong vẻ mặt tối tăm, cũng hồi thành.

Mọi người không thấy Đại Thần phát biểu gì, cảm thấy không khỏi buồn bực: Đại Thần sao lại làm như không có việc gì vậy?

Chỉ chốc lát sau ——

[Đồng minh] Hách Liên Thu Thủy : “Thu mua cao cấp dược liệu, nguyên liệu nấu ăn cao cấp cùng cây nông nghiệp cao cấp với giá cao toàn Server! Ai bán qua Lạc Dương thương khố giao dịch.”

Đồng minh: ... Thật không hổ danh là Đại Thần. Làm việc hiệu suất rất cao.

Hơn nữa —— thật đúng là Trương Dương —(ĐĐ: Theo ta tra gút gỗ thì đây là tướng nhà Đông Hán trong lịch sử Trung Quốc, ở đây chắc ví von Đại Thần giống cu li đặc lực J)),

Chờ Yêu Nữ mang đến một số lượng lớn vật liệu, sau khi cạn sạch tất cả tinh lực sống, Đại Thần đưa ra vài viên thạch cấp 4 trên kênh Đồng minh.

[Đồng minh] Hách Liên Thu Thủy : “Còn không mau đến hợp thành đi, các người phân công mỗi người cầm lấy để gắn vào trang bị. Chiến xa nâng công kích cùng thuộc tính, cả phòng ngự nữa, phá hủy đại bản doanh của địch dùng công kích là được rồi. Nữ nhân, năng nên chú ý phân công bọn họ sau đó mới đi sắp xếp việc khác, còn nữa...”

Mọi người trong kênh Đồng Minh trợn mắt há mồm nghe Đại Thần phân tích rõ ràng, không khỏi sùng bái——

Yêu Nữ cũng rất khó hiểu—— hần làm sao chỉ thoáng cái cũng đoán được mình muốn làm gì.

Nhìn lại Đại Thần thảnh thơi lại ném đồ ra, năng không khỏi cảm động, lại có chút động lòng —— hần hiểu phương pháp của năng, cũng hết sức hỗ trợ.

Người nam nhân này... thật khó làm cho người ta kháng cự.

Đang lúc xuất thần, Đại Thần dùng Riêng Tư nói với năng:

[Riêng Tư] Hách Liên Thu Thủy : “Nữ nhân, tới Lạc Dương vào trong Bảo Thạch Công Tượng.” (BL: nơi bán bảo thạch í)

Lúc Yêu Nữ chạy tới, Đại Thần không nói lời thứ hai chọn giao dịch, sau đó Tô Diêu đã nhìn thấy bên trong khung giao dịch của trò chơi một viên rồi lại một viên thạch cấp 6 được bỏ vào —— (BL: Wow, *chớp chớp*, ngọc cấp 6 thật mắc a, nếu ta nhớ không lầm mấy chục triệu một viên, đại loại khoảng hơn 75tr.)

Đầu óc có chút ngáy ngốc ần giao dịch.

[Riêng tư] Hách Liên Thu Thủy: “Trang bị của em toàn bộ đều là chế tạo ra không cần đổi nữa, thời gian cấp bách, em nhanh mang thạch trên người ép lại hết!”

Yêu Nữ sững sốt một hồi lâu, rốt cục ở lần thứ hai lúc giao dịch ần cự tuyệt.

Hách Liên Thu Thủy: “?”

Yêu Nữ họ Triệu: “Đá anh giữ dùng cho mình đi, em không cần.”

Trì Thủy Mặc nhìn trên màn ảnh một Yêu Nữ đáng vẻ kiên trì, không khỏi lắc đầu cười, ngón tay gõ lên bàn phím.

“Nữ nhân, mấy viên đá này em bảo anh dùng để làm gì ?”

Yêu Nữ: “... Khảm trang bị.”

Hách Liên Thu Thủy: “?”

Yêu Nữ: “?”

Hách Liên Thu Thủy: “... Ngu ngốc, sớm đã muốn đưa đá này cho em, dù sao hôm nay em không muốn nhưng ngày mai sẽ muốn khảm lại —— anh gần đây bận quá, không có thời gian ở bên em, khó tránh một số kẻ nhàn rỗi tìm đến làm phiền em.”

Tô Diêu nhìn trên màn ảnh chữ không ngừng nhảy lên, không khỏi cắn môi.

Cho dù rời đi, cũng muốn xác định mình không bị thương tổn.

Là như thế này phải không?

“Nữ nhân, em sẽ không lãng phí thời gian với kiểu tranh chấp như thế này chứ?”

“... Em không thêm.”

“ ... ”

“Đây là chuyện của mình em. Em không thể chỉ biết dựa vào anh.”

Thở dài: “Nữ nhân, em còn có rất nhiều bang chúng sinh tử tùy tướng...”

Một câu nói thức tỉnh Yêu Nữ còn đang cố chấp.

Cho nên, giao dịch.

Hách Liên Thu Thủy tận mắt thấy Yêu Nữ khảm lại xong trang bị toàn thân, mới khẽ cười nói: Bây giờ nghĩ lại may là lúc trước em đại khai sát giới phát hết trang bị cho bọn họ, nếu không em tối nay sẽ không thể ngủ được.

Yêu Nữ: “ ... >_< ”

Hách Liên Thu Thủy: “Nữ nhân..”

Yêu Nữ: “Dạ?”

Hách Liên Thu Thủy: “Em sẽ thắng.”

Yêu Nữ nhìn Đại Thần, ngược lại cười: “Đó là đương nhiên.”

Hai người đứng trên đường cái thành Lạc Dương một lúc lâu. Cho đến lúc Yêu Nữ lên tiếng.

“Anh nghĩ sớm đi, ban ngày đã bận rộn rồi.”

Trì Thủy Mặc cười cầm lấy điện thoại bấm dãy số quen thuộc.

“Nữ nhân, em đang quan tâm anh sao?”

Tô Diêu thanh âm chứa ý cười: “Dĩ nhiên.”

Trì Thủy Mặc cười khê: “Được, anh out trước.”

“Tốt.”

Cúp điện thoại, trên màn ảnh thích khách Thiên Sơn đột nhiên đưa tay ôm lấy người Yêu Nữ: “Ngủ ngon. Nữ nhân.”

Yêu Nữ đỏ mặt cắn môi, đột nhiên nhớ tới một cái vấn đề: “Cái kia...”

“Cái gì?”

“Anh xưng hô với em... làm sao biến thành ‘Nữ nhân’ rồi?”

Yêu Nữ không thấy rõ vẻ mặt sau mặt nạ, chẳng qua là từ khóe môi có thể nhìn ra Đại Thần dường như đang cười —— chẳng qua là cười rất không có hảo ý:

“Em với anh đã ly hôn , đương nhiên không thể gọi Nương Tử .”

Dứt lời liền log out.

Lưu lại Yêu Nữ một mình sững sờ tại chỗ trong chốc lát ——

“Mẹ kiếp ! Thật đúng là thù dai!”

Bận việc suốt đêm, rốt cục lúc bình minh, Tô Diêu hài lòng vươn vai một cái, từ bàn máy tính đứng lên.

Bên trong kênh Đồng Minh đều là những lời chúc tụng ——

Đám người huynh đệ đồng sinh cộng tử, bạn bè cùng nhau chuẩn bị suốt cả đêm.

Mặc dù công việc tìm kiếm thảo dược cùng vật liệu khắp bản đồ so với PK (đồ sát) đánh nhau thậm chí còn cực khổ hơn, nhưng mọi người đều hưng phấn vượt qua cả mệt nhọc ——

Hơn nữa thời điểm lúc Tô Diêu tuyên bố tất cả công tác chuẩn bị đã hoàn thành, tiếng hoan hô vang lên âm ỹ làm cho Tô Diêu không ngăn được cười.

Cho nên nàng chưa chát một câu: Có các người, thật tốt .

Sau đó trong tiếng đám người Đồng Mã la mắng, có người ới ới vì khó chịu, nàng thoát ra khỏi trò chơi.

Dọn dẹp một chút, Tô Diêu nằm xuống chợt lóe lên ý tưởng, nàng cười gian, cầm lấy điện thoại ẩn số.

Sau một hồi tút thật dài, điện thoại bên kia mang thanh âm buồn ngủ truyền đến:

“Uy?”

Tô Diêu nhin cười toan tính: “Hoãn Hoãn à, là ta.”

“ ... ”

“Ta là sư muội của người a.”

Từ Hoãn thanh âm tràn đầy oán hận bất mãn: “Nói nhảm! Trừ người ra có người nào gọi điện thoại giờ này quấy rầy ???”

“Đây không phải là điện thoại quấy rầy mà, ” Tô Diêu gian trá nói, “Ta là muốn xin phép người.”

“... Tô Diêu! Người ăn no rồi việc a? Giờ này người xin phép cái rắm gì?”

“Tổ chất! Chú ý tổ chất!” (ĐD:Ta rất thích xem Diêu tỷ nạt Hoãn ca J , rất sống động)

“ ... ”

Tô Diêu nghe được đầu kia đang nho nhỏ tiếng chửi rửa cùng một chuỗi bất nhã văn tự.

Cho nên cười ha ha: “Ta hôm nay bỏ bê công việc ! Nhưng cuối tháng toàn bộ tiền thưởng của ta không cho phép người khấu trừ, chỉ như vậy thôi, ta ngủ, Bye.”

Nhanh tay cúp điện thoại rồi tắt nguồn, Tô Diêu ngon lành đi gặp Chu Công .

Đầu bên kia, Từ Hoãn nhìn số điện thoại gọi thế nào cũng không được, hần khóc không ra nước mắt.

“Huynh đệ à, người chừng nào có thể chính thức thu phục yêu tinh này, để nàng không gây tai họa cho nhân dân đây ?”

30. Chương 30

Mười hai giờ đúng.

Trục Lộ cổ chiến trường.

Cuộc chiến Bang phái đã bắt đầu.

Bang chúng “Ảo Ảnh” tiến vào chiến trường, Yêu Nữ trong không chậm trễ lập tức phát lệnh ở YY(tự sướng).

“Tự Thủy Vô Ngân mang vài tài khoản phụ ra khu vực khai thác mỏ đào khoáng.”

“Được.”

“Phi Thành người là Minh Giáo điều khiển Chu Tước chiến xa, Biệt Nhiếp người là Vô Đang điều khiển Huyền Vũ chiến xa —— hai chiến xa này chia ra Bằng Hỏa công kích cùng Huyền Độc công kích, chúng ta không cần hai thuộc tính Bằng và Độc—— chỉ cần hai người các người một người Hỏa công một người Huyền công là được.”

“Hiểu...”

“Bởi vì ở phó bản chính Yến Tử Ổ Phiêu Miểu Phong, người đánh bằng kháng cùng độc kháng nhiều lắm, Huyền kháng Hỏa kháng tương đối ít, bây giờ không cần ngoại công cùng nội công, chỉ cần các người chú ý thuộc tính kháng, rõ cả chứ ?”

“Hiểu.”

“Tự Thủy, mấy người bên đó nhất định phải bảo đảm khoáng thạch cung ứng để duy trì chiến đấu cho chiến xa.”

“Không thành vấn đề... Chẳng qua là, haiz, người thật sự muốn hơn 20 người cùng đào khoáng sao? Cho dù nick phụ đánh hơi yếu, nhưng cũng giúp chém người nhanh hơn một chút.”

“Không cần, nick phụ phòng ngự thấp, có thể bị chết nhanh hơn, như vậy làm cho đối phương nhằm mấy nick phụ đó ra tay, sau đó giết người kiếm điểm. Các người chỉ cần đào khoáng là tốt rồi.”

“Tốt, hiểu rồi.” Tự Thủy Vô Ngân lập tức mang theo mấy nhóm nick phụ chạy về phía khu vực khai thác mỏ.

Yêu Nữ tiếp tục nói: “Long Tiêu Tại Dã, ngoài Phi Thành, ngoại công của người cao nhất trong bang, người điều khiển Thanh Long chiến xa. Sau đó... Nhị Đình, người điều khiển nội công Bạch Hổ chiến xa.”

“Được.” Hai người nhận được mệnh lệnh lập tức tới bên cạnh chiến xa.

20 người đào khoáng hiệu suất rất cao, chiến xa rất nhanh đã có thể khởi động.

“Chiến xa chậm chạp.” Yêu Nữ mở bản đồ ra xem, “Các người đi từ trên xuống, ở đó ít người, có thể ít bị công kích, đến đại bản doanh của đối phương là được rồi. Điểm Điểm, mang đội Nga Mi của người theo chú ý máu cho bọn họ. Các người nhớ kỹ, một khi máu chiến xa quá thấp phải xuống xe, người chết nhưng xe không chết, nếu không điều khiển xe đi quá chậm, lại càng thêm phiền toái, bảo vệ xe quan trọng hơn.”

“Đã biết.”

“Dạ, Tây Phương Bất Bại, hai người các người hai Thiếu Lâm mở song Bàn Cổ chiến xa, đợi khoáng sản đến đầy đủ các người điều khiển chiến xa dọc theo bên phải đường đến Đoạn Kiều. Đi thẳng đến chỗ Viêm Hoàng Đài của đối phương.”

“Không thành vấn đề.”

Sau khi mấy chiếc chiến xa rời đi, Yêu Nữ nhìn những người còn lại, suy tư chốc lát: “Nguyệt Nguyệt, Tiệp Tiệp, Đả Đả Canh Kiện Khang, Tiểu Bồn Hữu, còn có... mấy người bên cạnh, các người đi đoạt kỳ với ta.”

Độc Cô khê cau mày: “Người là Thiên Sơn... sau đó là một đội toàn Nga Mi?”

Yêu Nữ nói: “Cứ như vậy, những người còn lại, Tinh Túc Cái Bang vào một đội đi theo ta.”

Hai tổ đội đứng ở bên cạnh Yêu Nữ, vẫn còn lại mười người ở đại bản doanh —— ba Nga Mi, còn lại đều có thể chiến đấu.

Yêu Nữ hài lòng gật đầu: “Mấy người các người canh giữ Xi Vưu Đài, chờ bọn chúng tới đây, có một người giết một người, cứ như vậy, lên đường!”

Độc Cô Cửu Tiệp choáng váng: “Chỉ có chừng này người... Yêu tinh, người nói đùa sao, tìm bao nhiêu Nga Mi như vậy đi cùng một mình người ? Chỉ để lại hai tổ đội giết người?”

“Cứ như vậy đi.”

Dứt lời phi thân nhảy lên Tử Điện: “Các đồng chí, thành bại là ở chỗ này đây ! Hành động thôi.”

Nương Tử giết xong lập tức lộ ra nụ cười đắc ý—— nàng không thể không đắc ý, người phía đối phương so sánh với phe mình thiếu ít nhất 20 người, huống chi Yêu Nữ ngu ngốc kia nói rõ sẽ không tham gia Bang chiến! Lại chỉ phải hai đội lính tôm tép bảo vệ đại bản doanh của mình, Nương Tử nhìn hai đội nhân mã trước mắt cười lạnh.

“Tiêu Hồn, đại bản doanh bọn chúng dường như không có ai, các người đi mấy nơi khác xem sao, người mang theo tổ đội của mình đi giết Yêu Nữ, không được để nàng treo cờ lên, ở đây lưu lại mấy người là đủ rồi.”

Túy Tiêu Hồn lập tức mang theo người đến nơi treo cờ, chỉ thấy mái tóc màu bạc của Yêu Nữ đang tung bay trên tế kỳ đài (ĐĐ: Đài để treo cờ ấy mà, ta để thế cho nó văn vẻ), dưới ánh lửa của chiến trường, Khô Lâu chiến giáp tung bay phấp phới. (ĐĐ: nguyên văn là bay phàn phật, ta thấy nó mất hình tượng quá nên sửa T.T)

Túy Tiêu Hồn mắt thấy bên cạnh Yêu Nữ đã chém giết một vùng —— đối phương lại là một đội toàn Nga Mi? Túy Tiêu Hồn rất khinh thường: Cho là nhiều Nga Mi chỉ có thể liên tiếp thêm máu cho mình, bảo đảm mình không chết, không lẽ cho rằng tế cờ không bị đánh gãy sao? Thật là quá ngây thơ!

“Mặc kệ những kẻ khác, chỉ tới tấn công Yêu Nữ!”

“Được!”

Túy Tiêu Hồn nhảy xuống ngựa đầu tiên, chạy thẳng tới chỗ Yêu Nữ, đột nhiên lúc hấn đang cách Yêu Nữ vài bước, Tinh Túc bên cạnh Yêu Nữ lập tức ra chiêu Đàm Tiểu Tự Nhược. Một khi tới gần Yêu Nữ lập tức lọt lưới (ĐĐ: -> như đội hộ giá ấy nhờ J), một nửa quân đoàn Nga Mi trong nháy mắt xuất chiêu “Nguyệt Lạc Tây Sơn” khiến cho hấn và đồng bọn chịu trạng thái mù, chạy loạn bốn phía.

Chờ trạng thái bất lợi qua đi, không đợi xuất thủ, đối phương chờ thời gian phục hồi kỹ năng của Tinh Túc, Nga Mi, Cái Bang lập tức xuất Tiềm Long Vật Dụng, sau đó —— tiếp tục làm mù tập thể =.=

Túy Tiêu Hồn lúc này mới biết chú ý của Yêu Nữ —— nàng căn bản không tính để Nga Mi chuyên thêm máu cho mình, cũng không để đồng đội xung quanh công kích —— chỉ cần bọn họ có thể trông chừng trạng thái bất lợi trên người hấn, chờ hiệu ứng mất đi, lại gia tăng hiệu ứng —— đừng nói công kích Yêu Nữ, ba đội nhân mã cạnh mình dường như không cách nào tới gần Tế Kỳ Đài.

Đang suy tư đối phó như thế nào, một chiếc chiến xa chậm rãi tiến đến hoàn toàn kết thúc ý niệm trong đầu Túy Tiêu Hồn —— Bạch Hổ chiến xa.

Bạch Hổ chiến xa mặc dù nghiêng về nội công, nhưng biến thái hơn chính là nó công kích phạm vi rộng, còn có thể khiến cho mục tiêu huyết đạo bị quản chế, nửa bước khó đi ——

Đội Ngũ Túy Tiêu Hồn dẫn dắt cũng là đả thủ, làm đại phu Nga Mi chỉ có mấy người mà thôi. Cho dù có thể thừa dịp xuất chiêu Nguyệt Lạc để cho đối phương rơi vào trạng thái mù, nhưng là... tỷ lệ quá nhỏ, đối phương phối hợp quá tốt, cộng thêm này chiếc chiến xa ——

Túy Tiêu Hồn chỉ có thể trở mắt nhìn Yêu Nữ treo đại kỳ đầu tiên từ khi khai chiến mười lăm phút tới giờ.

Mặt khác Nương Tử đang giết người vừa nhìn thấy Hệ Thống đưa lên tin tức mới, lập tức rống giận: “Tiêu Hồn người làm gì, tại sao mang ba đoàn người đi còn không ngăn cản được người đàn bà kia treo cờ?”

Túy Tiêu Hồn nhìn Bạch Hổ chiến xa trước mắt, đột nhiên nhìn thấy điểm máu chói: “Nữ nhân này để cho Nga Mi, Tinh Túc cùng Cái Bang làm mù bọn ta, không có cách nào đến gần, Nương Tử người phái người đi xem khu vực khai thác mỏ của đối phương có bao nhiêu người —— chiến xa của bọn chúng có thể đến được nhanh như vậy, hơn nữa ít người tham gia chiến đấu như vậy... những nick phụ kia đều ở khu vực khai thác mỏ là phải rồi.”

Nương Tử nghĩ ngợi một chút, lập tức phái một đội nhân mã đi, dẫn đầu quả nhiên nhìn thấy mười mấy nick phụ có sức tấn công yếu đang bổ sung khoáng sản cho chiến xa.

“Giết! Lão công người mang theo mấy người mạnh mạnh đến, mấy nick phụ có bao nhiêu giết bấy nhiêu! Giết cho đến khi chiến xa của bọn chúng không thể lái tới mới thôi!”

Phu Quân lập tức rời khỏi Đại bản doanh Xi Vưu tiến đến khu vực khai thác mỏ Xi Vưu tìm giết tài khoản phụ phía “Áo Ảnh”.

Treo cờ xong Yêu Nữ lập tức đem người trở về Đại bản doanh, trên đường bị bao vây chặn đánh N lần rốt cục cũng trở lại bản bộ.

Nương Tử xiêm y màu hồng theo Yêu Nữ thấy thì cực kỳ chóng mắt, cho nên xông đến cùng nàng triền đầu.

Nương Tử cười lạnh nói: “Yêu Nữ, ngươi cho rằng ngươi bây giờ còn có thể hạ ta giống như trước sao?”

Yêu Nữ nghe xong khiêu mi, lập tức mở trang bị Nương Tử —— quả nhiên, tất cả là trang bị cấp 5.

Mỗ yêu cười nói tự nhiên: “Thật không phải, ai bảo ngươi bình thường vẫn nói ta biết câu dẫn kẻ khác. Câu dẫn cả Hách Liên Thu Thủy thì ta làm sao có thể cùng cấp bậc với ngươi được?”

“Có ý gì?”

“Có khi phải nói ngươi ngu thật, sao không mở cái mắt hạt đậu của ngươi ra mà nhìn a!”

Nương Tử nghe tới tới đây, cũng mở trang bị ra Yêu Nữ —— toàn bộ là cấp 6 !

Hách Liên Thu Thủy lại giúp nữ nhân này nâng cấp toàn bộ đồ cấp 6 !

Nương Tử nghiêng rằng. Bản thân cho là đổi toàn bộ cấp 5 dư sức đối phó với Yêu Nữ cấp 5, 4, không ngờ Hách Liên Thu Thủy đã lỵ hôn những vẫn đối với nữ nhân này như ban đầu.

Nương Tử cả giận nói: “Hoàn Mỹ đúng là một kẻ ngu ngốc hết sức, không thoát được Hách Liên Thu Thủy, lại còn để cho hắn vì tiện nhân này liên tục nâng cấp trang bị! Phế vật! Uống công ta giúp nàng!”

Yêu Nữ cười lạnh: “Cũng biết cử hành tây kia bị ngươi xui khiến, thật là ngu ngốc. Ngươi đúng là không ngừng làm mấy việc mờ ám.”

Đang nói, một thanh âm lạnh lùng vang lên.

“Ngươi nói ai là hành tây? !” (ĐD: => củ hành tây chỉ mấy người đầu to mà ngu ngốc J)

Yêu Nữ cùng Nương Tử cùng quay đầu, Nương Tử kinh ngạc: “Hoàn Mỹ! Ngươi gia nhập “Áo Ảnh !”

Ban đầu Hoàn Mỹ rời bang phái lúc trước, Nương Tử định lôi kéo nàng vào bang, nhưng Hoàn Mỹ cố ý muốn vào “Hồng Hoang đế đô” cùng Hách Liên Thu Thủy. Việc Hách Liên Thu Thủy một mực không cho phép, Nương Tử cũng biết, nhưng không ngờ nàng ta ngược lại gia nhập “Áo Ảnh”.

Đáng chết! Nữ nhân này chẳng phải cùng Yêu Nữ không thể dung hòa sao? !

Yêu Nữ gian trá nói tư kênh Riêng Tư:

[Riêng Tư] Nương Tử : “Ngươi nếu có thể làm cho nàng ta vì Hách Liên Thu Thủy tới giết ta, Hách Liên Thu Thủy dĩ nhiên còn có năng lực thuyết phục nàng ta làm việc tốt hơn ngươi !”

Nương Tử nổi giận, hỏi cho mình một chút máu sau đó đem Nguyệt Nguyệt đang thêm máu cho Yêu Nữ trở thành mục tiêu công kích, một đại chiêu giáng xuống, Nguyệt Nguyệt cấp bậc không cao lắm lập tức ngã nhào.

Yêu Nữ nguy hiểm nheo mắt lại, dám động vào đồ đệ nàng? !

Lập tức xông đi lên cùng Nương Tử kịch liệt tấn công.

Hoàn Mỹ cũng ra tay.

Nương Tử ngã xuống đất trong nháy mắt, cười lạnh: “Yêu Nữ, đừng cho là ta đánh không lại thì các ngươi có thể thắng, cho dù có Hoàn Mỹ về cùng phe, cho dù ngươi ở Bang lớn thứ hai toàn Server, Bang của các ngươi bình thường cũng chỉ thiên về kỹ năng sống, cấp bậc với nhân số Bang chúng cũng kém Bang chúng ta, ngươi thua chắc rồi !”

Tựa hồ hưởng ứng Nương Tử, Yêu Nữ nghe thấy một thanh âm lo lắng, là Phi Thành.

“Đầu lĩnh, không xong, chiến xa lui về bản bộ rồi.”

“Cái gì? ! Các ngươi bị giết rồi? Ta không phải nói sắp chết phải bảo vệ xe sao? Làm sao...”

“Không phải! Chúng ta không có bị giết!”

Yêu Nữ lập tức mở kênh Bang, mấy nick phụ của Tự Thủy Vô Ngân bình thường căn bản không bao giờ lên kênh YY (tự sướng) đông dài với đám người này, cho nên lúc Bang chiến cũng quên dặn dò bọn họ muốn download YY(tự sướng), chỉ thấy Tự Thủy Vô Ngân quả nhiên cầu viện trong Bang.

“Bang chủ, nick phụ đi lấy quặng cũng bị giết!”

Vừa giết một người, Yêu Nữ hạ lệnh: “Đưa hết mấy nick đó về, Phi Thành người mang bọn họ đi cướp chiến xa bọn chúng, tận lực trì hoãn thời gian!”

Dứt lời Yêu Nữ lập tức sai bước tử điện chạy nhanh về hướng khu vực khai thác mỏ Viêm Hoàng—— khu vực khai thác mỏ của mình không giữ được, nàng cũng muốn lấy gậy ông đập lưng ông ——

Không dùng chiến xa? Tốt! Mọi người cùng làm!

Đi thẳng tới cầu treo, Yêu Nữ xuống ngựa dùng khinh công bay đi, không đợi bay đến cây cầu thứ hai, chung quanh lập tức xuất hiện 4 người vây quanh.

“Túy Tiêu Hồn!”

“Chờ người đã lâu, Yêu Nữ! Người cho rằng, chúng ta phá hủy khu vực khai thác mỏ của người, lại sẽ cho người cơ hội lập lại điều đó với chúng ta sao?”

Bốn người lập tức xuất thần khí, hướng Yêu Nữ công kích liên tiếp.

Mặc dù nâng cấp trang bị, nhưng đối phó với mấy người lực công kích không hề yếu, Yêu Nữ ăn được liên tục, lượng máu vẫn nhanh chóng giảm xuống .

Đột nhiên, Túy Tiêu Hồn, kẻ có lực công kích mạnh nhất bỗng nhiên bị một mảnh sáng tử sắc vây khốn.

Ánh sáng xanh biếc trong nháy mắt đến mấy người bên cạnh.

Tiêu Dao thừa dịp sự chú ý của 3 người đều hướng về Yêu Nữ chưa kịp dời đi, lập tức hạ xuống Bát Trận Đồ, sau đó một chiêu Cao Sơn Lưu Thủy mở màn cho trận pháp.

Hoàn Mỹ quay đầu, cau mày: “Đi mau.”

Yêu Nữ lập tức trở định thần, dùng Đạp Tuyết Vô Ngân tàng hình——thân hình biến mất.

Không quên nói với nữ Tiêu Dao: “Đa tạ.”

Hoàn Mỹ lạnh lùng nhìn mấy kẻ trước mắt đang bị vây lại, tiếp tục mai phục Tru Tiên Trận.

Ta chỉ là, không muốn mất đi một đối thủ tốt như vậy...

Cho nên, người phải cắt đứt mối đối phương nhanh một chút.

Ta không biết có thể chặn được bao lâu...

Còn mười phút nữa là lúc chiến trường đóng cửa.

Nương Tử đem mọi người đến đại bản doanh Xi Vưu.

Phu Quân dẫn người canh giữ ở khu vực khai thác mỏ Xi Vưu, bọn chúng không nghĩ đến việc dùng chiến xa, nếu chiến xa đối phương đã không thể dùng, cũng không cần thiết phải bảo vệ bản bộ của mình —— huống chi Bàn Cổ chiến xa của Bang hẳn đã lái đến Xi Vưu đại bản doanh.

Nhìn Bang chúng “Ảo Ảnh” không ngừng ngã xuống, Nương Tử cảm nhận được cảm giác sung sướng khi giết người. (-> biến thái)

Bàn Cổ chiến xa Viêm Hoàng đi lại chậm chạp giờ phút này trong mắt Bang chúng “Ảo Ảnh” cũng là quá nhanh —— nếu không làm sao mới một khắc, Xi Vưu Đài bọn họ đã bị công kích .

“Đầu lĩnh!” Phi Thành Vật Nhiều vội vàng hô hoán Yêu Nữ

Thành Dã Biệt Nhiều cũng giết người cuồng loạn : “Kháo ! Bọn chúng chiêu dụ nhiều người như vậy lúc nào? Cũng không hề thiếu cao thủ!”

“Sư phụ! Mau trở lại nha!” Nguyệt Nguyệt cũng hô.

Độc Cô Cửu Tiệp nghiêm trọng nói: “Không còn kịp rồi! Toàn bộ không công kích Bang chúng đối phương nữa, tập trung đánh Bàn Cổ chiến xa! Không thể để cho nó công kích Xi Vưu Đài!”

Mọi người chuyển hướng Bàn Cổ chiến xa phát động tấn công.

Bang chúng “Áo Ảnh” vây quanh Bàn Cổ chiến xa, không ngừng công kích.

Bang chúng “Cuồng Chiến Thiên Hạ” vây quanh Bang chúng “Áo Ảnh”, không ngừng tru diệt.

Yêu Nữ gấp gáp trở về nhìn thấy một cảnh tượng thảm thiết.

Nương Tử đứng ở đằng xa thấy Yêu Nữ cười: “Người trở lại hình như hơi trẻ.”

Yêu Nữ cau mày nhìn Bang chúng bên mình đang không ngừng công kích Bàn Cổ chiến xa —— không ngờ phá vỡ quặng trở về vẫn muộn một chút. Nhưng chỉ cần một chút xíu, chỉ cần mình xuất một chiêu công kích, hơn nữa là một chiêu công kích mạnh——

Không có khoáng sản trợ giúp chiến xa trụ không quá lâu ——

Yêu Nữ lập tức chạy qua.

Nương Tử đã đồng thời chắn bên cạnh Yêu Nữ——

“Muốn đi qua ? Không đơn giản như vậy! Ta thấy Hoàn Mỹ đang lo không xong, còn ai có thể giúp được người!”

Yêu Nữ không nói hai lời vung song hoàn nghênh đón.

Hai người triển đấu với nhau.

Yêu Nữ công kích, Nương Tử cũng không đánh trả, chỉ không ngừng dùng Thanh Tâm Phổ thêm máu cho mình, song một khi Yêu Nữ quay đầu, Nương Tử lập tức xuất chiêu.

Yêu Nữ nhìn Xi Vưu Đài bắt đầu lão đảo muốn ngã.

Bang chúng đang bị tàn sát nhưng vẫn phí sức đánh Bàn Cổ chiến xa ——

Ngã xuống rồi lại đứng lên ...

Ánh lửa Chiến trường chiếu đến trên chiến bào nhuộm máu của mọi người, sững sờ hoảng sợ.

Lòng mọi người như lửa đốt, chỉ muốn xe thiết giáp trước mắt vỡ tan thành từng mảnh nhỏ ——

Nhưng trong tình huống chủ lực bang phái bị coi là mục tiêu thiết yếu, không ngừng bị giết chết, chỉ có vài lực tấn công không mạnh thay nhau tới công kích chiến xa, chút lực công kích này căn bản không đủ ——

Yêu Nữ cau mày, tàng hình bỏ xa Nương Tử, không lãng phí thêm thời gian, toàn lực công kích Bàn Cổ chiến xa.

Chung quanh mọi người “Áo Ảnh” vừa nhìn thấy Yêu Nữ, rới rít công kích tới.

Yêu Nữ nhìn Bang chúng hồi máu đứng dậy lớn tiếng nói: “Tất cả đánh chiến xa!”

Mất thấy...

Một chút nữa, Bàn Cổ chiến xa bị phá hủy ——

Một chút nữa, Xi Vưu Đài sẽ sụp đổ !

Nương Tử đắc ý nói: “Yêu Nữ, ra khỏi chiến trường, ta sẽ giúp người xóa nhân vật.”

Yêu Nữ khiêu mi nhìn nàng: “Ah? Phải vậy không —— ”

Vừa dứt lời.

Bất chợt, giữa chân trời hiện lên một đạo quang đẹp mắt.

Một đôi cánh chói lóa mang theo Lôi Đình Vạn Quân trong nháy mắt nện vào Bàn Cổ chiến xa.

Chiến xa lượng máu quá thấp đã âm âm vỡ tan. Thiếu Lâm vẫn điều khiển chiến xa cũng ngã trên mặt đất.

Mới vừa rồi còn uy phong lẫm lẫm, chiến xa tập trung sức lực của mọi người trong “Ảo Ảnh”, trong nháy mắt thành từng mảnh gỗ bỏ đi.

Đội tro bụi tan đi, đứng cạnh Xi Vương Đài, khuôn mặt trong khói lửa kia dần rõ ràng ——

“Yêu Say Đắm!”

“Yêu Say Đắm!”

“Yêu Say Đắm! !”

Nam Vô Đang khoan thai mỉm cười đi tới: “Đã tới chậm, thật xin lỗi chư vị, nhưng mà, ” vừa nói vừa nhìn về phía Yêu Nữ,

“Hoàn hảo tới kịp.”

Yêu Nữ bĩu môi: “Tiện Tiện len lén đem người thêm vào bang phái ta sớm cũng biết, vẫn còn muốn trốn? Thấy người hôm nay kịp thời đến ứng cứu, không đuổi người khỏi Bang.”

Độc Cô Cửu Tiện bên cạnh trợn mắt: Sớm đã biết còn giả vờ không biết?

m hiểm nữ nhân.

Bất quá nói trở lại —— thật sự là quá mạo hiểm, chẳng may Yêu Say Đắm chậm một chút nữa...

“Yêu Say Đắm!”

Nương Tử nghiêng răng nghiêng lợi!

Dựa vào cái gì! Yêu Nữ!

Dựa vào đâu người luôn có hộ hoa sứ giả ở bên bảo vệ! (ĐĐ: Nói nhảm, vì Diêu tỷ là nhân vật chính =)))

“Đến giữa chiến trường! Đoạt kỳ!”

Nương Tử mang theo Bang chúng nhanh chóng rút lui.

Kế hoạch mượn chiến xa phá huỷ đại bản doanh đối phương tan biến —— bây giờ điều duy nhất có thể phân thắng bại, ngoại trừ không ngừng giết người, chính là đi treo cờ.

Theo sát phía sau Nương Tử, Bang chúng “Ảo Ảnh” không chút do dự đi theo.

Thời gian tới lúc chiến trường đóng cửa chỉ còn năm phút.

Lúc này chiến trường phân tranh không thể không đoạt kỳ.

Hai bang nhân mã tụ tập chung một chỗ, chỉ có thể không ngừng chém giết.

Yêu Nữ hét lớn một tiếng: “Tăng thêm hiệu ứng cho bản thân!”

Cái này, người “Cuồng Chiến thiên hạ” thật sự kinh hãi ——

Nhìn trên người Bang chúng “Ảo Ảnh” hiệu ứng cái này nối tiếp cái kia —— thêm thể lực, thêm công kích, tăng thân pháp, thêm phòng ngự, thêm thuộc tính, thêm kháng tính —— biến thái hơn còn có —— kháng mù, kháng chịu trời, kháng sợ hãi!

Nương Tử lần này được mở to mắt, vì hành động của bang phái này.

“Người, các người dùng được vật liên tục!”

Yêu Nữ kêu ngạo nói:

“Không sai! Các người không phải là xem thường bang phái chỉ có kỹ năng sống sao?”

Các người không phải xem thường mấy kẻ mỗi ngày tròng trọt, chạy thương nhân ,đào khoáng ,câu cá sao? Hôm nay lão nương muốn người xem xem, “Áo Ảnh” chính là dùng mấy thứ được vật cùng nấu nướng mà các người nhìn không thuận mắt, để chấm dứt các người!”

Dứt lời, mang theo đám người Độc Cô Cửu Tiệp, Nguyệt Nguyệt, Bảo Bối Điểm Điểm, Phi Thành Vật Nhiều xông vào chiến trường trung tâm.

Đao kiếm chém giết tranh giành chiến trường hoàn toàn ngược lại bên trong “Hồng Hoang đế đô”.

Thiên Sơn Đồng Mộc không ngừng đi tới đi lui bên cạnh bang phái tổng quản trên quảng trường.

Để không ảnh hưởng “Áo Ảnh” tác chiến, bọn họ cũng không lên YY (tự xưng) và kênh Đồng Minh. Giờ phút này lại càng nóng lòng.

[Bang phái] Thiên Sơn Đồng Mộc: “Chết tiệt, vẫn chưa xong, rốt cuộc đánh như thế nào rồi?”

Đường Tăng vẫn nhìn nàng đi tới đi lui mở miệng

[Bang phái] Đường Tăng của Thái cô nương: “A Di Đà Phật, người đi tới đi lui cũng làm cho đầu bần tăng bị hôn mê, có thể an tâm một chút hay không,đừng loạn, đừng lại nghỉ ngơi chốc lát?”

[Bang phái] Thiên Sơn Đồng Mộc : “Mẹ kiếp, ta không bình tĩnh được! Vạn nhất Yêu Tinh bọn họ thua —— a, phi phi phi! Không nói gở!”

[Bang phái] Đường Tăng của Thái cô nương : “A Di Đà Phật, nếu nói, tai họa mất ngàn năm —— lấy tai họa này của Yêu thí chủ, nên mất vạn năm cũng không phải quá lâu, làm sao có thể chỉ vì một cái Bang chiến nhỏ nhỏ mà thoái ẩn giang hồ?”

Lời vừa mới dứt, liền cảm thấy trên đầu có chút đau, quay đầu, nhìn thấy Hách Liên Thu Thủy mặt không có chút biểu hiện.

[Bang phái] Đường Tăng của Thái cô nương : “... A Di Đà Phật, bang chủ tức giận, hậu quả rất nghiêm trọng, tốt nhất là bần tăng đi ra một góc vẽ bùa chú nguyện rửa người “Cuồng Chiến Thiên Hạ” chết sạch sẽ.”

Dứt lời liền đi.

Trầm Phán Người Vô Tội hiếm khi xuất hiện cũng bởi vì ... Bang chiến lần này chạy tới bản bộ Hồng Hoang đế đô, kiên nhẫn chờ tin tức chiến trường Trục Lộ. Thấy một màn như vậy không khỏi nói: “Mặc dù Nương Tử chiêu dụ không ít người, cũng không thiếu cao thủ, nhưng là —— hôm qua Yêu Tinh chạy tới nhờ chúng ta hỗ trợ làm được vật PK(đồ sát) nhiều như vậy, có nhiều thứ chống đỡ, cho dù nhân số có chút khác biệt cũng không có nghĩa là không thể thắng —— huống chi, đám người Nương Tử kia cũng không phải là gamer nhiều nhân dân tộc như các người, cao nhất không quá trang bị toàn thân cấp 5, cũng chỉ có một mình Nương Tử, còn lại tương đối ngang hàng với người “Áo Ảnh”—— trừ phi, ”

Vừa nói mắt phượng xinh đẹp nháy nháy. “Các người không tin Yêu Tinh.”

Hách Liên Thu Thủy nhìn hẩn không nói gì.

Hoàn Hoàn Nhi Hành đi tới bên cạnh Hách Liên Thu Thủy: “Đúng vậy, yên tâm đi, huống chi còn có Hoàn Mỹ cùng Yêu Say Đắm.”

Nghe được câu này, Thiên Sơn Đồng Mộc lập tức đi tới: “Phó Bang chủ, người nói gì? Hoàn Mỹ cùng Yêu Say Đắm cũng gia nhập “Áo Ảnh” rồi? Làm sao thể được ? Hoàn Mỹ không phải là cùng Yêu Tinh đối địch sao?”

Hoàn Hoàn Nhi Hành lười nhác cười nói: “Đây còn không phải là bởi vì ai đó sao? Thật ra thì bản thân ta cảm thấy các nàng có thể làm bằng hữu tốt.”

Thiên Sơn Đồng Mộc cau mày nhìn Hoàn Hoàn Nhi Hành, giống như hẩn đang nói cái gì mò trắng dưới nước.

Hách Liên Thu Thủy vốn không lên tiếng, hỏi: “Người đáp ứng việc tốt gì?”

Hoãn Hoãn Nhi Hành tán thưởng: “Vẫn là người hiểu rõ ta. Thật ra thì cũng không có gì a, Yêu Say Đắm vào Bang như thế nào ta không biết . Về phần Hoàn Mỹ —— chính là đáp ứng nàng, chỉ cần giúp Yêu Nữ, sẽ cho nàng vào “Hồng Hoang đế đô”!”

Trầm Phán Người Vô Tội mỉm cười không nói.

Thiên Sơn Đồng Mỗ khinh bỉ nhìn Hoãn Hoãn Nhi Hành.

Hách Liên Thu Thủy trực tiếp lựa chọn bỏ qua.

Đang chìm lặng yên, trên màn hình xuất hiện tin tức mới:

Hệ Thống ——

31. Chương 31

Kết thúc cuộc chiến, Bang hội “Áo Ảnh” mọi người đồng tâm hiệp lực, sức mạnh như thành đồng, đồng tâm hiệp lực, đánh “Cuồng Chiến thiên hạ” hoa rơi nước chảy, răng rơi đầy đất, có thể nói đây là một cuộc chiến đại thắng, những anh hùng trở về tề tụ tại quảng trường Lạc Dương, hãy cùng chúc mừng bọn họ! !

Bang chúng “Hồng Hoang Đế Đô” thấy xuất hiện tin tức mới, lập tức sôi lên ~

“Ha ha, không hổ danh lão yêu tinh!”

Thiên Sơn Đồng Mỗ thoảng cái đã nhảy tới bên cạnh Đường Tăng của Thái cô nương, đem đang bức tranh cuộn của ai đó ra ngoài, giăng một chiều Băng Ngưng Sương Hoa, cho nó biến thành một tấm bia lớn trong suốt——

Đường Tăng của Thái cô nương : ... A Di Đà Phật, người làm nên đại sự, phía sau luôn có mấy người chống lưng.

Hoãn Hoãn Nhi Hành cùng Trầm Phán Người Vô Tội bắt đầu nhìn hai kẻ dở hơi ở một bên càn quấy, còn lại Hách Liên Thu Thủy trực tiếp triệu hồi Vụ Ảnh Điều, tung mình nhảy lên lưng.

Nhìn thân ảnh Đại Thần cỡi điều biến mất ở chỗ Đại tổng quản truyền tống, Hoãn Hoãn Nhi Hành cười nhìn Trầm Phán Người Vô Tội: “Cũng đi xem náo nhiệt một chút?”

“Đi a.”

Quảng trường Lạc Dương sớm đã toàn là bang chúng “Áo Ảnh”, pháo hoa lớn bắn xuống hàng loạt, thoát nhìn hết sức huy hoàng.

Yêu Nữ cười trên lưng Tử Điện, mỉm cười nhìn chăm chú một nhóm thủ hạ của mình ở đó kêu gào âm ỹ, kích động đến ôm mấy người bên cạnh, trong lòng không khỏi nảy lên cảm xúc khó nói nên lời.

Trong đầu cảm thấy một màu xám xịt —— cùng mấy viên Đại Tướng thủ hạ Nương Tử kia chiến đấu cũng không phải chuyện dễ dàng gì, mình và Độc Cô Cửu Tiệp thiếu chút xíu nữa đi đời nhà ma. Thanh máu gần như cạn kiệt, mọi người từ chiến trường ra đã sớm điên chung một loạt, may còn mấy đại phu vẫn nhớ thêm máu cho mọi người trong bang—— nhưng mà, đã không có vấn đề gì rồi.

Nguyệt Nguyệt đứng bên cạnh Độc Cô Cửu Tiệp, vẻ mặt sùng bái nhìn Yêu Nữ đang ở trên Tử Điện: “Oa, sư phụ thật là đẹp trai.” (éc...)

Độc Cô Cửu Tiệp nhìn Nguyệt Nguyệt, lại nhìn Yêu Nữ —— ” Đặc trưng của phái nữ thật là không rõ ràng.”

Nguyệt Nguyệt: “ =.= ”

Yêu Nữ nhìn Yêu Say Đắm cùng Hoàn Mỹ không xa bên cạnh, không khỏi cười cười với bọn họ—— mặc dù bọn họ quan hệ lúc trước còn hỗn loạn, nhưng việc đó không ngăn được cảm kích của nàng:

“Hôm nay cảm ơn hai người.”

Yêu Say Đắm lắc đầu cười, Hoàn Mỹ còn lại cứng ngắc nói: “Không cần, dù sao cũng là điều kiện trao đổi.”

Nàng cũng không quen với thân phận Đồng Minh cùng Yêu Nữ trên cùng một trận chiến tuyến.

Yêu Nữ cười cười vừa muốn nói với nàng mấy câu, chỉ nghe thấy một tiếng nói quen thuộc.

Quay đầu, Hách Liên Thu Thủy một thân trắng, nhanh nhẹn ngồi trên người Vụ Ảnh Điêu, khẽ cúi đầu nhìn mình.

“Em thắng rồi.” Yêu Nữ kiêu ngạo giương đầu.

“Anh biết.” Đại Thần cười cười.

Phía sau Hách Liên Thu Thủy, Hoãn Hoãn Nhi Hành cùng Trầm Phán Ngươi Vô Tội cũng đi tới. Sau đó là Thiên Sơn Đồng Mỗ giống như đạn pháo xông lại: “Yêu tinh! Thấy ngươi rồi!”

Yêu Nữ khó được khiêm nhường một lần: “Vẫn tốt vẫn tốt, là thành quả cố gắng của mọi người.”

Sau đó con mắt lóe sáng nhìn Trầm Phán Ngươi Vô Tội đang lười nhác cười trên Thất Thái Thần Lộc (hươu 7 màu ấy mà), thiếu chút nữa nhào tới.

“Vợ cả!”

Hoãn Hoãn Nhi Hành rơi thẳng từ trên lưng ngựa xuống.

Hách Liên Thu Thủy và Yêu Say Đắm xám xịt mặt mày, còn lại Hoàn Mỹ là dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn Yêu Nữ.

Trầm Phán Ngươi Vô Tội cũng khác thường, mặc dù giọng nói tương đối ủy khuất, nhưng cười vô cùng rục rịch: “Ai nha, ngươi có tình mới đã vội quên người cũ, còn nhớ rõ ta đây là vợ cả sao? 555 nghĩ người quên cả người nhà rồi, cũng không thèm tới “Tử Cầm Các” thăm ta.”

Áp suất thấp ~

Yêu Nữ kích động lập tức từ trên lưng Tử Điện nhảy xuống, chạy đến bên cạnh Trầm Phán Ngươi Vô Tội: “Đừng khóc đừng khóc, đến đây, ôm một cái.” (ĐĐ: éc, biến thái thật, nhưng mà ta thích =)))

Trầm Phán Ngươi Vô Tội giang hai cánh tay: “Lại đây.”

Không đợi Yêu Nữ cất bước qua, một đạo thân ảnh trực tiếp chắn trước người nàng.

Đại Thần khoe miệng tự tiểu phi tiểu: “Không đi xem cảnh tượng bọn họ biến thành dê tập thể sao?” (ĐĐ: cái này chắc là sau khi công chiến, bang nào thua sẽ bị biến thành dê thì phải J)

Yêu Nữ vẻ mặt u oán nhìn Trầm Phán Ngươi Vô Tội phía sau Hách Liên Thu Thủy, người phía sau cũng hiểu rõ cười cười, còn giả bộ nghiêm trang: “Cảnh này không thể bỏ qua, đi xem một chút đi.”

Cho nên Mỗ Yêu ủ rũ cụp đầu cười lên ngựa.

Cảnh tượng gần trăm người biến thành dê tương đối hoành tráng, bang chúng “Ảo Ảnh” đối với cảnh tượng trước mắt không thể nghi ngờ là hết sức hài lòng.

Cho nên một đồng người cười ngựa đi theo đàn dê bang chúng “Cuồng Chiến Thiên Hạ” từ thành Tây chậm rãi đi tới thành Đông —— thật sự là hành động rất tà ác.

Đầu tiên, người chơi sau khi biến thành dê tốc độ đi lại vô cùng chậm chạp.

Từng bước đi về phía trước không dễ dàng.

Hết lần này tới lần khác nhìn trước mắt mình mọi người cười ngựa đi theo, còn thỉnh thoảng xoay vòng bên cạnh mình——

Vài bang chúng “Cuồng Chiến Thiên Hạ” biểu lộ vẻ mặt tức giận, sau đó phát đi khiêu khích i.

Dĩ nhiên, mọi người “Ảo Ảnh” đặc ý hoàn toàn không nhìn tới.

Yêu Nữ cầm tử điện đứng trên bậc thang quảng trường Lạc Dương—— nhìn Nương Tử cùng Phu Quân lướt đi qua, trong lòng cảm thấy sảng khoái vô cùng. Ngược lại nghĩ đến đến công việc sau đó, không khỏi có chút bất đắc dĩ.

Nương Tử dẫn đầu đi tới NPC bang phái ở quảng trường Lạc Dương——

Đứng trước bang chúng của mình cùng “Ảo Ảnh”, Nương Tử và Yêu Nữ đứng ở trong đám người tâm yên lặng nhìn nhau.

“Xóa nhân vật! Xóa nhân vật!” Có người bắt đầu ồn ào.

“Đúng vậy, mau giải tán bang hội, sau đó một mình người xóa nhân vật.”

“Uy, không phải định không giữ lời đấy chứ?”

Nương Tử bất động, chẳng qua là nhìn Yêu Nữ: “Ta căn bản không nghĩ đến việc người sẽ thắng.”

Yêu Nữ không thêm để ý, cười cười: “Trên đời có rất nhiều chuyện không thể ngờ tới.”

Nương Tử nói: “Đừng đắc ý vội, người cũng chẳng qua chiến thắng vì tạm thời lôi kéo được Yêu Say Đắm cùng Hoàn Mỹ vào Bang —— đây là sai lầm của ta, chỉ nghĩ tới Hách Liên Thu Thủy, không nghĩ tới hai người kia.”

Yêu Nữ không nói.

Nương Tử đứng thẳng chốc lát, rốt cục ấn chọn NPC, miễn cưỡng giải tán bang phái một tay mình thành lập nên ——

Xây dựng còn 50 điểm là có thể thăng cấp

Kho lúa còn 40 điểm là có thể thăng cấp

Khoa học kỹ thuật còn 20 điểm là có thể thăng cấp ——

Cũng sắp thăng cấp thành bang phái 5 cấp——

Rốt cục, vẫn là không thấy được .

Bang chúng “Ảo Ảnh” cùng nhau chứng kiến —— lúc thấy trên đầu những người từ trước tới nay luôn đối địch thiếu đi danh hiệu bang phái, tiếng hoan hô thật không phát ra được ——

Bang chúng “Cuồng Chiến Thiên Hạ” thấy bang phái giải tán trực tiếp rời đi, có nói hai câu đáng tiếc..., trừ mấy Nguyên Lão đi theo Nương Tử từ lúc lập bang đến bây giờ, còn đang bên cạnh bang chủ đang thất vọng.

Nương Tử đứng đó một lúc lâu, bay người lên Lưu Ly Phượng: “Yêu Nữ, ta đã giữ lời hứa. Bang phái 7 ngày nữa tự động giải tán, ta đi xóa nhân vật, người chỉ cần chờ ba ngày —— người thắng rồi.”

Đang nói, Phu Quân cũng leo lên Liệt Diễm Sư: “Cùng nhau đi.”

Nương Tử kinh ngạc: “Anh không cần xóa nhân vật với em.”

Phu Quân lắc đầu.

Nương Tử nhìn hẩn.

Nhớ đến lúc đầu —— lần đầu biết nhau cũng mới cấp 20, khi đó, Nương Tử không phải là “Nương Tử” bây giờ, Phu Quân cũng không phải là “Phu Quân” bây giờ .

Bọn họ biết nhau, sau đó cùng làm nhiệm vụ, sau đó thân quen, rồi kết hôn —— sau đó một lần nữa sáng lập một đôi lứa hiệp tình nhân.

Phu quân rất thản nhiên: “Không có ‘Nương Tử’, làm sao có ‘Phu quân’ ?”

Nương Tử cũng cười: “Tốt, chúng ta cùng đi chứ.”

Lưu Ly Phượng cùng Liệt Diễm Sư sóng vai đi.

Yêu Nữ nhìn thân ảnh hai người, không khỏi thở dài.

“Chơi đến mức không còn đường lui.”

Nàng mặc dù đáp ứng khiêu chiến —— nhưng đó cũng là huyết khí lúc nhất thời, bây giờ tận mắt nhìn thấy kẻ thù từ trước tới giờ biến mất —— đối với kết cục này, nàng cũng không thấy vui mừng.

Nguyệt Nguyệt là một tiểu nha đầu đơn thuần, với Nương Tử cũng chạm trán không ít. Cho nên cũng rất thương cảm: “Sư phụ, chị sao không khuyên nàng không nên xóa nhân vật?”

Yêu Nữ lắc đầu, sờ sờ Nguyệt Nguyệt: “Nha đầu, không phải chị khuyên là có thể làm cho nàng ta thay đổi tâm ý, lại nói, nàng ta lưu lại cũng là xúc phạm đối với chị —— ” (BL: yeah! Ta cứ tưởng Tô Tô can lại, làm đang ầm ức)

Cho nên nàng sẽ không mở miệng ——

Huống chi là kẻ thù tới khuyên mình ở lại ——

Nương Tử có khi lại càng hận chính mình.

Nhìn thân ảnh Nương Tử cùng Phu Quân biến mất ở góc thành Lạc Dương.

Yêu Nữ đột nhiên nghĩ đến một câu nói:

Có lúc, kẻ thù có lẽ hiểu rõ mình hơn bằng hữu.

Lưu Ly Phượng

Liệt Diễm Sư

32. Chương 32

Ngón tay thon dài gõ trên bàn phím, Tô Diêu nhìn hai bên, mặt nhăn nhó, rốt cục vẫn phải xóa bỏ từng chữ.

Thở dài tựa lưng vào ghế ngồi.

Đạo này gần như không viết ra được thứ gì —— hết lần này tới lần khác biên tập đang liều mạng thúc giục bản thảo —— Tô Diêu xoa bóp hai bên thái dương, thời gian này vinh dự được chơi game, cũng không hề để tâm chuyện này.

Đầu Phương tỷ không ngừng lắc mạnh, Tô Diêu tự biến mình thành đà điểu: “Em không nhìn thấy, em không nhìn thấy.”

Kết quả của việc không nhìn thấy chính là năm phút sau điện thoại oanh tạc. Tô Diêu cầm lấy điện thoại sau đó lập tức để di động cách mình chừng một thước, bên kia tiếng rống của sư tử Hà Đông quả nhiên công lực không hề tầm thường, nhìn ra đã được luyện qua .

“Tô Diêu! Nói cuối tuần nộp bản thảo! Cô đùa bọn tôi à!”

Tô Diêu thở dài, sau đó tận lực dùng thanh âm nịnh hót nói: “Chị Phương, em thật sự đang viết, chị xem, kết thúc không thể quá qua loa, phải khí thế một chút, muốn cảnh tượng hoành tráng một chút, muốn nhân vật phong phú một chút, muốn...”

“Vậy cô nghĩ ra được cái gì, viết được cái gì rồi?”

“... Vẫn chưa có gì.”

Bên kia yên lặng hai giây, sau đó càng lớn tiếng oanh tạc: “Vây cũng đừng có nói nhảm! Viết khẩn trương cho tôi! Cho cô thêm một tuần, nếu không nộp bản thảo tôi phết cô!” Sau đó cúp điện thoại.

Tô Diêu mặt khổ sở nhìn di động, khóc không ra nước mắt.

Hết lần này tới lần khác Từ Hoãn không thức thời gọi điện thoại tới: “Tô Tô, ngày mai nhớ đem chuyên mục văn án phỏng vấn viết ra nộp cho ta nhé.”

“Aiz...” Hữu khí vô lực.

“Ôi chào! Tinh lực tràn đầy như khanh, cũng có lúc nhỏ giọng như thế sao?”

Tô Diêu tức giận: “Đúng vậy, muốn chết à!”

“Nga?” Giọng nói bên kia không nhìn ra có chút hả hê hay là vô cùng đau đớn, “Tốt hơn là ta nên dạy dỗ Tiểu Trì một chút.”

“... Liên quan gì đến anh ấy?”

“Cũng nói cho hắn biết không nên miệt mài quá độ, cô nhìn xem, không chỉ riêng hắn hai ngày ở nhà không có đi làm, còn hành hạ cô một nhọc như thế, nghiệp chướng a, ta nói...”

Tô Diêu trực tiếp dùng những lời mới vừa bị uy hiếp quay lại chửi ầm lên: “Mẹ kiếp, còn nói hươu nói vượn nữa lão nương phết người!” Sau đó ném điện thoại di động lên trên bàn. .

Ngó điện thoại di động hai giây, đột nhiên nhớ tới lời Từ Hoãn nói ——

Đại Thần hai ngày nay không đi làm?

Tô Diêu suy nghĩ một chút rồi cầm lấy điện thoại ấn số của Trì Thủy Mặc.

Trì Thủy Mặc dụi dụi mắt.

Hai ngày liền viết một chương trình, đầu óc mặc dù vẫn bình thường, nhưng mắt thì rất cay.

Mở mắt ra, đang định lấy văn kiện trợ lý gửi—— chuông điện thoại vang lên làm hăng ngừng lại.

Ngón tay thò dài với lấy điện thoại trên giường, hai chữ “Nữ nhân” trên màn ảnh làm hắn vui vẻ.

Trì Thủy Mặc cười cười, nhận điện thoại: “Nữ nhân.”

Đầu kia Tô Diêu lẩm bẩm một câu, sau đó đi thẳng vào vấn đề: “Từ Hoãn nói anh hai ngày không đi làm ? Bệnh rồi à?”

“Không phải.”

“... Lười biếng?”

Than thở: “Không phải, anh đang viết một chương trình thôi.”

Tô Diêu có giật mình: “Trì tổng, em có một vấn đề, không biết có nên nói ra không?”

Trì Thủy Mặc bị ngữ khí của nàng chọc cho bật cười: “Nương Tử cứ nói không cần ngại.”

“Vi phu cũng phải nhắc nhở Nương Tử một câu.”

“Nói!”

“Nương Tử nếu không nói chuyện chính, chỉ sợ lại sẽ lạc đề.”

Tô Diêu thất bại nguyên rửa một tiếng nhỏ, sau đó “vào việc chính”: “Thân là tổng giám đốc, anh vẫn phải tự mình viết chương trình sao?”

Trong tiếng cười của Đại Thần Tô Diêu nghe thấy có mùi vị gian trá: “Chương trình này không phải chương trình bình thường, phải đích thân anh viết mới được.”

Tô Diêu tò mò: “Chương trình gì mà anh coi trọng như vậy?”

Đại Thần cười vô sỉ: “Cơ mật của công ty.”

Tô Diêu tức giận trợn mắt, nàng còn không muốn biết!

Dừng trong chốc lát, Trì Thủy Mặc mở miệng: “Nữ nhân.”

“Dạ?”

“Hẹn hò đi.” (ĐĐ: ta thích ta thích)

Tô Diêu chớp mắt mấy cái, năm giây sau mới tiêu hóa xong lời của Đại Thần—— làm ơn đi, không phải chỉ ngăn gọn thể thôi chứ? Ngay cả chủ ngữ tân ngữ cũng không có, đi thẳng vào động từ.

Tô Diêu nói: “Được, nhưng trước khi đi em nói với anh chuyện này.”

“Tốt.”

“Không cho phép gọi em là nữ nhân!”

” Tại sao?”

“... Không dễ nghe.”

Đại Thần hài hước: “Nhưng sự thật không phải vậy sao?”

“ ... ”

“Nhớ không lầm, Nương Tử em hình như đã sớm biến đổi, bây giờ —— chính là một danh phù kỳ thực nữ nhân rồi.” (ý là tên gọi đúng vs người thật ý =)))

“ ”

“Chẳng lẽ em không nhớ? Anh cũng không ngần ngại giúp em nhớ lại.”

“... Được rồi là nữ nhân.”

“Không ngần ngại rồi?”

“Không ngần ngại .”

“Tại sao vậy chứ?”

Tô Diêu lần đầu phát hiện Đại Thần cũng rất ồn ào và... hạ lưu, cho nên nghiêng răng nghiêng lợi nói :

“Bởi vì mới một giây trước em phát hiện xưng hô thể này thật là quá TMD (con mẹ nó) có vấn đề !”

Nơi Trì Thủy Mặc dẫn Tô Diêu đến, không phải là công viên, cũng không phải là nhà hàng Tây, chỉ là một sân bóng rổ ở ngoại ô ít người lui tới.

Tô Diêu tò mò nhìn xung quanh: “Anh bình thường vẫn hay đến đây?”

Trì Thủy Mặc cười từ cổp xe lấy ra một quả bóng rổ: “Ở đây ít người, tương đối an tĩnh.”

Tô Diêu nhìn lại, phát hiện mặc dù sân bóng này diện tích không lớn, nhưng phong cảnh rất đẹp, chung quanh cỏ cây mọc dày, nhưng không hề hoang vu, ngược lại toát lên sức sống tràn ngập, hơn nữa không khí trong lành, người ở thưa thớt —— đúng là một nơi để thư giãn.

“Thích không?” Trì Thủy Mặc đi tới bên cạnh Tô Diêu.

Tô Diêu cười cười: “Nhìn mặt của em mà anh không thấy được sao?”

Trì Thủy Mặc cười cười, đi qua một bên bắt đầu làm vài động tác khởi động đơn giản. Đợi đến khi nóng người rồi, liền bắt đầu chạy vào sân.

Tô Diêu nghiêng đầu nhìn anh —— coi như là vận động (vận động đầu óc hả =))), vẫn là khoan khoái không nói ra lời, phảng phất như một người đang tản bộ trên một con đường đầy bóng mát. Tô Diêu nghĩ

tới đây là lần đầu tiên nhìn Đại Thần chơi bóng —— lúc trước chưa từng nghĩ tới người như anh cũng thích vận động, cho nên không khỏi tò mò xem kỹ thuật dẫn bóng của Đại Thần như thế nào.

Trì Thủy Mặc giải đáp cho nàng rất nhanh.

Nhảy lên, ném bóng, ăn điểm tuyệt đối.

Tô Diêu há to mồm: “...”

Trì Thủy Mặc nhìn nét mặt của nàng buồn cười nói: “Nữ nhân, có thể hiểu vẻ mặt này của em là đang khen ngợi anh không?”

Tô Diêu nháy mắt mấy cái: “Hoàn toàn có thể.”

Trì Thủy Mặc cười nói: “Vậy là anh phải cố gắng đưa vào không ngừng rồi ?” (đa nghĩa quá a =.=!)

Tô Diêu cũng cười: “Khởi bẩm Trì tổng, đùa dỡn, một lần hai lần có thể làm cho người khác vui lòng vừa mắt, nhiều quá lại thành...”

“Như thế nào?”

Tô Diêu cười giảo hoạt: “Trai bao!” (mặt anh dày thì có tay chị ấy nhọn =.=!)

“...”

Lắc đầu, Trì Thủy Mặc đưa tay về phía Tô Diêu: “Cùng chơi nào.”

Tô Diêu nhìn Trì Thủy Mặc mặc đồ thể thao thoải mái, lại nhìn bộ đồ đi làm chưa kịp thay do dự chốc lát rồi gật đầu: “Được.”

Hai người cứ như vậy ở trên sân bóng chơi một hồi lâu.

Mặc dù kỹ thuật dẫn bóng của Tô Diêu so với Đại Thần quả thực là —— chỉ có thể hình dung thâm không nở nhìn, nhưng điều đó không làm trở ngại sự hăng say của nàng.

Chẳng qua nàng “say” quá làm cho Trì Thủy Mặc không nói nên lời.

Một lần kiên quyết muốn cướp bóng trong tay Trì Thủy Mặc, cướp mười lần, chín lần thất bại —— còn có một lần Trì Thủy Mặc nhìn không được liền đưa bóng cho nàng =.=

Ném bóng —— trượt tuyệt đối, nhưng làm người giận sôi lên chính là, Tô Diêu chỉ đứng trên đường ném phạt hướng về phía rổ ném bóng, nhưng ngắm không chuẩn nên bóng bật về sau, làm Trì Thủy Mặc chạy tới chạy lui nhặt. Rốt cục Đại Thần nhìn Tô Diêu nhàn rồi đứng ở đó chờ mình ôm bóng đến lên tiếng: “Nữ nhân, ném không vào nữa thì em tự mình đi nhặt bóng.”

“Tại sao?”

“Em cần phải học cách ăn ý với bóng.”

Tô Diêu nghiêm mặt nhận lấy bóng trong tay Trì Thủy Mặc, đột nhiên đi tới vạch ba điểm.

Trì Thủy Mặc nhìn cử động của nàng khó hiểu.

Sau đó liền nhìn thấy một màn làm cho hấn đỡ khóc đỡ cười——

Tô Diêu hai chân tách ra, ngồi xổm nửa người xuống, hai cánh tay vòng xuống ôm lấy bóng ——

Trì Thủy Mặc: ...

Tô Diêu hít sâu một hơi: “Hanamichi, phương pháp ném rổ của người mà ném không vào, ta liền nguyên rủa Haruko bị Rukawa bắt mất! Không có phần của người!” (3 nhân vật đó trong truyện tranh về bóng rổ Slam Dunk mọi người nhé)

Trì Thủy Mặc: ...

Tô Diêu thở ra, sau đó khoa tay múa chân hai cái, quả bóng trong tay liền theo một vòng —— không phải một đường parabol bình thường bay ra ngoài - -

Hai ánh mắt nhìn theo quả bóng bay ngang qua trên không. Sau đó nhìn thấy.....ngay giữa rổ.

“Ha!” Tô Diêu nhảy dựng lên.

Trì Thủy Mặc không nói được gì trong giây lát, rốt cục vẫn phải lắc đầu cười.

Đi tới bên cạnh Tô Diêu vuốt mấy sợi tóc đang rối: “Mệt chưa? Chúng ta về thôi.”

Tô Diêu nhìn hần một chút, gật đầu: “Được thôi.”

Đi ô-tô trên đường lớn. Tô Diêu bắt đầu đánh giá Trì Thủy Mặc.

Một thân quần áo thể thao đen trắng đơn giản vẫn rất thu hút người khác. Xế chiều nhìn anh ở sân bóng mồ hôi như mưa, Tô Diêu thoáng thấy được người nam nhân này.

Trong đầu Tô Diêu đột nhiên xuất hiện một thành ngữ: Văn võ song toàn.

Nghĩ tới mình liền cười.

Trì Thủy Mặc hỏi: “Cười cái gì?”

Tô Diêu nói: “Dạ? Không có gì, ha ha, chẳng qua là cảm thấy anh rất tuần tú.”

Thấy Trì Thủy Mặc không đáp lời, Tô Diêu đột nhiên hỏi: “Anh không là lần đầu tiên yêu đấy chứ?”

Trì Thủy Mặc chạm tay vào vô lăng, nói: “Không phải.”

Tô Diêu nhìn thấy động tác của anh: “Trước kia cũng hẹn hò như thế này sao?”

“Không phải.”

Thấy anh có vẻ không muốn nói, Tô Diêu cũng quay đầu đi chỗ khác, tựa cằm nhìn những ngọn đèn gần trung tâm thành phố đang sáng lên.

Sau đó nghe thấy Trì Thủy Mặc đột nhiên mở miệng: “Cô ấy thích nhà hàng Tây cùng quán cà phê, thích nhất là đến những nơi lịch sự, cho nên anh chỉ dẫn cô ấy tới đây một lần.”

Tô Diêu gật đầu: “Một cô gái bình thường đúng là thích những nơi như vậy.”

Trì Thủy Mặc tự tiếu phi tiếu: “Em đang ám chỉ cô ấy chỉ là một cô gái bình thường?”

Tô Diêu lườm hần một cái: “Ám chỉ cái gì...em nói rõ ràng như vậy mà?”

Trì Thủy Mặc cười.

Tô Diêu khiêu mi nói: “Được rồi, không đùa nữa. Em chỉ nói là đó là nơi phần lớn các cô gái đều thích. Không có ý xem thường bạn gái trước của anh.”

Trì Thủy Mặc không nói đúng sai.

Tô Diêu cau mày nói: “Vậy sao anh lại dẫn tới?”

Trì Thủy Mặc cười nói: “Dựa theo lô-gic của em, bởi vì em không phải là một cô gái bình thường.”

Tô Diêu bĩu môi: “Thôi xin, nịnh nọt với em vô dụng.”

Trì Thủy Mặc quay vô lăng ở một chỗ ngoặt: “Em có nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp nhau không?”

Tô Diêu suy nghĩ một chút: “Có.”

“Ngày đó anh mời em và đồng nghiệp đi nhà hàng Tây, nhìn bộ dạng em với mấy món ăn Tây giống như đang chịu cực hình.”

“... Cho nên anh biết em không thích kiểu đấy?”

“Đúng.”

“Vậy... làm sao lại anh khẳng định em thích sân bóng ở ngoại ô?”

“Anh cũng không xác định.”

“Haiz !”

Trì Thủy Mặc dừng xe ở ven đường một quảng trường nhỏ, sau đó quay đầu nhìn thẳng vào mắt Tô Diêu: “Anh chỉ muốn kéo một người thụ động như em, mau chóng đến để hiểu được thế giới của anh, cuộc sống của anh. Từng thứ một.”

Tô Diêu nhìn ánh mắt của anh, nhất thời nói không ra lời.

“Anh biết, hẹn hò như vậy đối với một cô gái thật sự mà nói là không lãng mạn. Nhưng mà...”

Tô Diêu ngắt lời anh: “Hẹn hò như vậy, rất vui.”

Trong đôi mắt Trì Thủy Mặc tràn đầy nụ cười: “Em thích?”

Tô Diêu gật đầu: “Phải, em rất thích. Bởi vì nó làm cho em rất thoải mái.”

Trì Thủy Mặc cười cười. Một hồi lâu nói: “Nữ nhân, anh phải đi công tác một thời gian ngắn.”

Tô Diêu nháy mắt mấy cái: “Nói nghiêm túc như vậy, chỗ đó rất xa sao?”

“Đúng, anh phải đi Mỹ.”

Tô Diêu trầm mặc chốc lát: “Vậy anh đi đường thuận lợi.”

Trì Thủy Mặc vuốt ve khuôn mặt Tô Diêu, hành động này làm cho mặt Tô Diêu có chút đỏ —— mặc dù quan hệ của hai người đã sớm, khụ khụ, không hề bình thường, nhưng là, nhưng là, đối với hành động thân mật như thế này, Tô Diêu vẫn có chút không quen.

“Nữ nhân, thời gian anh không có ở đây, nhớ chăm sóc mình cho tốt.”

“... Dạ.”

“... Nhớ kỹ là phải nhớ anh.”

“... Ta sẽ suy nghĩ >_< ”

“... ”

“... ”

“... Vậy cuối cùng là có nhớ hay không ?”

Đối mặt Đại Thần vô lại, Tô Diêu chỉ có thể vô lại hơn (=)) phục chi)

“Anh đoán xem.”

Nhìn Trì Thủy Mặc bắt đầu hơi nhú chân mày, Tô Diêu cười.

“Không bằng chờ anh về, em nói cho anh biết a.”

Trì Thủy Mặc nhìn nụ cười rực rỡ của nàng, đột nhiên ghé sát vào, hôn trộm một cái lên khóe miệng đang cười của nàng, sau đó trong khi Tô Diêu đang đỏ mặt giận dữ cũng tặng lại cho nàng nụ cười sáng lạn.

“Được.”

33. Chương 33

Ngày thứ tư sau khi Đại Thần đi.

Tô Diêu mở nhân vật Yêu Nữ đang chán ngán hết sức đứng ở Mai Lĩnh, để nhân vật ngồi xuống hỏi phục huyết khí, sau đó mở ra văn bản ra tiếp tục viết bản thảo mà Phương tỷ đang giục nộp.

Bên gõ chữ, bên dùng ánh mắt liếc di động đang đặt cạnh máy tính—— đáng tiếc, cái máy nhỏ nhỏ kia không có tín hiệu gì cả.

Nhìn lại thời gian trên màn hình máy tính, 3: 00 chiều, Tô Diêu bắt đầu nhanh chóng tính toán giờ giấc bên Mỹ lúc này...

Lúc sau giật mình tỉnh ra nhìn lại mình đang làm cái gì, mới phát hiện hết thảy đều liên quan đến người đi công tác bên Mỹ kia. Nhìn lại văn bản mình lúc vô ý thức viết ra —— đầu đó vẫn là mưu kế kín đáo của nữ chính, hoàn toàn trở thành tư niệm oán hận khùng khiếp của nam chính.

Không có sự lựa chọn nào khác, đành một lần nữa nhấn Delete —— nửa buổi chiều vô ích rồi .

Mở trò chơi lên, vừa lúc nhìn thấy tin nhắn Hoãn Hoãn Nhi Hành gửi tới hiện lên, mở ra.

“Đến sẵn mã tắc.”

Dù sao cũng không có tinh thần viết lách, Tô Diêu đóng văn bản lại, phóng to cửa sổ trò chơi nhận lời mời tổ đội của Hoãn Hoãn Nhi Hành: “Đi đâu?”

“Quỳnh Châu, đến đây.”

Đội Ngũ vẫn là đội hình trước sau như một—— Yêu Nữ, Hoãn Hoãn Nhi Hành, Hoàn Mỹ, Yêu Say Đắm

Chỉ thiếu Hách Liên.

Soát mã tắc trừ xác suất rơi ra kỹ năng trân thú cao cấp, còn được không ít kinh nghiệm. Cho nên Tô Diêu đem Nguyệt Nguyệt đang cần mẫn đào thuốc theo lời sư phụ, cho vào đội ngũ.

Nguyệt Nguyệt mới vừa vào đội, Hoãn Hoãn Nhi Hành, Yêu Say Đắm cùng Hoàn Mỹ lập tức lên tiếng: “Tiểu nha đầu, người bỏ qua lời sư phụ đi, chúng ta đều ở đây, không cần nhất nhất chào hỏi .”

Nguyệt Nguyệt đang muốn mở miệng không biết làm sao—— nàng chỉ muốn báo cáo với sư phụ một chút kỹ năng thuần thực thôi.

Yêu Nữ buồn cười vừa đánh mã tắc vừa mở miệng hỏi: “Nha đầu, hái thuốc cấp bao nhiêu?”

Ah ah, sư phụ đang hỏi nàng !

Nguyệt Nguyệt vui vẻ nói: “Cấp 7!”

Yêu Nữ gạt đầu: “Không tệ, tiếp tục cố gắng, nhanh chóng thăng lên cấp 10!”

Nguyệt Nguyệt kiên định: “Sư phụ, em nhất định cố gắng thăng cấp, sau đó làm thuốc cho chị!”

Từ lần Bang chiến được Yêu Nữ dùng hành động chứng minh tác dụng của cao cấp dược liệu, lại “không may” biết sư phụ đang thiếu hụt được cao cấp, Nguyệt Nguyệt ngày đêm ở ngoài luyện thành thực kỹ năng đào thuốc. Đào nửa tháng, cuối cùng đào lên cấp 7.

Nghe được lời của Nguyệt Nguyệt, Hoãn Hoãn Nhi Hành cùng Hoàn Mỹ nhất trí khinh bỉ nhìn Yêu Nữ: Thật không nhân tính, ngay cả đồ đệ cũng hoàn toàn bị lợi dụng.

Yêu Say Đắm còn lại thở dài nói: “Thật là một đồ đệ tốt a.”

Nguyệt Nguyệt cười hắc hắc, nghĩ đến vấn đề sắp gặp phải vừa xị mặt: “Nhưng thật là khó a, sư phụ rất đúng, trò chơi này một đại biến thái, không chế sức sống cùng tinh lực —— em bây giờ cũng chưa có tinh lực, aizz.”

Hoàn Mỹ nói: “Dễ thôi, em mở nhân vật ra đánh quái, treo máy đều được, sau nửa ngày sẽ khôi phục đầy đủ.”

Yêu Nữ cũng đồng ý, nhưng ngay sau đó nghĩ đến Nguyệt Nguyệt đang là học sinh lại nói: “Nếu em ban ngày phải đi học, vậy thì buổi tối đem nhân vật ra ngoài câu cá —— cũng có thể đồng thời tăng độ thuần thực câu cá, đồ đệ a, câu cá lên tới cấp 7, có thể câu sợi tơ cấp 3, đây chính là thứ tốt a, nhìn thấy bộ

thời trang “Tiên Lữ Tình Duyên”(BL: bộ mà Tô Tô mặc lúc đám cưới) đắt tiền nhất cửa hàng nguyên bảo không? Mua mất 300 nhân dân tệ, nhưng chỉ cần em câu đầy đủ sợi tơ, là có thể tự làm một bộ.”

Nguyệt Nguyệt ánh mắt sáng lên: “Có thật không?”

Mắt thấy Nguyệt Nguyệt bị Yêu Nữ lừa gạt đi luyện tập câu cá, Hoãn Hoãn Nhi Hành cùng Hoàn Mỹ một lần nữa hướng mắt Yêu quang ánh mắt khinh bỉ.

Nhưng Yêu Nữ có bao giờ quan tâm?

“Dĩ nhiên, dĩ nhiên, sư phụ đã lừa gạt em bao giờ chưa?”

“Tốt lắm ” Nguyệt Nguyệt vui vẻ được một lúc lại ỉu xìu nói, “Nhưng sư phụ, không được rồi, ở trường 11 giờ là ngắt mạng, ôi chao.”

Yêu Nữ nhất thời còn tức giận hơn Nguyệt Nguyệt: “Trường học kiểu gì vậy? Đồ đệ sao em lại chọn trường học dở tệ như vậy! Mười một giờ đã không cho học sinh dùng internet ? Bọn họ thu nhiều tiền như vậy sao còn hạn chế nhân quyền? ? ! !”

Hoãn Hoãn Nhi Hành: ...

Yêu Say Đắm: ...

Hoàn Mỹ: ...

Nhìn Nguyệt Nguyệt bộ dạng như đưa đám, Yêu Nữ chớp mắt một cái, cười nói: “Được rồi, đồ đệ ngoan, không có chuyện gì, vì sư nghĩ cho em một biện pháp tốt.”

“A?”

Yêu Nữ cười híp mắt nhìn Hoãn Hoãn Nhi Hành nói: ” Sau này lúc em rời mạng, em sẽ đưa cho “tiền bối qua đường” để hắc giúp em treo máy hồi phục tinh lực sống.”

Đang đang chuyên tâm đánh mã tặc, Hoãn Hoãn Nhi Hành nhìn thấy một câu nói như vậy liền lão đảo một cái.

Nguyệt Nguyệt chớp mắt: “Như vậy có được không?”

Không đợi Hoãn Hoãn Nhi Hành hoàn hồn, Yêu Nữ lập tức trả lời thay: “Làm sao không thể, hắc có bị hạn chế lên mạng đâu.”

Nguyệt Nguyệt hướng ánh mắt về Từ Hoãn ——không dám nói gì.

Hoãn Hoãn Nhi Hành cơ hồ trong nháy mắt gật đầu: “Không thành vấn đề, không thành vấn đề, anh giúp em treo máy.”

Nguyệt Nguyệt lập tức cười sáng lạng: “Cảm ơn tiền bối.”

Hoãn Hoãn Nhi Hành ra vẻ bộ dạng một tiền bối mỉm cười không nói. Hiền lành nhìn Nguyệt Nguyệt.

Nguyệt Nguyệt vui vẻ chạy đi: “Sư phụ, bên kia còn có hai con mã tặc, em đi dụ chúng lại.”

“Tốt, cẩn thận một chút.”

“Dạ.”

Tiểu nha đầu sôi nổi rời đi , Hoãn Hoãn Nhi Hành không muốn Nguyệt Nguyệt thấy nội dung cuộc nói chuyện phía dưới, lập tức chuyển từ kênh Đội Ngũ sang kênh Phụ Cận ——

[Phụ Cận] Hoãn Hoãn Nhi Hành : “Này! Tại sao lại muốn ta giúp đồ đệ người treo máy?”

Đồ đệ của hắc còn không được đãi ngộ tốt như vậy!

[Phụ Cận] Yêu Nữ Họ Triệu : “Nói nhảm, không phải đã nói rồi sao, trường Nguyệt Nguyệt không cho dùng internet, người cũng phải lo chuyện hậu quả.”

[Phụ Cận] Hoãn Hoãn Nhi Hành : “... Vậy người đau lòng cho đồ đệ của mình như vậy, sao không treo máy cho nàng? Người cũng không bị ngắt internet a!”

Xuất ra một sát chiêu cuối cùng làm mã tặc ngã xuống đất.

[Phụ Cận] Yêu Nữ Hộ Triệu : “Không được, giá điện quá đắt!” (êch, thế mà bắt ng ta treo)

[Phụ Cận] Hoãn Hoãn Nhi Hành : ...

Yêu Say Đắm cùng Hoàn Mỹ cũng dùng ánh mắt đồng tình nhìn Hoãn Hoãn Nhi Hành: Người thật đáng thương.

Hoãn Hoãn Nhi Hành vừa muốn mắng,lại nhìn Nguyệt Nguyệt đang kéo hai mã tặc chạy về, không thể làm gì khác hơn là đem lời nói từ khóe miệng nuốt trở lại, đồng thời hướng về phía Yêu Nữ đang đắc ý trợn trừng mắt!

Tiếp tục đánh mã tặc ——

[Đội Ngũ] Yêu Nữ Hộ Triệu : “Đồ đệ a, cống hiến Bang phái của em vì sao bị mất?”

[Đội Ngũ] Nguyệt Nguyệt : “Dạ, hôm nay mới vừa thăng cấp 7 hái thuốc, cống hiến Bang phái cũng không đủ —— sư phụ yên tâm, ngày mai em bắt đầu phải đi làm nhiệm vụ bang phái tăng cống hiến Bang.” (vẻ mặt kiên định)

Yêu Nữ làm ra vẻ mặt bí hiểm.

[Đội Ngũ] Yêu Nữ Hộ Triệu : “Đồ đệ a, em biết Phó bang chủ Độc Cô Cửu Tiệp cùng Công vụ Phi Thành Vật Nhiều cống hiến Bang phái của bọn hắn được bao nhiêu không?”

Nguyệt Nguyệt lập tức mở tài liệu bang phái, Độc Cô Cửu Tiệp: 4239 cùng Phi Thành Vật Nhiều: 3650 liền cảm thán: “Oa! Rất nhiều a!”

[Đội Ngũ] Yêu Nữ Hộ Triệu : “(gật đầu) vậy em biết bọn họ dùng gì để cống hiến không?”

Nguyệt Nguyệt mờ mịt lắc đầu.

Hoãn Hoãn Nhi Hành và ba người lập tức có một dự cảm xấu, quả nhiên ——

[Đội Ngũ] Yêu Nữ Hộ Triệu : “Chính là thăng cấp kỹ năng sinh hoạt của em đó!”

[Đội Ngũ] Hoãn Hoãn Nhi Hành : ...

[Đội Ngũ] Yêu Say Đắm : ...

[Đội Ngũ] Hoàn Mỹ : ...

[Đội Ngũ] Nguyệt Nguyệt : “... A?”

Yêu Nữ vỗ vỗ vai Nguyệt Nguyệt : “Không cần hoài nghi, đây là thật ! Chỉ cần muốn cống hiến, cứ nói với bọn họ là được.”

Hoãn Hoãn Nhi Hành rốt cục mở miệng: “Người cũng không hỏi qua mấy người Độc Cô.”

Nguyệt Nguyệt cũng có chột dạ gật đầu: ” Đúng vậy a, sư phụ —— em sẽ rất ngại a.”

Yêu Nữ vẻ mặt chánh khí: “Thân là người cùng Bang, không thể giúp đỡ cho nhau, vậy mà gọi là bạn sao?”

Mới vừa cảm thấy sư phụ có chút áp bá, Nguyệt Nguyệt nghĩ đến sư phụ cũng là vì mình, không khỏi cảm động, cho nên quyết tâm nhất định phải hãy mau thăng cấp thật cao để chế tạo thuốc cao cấp hiệu kính sư phụ, sau đó phải đi cống hiến bang phái trả lại cho Độc Cô Cửu Tiệp cùng Phi Thành Vật Nhiều.

Còn lại ba người kia với Yêu Nữ đã không phải là khinh bỉ, mà là sùng bái ——

Người còn có thể tiếp tục vô sỉ nữa không? !

Có thể!

Yêu Nữ vẻ mặt bình tĩnh biểu đạt tư tưởng của mình.

“Áo Ảnh”

Độc Cô Cửu Tiệp mới vừa chạy xong thương nhân, chờ nộp ngân phiếu cùng Phi Thành Vật Nhiễm cũng đang muốn bắt đầu chạy thương nhân, cùng nhau đứng ở trước tổng quản bang phái kim khôi nhất thời rùng mình một cái.

Đoàn người sẵn mã tặc từ Quỳnh Châu đến Nam Hải, rồi đến Trường Bạch Sơn, Hoàng Long phủ, Võ Di, Đôn Hoàng —— đến Nhạn Nam, cũng không có chút thu hoạch nào.

Cho nên cũng không thể tích cực xem xét kênh thể giới tin tức mã tặc vừa ra khỏi nơi nào, mà là chuyển hướng chủ yếu nói chuyện phiếm pha trò.

[Đội Ngũ] Hoãn Hoãn Nhi Hành : “Ta nói, hai người các người, từ lúc Hách Liên đi làm sao rất ít đánh nhau vậy? Trước kia không phải một ngày mười trận sao?”

[Đội Ngũ] Yêu Nữ Họ Triệu : “Người ngu à, ta đối trang bị còn đánh thế nào? Ta cũng không muốn bị nói là lấy mạnh hiếp yếu.”

Hoàn Mỹ không cam lòng yếu thế nói: “Hách Liên đi rồi còn đánh cái rắm gì ! Người nghĩ là ta sợ người toàn thân trang bị cấp 6 nên không đánh lại chắc?”

[Đội Ngũ]Yêu Say Đắm : “Cũng đúng vậy , người xem kịch đi mất rồi, còn đánh cho ai nhìn?”

Nguyệt Nguyệt rất chân thành quay đầu nhìn Hoãn Hoãn Nhi Hành: “Tiền bối, anh đang khích bác lỵ gián sao?”

Hoãn Hoãn Nhi Hành trong bụng thở dài nói, hài tử, lúc nên ngâm thơ sao không ngâm thơ cho rồi?

Đang sẵn ,một nhóm người tên đỏ thắm cách đó không xa chạy tới dừng bên cạnh đám người Yêu Nữ. Nhìn sang, dẫn đầu nhóm người chính là một trong những kẻ thù số một của Yêu Nữ, “Thái tử gia”.

Thoạt nhìn cũng là Đội Ngũ đang sẵn mã tặc, nhưng là đối phương rõ ràng hình thức Đội Ngũ mở —— trừ người trong đội, công kích tất cả người chơi khác.

Mã tặc đã bị đám người Yêu Nữ đánh đỏ (lời thuyết minh: đối với quái vật không tự động công kích,máu của quái vật ở trên tên gọi, không bị công kích tên là màu xanh biếc, người chơi công kích thì tên thành màu đỏ, nên quái vật cũng sẽ tấn công người chơi), cùng tấn công mục tiêu của Đội Ngũ Yêu Nữ, song, nhóm người Thái tử gia cũng không có rời đi. Mà là xuống ngựa.

Hoãn Hoãn Nhi Hành nói: “Kẻ đến không thân thiện gì nha.”

Quả nhiên, trong chốc lát, đối phương bắt đầu công kích —— chỉ có điều mục tiêu công kích chủ yếu đều là Yêu Nữ.

Cùng lúc nhóm người lao về phía Yêu Nữ, ba người Hoãn Hoãn Nhi Hành, Yêu Say Đắm cùng Hoàn Mỹ cũng lập tức đánh trả. Nguyệt Nguyệt thân là Nga Mi tự nhiên lãnh trách nhiệm thêm máu.

Lúc đang khí thế hùng hực, bỗng nhiên bên cạnh bay tới một đạo tử quang.

Đó là một kỹ năng hạn chế phạm vi củaTiêu Dao, trong nháy mắt đem Nga Mi trong Đội Ngũ Thái tử gia văng văng nằm trên mặt đất.

Mọi người còn không biết công kích từ đâu đánh ra, chỉ nghe thấy một âm thanh rõ ràng nghiêm trang, nhưng cũng làm cho người ta cảm giác không được đứng đắn nói:

“Mẹ kiếp , một Nga Mi muốn thêm máu là thêm máu sao, người xuất chiêu Nguyệt Lạc cái rắm, người đánh thì hay rồi, lại còn đánh cả lên lão tử! Người đang khoe khoang có thể công kích diện rộng à?”

[Đội Ngũ] Thảo Trĩ Kinh : “Sau đó Yêu Nữ muốn mời ta cướp mã tặc... Không được, ta phải đi chạy thương nhân , các người cướp đi.” (BL: chạy thương nhân là nhận ngân phiếu, mua hàng với giá rẻ ở thành bang phải xong chạy từ thành của bang phải tới 3 thành lớn (Đại Lý, Lạc Dương, Tô Châu) hoặc thành của bang phải liên minh, tính toán quãng đường vừa đủ, đội giá cao rồi bán kiếm lời (giá cả cứ cách một khoảng thời gian là thay đổi), sau đó chạy về thành bang phải trả ngân phiếu, đặc biệt phải chạy bộ và chết là mất hết cả vốn lẫn lời vì vậy hay xuất hiện người cướp thương nhân. Mục đích tất nhiên kiếm tiền....đại khái là vậy, giải thích ra thì nhiều lắm.)

[Đội Ngũ] : =.= |||

Chỉ thấy Thảo Trĩ Kinh đồng chí vừa rời đội vừa hùng hùng hổ hổ tiêu sái đi xa.

“Bà nó chứ, vì quyền sách này, làm ta trễ mất giờ chạy thương nhân! Lần này lại phải chờ đợt sau ra! Mẹ kiếp!”

Mọi người thấy đồng chí Tiểu Thảo dần dần đi xa, bóng lưng xanh biếc, cảm giác trong lòng không biết dùng ngôn ngữ gì để biểu đạt.

Một lát sau, mọi người nhìn nhau, Yêu Nữ nói: “Hắn có biết quyền sách kia trị giá bằng cả một ngày hắn chạy thương nhân hay không, lại còn phải chạy được đủ phiếu, bằng tiền chạy gần hai tháng liền?”

Mọi người im lặng.

Chẳng qua là Mỗ Yêu lưu lại một di chứng.

Lúc đoàn người đang đứng trước mặt mã tặc, chỉ thấy Yêu Nữ ngẩng đầu nhìn mã tặc, cười vô cùng... ghé rợn ——

“Hắc hắc, đưa ta Bào Hao nào —— ”

Khóe miệng bốn người cùng nhau co quắp.

Vừa cướp mã tặc nửa giờ, năm người lại một lần nữa thấy vị diên chạy thương nhân trong truyền kỳ.

Chỉ thấy Thảo Trĩ Kinh cùng một Thiên Sơn cùng nhau hiện lên bên cạnh đám người Yêu Nữ, sau đó lúc Thiên Sơn “Bạch Câu Quá Khích” kia tăng tốc độ——

Tiểu Thảo xuất chiêu “Hoa Địa Vi Lao”, làm người kia cố định trên mặt đất! Sau đó dùng Lăng Ba Vi Bộ chạy đi, để lại Thiên Sơn kia chửi ầm lên tại chỗ.

Đám người Yêu Nữ im lặng: Hắn chỉ biết một kỹ năng này thôi đúng không? ? ?

Nhưng Yêu Nữ lại rất hứng thú với người mỗi lần xuất hiện đều rất cổ quái này, cho nên lại một lần nữa muốn mời hắn vào đội.

Đồng chí Tiểu Thảo cũng rất sáng khoái đón nhận lời mời. Nói một câu: “Ta còn hai lần thương nhân!” (BL: Có giới hạn số lần đi thương nhân trong ngày)

--

Nguyệt Nguyệt không giải thích được hỏi: “Người tại sao muốn vượt lên hắn ta?”

Đồng chí Thảo Trĩ Kinh nhàn nhã nói: “Tên kia cũng là người trong Bang của ta, cũng chạy thương nhân, hắn là Thiên Sơn, tốc độ nhanh. Hơn nữa còn biết dịch chuyển, nhìn thấy hắn chạy ở phía trước ta, ta thật tình không thấy thoải mái!”

[Đội Ngũ] : ... - -

[Đội Ngũ] Thảo Trĩ Kinh : “Ha ha, bây giờ ta vượt lên đầu , thật sự sáng khoái!”

[Đội Ngũ] : Người gì thế này!

Yêu Nữ cũng ha ha cười: “Tiểu Thảo, vào Bang chúng ta, ta thích người!”

[Đội Ngũ] Thảo Trĩ Kinh : “Người muốn bao nuôi ta?”

! (— cái này lúc đầu mình cũng k hiểu là gì, nhưng tra trên google thì đây là biểu tượng khuôn mặt một người đang nhăn nhó, mọi ng có thể copy paste lên google hình ảnh sẽ rõ ^o^)

Yêu Nữ lộ ra một vẻ mặt cười xấu xa, nói: “Đúng vậy a, thấy thế nào?”

Hoãn Hoãn Nhi Hành nhỏ giọng nói với Yêu Nữ nói: Người không sợ Đại Thần trở lại K người? (BL : chắc là kill – giết)

Yêu Nữ gian trá nói: Chỉ cần hấn vào bang, cái kiểu người mê chạy thương nhân cuồng nhiệt như thế, tài chính của bang phải giao cho một mình hấn cũng không tệ!

Hoãn Hoãn Nhi Hành hết chỗ nói rồi ——

[Đội Ngũ] Thảo Trĩ Kinh : “Không cần suy nghĩ , ta đáp ứng người.”

Trừ Yêu Nữ còn lại bốn người hoàn toàn bị sét đánh ——

Yêu Nữ còn chưa kịp đắc ý, đã nhìn thấy Tiểu Thảo nói.

[Đội Ngũ] Thảo Trĩ Kinh : “Có điều người chờ ta chạy xong thương nhân rồi hãy nói.”

Tốt rồi, Yêu Nữ cũng bị sét đánh.

[Đội Ngũ] Thảo Trĩ Kinh : “Đúng rồi, có sính lễ không?”

[Đội Ngũ] : ...

Cứ như vậy, từ nay về sau, trong sự nghiệp chơi game của Yêu Nữ xuất hiện thêm một tên “Thảo Trĩ Kinh”, Yêu Nữ gọi hấn là “Tiểu Thảo”.

Cái này, thêm vào Tiểu Thảo nửa đường xuất hiện giết người, “Lục nhân hành” đã thành lập.

Chẳng qua là không giống với lúc có Đại Thần——

Đại Thần ở đây, bản thân không nói lời nào, mà nghe mấy người Yêu Nữ đấu võ mồm .

Mà Tiểu Thảo ở đây, bình thường là để cho đám người Yêu Nữ không nói được lời nào——

Cảnh một

Tiểu Thảo: Ta muốn treo máy bán hàng, kết quả nửa giờ đồ đã được mua hết ! Mẹ kiếp, đang muốn tìm việc khác làm!

Nguyệt Nguyệt: Wow! Lợi hại vậy sao! Em bình thường bày hàng với giá rất thấp mà phải mất rất lâu mới có thể bán đi được.

Yêu Nữ: Người bán cái gì? Thủy hóa sao? Hay là hàng lậu?

Tiểu Thảo: Ta đem hai mươi mấy viên lam tinh thạch bán với giá 2J hết sạch luôn! (2J = 2 vàng nhé)

Hoãn Hoãn Nhi Hành, Yêu Say Đắm, Hoàn Mỹ, Nguyệt Nguyệt: ...

Yêu Nữ: Ta khát! Người là một tên ngốc! 2J ? 2J ? Người không sợ bị sét đánh sao! Trừ đi tiền thuế, người còn có thể kiếm được tiền sao? Sao không sớm cho ta đám thạch đó!

[lời giải thích của tác giả]: Trong server, số người luyện Nga Mi cùng Thiên Sơn chiếm đa số, cho nên lam tinh thạch tăng công kích bằng công không đủ cầu, giá thị trường thấp nhất 5J——

Yêu Nữ dậm ngực dậm chân. Phá sản rồi! Phá sản rồi!

Tiểu Thảo: Ta buổi sáng lúc logout còn chú ý thời gian đem Bát Kê rơi ra lúc đánh quái ra ăn (quái ở phụ bản sẽ có tỷ lệ rơi một loại thức ăn bổ huyết, nhưng hồi huyết không nhiều lắm, người bình thường đánh ra đều ném đi).

Đội Ngũ: ...

Yêu Nữ: ... Vậy thì có quan hệ gì?

Tiểu Thảo: Có! Ta muốn chứng minh với người, thật ra thì ta rất tiết kiệm !

Mọi người: ~~

Cảnh hai

Lục nhân bang đang ở tầng ba Tần Hoàng Địa cung đánh quái kiếm kinh nghiệm.

Đột nhiên Tiểu Thảo lên tiếng: “Các người cứ đánh đi , ta đi Kính hồ giết mấy người rồi trở lại.”

Thân là cùng đội, dĩ nhiên là cùng vinh nhục, cho nên Yêu Nữ cũng ngừng tay: “Kẻ thù sao? Ta với người cùng đi.”

Tiểu Thảo: Không cần. Mấy tên muốn hợp tác với ta thôi.

Yêu Nữ: ! ! ! ! ? ? ? ?

Tiểu Thảo: Bởi vì ta bán đồ quá rẻ, rất nhiều người cũng thêm ta vào danh sách bạn tốt, để khi nào có hàng lại bán cho bọn hắn, vừa rồi có mấy người nói vất vả lắm mới tìm được ta, kêu ta thêm bạn tốt bọn họ, nhưng danh sách bạn tốt cũng đầy rồi (về mặt buồn rầu), cho nên bọn họ hẹn ta ra Kính hồ, mọi người cùng đánh một trận.

Yêu Nữ: ...

Nguyệt Nguyệt: ... Chỉ không thêm được bạn tốt thôi, không đến mức ấy chứ ?

Tiểu Thảo: Không phải là, như vậy bọn hắn sẽ có tên trong danh sách kẻ thù, sau này tìm nhau cũng dễ dàng.

Đội Ngũ: ... T_T ||||

Yêu Nữ: Ta kháo! Như vậy cũng được sao? !

Cảnh ba

Vì thời tiết thay đổi nhanh mà cảm mạo, Yêu Nữ thống khổ truyền nước một ngày đi theo đội ngũ hưởng từng chút kinh nghiệm.

Yêu Nữ: Thật khổ sở, cũng treo hai ngày rồi, mũi vẫn không thở được.

Hoãn Hoãn Nhi Hành: Nhiều người lớn còn giống như đứa bé, không chăm sóc được cho mình.

Yêu Say Đắm: Đúng vậy, ra ngoài mặc nhiều quần áo, uống thuốc đúng giờ.

Nguyệt Nguyệt: Sư phụ bảo trọng thân thể a.

Hoàn Mỹ: Ngu ngốc, thời tiết này , chó cũng không bị cảm mạo ! Người lại còn phải truyền nước.

Đội Ngũ: ...

Không đợi Yêu Nữ phản bác, Tiểu Thảo nói: Ta hai ngày trước cũng phải đi truyền nước .

Yêu Nữ, kích động nói: Đồng minh a, người cũng bị cảm?

Sau đó khiêu khích nhìn Hoàn Mỹ —— Người thấy chưa? Vẫn còn có người giống ta !

Tiểu Thảo: Không phải, bởi vì ta ném vỏ chuối từ tầng dưới phòng học lên !

Đội Ngũ: @_@ này có quan hệ lô-gic sao?

Tiểu Thảo: Ta muốn nhìn xem có ai dẫm phải vỏ chuối mà ngã cầu thang không, kết quả chính mình ngã xuống! Cánh tay bị gãy, không thể làm gì khác đành phải đến bệnh viện truyền nước! Ta kháo! (ai bảo ông chơi ngu =)))

Mọi người: ... - - Đáng đời!

Cảnh bốn

Tiểu Thảo: Túc chết ta!

Đội Ngũ: ? Tại sao?

Tiểu Thảo: Tối hôm qua ta cùng ba đi uống rượu mừng, ta uống nhiều quá tìm chỗ ngủ, kết quả lúc người ta lay ta dậy, ta đang nằm trên giường cô dâu chú rể!

Hoãn Hoãn Nhi Hành, Yêu Say Đắm, Hoàn Mỹ, Nguyệt Nguyệt: ... - -

Yêu Nữ: ... Vậy chú rể kia mới cần tức giận? !

Người tức cái rắm a!

Tiểu Thảo: Sau đó say rượu lái mô tô về nhà, đụng phải cây !

Yêu Nữ: ... A, báo ứng rất nhanh!

Tiểu Thảo tiếp tục: Bây giờ tay chân còn đang bị treo lên!

Yêu Nữ cười ha ha: Vậy sao còn không nghỉ ngơi ? !

Tiểu Thảo, kiên quyết nói: Không đi!

Yêu Nữ: Tại sao?

Tiểu Thảo, nghiêng răng nghiêng lợi: Buổi sáng em họ đến thăm ta, lấy cớ ta không cử động được mà chiếm máy tính của ta! Còn đem đồ ăn vặt mua cho ta ăn sạch!

Mọi người: - - Thì ra là vô sỉ do di truyền gia tộc!

Tiểu Thảo: Cho nên ta đuổi hẳn ra! Ta muốn tự mình chơi!

Đội Ngũ: ... Người như vậy vẫn còn muốn chơi?

Tiểu Thảo, đắc ý nói: Ta còn một bàn tay vẫn sử dụng tốt!

Mọi người hoàn toàn hết chỗ nói rồi — tinh thần không chịu gian khổ, đây cũng là một nhân tài a!

Cảnh năm

Hai ngày sau đồng chí Tiểu Thảo tông xe——

Tiểu Thảo: Mẹ kiếp, hôm nay theo ba đi ra ngoại thành hơn 200 dặm tham gia hôn lễ chị gái!

Yêu Nữ: ... Người như vậy ba người còn dẫn người đi ra ngoài, không sợ hành hạ người thành tàn phế sao.

Tiểu Thảo: Mấu chốt là ta treo tay chân đi, kết quả bọn họ xem ta là một giáo dục điển hình —— ta kháo!

Yêu Nữ đám người: - - Đúng là rất điển hình!

Cảnh sáu

Sau khi đồng chí Tiểu Thảo có thể tự do hoạt động!

Tiểu Thảo: Ha ha! lão tử có thể tự do hoạt động! Mẹ kiếp, sau này không bao giờ ... đi xe moto nữa !

Hoãn Hoãn Nhi Hành, Yêu Say Đắm, Hoàn Mỹ, Nguyệt Nguyệt, Yêu Nữ, cùng nhau nói: Chúc mừng!

Tiểu Thảo: Cho nên hôm nay để ăn mừng, ta lái xe đi ra ngoài hóng gió ! (cha này điếc không sợ súng =)))

Mọi người: ... - - vẫn muốn tìm chết!

Tiểu Thảo: Ta lái xe không có giấy phép!

Mọi người: ——

Yêu Nữ: Người giỏi !

Tiểu Thảo: Sợ cái gì, cảnh sát nhiều nhất cũng chỉ bắt giam thôi!

Mọi người: Bây giờ trẻ con cũng kiêu ngạo như vậy sao? !

Tiểu Thảo: Chúng ta bên này lúc thi lấy hộ chiếu còn đâm chết giám khảo! Đây không phải còn hơn ta N lần? !

Đội Ngũ mọi người: ... Orz nhà người ở đâu ?

Sau này các người ở đó tuyệt đối đừng đi đường quốc lộ, cách xe bốn bánh thật xa! ! !

** chữ Orz là hình 1 người đang gục mặt xuống đất đầy mà.

O (_)O ~

Chương 35 : Gian tình, lại thấy gian tình

Tô Diêu vì tạp chí số đặc biệt của Tân Nhất Kỳ, đã không có thời gian chơi game—— hơn nữa còn tranh thủ viết bản thảo, ngay cả thời gian để nghỉ ngơi cũng không còn là bao.

Sau khi đem một loạt tài liệu đã được chuẩn bị tốt giao cho Từ Hoãn, Tô Diêu còn cố ý cẩn rằng bỏ qua tiền thưởng chuyên cần tháng này. Đi siêu thị mua một túi đồ ăn nhanh to cho rằng hai ngày kế tiếp ăn lương khô, Tô Diêu toàn tâm toàn ý làm “thực nữ” ở nhà chuyên tâm viết bản thảo .

Toàn bộ tác phẩm này Tô Diêu viết mất một năm —— cũng khó trách Phương tỷ cũng ngồi không yên liên tục tới cửa thúc giục. Gần kết thúc, nhưng chính là bởi vì như vậy Tô Diêu mới muốn hoàn thành thật tốt. Bởi vì đây là tác phẩm hao tâm tổn lực nhất của nàng.

Khi Tô Diêu cuối cùng cũng làm xong bản thảo, khi đọc lại chương cuối cùng từ đầu đến cuối, cảm thấy thoải mái cả người. Mặc dù liên tục ba ngày không ngủ không nghỉ làm nàng mỗi một không chịu nổi, nhưng tâm tình còn đang kích động. Giống như là hoàn thành một sứ mạng vinh quang.

Phương tỷ sau khi cầm bản thảo hết sức hài lòng, tán dương Tô Diêu hai câu rồi bỏ đi lo việc hậu kỳ. Trước khi đi còn dùng vẻ mặt khẳng định nhìn Tô Diêu: “Chị bảo đảm, đây sẽ là một hit trước nay chưa từng có.”

Tô Diêu bật cười không dứt —— nàng chưa bao giờ xem sáng tác là nghề nghiệp, mặc dù không ít người ở trên internet luôn theo dõi tác phẩm của nàng, nhưng Tô Diêu thủy chung cảm thấy, sáng tác là một việc làm cho mình cảm thấy thoải mái, cảm thấy thích, cảm thấy hạnh phúc mà thôi, đối với việc Tô Diêu từ nhỏ yêu thích suy nghĩ bay bổng mà nói, đem những thứ suy nghĩ đó chia sẻ với nhiều người là niềm vui của nàng.

Buông lỏng người, Tô Diêu cảm thấy ngủ thật là thích, ước chừng ngủ đến chiều ngày thứ tư mới tỉnh lại. (chị này ngủ ác nhỉ)

Thu dọn sạch sẽ căn phòng bữa bọn ba ngày vừa rồi, tự thưởng cho mình một bữa ăn ngon, sau đó rót một ly cà phê ra ban công đứng ngắm hoàng hôn —— (lãng mạn quá...)

Tô Diêu không khỏi cười nhạo mình.

Cho đến khi bóng đêm phủ xuống, Tô Diêu nhìn trời một chút, không khỏi nhớ tới người đã đi được hơn một tuần...

Tri Thủy Mặc đi một tuần có lẽ, nhưng chưa bao giờ gọi điện thoại về —— đừng nói một cú điện thoại, ngay cả một chút tin tức cũng không có. Tô Diêu cũng không phải là không gọi một cuộc đường dài quốc tế, chẳng qua là ——

Bên kia truyền đến luôn luôn là thanh âm bận rộn.

Nghĩ đến việc này Tô Diêu không khỏi phiền não, cho nên cuộn cuộn mái tóc dài, xoay người trở về phòng, mở trò chơi ra.

Vì viết bản thảo mấy ngày qua nàng gần như mất ăn mất ngủ, không chỉ không chơi game, ngay cả điện thoại cũng không bật, gần như là cách ly. Mỗi ngày nhìn giấy trắng mực đen, bây giờ được tiến vào thế giới trò chơi đa màu sắc, Tô Diêu có cảm giác được tái sinh. Sau đó không khỏi bật cười với suy nghĩ của chính mình.

Mới vừa truy cập liền nhận được hai tin “an ủi” hết sức mãnh liệt ——

[Hoàn Mỹ] : “Người còn chưa chết à , tới giáo trường, chúng ta đánh nhau!”

Tô Diêu bĩu môi, mở tin tiếp theo ——

[Thảo Trĩ Kinh] : “Yêu Nữ cưng ơi, ta rất nhớ người, người có nhớ ta không?”

Tô Diêu mặt đen, đáp lại: “Không hề !”

Chỉ có Từ Hoãn vẫn bình thường: “Bản thảo viết xong rồi?”

Tô Diêu xoa bóp huyết thái dương: “Đúng vậy a, mệt chết được.”

Bên kia Hoãn Hoãn Nhi Hành gửi tới một khuôn mặt tươi cười an ủi.

[Hoãn Hoãn Nhi Hành] muốn mời người gia nhập Đội Ngũ của hắn, có đồng ý hay không.

Tô Diêu đồng ý, vào Đội Ngũ mới phát hiện chỉ có hai người bạn họ, cho nên theo thói quen hỏi: “Mấy người kia đâu?”

Hoãn Hoãn Nhi Hành gửi tin đến làm cho Tô Diêu thấy mình đã bỏ lỡ trò hay “Người OUT đi.”

Tô Diêu: =.=

Không có đội Tô Diêu hỏi thêm, Yêu Say Đắm liền nói Riêng tư với nàng: “Lên rồi?”

“Dạ.”

“Lâu rồi không thấy login .”

“Dạ, có chút việc.”

Tô Diêu từ không muốn nói chuyện mình viết lách với những người không quen biết —— không phải là kiêu ngạo, mà là Tô Diêu cảm thấy, để cho người mình quen xem những thứ mình viết—— cảm giác này thật kỳ quái =.=

Yêu Say Đắm cũng không hỏi thêm, chỉ cho Tô Diêu một câu không có đầu đuôi. “Rời nhóm, vào nhóm của ta.”

Tô Diêu do dự một chút: “Tại sao?”

Lời của Yêu Say Đắm làm Tô Diêu ngạc nhiên: “Nếu như người muốn xem kịch vui.”

Quả nhiên tin nhắn Yêu Say Đắm mới vừa gửi đi, đã nhận được tin Yêu Nữ xin vào đội.

Chưa đến hai phút, Yêu Say Đắm cũng mời Hoàn Mỹ vào nhóm.

Lại không đến hai phút, Hoãn Hoãn Nhi Hành cũng chạy tới —— bốn người vẫn là bốn người trước kia, chẳng qua là chia thành hai đội làm cho Yêu Nữ có chút không quen: “Mời Hoãn Hoãn vào nhóm đi.”

Không đợi Yêu Say Đắm mở miệng, Hoàn Mỹ cắn răng nói: “Người nào muốn mời ta giết người đó!”

Yêu Nữ kinh ngạc. Đang muốn hỏi Hoãn Hoãn Nhi Hành làm sao chọc phải Hoàn Mỹ này, chỉ thấy Hoàn Mỹ quanh thân nhất thời xuất hiện một vòng hoa hồng lớn, cánh hoa to tròn bao phủ quanh Hoàn Mỹ trong đó.

[Hệ Thống] : Hoãn Hoãn Nhi Hành đem 999 đóa hoa hồng tặng Hoàn Mỹ, chân thành nhìn nàng, nói...

Yêu Nữ phía sau buồn nôn nói, kéo Hoãn Hoãn Nhi Hành: “Ta khát! Người giải thích cho ta đang xảy ra chuyện gì vậy?”

Làm sao mới hai ngày không login, các hảo hữu của mình chuyển hướng, theo đuổi “Tình địch” của mình rồi sao?

Trên thế giới cũng bắt đầu náo nhiệt lên

[Thế Giới] Thiên Sơn Đồng Mỗ : “Lại đến giờ tặng hoa hàng ngày của phó bang chủ chúng ta rồi.”

[Thế Giới] Đường Tăng của Thái cô nương : “A Di Đà Phật, phó bang, người khẳng khái như thế, không bằng bố thí cho lão nạp một chút được không? Áo cà sa của bản tăng cũng mặc nửa thế kỷ rồi.”

[Thế Giới] Trầm Phán Người Vô Tội : “Hành tiểu tử, ta còn tưởng rằng người cũng là yêu tinh nuôi nam sủng?”

[Thế Giới] Phi Thành Vật Nhiều : “Kiếm ghế ngồi nào, xem náo nhiệt!”

...

Yêu Nữ mặt đen nhìn Hoãn Hoãn Nhi Hành, nhưng nhìn thấy một người đi tới đi lui nhưng không sao vút được hoa hồng trên người mà bộ mặt có vẻ còn đen hơn, Hoàn Mỹ.

“Hoãn Hoãn Nhi Hành! Người còn nhàm chán như vậy ta sẽ giết người!”

Yêu Nữ trợn mắt hốc mồm: “Việc này xảy ra như thế nào?”

Yêu Say Đắm hôn hờ ngồi xuống: “Cũng vừa mới thôi... Ta nghĩ , huynh đệ tốt trở thành tình địch, Yêu Nữ giận dữ vung đao chém đầu kẻ kia?”

Yêu Nữ vẻ mặt đen thui: “Người đang diễn trò à?”

Bên kia, Hoãn Hoãn Nhi Hành một thân bạch y, đứng ở đầu đường Lạc Dương, không để ý chung quanh càng ngày càng nhiều người vây xem, nhìn Hoàn Mỹ đưa lên mặt cười đang nổi giận bưng bưng:

“Gả cho ta đi.”

Yêu Nữ cầm suýt nữa rơi trên mặt đất.

Người xem xung quanh trầm mặc một lúc rồi đột nhiên vang lên tiếng vỗ tay ——

“Thật đàn ông a!”

“Đồng ý đi! Đồng ý đi!”

“Chính là, người nhìn người ta liên tục mấy ngày , tặng hoa hồng mãnh liệt như vậy, Hoàn Mỹ chắc đã đồng ý rồi!”

“Đúng vậy, đúng vậy!”

...

Hoàn Mỹ hướng về phía Hoãn Hoãn Nhi Hành giận dữ hét: “Người đi chết cho ta !”

Sau đó phi thân lên Lộc Ngũ Sắc, rời đi.

Hoãn Hoãn Nhi Hành không chậm trễ cũng chạy theo.

Yêu Nữ nhìn bóng lưng hai người rời đi, bỗng nhiên bình tĩnh ——

Yêu Say Đắm nhìn theo ánh mắt của nàng: “Hai người rất xứng xứng.”

Nói xong nhìn Yêu Nữ, phát hiện Mỗ Yêu mang trên mặt vẻ... tà ác cười: “Người đang nhìn cái gì?”

Yêu Nữ cười nói: “Ta đang nhìn một con ngựa cái đang động kinh phía sau có con lừa động dụng chạy theo.”
.Dứt lời liền gọi Tử Điện ra.

Yêu Say Đắm: ... -0-

“Người không muốn hỏi hai người bọn họ... làm sao đến với nhau ? Không muốn biết mấy ngày qua phát sinh chuyện gì?”

Yêu Nữ lười biếng nhìn hắn: ”Ta thế nào có thể quản Hoãn Hoãn theo đuổi củ hành tây kia, dù sao hắn giúp ta giải quyết một tình địch —— ta vui mừng còn chưa hết.

Yêu Say Đắm sững sốt một hồi lâu, sau đó cười nói: “Người chẳng qua là nói như vậy mà thôi —— thật ra thì người cùng Hoàn Mỹ đã sớm không cạnh tranh có đúng không? Thật sự các người là tình địch, nhưng từ

địch thành bằng hữu, lại càng tri kỷ. Lúc bang chiến, ta nghĩ các người cũng đã hiểu điều này , bên ngoài vẫn đấu võ mồm gây lộn —— nhưng thật ra là cách các người quan tâm lẫn nhau.”

Yêu Nữ khiêu mi nhìn hấn: “Chuyện của nữ nhân, nam nhân nên ít xen vào.” Dứt lời cười Tử Điện nghênh ngang rời đi.

Chỉ để lại Yêu Say Đắm ở tại chỗ im lặng thật lâu, càng thêm bất đắc dĩ.

Đợi lấy lại tinh thần, Yêu Say Đắm Đại Thần cũng cười vô cùng tà ác gửi cho Yêu Nữ đã đi xa một tin nhắn.

[Riêng Tư] Yêu Say Đắm : “Tình địch của người, Hoãn Hoãn Nhi Hành giúp người ”hy sinh vì nghĩa” , tình địch của Hách Liên Thu Thủy—— hình như không ai nguyện ý lao vào hang hổ a!”

Yêu Nữ phản ứng mất hồi lâu rốt cuộc cũng biết hấn nói tới cái gì. Cho nên trả lời.

[Riêng Tư] Yêu Nữ Họ Triệu : “Đó là vấn đề Hách Liên Thu Thủy phải lo lắng, có quan hệ gì tới ta?”

Yêu Say Đắm nhìn thấy tin nhắn này tiểu sững sờ chốc lát, sau đó không khỏi cười lớn lên.

Tốt!

Hảo một cái Yêu Nữ!

Đêm khuya.

Tô Diêu vươn vai đứng dậy khỏi bàn máy vi tính, theo thói quen liếc nhìn điện thoại di động...

Không có tin nhắn, không có cuộc gọi.

Vì thế chuẩn bị tắt điện thoại đi ngủ —— vì viết bản thảo còn thiếu kia mất ba ngày, không phải chỉ ngủ một giấc là có thể hồi phục lại.

Ngón tay mới vừa ấn lên nút tắt điện thoại, chuông điện thoại di động Kanon vang lên.

Tô Diêu nhìn trên màn ảnh hiển thị hai chữ “Từ Hoãn”, trong lòng có chút mất mát.

Nhận cuộc gọi:

“Tô Tô.”

“Việc gì? Không theo đuổi củ hành tây kia nữa sao?”

“A.” Điện thoại bên kia quả nhiên là thanh âm trầm thấp của Từ Hoãn.

“Sư huynh?” Tô Diêu khẽ nhíu mày.

“Tô Tô, ta kể cho người một chuyện xưa, rất xưa, người có muốn nghe hay không?”

Tô Diêu cười nói: ”Khó được sư huynh hăng hái như thế này, ta dĩ nhiên lắng nghe đến cuối!

35. Chương 36

Ăn uống linh đình, quần áo đầu tóc bảnh bao.

Hình thức xã giao điển hình.

Trì Thủy Mặc nâng một chén Champagne đứng ở trung tâm bữa tiệc cùng mọi người nói nói cười cười, cách giải thích độc đáo cùng khí chất từ nhỏ của mình đã chiếm được lòng không ít thực nữ.

Hai người trung niên đứng ở bên ngoài, mỉm cười nhìn Trì Thủy Mặc.

Vị trung niên họ Trịnh hướng về phía người trung niên bên cạnh có vẻ uy nghiêm nói: “Thủy Mặc trưởng thành rồi. Có thể một mình đảm đương rồi, lão già à, về hưu cũng được an tâm rồi.”

Trì Chính Nghiễn nhìn con một cái, khách khí nói: “Nó? Vẫn còn phải học nhiều.”

Trịnh Cảnh Hà vỗ vỗ vai bạn già: “Lão già như ông, cũng đừng có mạnh miệng, có con ưu tú như thế, nằm mơ cũng cười đến mức phải tỉnh lại.”

Trì Chính Nghiễn nhìn bạn: “Ông hôm nay đến sinh nhật tôi, hay là con tôi?”

Trịnh Cảnh Hà cười ha ha nói: “Đến tuổi này rồi mà vẫn ghen với con?”

Trì Chính Nghiễn vẻ mặt nghiêm trang nói: “Không thể để tiếng khách át tiếng chủ.”

Trịnh Cảnh Hà nói: “Thật tốt, mời mấy doanh nhân lớn đến dự sinh nhật! Không thể để cho con trai cướp mất hào quang của ông được, nào, tôi mời ông!” Vừa nói vừa giơ chén rượu lên.

Trì Chính Nghiễn cũng nâng chén.

“Ôi chào! Lệnh công tử đâu?”

Trịnh Cảnh Hà nói: “Này, thằng nhóc đó hôm trước mới ra mắt bạn gái, cô bé kia cũng không tệ lắm, tôi và mẹ nó cũng đồng ý, chắc hai đứa nó đang chuẩn bị việc đính hôn, bây giờ nó còn đang bận rộn chuyện thiệp mời, đại khái tối nay mới tới đây được.”

“Ah? Thiệu Nghị cũng sắp đính hôn rồi? Lão già ông sao không nói sớm?”

“Chuyện tui trẻ, để bọn nó quan tâm là được, mấy người già chúng ta quan tâm làm gì? Quan tâm nhiều quá lại khiến chúng nó ngại.”

Trì Chính Nghiễn vừa nhìn con một cái nói: “Tiểu tử nhà tôi nếu hiểu chuyện như Thiệu Nghị thì tốt, cũng hai mươi tám rồi mà vẫn độc thân, cả ngày bận rộn công việc có cái gì tốt?”

Trịnh Cảnh Hà kinh ngạc nói: “Sao? Thủy Mặc vẫn chưa dẫn con dâu về nhà cho người coi mắt?”

Nhắc tới đại sự của con trai, Trì Chính Nghiễn tức giận: “Con dâu cái gì? ! Nó suốt ngày chỉ lo công việc, có thời gian tìm bạn gái sao? Mỗi lần tôi cùng mẹ nó hỏi tới cũng bị nó đánh trống lảng.” Thật là muốn bức hai ông bà già này chết mà.

Trịnh Cảnh Hà cười nói: “Không phải tôi nói rồi sao? Thanh niên, chúng nó có cách nghĩ của chúng nó, hơn nữa, Thủy Mặc ưu tú như thế, làm sao lại không có cô gái nào để ý, nói không chừng, là quá nhiều cô gái tốt, làm cho Thủy Mặc cũng hoa mắt.”

Trì Chính Nghiễn vừa muốn phản bác, chỉ thấy con trai hướng tân khách gật đầu ý bảo đợi một chút, rồi đi về phía mình.

“Cha, Trịnh bá bá.”

Trì Chính Nghiễn gật đầu, Trịnh Cảnh Hà cười đánh giá Trì Thủy Mặc: “Thủy Mặc, bác và cha cháu đang nói về cháu.”

“Vậy sao?” Trì Thủy Mặc nhướng mày, “Vậy là đang nói xấu rồi.”

Trì Chính Nghiễn giận trừng mắt: “Tiểu tử thúì, con nói gì vậy?”

Trịnh Cảnh Hà ha ha cười: “Sao có thể được, có được con trai xuất sắc như cháu, ba cháu vui còn không hết. Chẳng qua là, cháu cũng biết, lão già mấy người chúng ta chỉ lo vài chuyện của bọn trẻ các cháu, tỳ như...”

Trì Thủy Mặc lòng dạ biết rõ, nhận lấy câu chuyện nói: “Tỷ như làm sao còn sớm kết hôn sinh cháu nội cho ba và mẹ cháu bỗng, tránh cho bọn họ thấy nhàm chán.”

Trịnh Cảnh Hà nghe lời này cười lớn lên, trêu ghẹo sắc mặt ông bạn già.

Trì Chính Nghiễn tức giận nói: “Đã biết rồi mà còn không mang con dâu tới, muốn đợi cha bước vào quan tài, làm cháu cha không có ông nội sao?”

Không đợi Trì Thủy Mặc mở miệng, một cánh tay đặt lên bả vai Trì Chính Nghiễn:

“Sinh nhật mà nói những lời gở như vậy, còn ra thể thống gì nữa?”

Một phu nhân vẻ mặt cao quý nhưng thân thiết cười.

“Mẹ.”

Trì Chính Nghiễn nhìn vợ mặt bất mãn nói: “Bà cũng chỉ biết bênh thằng nhỏ này.”

“Đây sao gọi là bênh được, ” Trì mẫu giận chồng nói một câu, chuyển hướng Trì Thủy Mặc, “Làm sao ông biết con trai tôi chưa có bạn gái?”

Trì Thủy Mặc đối mặt với ba vị trưởng bối ánh mắt ngạc nhiên.

Bên kia, Tô Diêu đang mở nhân vật Yêu Nữ đang ở trong Cổ Mộ thanh nhân.

(PS: gọi là thanh nhân, thật ra là sự kiện cực kỳ nhằm chán, chính là từ Yến Vương Cổ Mộ tăng một đi lên, nhìn thấy người sống là chém... Cho đến tầng cao nhất, dĩ nhiên, phải cần có thực lực mới chống đỡ được.)

Mới đi đến tầng thứ năm, Yêu Nữ đã nhìn thấy mấy nick nhỏ ngồi ở đó, vừa nhìn cũng biết là đang chờ trận thú chỉ có ở Cổ Mộ—— Hỏa Tông Thử cùng Huyền Dực Thú xuất hiện.

Hai loại trận thú này là niềm đam mê của mấy nick nhỏ —— nhưng bởi vì thời gian xuất hiện lại tương đối lâu, hơn nữa cho dù có xuất hiện mới, đánh chết chúng cũng chưa chắc đã thành trận thú hoặc bảo bảo của người chơi, cho nên —— Tô Diêu cũng không tới Cổ Mộ ngồi ngây ngốc một chỗ chờ..., cho dù là lúc nhằm chán nhất, nàng thà rằng ngồi ngắm người ở nóc phòng Lạc Dương giáo trường.

Hơn nữa ở Cổ Mộ cảnh tượng đầy rẫy sát khí, an toàn tánh mạng lúc nào cũng phải lo lắng.

Tỷ như... mấy nick nhỏ lúc này.

Lúc Yêu Nữ đang đánh giá mấy người, Hỏa Tông Thử cùng Huyền Dực Thú đồng thời hiện ra, mấy kẻ kia nhảy dựng lên chém giết. Vừa chém, vừa cảnh giác chú ý đến động thái Yêu Nữ.

Yêu Nữ nhìn qua mấy kẻ đó, rốt cục vẫn phải bĩu môi.

Không có hứng thú.

Mới đi chưa tới hai bước, phía sau một mảnh lửa sáng, nhất thời hiện lên khắp nơi —— Yêu Nữ quay đầu lại, chỉ thấy mấy kẻ đã nằm lăn trên đất, mà một thân ảnh âm thầm điều linh sát thủ đứng ở giữa đám thi thể, mâu quang trong ánh lửa Cổ Mộ lóe lên nhìn Yêu Nữ.

Yêu Nữ hí hóp mắt nhìn kẻ kia: “Túy Tiêu Hồn.”

Đối diện, phía sau Túy Tiêu Hồn lại tới mấy người nữa, dựa vào bên người Túy Tiêu Hồn bên hỏi: “Ai, sao người không đi? Mấy kẻ này đâu có đáng giết? Đi thôi, đi tới cổ cữu (Cổ Mộ tầng chín), ta...”

Đang hưng phấn nói, nhìn thấy Yêu Nữ đứng cách đó vài bước liền dừng lại.

Yêu Nữ cười nói: “Ngày xưa đánh một trận, biệt lai vô dạng, các vị.”

Trước mắt, chính là mấy nhân vật khó ưa thời gian trước cùng “Cuồng Chiến Thiên Hạ” bang chiến.

Nga Mi phía sau Túy Tiêu Hồn trực tiếp triển khai hình thức công kích: “Ít nói nhảm, Yêu Nữ.”

Yêu Nữ nhận ra người này —— vị trí thứ năm trên Bài Hành Bảng 6655 đại Nga Mi “Gia, Vạn Nhân Sùng Bái” .

Yêu Nữ khề cười: “Các người cảm thấy có thể giết được ta?”

Gia, Vạn Nhân Sùng Bái cười nói: “Người cảm thấy một mình người có thể chạy trốn được sao?”

Lời còn chưa dứt, một thanh âm hài hước truyền đến: “Ai nói chỉ có một mình nàng?”

Những lời này nói xong, một bóng người mơ hồ dần dần xuất hiện ở bên cạnh Yêu Nữ, đợi đến rõ ràng, Gia, Vạn Nhân Sùng Bái không khỏi cắn răng: “Lại là ngươi! Yêu Say Đắm!”

Yêu Say Đắm nhìn Yêu Nữ miễn cưỡng cười nói: “Ta nhớ ta đã sớm nói qua, Yêu Nữ là người của ta, ai động đến nàng, trước tiên phải hỏi qua ta.”

Yêu Nữ liếc mắt: “Làm sao ngươi lại ở đây?”

Yêu Say Đắm nháy mắt mấy cái: “Đi tìm ngươi nên mới đến đây.”

Yêu Nữ dứt khoát không để ý tới hắn.

Trên thực tế, trong hành trang của người chơi cấp Đại Thần Yêu Say Đắm này ngoại trừ một chút lương thực cần có, chỉ có định vị phù — những thứ khác cũng không cần. trong hành trang được mở rộng mười ô của Yêu Say Đắm, trừ định vị phù ba thành lớn, chính là 7 viên định vị phụ bản Thổ Linh Châu. Một là Tàn Hoàng Địa cung tầng ba, một là Cao Xương mê cung, một là Côn Lôn Phúc, một là Thúc Hà Cổ Trấn còn có ba viên toàn bộ là Yển Vương Cổ Mộ —

Tầng chín — đánh BOSS Xích Tiêu Hỏa Hồn ; còn có tầng năm cùng tầng tám — gặp thì bắt Hỏa Tông Thử Huyền Dực Thú, không gặp được thì giết người bắt Hỏa Tông Thử Huyền Dực Thú.

— Bởi vậy có thể thấy được, Đại Thần Yêu Say Đắm cũng rất ác ôn - -

Cho nên khi hắn login, lúc dùng Vụ Ảnh Truy Tung tìm Yêu Nữ, nhìn thấy chỗ yêu ở Cổ Mộ tầng năm, liền lập tức bay tới.

Yêu Say Đắm ánh mắt vẫn không dời trên người đối phương, chẳng qua là ngó chừng Yêu Nữ, nụ cười thật sự vô cùng... làm cho Yêu Nữ phát rét.

Vì vậy Yêu Nữ quyết định thật nhanh gọi tử điện ra, không nói hai lời bước đi: “Ngươi cùng bọn họ ở lại chơi, ta tránh.” Dứt lời lái tử điện đi.

Yêu Nữ không có ở đây, Yêu Say Đắm ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn đám người kia một cái, cho nên cũng triệu hồi Thụy Liên Hạc, đi theo Yêu Nữ : “Uy! Ta cam kết tìm cho Hách Liên Thu Thủy một tình địch a! Nữ nhân kia... Uy, ngươi đi chậm lại! Bốn chân chạy như điên trên mặt đất lại nhanh hơn loài chim bay ta, còn ra thể thống gì nữa? !”

Hai người trước sau rời đi, chỉ còn lại đám người Túy Tiêu Hồn sững sờ tại chỗ, tiếp nhận từng trận âm phong trong Cổ Mộ.

Gia, Vạn Nhân Sùng Bái cả giận nói: “Con mẹ nó! Hai người kia! Coi chúng ta không tồn tại sao? !”

Vừa nói cũng sẵn bước cỡi ngựa cùng mấy người còn lại đuổi theo Yêu Nữ cùng Yêu Say Đắm.

Trì phụ Trì mẫu, Trì Thủy Mặc.

Cộng thêm một người bạn tốt nhiều năm của Trì phụ.

Bốn người đứng bên ngoài náo nhiệt.

Ba ánh mắt trưởng bối — mỉm cười, hỏi thăm, hiểu rõ — cùng lúc bắn về phía Trì Đại Thần của chúng ta.

Trì phụ lên tiếng trước: “Ai nói cho bà biết tiểu tử này có bạn gái rồi?”

Trì mẫu cười không đáp, chẳng qua là nhìn con trai bảo bối: “Thủy Mặc?”

Đại Thần ánh mắt chợt lóe lên, lập tức mỉm cười: “Không phải là bạn gái.”

Trì phụ làm ra bộ dạng tôi biết ngay mà, nhúu mày nhìn Trì mẫu nói: “Tôi nói rồi, tiểu tử này mà chủ động như vậy, chúng ta đã sớm được bế cháu. Nó...”

“Là vị hôn thê.”

“Tính thẳng nhóc này tôi còn không biết sao? Nó...” Trì Chính Nghiễn từ từ mở to hai mắt, “Tiểu tử con nói gì?”

Trì Thủy Mặc đối mặt ánh mắt kinh ngạc của ba vị trưởng bối, cười, chậm rãi nói: “Con nói, cô ấy không phải là bạn gái của con, vị hôn thê, chính là con dâu ba mẹ vẫn hy vọng.”

Trì mẫu kéo tay con: “Thủy Mặc, con đính hôn ở trong nước rồi?”

Trì phụ nói: “Đính hôn chuyện lớn như vậy không cho cha mẹ biết mà tự tiện quyết định. Trong mắt con có coi chúng ta là trưởng bối hay không?”

Trì Thủy Mặc khiêu mi nói: “Cưới là con cưới, vợ cũng là vợ con, đây vốn cũng không có việc của ba.” (câu này hay, e thích =)))

Trì phụ cả giận nói: “Con, tên tiểu tử thú! Con...”

Trịnh Cảnh Hà vội vàng ngăn lại nói: “Ai ai, tôi nói lão Trì, Thủy Mặc nói cũng không sai, đây là chuyện của bọn trẻ chúng nó! Tức giận cái gì.”

Trì mẫu chỉ lúc Trì Thủy Mặc nói ra “Vị hôn thê” lúc mới hơi lộ vẻ kinh ngạc, bây giờ lại càng mỉm cười nói: “Là đứa trẻ như thế nào, có thời gian dẫn về cho cha mẹ gặp một chút.”

Trì Thủy Mặc nói: “Được.”

Trì phụ nhìn chằm chằm hẳn: “Con bao giờ thì đính hôn?”

Trì Thủy Mặc có chút ranh mãnh nhìn phụ thân sắc mặt, nói: “Trở về lần này.”

“Con!”

Cảm tình nói hồi lâu tiểu tử này căn bản còn không mang người về —— vậy nó tìm được người thú vị như thế nào? Cái tính cách khó chịu này rốt cuộc là di truyền từ người nào a? Người nào a?

Không đợi Trì mẫu cùng Trịnh Cảnh Hà khuyên Trì phụ, một đôi nam nữ trẻ tuổi đi tới bên cạnh đứng bên Trịnh Cảnh Hà: “Cha.”

Trịnh Cảnh Hà lập tức cười châm biếm về phía ba người Trì gia giới thiệu: “Lại đây, lão Trì, em dâu, Thủy Mặc, tôi giới thiệu cho mấy vị, con tôi Trịnh Thiệu Nghị, đây là con dâu sắp cưới của nhà ta, Tống Uyển Doanh.”

Trì phụ Trì mẫu nhìn trước mắt một đôi bích nhân —— nam phong độ ,ưu nhã tuấn tú, nữ cao quý mỹ lệ hào phóng đặc sắc.

Trịnh Thiệu Nghị cùng Tống Uyển Doanh hướng Trì phụ Trì mẫu chào hỏi.

Trì mẫu kéo qua Trì Thủy Mặc nói: “Lại đây, giới thiệu, đây là Trì Thủy Mặc con bác. Thiệu Nghị a, bác rất nhiều năm không gặp cháu rồi, đúng rồi, Thủy Mặc mấy đứa khi còn bé cùng học chung một trường tiểu học, còn nhớ không?”

Vừa nói quay đầu nhìn Trì phụ cùng Trịnh Cảnh Hà cười nói: “Mấy ông xem, tiểu mao đầu ban đầu chớp mắt đã lớn như vậy , chúng ta còn có thể không già sao?”

Trịnh Cảnh Hà cười gật đầu: “Đúng vậy, Thiệu Nghị con cùng Thủy Mặc nói chuyện một chút, nó bây giờ doanh nghiệp trẻ nổi danh trong nước, mấy đứa trẻ tuổi, nói chuyện một chút.”

Trịnh Thiệu Nghị cùng Trì Thủy Mặc bắt tay: “Vậy cũng nên làm quen một chút.”

Trịnh Cảnh Hà nói: “Đúng vậy đúng vậy, con có thể học được không ít từ Thủy Mặc.”

Trì Thủy Mặc cười nói: “Trịnh bá bá khách khí, không dám nhận.”

Trì phụ cũng nói: “Nó sao? Tiểu đả tiểu nháo, làm sao so được với thành tựu của Thiệu Nghị ở đường Wall.”

Trịnh Cảnh Hà lập tức từ chối: “Nào có...”

Bên tai mấy lời nói chuyện khách khí của thể hệ trước dần dần theo bên tai Trì Thủy Mặc đi ra , con người đen láy sâu sắc nhìn thẳng cô gái hoa mỹ bên cạnh Trịnh Thiệu Nghị.

Cô gái kia nhìn thấy hắn cũng rất kinh ngạc, môi đỏ mọng hé mở, hình như có rất nhiều lời muốn.

Rốt cục vẫn phải cúi đầu nói ra hai chữ:

“Thủy Mặc.”

Trì Thủy Mặc hơi vuốt cằm, nói.

“Uyển Doanh, đã lâu không gặp.”

Hỏa Tông Thử

Huyền Dực Thú

36. Chương 37

Chương 37 : Sắc thiên thanh chờ mưa bụi

Lại nói, Yêu Say Đắm chạy theo Yêu Nữ tới Cổ Mộ tầng chín.

Trên đường Yêu Nữ đã giết hai người, ở Cổ Mộ tầng tám lại cướp của một nhóm người Viêm Hỏa Yêu Thử cùng Xuy Huyền Ma Thú, trân thú hơn nửa canh giờ mới xuất hiện lại (trân thú ngoại hình giống Hỏa Tông Thử cùng với Huyền Dực Thú, chẳng qua cấp bậc cao hơn, mạnh hơn, biến dị hình thái cũng hơn một cấp), những kẻ tức giận giậm chân đằng sau, còn kẻ kia vênh vang cười từ điện quay một vòng.

Cứ như vậy một mạch chạy tới tầng cao nhất Cổ Mộ.

Hai người chạy tới chỗ Xích Tiêu Hỏa Hồn, BOSS mới vừa bị tiêu diệt cách đây không lâu, thân thể cao lớn còn đang nằm ngay đơ trên mặt đất. Yêu Nữ nhảy xuống từ điện, vừa dọn dẹp tiểu quái xung quanh vừa đợi chờ BOSS mới ra —— thật ra thì Yêu Nữ vốn là không phải là người có nghị lực như vậy, chẳng qua là —— thật quá nhàm chán ! (nhớ anh ấy mà...)

Trước màn hình, Tô Diêu tựa lưng vào ghế ngồi, một tay điều khiển chuột, tay kia cầm cái cốc bên cạnh máy tính.

Cái cốc ấm áp làm cho bàn tay lạnh lẽo của Tô Diêu có chút nhiệt độ. Tô Diêu thỏa mãn nheo mắt thở dài.

Nhìn lại hướng màn hình.

Yêu Say Đắm đang đứng bên cạnh mình, cùng đánh quái với mình... Hơn nữa còn là mang theo Điều Nhân Bào Hao (tức là Xuy Huyền Dực Thú, thường gọi là “Điều nhân” - -), đem hết quái dẫn tới chỗ mình. Bên cạnh Yêu Nữ vắng vẻ đến nỗi có thể giăng lưới bắt chim, tương đối thanh tịnh ——

Yêu Say Đắm đang ngon lành là đắm chìm tại chính mình “hộ hoa sứ giả” thân phận bên trong, không phòng bị dưới chỉ thấy mình màn ảnh trong nháy mắt lần hồng ——

[Hệ Thống]: Chú ý! Yêu Nữ Họ Triệu phát động công kích tới người, người tiến vào trạng thái phòng ngự.

Yêu Say Đắm Đại Thần rất : “Uy! Nha đầu! Người làm gì thế!”

Yêu Nữ hướng trên người Yêu Say Đắm ném ra khối băng đặc chế của Thiên Sơn, lạnh nhạt nói: “Cho người cướp quái với lão nương!”

Yêu Say Đắm: “... - - Ta đang bảo vệ người, giúp người đánh quái không được sao? !”

Yêu Nữ, dứt khoát : “Không được!”

Yêu Say Đắm Đại Thần rốt cục không còn lời nào để nói , Yêu Nữ hạ thủ trước nay không hề lưu tình, nhìn máu mình giảm mạnh, Yêu Say Đắm rốt cục không thể nhịn được nữa dùng một chiêu Như Bộc Tự Phong ngăn Yêu Nữ công kích.

Đám người Túy Tiêu Hồn mới vừa đuổi tới nhìn tình cảnh trước mắt mà choáng váng —— không phải một phe sao? Làm sao đã đánh nhau rồi?

Nhìn lại Yêu Say Đắm chẳng qua là chỉ thủ chứ không tấn công, vừa chạy vừa thỉnh thoảng xuất ra “Phong” định trụ Yêu Nữ, trì hoãn công kích của nàng. Không khỏi đau đầu: Đại Thần khổ sở quan tâm Yêu Nữ...

Gia, Vạn Nhân Sùng Bái cau mày nói: “Bọn họ nội chiến, thế này chúng ta đánh làm sao?”

Đối địch lại thành đối địch, không ra tay hạ thủ là đạo đức còn giữ lại được.

Túy Tiêu Hồn có chút hăng hái nhìn hai người triển đấu: “Vậy thì đừng đánh, xem cuộc vui thì hơn.”

Vừa dứt lời, chỉ thấy giữa sân Yêu Say Đắm không tránh cũng không né, trực tiếp đứng đối diện Yêu Nữ .

[Hệ Thống] : Yêu Say Đắm đem 999 đóa hoa hồng đưa đến trước mặt Yêu Nữ Họ Triệu, thâm tình chân thành nhìn nàng.

...

Thế giới sự yên lặng , chỉ chốc lát sau

[Thế Giới] Thiên Sơn Đồng Mỗ: “Ta kháo! Yêu Say Đắm tiểu tử! Người lại dám thừa dịp bang chủ của chúng ta không có ở đây của bang chủ phụ nhân của chúng ta!”

[Thế Giới] Độc Cô Cửu Tiệp : ... “Yêu Say Đắm không phải là ta nói người, mắt mù rồi sao?”

[Thế Giới] Ngạo Thị Quân Hùng : “... Từ khi nào, nữ nhân ly hôn được mong đợi như vậy?”

...

Trong lúc nhất thời Thế Giới bị bỏ la ba, ồn ào...

Cho đến khi...

[Thế Giới] Thảo Trĩ Kinh : Đặc biệt bán các loại công cụ hack! Cần pm ta! (pm: riêng tư, hay còn là mật ngữ trong game..)

--

Mọi người —— tránh sang một bên, làm loạn cái gì ? !

Yêu Nữ nghiêm mặt nhìn hoa hồng hào quang bên cạnh mình—— hai giây sau ngẩng đầu, càng cố gắng dùng kỹ năng đánh lên người Yêu Say Đắm.

Yêu Say Đắm trước khi chết còn giấy dựa lên Thế Giới: “Người không muốn làm người của ta, ta làm nam nhân của người cũng được.”

Sau đó gục xuống ——

Bang chúng “Ảo Ảnh” nhìn Yêu Say Đắm Đại Thần hai giây trước còn tặng hoa cho bang chủ lại nhanh như vậy anh dũng hy sinh , thật sự không có gì để bọn họ diễn tả sự sùng bái đối với đầu lĩnh Yêu Nữ này—— có thể không mạnh mẽ như vậy được không? Làm sao có thể giết chết vị Đại Thần thứ 2 kia, Đại Thần a

“Hong Hoang Đế Đô” còn lại đám người Đồng Mỗ cầm đầu mãnh liệt tán dương hành động trình liệt này của Yêu Nữ ——

[Đồng Minh] Thiên Sơn Đồng Mỗ : “Tốt! Yêu tinh! Trừ bang chủ của chúng ta tuyệt không thể để bất kỳ nam nhân nào hấp dẫn.”

[Đồng Minh] Độc Cô Cửu Tiệp : ...

[Đồng Minh] Thiên Sơn Đồng Mỗ : “Độc Cô sao vậy?”

[Đồng Minh] Độc Cô Cửu Tiệp : “(thâm trầm) Ta phát hiện một chân lý.”

[Đồng Minh] Thiên Sơn Đồng Mộc : “Cái gì?”

[Đồng Minh] Độc Cô Cửu Tiệp : “(vô cùng đau đớn) Mất Đại Thần đều mù hết! Nếu không kẻ nào lại coi trọng nữ nhân xui xẻo này!”

[Đồng Minh] Thiên Sơn Đồng Mộc : ...

[Đồng Minh] Bảo Bối Điểm Điểm : ...

[Đồng Minh] Phi Thành Vật Nhiều : ...

[Đồng Minh] Thảo Trĩ Kinh : “Bán công cụ hack, ai muốn?!” (bó tay ông thảo)

Gia, Vạn Nhân Sùng Bái há hốc mồm nhìn Yêu Say Đắm gục trên mặt đất nửa phút, rốt cục nói:

“Ta kháo, thằng nhãi này chịu ngược đãi phát cuồng rồi.”

Nhìn lại Yêu Nữ bên kia vẻ mặt lạnh nhạt đứng bên cạnh thi thể Yêu Say Đắm, không khỏi phát rét một trận—— nếu nick Yêu Nữ này không phải là nhân yêu điều khiển —— thật đúng là mình đã gặp nữ nhân kinh khủng nhất.

Cho nên cũng không muốn đánh nhau, trực tiếp gọi Lưu Ly Phượng bay đi —— không khí Cổ Mộ u ám dày đặc, hẳn muốn hóng mát một chút.

Yêu Nữ liếc đám người Túy Tiêu Hồn một cái, bình tĩnh lấy ra Thổ Linh Châu, truyền tống về thành Lạc Dương.

Chân vừa chạm đất, tin nhắn Hoãn Hoãn Nhi Hành liền xuất hiện.

“Ha ha, người ta tặng người hoa, người giết người ta đúng là không nể mặt .”

Yêu Nữ gửi một vẻ mặt xem thường lại.

“Lại nói... Yêu Say Đắm này thật đúng là dám theo đuổi người, trừ Thủy Mặc, ta thật tìm không được người thứ hai như vậy dám hy sinh vì nghĩa... ah, không đúng, phải là.. anh dũng hy sinh người, ha ha” phía sau kèm theo rất nhiều vẻ mặt cười lớn.

Nghĩ cũng biết mấy vi tính bên kia, Từ Hoãn đang có bộ mặt rất hả hê khi thấy người gặp họa.

Tô Diêu ngón tay gõ mặt bàn. Suy nghĩ kỹ một hồi, hỏi câu: “ Người có liên lạc với Trì Thủy Mặc sao?”

Từ Hoãn nhìn thấy những lời này không khỏi cười cười, khiêu mi trả lời: “Không có.”

Chốc lát Tô Diêu mới hồi đáp: “Ah, vậy sao.”

Tô Diêu cầm lấy điện thoại di động chơi một chút, ngón tay lướt qua danh bạ rất dài, rốt cục vẫn phải ngừng lại trên ba chữ “Trì Thủy Mặc”.

Bên kia Từ Hoãn lại gửi tin nhắn tới: “Người nhớ tên kia rồi?”

Lần này Tô Diêu hồi lâu không nói gì.

Từ Hoãn hiểu rõ cười.

Nói với người bên kia điện thoại: “Điều kiện, nói cho ta biết hạng mục phát triển mới nhất của Hoàng Tước, ta sẽ nói cho người biết đáp án một vấn đề người tuyệt đối cảm thấy hứng thú, như thế nào?”

Người bên kia điện thoại giọng nhỏ dần, cũng cười nói: “Người đem chuyện của ta cùng Tô Diêu tiết lộ cho mẹ ta, ta còn chưa tính sổ với người, người còn muốn định ngồi đó mà lên giá?”

Từ Hoãn không nói.

Một hồi lâu, Tô Diêu gửi tin nhắn tới:

“Ừm, có lẽ, có thể, đại khái là... có chút.” (chị này lòng vòng, nhớ thì nói nhớ, còn có lẽ có thể đại khái...)

Từ Hoãn thanh âm càng thêm kích động: "Một tài liệu tuyệt đối có thể làm người hài lòng về yêu tinh nhà người trong khoảng thời gian này! Như thế nào?"

Người trong điện thoại sáng khoái nói: "OK, đồng ý."

Từ Hoãn phá lệ hài lòng: "Thật ra, người cũng nên cảm ơn ta chuyện, ta nói cho bá mẫu cùng Tô Tô không phải là chất xúc tác, xúc tiến các người tiến thêm một bước sao?"

Người trong điện thoại thấp giọng cười: "Ta có thể tùy cơ ứng biến, người nên thúc giục, hình như là nữ nhân ở thành phố Z kia."

"Ha ha, " Từ Hoãn cười nói, "Kết cục luôn gấp đôi trong mong đợi mới đặc sắc. Về phần yêu tinh kia... Ta chỉ có thể nói người điên rồi. Rút củi dưới đáy nồi a."

Tâm tình Đại Thần không tệ: "Không xa nhau một chút... Nàng làm sao biết vị trí của ta trong lòng nàng?"

Từ Hoãn không khỏi bắt đầu đồng tình với nữ nhân EQ không quá cao: "Lúc nào thì về?" (EQ là chỉ số tình cảm ý các nàng nhé)

"An tâm, không cần vội, theo như lời người nói... Kết cục luôn gấp đôi trong mong đợi mới đặc sắc."

Trì Thủy Mặc cúp điện thoại, Từ Hoãn để lộ tin tức đã quá rõ ràng, xem ra mình không cần đợi đến trở về cũng biết đáp án của nữ nhân.

Trong đầu không khỏi bắt đầu tưởng tượng về mặt Tô Diêu lúc nhớ mình, sau đó mỉm cười.

Người đối diện nhìn về mặt của hắn, lên tiếng hỏi: "Điện thoại của ai mà vui vẻ như vậy?"

Trì Thủy Mặc thu lại suy nghĩ, nhìn cô gái đứng đối diện mình nói: "Từ Hoãn."

Tổng Uyển Doanh tròn mắt xinh đẹp trong nháy mắt thành hình cung: "Vậy sao? Em cũng rất lâu rồi không liên lạc với Từ Hoãn."

Trì Thủy Mặc lắc lắc ly rượu trên tay, ánh sáng màu đỏ ở dưới ánh đèn lộ ra vẻ mê ly mê người: "Phải, bốn năm rồi."

Tổng Uyển Doanh nghiêng đầu nghĩ, cười nói: "Đúng vậy a, thời gian trôi qua thật mau, thoáng một cái cũng bốn năm qua đi. Nhưng đứng như bây giờ, cảm giác vẫn giống như hồi đại học." Dứt lời tựa hồ nhớ lại thời gian đó, nụ cười trên mặt càng phát ra ôn nhu.

Trì Thủy Mặc nhìn nàng, nâng chén rượu lên uống một ngụm.

Ánh mắt Tổng Uyển Doanh lại một lần nhìn hắn: "Mặc, mấy năm nay, anh sống có tốt không?"

Trì Thủy Mặc gật đầu: "Cũng không tệ lắm, có xe có nhà có sự nghiệp."

Tổng Uyển Doanh cắn môi: "Anh biết, không phải em muốn nói đến những thứ này."

Trì Thủy Mặc không nói lời gì nữa.

Ánh mắt Tổng Uyển Doanh từ thân hình cao ngất của Trì Thủy Mặc đến bàn tay thon dài, rồi đến khuôn mặt bình lặng, cùng bờ mi đang sụp xuống. Từng cái một, tinh tế đánh giá ——

Đây là mối tình đầu của nàng, trải qua năm tháng suy nghĩ đã sớm trưởng thành, thành một người chừng chạc có sức hấp dẫn, bỏ đi tuổi trẻ non nớt, hắn bây giờ, giống như chén rượu đổ trong tay của hắn, làm cho người ta mê say.

Thu hồi tâm tư, Tổng Uyển Doanh cũng nói tránh đi: "Từ Hoãn còn chưa kết hôn?"

Trì Thủy Mặc cười nói: "Hắn kiên trì làm một người đàn ông độc thân hoàng kim, chỉ muốn hấp dẫn thật nhiều phái nữ độc thân lần không độc thân."

Tổng Uyển Doanh nhớ tới cá tính Từ Hoãn cũng lắc đầu, bật cười nói: "Anh ấy, từ đại học chính đúng là như vậy, nhìn qua đối với mỗi nữ sinh đều rất tốt rất thân mật, trên thực tế là đối với mỗi nữ sinh đều xa cách."

Trì Thủy Mặc không ý kiến.

Thời đại học ba người luôn đi cùng nhau, đó là những năm tháng nhiệt tình—— cũng là năm tháng ngọt ngào. Chẳng qua là sau đó... Nếu không phải Trì Thủy Mặc kiên trì ở trong nước không muốn xuất ngoại, hai người bọn họ cũng sẽ không có hôm nay... (nếu thế bọn ta cũng không có truyện đọc...chán ghét)

Tống Uyển Doanh thở dài một hơi. Giương mắt lên, lại bị ánh mắt Trì Thủy Mặc nhìn đến ——

“Mặc, anh có bạn gái rồi?”

Trì Thủy Mặc nhìn nàng.

Tống Uyển Doanh cười nói: “Ánh mắt của anh vừa rồi vô cùng...dịu dàng. Em nghĩ anh nhất định là đang nghĩ đến cô gái kia.”

Bởi vì... đã có một thời gian, anh đã từng dùng ánh mắt này nhìn em...

Trì Thủy Mặc cười.

Tống Uyển Doanh nhìn hắn cười, hỏi: “Đó ... là cô gái như thế nào?”

Trì Thủy Mặc nhớ đến đôi mắt Tô Diêu, khiêu mi nói: “Một Yêu Nữ.”

Làm cho hắn động tâm cũng nhớ Yêu Nữ.

“Ah?”

Trì Thủy Mặc không tiếp tục: “Không có gì, đúng rồi, ”

Ánh mắt quét về phía ngón tay nhỏ dài Tống Uyển Doanh, trên ngón tay trắng muốt kia là một chiếc nhẫn kim cương giá trị không rẻ, sáng quắc tỏa ra ánh sáng chói mắt—— mỉm cười nói: “Chúc mừng em, Uyển Doanh.”

Chốc lát, Tống Uyển Doanh đáp lại một nụ cười: “Cảm ơn.”

Hai bên nhìn nhau cười.

Tống Uyển Doanh thấy đáy mắt Trì Thủy Mặc, đột nhiên hiểu được, lần gặp lại này, hắn không trách nàng ban đầu dứt khoát quyết định xuất ngoại, chưa nói tới tha thứ —— bởi vì cũng không ai sai. Nàng cũng không cần tiếc nuối —— bởi vì nàng đã tìm được phương hướng của mình.

Những năm tháng đã qua kia, thật ra thì chúng ta cũng chưa từng quên, chẳng qua là khắc sâu trong tâm khảm.

Bây giờ, chúng ta có cuộc sống riêng của mình, đoạn năm tháng kia, sẽ là một đoạn ký ức đẹp.

Khiến cho chúng ta như những người bạn cũ, chúc phúc lẫn nhau.

Nâng chén, cho chúng ta ngày mai.

Lúc Tiểu Thảo xuất hiện, Tô Diêu đang mở nhân vật Yêu Nữ ở Hoàng Long phủ.

Một mảng lớn cảnh tuyết màu hồng làm bối cảnh, Yêu Nữ mặc một thân Thanh Phong Nghi Giang nhẹ nhàng khoan khoái, kéo quái bên cạnh lại đánh.

Tiểu Thảo chạy đến bên cạnh Yêu Nữ nhìn một hồi lâu, hỏi: “Tuyết lớn như thế, người mặc ít như vậy không lạnh à?”

Yêu Nữ khinh bỉ nhìn Tiểu Thảo: “Vậy tại sao người vẫn mặc thời trang Tiêu Dao?”

Tiểu Thảo nói: “Bây giờ nhiều người rất thích đoạt nghề nghiệp người khác—— Nga Mi mang đại đao giả mạo Minh Giáo, Cái Bang cầm quạt giả mạo Tiêu Dao, Thiếu Lâm cầm kiếm giả mạo Võ Đang, ” dứt lời nhìn Yêu Nữ một chút, “Người có vẻ rất chuyên nghiệp.”

Yêu Nữ lại dùng song hoàn chém ngã quái, mặt không chút thay đổi nói “Cảm ơn.”

Tiểu Thảo tiếp tục nói: “Chỉ có thời trang môn phái là không thể tùy tiện mặc loạn, cho nên... để thấy được thân phận đệ tử Tiêu Dao, ta vẫn muốn mặc.”

Yêu Nữ liếc hần cả người lục sáng thời trang tiêu dao: “Quần áo ta có thể chịu được, nhưng là cái nón xanh kia người có thể lấy xuống hay không?”

Tiểu Thảo: “... Mẹ kiếp!”

Yêu Nữ hắc tuyến: ... Người nếu dám dùng cái từ này với ta, lão nương đem người tiền gian hậu sát!

Chốc lát, Tiểu Thảo nói: “Chưa nói với người, là ba của ta.”

Yêu Nữ: -0-|||

Trong bụng oán thầm nói —— loạn luân? !

Tiểu Thảo tức giận nói tiếp : “Ba ta bắt ta đi ngủ. Mới vừa rồi một cước đá văng cửa phòng của ta, cầm một cái súng đồ chơi nói với ta: Không được nhúc nhích! Để xuống con chuột —— cây súng đó là mấy ngày hôm trước ta mua !”

Yêu Nữ: - -

Tiểu Thảo: Bây giờ ba ta đang cầm súng chỉ vào đầu ta bắt ta tắt máy vi tính ngủ, cho nên, Yêu Nữ, bye bye.

Sau đó log out.

Yêu Nữ sững sờ bên trong Hoàng Long phủ tuyết lớn, thật lâu mới tiêu hóa được hành động của cha con Tiểu Thảo—— thật đúng là cha con kẻ dở hơi.

Tô Diêu không thể ngăn tiếng cười lớn trước máy vi tính!

Tiểu Thảo, cảm ơn, người làm cho tâm tình buồn bực của ta hoàn toàn biến mất.

Không còn thỉnh thoảng xem màn hình điện thoại di động, Tô Diêu trực tiếp mở hòm thư, viết một tin nhắn gửi đi.

Gửi xong, Tô Diêu liếc nhìn thời gian —— đã rạng sáng , Mỹ quốc bên kia đã sáng chưa?

Kết thúc sinh nhật Trì phụ, sau khi tiễn khách, Trì Thủy Mặc chịu đựng suốt một đêm.

Hắn không muốn ngủ, chỉ muốn đem công việc bên này nhanh chóng kết thúc, cũng đem việc sau đó an bài tốt, sau đó bay về nước.

Hắn mặc dù là thử dò xét tâm tư của nữ nhân kia, thật ra không phải cũng chứng minh chính mình hay sao?

Rời đi nửa tháng, so với việc mãnh liệt muốn biết nàng có nhớ mình không, hắn cũng rất nhớ nàng.

Vừa nhìn thoáng qua chi tiết màn hình trên máy vi tính, Trì Thủy Mặc hài lòng đuổi lưng một cái, sau đó với tay lấy thuốc nhỏ mắt

Thuốc nhỏ mắt mát mẻ nhất thời làm dịu đi cảm giác khó chịu trong mắt.

Thật ra thì hắn chưa bao giờ có thói quen dùng thuốc nhỏ mắt—— trên thực tế hắn chưa từng mua nó, chẳng qua là lần này lúc máy bay hạ cánh, trong vali phát hiện đột nhiên có rất nhiều hộp nhỏ.

Phía sau cái hộp dán một tờ giấy nho nhỏ ——

“Hẹn hò lần sau em không muốn lại nhìn thấy một con thỏ mắt đỏ.”

Nghĩ cũng biết Tô Diêu nhét vào lúc tiễn hắn—— khó trách muốn tiễn mình như vậy.

Thì ra là lần hẹn hôm đó nàng cũng chú ý tới vẻ mệt mỏi của mình.

Trì Thủy Mặc cười cười, phát hiện —— mình càng muốn mau sớm chạy về bên cạnh nàng

—— Huống chi, nàng còn thiếu mình một câu trả lời.

Đang suy nghĩ tới tiểu nữ nhân tại phía xa bờ bên kia đại dương, máy vi tính liên thông báo có tin nhắn.

Trì Thủy Mặc nhìn thấy người gửi tin, không khỏi nhú mày.

Mở ra, nội dung tin nhắn đơn giản đến mức làm cho người ta không còn lời nào để nói.

Chỉ có một câu.

Sáu chữ ——

“Sắc thiên thanh chờ mưa bụi”

Trì Đại Thần bình thường rất ít nghe nhạc.

Trì Đại Thần cũng không theo đuổi thần tượng.

Nhưng đối với bài Sứ Thanh Hoa bởi vì nghe vô số lần trong lúc bên cạnh Tô Diêu, cho nên cũng đã quen thuộc.

Cho nên Trì Đại Thần vừa nhìn thấy câu này cũng biết đây là lời bát hát.

Cũng biết, lời ca tiếp sau câu này ——

“Mà em đang đợi anh.” ~> so sweet a... lãng mạn quá a....

Viêm Hỏa Yêu Thử

Xuy Huyền Dực Thú

37. Chương 38

Ta chưa từng nghĩ tới, gặp lại Lạc Du lại là ở trong game.

Lúc Hoàn Mỹ xuất hiện trước mắt ta, là thân phận tình địch Yêu Nữ. Ta cũng không có để ý —— dù sao Thủy Mặc làm Hách Liên Thu Thủy tồn tại, cũng đủ hấp dẫn nữ nhân muôn hình muôn vẻ trong thế giới số này.

Song, sau lại cùng nhau đến phụ bản giết người như hình với bóng —— mặc dù nàng ở phía đối lập Yêu Nữ, nhưng nhìn thế nào hai người cũng đồng nhất ăn ý như chiến hữu bình thường.

Giống như ta cùng Thủy Mặc, từ nhỏ đến lớn chúng ta không biết đánh bao nhiêu lần, cãi nhau bao nhiêu lần, vẫn là bằng hữu tốt nhất, huynh đệ thân nhất.

Một trận bang chiến kinh động toàn bộ Server, Hoàn Mỹ vào “Áo Ảnh”—— thật ra thì ta nhìn ra nàng không muốn thấy đối thủ duy nhất, Yêu Nữ làm cho người ta vừa yêu vừa hận rời Server —— ngay cả khi các nàng là tình địch. Cho nên, ta đến trước mặt nữ nhân, cười nói với nàng.

“Giúp Yêu Nữ thắng trận Bang chiến, người có thể vào “Hồng Hoang đế đô”.”

Nàng vừa rời bang phái trước kia, không phải vì muốn cùng Thủy Mặc ở dưới một mái nhà sao —— chẳng qua là trong mắt vị Đại Thần kia chỉ có một Yêu Nữ mà thôi, đối với chút ong bướm cũng không liếc mắt nhìn.

Hoàn Mỹ không nói gì, trực tiếp đến Đại tổng quản Bang phái xin vào “Áo Ảnh”.

Dù sao cũng là địch nhân của bang chủ, hay là tình địch, rất khó bảo đảm người của “Áo Ảnh” sẽ không tìm vị mỹ nữ kia gây sự, cho nên ta ra mặt, tìm Độc Cô Cửu Tiệp.

Độc Cô việc gì cũng không hỏi —— có thể bằng bất kỳ khả năng nào giữ được Yêu Nữ cũng đáng giá thử —— không phải chúng ta không tín nhiệm yêu tinh, chẳng qua là, quá quan tâm.

Cho nên, Hoàn Mỹ ở trước mắt ta, trở thành bang chúng “Ảo Ảnh”.

Bên ngoài nàng chẳng qua là ứng ta đi giúp Yêu Nữ, trên thực tế, một mũi tên hạ hai chim — ta cũng vậy, ta rất thích thấy cái tên Trì Thủy Mặc kia đối phó như thế nào với những người theo đuổi.

Mà một người khác — Yêu Say Đắm.

Tấn nhân trong các tấn nhân, không đi gần bất cứ ai — trừ Yêu Nữ. (tấn nhân là những người tấn công từ xa..theo ta tìm hiểu được thì là như thế...)

Hắn không xin vào Bang, mới là ngoài dự liệu của ta. Cho nên lúc Độc Cô cùng ta nhắc tới việc kia, ta cười cười nói: “Gạt yêu tinh là không tốt.”

Dĩ nhiên không giấu được yêu tinh — song có thể giấu đến trước khi Bang chiến bắt đầu là tốt rồi.

Sau bang chiến, Yêu Say Đắm nàng lưu hay đuổi — ta không xen vào.

Không bao lâu sau ta thấy may mắn đã quyết định làm việc này —

Người theo đuổi Trì Đại Thần, tình địch số một của Yêu Nữ, sau khi Trì Đại Thần đi Mỹ, nữ Tiêu Dao số một server — Hoàn Mỹ, đối mặt với nghi vấn của ta “Hách Liên Thu Thủy đi, người cùng Yêu Nữ ngược lại trở nên sự hòa thuận”, nàng nói.

“Người cũng biết Trì Thủy Mặc đi, hai chúng ta đánh nhau làm gì? Đánh cũng không tranh được cái gì.”

Làm cho ta ngồi trước máy vi tính nhủ mày —

Ngày thứ hai, chịu “ảnh hưởng” tốt từ Thủy Mặc ta tìm kiếm địa chỉ IP Hoàn Mỹ, tìm đến chỗ ở cụ thể của nàng — ta mới biết được,

Nha đầu kia đã trở về nước.

Người đó hồi đại học luôn quật cường đi theo sau Thủy Mặc, là học muội của Trì Thủy Mặc, thân ảnh mang mắt kiếng thấp thấp tròn trịa, người kia vốn sẽ không thể xuất hiện trong cuộc sống của ta — nha đầu ngu ngốc lại đem thư tình vốn phải đưa cho Thủy Mặc mà đưa vào tay ta —

Nàng trở lại.

Ta đột nhiên cảm thấy ở một nơi nào đó chúng ta chung một con đường — nếu không vì sao trước khi ra khỏi nước lại mang thư tình đưa cho ta? Nếu không vì sao sau khi về nước, nàng vì Thủy Mặc mà chơi game, rồi lại thông qua ta mới có thể đến gần Thủy Mặc?

Ta bắt đầu cười, cười trước máy vi tính, hơn nữa nụ cười từ từ mở rộng —

Nếu là bây giờ có người nhìn thấy bộ dáng của ta, nhất định sẽ cho là ta người điên!

Nhưng ta biết, ta không điên — ta còn muốn giữ đầu óc thanh tỉnh để đi bắt con mồi thuộc về Từ Hoãn ta — (ĐĐ: oa, bắt em đi = v =) (BL: cứ mơ đi *ánh mắt khinh bỉ*)

Một khuôn mặt không đẹp, nhưng lúc biến mất đã mang theo trái tim ta.

Một khuôn mặt kiên cường.

Một thân ảnh quật cường.

Lạc Du, lần này, anh sẽ không để em đi rồi đi nữa!

Lạc Du biết thân phận của ta vì một biệt danh — Bánh bao hấp.

Ta nhớ được, lần đầu tiên gặp mặt Lạc Du, là trong phòng thí nghiệm Thủy Mặc thường ở. Tên kia từ hồi đại học chính là một tên cuồng vì công việc — không ngừng nghiên cứu các loại phần mềm máy tính, những phần mềm thành công đều bán cho công ty của cha hắn — đương nhiên là gạt bá phụ cũng chính là gạt tiền tài của nhà mình, một số bình thường thì đem chào hàng cho bạn học và thầy cô trong trường.

Cho nên ta nói hắn, từ nhỏ đã có tiềm năng làm gian thương.

Cho nên mỗi lần đến trường hắn cũng là đến phòng thí nghiệm tìm hắn.

Sau khi ta và Uyển Doanh đi vào, cả phòng thí nghiệm chỉ có hai người. Hấn và Lạc Du.

Cô gái có thể vì làm chương trình cùng Thủy Mặc mà mất ăn mất ngủ như vậy cũng hiếm thấy, nhìn ra được, Thủy Mặc rất thích học muội này, cho nên lúc giới thiệu, ta đánh giá cô bé này một chút.

Mặt nho nhỏ tròn trịa, vóc người nho nhỏ tròn trịa—— cả người giống một cái bánh bao hấp —— a, không đúng, là một cái bánh bao hấp mang mắt kiếng.

Mà làm cho ta cảm thấy hứng thú là lúc Uyển Doanh đi tới bên cạnh Thủy Mặc sửa lại cổ áo—— ta phát hiện làn da bánh bao trắng trắng mềm mềm lại biến thành bánh bao đậu già—— đen đến mức không thể đen được nữa.

Con người ở sau cặp gọng kính kia vững vàng nhìn thẳng đôi tình lữ bên kia —— xem ra trên mặt rõ ràng viết:

Ta thích Trì Thủy Mặc!

Nhìn thấy ánh mắt thích thú của ta, bánh bao hấp tàn bạo trừng mắt nhìn ta một cái, sau đó cầm lấy trên bàn vô số tài liệu và sổ liệu nghênh ngang rời đi.

Vốn là một đứa trẻ bình thường, bình thường đến mức có thể thấy rõ được—— cho dù nàng là sư muội Thủy Mặc, là một sinh viên học giỏi nhiều mặt, hàng năm cầm học bổng giỏi nhất, cũng sẽ không khiến cho ta chú ý.

Mấu chốt là... Cái bánh bao kia, lại gửi thư tình vốn dành cho Thủy Mặc gửi đến hòm thư của ta——

Ta buồn cười nhìn bức thư tình đơn giản kia —— thật không hổ là sinh viên khoa học tự nhiên, ngay cả thư tình cũng viết giống như báo cáo điều tra.

Chuyện này ta không nói với bất kỳ người nào, bao gồm Thủy Mặc —— coi như là ác từ xương ác ra đi —— dù sao ta chẳng bao giờ cảm thấy ta một người tốt. (không phải chứ :o)

Thư tình là nàng gửi cho ta xem, không liên quan đến ta .

Chẳng qua là, bánh bao nhỏ đó, còn tưởng rằng thư tình đã sớm tới tay tiền bối nàng ngưỡng mộ đã lâu, tâm tâm niệm niệm chờ tiền bối lạnh lùng kia cho mình câu trả lời.

Chỉ tiếc Thủy Mặc cũng không biết.

Cho nên gặp lại Lạc Du, ta liền gặp được khuôn mặt đã trưởng thành, trở thành một cái bánh bao vàng. Ở trong hành lang phòng thí nghiệm, sau khi thấy Thủy Mặc cùng Uyển Doanh rời đi, bánh bao hoàn toàn không để ý vẫn còn một người xa lạ bên cạnh, thoáng cái ngồi xổm trên mặt đất, đem mặt vùi vào trong khuỷu tay.

“... Sớm biết tiền bối vì email kia mà không để ý tới ta, ta đã không gửi đi.”

Ta im lặng.

Muốn nói cho nàng biết, Thủy Mặc ngày đó vì phiền lòng chuyện trong nhà—— mà lúc hấn phiền lòng, đừng nói học muội, ngay cả Uyển Doanh cũng thường xuyên bị hấn coi là trong suốt.

Lại muốn làm sao nói cho nàng biết —— thật ra thì Thủy Mặc không xem email kia.

Ta thừa nhận ta không phải là người tốt, nhưng là ta dù sao vẫn là nam nhân —— hơn nữa còn là loại nam nhân không thể để nữ nhân khóc trước mặt mình.

Nhìn lại thân ảnh trên mặt đất kia, ta có chút không đành lòng, cho nên đã ngồi xuống bên người nàng, chuẩn bị nói cho nàng biết chân tướng sự tình.

Nhưng vội vàng không kịp chuẩn bị, nàng đột nhiên xoay đầu lại, mắt kiếng sớm đã bị ném qua một bên, con người vẫn còn lem nước mắt hiện lên trong mắt của ta.

Ta đã thấy ánh mắt rất nhiều người, xinh đẹp cũng rất nhiều.

Lười biếng nhưng mê hoặc như Tô Diêu, trấn tĩnh cơ trí như Thủy Mặc, cao quý xuất trần như Uyển Doanh

Nhưng đây là một đôi mắt, mang theo nước mắt, vẫn thấy đáy trong suốt—— hơn nữa cho dù còn đang khóc, vẻ quật cường trong mắt cũng không thể giảm.

Thanh âm của nàng rất hung hăng: “Anh nhìn đủ chưa! Có cái gì đẹp mắt ? !”

Ta thấy buồn cười, trêu chọc nàng nói: “Rất đẹp mắt, anh chưa từng thấy bánh bao khóc.”

Nàng bực tức nói: “Cái gì mà bánh bao? ! Anh đang ở đây nói ai? Anh đồ hồ ly này!”

Hồ ly?

Đây cũng là lần đầu tiên ta nghe thấy có người hình dung ta như vậy.

Ta cười nói: “Hồ ly vẫn tốt hơn bánh bao hấp.”

Nàng cả giận nói: “Tiền bối Mặc Thủy tại sao có thể có loại bạn bè như anh!”

Mặc Thủy?

Ta nghĩ đến tên Thủy Mặc, không khỏi cười ha ha, mắt thấy mặt của nàng trong tiếng cười của ta từ hồng biến thành đen —— ta chưa từng thấy qua gương mặt phong phú như vậy, không có biện pháp, ai bảo bên cạnh ta làm một đám người trơn như trạch vậy.

Nghĩ đến Tô Diêu bộ dạng lười biếng, cái gì cũng không thèm quan tâm, nghĩ đến khuôn mặt băng kết ngàn năm thỉnh thoảng mới tan chảy của Thủy Mặc, ta càng cảm thấy cái bánh bao nhỏ trước mắt này thú vị.

Nhưng ta vẫn quyết định không tiếp tục đùa nàng, cho nên trước khi nàng phát hỏa, ta nói với nàng: “Tiền bối Mặc Thủy của em đã có bạn gái .”

Nàng hơi sững sờ, sau đó nói: “Tôi biết —— đây là chuyện của anh ấy.”

Ta khiêu mi: “Vậy sao em còn thích hắn?”

Nàng cũng nhìn lại: “Đây là chuyện của tôi.”

Ta cứng họng.

Đúng là bánh bao hấp quật cường. (có thể hiểu là hấp 1 cách quật cường k?)

Sau đó ta nhìn nàng lau khô nước mắt, cầm lấy cặp kính đen xấu xí đeo lên , ôm lấy tài liệu bên chân, giống như chưa phát sinh chuyện gì, ngẩng đầu ưỡn ngực đi xuống lầu.

Ta đưa mắt nhìn thân ảnh nho nhỏ rời phòng thí nghiệm, trong lòng ta cảm giác cái gì cũng không rõ.

Chẳng qua là đột nhiên nghĩ đến, ta còn chưa kịp nói cho nàng biết chuyện đã xảy ra.

Qua hồi lâu sau, mỗi lần nghĩ tới việc này, trong lòng của ta vẫn không có một tia áy náy —— bởi vì ... việc này chỉ cần nói rõ, trời cao nhất định, bánh bao hấp này thuộc về Hồ ly —— không thuộc về Mặc Thủy.

Nếu không thuộc về thì đã không xuất hiện.

Từ đó về sau, mỗi lần đến trường Thủy Mặc học nhìn thấy bánh bao hấp, nàng luôn làm bộ dạng chẳng thèm gó tới ta—— chỉ có thỉnh thoảng bối rối cho thấy —— nàng thật ra là sợ ta.

Bởi vì ta nhìn thấy một cô nàng mà người khác chưa từng thấy qua.

Khi đi qua, nàng luôn trừng ta một cái, ánh mắt kia về mặt kia, như là cảnh cáo ta không nên đem chuyện ngày đó nói ra ngoài, nếu không sẽ làm cho ta đẹp mặt.

Ta mỉm cười đáp lại nàng, sau đó lúc nàng đi qua bên cạnh ta, dùng thanh âm chỉ có hai người mới nghe thấy nói cho nàng biết: “Bánh bao không đeo mắt kiếng vẫn đẹp mắt hơn.”

Sau đó có thể nhìn thấy nàng bước nhanh hơn. Trước khi đi trên mặt xuất hiện một mảng nhàn nhạt đỏ ửng.

Ta phát hiện, ta thích việc trêu đùa bánh bao hấp.

Hơn nữa làm không biết mệt.

Cho nên trong nửa năm, ta thường xuyên tìm Thủy Mặc—— thường xuyên đến mức Thủy Mặc muốn đá ta ra khỏi phòng thí nghiệm —— hoặc là nói tìm Thủy Mặc không thích hợp, ta rất muốn nhìn thấy, bánh bao hấp.

Bởi vì trong nửa năm này, mặc dù bánh bao hấp luôn tròng mắt với ta, bất quá ta cùng Thủy Mặc thường xuyên ở chung một chỗ, nàng đối với ta thái độ hung ác, nhưng thật ra thì thỉnh thoảng cũng hàn huyên một chút. Giống như bằng hữu như vậy.

Lúc nói chuyện ta không ngừng phát hiện, viên bánh bao hấp này thật sự là vàng ngọc, cách nói của nàng, học thức của nàng, ý tưởng của nàng, có quá nhiều điều giống ta.

Ta rốt cuộc cũng biết tại sao ngay cả người kiêu ngạo như Thủy Mặc cũng sẽ thích tiểu học muội này, hơn nữa còn chăm sóc tốt nàng, làm thí nghiệm gì cũng sẽ cố gắng mang nàng theo.

Bánh bao hấp đối với cách nhìn của ta cũng từ “Hồ ly” ban đầu biến chuyển thành “Hồ ly có nội hàm”. (tức là ng không quá nhảm)

Mà ta, đối mặt với lời “khen ngợi” như thế cũng chỉ có thể bất đắc dĩ nói một câu: “Đa tạ.”

Bánh bao hấp sẽ cười.

Nàng cười lên thật ra rất dễ nhìn.

Không đúng, thật ra thì bánh bao hấp vốn cũng rất khả ái, chẳng qua là bị cặp mắt kiếng vừa to vừa xấu, cùng vóc dáng tròn tròn như em bé che kín mà thôi.

Nhưng làm thế nào mà qua được ánh mắt hồ ly.

Chính là ta đã thích cái bánh bao nhỏ này. Còn là bởi vì Tô Diêu.

Tô Diêu, tiểu học muội Tô Diêu mới nhập học liền trở thành nhân vật phong vân. Một yêu tinh —— không bởi vì diện mạo của nàng—— Tô Diêu cũng không tuyệt sắc, chẳng qua là nàng thuộc tuýp xinh đẹp làm cho không ai có thể kháng cự.

Nói thật ra, Tô Diêu chẳng qua là đối với chuyện gì cũng không để ý không quan tâm, lười nhìn người khác ——tô thái độ rõ ràng không liên quan gì tới ta, lại bị một tên hoa hoa công tử lăm tiền cho là đang cố hấp dẫn hắn, vì vậy tuyên bố trong một tuần sẽ theo đuổi Tô Diêu.

Lúc đó, Tô Diêu đang cùng ta thực hiện một video tin tức—— nổi danh xinh đẹp, nổi danh có tài hoa, đây chính là Tô Diêu làm cho đông đảo nữ sinh ghen tỵ, nhưng cũng là nguyên nhân khiến cho rất nhiều người không cách nào ghen tỵ được.

Cũng bởi vì tài hoa của nàng, làm cho ta thường thức nàng, cũng làm việc cùng chúng ta—— đây là đãi ngộ mà bất kỳ một sinh viên đại học năm nhất cũng sẽ không được.

Theo lời Tô Diêu nói —— có bản lĩnh, dùng cái chuyên nghiệp đấu một mình, dùng đầu óc đấu một mình.

Ngày đó, ở phòng học video chúng ta đang thảo luận về phần cuối cùng của quảng cáo, một nữ sinh hấp tấp xông tới, nhìn thấy Tô Diêu ngừng lại mắng to ——

Chúng ta một nhóm người từ không giải thích được đến tức giận, chỉ có Tô Diêu bình tĩnh tiếp tục làm việc, rốt cục đợi đến người kia mắng xong , Tô Diêu cũng viết xong, mới giương cặp mắt mị người nhìn nữ sinh đối diện:

“Cậu là?”

Nữ sinh kia suýt nữa tức điên: “Tôi là bạn gái Đằng Hạo! Cô là đồ hồ ly tinh, mới vừa vào học đã kiêu ngạo như vậy, không biết xấu hổ, lại dám câu dẫn bạn trai của tôi? !”

Tô Diêu dường như là không nghe thấy những từ ngữ khó nghe kia, nghi ngờ nói: “Đằng Hạo?” Sau đó vô tội chuyển hướng sang đám tiền bối chúng ta, “Là người nào nha?”

Làm chúng ta cười to. Còn mặt nữ sinh kia cũng tái lại.

Tô Diêu nhìn nàng, châm chọc nói: “Cô có biết mấy kẻ giả bộ ép người tại sao nhiều như vậy?”

Nữ sinh kia nhìn Tô Diêu đột nhiên trở nên mạnh mẽ.

Tô Diêu chống tay nhảy lên phía sau bàn làm việc, nhìn nữ sinh kia từng chữ nói:

“Cũng là bởi vì các người ngu như vậy!”

Cho nên trận chiến ấy, Tô Diêu lại nổi tiếng.

Càng ngày càng quen thuộc, ta rốt cuộc biết bộ dạng của nữ nhân này thoát nhìn đối với cái gì cũng không quan tâm, không để ý, thật ra thì chỉ vì số EQ không cao mà thôi.

Mà làm cho nàng thật sự bị mất đi chừng mực, người trong lòng thật sự chỉ có một.

Sở Dương.

Cho nên sau khi Tô Diêu cùng Sở Dương âm ỹ một trận, ta là tiền bối cũng là bạn bè duy nhất Tô Diêu tín nhiệm, không thể không đến an ủi nàng.

Nữ nhân này, thoát nhìn cường ngạnh muốn chết, thật ra chỉ là một tiểu nữ sinh chưa hoàn toàn trưởng thành thôi.

Tô Diêu ánh mắt sững sờ rồi đi.

Ta đưa mắt nhìn bóng lưng của nàng thở dài. Trước mắt không khỏi vừa hiện lên thân ảnh người khác.

Đang suy nghĩ, bên cạnh xuất hiện một bóng người, có thanh âm quen thuộc.

“Nếu thích, sao không đuổi theo?”

Ta quay đầu, bánh bao hấp đang cau mày nhìn ta.

Ta biết nàng hiểu lầm, nhưng vẫn là cười khổ mà nói: “Người ta có bạn trai.”

Bánh bao hấp cau mày: “Vậy có quan hệ gì?”

Lại nữa rồi —— suy nghĩ của bánh bao hấp. (có lẽ nên hiểu là bánh bao bị hấp)

Bánh bao hấp chăm chú nhìn ta, dùng đôi mắt trong suốt quật cường kia:

“Thích phải đi tranh lấy. Đừng để cho mình lưu lại tiếc nuối.”

Sau đó còn do dự, cuối cùng vươn ra đôi tay nhỏ bé trắng nõn vỗ vỗ cánh tay của ta, “Cái kia, chúc anh thuận lợi.”

Ta thật sự không nhịn được cười to —— ta thật chưa từng thấy ai khích lệ nam sinh đuổi theo nữ sinh như vậy.

Bánh bao hấp mặt đỏ, nghiêng răng nghiêng lợi nhìn ta một cái, sau đó hung hăng dẫm lên chân của ta.

“An ủi anh còn cười nhạt tôi, đáng đời anh không theo đuổi được người ta. Anh đúng là nhân phẩm có vấn đề!”

Sau đó quay đầu rồi đi.

Ta nhìn bóng lưng nàng nho nhỏ tròn trịa, đột nhiên trong lòng hỏi:

Bánh bao hấp, em cảm thấy, anh có thể theo đuổi em không ?

Cái suy nghĩ này hiện ra, chính ta cũng không khỏi giật mình.

Sau đó mới phát giác, thì ra là bất tri bất giác, hồ ly thích bánh bao hấp mà mình vẫn chơi đùa.

Song ta còn chưa kịp thực hiện kế hoạch, ngày nghỉ đến, bánh bao hấp đã sắp xuất ngoại.

Mà khi ta cùng với Thủy Mặc, Uyển Doanh đánh tennis về đến nhà, mới nhìn thấy email ——

Tiền bối, em quyết định ra nước ngoài học. Không biết mấy năm mới có thể trở lại. Nếu như khi em trở về, có thể trở nên tốt hơn, có thể cho em một cơ hội hay không? (ĐĐ: cái này chắc tính gửi cho Mặc ca nhưng nhầm đó mà)(BL: Ta lại nghĩ gửi cho hồ ly ca ca, mà ca ca ngốc không nhận ra)

Ta xem trong cơn giận dữ ——

Cho nên buổi tối hôm đó ta mua vé máy bay tới thành phố Z, tới phi trường, nhưng biết được máy bay đi Anh quốc đã cất cánh ——

Mẹ kiếp, ta không cần quan tâm máy bay bay chưa, ta quan tâm chính là.

Trên máy bay kia, có viên bánh bao hấp mà ta mới vừa biết ta thích nàg.

Ta nói cho Tô Diêu biết chuyện của nàg và tình địch của nàg trong quá khứ, Tô Diêu một chút kích động cũng không có, chẳng qua là ngáp ngáp hỏi ta:

“Tiền bối, chuyện của các người cùng ta có quan hệ gì?”

Ta sửng sốt.

Tô Diêu tiếp tục nói: “Có quan hệ tới ai thì tìm người đó nói đi!”

Sau đó cúp điện thoại.

Ta phản ứng chốc lát rồi cười.

Quả nhiên là học muội của ta, hồng nhan tri kỷ của ta.

Tô Tô, cảm ơn.

Cho nên ta lấy điện thoại ẩn số.

Bên kia thanh âm tựa hồ đang khó chịu.

“Ai vậy?”

“... Bánh bao hấp.”

Thanh âm của nàg tràn đầy kinh ngạc: “Anh tại sao có điện thoại của tôi?”

Ta không đáp hồi ngược lại: “Bánh bao hấp, anh tặng hoa cũng đã mấy ngày, em có thể gả cho anh hay không?”

Biết thân phận của nàg, ta mỗi ngày tặng 999 đóa hoa hồng cho nàg —— từ thành thị đến dã ngoại, làm cho nàg xung quanh toàn hoa hồng.

Khi nàg vào “Hồng Hoang Đế Đô”, một câu chat riêng tư kia “Hoan nghênh bánh bao hấp”—— nàg sớm đã biết, Hoãn Hoãn Nhi Hành chính là con hồ ly Từ Hoãn kia.

Hoặc là từ sớm nàg cũng biết là ta —— dù sao người có thể cùng Thủy Mặc sớm chiều chung đụng, trừ Từ Hoãn, còn có ai.

“Không thể!”

Nghiến răng nghiến lợi.

Ta cười thầm, ta dĩ nhiên biết nàg logout cũng là bởi vì ta tặng hoa quá nhiều, cứ thế lời đồn đãi trên thế giới bay tán loạn bức bách.

Nhưng là ta cố ý làm bộ như ủy khuất: “Mặc Thủy tốt hơn Hồ ly sao?”

Thanh âm của nàg làm cho ta rất muốn cắn nàg một cái: “Còn phải hỏi sao, dĩ nhiên.”

“Vậy sao trước khi em đi lại nhắn cho anh nói, nếu như em tốt hơn, để cho anh chờ khi em trở lại cho em một cơ hội ?”

Bên kia yên lặng suốt nửa phút, sau đó ta liền nghe được tiếng thét chói tai chưa bao giờ thấy của bánh bao hấp.

“Từ Hoãn đồ hồ ly thối nhà anh! Làm sao anh biết thư tình tôi viết cho tiền bối? !”

Ta ở điện thoại này cười ha ha.

Bánh bao hấp cứng ơi, bởi vì anh chưa nói với em, cái hòm thư em phát hiện kia không phải là của Thủy Mặc —— là của anh, tạm thời cho hần mượn—— bởi vì hần không tiện dùng hòm thư của mình liên lạc với công ty của nhà mình.

Ta cười nói: “Muốn biết sao? Được rồi, trưa mai đến cửa hàng cà phê đường XX chờ anh.”

Bên kia giọng nói vẫn hung ác: “Tôi dựa vào cái gì phải đi gặp anh?”

“Dựa vào việc anh thích em.”

“ ... ”

Ta đứng lên đi tới phía trước cửa sổ, trên cửa sổ tựa hồ hiện lên một gương mặt khác ——

Khuôn mặt quật cường.

Ta tiếp tục cười nói:

“Dựa vào, anh muốn chúng ta ở chung một chỗ.”

38. Chương 39

Lần thứ ba mở hòm thư —— vẫn là một email cũng không có.

Tô Diêu thở dài một hơi, đóng email lại.

Email kia đã gửi cho Trì Thủy Mặc hai ngày rồi —— hần rốt cuộc có nhận được không? Nếu là nhận được, tại sao không trả lời, không nhận được ——

Tô Diêu mặt nhăn cau mày, quyết định vẫn là không đi tin những thứ này.

Mở giao diện trò chơi, đăng nhập.

Danh sách bạn tốt ít ỏi.

Yêu Say Đắm đều là buổi tối online, lúc này lại không lên.

Hoãn Hoãn Nhi Hành—— Từ Hoãn từ lúc cùng Tô Diêu nói chuyện cũ của mình, Tô Diêu cũng biết người này có việc —— nghe nói cô bé gọi Lạc Du là nhân vật không dễ thu phục —— Tô Diêu cười xấu xa, nàng rất mong đợi nhìn tiền bối không thành thật này đối mặt tiểu nữ nhân quật cường kia sẽ bị đánh đập như thế nào.

Nếu Hoãn Hoãn Nhi Hành không ở đây, Hoàn Mỹ tất nhiên cũng là không có ở đây ——

Mà, vị trí vốn là bạn hữu số một, Hách Liên Thu Thủy.

Tô Diêu mở tư liệu Hách Liên Thu Thủy :

Tên họ: Hách Liên Thu Thủy

Môn phái: Thiên Sơn

Cấp bậc: 103

Quan hệ: Nhất diện chi giao

Độ hảo hữu: 763

...

Tô Diêu ánh mắt dừng lại trên mấy chữ 763—— con số này đã từng là 9999, thể hiện mức độ hảo hữu cao nhất—— sau khi ly hôn, thoáng cái xuống đến 10, thể hiện quan hệ hai người tan vỡ.

Sau đó hai người thỉnh thoảng cùng nhau đi phó bản mới tăng trở đến 763.

Tô Diêu nhìn chỉ chốc lát, tắt tài liệu về Hách Liên Thu Thủy.

Nguyệt Nguyệt xé chiều hôm nay phải lên lớp —— tối hôm qua đã nói với mình.

Lúc đang suy nghĩ chỉ có một mình rảnh rỗi, Hệ Thống hiện ra một khung báo:

Bằng hữu của bạn, Thảo Trĩ Kinh login .

Tô Diêu mở Vụ Ảnh Truy Tung, đồng chí Tiểu Thảo ở Kính Hồ không biết làm gì.

Tô Diêu mở nhân vật Yêu Nữ tìm đến Kính Hồ, cảnh tượng sau khi truyền tống, chỉ thấy một mảnh đao quang kiếm ảnh, Bát Trận Đồ, Tru Tiên Trận , Bạch Hạc Lương Sí, Thiên Ngoại Phi Tiên, vân vân...một loạt chiêu âm âm xuất ra.

Yêu Nữ khiêu mi nhìn Tiểu Thảo đang đơn độc đấu, lại nhìn Võ Đang đỉnh đầu tên đỏ thắm, không hoảng hốt không chậm chậm xuống ngựa, bắt đầu đứng bên xem náo nhiệt.

Tiểu Thảo nhìn Yêu Nữ tới, cho nên nói riêng từ: “Đem trân thú Bào Hao của người triệu hoán đi ra, nhanh lên một chút.”

Yêu Nữ không giải thích, đem Thụ Đại Hùng “Tí Tách” (BL: là bé chuột quà sinh lễ của Mặc ca á) gọi ra ngoài: “Tại sao?”

Tiểu Thảo trả lời làm cho Yêu Nữ không còn lời nào để nói: “Nhìn nó tâm tình ta thấy tốt hơn.” (thật sự bó tay ông này, mỗi lần nói là một lần gây shock =))

Yêu Nữ im lặng nhìn Tiêu Dao cùng Võ Đang chiến đấu. Quyết định vẫn là không để ý Tiểu Thảo —— suy nghĩ của hắn người bình thường lý không giải được. (Chuẩn)

Có điều một lát sau Yêu Nữ sẽ biết âm mưu của Tiểu Thảo ở đâu —— Võ Đang tên đỏ thắm rõ ràng đang ở hình thức hỗn chiến—— tức là trừ bản thân ra có thể công kích tất cả người chơi. Mà trân thú Bào Hao căn bản có hai kỹ năng báo thù—— một cái là phản kích, trong chiến đấu có tỷ lệ nhất định lúc bị công kích phản kích đối phương; một cái khác là phản chấn, trong chiến đấu có tỷ lệ nhất định phản hồi lại sát thương. Mà Bào Hao Thụ Đại Hùng của Yêu Nữ được Đại Thần ép lên cao phản kích cùng cao phản chấn (BL: Đây là kỹ năng trân thú mà đa số mọi người phải có a, thích hợp để luyện cấp cùng một số phụ bản)

—— đúng như tên gọi, nếu là kỹ năng cao cấp, xác suất phóng thích tự nhiên so với cấp thấp cao hơn một chút, cho nên khi Võ Đang xuất một chiêu quần công Tam Hoàn Sáo Nguyệt, chuyện khôi hài đã xảy ra

Tiểu Thụ Đại Hùng vì bị công kích, tự động phản kích, không những phản hồi lại công kích, còn thuận tiện xuất ra Cao Thống Kích ...

Nói thế nào Yêu Nữ Thụ Đại Hùng này cũng là sinh lễ của Đại Thần, ngộ tính T đến tư chất 10 cũng lên 3000, công kích cũng rất kinh khủng ——

Hơn nữa một bên Tiểu Thảo không phóng kỹ năng, Võ Đang kia chẳng mấy chốc liền nằm ra.

Trước khi té xuống mắng to: “Ta khát!”

Tiểu Thảo vẻ mặt vô tội: “Ai bảo người đánh kỹ năng diện rộng, lại còn trêu chọc trân thú Yêu Nữ.”

Yêu Nữ im lặng nhìn sắc mặt Tiểu Thảo vô sỉ. Sau đó đồng tình nhìn Võ Đang xuống địa phủ tìm Bà Bà uống trà.

Tiểu Thảo ngữ khí kinh người: “Đây là bạn học của ta.”

Yêu Nữ: “... Được, người vô sỉ hơn ta, người nhà cũng hạ thủ.”

Tiểu Thảo đương nhiên nói: “Chúng ta là đang giải quyết vấn đề.”

Yêu Nữ: “Vấn đề?”

“Đúng.” Tiểu Thảo bắt đầu nghiêm trang nói.

Trong một đồng lõa nhảm, Yêu Nữ cuối cùng bằng kinh nghiệm nhiều năm viết bản thảo tổng kết ra ý chính — chính là:

Đồng chí Tiểu Thảo của chúng ta thấy sắp đến kỳ thi cuối kỳ, làm một lượng lớn tài liệu thu nhỏ, hơn nữa còn đi chào hàng cho một lượng lớn học sinh cùng khóa, kiếm được một khoản lớn, đồng thời khóa đó cũng lập được thành tích kỷ lục nhất — gần như qua hết. Cho nên danh tiếng lan nhanh.

Vốn học kỳ bắt đầu, vài người vì hâm mộ mà kéo đến, cho nên đồng chí Tiểu Thảo lại bắt được cơ hội làm giàu — một lần nữa lại làm một lượng lớn tài liệu nhỏ, nhưng bị đồn ra ngoài rằng hắn làm được tài liệu này là có được đáp án nội bộ — vì thế thu hút một lượng lớn người mua — cho nên vấn đề cũng đã tới.

Bạn học kiêm bạn cũng phòng của đồng chí Tiểu Thảo, tức là Võ Đang vừa rồi, lúc đi giao hàng không cẩn thận để lộ mục tiêu — cho nên, đồng chí Tiểu Thảo sau khi tan học bị gọi lên văn phòng tiến hành tư tưởng giáo dục.

Sau đó Tiểu Thảo được phóng thích, trở lại tức xá, thì có cuộc huyết chiến mà Yêu Nữ thấy.

Tiểu Thảo còn đầy cảm phẫn: “Đều do hắn không cẩn thận, làm cho hình tượng của ta cũng bị mất — ta bình thường trong mắt thầy cô là học sinh giỏi gương mẫu, là tấm gương thanh niên của thế kỷ mới!”

Yêu Nữ: “... Thầy giáo người mất cũng mù sao?”

Tiểu Thảo: “Bây giờ ta thành đối tượng mà thầy cô giáo chú ý nhất!”

Yêu Nữ: “Thế kỷ 21 cái gì cũng phát triển nhanh. Thầy giáo các người quyết định cũng thật chậm trễ.”

Tiểu Thảo: “Quan trọng nhất là bị giam lỏng thì ta thì không thể tiếp tục kiếm tiền chui được!”

Hai người trầm mặc chốc lát, Tiểu Thảo vừa mở miệng nói: “Có điều chủ nhiệm lớp ta cũng là một kẻ đáng khinh.”

Yêu Nữ: “... Tại sao người biết.”

Tiểu Thảo nói: “Bởi vì lúc cô ta tìm ta nói chuyện, hành vi này của ta cũng gọi là cống hiến cho lớp, ít nhất cũng phải cấp lệ phí — mẹ kiếp, lão tử cũng không tính toán đem tiền sung công!”

Yêu Nữ: “... - - Cứu vớt nhân sinh quan của người xem ra cần có phải cải tạo tốt mấy vị giáo viên của người trước.”

Tiểu Thảo: “Sau đó cô ta nói, nếu cô ấy biết hành vi này của ta, như vậy người khác cũng biết, cô ấy nói ta làm người phải thận trọng một chút, nói cho ta biết...”

“Đợi chút!” Yêu Nữ thật sự không nhịn được ngắt lời nói, “... Cô giáo người tìm người vì muốn người ... thận trọng một chút?”

Tiểu Thảo gật đầu: “Còn có việc khác — nhưng đây là điều quan trọng.”

Yêu Nữ hoàn toàn cuồng loạn — ai tới nói cho nàng biết đây là cô giáo gì vậy? !

Tiểu Thảo tiếp tục nói: “Cho nên ta cảm thấy, cô giáo ta thật ra tìm ta nói chuyện chính là muốn nói cho ta biết, chuyện bán ra đáp án không nên để người ta phát hiện — cho nên ta sau này phải cẩn thận một chút — cho nên ta vẫn có thể tiếp tục kiếm tiền chui, cẩn thận chút là được.” Vừa nói vừa tỏ dấu hiệu cao hứng.

Mà một bên Yêu Nữ hoàn toàn hôn mê: “Người xác định các cô giáo người tìm người nói chuyện chính là vì cái này? Nói cho người biết sau này bán đáp án phải cẩn thận?”

Tiểu Thảo khí định thần nhàn: “Ta cho là như vậy.”

Yêu Nữ: “...”

Rốt cục thở dài, “Tiểu Thảo, ta thật sự phục ngươi . OK?”

Tiểu Thảo nghiêm trang: “Ta tuyệt đối là một nhân tài.” (=))

“Phải, đúng vậy.”

Trước màn hình Tô Diêu đã bắt đầu bật cười.

Tiểu Thảo tiếp tục: “Mấy ngày hôm trước lớp chúng ta bầu ra ba người đàn ông đáng khinh nhất lớp.”

Yêu Nữ —— bây giờ trong đầu trẻ con có những suy nghĩ gì vậy? Cho nên cũng nói: “Vậy là người đệ nhất?”

Tiểu Thảo ngoài dự tính của phủ nhận: “Không, ta là thứ hai.”

Cái này Yêu Nữ cũng rất ngạc nhiên : “Ồi chào! Chẳng lẽ còn có kẻ không biết xấu hổ hơn ngươi sao... Aiz, không phải, đáng khinh hơn sao?”

Tiểu Thảo vung vung thần khí Tiêu Dao trong suốt xanh biếc trong tay:

“Bởi vì ta tự nhận thứ hai, không ai dám tự nhận thứ nhất...” (=) ối, đỡ hụt...)

Yêu Nữ: ...

Thật sự là bất đắc dĩ .

Yêu Nữ gọi Tử Điện, hướng về phía Tiểu Thảo nói: “Có muốn đi dạo một chút hay không?”

Tiểu Thảo rung đùi đắc ý nói: “Đối với nhân tài, ngươi ít nhất phải dùng một chữ ‘Mời’?” =))

Yêu Nữ mặt đen, nói: “Cho ngươi ba giây đồng hồ, không nhanh đi lên thì lão nương sẽ xuống tiêu diệt ngươi!”

Vừa dứt lời ——Thảo Trĩ Kinh nhận lời mời cười chung ngựa.

Tiểu Thảo vừa ngồi phía sau Yêu Nữ vừa giận dữ: ” Nữ nhân tính khí táo bạo đều dễ dàng biến chất.”

Yêu Nữ cắn răng nói: “Câm miệng cho ta!”

“Ta là có lòng nhắc nhở ngươi!”

“Không cần.”

“Vậy thì đổi đề tài?”

“... Ngươi nghĩ ra được cái gì hay thì nói ta nghe xem.”

“Ngươi cỡi ngựa không tẹt, rất phong cách, chính là bộ dạng thì hơi kỳ quái chút... tên gọi là gì nhỉ?”

“... - - ”

“Người nửa thú?” (chú thích: Tử Điện là người nửa người trên, tương tự với mã chơ động vật nửa người dưới —— có thể thấy được chương thứ chín tranh minh họa)

“Câm miệng!”

Hai người cùng đi chung rất nhanh đã đến Mai Lĩnh.

Yêu Nữ cưỡi tử điện dừng ở nơi sâu nhất Mân Giang, sau đó xuống ngựa.

Tiểu Thảo không phòng bị nước lên quá đỉnh đầu, rốt cục đứng thẳng sau đánh loạn xạ, nghi ngờ nói: “Ngươi dẫn ta tới đây tắm bọt à?”

Yêu Nữ không hiểu sao phong cảnh đẹp như thế này lại bị Tiểu Thảo nói thành như thế—— từ có thể miêu tả hẳn là gì nhỉ? Ah, đúng rồi —— đáng khinh bỉ !

Cho nên tức giận nói: “Ta muốn chìm chết ngươi.”

Tiểu Thảo cũng không để ý đi tới bên cạnh Yêu Nữ, sử dụng kỹ năng mới Bộ Bộ Sinh Hoa trên cấp 80 mới có của nhân vật Tiêu Dao dùng tới dùng lui —— kỹ năng này thật ra cũng không khác Đào Hoa Trận là mấy—— chẳng qua là sau mỗi bước đi thả một cái bẫy.

Hấp dẫn tầm mắt Yêu Nữ là hình dáng hoa sen xinh đẹp hiện ra mỗi khi bẫy đặt: “Bẫy này không tệ.”

Tiểu Thảo chạy vòng quanh Yêu Nữ một vòng, sau đó Yêu Nữ đã thấy mình là trung tâm của bẫy hoa sen.

“... Người đang làm pháo hoa?”

Tiểu Thảo nói: “Không phải, ta siêu độ cho người...”

Yêu Nữ hắc tuyến —— lại thấy, bản thân giống như đang ở giữa một đài bẫy sen —— ngồi thiền - -

Cho nên lập tức đứng dậy, qua chỗ khác tiếp tục ngồi xuống.

Tiểu Thảo tự đắc, vui mừng tiếp tục đến bên cạnh Yêu Nữ tạo bẫy —— Tiêu Dao có cả một kho bẫy —— Bát Trận Đồ, Hoa Đào Trận, Tru Tiên Trận, mỗi bước chân đều có hoa ——

Đồng chí Tiểu Thảo bước đến với bộ dạng vui vẻ hý hửng.

Yêu Nữ nhìn người vui vẻ bên cạnh mình, đột nhiên rất buồn bực, liền hỏi: “Tiểu Thảo, có phải người mỗi ngày đều vui vẻ như vậy không?”

Tiểu Thảo nói: “Không phải.”

Yêu Nữ lúc này mới bình thường —— thì ra không chỉ có một mình mình buồn bực, thì ra là người đều có thất tình lục dục, cho nên hòa ái nói: “Tại sao? Tiểu tử, bài vở có gì không hiểu sao? Có khúc mắc gì sao? Tỷ tỷ giúp người giải đáp.”

Tiểu Thảo tức giận nói: “Bạn học của ta làm bại lộ mọi chuyện, ta sau này không có phương tiện kiếm tiền chui, cô giáo tìm ta nên ta không thể tiếp tục quảng cáo nữa , nếu không chính là không coi chủ nhiệm ra gì, cô ấy nhất định cho ta ăn giày.”

Yêu Nữ sững sốt một hồi mới biết được đứa nhỏ này còn đang buồn bực chuyện bán đáp án: “Tiểu tử thúì, người tránh ra cho ta chơi.”

Vẫn chưa xong.

Nói xong đứng lên xuất một chiêu Băng Ngưng Sương Hoa làm Tiểu Thảo đông lại: “Người chạy tới chạy lui làm ta chóng mặt, đứng yên một chút.”

Tiểu Thảo bị đông lại trong một khối băng, quát: “Ta kháo! Người còn đáng khinh hơn ta !”

Yêu Nữ hắc tuyến.

Chờ hết thời gian bị đông cứng, Tiểu Thảo đột nhiên nghiêm túc hỏi: “Sao lại tới đây?”

Yêu Nữ nhìn nước Mãn Giang: “Ta nói ta đang nhớ lại, người có cảm thấy giống nói xạo không?”

Tiểu Thảo cau mày: “Không phải xạo.”

Yêu Nữ vừa định cảm kích cười, Tiểu Thảo nói tiếp: “Là rất xạo.” (=))

Yêu Nữ: “... - - ” nhin, lại nhin đi —— vẫn là nhin không được, đổi hình thức hướng về phía Tiểu Thảo xuất ra hai chiêu.

Yêu Nữ mặc dù mới dùng hai chiêu đã làm cho Tiểu Thảo toàn thân trang bị cấp 3 giảm đi một nửa máu. Tiểu Thảo bất mãn kêu lên: “Người làm gì thế?”

Yêu Nữ kịp thời thu tay lại: “Thật ngại quá, không đánh người ta thật sự ngứa tay không chịu được.”

“—— kháo ”

Yêu Nữ chọn giao dịch với Tiểu Thảo, gửi cho một ít nguyên liệu phục hồi khí huyết, sau đó vừa nhìn Tiểu Thảo bổ sung máu, nói: “Kể cho ta nghe chuyện vui của người đi.”

“Tại sao?”

“Tâm tình không tốt, ” Yêu Nữ trầm ngâm chốc lát nói, “Muốn người giúp ta đỡ buồn.”

Tiểu Thảo không tiếp tục hỏi, nhìn Yêu Nữ chốc lát, mở miệng nói: “Ta hôm nay đi học nhằm chán chết được.”

“Môn gì?”

” Giáo dục tư tưởng đạo đức.”

“... Phải, rất nhằm chán.”

“Cho nên ta liền dán một tờ giấy sau lưng mấy người ngồi phía trước.”

“... Viết cái gì?”

“Ta động dục.” =))

“... - - Người thật sự cần giáo dục tư tưởng đạo đức, hài tử.”

“... Mẹ kiếp!”

Yêu Nữ lạnh lùng mở miệng nói: “Nói đùa thì được, tỷ tỷ bỏ qua, nhưng người dám dùng cái chữ này đối với ta nữa, ở đây rừng núi hoang vắng, không ai cứu người, ta đem người tiền gian hậu sát người có tin không?”

Tiểu Thảo nhìn Yêu Nữ chốc lát: “Người học cùng ta khóa giáo dục tư tưởng đạo đức đi, ta cảm thấy người cũng rất cần.”

Yêu Nữ: ” =. =||| Ít nói nhảm, là nói người.”

Tiểu Thảo: “Nói...”

Còn chưa kịp mở miệng, một con Kim Sí Tiên Hạc lao đến. Người trên lưng tiên hạc nhìn qua hết sức tức giận: “Tiếp tục đánh! Không cho đùa bỡn !”

Nguyên lai là bạn học vừa rồi của Tiểu Thảo.

Yêu Nữ đi qua một bên tiếp tục ngồi xuống: “Các người cứ đánh, đừng để ý tới ta.”

Tiểu Thảo nói: “Không phải là người nên đánh sao?”

Yêu Nữ theo dõi hần: “Dựa vào cái gì?”

“Bởi vì là trần thú của người giết chết hần, người gián tiếp giết người —— mượn trần thú giết người. Oan có đầu nợ có chủ.”

Yêu Nữ cùng Vô Đang đang xuống ngựa cùng nhau hắc tuyến: “Gặp kẻ không biết xấu hổ, chưa từng thấy kẻ nào không biết xấu hổ như vậy!”

Vô Đang kia cũng không nói nhảm, trực tiếp rút thần khí ra chiêu thức.

Vô Đang thao tác không tẻ, trang bị so với Tiểu Thảo cũng tương xứng, cho nên Tiểu Thảo không dám chậm trễ liền đánh trả lại.

Một bên Yêu Nữ ta vui tươi hơn hử nhìn hai người PK(đồ sát), thỉnh thoảng còn chỉ điểm một chút —— rất vô tư, Vô Đang chiếm thế thượng phong thì chỉ điểm Tiểu Thảo, Tiểu Thảo chiếm thế thượng phong liền chỉ điểm Vô Đang, thỉnh thoảng lại nhắc cả hai ——

Rốt cục làm cho Tiểu Thảo cùng Vô Đang cùng nhau liên thủ đối phó Yêu Nữ.

Mỗi Yêu thoát nhìn vô cùng hưng phấn, máu đánh nhau trong xương cốt bắt đầu phục hồi, bắt đầu trò chơi một chọi hai.

—— Tuy rằng trang bị chênh lệch, hai người kia luôn bị nàng đưa đến gặp Bà Bà, có điều bây giờ Tô Diêu cần chuyển sự chú ý, phát tiết một chút.

Cho nên hết sức chăm chú.

Lúc ba người đang triển đấu, một ánh sáng trắng chói mắt hiện lên, Tiểu Thảo cùng Võ Đang ngã xuống

Yêu Nữ ba người không hiểu ra sao. Nhất là Yêu Nữ —— mình không có ra tay độc ác a.

Sau đó chỉ thấy đầy trời hoa hồng đỏ tươi rơi xuống, nhẹ nhàng rơi xuống Mân Giang.

Kế tiếp chính là hào quang hoa hồng Yêu Nữ mấy ngày qua đã quen nhìn thấy——

Yêu Nữ than thở, vừa định nói, Yêu Say Đắm người nhiều tiền để đốt quá ?

Đột nhiên nhớ tới —— mặc dù Yêu Say Đắm luôn tặng cho mình 999 đóa hoa hồng, nhưng là Yêu Say Đắm không thể tặng hình ở trước mắt mình ;

Mặc dù Yêu Say Đắm cũng sẽ có thể xuất ra Mạn Thiên Hoa Vũ, nhưng trong kỹ năng Võ Đang không thể xuất ra âm thanh như thế —— thân là Thiên Sơn, nàng biết rõ đó là tiếng vang của Ứng Kích Trường Không——

Yêu Nữ đột nhiên cảm thấy khoảnh khắc đó tim đập nhanh hơn.

Không, không phải là Yêu Nữ, là nàng.

Tô Diêu.

[Hệ Thống] : Hách Liên Thu Thủy xuất Mạn Thiên Hoa Vũ trên bầu trời Mai Lĩnh, nhất thời cả Mai lĩnh hoa rơi rụng, đẹp không sao tả xiết.

[Hệ Thống] : Hách Liên Thu Thủy mang 999 đóa hoa hồng tặng Yêu Nữ Họ Triệu, thâm tình chân thành nhìn nàng.

Sau đó một thân ảnh hiện ra Yêu Nữ trước mắt —— từ mơ hồ đến rõ ràng.

Tiểu Thảo té trên mặt đất dùng thị giác đen trắng nhìn tất cả —— về chuyện Hách Liên Thu Thủy cùng Yêu Nữ Họ Triệu là một đôi, đại khái không có mấy người không biết, cho nên nói: “Mẹ kiếp, các người lại giẫm lên thi thể của chúng ta nói chuyện yêu đương.”

Sau đó cùng bạn học Võ Đang trở về thành .

Đáng tiếc Tiểu Thảo ngôn luận có kinh điển Yêu Nữ cũng nghe không được .

Ánh mắt yên lặng nhìn chăm chăm người trước mắt có chút xa lạ nhưng vẫn quen thuộc.

Một bộ Khô Lâu Chiến Giáp đã ở đem sắc thái âm u nhuộm vào trong nước. Trong tay song hoàn sắc bén như cũ, gương mặt sau mặt nạ không thấy rõ.

Đại Thần, Yêu Nữ.

Hai người nhất thời không nói chuyện .

Chẳng qua là hoa hồng từ không trung không ngừng bay xuống.

Nhìn nhau

...

Có lẽ thời khắc này, nói gì cũng đều dư thừa ?

Kim Sí Tiên Hạc

39. Chương 40

Hai người nhìn nhau hồi lâu.

Tô Diêu đang suy nghĩ nên lấy cách gì, câu hỏi gì để bắt đầu cuộc nói chuyện giữa hai người — dù sao, quá lâu không gặp.

Nhưng không đợi Tô Diêu nghĩ đến việc mở miệng như thế nào, chỉ thấy bên người thích khách áo đen màn ảnh cùng Yêu Nữ áo lam xuất hiện một bóng người

Bạch y nhanh nhẹn, một phen lục quang cùng Lôi Minh Ly Hỏa phiến trong tay.

Hoãn Hoãn Nhi Hành đứng ở bên cạnh Hách Liên Thu Thủy, đối mặt với Yêu Nữ.

Chẳng qua là — nhìn qua vị hiệp khách Tiêu Dao bạch y này tựa hồ không thể nào “Tiêu dao”, một bộ dáng muốn nói lại thôi. Bên trong kênh Phụ Cận im lặng tuyệt đối...

Tô Diêu khiêu mi, ngón tay nhỏ nhắn gõ ra tên Từ Hoãn trong khung chat nói chuyện: Người có phải vừa làm chuyện gì ám muội hay không?

Hoãn Hoãn Nhi Hành cười hắc hắc hai tiếng, chỉ vào Hách Liên Thu Thủy bên cạnh áp a áp ứng nói: “Cái kia... Cái nick này là ta đăng nhập...”

Nói xong cẩn thận dò xét thần sắc Yêu Nữ.

Yêu Nữ không nói, chẳng qua là theo dõi hẩn, qua thật lâu mới tự tiểu phi tiểu: “Cho nên ?”

Từ Hoãn là rất hiểu rõ cá tính Tô Diêu — càng tức giận thì càng bình tĩnh, cho nên trong một giây quyết định — thẳng thắn sẽ được khoan dung.

“Vốn là ta định vào nick Thủy Mặc mượn ít đồ, nhưng là ta vừa login — ta bảo đảm, nhân vật này vốn đã ở đây rồi — sau đó ta thấy người đang ở đây cùng hai người đánh nhau — Tiểu Thảo ta biết, người ta không nhận ra, cho nên ta muốn giết tên Vô Đang - -

Kết quả — kết quả là quá tay, giết luôn cả Tiểu Thảo.

“Về phần... hoa hồng kia — khụ khụ, ta thật ra giết người xong muốn dùng mật ngữ nói cho người biết ta là ai, nhưng là không cẩn thận ầm sai, lại thành tặng hoa — ta thật không có chú ý trong hành trang kia còn có những thứ này cùng pháo hoa, cho nên muốn mở ra bao vây kiểm tra — không cẩn thận đem hoa tặng người —

”Tuyệt đối là do vấn đề mạng! —

“Chính là như vậy... Cái kia, ta có thể xin chống án không, người sẽ không tức giận chứ?”

Nói xong, Hoãn Hoãn Nhi Hành vòng quanh Yêu Nữ đang bất động không nói lời nào hồi lâu.

Tô Diêu ngồi ở trước máy vi tính mặt không chút thay đổi, nhìn một đồng chữ trên đầu Hoãn Hoãn Nhi Hành thoát ra, chốc lát mới nói: “Không đâu.”

Hoãn Hoãn Nhi Hành chưa kịp định thần, chỉ thấy cả màn ảnh trong nháy mắt thành màu đỏ — đợi đến khi kịp phản ứng, tánh mạng đã bị đe dọa.

Còn không hiểu nổi tại sao đột nhiên bị Yêu Nữ công kích Hoãn Hoãn Nhi Hành lại không đánh lại, không thể làm gì khác là vừa hướng Hách Liên Thu Thủy bên cạnh chạy, vừa hô to “Người làm gì thế?”

Vốn tưởng rằng ẩn núp bên cạnh Đại Thần, Yêu Nữ này có hạ thủ lưu tình một chút, không nghĩ tới, không nghĩ tới, nữ nhân một khi tàn nhẫn thì không có gì so sánh bằng — huống chi Yêu Nữ này. Căn bản là hoàn toàn không để ý nhân vật Hách Liên Thu Thủy có ở đó hay không, cho dù không cẩn thận công kích cũng là đâm lao phải theo lao — rốt cục, Từ Hoãn chỉ có thể trơ mắt nhìn mình nằm trên mặt đất theo hình ORZ. (=)) khổ thân Hoãn ca)

[Phụ Cận] Hoãn Hoãn Nhi Hành : “... Người không phải nói không tức giận sao?”

[Phụ Cận] Yêu Nữ Hộ Triệu : “Tức giận cũng vô dụng, còn không bằng giết luôn người.”

[Phụ Cận] Hoãn Hoãn Nhị Hành : ...

Yêu Nữ nhìn thoáng qua thi thể trên đất, mở hành trang lấy phù định vị, truyền tống về thành .

Đứng ở trên cầu thành Tô Châu, Tô Diêu buông lỏng chuột, cho nhân vật đứng ở nơi này treo máy. Còn mình lại nhìn màn hình máy vi tính ngẩn người.

Không phải là anh ——

Trong đầu chỉ nói một câu như vậy.

Tô Diêu bây giờ cảm giác chỉ có một, chính là chán nản.

Vô cùng chán nản!

Một hồi lâu, Tô Diêu thở dài, lấy điện thoại di động ra ấn điện thoại của Từ Hoãn: “Sư huynh, là ta.”

Từ Hoãn thanh âm tràn đầy cảnh giác: “Này, trong trò chơi tàn bạo ta còn chưa đủ, còn muốn đánh ta trong thực tế?”

Tô Diêu cười nói: “Không phải là, muốn hỏi người có thời gian hay không mà thôi.”

“Làm cái gì?”

“Đi ra ngoài uống một ly.”

Kết thúc điện thoại, Từ Hoãn cầm lấy máy bàn, nói: “Ta nói, diễn cũng diễn đủ rồi, về được chưa?”

Điện thoại bên kia quả nhiên thanh âm đầy ý cười: “Thì ra là người cũng rất nhớ ta.”

Từ Hoãn phun: “Phi! Ta chỉ muốn cho người biết, ta giúp người làm vật hy sinh, người không cần phải lo lắng trở lại sẽ bị Tô Diêu nhốt ngoài cửa , ta bảo đảm bây giờ nhìn thấy người nàng tuyệt không nở đẩy người ra bên ngoài —— nhưng là nếu như người nếu không xuất hiện, thì đợi nhặt về nhà một con mèo say đi.”

Trì Thủy Mặc cười nói: “Tính tình của nàng người không phải hiểu ít hơn ta, nếu mới vừa rồi là ta login, cho dù không bị mắng cũng sẽ không gặp, thậm chí có khi còn chiến tranh lạnh một thời gian ngắn—— cho nên, không thể trách ta.”

Từ Hoãn oán thầm nói, đâu chỉ chiến tranh lạnh, tánh mạng cũng có thể bị nguy, cho nên trợn mắt nói: “Đúng vậy, đúng vậy a, Trì tổng giám đốc ngài bày mưu nghĩ kế, Yêu Nữ cũng bị người thu phục , chúng ta chân tiểu lâu la có thể vì ngài mà chạy loạn cũng là tam sinh hữu hạnh a.”

Trì Thủy Mặc cười nói: “Ta sẽ nhanh chóng về thành phố, chăm sóc tốt nàng, đừng cho nàng uống quá nhiều.”

Từ Hoãn than thở: “Rõ ràng là nữ nhân của người, tại sao ta muốn lo lắng như vậy?”

Trì Thủy Mặc cười nói: “Bản thân ta là muốn lo lắng cho người, chỉ có điều —— người yên tâm để Hoàn Mỹ hay đúng hơn là —— Lạc Du, giao cho ta chăm sóc sao?”

Từ Hoãn ghen nửa ngày, nói: “Ta kháo! Thì ra là người sớm cũng đã biết!”

Trì Thủy Mặc tựa lưng vào ghế, nói: “Nha đầu kia có quá nhiều sơ hở.”

Từ Hoãn bực mình nói: “Bánh bao hấp còn nói ta là Hồ ly, rõ ràng là người mới đúng!”

“Đa tạ khích lệ .”

Quán bar quen thuộc. Trên ghế VIP.

“Cạn ly.”

Tô Diêu cùng Từ Hoãn chạm cốc, sau đó uống một hơi cạn sạch.

Từ Hoãn nhìn nàng bộ dạng bất cần như thế, lắc đầu, chỉ có thể uống cùng.

Hắn biết, nha đầu này bắt đầu để tâm vào chuyện vụn vặt — mỗi lần gặp phải chuyện làm cho mình nghĩ không ra nàng đều như vậy. Trước kia chính là.

Vừa rót cho mình một chén rượu, Tô Diêu đã mở miệng: “Sư huynh...”

“Sao.”

“Chúng ta đã lâu không cùng nhau uống rượu.”

“Uh.”

Lần trước người uống say là vì chia tay Sở Dương. Đoạn thời gian kia người ngày ngày lôi kéo ta chạy tới đây uống rượu — hơn nữa thật sự chỉ uống rượu — không khóc không náo không nói lời nào — chẳng qua là uống rượu.

“Ha hã, ” Tô Diêu cười nhẹ , “Không có biện pháp, già rồi, đối với mấy đồ uống tạm thời tê dại thần kinh không có hứng thú .”

Từ Hoãn nhìn nàng đảo mắt lại một chén rượu xuống bụng, rút ra khóe miệng nói: “Thật sao, ta thật không có nhìn ra.”

Tô Diêu nghiêng đầu nhìn hắn: “Biết hôm nay ta tại sao muốn đến tìm người uống rượu không?”

Từ Hoãn lắc lư cốc trong tay: “Bởi vì tài khoản mà người chờ hơn nửa tháng rốt cục login, người phát hiện lại không phải là người chờ online.”

Tô Diêu nhìn hắn, đột nhiên vươn tay vỗ mạnh bả vai Từ Hoãn: “Thật không hổ là sư huynh của ta, đúng là hiểu rõ ta!”

Từ Hoãn vịn bả vai đau: “Sư muội, vì huynh có lòng nhắc nhở người một chút, người thời đại học đã có hai năm học qua Tae Kwon Do.” Cho nên đừng dùng sức đánh bả vai ta như vậy.

Tô Diêu không để ý tới hắn, nhướn mày nhìn chén rượu trước mặt xuất thần: “Sư huynh, tại sao vậy chứ, tại sao lúc nhìn thấy người login Hách Liên Thu Thủy, ta lại thấy mất mát như vậy.”

Còn nữa, tại sao sau khi anh ta đi ta mỗi ngày đều nhìn điện thoại di động chờ điện thoại, ta không tự chuyển đổi sang giờ Mỹ, tại sao... Ta còn gửi email cho anh ta...

Từ Hoãn vỗ đầu Tô Diêu: “Nha đầu ngốc, chuyện của mình người không phải là rõ ràng nhất sao? Hay là...”
đợi đến Tô Diêu xoay đầu lại nhìn mình, Từ Hoãn mới tiếp tục cười nói, “Người cần ta giúp người xác định, người thật sự yêu Thủy Mặc rồi?”

Tô Diêu ngẩn người, một hồi lâu thở dài: “Nhưng là ta cảm thấy được ta không có quên Sở Dương... Một người, tại sao trong lòng đã có người, lại đi yêu người khác được?”

Từ Hoãn mắt trợn trắng: “Bảo bối của ta, sư muội a, làm sao người luôn đặt ra cho mình vấn đề khó khăn như vậy? Người cùng Sở Dương cũng đã chia tay rồi? Nhớ mãi thì sao? Các người còn có thể bên nhau sao? Không thể nào sao! Cho nên... Thủy Mặc sẽ là chỗ dựa của người, đừng do dự .”

Tô Diêu vẻ mặt xuất thần: “Ta không có nghĩ lại có thể cùng Sở Dương — trên thực tế chúng ta cũng không gặp lại nhau — ta chỉ cảm thấy, nếu như trong lòng ta còn có người khác, đối với Trì Thủy Mặc, công bằng sao?”

Từ Hoãn khiêu mi: “Hắn có thể cho người một dựa vào, như vậy không đủ sao?”

Tô Diêu suy nghĩ một chút, lắc đầu, kiên định nói: “Không đủ.”

“... Vậy người thấy mình còn muốn như thế nào ?”

Tô Diêu nâng chén rượu, rượu đỏ nhẹ nhàng lay động, từng vòng gợn sóng: “Không phải là ta muốn cái gì — là Trì Thủy Mặc.”

Từ Hoãn buồn cười nói: “Hắn không phải là chỉ cần người sao?”

Tô Diêu cười nói: “Cũng vì hắn muốn chính là ta, cho nên... Ta mới muốn xác định, ta có thể đem mình đây đủ giao cho hắn hay không.”

Từ Hoãn cười xấu xa nói: “Người không phải là đã sớm đem mình ‘Hoàn hoàn chỉnh chỉnh’ cho ra ngoài rồi?”

Tô Diêu mặt trong nháy mắt đỏ lên, kêu lên: “Làm sao người biết?”

Nói xong những lời này, mới phát hiện câu hỏi ngược lại theo bản năng cũng là đem bán đứng mình—— cho nên ảo não.

“Nha đầu nhà cô, ta biết tên kia trước cô những 10 năm, hắn làm sao có thể ngồi không đợi được? Huống chi ánh mắt của các người từ lúc ở Lệ Giang về, dĩ nhiên chủ yếu là ——khăn lụa trên cổ người không có chặt, ha ha ——” khó được nhìn thấy sư muội yêu tinh cũng có loại thần sắc này, Từ Hoãn rất không hiền hậu cười ha ha, sau đó mới liếc xéo nàng: “Người làm như sư huynh của người ngoài mặt như vậy không lẽ không rành thế sự?”

Tô Diêu cũng liếc hắn: “Ta cho rằng chỉ số thông minh của người vốn là như thế.”

“...Kháo, ta được gọi là Đại Trí Giả Ngu!” Từ Hoãn trừng nàng.

Tô Diêu không nhìn: “Đại Ngu Giả Trí mới đúng chứ? Và, ít nói nhảm.”

Từ Hoãn buông lỏng thân thể tựa vào trên ghế sa lon: “Vậy cái gì không tính là nói nhảm? Bằng không nói chuyện các người... ưm hừm chi tiết?” (=)) thua luôn

Tô Diêu ngoài cười nhưng trong không cười, ngó chừng Từ Hoãn nói: “Tốt, không riêng ở nơi này có thể nói chuyện, sư muội cũng không để ý cùng sư huynh đến bệnh viện tâm sự một chút.” Dứt lời vắn vắn ngón tay, đốt ngón tay răng rắc, nhất thời làm cho Từ Hoãn cười lên.

“Sư muội khách khí, cái đề tài này có gì đâu, chúng ta bỏ qua, tuyệt đối muốn bỏ qua.”

Tô Diêu liếc mắt.

Từ Hoãn nhìn Tô Diêu, nói: “Thủy Mặc so ra kém Sở Dương sao?”

Tô Diêu uống một ngụm rượu, nói: “Không, hắn so với tất cả nam nhân ta gặp qua, rất xuất sắc.”

Từ Hoãn nói: “Vậy người...”

“Sư huynh, ” Tô Diêu ngắt lời hắn, “Ta đã nói rồi, ta không có biện pháp bảo đảm, ta vẫn chưa hoàn toàn quên Sở Dương, đón nhận Trì Thủy Mặc, việc này đối với hắn không công bằng, người hiểu chưa?”

Từ Hoãn nhìn về mặt Tô Diêu, cười nói: “Không rõ.”

Tô Diêu cau mày.

Từ Hoãn nói tiếp: “Ta không rõ tại sao người suy nghĩ nhiều như vậy... Nha đầu, sư huynh cũng có một vấn đề muốn hỏi người.”

“Dạ, hỏi đi.”

“Từng yêu một người... có cần thiết phải quên sạch như vậy không?”

Tô Diêu sững sốt.

Từ Hoãn rót một chén rượu: “Quá khứ của người cùng Sở Dương ta cũng biết rõ, các người ở chung một chỗ vui vẻ ta cũng thấy, gây lộn ta cũng cũng biết. Lấy góc độ người ngoài như ta mà nhận xét, đó cũng là một đoạn ký ức đáng nhớ—— đối với người chẳng lẽ không đúng sao?”

Các người không thể bên nhau đúng là tiếc nuối, nhưng người không cần thiết để tiếc nuối đó ảnh hưởng đến cuộc sống sau này.

Huống chi, nếu muốn đợi người hoàn toàn quên Sở Dương mới có thể bắt đầu yêu thương người khác, vậy người cả đời này cô độc rồi.

Người tự hỏi mình, trong khoảng thời gian này, người nhớ tới người nào nhiều hơn?”

Trì Thủy Mặc.

Tô Diêu nghe được lòng mình trả lời như vậy.

Từ Hoãn nhìn về mặt đã biết đáp án của Tô Diêu, cho nên cười không nói.

Tô Diêu thở dài: “Sư huynh.”

Từ Hoãn cười nói: “Tốt lắm, nha đầu, không nên mua dây buộc mình. Người chỉ buồn lòng vì trong lòng còn có Sở Dương, người có thể toàn tâm yêu Thủy Mặc hay không mà thôi ——nha đầu ngốc của ta, người ta đều muốn được an nhàn, gặp phải cơ hội như thế này, đại khái sẽ cười đến chết, người lại còn làm vấn đề rối rắm như vậy!”

Tô Diêu vênh miệng lên phản bác nói: “Nào có nhàm chán?”

Từ Hoãn cọ cọ mũi Tô Diêu: “Còn không nhàm chán? ! Một người là tình yêu đầu, là quá khứ —— một người là yêu thương, là hiện tại —— không thể so sánh có được đúng không?”

Tô Diêu khiêu mi nói: “Người lại biết rồi?”

Từ Hoãn khoa tay múa chân trên mặt Tô Diêu nói: “Trên mặt người cũng viết là! “Ta nhớ Trì Thủy Mặc”, “Ta yêu Trì Thủy Mặc”! Người mù mới chưa nhìn ra!”

Tô Diêu mặt đỏ hồng, sau đó nói: “Ah, thì ra là người yêu Trì Thủy Mặc, vậy cũng tốt, ta không ngại cùng người cạnh tranh.”

Từ Hoãn cười nói: “Xem đi, chính mình thừa nhận.”

Tô Diêu ngơ ngẩn —— yêu Trì Thủy Mặc —— yêu ——

Chốc lát, Tô Diêu có chút thoải mái cười: “Sư huynh, cảm ơn.”

Đúng không, thật ra thì mình sớm đã yêu sao?

Nếu không làm sao lại nhớ như vậy, mất mát như vậy, lúc mất đi tin tức của hắn lại lo lắng như vậy?

Từ Hoãn nói rất đúng —— Sở Dương không thể quên được —— đã như vậy thì nhớ kỹ đi, đó cũng là hồi ức. Là một phần của mình.

Từ Hoãn cười nói: “Cảm ơn cái gì? Ngu ngốc! Nhớ kỹ a, người vui vẻ là tốt rồi.”

“Dạ.”

”Còn nữa, đừng quan tâm đến vấn đề có thể không thể —— người làm sao biết Thủy Mặc sẽ cảm thấy không công bằng? Có lẽ, đối với hắn mà nói, công bằng chính là trong thời gian sau này người có thể ở bên hắn, cho dù bây giờ không yêu, sau này rồi sẽ từ yêu.”

“Huống chi, nha đầu, người thật ra cũng hiểu những thứ này —— người chẳng qua là bất an mà thôi.”

Tô Diêu ánh mắt lóe lên: “Ta bất an cái gì?”

Từ Hoãn nói: “Bởi vì Thủy Mặc đi hơn nửa tháng nhưng không liên lạc —— bề ngoài người bây giờ đang thể hiện cái khúc mắc trong tim, thật ra thì, cũng là đang che giấu. Người nghĩ là, nếu Thủy Mặc biến mất, người có thể nói, hoàn hảo ta không có yêu hắn —— người còn có thể tiếp tục giả bộ kiêu ngạo đúng không?”

Nha đầu này đi theo mình từ đại học, mình tại sao lại không biết.

Cũng chính là bởi vì hiểu rõ, cho nên đau lòng.

Thật ra thì, Tô Diêu coi như là một yêu tinh trong mắt mọi người —— cũng là một yêu tinh cần được chăm sóc.

Tô Diêu không đáp lời, chẳng qua là lắc đầu cười cười.

“Sư huynh...”

“Dạ?”

“Người thành chuyên gia tình cảm từ bao giờ vậy?”

Từ Hoãn cười nói: “Sư huynh của người là một nhân tài toàn năng.”

Tô Diêu khiêu mi: “Phải không, nhân tài toàn năng?”

Đắc ý : “Tất nhiên.”

“Vậy... Chị dâu của ta đâu?”

Từ Hoãn nghẹn lời.

Tô Diêu cười ha ha, cùng Từ Hoãn chạm cốc: “Cách mạng chưa thành công, đồng chí vẫn cần cố gắng!”

Từ Hoãn cười khỏ, cùng Tô Diêu cạn chén.

Suy nghĩ lại lần nữa bay tới tiểu nữ nhân quật cường kia.

Ngày đó ở gặp mặt quán cà phê, nhìn thấy viên bánh bao hấp nay đã duyên dáng yêu kiều——

Từ bỏ hình dáng béo phì hồi đại học, bây giờ bánh bao hấp đã là tiểu giai nhân tiêu chuẩn thanh tú—— bỏ đi cặp kính cận dày cộp, hai đôi mắt sáng ngời không ngừng làm tim hấn đập mạnh.

Mái tóc dài cuộn lại, bộ dáng làm ta thấy yêu tiếc, phảng phất một búp bê bình thường.

Nếu nói thứ duy nhất không thay đổi, chính là cá tính quật cường.

Từ đầu tới đuôi, trừ lúc mới bắt đầu hỏi tội Từ Hoãn chuyện thư tình, còn lại thời gian sau chỉ nói một chữ “Không” ——

Không thích mình, không đáp ứng làm bằng hữu của mình —— đáng giận nhất chính là không từ bỏ Trì Thủy Mặc!

Nghĩ đến vẻ mặt nàng nhắc tới Trì Thủy Mặc, Từ Hoãn cảm giác tay mình muốn đánh cho người anh em tốt từ nhỏ kia hai đấm——

Song hấn càng muốn ôm nữ nhân quật cường kia trong ngực, lấy tay che kín ánh mắt quật cường, hung hăng hôn lên cái miệng nhỏ nhắn quật cường của nàng, làm cho nàng không nhắc tới nàng “Mặc Thủy tiên bối” .

Đuôi lông mày khỏe mắt đều lộ vẻ bất đắc dĩ...

Thấy Từ Hoãn hồi lâu không nói lời nào, Tô Diêu quay đầu nhìn, nhìn thấy Từ Hoãn chính là một vẻ mặt như vậy.

Cho nên cười nói: “Đang suy nghĩ đến chị dâu tương lai?”

Từ Hoãn lấy lại tinh thần, cười nói: “Nói mấy lời này, ta không thể sức lực được.”

Tô Diêu nhìn đồng hồ trên cổ tay: “Thời gian không còn sớm, uống xong ly này chúng ta trở về đi thôi —— như vậy người còn có thời gian đi tìm ‘chị dâu’, sau đó theo đuổi nàng.” Dứt lời mở tròng hai mắt.

Từ Hoãn khiêu mi: “Ý kiến hay —— cạn ly!”

“Cạn ly!”

Tô Diêu về đến nhà không có lập tức bật đèn, mà là đứng ở sau rèm cửa sổ, nhìn Từ Hoãn lái xe rời khỏi.

Ánh đèn đuôi xe trên đường càng ngày càng xa, sau đó biến mất, Tô Diêu thở ra một hơi.

Sư huynh, ta hiểu được, người cũng hiểu .

Ta yêu Trì Thủy Mặc .

Nhưng là —— bây giờ ta thật không có tự tin ——

Người nói hấn quan tâm ta, nhưng là hơn nửa thánng bất vô âm tin làm ta không biết được hấn quan tâm chỗ nào ——

Nghĩ đến trước khi lên lầu Từ Hoãn còn nói với mình: “Tin tưởng Thủy Mặc.”

Tin tưởng như thế nào. Nếu hấn thật sự yêu ta giống như người nói, tại sao lại biến mất trong cuộc sống của ta?

Sư huynh người cũng đã biết —— có một số người, biến mất, chính là vĩnh viễn không tái xuất hiện...

Tô Diêu tự giễu cười cười —— cho là mình đủ thành thực, thì ra là gặp vấn đề tình cảm vẫn có thể cảm tính như vậy.

Thở dài —— cho dù là cho sư huynh một tín nhiệm cũng tốt ——

Đợi thêm một tuần lễ nữa —— đây là cực hạn của nàng.

Nếu qua thời gian này, người kia vẫn không xuất hiện, vậy, bất kể sau đó hấn có đứng ở trước mặt mình hay không, nàng cũng sẽ không cho hấn thêm cơ hội.

Tô Diêu thu hồi suy nghĩ, thật dài thở một hơi, sau đó dựa lưng lên tường.

Có quyết định, nàng cũng sẽ không mở mịt nữa.

Hết thấy, giao phó cho thời gian thôi.

Tô Diêu cởi áo khoác, chuẩn bị đi tắm, làm cho đầu óc thanh tĩnh một chút.

Mới bật đèn phòng khách, cửa phòng tắm đã bị người từ bên trong mở ra.

Tô Diêu chăm chăm nhìn một nam nhân nửa thân trần từ bên trong đi ra, vừa đi còn vừa dùng khăn lông lớn lau nước trên tóc.

Nam nhân thân thể cao to, dưới đèn xem ra cực kỳ gợi cảm.

Tô Diêu cảm thán một lúc cũng tỉnh táo lại —— đổ mắt thăm mắg mình, mình đang suy nghĩ lung tung cái gì a? Bây giờ là lúc nào rồi?

Cho nên vội vàng nhào tới một bên, từ trong ví lấy điện thoại di động ra chuẩn bị báo cảnh sát: “Người là ai? ! ! Vào bằng cách nào?”

Nam nhân nghe tiếng ngẩng đầu, một đôi mắt hướng lên nhìn tư thế đề phòng của Tô Diêu tự tiểu phi tiểu:

“Nương tử định chào đón ta như thế này sao?”

Chương này bao nhiêu cộng???

Không lẽ là 16+ sao???

Này thì H, này thì Rating+!!!!

40. Chương 41 (phần 1)

Tay cô vịn chặt vào ghế salon, cái đầu nhỏ nhấn khê rụt xuống, toàn thân căng thẳng như chú mèo nhỏ đang làm tư thế đề phòng, một tay còn cầm điện thoại, đôi mắt to tròn chăm chú sợ sệt nhìn Trì Thủy Mặc vừa đi ra khỏi phòng tắm.

Tô Diêu cứ duy trì tư thế buồn cười này mà nhìn anh cả nửa ngày.

Mặc dù hết sức buồn cười, nhưng mà Tô Diêu một chút cũng không cười nổi. Cô từ sợ hãi chuyển qua kinh ngạc khiến anh chăm chú nhìn từng biểu hiện trên khuôn mặt cô, một lát sau anh mới khẽ cười nói: “Nhìn đủ chưa?”

Tô Diêu xác định, người đang đứng trước mặt cô hoàn toàn không phải ảo giác.

Chẳng qua là, nửa tháng qua anh hại cô ngày đêm mong nhớ ăn không ngon ngủ không yên, trong đầu luôn hiện lên hình ảnh tuần mỹ của anh, cho nên cô từ kinh ngạc lập tức trở nên tức giận: “Nhìn cái rắm!”

Trì Thủy Mặc nhướn mày, ngày một áp sát cô hơn: “Nữ nhân, anh hình như đã nói qua nhiều lần rồi, anh rất không hài lòng thói quen nói năng bậy bạ của em, tại sao lại bây giờ lại ngứa quen đường cũ rồi? Xem ra anh cần phải trừng trị em một chút mới được.”

Tô Diêu nhìn thấy anh đến gần liền muốn né tránh, nhưng động tác của cô còn mơ mới bằng được vận tốc của anh, trong chớp lát anh vươn tay ra ôm cô vào trong ngực mình.

Không thềm để ý đến Tô Diêu đang dẫy dụa, Trì Thủy Mặc trực tiếp phủ môi mình lên đôi môi đỏ mọng như hai cánh hoa anh đào kia.

Không giống với những nụ hôn dịu dàng nhuốm vẻ trêu chọc trước đây, nụ hôn lần này của anh có thể nói là thô bạo. Anh không chút lưu tình tách hai hàm răng của cô ra, vuốt ve những chỗ nhạy cảm, tiến quân thần tốc vào trong miệng cô cứ thế mà càn quét.

Tô Diêu cảm thấy hết sức khó chịu, bắt đầu dẫy dụa. Trong miệng cũng phát ra những thanh âm kháng cự, đầu nhỏ bắt an muốn dời đi chỗ khác. Nhưng là Trì Thủy Mặc dĩ nhiên không đáp ứng, bàn tay to chế trụ Tô Diêu không cho cô né tránh, bàn tay còn lại thuận tiện vuốt ve những đường cong quyến rũ trên cơ thể cô, khơi lên ngọn lửa dục vọng đang dần dần thiêu đốt.

Tô Diêu cảm thấy tóc gáy mình như dựng lên, thân thể nhạy cảm tiến không được mà lùi cũng không xong, chỉ có thể ngoan ngoãn đứng yên chịu trận.

Đợi cho đến khi thân thể cô đã hoàn toàn mềm nhũn ra, anh mới từ từ quán lười mình lấy lười cô, hút hết mật ngọt trong miệng cô bắt đầu giao hoan nhảy múa.

Nụ hôn cũng thay đổi mùi vị.

Càng ngày lửa nóng càng bốc lên dữ dội, càng ngày càng khiêu khích, càng ngày càng kích tình.

Đúng lúc Tô Diêu đã hoàn toàn kiệt sức không thể hít thở được nữa, anh rút cục cũng chịu thả cô ra.

Hai chân cô lập tức trở nên mềm nhũn, suýt nữa trượt chân ngã xuống sàn, may mà anh nhanh tay đỡ được cô: “Nữ nhân.”

Đến khi thấy Tô Diêu giương đôi mắt mờ mịt nhìn anh, anh mới khẽ thở dài: “Nữ nhân, em đang dụ dỗ anh sao?” Sau đó không đợi cô phản ứng liền cúi xuống tiếp tục hôn.

Nụ hôn dịu dàng ngọt ngào của anh rơi vào môi cô, anh giữ chặt cánh tay, để cho

thân thể hai người càng trở nên dính sát không còn kẽ hở, gần đến mức cô tựa hồ như có thể nghe được tiếng tim đập dồn dập của anh.

Trì Thủy Mặc đem nụ hôn trượt xuống vai, xuống chiếc xương quai xanh quyến rũ, thanh âm vì bị dục hỏa thiêu đốt mà trở nên khàn khàn tà mị: “Nữ nhân... anh đã trở về.”

Đang gắng sức hô hấp cộng thêm oán thâm lại nghe được câu này, Tô Diêu bất chợt trở nên sững sốt, sau đó đôi mắt liền lập tức đỏ lên như muốn khóc.

Thì ra anh lúc đi không thềm liên lạc, lúc về cũng chẳng thềm thông báo... là để chờ nói với cô câu này sao?

Tô Diêu cảm thấy một câu nói đơn giản của anh như hàm chứa rất nhiều cảm xúc, rút cục cô cũng hiểu vì sao trước kia mỗi lần ba về nhà, việc đầu tiên ông làm chính là hô to một câu: “Anh đã về!”

Bởi vì ba biết mẹ vẫn luôn ở nhà chờ ba. Bất luận là mẹ đang xem ti vi, nấu ăn trong bếp, quét dọn hay giặt dũ...khi nghe thấy thanh âm của ba nhất định sẽ không do dự mà ra ngoài đón ba.

Bởi vì đó chính là sự chờ đợi giữa vợ chồng.

Tô Diêu bắt giác cảm thấy vô cùng cảm động.

Cánh tay nhỏ của cô khẽ luồn qua tâm lưng rắn chắc của anh ôm lấy anh, mặc dù lửa giận đã sớm bị nụ hôn của anh cuốn đi không còn dấu vết, nhưng là vẫn bất mãn nói: “Anh còn biết đường mà trở lại? Anh không phải là chơi trò mất tích sao? Mới có nửa tháng, chưa bỏ bèn gì, anh đáng lẽ nên mất tích nửa năm luôn mới phải.”

Trì Thủy Mặc nghe được câu oán trách của cô liền cúi đầu cười, ghé sát vào tai cô khẽ nói: “Nếu mất tích nửa năm, chỉ sợ phu nhân của ta sẽ biến thành thiếu phụ nơi khuê phòng mất.”

Tô Diêu trợn trừng mắt: “Này này, Trì tổng, anh cho rằng mị lực của em không đủ để hấp dẫn nam nhân khác sao? Có lẽ không vậy, em nói cho anh biết tối hôm nay ở quầy rượu còn có tận mấy nam nhân đến mời rượu em....Á...!”

Tô Diêu mới phun ra được mấy câu liền biết mình lỡ lời rồi, đôi tay to lớn của anh vòng qua eo cô siết chặt, đôi môi dán chặt lấy lúm đồng tiền xinh đẹp trên mặt cô, thanh âm mang theo vạn phần nguy hiểm: “Rất nhiều nam nhân đến gần sao?”

Tô Diêu rất không có chí khí lập tức chối phăng: “Không có, không hề nhiều.”

“Bao nhiêu?”

“Bốn, hay năm gì đó...”

Siết chặt hơn.

“Ba, là ba mà thôi...”

Tiếp tục siết.

“Em nhầm, là một người...”

“Không có, không hề có ai hết! Tha cho em đi mà!”

Áp lực ngang hông cô lập tức biến mất, Tô Diêu thở ra một hơi trong lòng cảm thán đã thoát khỏi cực hình, quá kinh hãi đến nỗi không thềm để ý hai chân mình đã nhấc lên khỏi mặt đất, đến khi nhận ra mình bị Đại Thần bế lên thì đã quá muộn.

Đại Thần nở nụ cười vô cùng âm hiểm: “Anh đang suy nghĩ, xem chúng ta có nên đem nửa tháng xa cách ra nói hay không.”

Vừa nói anh vừa ôm cô, một cước đá văng cửa phòng ngủ.

Từ Hoãn hạ cửa sổ xe xuống thấp, nhẹ nhàng rút ra một điều thuốc.

Hắn vốn không phải là kiểu người nghiện thuốc lá, chỉ khi hắn thật sự muốn tâm tình mình trở nên bình tĩnh trở lại, mới có thể lệ thuộc vào khói thuốc.

Chiếc xe dừng lại trước nhà trọ của Lạc Du.

Thật ra thì Từ Hoãn cũng không rõ rốt cục là mình muốn gì, hơn nửa đêm rồi còn mò xác đến đây làm gì không biết, nhưng mà hắn vừa rồi cũng không muốn đi tìm cái tiểu nha đầu kia để tính toán nữa.

Bây giờ đã khuya lắm rồi, nha đầu kia hắn đã đi ngủ.

Từ Hoãn nhìn lướt qua mấy con số trên đồng hồ, suy nghĩ trong đầu chuyển sang Tô Diêu, không khỏi cười thầm, nếu hắn không nhầm thì giờ phút này có lẽ tiểu yêu tinh đang nằm trong ngực người ta mà ra sức hằm hằm đi. Trì Thủy Mặc hắn ta rõ ràng không phải kiểu người bình thường a, muốn Thủy Mặc xa cách Tô Diêu tận hơn nửa tháng mà lúc về vẫn còn tâm tình xếp bằng uống trà ngồi trò chuyện trong sáng sao? Nói giỡn, Trì Thủy Mặc tên kia tuyệt đối là sói hoang, tuyệt đối được tạo hoá sinh ra để ăn thịt động vật! (==) nói quá chuẩn)

Từ Hoãn nhìn lại điều thuốc đang cầm trong tay, bất giác cười khổ. Thật đúng là nhiều khi đem người với người ra để so sánh, vẫn là có một bên phải tức chết.

Trong khi Trì Thuỷ Mặc đi công tác về liền được ôm mỹ nhân vào lòng khoan khoái trằm chằm đi ngủ, vậy mà Từ Hoãn hần hết lần này đến lần khác phải đứng giữa trời uống khí lạnh.

Nghĩ nghĩ một hồi, hần thở dài: “Hút xong điều này nữa rồi trở về đi thôi.”

Dù sao cứ đứng góc ở đây thêm mấy ngày nữa chưa chắc đã làm được gì.

Hút một ngậm khói dài, Từ Hoãn sắc mạnh hai cái – haiz, không có biện pháp, ai bảo đến tận lúc này rồi hần vẫn chưa hoàn toàn quen được với khói thuốc chứ.

Đem mẫu thuốc còn sót lại đã tắt ngúm ném ra ngoài cửa sổ xe, Từ Hoãn còn đang định lái xe rời đi, lại đột nhiên phát hiện ra có một bóng người đang đi từ phía hành lang đằng kia.

Từ Hoãn khẽ cau mày: “Lạc Du?”

Cô ấy tại sao còn chưa ngủ?

Hơn nữa, đã nửa đêm khuya khoắt rồi, còn ra khỏi nhà làm cái gì?

Lạc Du mặc một chiếc áo khoác thể thao to cùng chiếc quần dài màu tím trông rất thoải mái, cả người nhìn qua trông có vẻ gầy đi rất nhiều. Nhưng điều khiến cho Từ Hoãn phải bật cười chính là, không ngờ cô ấy lại đeo chiếc kính đen vừa bụi vừa xấu ngày nào.

Từ Hoãn nhẹ nhàng xuống xe, bí mật bám theo Lạc Du.

Lạc Du hoàn toàn không biết mình đang bị người ta “theo dõi”, chỉ thản nhiên đi vào một quán bán đồ uống 24h ở góc đường, “Ông chủ, cho tôi một tách cafe.”

Mấy ngày liên tiếp làm việc với cường độ cao như thế thật hao tổn tinh thần a, khiến cho cô bất tri bất giác đến nửa đêm mới phát hiện ra trong nhà không còn cafe, đành phải mò đến tận đây. Thật mệt mỏi, Lạc Du vừa nghĩ vừa đưa tay lên xoa xoa hai bên thái dương.

Có điều mệt mỏi nhất không phải là đáp ứng yêu cầu công việc cường đại của cấp trên, mà chính là tìm cách đối phó tên hồ ly chết tiệt kia.

Nghĩ đến hồ ly mang tên Từ Hoãn, lại khiến Lạc Du hận đến nghiến răng nghiến lợi, trong game hần ta không chỉ suốt ngày quần lầy tặng hoa cho cô, thậm chí còn mặt dày bám theo tặng cả trang bị cho cô. Hừ hừ, lại còn bày đặt học theo cách đối xử của sư huynh với Yêu Nữ cơ đấy, không ngại vứt luôn cái danh hiệu đệ nhất Tiêu Dao sang một bên. Hơn nữa hần ta mỗi ngày 24 giờ liên tục gọi điện thoại quấy rối, thật không hiểu nổi hần đường đường là một tổng biên tập của tạp chí xã hội nổi tiếng mà tại sao lại rảnh rỗi như vậy? Thời gian đi quấy rối người khác, hần dành vào việc viết bản thảo có phải là tốt hơn nhiều không?

Nghĩ đi nghĩ lại, Lạc Du không khỏi nhớ đến nụ cười cùng ánh mắt gian xảo của Từ Hoãn, thật ra hần cũng là một tên rất lợi hại đó chứ.

Thời điểm cô đang suy nghĩ mông lung, bất giác bên cạnh vang lên một giọng nói: “Ông chủ, tôi cũng muốn một tách cafe giống hệt vậy.”

Người kia quay đầu, mặt đối mặt với Lạc Du: “Này bánh bao hấp, thật trùng hợp nha.”

“Đáng ghét! Thối hồ ly tôi lần nữa cảnh cáo anh, không được phép gọi tôi như vậy nữa!” Lạc Du bộ dạng cực kỳ căm tức, sau đó hoài nghi nhìn Từ Hoãn: ”Trùng hợp?”

Tôi nhớ nhà anh ở đây khá xa mà, tại sao đêm hôm khuya khoắt còn mò đến đây chi vậy?”

Từ Hoãn nghe được câu chất vấn của Lạc Du, vẫn duy trì một bộ vô cùng vui vẻ thoải mái: “Bánh bao hấp, em biết nhà anh ở đâu, hần là rất quan tâm anh nha?”

Lạc Du lập tức tròn mắt, nhận lấy tách cafe ông chủ vừa đưa tới: “Ông chủ, tiền này.” sau đó quay sang liếc Từ Hoãn một cái: “Mặc kệ anh.” Nói xong liền đẩy cửa bước ra ngoài.

Từ Hoàn cầm lên một tách cafe khác, nhanh như chớp để lại tiền rồi cũng vội vàng chạy ra ngoài: “Này! Bánh bao hấp!” (~> A.T: mấy anh dzai trong này chắc đều có số theo đuổi vợ cả đây =|||)

Nóng quá.

Tô Diêu ngoại trừ thấy như có ngọn lửa đang thiêu đốt thân thể, ngoài ra không còn cảm thấy gì nữa.

Cô không nhận được dây dựa một chút, nhưng lại làm lay động người đang nằm phía trên.

Trì Thủy Mặc nhìn Tô Diêu đang nằm trong ngực mình.

Đôi mắt tà mị, hai gò má ửng hồng, lồng ngực quyến rũ phập phồng hỗn hển, đôi gò bồng đầy đặn chà xát vào ngực anh, cho dù là cách một lớp nội ý mỏng dính nhưng anh vẫn hoàn toàn có thể cảm nhận được làn da mềm mại trắng nõn của cô. Hàm răng cô cắn chặt, đôi môi vì nộ hôn nóng bỏng mạnh bạo của anh mà trở nên có chút sưng đỏ, từng tiếng rên rỉ yêu kiều quyến rũ của cô như càng khơi dậy phần thú tính trong con người anh. (~> A.T: bọn nà bọn hèm có muốn chen ngang vào đoạn này đâu, nhưng mà bọn mới có 16t à TT_____TT)

Làn da trắng nõn mềm mại cùng mái tóc dài đen mượt xoa tung trên giường, tạo thành hai gam màu trắng đen tuy đối lập mà cuốn hút vô cùng.

Trì Thủy Mặc ngừng động tác vuốt ve nơi thắt lưng cô, phượng mâu nhuốm đầy dục vọng nhìn chăm chú vào người đang nằm phía dưới.

Thấy bàn tay đang khơi dậy dục hỏa trong người cô bỗng chốc dừng lại, Tô Diêu rốt cục cũng có thể thuận thể mà hô hấp một chút. Bất chợt thấy có cái gì đó không đúng, cô liền ngẩng đầu lên, chỉ thấy ánh mắt câu hồn đoạt phách của anh đang chăm chú nhìn mình.

Trì Thủy Mặc hô hấp dồn dập, đột nhiên lại cúi xuống áp môi mình lên môi cô, hút hết hương thơm mật ngọt trong miệng cô, thật lâu sau phát ra tiếng rên rỉ kìm nén: “Em...tiểu yêu tinh này!”

Bàn tay to lại mất đầu sờ loạn trên người cô, đem hai người dính chặt không còn một kẽ hở.

Khí lạnh bỗng nhiên ập tới, dục hỏa như bị châm ngòi vào từng chỗ trên da thịt, Tô Diêu không kiềm chế nổi có chút rùng mình.

Anh dường như chú ý thấy sự thay đổi trên thân thể cô, lập tức liền kéo cô xuống, lửa nóng từ đôi môi quyến rũ chuyển sang gương mặt, từ từ trượt đến vành tai cô, anh nhẹ nhàng cắn mút, nhắm nháp làn da non mềm.

Bàn tay to lớn của anh khê đặt trước bộ ngực sữa căng tròn mềm mại, nhẹ nhàng xoa nắn, bàn tay còn lại không khách khí mà trượt xuống giữa hai chân cô, thích thú trêu đùa bộ phận nhạy cảm nhất trên cơ thể.

Anh mãnh liệt kích thích để cô không dây dựa thêm nữa, dục hỏa trong cô dường như bùng bùng ở bất kỳ chỗ nào có bàn tay anh lướt qua. Đôi tay trắng nõn của cô ôm chặt lấy cổ anh: “Không...”

Đại Thần cười nhẹ, tiếp tục cúi đầu xuống hôn lên bờ vai mềm mại thơm phức: “Không chịu nổi rồi sao?”

Sau đó không đợi Tô Diêu phản ứng, anh bất chợt gia tăng lực đạo của bàn tay, trong nháy mắt áp chế hết những lời kháng nghị của cô.

Anh khê thở dài: “Nữ nhân, em đang cố ý thử độ kiên nhẫn của anh sao?”

Anh dứt lời, lập tức trực tiếp đè cô xuống, nhanh chóng tách đôi chân thon dài của cô ra.

Cô đã động tình, chuẩn bị sẵn sàng nghênh đón.

Anh vô cùng gian xảo không vào thẳng mà chỉ áp sát trên chọc cô, thăm dò đủ mọi góc ngách trên vùng nhạy cảm của cô.

Tô Diêu bất mãn dây dựa, trừng mắt nhìn anh: “Uy!”

Anh cười cười ép chặt hạ thân, cúi xuống nhẹ nhàng cắn lấy hai nụ hoa đỏ hồng trên bộ ngực sữa trắng nõn căng tròn, lấy đầu lưỡi vẽ mấy vòng lên ngực cô, liên tục cắn mút, càn quét không tha. Đến khi nghe thấy được thanh âm rên rỉ phát ra từ miệng cô, anh mới hài lòng thỏa mãn nói: “Nữ nhân, em còn thiếu anh một câu trả lời.”

Tô Diêu trừng mắt: “Anh...” Nam nhân này! Lúc này là lúc nào mà còn nhắc đến chuyện đó nữa!

Anh tiếp tục cắn một cái nữa, sau đó siêu cấp mặt dày đại nhân của chúng ta mới từ tốn mở miệng: “Em đã nói chờ anh trở lại sẽ lập tức trả lời anh. Bây giờ cho anh biết, nửa tháng qua em có nhớ anh hay không?”

Không hỏi còn đỡ, đằng này anh vừa hỏi liền khiến Tô Diêu nhớ lại bức thư kia, trong lòng dâng lên một cảm giác vừa tức giận vừa xấu hổ: “Em đã nói qua cho anh rồi.”

“Lúc nào?” Nghe thấy thanh âm nho nhỏ yếu ớt của cô, anh khẽ ngẩng đầu lên.

“Cái... cái mail kia!” Nam nhân chết tiệt này “Anh, anh mà không đọc thì đừng có trách em!”

Anh cúi đầu cười “Anh có đọc.”

“Anh...” Tô Diêu tức giận nói “Anh đọc rồi còn hỏi....A!”

Tri Thủy Mặc vừa tà ác cười vừa thối lui một chút, sau đó đột nhiên tiến đến chạm vào nơi mẫn cảm của cô, “Anh không muốn đọc, anh muốn nghe chính miệng em nói.”

“Anh...”

“Có chịu nói hay không?”

“Em...”

Đôi môi nóng bỏng của anh mạnh bạo phủ lấy môi cô, khiến cho cô trợn tròn hai mắt — nam nhân chết tiệt này, thừa lúc cô không chú ý...

Hai chiếc lưỡi một to một nhỏ thân mật quấn lấy nhau, cả hai dường như đều đã bị dục hỏa thiêu đốt sạch mọi ý chí còn sót lại...

Đại Thần nở nụ cười mỉa hoặc dị thường, Tô Diêu lần đầu tiên phát hiện, thì ra anh cũng có thể yêu nghiệt đến mức này — một ý nghĩ lóe lên trong đầu, cô liền cười duyên vòng tay qua ôm chặt lấy cổ anh: “Nếu em nói thì được lợi gì?”

Đại Thần nhướn mày: “Nữ nhân.”

Tô Diêu đảo đảo con ngươi, quyết định đối với anh nên thành thực một chút thì hơn. Cho nên cô ghé sát miệng vào tai anh, đồng thời ôm anh chặt hơn nữa: “Em, rất rất nhớ anh.”

Tri Thủy Mặc ngừng lại — biết là một chuyện, mà chính tai nghe được cô nói lại là một chuyện khác.

Đại Thần ôm chặt lấy chiếc eo nhỏ nhắn của cô, phía dưới hạ thân dùng sức tiến vào — giống như xuyên thấu qua cơ thể cô, anh muốn bản thân mình luôn có một vị trí vững vàng không bao giờ thay đổi trong trái tim cô.

“A — ” Tô Diêu bởi vì anh đột nhiên tiến vào mà toàn thân cong lên, móng tay không tự chủ được đâm vào lưng anh.

Sự đau đớn phía sau lưng dường như càng kích thích anh hơn, cho nên tốc độ càn quét càng ngày càng nhanh, dùng sức càng ngày càng nhiều.

Thần trí Tô Diêu rất nhanh bị lạc vào cơn kích tình, theo anh mà chìm nổi. Ý thức cô cũng trở nên mờ lung, vô thức cùng anh kịch liệt hoan ái, từng tiếng rên rỉ thở dốc của cô khiến cho ham muốn chiếm đoạt của anh lên đến đỉnh điểm.

Triền miên không ngớt.

Thẳng đến khi một tia bạch quang lóe lên trong đầu, Tô Diêu rốt cục vẫn là không chịu được nữa liền một mình thiếp đi.

Trận kích tình đã qua đi, không gian bây giờ hoàn toàn yên tĩnh. Trì Thủy Mặc ôm chặt lấy thân thể nhỏ nhắn nóng rực mà mềm mại quyến rũ của cô, hoàn toàn quên đi sự mệt mỏi vì cuộc hành trình ban sáng. Anh hài lòng ôm cô ngủ thật say.

41. Chương 41 (phần 2)

Từ Hoãn âm thầm đánh giá phòng trọ của Lạc Du, tuy đơn giản mà gọn gàng, tuy tâm mà không tùy ý.

Lạc Du cau mày nhìn hần: “Anh thật sự không mang chìa khoá cũng không mang ví tiền sao?”

Từ Hoãn lập tức gật lấy gật để: “Anh dám lấy nhân cách của anh ra đảm bảo a! Bánh bao hấp, anh thật sự rất đáng thương mà, không có chỗ nào để đi hết, có thể cho anh mượn tạm chỗ này để ngủ một đêm có được hay không?”

“Nhân cách của anh thì có gì đáng đem ra đảm bảo chứ” Lạc Du lườm hần một cái: “Chẳng lẽ anh còn không thể đến trú tạm ở nhà bạn bè gì đó sao?”

Từ Hoãn trưng ra một bộ mặt vô cùng đáng thương: “Em cũng biết anh quan hệ tốt chỉ có mỗi mình Thủy Mặc thôi mà, đáng tiếc hần ta vừa mới xuất ngoại, cho nên anh...”

Bánh bao hấp, còn lâu anh mới cho em biết vị sư huynh của em đã trở về, cho dù hần ta đang hai tay ôm mỹ nhân thoải mái sung sướng đi ngủ cũng không liên quan, mọi sự chú ý của em, vốn nên dành toàn quyền cho anh!

Từ Hoãn nghĩ nghĩ một hồi, cuối cùng không khỏi cảm thán mình thật biết nhìn xa trông rộng, trước lúc xuống xe còn đem chìa khoá cùng ví tiền ném vào trong xe, a ha ha, đã vậy thì cho dù bánh bao hấp có đòi soát người, hần cũng còn lâu mới sợ nha! (~~> A.T: tự kỷ ốn luôn.)

Lạc Du nhìn hần một hồi lâu, rốt cục nói: “Được rồi, anh tạm thời có thể ở đây ngủ tạm một buổi tối, nhưng phải đảm bảo sáng mai nhất định sẽ rời đi nha!”

“Nhất định!”

“Còn nữa, không được tự tiện làm lộn xộn đồ đạc của tôi.”

“Ok.”

“Tôi chỉ có một phòng ngủ thôi, cho nên anh phải ngủ trên ghế salon ngoài phòng khách.”

“... Được.”

Đôi mắt gian xảo của hần dời mắt về phía phòng ngủ — chỉ có một phòng đúng không? Được thôi, không thành vấn đề, tối nay rèn luyện chịu đựng một lần cũng tốt, dù sao thì bây giờ hần cũng không thể ra ngoài được nữa rồi.

Lạc Du đứng lên duỗi lưng một cái: “Được rồi, tôi còn có việc phải làm, anh ngủ sớm đi.” Nói xong, cô tiến về phía phòng ngủ.

Từ Hoãn ở phía sau đột nhiên gọi lớn: “Bánh bao hấp!”

Lạc Du lập tức không đầu lại, chỉ lên tiếng hỏi: “Cái gì?”

Từ Hoãn nhẹ nhàng nhếch miệng: “Đáng người thật không tồi, hoàn toàn không nhìn thấy bộ dạng bánh bao hấp nữa.”

Vừa rồi khi cô đứng dậy đuổi lưng hần đã thấy hết, mặc dù cô vẫn thấp bé như trước đây, nhưng trên người đã có lồi có lõm, chỗ nào nên đầy đặn đều đầy đặn, chỗ nào nên gầy đều đã gầy.

“Rằm —”

Bởi vì một câu này của Từ Hoãn, khiến cho Lạc Du lập tức đung cái rằm trúng cửa phòng ngủ, cô đau khổ che mũi đẩy cửa phòng ra, sau đó mới quay đầu hét toáng lên với tên hồ ly đang cười gian xảo ngồi đằng kia: “Thối hồ ly! Ngủ đi!”

Sau đó cô hung hăng đóng sầm cửa lại một cái.

Từ Hoãn không nói gì, chỉ cười cười.

Hần nằm lên ghế salon, ngược nhìn trần nhà cao cao phía trên, trong đầu không khỏi nghĩ đến tiểu nha đầu bánh bao hấp.

Hần bắt đầu dĩ cười khổ, xem ra tối nay lại phải đếm cừu rồi.

Những tia nắng rực rỡ dịu dàng xuyên qua lớp kính trên cửa sổ chiếu sáng cả căn phòng.

Nam nhân đang nằm trên giường vì cảm nhận được ánh sáng mặt trời mà mở mắt.

Trì Thủy Mặc vốn định đưa tay ra chặn ánh mặt trời, nhưng lại đột nhiên cảm thấy tay mình không sao nhúc nhích được.

Không chỉ có thế, hình như người nằm bên cạnh cũng đã biến đi đâu mất.

Thầm than mình ngủ quá sâu, anh lập tức ép bản thân tỉnh táo trở lại. Tầm mắt chuyển động một lúc liền phát hiện hai bàn tay đã bị trói ở đầu giường. Mà cô gái đáng lẽ ra phải đang ngoan ngoãn nằm trong ngực anh mà ngủ thì bây giờ lại đang ngồi trên mép giường mỉm cười nhìn anh.

Anh nhướn mày nhìn cô.

“Tỉnh rồi?” Tô Diêu cười đứng dậy. Trên người cô là chiếc áo sơ mi trắng mà hôm qua anh cởi để ngoài phòng khách, thân hình nhỏ nhắn cứ như chìm ngấm trong chiếc áo rộng thùng thình. Tuy nhiên cũng chính vì lí do đó mà chiếc xương quai xanh quyến rũ cùng đôi chân dài trắng nõn của cô như ẩn như hiện, không khác gì cảnh xuân khoe sắc.

“Nữ nhân”

“Làm sao?”

Anh cười cười “Tỉnh lại liền được thấy cảnh tượng như thế này, anh có thể nghĩ rằng em đang câu dẫn anh hay không?”

Tô Diêu đáp lại vô cùng sáng khoái “Dĩ nhiên có thể, bởi vì chính xác em đang câu dẫn anh.”

Trì Thủy Mặc hí híp mắt.

Tô Diêu đưa tay lướt qua bộ ngực vạm vỡ săn chắc của anh “Anh còn nhớ hôm qua anh dùng cách nào để bắt ép em trả lời anh hay không?”

Đại Thần cuối cùng cũng hiểu, tiểu nữ nhân này là đang tính cách trả thù.

Cho nên anh liền bật cười: “Vậy hóa ra em đã chuẩn bị sẵn để đối phó anh?”

Bàn tay cô khẽ trượt xuống phía dưới, khiến cho dục hỏa trong người anh như bùng cháy dữ dội, chốc lát sau cô nở một nụ cười vô cùng tà mị: “Muốn em nói cho anh biết không?”

Cảm nhận được lòng bàn tay mềm mại lạnh lạnh của cô đang sờ mó khắp người mình, hô hấp của anh dần dần trở nên khó khăn, cố gắng cắn chặt răng nói: “Nữ nhân, đừng đùa nữa.”

Tô Diêu nhướn mày: “Được rồi, nhưng phải dùng một câu để đổi, thế nào?”

“Câu gì?”

Tô Diêu nhìn thẳng vào mắt anh: “Nói, anh yêu em.”

Anh cũng lập tức chăm chú nhìn cô.

Chốc lát sau anh bật cười: “Tại sao lại không phải là ‘anh nhớ em’? Yêu tinh, em đùa còn hơn cả anh nha.”

Tô Diêu nói: “Em không đùa.”

Ngừng một lúc, cô nói tiếp: “Hình như em chưa từng nói qua cho anh biết, rằng em yêu anh?”

Trì Thủy Mặc nhìn bàn tay nhỏ nhắn không còn qơ loạn trên người anh nữa, sau đó ngược lên nhìn ánh mắt tà mị của cô.

“Có người từng nói qua cho anh chưa, nếu trêu chọc yêu nữ, nhất là trêu vào tình yêu của cô, sẽ phải dùng chính trái tim của mình để đổi?”

Anh đột nhiên bật cười: “Ngu ngốc.”

Tô Diêu cau mày.

“Nếu không đổi cho em rồi, anh làm sao có thể hằng ngày đều chơi game cùng em, đuổi theo em đến tận Lệ Giang, thậm chí còn không do dự mà mặt dày nhân lúc em gặp khó khăn ăn sạch em? Tiểu ngu ngốc.”

Tô Diêu lập tức đỏ bừng mặt: “Cái đó không tính, bây giờ em chỉ cần một câu thôi mà anh cũng không cho sao?”

Anh nhướn mày, vô cùng hứng thú hỏi: “Nếu anh cho thì anh được lợi gì?”

Tô Diêu cắn cắn môi, bất giác nhớ tới đêm qua, khiến cho khuôn mặt trắng nõn của cô đỏ lên một mảnh.

Được rồi, cô quyết định cho dục hỏa thiêu chết anh luôn đi! Nở một nụ cười gian trá, cô từ từ bò lên, đặt mông ngồi trên người anh, phóng ánh mắt kiêu mỹ quyến rũ của mình nhìn thẳng vào anh.

Xem anh có chịu nổi không!

Tô Diêu lập tức liền cảm nhận được, anh dường như đã không thể bình tĩnh được nữa.

Cô hết sức hài lòng vì bản thân có thể làm cho anh mất hết tỉnh táo, gian trá cười nói: “Thế nào? Nói hay không nói?”

Tuy cô sau đó liền được nhìn thấy vẻ mặt đỏ bừng của Đại Thần, nhưng là vẫn kiên quyết không nhượng bộ.

Cho nên là....tiếp tục đưa tay sờ loạn.

Trên trán Trì Thủy Mặc đã lấm tấm mồ hôi, yêu tinh chết tiệt này!

Anh nhìn vẻ mặt kiên trì không đổi của cô, cuối cùng cũng phải thở dài: “Đồ ngốc, anh yêu em.”

Bàn tay nhỏ nhắn của cô trong thoáng chốc liền dừng lại, cứ như vậy nhìn chăm chăm vào mắt anh.

Hai người nhìn nhau.

Ngoài cửa sổ, ánh sáng chói lòa ảm áp xuyên qua phủ lên hai người một nằm một ngồi trên giường.

Mặc dù nhìn qua có cảm giác giống như là cảnh xuân vô tận, nhưng thực ra bản chất lại vô cùng trong sáng thuần khiết.

Bởi vì hai người đơn thuần chỉ đang mỉm cười nhìn nhau, hai linh hồn như hoàn toàn hòa quyện vào nhau.

Chốc lát sau, Trì Thủy Mặc nhướn mày: “Xin hỏi nương tử, bây giờ có thể di chuyển cặp mông quyến rũ kia, làm thỏa mãn vi phu được không?”

Tô Diêu cũng nhướn mày, nói một câu khiến cho Đại Thần nghiêng răng nghiêng lợi: “Sớm nói ra có phải tốt hơn không, làm hại bốn phu nhân hy sinh nhan sắc vô ích.”

Anh tức giận trừng mắt nhìn cô.

“Ngoan đi, chờ em làm cơm xong sẽ dứt cho anh ăn!” Dứt lời cô cười lớn nhảy xuống giường.

Cho dù là tất cả đều đang nằm trong tầm kiểm soát của cô, cho dù là ánh mặt trời ngoài kia vẫn đang chiếu sáng rực rỡ —

Nhưng mà, lần này cô quả thực đánh giá Đại Thần quá thấp rồi...

Đang định mở cửa đi ra khỏi phòng, cô liền bị một đôi tay dài mạnh mẽ vòng qua hông kéo trở lại.

Cô kinh hãi quay lại, liền nhìn thấy đôi mắt rực lửa của Đại Thần: “Anh...anh là sao cởi được dây?”

Anh mấp máy khóe môi: “Nương tử quá khinh thường vi phu rồi.”

Vừa nói anh vừa nâng cầm cô lên, hơi thở ấm áp đầy nam tính của anh bao phủ khắp gương mặt cô: “Vốn là định cho nương tử thích thú chơi trò gian xảo một chút, cho nên vi phu mới liều mình chiều theo nương tử. Nhưng mà bây giờ xem ra, nương tử đúng là không thích hợp làm người chủ động rồi, chỉ có điều hoàn hảo là vi phu thích hợp hơn.”

Anh dứt lời, không cho cô có cơ hội phản ứng liền trực tiếp hôn lên đôi môi kiều diễm ướt át của cô, hung hăng công thành đoạt đất.

Hai bàn tay to không yên vị tách đôi chân thon dài kia ra, hạ thân anh như có lửa, lập tức không do dự mà đi sâu vào trong cơ thể cô, sau đó ôm cô trở về giường.

Đại Thần nhìn Tô Diêu đang nằm phía dưới thở không ra hơi: “Dám khơi lửa, phải có trách nhiệm dập lửa! Làm người phải có trách nhiệm có biết không? Nương tử cứng ơ ~”

“Ô ô em sai rồi...Tha cho em lần này có được không?”

“Được.”

Tô Diêu chưa kịp mừng thầm, Đại Thần đã “hạ chỉ” một câu, khiến cho cô tức đến nổi chỉ muốn lập tức nhảy vào mà cắn chết anh.

“Vi phu còn ba ngày nghỉ, nếu nương tử hầu hạ tốt thì lần này anh sẽ tha cho em, thế nào?”

“...Mẹ kiếp! Buông thất lưng lão nương ra! Uy!”

Không muốn miệng nhỏ của cô tiếp tục lải nhải nữa, Đại Thần rất nhanh đưa ra quyết định —

Thời khắc này, chính là thời khắc tốt nhất để “hành hạ” cô. Quyết định xong, lại cúi xuống hôn tiếp.

Cho dù là trời đã không còn sớm nữa, nhưng là Tô Diêu vẫn lần đầu tiên có kinh nghiệm cùng Đại Thần ‘vận động luyện công buổi sáng’.

Hơn nữa, hơn nữa....là kéo dài hơn một ngày.

Tô Diêu quả thực khóc không ra nước mắt.

Sớm biết thế này cô đã không lấy nhan sắc ra ép buộc anh.

Cái gì gọi là tự tìm đường chết, cái gì gọi là tự chui đầu vào rọ, cái gì gọi là cầm đá lên tự đập vào chân —

Tô Diêu chỉ trong vòng một ngày đều đã hoàn toàn được lĩnh giáo!

Lần thứ n:

“Đại Thần, bỏ qua cho bốn phu nhân có được không?”

“Nương tử mệt rồi?”

Cô ra sức gật đầu “Đúng vậy đúng vậy.”

Anh để lộ ra một điệu bộ suy tư “Thật sao...Đó chính là biểu hiện của việc thiếu rèn luyện a, vi phu lần này giúp nương tử tập luyện thật tốt.”

“55555555.....” (~~> Có nghĩa là “gào khóc”)

Lần thứ n+1:

“Đại Thần, anh nhìn xem trời tối lắm rồi, chúng ta nghỉ ngơi một chút có được hay không?”

“A, không ngờ đã muộn như vậy rồi.”

“Đúng vậy a, em chết đói đến nơi rồi, chúng ta trước tiên ăn cái gì đó có được không?” Cô hết sức đáng thương khịt khịt chiếc mũi nhỏ.

“Cũng tốt, vì phu cũng đói bụng.”

Cô im lặng nhìn trần nhà, có thể không đói được sao, dù gì cũng “vận động” hơn một ngày rồi a!

Cô chưa kịp phóng tầm mắt trở lại đã bị một tuấn nhan ngăn trở.

“Làm cái gì?” Dự cảm vô cùng xấu a!

“Anh hưởng ứng lời nương tử, đói bụng cho nên đi ăn một chút.”

“...Vậy sao anh còn không mặc quần áo đi? Uy? Tay anh đang sờ vào chỗ nào đó?”

“Vi phu đang thưởng thức mỹ vị a.”

“...Trì Thủy Mặc! Đồ vô lại này! Anh...anh...lưu manh! Đồ sắc lang! Anh....ngô...”

Cái miệng nhỏ đang lải nhải của cô lập tức bị bịt lại.

Phía dưới hạ thân cũng bị anh chặt chẽ ngăn cản không còn một kẽ hở.

Cô lại tiếp tục bị giày xéo.

Thì ra Đại Thần không chỉ chơi game lợi hại, làm việc lợi hại, mà ngay đến cả công phu trên giường cũng lợi hại vô cùng.

Các loại tư thế XXOO cứ một lát lại đổi một lần.

Rốt cục cô cũng phải thừa nhận, Đại Thần yêu cầu vô độ, vòng eo bị anh ghì chặt nhanh chóng bủn rủn không còn chút sức lực.

“Nữ nhân, mau nói yêu anh.”

“A...em, em yêu anh...A!”

Lần thứ n, Tô Diêu rốt cục không chịu nổi mà thiếp đi.

Đại Thần khẽ cắn vai cô, nhỏ giọng nói ra lòng mình: “Nữ nhân, anh yêu em...”

Sau đó anh khẽ thả lỏng, vuốt ve mái tóc dài ẩm ướt của cô, không khỏi than thở, anh thật sự đã khiến cô mệt chết rồi.

Anh nhẹ nhàng hôn lên trán cô một cái, sau đó...hài lòng đi vào giấc ngủ.

[~~> A.T: trời ơi trời ơi!!!!!! Đời ta còn gì là chong xáng nữa đây!!!!!! TT_____TT

Đại Thần à, anh có thấy anh quá lưu manh vô sỉ rồi không?????]

42. Chương 42

Sáng sớm lúc Trì Thủy Mặc cùng Tô Diêu đang triển miên không ngừng, Từ Hoàn mang một cái mắt quầng thâm, nhìn phòng làm việc Tô Diêu trống trơn trong lòng bất bình.

Ngay cả nghỉ cũng không xin —— cô nàng này càng ngày càng khoa trương.

Nàng như vậy cũng tốt, ở nhà cùng Đại Thần ngất ngây, mình thì sao? Cả đêm đêm cừu, đến rạng sáng mới mơ hồ ngủ được một chút. Mộng vừa bắt đầu, đã bị một người đạp xuống ghế sa lon.

Ngẩng đầu, Lạc Du đã sớm trang điểm trang xong, đi đôi giày cao gót 8 centimet đứng trước mắt mình, dùng tay chỉ vào túi: “Tôi phải đi làm, anh cũng nhanh đi đi.”

Sau đó vừa đi ra ngoài vừa lúi húi ý thức còn đang mông lung, thông minh chưa kịp trở về ra cửa. Khóa kỹ cửa phòng, liếc Từ Hoãn bên cạnh đầu tóc xộc xệch, nhíu mày nói: “Gặp lại sau.”

Bước nhanh xuống lầu. Đợi Từ Hoãn khôi phục đuổi theo, đã không còn thấy bóng dáng tiểu nữ nhân kia.

Từ Hoãn ngẩng đầu nhìn lên sân thượng nhà trọ của Lạc Du——áo khoác của hắn vẫn ở đấy. Cho nên cười khổ vội vàng chui vào xe của mình. Đi ô-tô về nhà nhà tắm thay quần áo, đi tới tòa soạn.

Than thở, hắn là một tổng biên tập, còn không tốt số bằng thủ hạ Tô Diêu.

Lại nói đến điểm phức —— cũng không so sánh được với tên Trì Thủy Mặc kia.

Từ Hoãn nhất thời cảm thấy cuộc sống của mình quả thực bị hai người này chèn ép không còn chút ánh sáng.

Không thể làm gì khác hơn là đem bản thảo ra xem, tiếp tục bôn ba vì ẩm no.

Nhưng ngày thứ hai lại một lần nữa thấy chỗ ngồi Tô Diêu trống trơn, Từ Hoãn cũng phát điên —— liên tục hai ngày không xin phép —— ít nhất cũng phải làm xong công việc, làm cho hắn hai ngày nay mệt muốn chết

Cho nên cầm lấy điện thoại ẩn số của Tô Diêu.

Sau một đoạn nhạc dương cầm, là một giọng nam vô cùng quen thuộc: “Sao?”

Từ Hoãn ngần người, kêu lên: “Ta khát, người vẫn còn ở đó?”

Trì Thủy Mặc nói: “Ta tại sao không được ở đây?”

Từ Hoãn nói: “Ta xin người, triển miên cũng hai ngày nay rồi các người chưa thấy đủ sao? Xin hỏi lão tiên sinh có thể trả lại nhân viên cho ta được không vậy?”

Trì Thủy Mặc cười nói: “Nhân viên của người cũng là bà xã của ta, dường như ——quyền sở hữu của ta so sánh với người hợp lý hơn.”

Từ Hoãn không phục nói: “Không kết hôn sao được tính là bà xã?”

“Ít nói nhảm, chừng một tuần lễ nữa thiết kế mới nhất của công ty sẽ được phát hành. Nếu người cần, có thể, đổi lấy một tuần nghỉ lễ cho vợ ta.”

Từ Hoãn liếc mắt, buồn bực nói: “Gian thương!”

Trì Thủy Mặc cười nói: “Nói hay.”

Từ Hoãn suy nghĩ một chút, cũng cười nói: “Lúc trước người qua ta muốn Tô Tô liên lạc qua netbook——không phải là muốn hỏi thăm bà xã người viết cái gì đơn giản như vậy sao?”

Trì Thủy Mặc không đáp hỏi ngược lại: “Lạc Du mấy năm nay ở nước ngoài phát triển không tệ, người cảm thấy ta thu nhận về công ty ta có phải rất có lợi hay không?”

Từ Hoãn sững sờ, cả giận nói: “Người cái tên gian thương vô lương! Lại dám ra tay với bánh bao hấp?”

Trì Thủy Mặc cười to: “Kỳ nghỉ của bà xã ta mới có một tuần lễ thôi, cũng không dài, công việc của nàng tòa soạn của người không có ai tiếp nhận được sao, còn nữa, đem những gì người biết giữ cho kín, nếu không, bánh bao hấp của người...”

Từ Hoãn cắn răng nói: “Bánh bao hấp chỉ có ta mới được gọi, người thử gọi một lần nữa xem.”

Trì Thủy Mặc cười nhẹ: “Giao dịch này đã định rồi. Một tuần lễ này không được quấy rầy vợ chồng chúng ta. Cúp máy đây.”

Từ Hoãn nghe âm thanh tút tút đầu kia: “Mẹ kiếp , nói cúp là cúp.”

Bên kia, Trì Thủy Mặc trực tiếp tắt luôn điện thoại.

Quay đầu lại, bảo bối của hắn vì mệt nhọc mà đang ngủ say, hắn không muốn bắt luận kẻ nào tới quấy rầy nàng mộng đẹp.

Đứng dậy ấn lên môi Tô Diêu một nụ hôn nhẹ, Trì Thủy Mặc đi ra khỏi phòng ngủ.

Lúc Tô Diêu tỉnh lại, mới phát hiện không phải phòng ngủ của mình.

Phòng ngủ này lớn gấp đôi phòng nàng, nội thất theo phong cách Châu u đơn giản, hai màu trắng và xanh lam đơn giản. Vừa nhìn qua là biết đây là phòng ở của đàn ông.

Tô Diêu chớp mắt mấy cái, không rõ xảy ra chuyện gì.

Cửa phòng bị đẩy ra, nam nhân đem mình hành hạ bấy giờ cả người còn đau nhức, mệt rũ rời đang bưng một chén cháo đi tới, nhìn thấy Tô Diêu ngồi ở trên giường, mỉm cười: “Tỉnh rồi?”

Tô Diêu mặt ửng đỏ gật đầu, sau đó hỏi: “Nơi này là?”

“Nhà anh.” Vừa nói ngồi xuống bên cạnh Tô Diêu.

Tô Diêu cau mày: “Sao em lại ở nhà anh?” Nàng hoàn toàn không có ấn tượng.

Trì Thủy Mặc đặt bát cháo trên tủ đầu giường, ôm Tô Diêu ngồi lên trên đùi, mới bưng bát cháo lên, thuận tiện lấy tay xoa xoa mũi Tô Diêu: “Em nha, ngủ say như vậy, làm sao có thể nhớ được.”

Tô Diêu cố gắng nhớ lại. Hình như đang ngủ cũng cảm thấy có cái gì đó xốc lên, còn mơ thấy mình bị người ta ôm... Thì ra là hắn thừa dịp mình ngủ thiếp đi đưa mình tới đây —— nghĩ đến mình lại ngủ say đến chết đi như vậy, Tô Diêu đỏ mặt, sau đó trợn mắt nhìn Trì Thủy Mặc một cái —— cũng là hắn làm hại.

Trì Thủy Mặc phát hiện ánh mắt của nàng, cười cười, dùng cái muỗng múc cháo đưa lên miệng Tô Diêu: “Ăn cái này trước đi.”

Ngửi thấy mùi cháo thơm, Tô Diêu mới cảm thấy bụng sôi lên, cho nên vừa nuốt cháo vừa hỏi: “Em ngủ bao lâu rồi?”

“Một ngày.”

Tô Diêu suy nghĩ một chút, từ từ trợn to đôi mắt đẹp: “Một ngày?”

“Nói chính xác là... một ngày rưỡi đêm.” – Nụ cười giảo hoạt mà sâu sắc.

Tô Diêu rên rỉ —— nói như vậy nàng đã ba ngày không đi làm? !

Giận dữ nói: “Từ Hoãn nhất định điên rồi.”

Công khai trốn việc, coi rẽ vương pháp công ty.

Trì Thủy Mặc múc một thìa cháo đưa cho nàng: “Anh xin phép cho em nghỉ phép một tuần.”

Tô Diêu mặt nghi ngờ: “Quý hút máu kia sẽ đồng ý?”

Trì Thủy Mặc cười nói: “Cũng không phải hắn.”

Tô Diêu nhún nhún vai, vừa vặn, đã có ngày nghỉ, kẻ ngu mới không hưởng thụ.

“Đúng rồi, tại sao đưa em đến nhà anh?”

Trì Thủy Mặc giúp Tô Diêu vén tóc, mắt nhìn chăm chăm: “Nữ nhân, từ hôm nay trở đi, sống với anh đi.”

Tô Diêu sợ run lên, quay nhìn hắn.

Trong cặp mắt kia sự kiên trì so với lần trước hắn nói lên yêu cầu này nồng đậm hơn —— kiên trì không cho Tô Diêu cự tuyệt.

Cho nên Tô Diêu cười cười: “Anh nuôi em?”

Trì Thủy Mặc cũng cười nói: “Có gì không thể?”

Tô Diêu cướp lấy bát cháo, trực tiếp uống đầy bụng, sau đó nheo mắt lại thỏa mãn tựa vào vai Trì Thủy Mặc: “Vậy anh phải nhớ kỹ, em nổi tiếng rất lười, sẽ không làm việc nhà giúp anh đây.”

“Có người giúp việc theo giờ đến dọn dẹp.”

“Vậy... sẽ không nấu cơm?”

“Anh sẽ làm.”

“... Sẽ không giặt quần áo?”

“Có máy giặt quần áo.”(ôi anh chiều vợ quá....ta muốn...ta thích...)

Tô Diêu nhìn vào cặp mắt kia: ” Nữ nhân cái gì cũng không biết, anh để ở nhà... làm thú cưng sao?”

Trì Thủy Mặc cười cười, cầm cái bát không từ trong tay nâng để qua một bên, sau đó kéo nàng lại gần sát mình: “Ai nói cái gì cũng không biết? Em không phải sẽ ở cạnh anh sao?”

Tô Diêu nhất thời cảm thấy ánh mắt có chút ấm áp. Cho nên cười cười: “Vậy cũng tốt, trăm chuẩn tấu . Từ hôm nay trở đi, trăm di giá đến điện này.”

Trì Thủy Mặc bật cười nói: “Vậy anh có nên tạ chủ long ân?”

Tô Diêu nhú mày, vẻ mặt lớn lối: “Ái khanh không cần đa lễ, hãy bình thân.”

Nói xong ở Trì Thủy Mặc cười ra tiếng, ôm chặt lấy người trong lòng.

Trì Thủy Mặc nhẹ vỗ về phía sau lưng, đột nhiên lại mở miệng nói: “Nương tử còn có thể làm một việc nữa.”

Tô Diêu hỏi: “Cái gì?”

Trì Thủy Mặc cười thâm thúy kéo tay Tô Diêu, trượt đến dưới bụng mình, tiến tới bên tai nàng thấp giọng nói: “Ta nghĩ, nương tử tuyệt đối có thể bảo đảm ‘hạnh phúc’ cho vi phu.”

Tô Diêu mặt biến thành màu hồng, rút tay về, con ngươi dịu dàng trừng mắt nhìn hắn: “Anh là đồ sắc lang!”

Trì Thủy Mặc sửa lại: “Nghề nghiệp của vi phu chính là sắc lang. Về điểm này, anh còn rất kiêu ngạo.” Vừa nói cắn đôi môi đỏ mọng của Tô Diêu.

Tô Diêu sợ sự kiện lần trước lúc miệt mài quá độ tái diễn, vì sức khỏe của bản thân, lập tức giãy dụa đứng dậy: “Này, máy tính của em.”

“Cái gì?”

“Máy tính của em anh có mang đến không? Không thể lên mạng chơi game là muốn em chết đó !”

Trì Thủy Mặc đối với cách dùng từ khoa trương của nàng lắc đầu cười cười, sau đó ôm Tô Diêu đứng dậy hướng thư phòng đi tới.

Rộng rãi trên bàn sách chính tề bày đặt hai máy tính, nhìn ra được một bàn mới tinh. Ngay cả trên màn ảnh u tăng bao trang còn chưa kịp hóa giải.

Tô Diêu cau mày: “Không phải là anh mới mua đó chứ? Chi bằng mang máy của em đến đây, thế này quá lãng phí.”

Trì Thủy Mặc đặt nàng lên ghế da, cười nói: “Máy của em anh nhìn qua rồi, có quá nhiều vấn đề, nên sớm bỏ đi thôi. Máy này của anh còn tốt lắm, yên tâm dùng đi.”

Vừa nói vừa giúp Tô Diêu mở máy.

Nhìn trên giao diện có biểu tượng Thiên Long, Tô Diêu hưng phấn nói: “Ngay cả trò chơi cũng download xong rồi?”

Trì Thủy Mặc cười cười: “Muốn lên đó chơi không?”

“Được ” Tô Diêu ấn vào biểu tượng, “Cũng mấy ngày không có lên rồi.”

Hai người cùng nhau truy cập vào trò chơi.

Vẫn là cảnh tượng Mai Lĩnh.

Tô Diêu mở túi đồ Yêu Nữ, cùng Đại Thần thay bộ tiên lữ tình duyên màu trắng.

Lẳng lẳng đứng trong nước nhìn nhau.

Trên thực tế chỉ cách một cánh tay, nhưng Tô Diêu nhìn màn ảnh, vẫn cảm giác được trong lòng kích động.

Hai người cười tử diện trở về thành.

Mới xuống ngựa, Yêu Nữ đã nhìn thấy rất nhiều tin tức trên kênh Bang.

Nguyệt Nguyệt bị cướp thương nhân .

Yêu Nữ mở Vụ Ảnh Truy Tung tìm vị trí Nguyệt Nguyệt, phát hiện tiểu đồ đệ đang ở cửa từ Đôn Hoàng đến Lạc Dương, lập tức chạy tới cửa Đôn Hoàng —— đồ đệ của nàng lẽ nào nàng còn không biết? Cái tính tình kia, một chút chiến đấu cũng không có, huống chi lúc chạy thương nhân.

“Đánh chó cũng phải ngó qua mặt chủ, dám khi dễ đồ đệ của ta?”

Để lại Hách Liên Thu Thủy một đầu hắc tuyến đưa mắt nhìn Yêu Nữ rời đi.

Ra khỏi cửa truyền tống Lạc Dương, Yêu Nữ liền bị công kích. Quay sang nhìn, chỉ thấy PK 2 đấu 2.

Nhưng thật ra là 2 đấu 2 cũng không chính xác —— củi mục đồ đệ của nàng chỉ có thể đứng tại chỗ hồi máu cho mình, lực công kích không đáng kể. Đối phương là Nga Mi nhưng rõ ràng mạnh hơn nàng rất nhiều.

Yêu Nữ không thèm để ý đến mấy lực công kích sát thương nhỏ trên người, chẳng qua là cau mày nhìn thân ảnh màu xanh biếc đang che ở trước Nguyệt Nguyệt: “Tiểu Thảo?”

Tiểu Thảo quay đầu lại nhìn thấy Yêu Nữ, sau đó hướng về phía Nguyệt Nguyệt kêu lên: “Có ta ở đây, bảo đảm người sẽ không sao.”

Lời còn chưa dứt liền xông qua, kéo Nguyệt Nguyệt chạy trở về thành Lạc Dương, trước khi thân ảnh biến, đi qua bên cạnh Yêu Nữ Tiểu Thảo vẫn không quên dặn dò: “Hai kẻ này giao cho người. Xử lý cho tốt.”

Yêu Nữ hắc tuyến.

Xông lên đem hai kẻ giết đồ đệ đến gặp Bà Bà, sau đó xoay người trở về thành Lạc Dương, ra khỏi cửa truyền tống đã nhìn thấy trên đỉnh đầu Tiểu Thảo một hàng chữ còn chưa kịp biến mất:

“Nhìn xem, không sao chứ?”

Yêu Nữ mặt đen lên nói: “Nếu như ta không đến thì sao? Cũng không có chuyện gì sao?”

Tiểu Thảo thần nhiên nói: “Người không đến, lấy lực chân của ta, bỏ chạy cũng không thành vấn đề.”

Yêu Nữ mắt tròn trắng, chuyển hướng đến đồ đệ đang dùng Thanh Tâm PhổThiện chú sở trường phục huyết cho Tiểu Thảo: “Nguyệt Nguyệt, chuyện gì xảy ra?”

Nguyệt Nguyệt lắc đầu: “Em cũng không biết, chính là lúc Tiểu Thảo mang em chạy thương nhân bọn họ liền xông lại ... Sau đó, em còn chưa kịp phản ứng gì thì đã chết...”

“Tiểu Thảo dẫn em đi?”

Sự phụ khẩu khí có cái gì không đúng, nhắm trúng khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ của Nguyệt Nguyệt dời tầm mắt đi chỗ khác.

Yêu Nữ vừa nhìn về phía Tiểu Thảo, vẻ mặt tự tiểu phi tiểu.

Tiểu Thảo với ai cũng vậy. Ưỡn ngực nói thẳng: “Mang bà xã chạy thương nhân, có cái gì không đúng?”

43. Chương 43 Phiên Ngoại 1

Nguyệt Nguyệt

Chơi game online là chuyện rất ngoài ý muốn.

Người đã học qua đại học đều biết đại học rất thoải mái — trừ phi người muốn làm một sinh viên hàng đầu được cấp học bổng hàng năm mới cần tiêu tốn thời gian ở thư viện.

Mà đối với ta một người không ồm chí lớn, không cầu công lao mà nói, tham công tiếc việc đối với ta mà nói là quá xa xôi.

Ta thích nghe MP3 hơn, thích ngâm kẹo que, đến phòng trọ mượn một quyển tiểu thuyết, tìm một góc yên lặng ở túc xá hoặc là trong sân trường từ từ xem. Có thời gian liền lôi kéo bạn cùng phòng đi dạo một chút, mua đồ trang sức, mua quần áo. Thỉnh thoảng lên mạng——

Ngoài thời gian đi học, cuộc sống đại học của ta chính là lười nhác như vậy. Bạn cùng phòng ta cũng như vậy.

Nếu không phải các nàng sau có tình yêu, có game online.

Không biết bắt đầu từ lúc nào, tỷ muội trong túc xá cũng mê trò game nhảy nhót, mỗi ngày sau giờ học chuyện đầu tiên không phải là đến nhà ăn lấy món ăn mình thích nhất, ngược lại là chạy trở về túc xá, sau đó lại bắt đầu —— dùng lời của sư phụ Yêu Nữ chính là —— trên - dưới - trái - phải - space bar! ! ! - - (BL: à game audition)

Một nhóm người không chỉ chơi riêng còn muốn lôi kéo ta. Bắt đầu dĩ năng lực của não cùng tay chân phối hợp thật sự không mạnh, sau hai ngày chơi phát hiện thoái ẩn giang hồ mới là cách làm đúng. Cho nên trong ánh mắt của tỷ muội cùng phòng, ta liền xóa biểu tượng game nhảy.

Sau khi chơi mấy websites trò chơi nhỏ—— thật ra thì game mà ta thích không phải khiêu vũ cũng không phải là ma thú —— ta chỉ yêu trò chơi lấy văn hóa bản quốc làm bối cảnh giang hồ.

Đúng vào lúc này, Thiên Long đập vào tầm mắt của ta. Không vì cái gì khác, đơn giản là nó có một chức năng tự động tìm kiếm, muốn làm nhiệm vụ gì, muốn tìm NPC, mở ra tìm kiếm bên phải là được. Đối với dân mù đường như ta thật quá thích hợp!

Cho nên, không cần đi tìm nữa —— vừa vào Thiên Long sâu tựa như biển!

Trong trò chơi môn phái đông đảo, ước chừng có chín môn phái! Hơn nữa thuộc ngoại công môn phái, nội công có Tiêu Dao, Nga Mi, Võ Đang, Tinh Túc, ngoại công có Thiên Sơn, Minh Giáo, Cái Bang, Thiếu Lâm —— còn có một phái thiên về cả nội và ngoại, Thiên Long.

Ta cắn ngón tay do dự lại do dự —— thật ra thì ta cũng không coi trọng tứ đại môn phái nội công ngoại công, chỉ coi trọng môn phái kiêm cả nội và ngoại kia, lệ thuộc hoàng tộc Đại Lý Thiên Long Tự!

Trong đầu thỉnh thoảng xuất hiện vẻ mặt chuyên chú của Lâm Chí Dĩnh lấy Ngự Khí (hình ảnh lấy khí đã thương người—— đẹp trai a!)

Nhưng khi ta chạy đến Thiên Long tự, lúc ẩn chuột để báỉ sư, mấy chị em trong ký túc xá đứng sau lưng ta lên tiếng nói: “Ồi chào! Một nữ nhân lại chạy đến chỗ mấy hòa thượng là làm sao đây? Không phải là quấy rầy người ta thanh tịnh sao? Đổi đổi đổi!”

Ta nhất thời quỳnh : “Cái gì mà hòa thượng, là Đại Lý Đoàn gia Thiên Long Tự!”

Nàng chỉ ngón tay vào NPC trên máy vi tính: “Hòa thượng, hòa thượng, hòa thượng... Tất cả đều là hòa thượng!”

- -

Ta hoàn toàn đánh mất tiếng nói.

Người khác nói xen vào: “Làm sao không chọn Nga Mi? Con gái luyện Nga Mi tương đối đẹp. Ta nghe mấy người chơi qua Thiên Long người ta nói Nga Mi rất nổi tiếng, ai cũng muốn tổ đội cùng. Đường như cũng rất lợi hại —— chủ yếu nhất, gamer nam đều muốn kết hôn với một Nga Mi.”

Sau đó không đợi ta lên tiếng, hai nàng đoạt lấy con chuột, đem nhân vật của ta đến núi Nga Mi. Gia nhập Nga Mi môn phái.

Lúc ta thấy được núi Nga Mi phong cảnh như vẽ, cô gái Nga Mi một thân váy phiêu diêu, con khỉ núi Nga Mi, ta phát hiện, so với tiếng chuông buổi sáng của Thiên Long Tự, ta vẫn thích những thứ này hơn.

Cho nên vui vẻ mặc vào thời trang môn phái một thân màu hồng, bắt đầu làm nhiệm vụ mới.

Ta nghĩ tỷ muội thân thiết cùng phòng được cho biết Nga Mi rất lợi hại, Nga Mi rất phong cách, nhưng không có được cho biết —— Nga Mi rất cực khổ ——

Lúc ta hao phí mười phút đánh ngã Boss, không khỏi chết lặng —— Nga Mi lực công kích quá thấp

Cùng phòng khinh thường: “Người một không có cấp bậc, hai không có trang bị, để người đánh BOSS, GM còn lấy thể diện gì đối mặt với hàng vạn hàng nghìn gamer nhân dân tệ áo cơm cha mẹ kia?” (tức là gamer nạp tiền vào chơi game đó)

Ta xấu hổ —— ta chẳng bao giờ nghĩ tới việc hao phí tiền vào game —— có điều bạn cùng phòng không phải không có lý. Cho nên ta bắt đầu theo đuổi phương pháp kiếm tiền nuôi sống mình làm trang bị ở trong trò chơi.

Sau đó một từ nhảy vào mắt của ta —— gamer kỹ năng sống.

Mặc dù ta không phải là hiểu rất rõ về tất cả gamer kỹ năng, nhưng nhìn trên thị trường giá tiền các loại cao cấp vật liệu không khỏi động tâm, cho nên ta quyết định —— khổ luyện cuộc sống kỹ năng.

Lời nói hùng hồn là rất dễ dàng thốt lên, nhưng khi làm lại hoàn toàn không phải là chuyện đơn giản như vậy.

Chính vào lúc này Yêu Nữ xông vào tầm mắt của ta.

Lúc ta nhìn người bên cạnh không ngừng thu hoạch trồng, trong lòng không khỏi buồn bực, tại sao mình lại không làm được. Cũng đã hỏi mấy người, nhưng không do mọi người đang vội vã không nhìn thấy hay là như thế nào, không có một ai đáp lại ta. Đang lúc ấy thì, ta nhìn thấy Yêu Nữ.

Thời trang trong Thiên Long rất đắt, ta không có mua qua, nhưng ta nhìn thấy rất nhiều cô bé mặc, Tiên Lữ Tình Duyên màu trắng, Thanh Phong Nghi Hà màu lam nhạt, Vạn Tử Thiên Hồng màu lửa đỏ, Âm Đàm Điều Linh màu đỏ tím —— thuần khiết dễ thương nữ tính gọi cảm —— chính là chưa từng thấy như thế —— cá tính của cô gái.

Ta ở một bên quan sát rất lâu, nàng cũng chọn hình thức sinh sản sớm, cũng ngồi đợi ở một bên.

Một thân chiến giáp Khô Lâu xám, mặt nạ bạc che nửa khuôn mặt, Toái Tinh Vụ Ảnh Hoàn không rời tay —— ta lần đầu tiên nhìn thấy một nữ tử giả dạng như thế. Len lén nhìn môn phái của nàng —— thích khách Thiên Sơn!

Không biết tại sao, đầu tiên nhìn thấy đã bị nữ thích khách hấp dẫn sâu sắc.

Chẳng qua là trên người nàng khí chất hoang vu tà ác, ta có chút lùi bước —— nhưng nhìn thế nào cũng là đất cần cỗi, vì sinh kế ta vẫn đi tới:

“Cái kia... Tỷ tỷ, xin hỏi, đất này phải làm như thế nào ạ?”

Cho nên, đây lại thành câu nói đầu tiên của ta cùng Yêu Nữ sư phụ.

Bất kể qua bao lâu, ta vẫn may mắn, ngày đó ta có dũng khí bước lên.

Có Yêu Nữ sư phụ, có người kéo ta thăng cấp, trang bị có người cho, còn biết rất nhiều cao thủ tiền bối —— chủ yếu nhất chính là, Yêu Nữ sư phụ mặc dù rất họa thủy, rất vô lương, rất âm hiểm (T_T đây không phải là ta nói, là bạn cùng phòng nghe sự miêu tả của ta sau đó tìm hiểu), nhưng là đối với ta rất tốt.

Chủ yếu nhất chính là, bởi vì quan hệ với Yêu Nữ sư phụ, ta biết Tiểu Thảo. (à à, cái này thú vị à)

Trên thực tế, những ngày mới quen, ta vẫn cho là Tiểu Thảo phải là một trong số đông đảo nam sủng của Yêu Nữ sư phụ (về điểm này muốn nói rõ, Yêu Nữ sư phụ duyên khác phái thật tốt! Chân chính xây được hậu cung ba nghìn mỹ nhân - -

đám bạn cùng phòng của ta hâm mộ chết được), sau lại phát hiện Tiểu Thảo không bị nhét vào hậu cung của Yêu Nữ sư phụ—— cá nhân ta cho là, bởi vì Yêu Nữ sư phụ bị tiền nhiệm sư công cùng sư công dự bị theo dõi chặt chẽ, không có cơ hội hạ thủ.

Giới hạn tiếp xúc của ta và Tiểu Thảo cùng Yêu Nữ sư phụ, Đại Thần Yêu Say Đắm, Hoàn Hoàn tiền bối và Hoàn Mỹ tiền bối là lúc cùng nhau đánh mã tặc kiếm kinh nghiệm, nhìn Tiểu Thảo cùng Yêu Nữ sư phụ hợp tác với nhau, ta còn tưởng rằng Tiểu Thảo thích Yêu Nữ sư phụ —— không có biện pháp, Yêu Nữ sư phụ của ta —— ta chỉ có thể nói, nếu như ta là nam nhân, cũng sẽ thích nàng.

Bất luận là tính tình lười biếng ngày thường, hay là lúc dùng mãnh thiện chiến đơn đả độc đấu, hay là làm cho ta thủy chung không cách nào quên được ở trên chiến trường Bang chiến lần đó chỉ điểm giang sơn.

Cảnh giới của Yêu Nữ sư phụ ta không đạt tới, cho nên Yêu Nữ sư phụ là thần tượng của ta!

Đại khái biểu hiện sùng bái của ta quá mức rõ ràng, rốt cục có một lần đánh xong mã tặc mấy người Yêu Nữ sư phụ đi trước, ta cùng Tiểu Thảo, Tiểu Thảo hỏi ta:

“Người đã thành máy chuyên thêm máu cho sư phụ người rồi .”

Ta cười nói: “Vậy thật là tốt, có thể mỗi ngày phụng bồi sư phụ.”

Tiểu Thảo hỏi: “Người là đồng tính luyện ái?”

Ta hoàn toàn im lặng —— “Người quả nhiên như giống như lời Yêu Nữ sư phụ, suy nghĩ không thể so với người bình thường.”

Tiểu Thảo kháng nghị nói: “Chỉ có thể nói rõ ta là một nhân tài.”

Sau khi cấp bậc lên cao, Yêu Nữ sư phụ để cho ta tự đi “xông xáo giang hồ” —— trừ đi đánh mã tặc, vừa lên cấp 80 đi theo phía sau Yêu Nữ sư phụ cùng Thu Thủy Đại Thần đánh mã tặc cấp 100 lấy kinh nghiệm, các loại phó bản, ta cũng phải tự động thủ.

Trong nhóm người này, chỉ có Tiểu Thảo và ta cấp bậc tương đương, cho nên sau khi thêm bạn tốt, hẳn đi phó bản liền gọi ta —— hơn nữa mỗi lần vào hẳn đều đã tổ đội xong, ta chính là bổ sung chỗ trống cuối cùng, một thầy thuốc Nga Mi.

Kể đến sau khi thấm nhuần câu nói của Yêu Nữ sư phụ “Tiểu Thảo là một người không thể học theo” , nhận thức của ta với Tiểu Thảo —— là một người tốt.

Bởi vì nhiều lần vì cấp bậc hạn chế mà ta không thể cùng Yêu Nữ sư phụ đi đánh ở phó bản, Tiểu Thảo cũng mang theo để ta tự thể nghiệm hơn nữa dạy ta bí quyết phó bản; bởi vì lúc đánh BOSS Tiểu Thảo luôn đứng ở bên cạnh ta, giúp ta công kích để cho ta để ý tốt máu của mình; đồ vật rơi ra, Tiểu Thảo nhặt lên luôn cho ta xem trước, để ta chọn lấy đồ hữu dụng với mình; bởi vì... rất nhiều.

Ngày mới vừa ra ngoài đi sát tinh, Tiểu Thảo kiếm được Vũ Hồn Diên Thọ Đan, giao dịch với ta: “Mới vừa thấy người đem Vũ Hồn bỏ xuống , không còn thọ mệnh sao? Đi tặng thêm đi.”

Ta không khỏi cảm động —— thật ra thì Tiểu Thảo cũng là người tử mĩ.

Cho nên ẩn chọn giao dịch, nhưng nhìn thấy cột vật phẩm giao dịch xuất hiện đồ vốn không nên xuất hiện, một thân Tiên Vũ Ngưng Nguyệt thời trang vĩnh cửu.

Ta nghi ngờ nói: “Đây là?”

Tiểu Thảo rất lâu không nói gì—— đúng lúc ta nghĩ hẳn treo máy đi ra ngoài, hẳn đã mở miệng: “Vốn dĩ là ta định tặng cho huynh đệ tân hôn, nhưng là vợ chồng bọn hắn cãi nhau nên ta không có cách nào để tặng, ta lại không thể mặc, nên cho người.”

Ta rất muốn hỏi hần —— tại sao không thể mặc. Nhưng là Tiểu Thảo một mạch thúc giục ta: “Mau chọn giao dịch, ta còn có tiết học, sắp vào rồi.”

Cho nên ta cứ như vậy mơ mơ hồ hồ có được bộ thời trang đầu tiên từ lúc chơi Thiên Long tới nay.

Cho đến khi Tiểu Thảo biến mất trước mắt ta, tên trong danh sách bạn tốt cũng xám xịt, ta mới lấy lại tinh thần, mở hành trang nhìn bộ trang phục màu hồng, kick chuột phải.

Thất eo, làn váy phát phơ, mũ quan tình xảo...

Trước mắt ta, bộ dáng mỹ lệ trước nay chưa hề có.

Cho nên không khỏi cười tươi, nghĩ đến cái người mới vừa offline.

Mặc dù Yêu Nữ sư phụ thường nói ta là một đứa ngốc đầu óc đơn giản... có điều, như thế không có nghĩa là ta ngu ngốc.

Tất cả biểu hiện của Tiểu Thảo cũng tiết lộ cho ta một thông điệp...

Ta nghĩ, đợi đến lúc “cây cỏ không thể học theo” này online, ta có vấn đề muốn hỏi hần.

Lúc đang suy tư, tin nhắn trong danh sách bạn tốt nháy nháy, Yêu Nữ sư phụ ——

“Nha đầu, đưa cho sư phụ một ít được liệu Long gì gì đó cấp 9 tới đây!”

“Sư phụ, chị muốn nói Long Quỷ Tử sao?”

“Chúc mừng em đã đoán đúng, chị ở cửa Cửu Châu thương hội.”

“Đã rõ ! Lập tức đến ngay!”

44. Chương 43 Phiên Ngoại 2

Tiểu Thảo

Lúc kẻ ngu ngốc kia đầu tiên ngẩng đầu nhìn ta, ta cũng biết nàng không nhớ rõ ta.

Nhìn nàng mặc bộ thời trang Nga Mi lúc lần đầu tiên gặp, hấp tấp theo sát phía sau nữ ma đầu kia, hỏi mấu cho nàng, vì nàng mà luyện tập kỹ năng hái thuốc, vì nàng mà cố gắng thăng cấp, ta không khỏi bất lực và ghen tỵ ——

Yêu tinh ngàn năm kia tốt như vậy sao!

Nếu không phải sư phụ trước khi đi nói cho ta, ta nghĩ là ta không có khả năng tiếp cận nữ ma đầu làm cho người ta hận đến nghiến răng này —— mặc dù sau khi quen biết nàng trượng nghĩa, nàng dũng cảm, nàng có rất nhiều ưu điểm —— nhưng Yêu chính là Yêu —— ưu điểm cũng không ngăn được nàng giảo hoạt vô lương gian trá và khôn khéo.

Tiểu ngốc tử bị bề ngoài tốt bụng của nữ ma đầu này lừa gạt đến bên cạnh chính là một ví dụ sống sờ sờ!

Ta còn nhớ rõ lần đầu tiên thấy nàng là ở Nhĩ Hải làm nhiệm vụ. Khi đó ta có một thân phận khác —— tiểu Thiếu Lâm cấp 20.

Một nick phụ toàn thân trang bị đồ bỏ đi ra dã ngoại khó thoát khỏi cái chết, ta cũng không ngoại lệ.

Lúc ta gục trên mặt đất dùng sắc thái đen trắng nhìn thế giới, bên cạnh một thân ảnh xinh xắn chạy vào tầm mắt của ta, tiểu Nga Mi kia chỉ hơn ta năm cấp cao mà nhìn ta, sau đó nói:

“Đừng sợ, ta cứu người.”

Ta lúc ấy rất muốn hỏi nàng: “Con mắt nào của người nhìn thấy lão tử sợ?”

Có điều nhìn nàng dùng sức lực vận khí muốn hồi sinh cho ta, ta chỉ biết ngậm miệng, dù sao được người cứu so với đi địa phủ cũng bớt nhiều việc lắm.

Sau khi ánh sáng trên người ta biến mất, ta yếu ớt đứng lên, nàng lại bắt đầu dùng kỹ năng thầy thuốc giúp ta hồi huyết. Đang bận rộn, mấy kẻ vừa rồi giết ta lại quay lại — thật ra thì hẳn hai lần đi ngang qua, nhìn ra được hẳn đang luyện tập kỹ năng cuộc sống, đào khoáng hái thuốc, nhưng người tiện tay tới chỗ nào cũng tiện, nhìn thấy hai nick nhỏ — một tên kia vừa bị mình giết lại mới gọi người tới cứu, cho nên một lần nữa vùng đao hướng tới — không đúng, tay hẳn cầm chính là cây quạt.

Cho nên lần này, hai người chúng ta cùng nhau gục xuống.

Ta cho là nàng sẽ phản nộ, hối hận vì mình xen vào việc của người khác, ai biết nàng lại nói với ta: “Ngại quá, lần này không cứu được người.” Hơn nữa còn là giọng nói có ý xin lỗi.

Chưa từng thấy qua như vậy — hình dung như thế nào đây? Tốt đến hư người rồi sao?

Cho nên ta miễn cưỡng trả lời: “Không sao.”

Hai người lại người nào cũng không đứng dậy, cứ như vậy gục trên mặt đất hướng về phía bầu trời bao la trầm mặc.

Một lát sau, nàng hỏi: “Hắn tại sao giết người?”

“Ta biết làm sao được tư tưởng của bọn tiện nhân đó.”

Nàng không nói, chốc lát lại làm cho ta không biết nên khóc hay cười an ủi, ta nói: “Không sao, đi, đi hồi sinh, đừng quá để ý, chỉ là trò chơi thôi!”

Dứt lời nàng đứng dậy đi địa phủ.

Ta thở dài, cũng bỏ đi trình diện Bà Bà. Từ địa phủ ra chuyện đầu tiên là mở danh sách bạn tốt, khóc lóc với người bạn tốt duy nhất —

“Lão Đại! Ta bị người ta giết!”

Chỉ chốc lát sau, một nam nhân cười trên lưng đại bàng như Satan xuất hiện ở trước mắt ta — không thể phủ nhận vô cùng đẹp trai, không phụ danh tiếng Đại Thần, nhưng mà —

“Lão Đại, bộ dạng người như vậy không phải quá giống trai bao sao? !”

Nam nhân trên lưng đại bàng không để ý tới ta, chẳng qua là đơn giản đặt câu hỏi: “Tên.”

Ta cười đưa tên của tiểu tử giết của ta vào khung nói chuyện: “Lão Đại, vì huynh đệ thân ái nhất báo thù a!” Dứt lời gửi ra về mặt khóc lớn.

Hắn nhanh chóng dùng Vụ Ảnh tìm được tọa độ kẻ thù, nhìn ta : “Có cảm tưởng gì?”

Ta nói: “Còn phải nói? Hắn làm sao giết ta, lão tử chơi hắn gấp đôi đi! Lát nữa ta liền đi tạo một nick tiêu dao, đặc biệt đuổi giết hắn!”

Hắn cười nói: “Không tệ.” Sau đó cười Đại Điếu đi báo thù.

Ta bủi môi: Còn không phải là học theo người ?

Cùng nhau ở World of Warcraft lẫn lộn hơn một năm, đối với nam nhân vừa là thầy vừa là huynh đệ này, luôn luôn khâm phục, còn có khinh bỉ mãnh liệt!

Tất nhiên phải khinh bỉ, bởi vì ta sở dĩ hôm nay trở nên “hèn hạ” như thế, cũng là liên quan đến cách hắn dạy dỗ ta.

Ta còn nhớ rõ lần mới gặp gỡ, là một người mới vừa vào World of Warcraft, ngược đãi đối với ta mà nói chuyện thường như cơm bữa. Khi đó ta còn rất thiếu kiên nhẫn, trực tiếp ở bên trong mắng kịch liệt. Sau đó người này bên trong World of Warcraft đã là siêu cấp gamer nói với ta: “Miệng lưỡi có nhanh cũng không dùng được, dùng thực lực đả kích bọn họ mới là hữu hiệu nhất.”

Cho nên ta bắt đầu đi theo sau hắn đi chiến trường đi phó bản, kiến thức về thao tác cùng phương pháp xử sự —— phải nói rằng, người ta không dám đâm sau lưng, chỉ có hắn!

Bởi vì, xảo quyệt của ta so với hắn, quả thực không thể so sánh được.

Ta nhớ rõ nhất một sự kiện lớn, chính là lúc ta đam mê PK ở World of Warcraft, thường bị một người giết, mà khi đó, người mà ta vẫn gọi là “Lão Đại” bận công việc nên không thể tham gia với ta. Cho nên lúc ta giận dữ nói mình bị đột kích, đầu bên kia máy tính ôn hoà nói: “Tạo nick khác đổi tên đi tìm hắn.”

Ta sửng sốt, cái này thì có quan hệ gì đến tên? Nhưng vẫn mở miệng hỏi: “Đổi thành cái gì?”

Qua màn hình ta dường như nhìn thấy khuôn mặt nam nhân mang theo nụ cười tà: “Cha ruột của hắn.”

Ta chỉ có thể nói, cái ý nghĩ này thật quá tuyệt vời.

Từ đó về sau, ta thường đứng trước kẻ đó, hắn xoay người rời đi không nói hai lời. Cuối cùng cũng không động thủ giết ta —— bởi vì một khi hắn nhìn không được làm thịt ta, Hệ Thống sẽ xuất hiện thông báo

XXX giết chết “Cha ruột của hắn” ! (ĐĐ :=)) quá thâm)(BL: Em tuyệt đối sẽ học hỏi)

Nữ nhân của mình còn có thể nhận nhầm người khác, còn cha thì không thể nhận nhầm được.

Đối mặt áp lực dư luận —— hắn thua.

Việc này đã hoàn toàn làm cho nam nhân đó có một vị trí nhất định trong lòng tôi —— về điểm này mà nói, Nguyệt Nguyệt và ta giống nhau —— nhưng rất bi thảm, ta phát hiện ra ——

Vì cái quái gì hai người chúng ta lại sung bái hai vợ chồng bọn họ chứ! (a, thì ra là Mặc ka à...)

Chẳng lẽ cũng bởi vì như vậy nên đã làm cơ sở cho chúng ta thành vợ chồng? ? ?

Nói tóm lại của tóm lại, lúc Lão Đại tuyên bố rút lui khỏi World of Warcraft chúng ta cũng rất kinh ngạc, mà ta thuộc về phái hành động, thích tìm tòi nghiên cứu hết thảy căn nguyên, cho nên cũng cùng đi theo đến Thiên Long. Sau đó không ngừng tìm sự khác nhau giữa game này và World of Warcraft.

Hình ảnh —— không thể so sánh! Hiệu quả —— không thể so sánh! Kịch tính —— không thể so sánh!

Trên các mặt tất cả đều không thể so sánh được, ta buồn bực, chuẩn bị trở về nhà, trở lại thế giới World of Warcraft của ta.

Đột nhiên vào lúc này, Nguyệt Nguyệt ngu ngốc kia lại xông vào tầm mắt của ta, lấy thân phận người xa lạ cứu ta hai lần —— đúng vậy, hai lần, lúc ta trở thành Thảo Trĩ Kinh, đi dã ngoại đánh quái ta quên mất mang được hồi máu, lúc đang chờ chết đi địa phủ hồi sinh, nàng lại một lần nữa cứu ta —— dĩ nhiên kẻ ngu ngốc kia chắc chắn không thể nhớ nổi.

Mà hai lần, nàng thân y phục màu hồng kia hoàn toàn khắc sâu vào trong đầu ta.

Rất cục trong dự đoán của ta, ngày đó sau khi Tiêu Dao truy sát tiểu Thiếu Lâm của ta vẫn cứ rảnh rang lưu lại ——

Bởi vì ta phải thừa nhận —— ngay cả khi tất cả mọi thứ trong game này không thể so sánh được, người, căn bản cũng đừng so sánh.

Được rồi, ta đã hiểu vì sao Lão Đại vì sao tới đây .

Mặc dù Yêu Nữ kia một thân yêu khí so với Nguyệt Nguyệt không hề đáng yêu, nhưng mà —— lão đại là ai? Người có thể trị. Huống chi, phúc hắc với vô lương —— tuyệt phối!

Mà cái kẻ ngu ngốc này, cũng được thiết kế đặc biệt dành cho ta !

Làm sao để theo đuổi kẻ ngu ngốc này thật ra ta nghiên cứu đã lâu —— học cùng Lão Đại làm loạn đã lâu, điều đầu tiên là, trước khi đi săn tuyệt đối không thể để cho con mồi phát hiện ý đồ của mình.

Mà cơ hội đến cũng phải cảm ơn Yêu Nữ kia —— nếu không phải Lão Đại trước khi đi nói muốn ta giúp hẳn ngó chừng Yêu Nữ và mấy kẻ quấy rầy nàng, ta cũng không biết thì ra là cái tên tiểu ngu ngốc lại bái nữ ma đầu khét tiếng xấu xa kia là sư phụ.

Lúc chạy thương nhân gặp các nàng là một trùng hợp rất lớn—— cái trùng hợp này xuất hiện ngay lúc ta không biết làm thế nào để theo dõi giúp Lão Đại, làm thế nào để tiếp cận kẻ ngu ngốc kia.

Trời ban cho cơ hội tốt, đâu cần để ý cái khác?

Kết quả là, ta nắm giữ những thông tin phát hiện được về mẫu người mà Yêu Nữ thích nhờ cái Lão Đại thất đức kia trước khi đi đã dặn dò, thành công thu hút chú ý của nàng —— không biết việc này có tính là bán đứng nhan sắc hay không.

Những ngày kế tiếp ta đem hết khả năng ở bên cạnh kẻ ngu ngốc kia làm cho nàng nhớ lại ta —— nhưng mà thân mặc dù là củi mục nhưng vẫn là Nga Mi, không biết là nàng thêm máu hay là như thế nào, vô luận ta làm sao mất máu quá nhiều trước mắt nàng, hay là cố ý không trốn BOSS nên bị đánh, cũng không làm khơi dậy cho nàng nhớ lại chút nào. Đối đãi với ta và những người khác giống nhau, bình đẳng.

Lần đầu ta phát hiện, thì ra là theo đuổi nữ sinh phiền phức như vậy —— nhất là lúc theo đuổi một kẻ ngu ngốc.

Để tránh cho Yêu Nữ thông minh kia tìm ra đầu mối gì, ta lại phải giả bộ tư thái bình tĩnh.

Lão Đại nửa tháng sau rốt cục trở lại, đối mặt với nghi ngờ của ta cười nói:

“Lưới giăng ra rồi, phải nắm bắt cơ hội để thu về, thời gian càng lâu, con cá sẽ chạy mất.”

—— Lão Đại, thì ra là người còn là cao thủ tán gái, khó trách Yêu Nữ khôn khéo như vậy cũng bị người chụp lấy —— thật sự là chụp như chụp động vật à, Lão Đại ra khỏi nước nửa tháng, nữ nhân này mặc dù cùng Yêu Say Đắm có mập mờ nhưng thực chất không có trật đường ray ——

Nói thật, làm kẻ xem náo nhiệt, ta rất thất vọng.

Nhưng lời Lão Đại đúng là đã thức tỉnh ta.

Khi ta trong một lần đi sát tinh ở phó bản, lúc nhìn thấy một nam Minh Giáo lấy lòng kẻ ngu ngốc kia, ta rốt cục đưa ra sinh lễ ——thân thời trang kia.

Tiên Vũ Ngưng Nguyệt.

Hoàn hảo hoàn hảo, lần này, ngu ngốc cuối cùng cũng thông minh.

Khi nàng cười nhìn ta, ta đột nhiên cảm thấy rất thỏa mãn —— cái loại này dù làm bao nhiêu việc đề tiện cũng không thỏa mãn bằng.

Lão Đại hỏi ta, ngay cả chỉ ở trong game?

Ta nói, đúng, cho dù chỉ ở trong game, có được kẻ ngu ngốc này, ta thế là đủ.

Lão cười lớn nói, biết mình muốn gì là tốt rồi.

Ở trong lễ đường, Nguyệt Nguyệt bắn pháo hoa với Yêu Nữ cũng tặng vài món trang bị tiểu cực phẩm đích thân vì nàng chế tạo, thích hợp với Nga Mi, ta từ Lão Đại nhận được trân thú cuối cùng cũng có thể mang theo đi đánh quái.

Ta hỏi Nguyệt Nguyệt: “Người có để ý ta không có tiền, không có địa vị giống Hách Liên Thu Thủy không?”

Tiểu ngu ngốc lúc này lại giống Yêu Nữ khiêu mi hỏi ngược lại ta: “Vậy người có để ý ta không lợi hại, không thông minh giống Yêu Nữ sư phụ, chỉ là một tiểu thầy thuốc củi mục không?”

Ta lẩm bầm , gần mực thì đen —— nhìn bộ dạng nàng bây giờ, quả thực có khuynh hướng phát triển giống Yêu Nữ! Sau này tuyệt đối phải giữ khoảng cách nàng và Yêu Nữ! Tránh cho hiệu ứng thần tượng tiếp tục mở rộng!

Sau đó ta liếc về phía thân ảnh bên kia quơ song hoàn ở trong lễ đường, khóe miệng khẽ co quắp: “Nữ nhân như vậy ta không chế không được.”

Vừa nói vừa nhìn lão Đại một cái. Chỉ có người có thể vì dân trừ hại.

Đồng thời ta quyết định—— quyết không để cho Yêu Nữ biết quan hệ của ta và Lão Đại! Sẽ làm cho nàng tiếp tục lầm tưởng là ta cùng Lão Đại là thông qua nàng giới thiệu, thông qua việc là chồng của đệ tử nàng mà quen nhau là được rồi

Nếu không... Hậu quả thiết tưởng không chịu nổi.

Nguyệt Nguyệt cũng cười nói: “Hách Liên Đại Thần đối với ta mà nói cũng quá mức áp lực.”

Chúng ta liếc mắt nhìn nhau.

Đúng vậy.

Bọn họ là Đại Thần, thế giới của bọn họ phong quang vô hạn, nhưng cũng quá nhiều gió tanh mưa máu.

Mà ta, chỉ cần ôm lấy kẻ ngu ngốc này đi xem Thiên Long từng phong cảnh một là tốt rồi.

Chúng ta cũng không phải là Đại Thần, chúng ta đều người phàm. Không nhận thức được cảnh tượng cao cao tại thượng của bọn họ, nhưng có tự chúng ta có cái vui vẻ nhỏ bé an bình của mình.

Huống chi ——

Súng bắn chim đầu đàn, sau lưng chơi xấu mới là thượng sách —— thỉnh thoảng khuấy lên một cuộc quyết đấu mở một chiến trường, là sở trường của ta.

Nói giỡn! Có ta Thảo Trĩ Kinh ở đây, Server này làm sao có thể trong như nước? Đương nhiên là quấy đến càng đục càng tốt!

Lão Đại, thấy ta học được như thế nào?

Nghĩ tới, quay đầu thấy gamer cả server tôn sùng là Đại Thần, là nam nhân được nữ nhân yêu mến gọi là Hách Liên Thu Thủy.

Lại phát hiện hắn đang nhìn chăm chú vào nữ nhân trong chiến trường tay áo tung bay.

Quay đầu, phát hiện Nguyệt Nguyệt lại cũng cười rất gian tà lại còn nháy mắt với ta.

Nhìn nhau cười một tiếng.

Ta nắm tay nàng, ngẩng đầu, đi xem pháo hoa bay lả tả——

Thật rất đẹp.

Tiên Lữ Tình Duyên

Thanh Phong Nghi Hà

Vạn Tử Thiên Hồng

Âm Dạm Điều Linh

Tiên Vũ Ngưng Nguyệt

Toái Tinh Vụ Ảnh Hoàn

45. Chương 44 (phần 1)

Nhìn trước mắt đã sớm không còn là tiền bối thời đại học, Lạc Du mới giật mình, thì ra thời gian trôi qua nhanh như vậy.

Nhìn khuôn mặt Trì Thủy Mặc trầm tĩnh, mặc dù tiền bối đã đem sóng gió thời sinh viên cất giấu đi, nhưng là —— nhưng càng làm cho nàng cảm giác được khí thế bức người.

Không phải không biết phát triển của Trì Thủy Mặc những năm nay. Sau những năm kiêu ngạo thời đại học, cuộc sống thương trường nhiều năm đã làm người nam nhân này mài giũa ngày càng sắc cạnh nhưng không lộ ra ngoài mà thôi. Giống như một viên kim cương bọc trong nhung , bề ngoài tỉ mỉ nhẵn nhụi nhưng đằng sau lại là bốn cạnh sắc nét.

Lạc Du cảm thấy tiền bối như vậy có chút xa lạ —— mấy năm này ở nước ngoài, nàng luôn là nghĩ đến tiền bối làm cho mình nhớ mãi không quên, nhưng là —— tiền bối ở trong đầu dường giống hồi đại học, áo sơ mi trắng, ngũ quan như tranh thủy mặc, mâu quang rõ ràng —— mặc dù làm cho người ta có áp lực nhưng là rõ ràng, còn bây giờ, tiền bối đem tất cả những thứ đó giấu đi, thậm chí làm cho mình cũng có chút khản trương.

Bởi vì đôi mắt kia giống như là hang động, làm cho người ta rơi vào, nhưng là không thấy đáy.

Lạc Du có chút thất thần.

Trì Thủy Mặc đặt cốc cà phê xuống, hướng về phía Lạc Du có chút ngẩn người cười nói: “Làm sao?”

Lạc Du lập tức thu hồi suy nghĩ lại, lắc đầu: “Không có gì.”

Ngược lại nghĩ đến mục đích Trì Thủy Mặc tới tìm mình, vừa mở miệng hỏi: “Tiền bối, chuyện ngày hôm qua anh gọi điện thoại cho em là thật?”

Tối hôm qua vừa mới làm xong công việc, một cuộc gọi của Trì Thủy Mặc làm Lạc Du phấn chấn tinh thần —— mà nguyên nhân tìm Lạc Du cũng làm cho nàng kinh ngạc không ngờ.

Trì Thủy Mặc cười nói: “Rất kinh ngạc?”

Lạc Du gật gật đầu nói: “Rất kinh ngạc.”

Trì Thủy Mặc khiêu mi: “Ah?”

Lạc Du nói: “Tiền bối trong tay không phải có rất nhiều nhân tài sao, làm sao còn muốn thuê con tôm nhỏ không danh tiếng trong ngành IT này?”

Trì Thủy Mặc nghe nghi vấn của nàng không chút hoang mang, ném một ngụm cà phê rồi mới đáp: “Anh đã thấy tác phẩm đoạt giải lúc du học Anh quốc của em.”

Lạc Du ngơ ngác một chút, nói: “Cho nên?”

Trì Thủy Mặc cười nói: “Cho nên, đây chính là lý do.”

Lạc Du bẹt miệng: “Tiền bối vẫn là người lời ít mà ý nhiều như vậy.” Nói thêm vài câu cho rõ ràng một chút thì sẽ chết sao?

Trì Thủy Mặc nói: “Nói cụ thể một chút, sở trường của em là tất cả những gì anh cần.”

Lạc Du vẽ mặt hỏi thăm.

Trì Thủy Mặc nói: “Nếu bây giờ em có thời gian, đến phòng làm việc với anh xem một chút.”

Lạc Du nháy mắt nói: “Ta còn chưa đáp ứng làm cho anh, cái này là tiết lộ cơ mật công ty?”

Trì Thủy Mặc trực tiếp đứng dậy, mỉm cười: “Xem rồi mà không nhảy vào máng, vậy thì uống phí công sức anh bồi dưỡng em từ đầu rồi.”

Lạc Du nín một hồi lâu, đứng lên kháng nghị nói: “SHIT! Tiền bối, không nên đen tối như vậy !”

Trì Thủy Mặc bất đắc dĩ nói: " Nói năng thô tục giống hệt Tô Tô, chẳng qua là em phiên dịch thành tiếng Anh ." Dứt lời lắc đầu, xoay người đi ra phòng cà phê.

Lạc Du nghe Trì Thủy Mặc nhắc tới Tô Diêu, trong lòng giống như bị người nào lấy tay nhẹ nhàng cào, không thể nói đau, nhưng là rất không thoải mái. Cẩn cẩn đôi môi, Lạc Du theo Trì Thủy Mặc đi ra ngoài.

Ánh mặt trời hắt vào trên sàn nhà, làm cho phòng ngủ trống không trở nên âm áp không ít.

Người trên giường cũng cảm thấy vậy, dụi dụi khuôn mặt vào cái gối mềm mại, mắt bắt đầu mở ra.

Khí trời thật tốt.

Tô Diêu mở mắt ra thấy phòng ngủ sáng rực rỡ, trong lòng hiện lên một câu nói như vậy.

Ngồi dậy, Tô Diêu nhìn chỗ bên cạnh —— ngay cả biết người nọ sớm đã đến công ty, nhưng vẫn theo bản năng làm động tác này.

Quả nhiên, trừ chỗ nàg nằm, chỗ bên kia đã không có nhiệt độ. Tô Diêu thở dài, vươn tay lấy mảnh giấy kẹp lại trên gối Trì Thủy Mặc.

“Điểm tâm ở trong lò vi ba, mười một rưỡi thu xếp xong anh tới đón em, chúng ta đi ra ngoài ăn.”

Tô Diêu cười cười đem mảnh giấy để lên trên tủ đầu giường. Đứng dậy bắt đầu một ngày mới.

Rời giường, rửa mặt, làm vài động tác yoga đơn giản...

Lúc đồng hồ báo thức điểm mười giờ rưỡi, Tô Diêu đột nhiên nảy ra một ý nghĩ.

Nếu nàg nấu cơm đưa cho Trì Thủy Mặc thì sao?

Mặc dù rất trẻ con, nhưng Tô Diêu vẫn muốn làm như vậy.

Cũng là vì —— báo đáp hần mỗi ngày chuẩn bị bữa ăn sáng vì mình?

Tô Diêu cười đi tới phòng bếp. Bởi vì Trì Thủy Mặc vốn có thể làm cơm, cộng thêm mình ở sau khi ở đây là hai người, cho nên nguyên liệu nấu ăn trong tủ lạnh hết sức đầy đủ.

Chọn ra những thứ cần, Tô Diêu bắt tay chuẩn bị bữa trưa.

Tô Diêu vừa làm vừa tưởng tượng về mặt Trì Thủy Mặc—— hần thật sự cho là mình không thể làm cơm sao? Vậy nên trong khoảng thời gian này cũng luôn để hần làm. Cho dù mấy ngày nay bắt đầu đi làm không có thời gian trở về làm, cũng để lại cho Tô Diêu một tờ giấy nói cho nàg biết lúc nào thì chuẩn bị sẵn sàng, sau đó lái xe trở lại đón nàg đến nhà hàng ăn cơm.

Tô Diêu cười.

Nàg làm sao có thể không biết làm cơm. Sống một mình lâu như vậy, tự chăm sóc bản thân đã sớm thành bản năng —— chẳng qua là, việc nấu ăn này, thật sự nàg đã bỏ quên khá lâu —— lần cuối cùng, lúc mình vẫn còn bên cạnh Sở Dương. Khi đó nàg một lòng vì nam nhân yêu mến rửa tay làm canh, mỗi ngày bận rộn như một con chim sẻ, nhưng làm không biết mệt.

Sau đó, sau đó chia tay, trong căn hộ nhất thời không có hơi người , mình cũng lười làm, mặc cho đồ đạc trong phòng bếp rỉ sắt, bụi phủ lên bụi.

Lúc chờ dầu nóng, Tô Diêu ngẩng đầu, từ bên trong đồ inox nhìn thấy mặt của mình có chút thay đổi.

Nếu như nàg không nhìn lầm, xem ra trên mặt hần là đang mỉm cười.

Tô Diêu có chút thất thần vỗ về gương mặt của mình —— đã lâu, nàg không thấy vẻ mặt này .

Tiếng dầu sôi kéo Tô Diêu từ trong suy nghĩ trở về, lập tức đem nguyên liệu nấu ăn thả vào, ngưng luôn đoạn suy nghĩ lung tung.

Chỉ nghĩ đến có thể thấy vẻ mặt Đại Thần kinh ngạc hiếm thấy, nụ cười kia không làm sao ngăn được.

Lạc Du mở to mắt nhìn màn ảnh máy vi tính Trì Thủy Mặc, nhất thời lờ lờ.

Trì Thủy Mặc cũng không nói, chẳng qua là đứng ở một bên kiên nhẫn đợi chờ.

Rốt cục Lạc Du nói: Em phục rồi, tiền bối, em đáp ứng anh.”

Trì Thủy Mặc cười. Đây vốn là kết quả trong dự liệu.

Lạc Du trừng mắt liếc hắt một cái, oán thầm nói, so ra còn hồ ly hơn cả hồ ly Từ Hoãn kia! Sau đó quay đầu tiếp tục xem sơ bộ cấu trúc mô hình trên màn ảnh.

Mặc dù chỉ là một mô hình đơn giản, nhưng lại mơ hồ có thể toát ra khí thế uy nghiêm đó, có thể thấy sau hoàn thành sẽ động lòng người như thế nào. Nếu đây chính nơi chinh chiến giết địch, nhất định rất kích động!

Lạc Du hưng phấn nói: “Em cực kỳ muốn thấy bộ dạng nó xuất hiện dưới tay em!”

Trì Thủy Mặc cười nói: “Anh cũng rất mong đợi.”

Lạc Du lúc này mới nghĩ đến một vấn đề, một vấn đề làm nàng thắc mắc đã lâu, liền hỏi: “Tiền bối, tại sao anh lại chơi game online?”

Trước kia không phải thường xuyên khinh bỉ đám người khoa máy tính vì game mất ăn mất ngủ sao?

Trì Thủy Mặc trong nháy mắt trở nên nhu hòa, đáp án rất thẳng thắn: “Không vào hang cọp làm sao bắt được cọp con? Anh không chơi game làm sao kết thúc được vận mệnh cô đơn.”

Lạc Du nghĩ tới rất nhiều lý do, chẳng qua là không nghĩ tới việc này: “Vì Tô Diêu?”

“Đúng.”

Lạc Du cố gắng đem tầm mắt từ trên người Trì Thủy Mặc qua chỗ khác, từ khóe miệng hắt hờn cười ôn nhu kia——nàng cho là bọn họ quen nhau qua internet, nàng từng cười nhạt, tình cảm trên internet có thể duy trì bao lâu, cho nên khi nhìn thấy Hách Liên Thu Thủy cùng Yêu Nữ Họ Triệu ly hôn lúc nàng xuất hiện, nhưng không ngờ... (BL: Ủa, vậy ta đoán sai à, cái email tỏ tình là gửi nhầm thật.)

Thì ra là tiền bối chơi game vì Tô Diêu, thì ra là... mình ngay từ đầu đã thua.

Trong lòng nhất thời không phục.

Đau đớn? Cũng không phải là, chẳng qua là... rất mất mát.

Qua thật lâu, nhận thấy được ánh mắt quan tâm của Trì Thủy Mặc, Lạc Du mỉm cười nói: “Em nghĩ hai người biết nhau qua game.”

Trì Thủy Mặc cười nói: “Bọn anh đúng là như vậy.”

Lạc Du há hốc mồm: “A? Anh không phải là vì cô ấy...”

“Đúng, nhưng lúc đó cô ấy không biết anh.”

Lạc Du lại sững sốt hồi lâu, sau đó có chút giận dữ, có chút ảo não, rầu rĩ nói: “Thật đúng là phức tạp!”

Trì Thủy Mặc nhìn trên mặt nàng không ngừng hiện lên cảm xúc không nhận ở trong lòng cười.

Học muội này, từ hồi đại học lúc hắt hờn cùng nàng làm thử nghiệm, hắt hờn đã biết tình cảm của nàng đối với mình. Nhưng thứ nhất hắt hờn là người tiếm tài, thứ hai——hắt hờn nhìn ra được, thật ra thì Lạc Du đối với hắt hờn chẳng qua là một loại tình cảm tương tự với sùng bái mê luyến.

Dù sao ưu tú như Lạc Du, cô gái như thế, vừa hết sức mạnh mẽ, chỉ cần trong lĩnh vực của nàng có người hơn nàng, nàng mới có thể có phần coi trọng. Thật là ngại, hắt hờn Trì Thủy Mặc nhờ vào giải nhất cuộc so tài toàn quốc năm thứ hai đại học mới được coi trọng.

Sở dĩ hôm nay không e dè nói ra, cũng là hy vọng tiểu nha đầu này không có ảo tưởng.

Đè ép tâm tình, Lạc Du mở lời chuyển đề tài: “Tiền bối, cái này chính là game tiếp theo sắp ra của Hoàng Tước ?” Vừa nói chỉ chỉ màn ảnh.

Trì Thủy Mặc gật đầu: “Không sai.”

Nhắc tới chuyên ngành Lạc Du hai mắt sáng lên: “Ngày mai em sẽ tới đây làm!” Nàng khẩn cấp muốn vẽ lên cái thế giới rộng lớn này.

Trì Thủy Mặc với sự vội vàng của nàng mỉm cười: “Luôn luôn chào đón.”

Lạc Du vừa quay đầu nhìn thiết kế, một hồi lâu rồi “Ah” một tiếng, tầm mắt lần nữa chuyển hướng Trì Thủy Mặc: “Tiền bối, em phát hiện mấy năm không gặp mà sở thích của anh đã thay đổi rồi, anh cũng bắt đầu xem tiểu thuyết?” – tay giơ lên quyển sách.

Trì Thủy Mặc nhướn mi nói: “Nếu muốn làm fame theo ý của người chơi, tự nhiên muốn hiểu rõ thế giới dưới ngòi bút tác giả.”

Nhìn Lạc Du trợn to mắt, Trì Thủy Mặc giải thích: “Em cảm thấy hứng thú với trò chơi này, chính là nhờ quyển sách này đây.”

Lạc Du xoay quyển sách trên tay, liền nhìn thấy hai chữ viết cổ trên gáy sách “Thí Thiên”, phía dưới còn có tác giả tên Mạc Vô.

Lạc Du há to mồm, ngược lại nhìn Trì Thủy Mặc: “Ngay cả quyển sách bán chạy nhất mới xuất bản không lâu của tác giả được yêu thích nhất năm nay cũng có thể mang về khai thác, tiền bối, lợi hại.”

Trì Thủy Mặc cười đầy ẩn ý: “Nước phù sa không lưu người ngoài.”

Lạc Du cau mày.

Trì Thủy Mặc cười tuyên bố đáp án: “Kể từ khi tác giả là vợ mình, lấy tác phẩm ra làm đồ cưới cũng là theo lẽ thường phải làm.”

Lạc Du miệng hoàn toàn không khép được: “Anh, anh nói Mạc Vô người hai năm qua tên tuổi lên cao là...”

Trì Thủy Mặc gật đầu: “Chính là Tô Diêu.”

Lạc Du buồn bực.

Trong trò chơi có một Yêu Nữ khắp nơi áp chế mình, xem xét lại thực tế, Yêu Nữ này lại cũng rất mạnh.

Lạc Du thậm chí không phát hiện mình đã không thềm để ý Trì Thủy Mặc đứng ở đó, đối với nàng mà nói, trước mắt việc khẩn cấp trừ bắt đầu khám phá trò chơi này, chính là cùng đối mặt với Tô Diêu.

Nàng muốn xem kẻ địch của mình rốt cuộc hình dáng ra sao.

Tại sao ai cũng có quan hệ Yêu Nữ? Tại sao ảnh hưởng của nàng đối với mỗi người lại lớn như vậy?

Bình sinh lần đầu gặp phải đối thủ mạnh như vậy thế, Lạc Du trong lòng mong đợi rất lớn.

Trì Thủy Mặc nhìn thấu nét mặt của nàng, bất động thanh sắc nói: “Lát nữa cùng nhau ăn cơm, anh trở về đón Tô Diêu.”

Lạc Du khiêu mi nhìn tiền bối giáo hoạt này——

Nghĩ đến thời kỳ đại học của mình, nghĩ đến Tô Diêu cùng Yêu Nữ, nhìn lại lúc Trì Thủy Mặc nụ cười ôn nhu nhắc tới Tô Diêu.

Đột nhiên thoải mái, thì ra là... lâu như vậy, ta mới nhìn rõ.

Cho nên cười nói: “Muốn em đi làm bóng đèn?”

Trì Thủy Mặc cười: “Sợ rằng bóng đèn là anh.”

Lạc Du cười lên. Sau đó cẩn thận nhìn Trì Thủy Mặc mặt mày. Nghiêm túc nói: “Tiền bối, cảm ơn anh.”

Trì Thủy Mặc không nói, chẳng qua là dùng cặp mắt đen, sâu kia nhìn nàng.

“Không có anh có lẽ cũng không có một người thành tích hạng nhất toàn trường được cử đi học như em, cũng lại càng không có em hôm nay...” Cảm tạ quá nhiều, cho nên chỉ có thể nói câu cảm ơn.

Trì Thủy Mặc mỉm cười: “Là do sự ưu tú của em.”

Lạc Du cười lắc đầu, nhưng ngay sau đó cắn răng, khuôn mặt ửng đỏ nhìn Trì Thủy Mặc: “Tiền bối, em có thể ôm anh một cái không?”

Đối với yêu cầu này Trì Thủy Mặc cũng giật mình, nhưng ngay sau đó cười: “Dĩ nhiên.”

Tiểu học muội ưu tú vừa cần cù và thật thà này, từ ngày mới gặp gỡ giống như chiếm được của riêng.

Biết cái ôm này đối với Lạc Du ý vị như thế nào, Trì Thủy Mặc đáp ứng không chút do dự.

Cho nên nhẹ nhàng nâng lên tay, đem Lạc Du ôm vào trong hai cánh tay. Vỗ vỗ đôi vai gầy yếu của nàng: “Gầy đi nhiều quá.”

“Mới phát hiện sao. Thật đúng là không quan tâm.”

Lạc Du oán giận đầu tựa vào trước ngực Trì Thủy Mặc, trong nháy mắt muốn khóc vang lên —— cũng bởi vì thương tâm, nàng bây giờ, trong đầu, chỉ thấy thanh thần nhẹ nhàng.

Vỗ lưng Trì Thủy Mặc nói: “Tiền bối, vẫn chưa chúc mừng anh.”

“...”

“Đã hai xuân rồi.”

Trì Thủy Mặc đỡ khóc đỡ cười buông Lạc Du ra, chưa kịp mở miệng khiển trách đã nhìn thấy trên mặt tiểu nha đầu lóe lên trò đùa dai —— Trì Thủy Mặc khiêu mi, nụ cười này hẳn nhìn nhiều năm như vậy tuyệt đối không nhìn lầm.

Nụ cười thuộc về Từ Hoãn.

Trì Thủy Mặc trong bụng hiểu rõ, xem ra, Từ Hoãn cũng sắp tu thành chánh quả rồi?

Cười lắc đầu, gơ cổ tay lên: “Thời gian cũng không còn nhiều, đi thôi, đi đón Tô Diêu cùng ăn cơm.”

Lạc Du không do dự gật đầu.

Hai người xoay qua hướng cửa phòng làm việc, đột nhiên cùng nhau dừng bước.

Cửa phòng làm việc chẳng biết lúc nào đã có thêm một người.

Vóc người cao gầy, ngũ quan có chút đậm đặc, miến cường tựa trên khung cửa, trên tay mang theo một cái hộp thật to, trên mặt tự tiểu phi tiểu.

46. Chương 44 (phần 2)

.....

Trì Thủy Mặc kinh ngạc lên tiếng: “Nữ nhân. Em đến đây lúc nào?”

Lạc Du cũng kinh ngạc —— đối với cách xưng hô của tiền bối.

Cho nên hiểu rõ nhìn người trước mắt không xa —— đây, chính là Yêu Nữ kia ?

Tô Diêu cười nói: “Vừa tới —— chỉ thấy hai người ôm nhau thôi. Trước đó cũng không thấy.”

Nhất thời, không khí có chút lúng túng.

Tô Diêu miến cường gương con người nhìn Trì Thủy Mặc cùng Lạc Du.

Không nghĩ tới, mình nhất thời chịu khó đưa cơm tới, lại có thể thấy được một màn như vậy.

Trì Đại Thần lần đầu tiên trong đời cảm thấy luống cuống —— bởi vì cảm giác không an toàn của Tô Diêu mãnh liệt bao nhiêu chính mình cũng không biết, cặp mắt đậm mạc bày ra trước mặt mình không chỉ một lần.

Những lúc như vậy, hắn nói gì cũng là dư thừa. Hắn bắt đầu lo lắng, Tô Diêu có thể giống như lần trước chạy đến Lệ Giang hay không—— thậm chí không trở lại.

Cho nên lập tức sai bước nói: “Nữ nhân...”

Lại bị một cái tay nhỏ bên cạnh kéo lại.

Trì Thủy Mặc kinh ngạc.

Tô Diêu nhìn cái tay kia nhăn mày.

Lạc Du thản nhiên cười đi tới trước mặt Tô Diêu: “Xin chào, tôi là Lạc Du, học muội thời đại học của Trì Thủy Mặc.”

Tô Diêu nhìn kỹ trước mắt —— tiểu bất điểm —— đứng ra, lấy vóc dáng cao gầy hơn 170cm của nàng, lại nhìn người này —— tiểu nữ nhân có lẽ mới vừa đủ 160 cm mà nói, chính xác là tiểu bất điểm.

Lạc Du —— bánh bao hấp trong lòng Từ Hoãn.

Tô Diêu khước môi mỉm cười: Thú vị.

Tô Diêu cười nói: “Xin chào. Thường nghe người ta nhắc đến cô.”

Lạc Du còn tưởng rằng Tô Diêu nói “Người ta” là Trì Thủy Mặc, không khỏi có chút kinh ngạc. Nhưng là rất nhanh vừa cười, đối mặt với Tô Diêu đi thẳng vào vấn đề ——

“Nhìn thấy tôi cùng tiền bối ôm nhau cô không có gì muốn nói sao?”

Tô Diêu mười phần hứng thú: “Nói gì?”

Lạc Du cau mày: “Chính là chất vấn tiền bối có phải hay không bên ngoài.....”

Trì Thủy Mặc đáy lòng than thở —— Lạc Du, nếu không phải biết em thật sự tôn kính anh, anh thật cho là chúng ta kiếp trước có thù oán.

Tô Diêu buồn cười: “Tại sao phải hỏi như thế.”

Lạc Du nói: “Bởi vì tôi vừa rồi cùng tiền bối ôm nhau.”

Tô Diêu thở dài, đem sức nặng thân thể dựa vào khung cửa —— nàng là một người lười.

“Tôi đã thấy rồi.”

“Vậy sao cô còn bình tĩnh như vậy? !” Lạc Du suýt chút nữa hét lên. Nhưng ngay sau đó quay đầu nhìn ánh mắt Trì Thủy Mặc tràn đầy đồng tình, tiền bối, xem ra Yêu Nữ không có yêu anh như vậy.

Trì Thủy Mặc sắc mặt bình tĩnh nhìn Tô Diêu, chẳng qua là đôi mắt hơi có gợn sóng.

Tô Diêu cười nói: “Xem ra tôi không chất vấn một chút hai người cũng sẽ không an tâm. Tôi hỏi cô: Các người có cấu kết loạn sau lưng tôi không?”

Lạc Du mắt tròn trăng: “Cô không thể ăn nói văn hóa chút sao? Yêu Nữ?”

Tô Diêu giễu cợt nói: “Bản chất giống nhau. Cô trả lời vấn đề chính là , có hay là không có? Hành tây?”

Nghe được nàng gọi thân phận của mình như vậy Lạc Du rất không thoải mái: “Không có!”

“Vậy là được rồi, ” Tô Diêu nhún nhún vai, “Tôi nói hai người tránh ra, tôi xách lên một hộp cơm tập thể rất nặng!”

Lạc Du máy móc tránh đường cho Tô Diêu, nhìn nàng đặt cái hộp trong tay lên bàn làm việc Trì Thủy Mặc, sau đó duỗi cánh tay của mình, oán trách xe bus.

Lạc Du há hốc mồm: “Thế này là xong rồi? !”

Nữ nhân này ——

Không đợi nàng nói thêm cái gì, Tô Diêu xoay người bắt đắc dĩ nói: “Bởi vì tôi tin tưởng anh ấy, cho nên không có gì muốn hỏi, như vậy được rồi chứ? Xin hỏi hai vị có thể tới dùng cơm không?”

Lạc Du nghiêm túc nhìn Tô Diêu. Người này mới nhìn qua so với người khác cũng là một nữ nhân lười nhác, thật ra một khi nhận thức đúng cái gì so với ai khác cũng dụng tâm hơn.

Cho nên cười chuyển hướng Trì Thủy Mặc: “Tiền bối, cô ấy tuyệt đối có giá trị.”

Một nữ nhân tin tưởng nam nhân như vậy, một người như vậy làm cho mình nhất thời cảm thấy tự ti mặc cảm, nữ nhân lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử.

Tiền bối không yêu, mới là đáng tiếc.

Trì Thủy Mặc chỉ nhìn Tô Diêu.

Tô Diêu đến gần hai bước, nhìn Lạc Du: “Cảm ơn cô đã hao tâm vì Mặc Thủy tiền bối .”

Có lẽ lúc vừa rồi ôm nhau, sau lại ép mình hỏi bọn họ đều là nha đầu này thử dò xét mình. Tô Diêu biết.

Lạc Du cười lắc đầu, đang muốn nói gì, đột nhiên thấy không đúng, liền hỏi: “Ai nói cho cô biết tên tôi hay gọi tiền bối?”

Ngay cả tiền bối cũng không biết a —— sự chú ý của Trì Thủy Mặc bây giờ tất cả đều đặt ở trên người Tô Diêu nên không nghe thấy, nếu không nàng thật muốn đào sâu ba thước chôn sống .

Tô Diêu rất vô tội nói: “Tôi biết đến cô, cô lại không nhận ra tôi sao?”

“ ... ”

“555555, Từ Hoãn kia thật không có lương tâm, nào có sư huynh nào như vậy, trước mặt chị dâu cũng không nhắc đến ta.”

Lạc Du thật lâu mới kịp phản ứng, cho nên nghiêng răng nghiêng lợi hỏi: “Cô là học muội của Từ Hoãn?”

Gật đầu.

“Vậy cô biết tiền bối cũng nhờ Từ Hoãn?”

Gật đầu.

Tô Diêu phát hiện mỗi lần mình gật đầu mặt Lạc Du liền đen hơn một phần, cho nên trong đầu có ý nghĩ đen tối, bổ sung nói: “Trì Thủy Mặc biết tôi cũng là nhờ anh ta.”

“Vậy cô biết tôi...” Có chút thấp thỏm —— cuối cùng có phải do tiền bối nhắc tới hay không?

Đáp án công bố: “Tất nhiên là con hồ ly Từ Hoãn kia nói cho tôi biết chứ sao! Nói ra sư huynh kia đối với cô tình nghĩa quá sâu nặng, luôn nhắc tới cô trước mặt tôi, bánh bao hấp!”

Thì ra, Trì Thủy Mặc trước khi chơi game đã biết Tô Diêu thông qua Từ Hoãn; thì ra, Từ Hoãn cùng Tô Diêu còn có quan hệ như vậy; thì ra, chỉ có một mình nàng chẳng hay biết gì ——

Lạc Du rốt cục quát lớn: “Thối hồ ly! Tôi muốn giết hần!”

Dứt lời đi ra cửa.

Xác định bánh bao hấp tức giận đã đi xa, Tô Diêu rốt cục bật cười lớn——

Mới vừa trên đường tới vì muốn cho Trì Thủy Mặc một ngạc nhiên nên không nói trước cho hần biết, không thể làm gì ngoài việc gọi điện thoại hỏi Từ Hoãn ngồi xe bus nào tới công ty Trì Thủy Mặc, kết quả lại biết cái tên đáng ghét kia rõ ràng đáp ứng Trì Thủy Mặc cho mình nghỉ, sau lưng lại khấu trừ tất cả tiền thưởng

của mình! Thiên lý ở đâu ! (Từ Hoãn: ... Người còn cướp lời của ta? Ta mới nên hỏi Thiên Lý ở đâu T_T) không dạy dỗ hẳn một chút thì lão nương thành quả hồng mềm mắt!

Tô Diêu khê hừ nhẹ một tiếng, vừa xoay người định nhắc nhở Trì Đại Thần vốn đang không khác gì một bức tượng điêu khắc ở bên cạnh ăn cơm, nhưng trước mắt tối sầm, sau đó trên miệng có chút ẩm áp.

Tô Diêu sững sờ chốc lát, sau đó đặt tay lên cổ Trì Thủy Mặc: “Làm cái gì vậy? Đây là phòng làm việc nha.” Dứt lời nháy mắt mấy cái với Trì Thủy Mặc.

Dán vào đôi môi xinh đẹp của nàng, không để ý nàng cười giỡn trêu chọc, Trì Thủy Mặc thấp giọng nói: “Thật sự tin tưởng anh như vậy?”

Tô Diêu than thở, hẳn làm sao cũng nghĩ không ra , cho nên vỗ vai hắn: “Nếu thật sự anh ở bên ngoài... , cũng sẽ không giở trò sau lưng em, anh nên trực tiếp nói rõ ràng với em mới là...”

Vừa nói vừa giương mắt chống lại cặp mắt hài lòng kia: “Làm sao?”

Đại Thần giọng nói không kích động như vừa rồi, ngược lại nghe có chút lạnh lẽo: “Đây sẽ là lý do của em?”

Tô Diêu nháy mắt mấy cái: “Nếu không... Ách, ” nhận thấy được áp lực nơi thất lưng, Tô Diêu bổ sung nói, “Nơi này là phòng làm việc, cảnh xuân rất dễ lộ ra ngoài, anh không phải là người bốc đồng như vậy chứ.”

Trì Thủy Mặc thật muốn bẻ gãy cái cổ mảnh khảnh của nàng, cho nên cười lạnh nói: “Ah? Phải không? Anh sẽ cho em thấy a rốt cuộc có dám hay không.”

Dứt lời trực tiếp đem Tô Diêu đặt lên trên bàn làm việc. Một tay nắm chặt hông của nàng, một cái tay khác tiến vào bên trong y phục vuốt ve da thịt sau lưng nàng.

Tô Diêu thấy đang chơi với lửa, lập tức cầu xin: “Được rồi được rồi! Thật không thể trêu chọc!”

Vừa nói nâng mặt Trì Thủy Mặc lên, cười nói: “Em nói vẫn không rõ sao?”

Trì Thủy Mặc híp con ngươi: “Nói gì?” Về mặt kia nói rõ ràng —— nếu lấy lý do vớ vẩn sẽ đem em ăn sạch sẽ!

Tô Diêu nụ cười tươi sáng hướng về phía đôi mắt có chút dè dặt, vẽ ra nụ cười động lòng người: “Bởi vì yêu anh, cho nên tin tưởng anh.”

Nhìn nhau chốc lát, Trì Thủy Mặc cúi đầu cắn môi Tô Diêu: “Em nói dối.”

Tô Diêu bị đau nhú mi, vừa không khỏi cảm thấy buồn cười: “Được rồi! Đừng ép em, đồ ăn cũng nguội rồi.”

Trì Thủy Mặc liếc đến cái hộp thật to trên bàn kia lúc này mới nhượng mày nghi vấn: “Đồ ăn?”

Dứt lời cúi đầu nhìn Tô Diêu, “Em mua ?”

Tô Diêu tức giận đẩy ra hắn: “Hảo tâm không được báo đáp, mắt công em bận rộn trong nhà bếp khá lâu.”

“Nữ nhân...”

Vuốt ve đôi tay: “Muốn gì?”

“Em biết nấu ăn.”

Đây là câu khẳng định.

Cho nên Tô Diêu quay đầu lại tự tiểu phi tiểu: “Vậy thì sao.”

Dứt lời quay đầu lấy thức ăn từ trong hộp giữ ấm ra.

Trì Thủy Mặc nhìn bóng lưng mảnh khảnh của nàng, không khỏi cau mày. Một lát sau khéo mắt lại là một mảnh ôn nhu. Nữ nhân này, tất cả thuộc về nàng, bao gồm cả việc cố tình giấu diếm, từng chút từng chút hiện ra trước mắt mình. Một khi tiếp nhận liền toàn bộ phó thác. Nấu ăn là một chuyện nhỏ, lại làm cho Trì Thủy Mặc cảm thấy cảm động.

Tiến lên một bước từ phía sau lưng ôm lấy thân thể Tô Diêu, lồng ngực dán tại trên lưng của nàng, nhiệt độ từ từ xuyên qua từ chiếc áo len của hắn đến trên da Tô Diêu, tựa hồ vì nàng mà từng chút từng chút xua đi những thứ bất an kia.

Hô hấp thối đến bên tai Tô Diêu có chút ngứa : “Biết hay không cũng không sao cả, không phải là còn có anh sao.”

Tô Diêu động tác ngừng lại.

Nam nhân này lại mang đến cho nàng ấm áp.

Cầm lấy chiếc đĩa gỗ vào tay Trì Thủy Mặc: “Ăn cơm thôi!”

Trì Thủy Mặc cười cười, ấn người hôn lên thái dương của nàng, hỏi: “Có món gì ngon ?”

Tô Diêu kéo cánh tay của hắn giống như đang đếm: ” Sườn xào chua ngọt, Ma Bà đậu hủ, ba đinh cà, hmm, còn có súp cá trích đậu hủ... Như thế nào? !”

Trì Thủy Mặc cười nói: “Rất thịnh soạn.”

Ánh mặt trời chiếu đến khuôn mặt tươi cười của Tô Diêu, Trì Thủy Mặc khẽ sát lại: “Nữ nhân, cảm ơn.”

Tô Diêu cười cười, đưa tay giúp hắn sửa sang lại ống tay áo rồi lấy chiếc đĩa đưa cho hắn, lần thứ ba nói: “Ăn cơm đi.”

“Được.”

47. Chương 45

Lại nói, từ khi đến nhà Trì Thủy Mặc, cuộc sống của Tô Diêu càng ngày càng lười nhác —— thức ăn có người làm, mình gần như không xuống bếp. Phòng ốc cũng không cần bọn họ dọn dẹp, Đại Thần trước kia thuê một dì đến giờ tới quét dọn. Ngay cả công việc... không biết Trì Thủy Mặc uy hiếp Từ Hoàn như thế nào, nàng bây giờ hầu như không phải làm gì ... Tất cả đều ném tới trên mặt bàn Từ Hoàn, đối với việc này, Từ Hoàn nghiêng rằng, Tô Diêu sau lưng thâm thoải mái đến không chịu được —— thì ra giải phóng nông nô có thể đem cảm xúc hát thành bài hát, biểu đạt toàn bộ nội tâm vui vẻ sung sướng.

Dưới cuộc sống như thế, Tô Diêu cũng rất nghiêm túc cái gì gọi là “Có thể ngồi sẽ không đứng, có thể nằm sẽ không ngồi”, mỗi ngày cuộc sống hạnh phúc đơn giản như một con heo, rời giường là rửa mặt ăn cơm, sau đó vào ngồi trong ghế da của Đại Thần nghe nhạc chơi trò chơi —— trừ phi là lúc giết người, cặp mắt lười biếng kia mới hoàn toàn mở ra.

Đối với trạng thái này của nữ nhân, mỗ Đại Thần vô cùng bất mãn.

Cho nên khi Yêu Nữ đại khai sát giới lần nữa, sau khi một đội chà mã tặc vì không cẩn thận quấy rầy đến thời gian nói chuyện yêu đương giữa mỗ yêu và mỗ Đại Thần mà bị mỗ Yêu cho toàn bộ đi ăn canh Mạnh Bà, Đại Thần cuối cùng mới nói: “Nữ nhân, tìm một việc khác làm thôi.”

Hắn không muốn nhìn thấy nàng mỗi ngày online đều ở chung với máu tươi cùng thi thể.

Tô Diêu nhướn mi liếc Đại Thần bên cạnh một cái, gõ lên màn hình: “Làm cái gì?”

Đại Thần đối với cách làm thừa này của nàng cũng không ý kiến, cũng gõ bàn phím: “Sinh con.”

Tô Diêu mặt trong nháy mắt đỏ lựng.

Oán hận gõ mạnh vào bàn phím trả lời: “Nằm mơ, lão nương mới không muốn sinh con cho người, người là đồ háo sắc...”

Lời còn chưa dứt, chỉ thấy kênh Hệ Thống trong nháy mắt có thông báo mới —

[Hệ Thống]: Hách Liên Thu Thủy sau khi sử dụng trứng trân thú Tỷ Dực Điều , chỉ thấy Tỷ Dực Điều bảo bảo từ bên trong trứng bay ra...

Tô Diêu nhất thời há hốc mồm — sau đó sắc mặt lúc trắng lúc hồng cảm tức Đại Thần bên cạnh khoe miệng khê mỉm cười nhìn mình: “Em mới vừa nói ai háo sắc?”

Tô Diêu cắn răng nói: “Câm miệng!”

Trì Thủy Mặc giảo hoạt! Sinh trân thú cũng không nói rõ ràng, nói cái kia mập mờ không hiểu nhằm mới lạ — nhưng do trong trò chơi người chơi gọi trân thú “Cha”, “Mẹ”, vừa nhắc tới sinh sản trân thú sẽ nói câu “Đi, ta sanh con đi”. Cho nên cách nói chết tiệt này của Đại Thần hết lần này tới lần khác làm cho Tô Diêu phản bác không được — cho nên rất buồn bực.

Đại Thần liên tục mua hai trứng trân thú, dường như bất hạnh chính là mở ra hai con Tỷ Dực Điều “Giống đực”.

Tô Diêu cười hắc hắc nói: “Nhân phẩm a, nhân phẩm.” Sau đó mở Khai Nguyên trong cửa hàng bảo khố trong ánh mắt chất vấn của Đại Thần, cũng mua hai trứng trân thú — thật bất hạnh, hai con “Giống cái” .

Tô Diêu trợn mắt hốc mồm, sau đó mắng: “Vô lương gian thương! Không phải nói ‘Khác phái hút nhau’ sao? Làm sao không cho ta một con đực ? !”

Đại Thần bất đắc dĩ lắc đầu: “Giống nhau, dù sao hai đôi, vẫn còn trẻ, xong rồi dẫn bọn nó thăng cấp.”

Tô Diêu còn đối với chuyện vừa rồi canh cánh trong lòng, cho nên nói: “Không nên! Chúng ta trao đổi một con , sau đó tự mình sinh.”

Trì Thủy Mặc quay đầu tự tiểu phi tiểu: “Tự sinh? Em cho rằng đây là loài sò biển lưỡng tính ở Đại tây dương sao?”

Tô Diêu khoe miệng co giật, trực tiếp mở ra hình thức chiến đấu, chỉ huy Yêu Nữ xuất một chiêu Hàn Mai Nộ Phóng hướng về phía Hách Liên Thu Thủy bên cạnh còn nhàn nhã đứng chơi ở Mai Lĩnh.

“Trao đổi! Sau đó tự sinh riêng, em nhất định sinh tốt hơn anh.”

Trì Thủy Mặc âm thầm buồn cười, chỉ có thể chọn giao dịch, đổi một con Tỷ Dực Điều giống đực lấy một con giống cái của Yêu Nữ.

Mỗi yêu lúc này mới hài lòng,gọi ra tử điện: “Không bằng chúng ta thi xem ai sinh được trân thú tốt.”

Đại Thần đối với hành động trẻ con lần này của Yêu Nữ trừ dung túng ra thì không còn cách nào khác, cho nên cũng hồi thành theo.

Bởi vì muốn dẫn trân thú thăng cấp, Yêu Nữ đã đứng rất lâu ở mê cung Cao Xương, nơi luyện cấp tốt nhất. Lúc này mới phát hiện mình gần đây bỏ bê thăng cấp. Nhìn Đại Thần cấp bậc 102 phát sáng, nhìn lại mình vẫn dậm chân tại chỗ ở 96 — không khỏi lo lắng, cho nên mở danh sách bạn tốt —

Rất tốt, tiểu đồ đệ, ông xã của tiểu đồ đệ, Hoãn Hoãn Nhi Hành, đám người Hoàn Mỹ đều online, cho nên chỉ cần hô một tiếng, tất cả mọi người đều tới — hỏi Yêu Nữ tại sao không gọi Yêu Say Đắm?

Nói đùa sao? Nàng là vì kinh nghiệm, chứ không phải muốn nhìn quyết đấu.

Tổ đội xong Yêu Nữ đánh giá đội ngũ, gửi lên mặt cười gật gật đầu nói: “Không tệ không tệ, Tiêu Dao,Thiên Sơn lợi hại nhất server đều ở đây , còn có một Nga Mi gà mờ nhất— tổ đội kết hợp Đại Thần cùng Hoàn Mỹ củi mục.”

Nguyệt Nguyệt đỏ mặt hồng nói: “Sư phụ...”

Tiểu Thảo nhảy ra giải vây cho bà xã: “Vây là người không muốn bà xã của ta hồi máu?”

Yêu Nữ mắt trợn trắng, sau đó đi sang bên cạnh, gọi trân thú ra đánh quái. Bởi vì trang bị cùng bảo thạch đã ép rất cao, cho nên máu trân thú qua rất lâu cũng không thấy giảm. Rốt cục giảm xuống một phần, lấy

ra đồ cưới mà Đại Thần tặng, cao cộng sinh (BL: Hy sinh 50% máu của trân thú theo tỷ lệ 100% hồi phục một lượng máu cho chủ nhân.) —— đầy máu. Sau đó thần nhiên đi trở về.

Nguyệt Nguyệt sùng bái nói: “Sư phụ thật là lợi hại.”

Yêu Nữ bĩu môi nói: “Vốn là không mang theo em đến phó bản trừ cấp bậc không đủ, còn muốn em theo chúng ta ở chung một chỗ lúc rèn luyện tiềm chất thầy thuốc (Nguyệt Nguyệt ủy khuất : Thật sự không trách người ta sao! Các người máu nhiều thủ cao như vậy ——55555 người ta không có đất dụng võ nữa!) cho nên mới để em tự do, cho em đi theo người khác đến phó bản, không nghĩ tới a không nghĩ tới, rồi vì sư có mấy ngày, kỹ năng không được luyện, còn bị người ta lừa gạt nữa!” Vừa nói vừa liếc Tiểu Thảo một cái.

Nguyệt Nguyệt diện cuồng đỏ mặt.

Tiểu Thảo nghiêng cứu chốc lát nói: ” Nữ nhân mạnh mẽ như ngươi không ai muốn, không ai dám lấy thì sao?”

Đội ngũ yên lặng.

Nguyệt Nguyệt mặc dù đã là vợ người ta, nhưng không ảnh hưởng chút nào đến sự hâm mộ đối với sư phụ, hơn nữa vừa hiểu nỗi khổ tâm của sư phụ nên đang cảm động, cho nên vội vàng lên tiếng ngăn cản ông xã của mình tiếp tục công kích Yêu Nữ, nói: “Nói nhảm! Yêu Nữ sư phụ nam nhân duyên rất tốt.”

Tiểu Thảo xem thường: “Tốt được bao nhiêu?”

Nguyệt Nguyệt đối với thái độ lão công như thế có chút ảo não, hấn làm sao lại thành kiến đối với Yêu Nữ sư phụ? Nhưng nàng biết Tiểu Thảo đang suy nghĩ gì, cho nên theo để ý cố gắng nói: “Ta ngày đó đi dã ngoại đào thảo dược, phát hiện Yêu Nữ sư phụ đang treo máy. Sau đó rất nhiều soái ca “Tử Cầm Các” đến cùng Yêu Nữ sư phụ câu cá. Còn nữa còn nữa, Đại Thần Yêu Say Đắm nhưng là hình như mỗi ngày đều tặng hoa cho Yêu Nữ sư phụ, còn bắn pháo hoa nữa...”

Tiểu Thảo hỏi tới: “Lúc nào?”

Nguyệt Nguyệt giận: “Chính là lúc sư công xuất ngoại, người không phải cũng biết sao! Người còn nhìn thấy lúc Hệ Thống thông báo tin tức còn kéo ta đi Tây hồ bắt đom đóm.”

Tiểu Thảo đột nhiên cười: “Bà xã, người thật là nhân tài.” Muốn chính người nói ra gian tình của Yêu Nữ.

Nguyệt Nguyệt lúc này mới kịp phản ứng, cho nên rất chậm rãi quay đầu đi nhìn sắc mặt mấy người trong đội ngũ—— trừ ba người Tiểu Thảo, Hoãn Hoãn Nhi Hành cùng Hoàn Mỹ nhìn có chút hả hê, Trì Đại Thần vẻ mặt bình tĩnh, nhưng hình như khóe môi cũng trông mất híp lại, mà kẻ ngốc cũng có thể cảm nhận được cái lạnh thấu xương. Mà sư phụ —— Nguyệt Nguyệt sắp khóc .

Yêu Nữ sư phụ vẻ mặt quả nhiên vô cùng đau đớn.

Nguyệt Nguyệt trong lòng hò hét: “Sư phụ, thật xin lỗi chị.”

Trầm mặc...lại trầm mặc...

Rốt cục, Hách Liên Đại Thần mở miệng, ngữ điệu bình tĩnh: “BB (trân thú) đã cấp 30, nữ nhân, trở về sinh sản thôi.” (BL: Trân thú cấp 30 trở lên mới sinh sản được)

Vừa nói bạch quang chợt lóe lên, bản thân dẫn đầu truyền tống đi thành Tô Châu.

Yêu Nữ đành phải nhận mệnh cùng đi, trước khi đi nhìn Nguyệt Nguyệt một cái, được kêu là một cái nhìn ai oán.

Sau khi hai người đi, Tiểu Thảo mới làm bộ dáng suy tư, sau đó khẳng định nhìn Nguyệt Nguyệt gật đầu: “Bà xã, ta rất khẳng định, cái liếc mắt kia trước khi đi của nữ ma đầu có ý tứ : Nếu như người không phải là đồ đệ của ta, ta sẽ khiến người chết không toàn thây.”

Nguyệt Nguyệt tức giận: “Người còn nói! Đều tại người!” Ngược lại gấp gáp, “Làm sao bây giờ? Sư phụ sẽ tức giận không quan tâm ta, đuổi ta ra khỏi môn sao?”

Hoãn Hoãn Nhi Hành cười nói: “Không đâu.”

Nguyệt Nguyệt chưa kịp cao hứng, Hoàn Mỹ lên tiếng nói: “Lúc nàng bị Hách Liên bỏ vẫn chờ em giúp nàng nhặt xác.”

Tiểu Thảo đồng ý: “Còn hoá vàng mã nữa —— cái này gọi là, có việc đệ tử bỏ chút công.”

Hoãn Hoãn Nhi Hành bổ sung: “Chúng ta cũng không dám đi sờ mông con cạp cái. Tiểu nha đầu, những thứ này đành nhờ vào em.”

Nói xong ba người tiếp tục thoải mái đánh quái.

Nguyệt Nguyệt khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, hoàn toàn cúi đầu.

Lại nói sau khi Hách Liên Thu Thủy cùng Yêu Nữ tự mua ái tâm tiểu oa đem trâu thú đến NPC tiến hành sinh sản, hai người không nói gì đứng trên đường cái thành Tô Châu.

Yêu Nữ mấy lần muốn dùng Thổ Linh Châu trong hành trang truyền tống tiếp tục cùng mấy người còn ở lại nơi đó đánh quái, nhưng khi nhìn Đại Thần bất động —— nàng cũng có không dám .

Thật là —— Tô Diêu có chút khinh bỉ chính mình. Yêu Nữ từ bao giờ cũng trở nên không dám? Nàng không phải luôn luôn muốn làm gì thì làm sao? Hơn nữa mình cùng Yêu Say Đắm cũng không có gì...

Nghĩ tới đây Yêu Nữ chợt hiểu ra —— đúng vậy, vốn là không có gì.

Cho nên lẽ hùng hồn gõ bàn phím: “Này, sao còn chưa trở về? BB sinh sản ít nhất phải hai canh giờ, anh không lẽ định đứng đây đợi sao?”

Lại thấy Đại Thần vẫn bất động không nói lời nào, cho nên tự mình truyền tống trở về —— thích đứng thì đứng đi, tốt nhất đứng thành pho tượng ——

Nhưng không biết Đại Thần lại có ý định khác .

Trở lại mê cung Cao Xương, người trong đội ngũ trừ Nguyệt Nguyệt ra, mỗi người trên mặt đều lộ ra thần sắc muốn xem kịch vui, nhưng cũng không hỏi Đại Thần làm cái gì, Yêu Nữ cũng bỏ mặc, trực tiếp chạy về phía quái vật mới hiện ra đánh.

Nguyệt Nguyệt lo sợ bất an đến bên cạnh Yêu Nữ: “Sư phụ...”

Yêu Nữ vẻ mặt lạnh nhạt: “Đừng nói chuyện, để ý máu của mình cho tốt.”

Nguyệt Nguyệt nhất thời cõi lòng đầy ủy khuất, nhưng họa mình gây ra cũng không thể trách sư phụ, trách thì nên tự trách mình, cho nên an phận đứng ở một bên. Yêu Nữ nhìn bộ dạng nàng ngây ngốc, lại nhìn máu sắp cạn, tức giận nói: “Tiểu Thảo, dùng kỹ năng vợ chồng hồi huyết cho Nguyệt Nguyệt.”

Sau đó nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Nguyệt Nguyệt bất đắc dĩ nói: “Nha đầu ngốc, đánh ở phó bản lâu như vậy chắc chỉ nói chuyện yêu đương, đi theo chúng ta còn không chú ý thêm máu đánh quái, đừng nói ở phó bản khác, thật mệt cho vì sư vốn nhắc nhở em phải luyện tập tốt thao tác.”

Nguyệt Nguyệt thế mới biết Yêu Nữ đang quở trách thao tác của mình, không khỏi vui vẻ nói: “Sư phụ, chị không giận em nữa?”

Yêu Nữ bản mặt: “Giận!”

“...”

“Em mau luyện tập tốt thao tác cho chị, Nga Mi tay trái Bồ Tát tay phải Tu La, em một chữ cũng không biết, lúc đánh nhau tự cứu sao được, phải chính tay đâm địch mới thoải mái!”

Chỉ cần sư phụ không trách mình mới vừa rồi lắm mồm là tốt rồi. Nguyệt Nguyệt rốt cục cũng nở nụ cười, khó được cùng sư phụ làm nũng ở trước mặt mọi người: “Không sợ, dù sao cũng có Yêu Nữ sư phụ che chở em.”

Yêu Nữ bật cười nói: “Làm trò, câu này cũng khá thông minh, nói cho em biết, vuốt mông ngựa cũng vô dụng. Vẫn là nên nói câu kia, thực lực quyết định hết thảy.”

Nguyệt Nguyệt gãi gãi đầu: “Nhưng mà, nhưng mà em rất ít khi đánh nhau ở ngoài. Em cũng sẽ không đánh.” Đánh cũng phải thua.

Yêu Nữ trợn trắng mắt: “Cho nên mới phải luyện, kia, bên cạnh em không phải có sẵn một cái bao luyện? Không có việc gì thì kéo Tiểu Thảo đến lôi đài đánh nhau một trận, từ từ sẽ luyện được.”

Nguyệt Nguyệt bưng tỉnh ngộ: “Đúng vậy! Vẫn là sư phụ thông minh.”

Tiểu Thảo kháng nghị kêu lên: “Người đang trắng trợn khích bác quan hệ vợ chồng chúng ta.”

Yêu Nữ khiêu mi: “Ah? Vậy mới vừa rồi là người nào trắng trợn lợi dụng đồ đệ ngốc của ta hãm hại ta?”

Tiểu Thảo dừng lát, hoãn khẩu khí nói: “Người làm cách này là không đúng, bây giờ là xã hội hòa đồng, vợ chồng không hòa thuận có ảnh hưởng gián tiếp đến bất hòa xã hội. Người không cống hiến xã hội thì thôi, không thể làm loạn nước.”

Yêu Nữ ngoài cười nhưng trong không cười: “Ít nói nhảm, đi kéo quái cho ta!”

Hoãn Hoãn Nhị Hành cùng Hoàn Mỹ nhất trí lựa chọn trầm mặc —— Yêu Nữ là bom, cách xa xa một chút chính là tự vệ thượng sách.

Tiểu Thảo nghiêng đầu: “Không đi! Người nào máu nhiều nhất người đó đi!”

Yêu Nữ khiêu mi —— Hách Liên Thu Thủy bận rộn đứng yên ở Tô Châu làm Tư Tưởng Giả, trong nhóm người này không phải là mình máu nhiều nhất sao?

Ngược lại thản nhiên cười, bàn tay trắng nõn giờ nhẹ đem y phục từng kiện lột xuống, ngay cả thời trang cũng cởi sạch sẽ ——

Nguyệt Nguyệt lấp bắp nói: “Sư, sư phụ...” Nguy rồi, sư phụ sẽ không bị Tiểu Thảo làm cho giận điên lên chứ?

Yêu Nữ cười đến rục rở: “Bây giờ máu của ta so sánh với người còn ít hơn —— người dám để cho ta đi? Tốt lắm, Nguyệt Nguyệt sẽ phải hộ tống ta đi.” Dứt lời hất cằm.

Dê con à, không tin người bỏ được vợ mình.

Quả nhiên, Tiểu Thảo phẫn uất: “Người điên rồi.” Xoay người xông ào vào vòng vây quái vật.

Yêu Nữ đang không để ý ba người Hoãn Hoãn Nhị Hành đầu đầy hắc tuyến mà đặc ý cười, chỉ nghe bên cạnh truyền đến một tiếng lạnh lạnh: “Dem y phục mặc lên.”

Quay đầu lại, không phải là Hách Liên Thu Thủy thì là ai?

Yêu Nữ lưỡi biếng: “Không làm Tư Tưởng Giả rồi sao?”

“Thật không mặc?” Đại Thần không nói, ánh mắt lóe lên nhìn từ trên xuống dưới nàng, ánh mắt kia, giống như là xuyên thấu qua bộ khinh bạc bạch y cuối cùng này.

Nhất thời nhớ đến ánh mắt Trì Thủy Mặc lộ ra dưới ánh đèn mờ nhạt, Yêu Nữ đỏ mặt, oán hận mở hành trang, đem trang bị từng kiện mặc lại.

Hoãn Hoãn Nhị Hành cảm khái: “Chắc chắc, ác nhân tự có ác nhân trị.”

Kế tiếp lại tiếp tục an tĩnh đánh quái.

Cho đến hai canh giờ sau, Hệ Thống báo cho Yêu Nữ cùng Đại Thần trở về lấy trân thú đã sinh sản xong.

Yêu Nữ giao dịch cho Hoãn Hoãn Nhị Hành tạm mang hai trân thú trên người, trở về Tô Châu.

Một con biến dị cấp một, một con biến dị cấp bốn —— không riêng bề ngoài khó coi, tư chất cũng là đồ bỏ đi.

Yêu Nữ mặt đen lên bỏ hai con tàn thứ phẩm, nhìn Hệ Thống xuất hiện tin tức Đại Thần lấy ra trân thú mới ——

Một con biến dị 6 cấp, Tỷ Dực Điều đời thứ hai màu sắc rực rỡ nhanh nhẹn cẩn thận tư chất 1958, một con cuối cùng Tỷ Dực Điều biến dị Song Sí Như Nhiên nhất gan tư chất 2243. (BL: Nhanh nhẹn thích hợp đi luyện cấp, Nhất gan đi pk à hàng cực phẩm)

Mặt càng thêm đen.

Yêu Nữ cả giận nói: “Ta kháo! Dựa vào cái gì? ! Không nên trêu người như vậy, GM quá thiên vị ! !”

Mấy người bên cạnh vây xem nhất tề lắc đầu: “Quả nhiên, sanh con, nhân phẩm cùng gen đều quan trọng.”

Lại đen thêm một tầng, nhìn chằm chằm Đại Thần đang mỉm cười nói: “Nhất định là em chọn BB trước, mở đường cho anh!! Không tính ! Sinh lại! Em cũng không tin không so được với anh!”

Đại Thần cười nói: “Tốt.”

Nguyệt Nguyệt ở bên nhìn Tỷ Dực Điều màu sắc rực rỡ không khỏi hâm mộ: “Thật xinh đẹp, ta cũng vậy muốn có.”

Tiểu Thảo nói: “Tốt, ta cũng đi mua một đôi, chúng ta tự sinh.”

Nguyệt Nguyệt lập tức cự tuyệt nói: “Không nên, thật lãng phí, hơn nữa không nhất định sinh ra tới biến dị 6 cấp, đừng.”

Lưu luyện nhìn thoáng qua đôi Tỷ Dực Điều, “Hơn nữa ta cũng có trân thú rồi.”

Yêu Nữ khoát khoát tay: “Người có số tiền kia, không bằng cho Nguyệt Nguyệt cùng mình làm trang bị. Sau này kẻ thù của các người sẽ rất nhiều.” Lời này không phải là nói chuyện giật gân —— dính vào nàng, nếu muốn thái bình —— không dễ dàng đâu.

Quay đầu nhìn đôi Tỷ Dực Điều không đợi Tiểu Thảo mở miệng nói: “Này, tặng đồ đệ của ta.”

Nguyệt Nguyệt kinh hãi: “Sư phụ, không cần.”

Đại Thần chuyển hướng Nguyệt Nguyệt: “Anh mua trứng BB cấp 95 mới có thể mang, em mau mau thăng cấp, Nguyệt Nguyệt, đến lúc đó đôi điều này tặng em.”

Nguyệt Nguyệt vui vẻ nói: “Thật sao?”

Đại Thần mỉm cười gật đầu.

Nguyệt Nguyệt nói: “Đa tạ sư công.” Sau đó vội vàng lôi kéo Tiểu Thảo tiếp tục đi kiếm kinh nghiệm.

Yêu Nữ oán thầm: “Tiểu ngu ngốc này đã bị đôi điều kia mua chuộc, lại trực tiếp từ “Sư công Tiền nhiệm” biến thành “Sư công” .”

Nhìn lại Hách Liên Đại Thần, khóe miệng đang cười không ngừng.

Yêu Nữ xoay người cười ngửa: “Tiếp tục kéo trân thú, em cũng không tin không hơn được anh!”

Cho nên mấy ngày kế tiếp, không ngừng mang cực cương thăng cấp, sinh sản, phóng sinh, mang cực cương thăng cấp, sinh sản... Đền đáp lại động tác tuần hoàn kéo dài đến hai đôi cực cương đều đời thứ tư cấp 90 mới thôi.

Kéo cực cương mấy ngày qua, vốn là Tô Diêu rất yêu thích cặp đôi sủng vật này, ước mơ sẽ sinh ra một biến dị xinh đẹp nhất, nhưng rất đáng tiếc, đôi cực cương thành tích tốt nhất của nàng chính là một con Tiểu Hỏa điều biến dị cấp 7.

Mà Đại Thần —— tốt số đến mức Tô Diêu hận đến nghiêng răng —— lại sinh ra tới hai con biến dị cao cấp, trừ đi đời thứ nhất, còn có một con tư chất cao hơn.

Thiên vị! Tuyệt đối thiên vị.

Tô Diêu đầm ngực dậm chân.

Không có biện pháp, chỉ vì mơ ước một con Tỷ Dực Điều cao cấp, Yêu Nữ vẫn rất nhanh chân tiến tới trước mắt Đại Thần đang ở cửa hàng quản lý trân thú Cửu Châu thương hội —— từ hai người bắt đầu tranh tài

sinh BB (trân thú), ô sủng vật chỉ có thể mở rộng 4 lần đã không đủ để hai người —— khụ khụ, “kết tinh”, cho nên Đại Thần trực tiếp đem bán cho một gian hàng trân thú, đem cục cứng thả vào.

“Cái kia...”

Đại Thần bình tĩnh tiếp tục sắp xếp lại cửa hàng trân thú.

“Này... em nói, anh xem, cổ nhân nói, độc nhất vô nhị mới là tốt nhất... anh mang theo hai con cục phẩm cũng không thể một lần triệu hoán ra đúng không... Hơn nữa con mình sinh ra khẳng định cũng không nỡ bán cho người ta...”

Đại Thần ghé mắt, chờ nàng nói hết lời. Chẳng qua là cặp con người kia mỉm cười tựa hồ hiểu nàng muốn nói cái gì.

Cho nên Yêu Nữ một hơi nói: “Em muốn con cao cấp có tính cách dũng mãnh.”

Đại Thần vẫn mỉm cười không nói.

Yêu Nữ vội la lên: “Này! Cho hay là không cho đây!”

Dám không cho, tối nay đá ra ngoài ngủ ghế sa lon —— Tô Diêu ở trước màn hình trầm nghĩ.

Đại Thần vẫn cười: “Tốt.”

Yêu Nữ vui mừng, dễ dàng như vậy?

Lại nghe Đại Thần nói: “Có điều kiện.”

Yêu Nữ méo máo, cũng biết trên đời này không có bữa trưa nào ăn không: “Nói.”

Đại Thần mỉm cười nhẹ nói: “Gả cho anh.”

Yêu Nữ sửng sốt, lúc này mới nhớ ra, thì ra là hai người đã ly hôn .

Nói thật, cho dù ly hôn, trong khoảng thời gian này mỗi ngày cùng nhau đi phỏ bản như hình với bóng, cùng nhau kề vai chiến đấu —— mỗi hình ảnh để lại trong Yêu Nữ cũng là hai người ở chung một chỗ, không nhớ chút nào —— sự thật hai người thật ra đã sớm ly hôn.

Mở ra kỹ năng vợ chồng từng hàng từng hàng trống rỗng, Yêu Nữ thở ra một hơi.

Nhưng mà, nhưng mà —— vẫn không ngăn được kêu lên: “Này! Không nên đùa như vậy! Hai lần cầu hôn đều là lý do giống nhau! ! !”

Lần đầu tiên là dùng hồ ly dụ dỗ, lần thứ hai là dùng Tỷ Dực Điều lừa ——

Giảo hoạt Trì Thủy Mặc!

Tô Diêu cắn răng: “Nếu như em không đáp ứng thì sao?”

Đại Thần nụ cười không thay đổi, chỉ hơi hơi khiêu mi: “Nữ nhân, không cho phép em cự tuyệt.”

Cảm nhận được uy hiếp của hắn cùng tình thế bắt buộc, Yêu Nữ than thở —— thật là thua rồi.

Cũng được, chân tay mệt mỏi rồi cũng không muốn giằng co nữa, nhưng mà, vẫn không cam lòng.

Cho nên tức giận nói: “Một đôi điều lừa lão nương về nhà, không có cửa đâu! Trừ phi anh quỳ xuống cầu hôn, mang theo đồ cưới bốn cô nương hài lòng!”

“Tốt.” Đại Thần sáng khoái đáp.

Cho nên đóng giao diện cửa hàng, kéo tay Yêu Nữ đi tới quảng trường Lạc Dương người đến người đi.

Thành Lạc Dương phồn hoa, bối cảnh âm nhạc vui vẻ.

Đi qua quảng trường Lạc Dương những người đi đường rồi rít nghĩ chân , nhìn chăm chú vào một màn động lòng người.trên quảng trường

Một hào quang của 999 đóa hoa hồng bao phủ một đôi nam nữ thiên nhân chi tư.

Giữa hai người không có bất kỳ tiếng nói, nam nhân chẳng qua là quỳ một chân trên đất, nữ nhân chẳng qua là mỉm cười.

Sau đó nam nhân đứng dậy, kéo tay của nữ nhân, hai người đưa mắt nhìn nhau ở giữa hoa hồng bốn phía.

Người vậy xem vô tay âm ỹ.

Một đôi bích nhân cứ như vậy rảnh tay, cười tử diện sai bước uy phong, chạy ra khỏi tầm mắt của mọi người.

Trước Nguyệt lão.

Không báo cho bất kỳ ai. Một hôn lễ lặng lẽ đang dự mưu tiến hành.

Yêu Nữ nói: “Đồ cưới đâu?”

Đại Thần cười: “Chính là con người tại hạ đây, xin hỏi nương tử có hài lòng hay không.”

Yêu Nữ cũng ngần không được cười: “Dạ, miễn cưỡng thông qua đi.”

Lần này không còn do dự, Tô Diêu đem con chuột dờn đến cửa sổ “xác nhận” của Hệ Thống, có nguyện ý hay không cùng Hách Liên Thu Thủy hành tẩu giang hồ không chia ly.

Còn chưa kịp ấn xuống, một tiếng rõ ràng vang lên : “Chậm đã!”

Hai người kinh ngạc quay đầu.

Đằng kia phía sau mấy bước, nam Vô Đang một thân tiên lữ tình duyên, tiêu sái đứng ở nơi đó.

48. Chương 46

Yêu Nữ kinh ngạc nói: “Yêu Say Đắm?”

Hách Liên Thu Thủy im lặng. Không chào hỏi nhưng vẻ mặt cũng không biểu hiện ra một tia ngoài ý muốn. Tựa hồ Yêu Say Đắm xuất hiện chuyện đã dự tính trước.

Yêu Say Đắm nhìn nam nữ trước nguyệt lão, trên mặt nhìn không ra thái độ gì, chẳng qua là thanh âm khẽ nói: “Sao vậy, không thông báo một tiếng đã thành hôn? Không khỏi có chút khó hiểu.”

Hách Liên Thu Thủy nói: “Kết thúc buổi lễ , tự nhiên ngay cả không muốn biết cũng biết , chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.”

Yêu Say Đắm cười nói: “Nói cũng đúng.”

Hai người một câu một chữ đều hết sức khách khí, rồi lại ngẫm có ý nói sắc bén. Tô Diêu vốn là người lười động não, đơn giản chỉ định mặc kệ hai nam nhân đầu đá, mình đi tới chỗ khác cách đó không xa ngồi xuống. Bộ dáng việc không liên quan đến mình, tựa hồ hồn nhiên vô cảm với hai nam nhân vì mình mà đối chọi gay gắt.

Rốt cục, Yêu Say Đắm làm rõ: “Nếu là người trong đồng đạo, Hách Liên, tựa hồ vấn đề giữa chúng ta còn chưa có giải quyết.”

Dứt lời nhìn về phía Yêu Nữ.

Đại Thần mâu quang cũng thổi qua.

Mồ yêu bĩu môi, không để ý tới ánh mắt của hai người, đem Tỷ Dực Điểu mới lấy được từ chỗ Đại Thần gọi ra ngoài, mình chạy mấy bước, hai tiểu tử này liền bay múa đuổi theo, ánh lửa từ hai cánh bay ra. Yêu Nữ

càng xem càng thích, cho nên đổi tên cục cưng thành “ Xích Vũ”, một người hai điều chơi vui không thiết gì trời đất.

Bên này hai nam nhân không khỏi than thở lắc đầu.

Yêu Say Đắm nói: “Nếu chúng ta coi trọng cùng một nữ nhân, như vậy cứ dựa theo quy tắc u Châu thời Trung cổ, làm hai nam nhân đồng thời coi trọng một nữ nhân —— như vậy, giữa chúng ta tới quyết đấu một cuộc.”

Hách Liên Thu Thủy ánh mắt lóe lên.

Yêu Nữ trở về bất mãn, tới : “Hai người các người lại không hỏi qua ta, coi ta là ngân phiếu sao? Nói cho các người biết, đánh nhau là chuyện của các người, đừng hòng lấy lão nương làm cớ.”

Hách Liên Thu Thủy khéo mắt mỉm cười: “Tốt, không cần lấy em làm cớ, tiếp tục chơi với điều của em đi, ngoan.”

Mồ Yêu vì cách nói mà Đại Thần chưa bao giờ dùng đến không khỏi rung mình một cái. Nhưng chỉ cần bọn họ không lôi nàng vào, nàng cũng không xen vào, cho nên cũng tránh ra.

Hách Liên Thu Thủy ngưng mắt nhìn vào Yêu Say Đắm: “Chỉ là giữa chúng ta.”

Yêu Say Đắm bật cười nói: “Người sợ sẽ thua Yêu Nữ cho ta sao?”

Hách Liên Thu Thủy cũng cười nói: “Bất luận thắng hay thua, ” ánh mắt chuyển hướng Yêu Nữ, cùng đôi mắt như nước của nàng, từ từ nói, “Nàng cũng sẽ là nữ nhân của ta.”

Một câu nói làm hai người khác trong lòng run lên.

Yêu Nữ nhất thời không rời mắt. Chẳng qua là lẳng lặng nhìn thích khách Thiên Sơn cách mình mấy bước.

Hắn là kẻ mạnh ở Server này, thậm chí là vương giả. Mặc dù dùng không ít hèn hạ đối phó mình, nhưng tình cảm đối với mình chân thật đáng tin. Kiên định, bất luận là bá đạo hay là ôn nhu, giống như một cái rễ dày đặc, tạo thành một tấm lưới thuộc về Hách Liên Thu Thủy, làm cho nàng bị trói ở trong đó, không thể tự cứu, cũng không nguyện tự cứu.

Nhận thấy được ánh mắt Yêu Nữ nóng rực dị thường, Hách Liên Thu Thủy không khỏi mặt ngừ tới nàng: “Sao vậy”

Yêu Nữ nháy mắt mấy cái, trả lời lại: “Không có chuyện gì, chẳng qua là cảm thấy hôm nay anh cực kỳ đẹp trai!”

Nhận được quả nhiên là ký hiệu im lặng của Đại Thần “...”

Cảm nhận được hai người mặt mày đưa tình, Yêu Say Đắm trong bụng than thở, lên tiếng nói: “Tốt, chỉ là quyết đấu giữa nam nhân.” Dứt lời leo lên Thụy Liên Hạc.

Hách Liên Thu Thủy cũng triệu hồi ra Vụ Ảnh Điều.

Yêu Nữ ngăn cản hai người đang muốn đi tới giáo trường, “Chúng ta đổi chỗ, đi theo ta.”

Dứt lời cũng sải bước tử điện, hướng tới NPC truyền tống.

Một nhóm ba người đi tới Đại Lý, Yêu Nữ mang theo hai người đi tới đài tỷ võ “Mặc dù không giống giáo trường nơi đó đi ra ngoài có thể mãn huyết khí trị giá trở lại, có chút phiền toái, nhưng là” nói cười nói, “Ở chỗ này sao.”

Hách Liên Thu Thủy từ lúc chơi game tới nay trừ việc cùng Hoãn Hoãn Nhi Hành đối đầu với kẻ địch ngoài dã ngoại, hay là tại giáo trường Lạc Dương tỷ thí cùng một số người, nhưng lại chưa bao giờ chú ý đến chỗ tỷ võ trường núp sau ưu mỹ đình viện này. Cho nên đánh giá chung quanh một chút rồi gật đầu, xuống ngựa.

Mà Yêu Say Đắm thì hơi nhướn mày.

Lúc Hách Liên Thu Thủy mời Yêu Nữ vào đội, Yêu Nữ cự tuyệt, cười nói: “Nếu là quyết đấu giữa hai người nam nhân, em không nên xem . Ở bên ngoài chờ là được rồi.”

Dứt lời hướng về phía hai người gật đầu.

Hách Liên Thu Thủy nói: “Cũng tốt.”

Sau đó cùng Yêu Say Đắm thêm đầy trạng thái riêng của mình, vào tỷ võ trường.

Yêu Nữ nhìn hai đạo thân ảnh một đen một trắng từ biến mất trước mắt, thở ra một hơi, ngó chừng một đôi ân ái tiểu diệu bay múa trên đỉnh đầu vĩnh viễn không buồn không lo cười khổ nói: “Tiểu Vũ, đang chờ cùng ta sao.”

Cảnh tượng trong trường tỷ võ vẫn là thành Đại Lý điệu ngũ hoa hương, đứng ở trên đài cao, phía dưới gần nửa thành Đại Lý thu hết vào mắt.

Vốn nên là không khí rất yên bình, nhưng bởi vì trên đài cao vốn là cuộc đối đầu của hai đại cao thủ trong Server, phong cảnh và hình ảnh cũng tràn đầy sát khí cùng quỷ dị.

“Người hình như cũng không nghĩ tới việc ta sẽ xuất hiện lúc hai người các người kết hôn.” Yêu Say Đắm nhìn thích khách Thiên Sơn trước mắt, khẽ cười.

Hách Liên Thu Thủy cũng cười nói: “Người cũng không vô tình đi đến nguyệt lão, nơi chúng ta kết hôn, ta tại sao muốn người vô tình xuất hiện?”

Yêu Say Đắm khiêu mi, không tiếp tục cái đề tài này: “Ba ván thắng hai thế nào.” (tức là đấu ba cuộc, thắng hai cuộc là thắng chung...anh này kiêu cỡ quá)

Hách Liên Thu Thủy gật đầu: “Được.”

Nói xong, thích khách Thiên Sơn trong nháy mắt biến mất.

Yêu Say Đắm cũng giương Vạn Nhãn Long Uyên kiếm lên trong tay được ép Hoàng Tinh Thạch mà lóe ra kim quang vàng rực, tập trung tinh thần chuẩn bị nghênh chiến.

Cổ Long cổ đại sư không chỉ một lần đã nói trong sách, cao thủ so chiêu, đôi khi chính là chuyện trong nháy mắt. Chỉ xem người nào chiếm được cơ hội đầu, có lẽ đó chính là dấu hiệu thắng lợi, dấu hiệu sinh tử.

Trong trò chơi, bởi vì người trang bị thạch đầu, có lẽ không có cái mà cổ đại sư nói là trong nháy mắt đã thắng bại, đã chết cũng có thể sống lại vô số lần, song —— thành cùng bại, sự thật không thể sửa.

Cho nên khi thân ảnh thích khách Thiên Sơn mờ mờ xuất hiện trước mắt, lúc nam Võ Đang vì thân thể bị quản chế mà không cách nào cầm Vạn Nhãn Long Uyên kiếm nghênh đón kẻ địch, Yêu Say Đắm biết, ván này mình hy vọng xa vời .

Mười lăm giây khống chế hoàn toàn, cùng với thân hình nam Võ Đang buồn bã ngã xuống, ván đầu tiên, Hách Liên Thu Thủy thắng.

Yêu Say Đắm từ dưới đài tỷ võ, dưới ánh mắt lạnh nhạt của Yêu Nữ đi dọc thành thị từ chỗ “Giang Hồ Du Y” hồi máu. Nhưng trong lòng không vì chiến bại mà cảm thấy đưa đám, ngược lại có chút hăng hái hồi tưởng đến thao tác hoa lệ của Hách Liên Thu Thủy. Không khỏi cảm thấy hết sức thú vị.

Ván thứ hai, Võ Đang đệ tử cùng phái Tiêu Dao kỹ năng khống chế sần sần như nhau, cùng với kỹ năng mới cấp 80 Thất Tinh Tự Thủ tác dụng tê dại đối thủ đáng sợ, thích khách Thiên Sơn cũng được một lần nhìn bầu trời bao la của Đại Lý tỷ võ đài.

Hách Liên Thu Thủy cũng lạnh nhạt ra khỏi tỷ võ đài đi đến Du Y hồi máu.

Chẳng qua khi đi qua đại kỳ chữ “Võ” trước đài tỷ võ, nghỉ chân chốc lát bên cạnh Yêu Nữ.

Yêu Nữ thu hồi tầm mắt từ trên người Tỷ Dục Diệu: “Hắn thao tác rất tốt có phải không?”

Hách Liên Thu Thủy gật đầu: “Hạng một.”

Yêu Nữ cười nói: “Mỗi người một thắng một thua. Tỷ thí rất thú vị. Em bắt đầu hối hận vì không đi vào xem.”

Hách Liên Thu Thủy cũng cười: ” Đối thủ rất được.”

Dứt lời đi lên tỷ võ đài, lướt qua Yêu Nữ, nhẹ nhàng in lại một nụ hôn trên trán Yêu Nữ. Sau đó bắt kẻ nữ nhân đang đích đỏ mặt, mang theo nụ cười lần thứ ba tiến vào tỷ võ đài.

Yêu Say Đắm nhìn rất rõ thích khách đứng trước mắt mình, cười nói: “Tại sao ngươi không ẩn thân?”

Hách Liên Thu Thủy cười nói: “Không ẩn thân, ta không thể đứng ở trên lôi đài sao?”

Yêu Say Đắm khiêu mi.

Không biết từ lúc nào, ẩn thân tiến vào giáo trường đã thành quy tắc bất thành văn của Thiên Sơn—— rất nhiều người nói Thiên Sơn hèn mọn đại khái có chút quan hệ đến cái này. Nhưng Yêu Say Đắm không bao giờ nghĩ như vậy.

Cùng là kỹ năng môn phái, Hệ Thống cho như vậy chính là muốn người chơi biết lợi dụng —— thích khách thì sao. Thích khách không giống đại hiệp, bênh vực người yếu, có chuyện gì đều đến phiên bọn họ ra trận, đến cuồng phong đầy trời nổi lên hoàng hoa đầy đất, hoặc là từ nóc nhà ai nhảy xuống —— xây dựng hình tượng ra trận hoa lệ không phải là việc thích khách nên làm, thích khách cần làm có một việc, ám sát mục tiêu. Hơn nữa trước khi tiếp cận mục tiêu cố gắng hết khả năng để không bị phát hiện

Có người nói Thiên Sơn phải dựa vào vài giây bạo kích của Di Hoa Tiếp Mộc kia, đánh không lại bỏ chạy sao gọi là hán tử —— mà trên thực tế, toàn bộ tinh lực của thích khách, tinh hoa của võ học của thích khách chính là tập trung ở 10 giây 20 giây này, ẩn nấp, chờ cơ hội, chỉ vì một kích trí mạng này.

Chạy? Nếu là trạng thái Di Hoa Tiếp Mộc qua Thiên Sơn còn có thể là đòn trí mạng vào kẻ thù, càng đánh càng hăng, vậy hán tử cũng không phải là thích khách, mà là thần. Lãnh khốc, sự chịu đựng, nghị lực, một kích tất sát mới là từ đồng nghĩa với Thiên Sơn—— một thích khách trời sinh.

Không trực tiếp đối diện với người, nhưng làm người vĩnh viễn lo sợ bất an —— bởi vì người sẽ không quên, phía sau mình sẽ có một đôi mắt như vậy.

Bằng hàn thị huyết, ánh mắt tùy lúc có thể mang đến khả năng tử vong.

Mà giờ khắc này Hách Liên Thu Thủy, nam nhân Thiên Sơn lần đầu tiên giao đấu đã thể hiện đầy đủ khả năng thích khách thiên phú, ngạo nghễ đứng trước mặt mình nói “Không ẩn thân thì ta không thể đứng ở trên lôi đài sao?”

Yêu Say Đắm trong lòng không biết tại sao, dần hiện ra những lời này trên đó —— những lời này, khi hán tử còn là một thích khách bị mọi người tranh nhau đuổi giết nhưng nhận được sự ủng hộ của một người, người nọ đã nói như thế với mình. Sau đó lời của nàng liền cùng hai chữ Thiên Sơn hoàn toàn dung hợp, đi vào đáy lòng.

Thân làm một thích khách, nhưng ngạo nghễ như thần đứng trước mọi người —— có lẽ chỉ có Hách Liên Thu Thủy mới quyết đoán như thế.

Bất quá nghĩ cũng phải, một thân trang bị như vậy, có khí thế như vậy là điều tất nhiên.

Cho nên cười nói: “Nói rất không khiêm nhường, nếu ngươi không ẩn thân cùng ta chính diện giao đấu, ta có 80% nắm chắc đánh bại ngươi.”

Hách Liên Thu Thủy gật đầu: “Ta biết.”

Yêu Say Đắm cảm thấy hứng thú nhường này: “Ah?”

Hách Liên Thu Thủy gương mặt sau mặt nạ nhìn không ra tâm tình, thanh âm bình tĩnh: “Võ Đang vốn là nghề nghiệp lúc ban đầu của ngươi, thủ pháp nhất lưu không gì đáng trách, mà kỹ năng Thiên Sơn cùng thủ pháp ngươi cũng quen thuộc rồi. Khắc chế như thế nào, bản thân ngươi rõ ràng hơn ai hết.”

Yêu Say Đắm mỉm cười nhưng không nói lời nào.

Hách Liên Thu Thủy dừng chốc lát, nói: “Huống chi ván này, ngươi vốn không có ý tái chiến không phải sao?”

“Ngươi khẳng định?”

“Ngươi ngay cả trạng thái cũng không thêm.”

Nam nhân này.

Mặc dù Yêu Say Đắm đối với cái nhìn sâu sắc và tự tin của hắn cảm thấy có chút khó chịu, nhưng vẫn là nụ cười thưởng thức.

“Ngay cả môn phái ta chơi ban đầu cũng biết... Vậy ngươi cũng biết ta là ai.”

Những lời này không phải câu hỏi, mà là khẳng định.

Hách Liên Thu Thủy nâng khóe môi: “Ngươi nói xem.”

Khi Yêu Nữ đứng ở lan can ngắm phong cảnh thấy hai nam nhân cùng nhau từ từ vô đài khí huyết đầy đủ đi ra ngoài, không khỏi nhướn miệng cười. Cặp mắt mỉm cười kia tựa hồ muốn nói, sớm đã biết là sẽ như vậy.

Yêu Say Đắm giả bộ nhìn bầu trời một chút, sau đó cười nói: “Bỏ lỡ giờ lành. Các ngươi nên trở về chuẩn bị hôn lễ đi?” Nghĩ tới điều gì lạ cười càng thêm vui vẻ, “Không ngoài dự đoán, bây giờ chắc đã có một nhóm người ở Nguyệt Lão chờ ngăn các ngươi?”

Vốn là sự kiện cầu hôn của hai danh nhân trong server ở quảng trường Lạc Dương âm ỹ như vậy, bị mấy người trong bang biết là chuyện sớm hay muộn, muốn im ắng kết hôn?

Rất không có khả năng?

Không đúng, là hoàn toàn không thể được.

Hách Liên Thu Thủy cùng Yêu Nữ nhìn nhau cười khổ. Có thể tưởng tượng được.

Yêu Say Đắm không cười nữa, chẳng qua là miễn cưỡng bước thong thả hai bước: “Tân hôn vui vẻ.” Sau đó hướng về phía Yêu Nữ giả hoạt cười cười, “Nếu lần sau ly hôn nữa, trực tiếp tới tìm ta nha.”

Dứt lời Hách Liên Thu Thủy: “Thật không phải, ta nghĩ ngươi không có cơ hội này.”

Hơn nữa sắc mặt có chút đen cười lớn hướng bậc thang từ vô đài đi xuống.

Yêu Nữ đột nhiên lên tiếng, hai chữ đơn giản làm dừng cước bộ Yêu Say Đắm.

Nàng gọi lớn:

“Sở Dương.”

Hách Liên Thu Thủy đi.

Yêu Nữ cùng Yêu Say Đắm hai người đi không mục đích khắp hẻm nhỏ thành Đại Lý.

Trừ hai câu mở đầu kia: “Gần đây khỏe không?”

“Cũng không tệ lắm, còn em?”

“Vâng, em rất khỏe.”

Ở ngoài, hai người đều trầm mặc.

Rốt cục Yêu Say Đắm mở miệng: “Khi nào thì bắt đầu biết là anh?”

Yêu Nữ nghiêng đầu suy nghĩ một chút: “Không biết.”

“...”

“Trực giác mà thôi.”

Yêu Say Đắm cười khỏ. Quả nhiên hay là suy nghĩ chính tông kiểu Tô Diêu.

Lại nghe Yêu Nữ nói: “Cách nói chuyện, nơi thường xuất hiện, thường dùng dấu chấm câu —— anh đại khái không biết sao, mỗi lần anh viết chữ, chỗ ngừng lại cũng không thích dùng dấu phẩy, ngược lại ở phía trên chữ đánh hai dấu chấm thay thế.” Vừa nói vừa cười, “Rất nhiều chỗ... quan trọng nhất vẫn là, em có cảm giác.”

Yêu Say Đắm trầm mặc. Hắn thật ra không nên hỏi chủ đề ngu xuẩn như vậy.

Từng thê sẽ yêu chân thành cả đời, đối với bản thân không biết như thế nào. Hắn thay tên họ đổi môn phái, thậm chí có lúc có thể bắt chước cách nói chuyện, tính cách của người hoàn toàn khác hẳn, nhưng mà, thói quen trong xương cốt hơn hai mươi năm vẫn không sửa đổi được. Giống như hắn biết từng sở thích thói quen của nàng, nàng cũng biết hắn.

Một hồi lâu, Yêu Say Đắm nói: “Diêu Diêu.”

Yêu Nữ dừng chân —— đã rất lâu, không nghe ai gọi mình như vậy. Ngay cả Trì Thủy Mặc, Từ Hoãn, tất cả cũng chỉ gọi mình Tô Tô. Mà không phải Diêu Diêu.

Có chút xa lạ, nhưng cũng là quen thuộc đã lâu. Cho nên nhẹ đáp: “Dạ.”

“Hắn không tệ.”

Yêu Nữ nhìn Yêu Say Đắm.

Võ Đang đệ tử tiên phong đạo cốt tiêu sái càng làm cho khuôn mặt hắn thêm thoải mái: “Giao em cho hắn, anh rất yên tâm.”

Yêu Nữ có thể tưởng tượng được, Sở Dương trước màn ảnh, vẻ mặt như thế nào.

Một hồi lâu cũng cười nói: “Thật ra thì chính em cũng khá yên tâm.”

Yêu Say Đắm cười.

Hai người từ một cái hẻm nhỏ nam thành Đại Lý đi ra ngoài, đi lên đường cái thành Đại Lý. Đi tới bên cạnh cửa thành đông, Yêu Say Đắm dừng lại, nhìn bên đường người nuôi diêu tên là Diêm Cách La, gửi ra lời mời:

“Diêu Diêu, ngồi diêu với anh.”

Phảng phất trở lại mấy năm trước, mình mỗi ngày cũng lôi kéo Sở Dương thích PK tới Đại Lý cùng mình tham gia hoạt động “Không trung lữ hành”. Chẳng qua là lần này, người yêu cầu cùng người bị yêu cầu có chút đảo ngược.

Cho nên cười gật đầu: “Tốt.”

Yêu Nữ trèo lên lưng chú diêu bên cạnh người nuôi diêu, Yêu Say Đắm mới đi tới, ngồi phía sau người cô gái.

Cụ diêu kêu lên một tiếng, vọt lên bầu trời bao la trong sự yên lặng ôn nhu của thành Đại Lý.

Nhìn khuôn mặt nghiêng của cô gái phía trước, Yêu Say Đắm không khỏi cúi người, gần sát tai Yêu Nữ. Thanh âm thật thấp, rất ôn nhu (đoạn này tác giả thật sự chém quá mạnh tay)

“Diêu Diêu, em nên vui vẻ một chút. Em lúc cười, là xinh đẹp nhất.”

Yêu Nữ thân thể khẽ run, rốt cục nghiêng đầu, hướng người phía sau nở nụ cười như một đóa rực rỡ.

Chiều hôm đó, khi tất cả những người chơi cấp cao đều ở Tần Hoàng địa cung, Phiếu Miểu Phong, Yến Tử Ổ, Sát Tinh dài, Tàng Kinh Các đại chiến với BOSS lớn.

Có hai người cao thủ như vậy, lại im ắng ở bầu trời bao la thành Đại Lý trải qua đoạn thời gian này.

Từ thành cửa đông Đại Lý đến cửa nam, từ cửa nam đến cửa tây —— một lần rồi một lần nhìn phong cảnh thành Đại Lý.

Rốt cục xuống điều, cáo biệt người nuôi điều.

Yêu Say Đắm kéo tay Yêu Nữ, mang nàng đi tới thành Lạc Dương.

Một đường đi bộ, đi tới trước miếu Nguyệt Lão.

Quả nhiên, bang chúng “Hong Hoang đế đô” cùng “Áo Ảnh” đã chờ chờ.

Mà nam nhân đứng ngay giữa vòng vây kia —— cho dù là chuyện gửi thiệp mời phức tạp như vậy, tư thái của hắn vẫn cao ngạo kiêu căng như vậy.

Yêu Say Đắm trong ánh mắt nghi ngờ của bang chúng hai bang đem Yêu Nữ dẫn tới trước Hách Liên Thu Thủy: “Chăm sóc nàng tốt.”

“Nếu không ta sẽ không bỏ qua cho người.”

Hách Liên Thu Thủy lạnh nhạt như ngày thường: “Ta sẽ.”

Đơn giản hai chữ, cũng có sức nặng như bàn thạch trong lòng Yêu Say Đắm. Cho nên đem đôi tay kia giao cho nam nhân trước mặt Xoay người hướng về phía chúng nhân nói: “Này này, nhìn cái gì vậy? Mới vừa rồi tỷ võ chọn rể ta thua lão đại các người, cho nên đảm nhiệm làm phù rể đem tân nương đưa tới đây mà thôi... Đồng Mỗ! Không nên dùng ánh mắt như điện cao thế nhìn ta, nướng cháy ta người phải chịu trách nhiệm nuôi ta!”

Thiên Sơn Đồng Mỗ tàn bạo trừng mắt liếc hắn một cái.

Mọi người thoải mái, tiếp tục công việc đùa giỡn chứ rắc lúc trước —— hiện nay còn thêm tân nương.

Một vòng người trong nháy mắt vây quanh Hách Liên Thu Thủy cùng Yêu Nữ nước chảy không lợ —— muốn thiệp mời, chúc mừng, cười đùa...

Hoãn Hoãn Nhị Hành đi tới bên cạnh Yêu Say Đắm: “Chăm dứt rồi?”

Yêu Say Đắm cười, nhìn qua rất nhẹ nhàng: “Phải.”

Hoãn Hoãn Nhị Hành cũng cười, vỗ vai Yêu Say Đắm, không nói gì nữa. Cũng thu xếp đi hỏi thiệp mời .

Lần kết hôn này, Yêu Nữ không muốn lại tổ chức trong lễ đường nhỏ hẹp, cho nên một nhóm người mở đường đi Tây Hồ.

Không thêm cảnh tượng sát khí —— nhất thời để cho một đám phần tử hiếu chiến hưng phấn mà gào khóc. Ma quyền sát chủng chuẩn bị thi triển quyền cước.

Yêu Say Đắm đưa mắt nhìn đội ngũ rước dâu hùng mạnh biến mất ở cuối phố dài, Lạc Dương khẽ mỉm cười. Nhưng không theo sau.

Nhưng hắn biết rõ, trước chỗ rẽ, cô gái mình từng yêu quay đầu lại nhìn hắn một cái, mang theo một cái mỉm cười.

Nụ cười kia hàm nghĩa là:

Em rất vui vẻ.

Tỵ Dực Điều (Đếm theo thứ tự trái sang phải, trên xuống dưới là số biến dị)

Cười Điều

Đám cưới

D , Q a ——

Giáo hoạt Trì Thủy Mặc!

Tô Điều cắn răng: “Nếu như em không đáp ứng thì sao?”

Đại Thần nụ cười không thay đổi, chỉ hơi hơi khiêu mi: “Nữ nhân, không cho phép em cự tuyệt.”

Cảm nhận được uy hiếp của hán cùng tình thế bất buộc, Yêu Nữ than thở —— thật là thua rồi.

Cũng được, chân tay mệt mỏi rồi cũng không muốn giằng co nữa, nhưng mà, vẫn không cam lòng.

Cho nên tức giận nói: “Một đôi điều lừa lão nương về nhà, không có cửa đâu! Trừ phi anh quỳ xuống cầu hôn, mang theo đồ cưới bốn cô nương hài lòng!”

“Tốt.” Đại Thần sáng khoái đáp.

Cho nên đóng giao diện cửa hàng, kéo tay Yêu Nữ đi tới quảng trường Lạc Dương người đến người đi.

Thành Lạc Dương phồn hoa, bối cảnh âm nhạc vui vẻ.

Đi qua quảng trường Lạc Dương những người đi đường ríu rít nghỉ chân, nhìn chăm chú vào một màn động lòng người. trên quảng trường

Một hào quang của 999 đóa hoa hồng bao phủ một đôi nam nữ thiên nhân chi tư.

Giữa hai người không có bất kỳ tiếng nói, nam nhân chẳng qua là quỳ một chân trên đất, nữ nhân chẳng qua là mỉm cười.

Sau đó nam nhân đứng dậy, kéo tay của nữ nhân, hai người đưa mắt nhìn nhau ở giữa hoa hồng bốn phía.

Người vây xem vỗ tay ầm ỹ.

Một đôi bích nhân cứ như vậy rảnh tay, cười tử điện sai bước uy phong, chạy ra khỏi tầm mắt của mọi người.

Trước Nguyệt lão.

Không báo cho bất kỳ ai. Một hôn lễ lặng lẽ đang dự mưu tiến hành.

Yêu Nữ nói: “Đồ cưới đâu?”

Đại Thần cười: “Chính là con người tại hạ đây, xin hỏi nương tử có hài lòng hay không.”

Yêu Nữ cũng ngăn không được cười: “Dạ, miễn cưỡng thông qua đi.”

Lần này không còn do dự, Tô Diêu đem con chuột dơi đến cửa sổ “xác nhận” của Hệ Thống, có nguyện ý hay không cùng Hách Liên Thu Thủy hành tẩu giang hồ không chia lỵ.

Còn chưa kịp ấn xuống, một tiếng rõ ràng vang lên: “Chậm đã!”

Hai người kinh ngạc quay đầu.

Đằng kia phía sau mấy bước, nam Võ Đang một thân tiên lữ tình duyên, tiêu sái đứng ở nơi đó.

49. Chương 47

Thời điểm cuối hè đầu thu, Tô Diêu nhận được cú điện thoại khó hiểu của biên tập. Biên tập đại nhân giọng nói lại hưng phấn rất dị thường không giải thích được —— cho nên làm cho Tô Diêu càng thêm không giải thích được.

” Biên tập đại nhân của tôi, ngài đây là sao? Ra cửa nhật được tiền sao?”

Phương tỷ không để ý tới lời đùa cợt của nàng, nói: “Bớt lảm nhảm. Ta hỏi người, câu lạc bộ sách giữa tháng sau người có tính ra mặt hay không?”

Tô Diêu cau mày: “Người biết là ta không thích đi mà.”

Không phải tự cho là thanh cao —— mà là nàng rất lười. Lười đối mặt với nhiều người như vậy, lười trả lời đủ loại vấn đề.

Phương tỷ không ngạc nhiên khi nghe câu trả lời —— nếu Tô Diêu nàng muốn đi, kính của nàng sẽ rớt xuống mất. Cho nên nói tiếp: “Như vậy, câu lạc bộ sách lần này quy mô lớn hơn những lần trước, chúng ta và Hành Vân Lưu Thủy cùng nhau tổ chức, cho nên đối với một số tác giả có thành tích khá trong mấy năm gần đây sẽ có vài phần thưởng khuyến khích. Là chuyến du lịch 5 ngày cho hai người đến Hải Nam. Người đã ở trong danh sách nhận thưởng. Như thế nào? Hai cái vé này có muốn hay không?”

Hành Vân Lưu Thủy Tô Diêu cũng biết, cùng Mộng Khê Bỉ Đàn là những web văn học đứng hàng đầu. Dưới cờ có vô số tác giả ưu tú.

Tô Diêu khiêu mi: “Đợi chút, trước tiên ta hỏi thành tích của ta ở đâu ra?”

Phương tỷ cười đến thâm thúy: “Thành tích ở chỗ Thi Thiên xuất hiện trên thị trường gần gần mấy tháng đã tiêu thụ hơn mười mấy vạn quyển. Còn không nổi bật?”

Tô Diêu không biết tại sao, chỉ cảm thấy trong lời Phương tỷ nói có gì đó —— chẳng lẽ bởi vì kỳ sinh lý của mình đến nhanh nên thành đa nghi rồi?

Nhìn Tô Diêu trầm mặc, Phương tỷ khuyên: “Người ngoài đi làm đều ở nhà lên mạng, cứ không ra ngoài như vậy sao được. Đi chơi, thả lỏng một chút. Nói không chừng sẽ có linh cảm mới.”

Tô Diêu than thở —— mình có chỗ nào không thả lỏng sao? Quả thực lỏng ngang với ruốc thịt rồi, ở nhà là trạng thái hoàn toàn không có xương. Tan sở là làm tổ trên cái giường to thoải mái, tựa vào đầu giường ôm lấy máy vi tính.

Nhớ tới cuộc sống “xa hoa dâm dật” của mình, Tô Diêu nhất thời cảm thấy thật sự xin lỗi đảng cùng nhân dân, lại nghĩ đến lời Phương tỷ nói có đạo lý, cho nên cũng đồng ý: “Tốt.”

Tán gẫu hai câu, Tô Diêu đại khái hỏi thăm phản hồi về tác phẩm mới, sau đó trong tiếng cười có phần quỷ dị của Phương tỷ kèm theo một câu “Tốt vô cùng”, Tô Diêu lại cảm thấy không giải thích được, sau đó cúp điện thoại.

Một hồi lâu ngồi vuốt má, chạy đến phòng khách xem lịch, không may đụng vào Trì Thủy Mặc đang tới phòng ngủ tìm nàng.

Trì Thủy Mặc đỡ lấy hông làm cho nàng đứng vững: “Làm cái gì mà chạy liều mạng như vậy?”

Tô Diêu cau mày: “Muốn đi xem lịch.”

Trì Thủy Mặc buồn cười nói: “Vậy em gấp gấp như vậy làm cái gì? Lịch cũng không có chân, cũng sẽ không chạy mất.” Vừa nói vừa đi theo Tô Diêu đến phòng khách.

Chỉ thấy tiểu nữ nhân kia ở trước lịch nói nhỏ một mình, trong miệng nói gì đó “Chưa tới ngày.” “Chẳng lẽ trước đó?”... những câu như thế, Trì Thủy Mặc không khỏi mở miệng hỏi: “Phải ghi nhớ chuyện quan trọng gì sao?”

Tô Diêu cũng không quay đầu lại, nói: “Em đang tính kỳ sinh lý của em.” (bó tay...e phục chị)

“...”

Đại Thần biết vậy nên im lặng. Duỗi dài cánh tay đem Tô Diêu kéo qua, mình ngồi ở trên ghế sa lon, lại để cho Tô Diêu ngồi trên đùi mình, xoa đầu của nàng cười nói: “Yên tâm, còn khoảng mười ngày nữa.”

“Ah, ” Tô Diêu gật đầu, ngược lại nghĩ đến cái gì, hoảng sợ nhìn Trì Thủy Mặc, “Làm sao anh lại biết kỳ sinh lý của em?”

Trì Thủy Mặc khiêu mi, nhất thời cười đến —— nói không ra lời tà mị: “Nữ nhân, trong một tháng anh có hơn 20 tối rất bận rộn, chẳng lẽ em cho rằng anh còn không nhớ nổi mấy ngày nhàn rỗi đó sao?” (anh này hoang dâm vô độ quá thể)(BL: Ta phát hiện soái ca nào cũng nắm rõ chu kỳ sinh lý nữ nhân của mình nha)

Tô Diêu khuôn mặt ửng đỏ: “Lưu manh!”

Tô Diêu cảm thấy rất ảo não —— rõ ràng mình trước kia bất luận là trong trò chơi hay thực tế cũng là một người đi đùa giỡn kẻ khác —— nhưng kể từ khi Trì Thủy Mặc xuất hiện, địa vị của mình lại thành kẻ bị đùa giỡn. Hắn nói lời có chút mập mờ, lại hàm súc, kết quả cũng có thể làm cho mình mặt đỏ tới mang tai.

Nghĩ tới đây, Tô Diêu không phục, cắn răng trừng mắt nhìn Trì Thủy Mặc.

Trì Đại Thần làm sao có thể sợ ánh mắt này, cho nên khẽ cười tựa vào trên ghế sa lon: “Mới vừa rồi ai gọi điện thoại tới ?”

Tô Diêu lúc này mới nhớ tới chuyện của Phương tỷ, liền hỏi: “Giữa tháng sau anh có thời gian không?”

Trì Thủy Mặc khiêu mi hỏi thăm.

Tô Diêu nói: “Mới vừa rồi Phương tỷ gọi điện thoại nói tháng sau có câu lạc bộ sách, nhưng em không muốn đi, nàng nói cho em hai vé đi du lịch Hải Nam 5 ngày.”

Vừa nói lại khẽ cau mày: “Kỳ quái, sao em cứ có cảm giác bị tính kế. Cảm giác hôm nay Phương tỷ nói chuyện là lạ. Trước kia cho dù sách của em bán được tốt như thế nào thì tỷ ấy cũng không như thế này mà? Đây là tại sao...”

Trì Thủy Mặc ngoác ngoác khóe môi, nói: “Để anh sắp xếp một chút, tháng sau cố gắng bỏ ra thời gian.”

Tô Diêu gật đầu, mới vừa muốn nói gì, nhất thời lông mày mới giãn ra lại nhăn lại, liếc xéo Trì Thủy Mặc bộ dáng vô hại tựa vào trên ghế sa lon: “Xin hỏi, tay của anh đang làm cái gì vậy?”

Trì Thủy Mặc vùng lên tay của mình, khớp xương rõ ràng, ngón tay thon dài, móng tay được cắt vô cùng sạch sẽ: “Anh hỏi nó rồi... Nó nói, phải làm mới biết được.”

Dứt lời lại đem để tay trở về vị trí cũ —— trên bờ eo Tô mỗ .

Tô Diêu mắt tròn trăng: “Ồ rắm thôi!”

Trì Thủy Mặc híp mắt, tay cũng nói ra, ngược lại khẽ dùng sức bấm thắt lưng Tô Diêu.

Chỗ kia vừa vặn là tử huyệt của Tô Diêu —— tuyệt không thể đụng vào, nếu không sẽ khiến nàng ngựa muốn chết.

Tô Diêu thiếu chút nữa nhảy dựng lên: “Anh làm gì thế? !”

Trì Thủy Mặc vẻ mặt nghiêm trang : “Giúp em sửa đúng thói quen nói bậy.”

Tô Diêu cả giận nói: “Rõ ràng là anh muốn ăn đậu hủ... chờ chút, tiếng gì?”

Trì Đại Thần vẫn bình tĩnh, mặt không đỏ hơi thở không gấp nói: “Tiếng tim đập...”

Tô Diêu cũng đỏ mặt —— đáng tiếc không phải là xấu hổ, mà là tức.

Kèm theo tiếng “Ba” thứ hai, Tô mỗ rốt cục không nhịn được nhảy dựng lên kêu: “Nghe cái rắm nhà anh! Đây rõ ràng là tiếng mở nút áo lót của lão nương! Trì Thủy Mặc anh...”

Lười nghe Tô Diêu tiếp tục nổi giận kêu loạn, Trì Thủy Mặc trực tiếp bắt nàng trở lại đặt trên ghế sa lon, cúi đầu tìm đôi môi đang không ngừng tuôn ra những từ khó nghe, hôn lên.

Một hồi lâu chờ Tô Diêu an tĩnh lại, mới ở bên tai nàng cười nhẹ nói: “Nữ nhân, em nói nhiều quá.”

Sau đó đem Tô Diêu ôm, chạy thẳng tới phòng ngủ.

Tô Diêu chống đỡ cái đầu rên rỉ, mặc dù nàng là rất thích cái giường lớn trong phòng ngủ kia, nhưng mà, nhưng mà, vận động trên giường nàng thật sự chịu không nổi ...

Khóc không ra nước mắt nhìn Trì Thủy Mặc cười híp mắt, đưa tay chống đỡ ở hai bên đầu mình, mắt nhìn mình, Tô Diêu rất hối hận không kịp thỏa hiệp: “Nếu không nói thô tục nữa , chúng ta xem lại một chút được không? Nghĩ cách khác được không?”

Trì Đại Thần cười từ chối: “Trừng phạt là để em khắc sâu ấn tượng. Nên chấp nhận chịu phạt đi, đừng nói dư thừa .”

Nói xong liền áp xuống.

Tia hi vọng cuối cùng của Tô Diêu tan biến. Trong bụng thầm nghĩ mình nên đi học một chút Không thủ đạo... để lấy bạo khắc bạo ——

Dĩ nhiên chỉ là nghĩ mà thôi, ít nhất cho đến bây giờ, nàng chỉ có thể chờ bị “trừng phạt” sau đó nằm trên cái giường thoải mái này ngủ thẳng đến sáng sớm đi làm.

Xong việc Tô Diêu tỏ thái độ chỗ nào có áp bức chỗ đó có đấu tranh kiên cường. Quần trong chăn mở to mắt, một giây sau híp hai mắt quyết tâm nhìn chăm chăm Trì Thủy Mặc đang mặc quần áo bên giường.

Mà Trì Đại Thần vẫn cười vô cùng thiện lương, cho Tô Diêu một kích cuối cùng: “Đừng nằm mơ. Ở đâu có phản kháng thì ở đó có áp bức mạnh mẽ hơn. Anh đến công ty, em nghỉ ngơi đi, ngoan.”

Vừa nói giúp Tô Diêu kéo lại chăn, hôn lên trán nàng, xoay người ra khỏi phòng.

Tô Diêu đưa mắt nhìn bóng lưng Đại Thần rời đi, vùi vào trong chăn kêu khổ: không nên đùa như vậy.

Vốn tưởng rằng Trì Thủy Mặc không nhất định dành thời gian cùng mình đi Hải Nam —— hẳn có nhiều việc bận rộn nàng biết. Tối nào nàng cũng nằm mơ, lúc tỉnh dậy đi vệ sinh nhìn thấy đèn thư phòng vẫn sáng. Cho nên nàng đã sớm mang máy vi tính của mình ở thư phòng kia vào phòng ngủ. Thứ nhất là giường tương đối thoải mái, thứ hai tránh quấy rầy hẳn.

Ở trên phi cơ, Tô Diêu nhìn khuôn mặt nam tử bên người an tĩnh ngủ say, Tô Diêu nhất thời cảm thấy vô cùng thỏa mãn.

Hải Nam khí hậu vẫn rất nóng bức, ở thành phố Z thời tiết đã phải mặc áo choàng, ở đây hận không thể cởi xuống một lớp da để tỏa nhiệt.

Nhưng mặt biển xanh thẳm, cây dừa cao to, từng trận gió mang theo mùi vị muối biển, Tô Diêu mỗi ngày đều chơi đến quên hết trời đất ——

Trừ bơi lội.

Lại một lần nữa nhìn Trì Thủy Mặc thân thể thon dài chắc chắn từ trong bể bơi hiện ra, bọt nước trong suốt chiếu đến làn da trơn bóng, thể cho nên mỗi động tác đều được ánh sáng mặt trời chiếu rọi, tạo nên hiệu ứng đặc biệt.... Tô Diêu không khỏi nuốt nước miếng —— ai nói mỹ nhân nổi trên mặt nước mới làm cho người hoa mắt? Nam sắc cũng có thể ăn được...

Mắt hờn như thế, hoàn toàn không chú ý tới Trì Thủy Mặc đã đi tới nằm xuống ghé bên người mình, cầm lấy khăn lông lau nước trên tóc, có chút hăng hái nhìn về mặt Tô Diêu, cười nói: “Nương tử, ánh mắt kia của em sẽ làm anh rất muốn tự phòng vệ.”

Tô Diêu lúc này mới giật mình tỉnh lại, trợn mắt nói: “Giả bộ căng thẳng cái gì? Thân thể nhỏ bé kia của người trẫm có nơi nào chưa xem qua.” Lời vừa ra khỏi miệng mới phát hiện đã muộn.

Quả nhiên Trì Đại Thần cười càng thêm mập mờ: “Ah... ra là như vậy a...”

Tô Diêu không để ý tới hẳn, bưng cốc nước dừa mát lạnh bên cạnh lên uống.

Trì Thủy Mặc đột nhiên mở miệng nói: “Đi thôi, anh dạy em bơi.”

Tô Diêu than thở —— tự vạch áo cho người xem lưng. Đúng vậy, nàng Tô đại tiểu thư thích biển rộng, thích nghịch nước, nhưng đáng xấu hổ nhất chính là mười phần vọt lên cạn.

Khoát khoát tay cự tuyệt: “Thôi đi, em không có cái thiên phú ấy.”

Từ nhỏ đến lớn không biết bị cha ném đi học bơi bao nhiêu lần, để nàng học bơi, nhưng kết quả cuối cùng luôn là giáo viên thà trả lại học phí còn hơn là dạy... Gỗ mục không thể khắc được.

Trì Thủy Mặc cười nói: “Nương tử không tin anh có thể dạy em?”

Tô Diêu bệt miệng: “Em không tin em có thể học xong. Sợ đả kích anh, làm anh buồn bực đến mức cong cả đầu cầu bơi. Nếu làm hỏng em còn phải bồi thường.”

Trì Thủy Mặc khẽ cười một tiếng, trực tiếp kéo Tô Diêu từ ghế nằm lên, kéo cái khăn lông lớn trên vai nàng xuống, lôi nàng đi tới bể bơi.

“Này.” Tô Diêu giãy dụa. Trong bể bơi rất nhiều người, nàng không muốn mất mặt trước họ có được hay không?

Nhưng Trì Đại Thần đã nói cái gì, ở đâu có phản kháng thì ở đó có áp bức mạnh mẽ hơn —— cho nên Tô Diêu bị ném vào hồ bơi. Hơn nữa bị cưỡng chế học đến trưa.

Khi Thái dương công công vừa lớn vừa độc trở về nhà, Tô Diêu rút cục dưới sự đốc lòng dạy dỗ của Đại Thần đã học xong —— bơi chó - -

Đại Thần cũng không khỏi than thở: “Em thật sự không có thần kinh bơi lội, ” ngẩng đầu nhìn Tô Diêu mặt gần chết, đầu tóc đầy nước, bộ dạng có chút chật vật, lần nữa gật đầu khẳng định, “Cái này, thật không có.”

Tô Diêu giận, đem khăn lông ướt vút vút lên người Trì Thủy Mặc: “Còn dám nói?”

Rõ ràng hẳn cả buổi trưa đều ăn đậu hủ là chính, dạy bơi là phụ, bây giờ còn có thể nói những lời lẽ hùng hồn như thế.

Tô Diêu mặt trắng: “Lần này em thật sự thật sự —— không tin anh có thể dạy em! Bởi vì anh căn bản không phải muốn dạy em.”

Đại Thần ngửa mặt lên trời thở dài: “Bây giờ mới biết sao, quá ngốc nghếch mà.”

Tô Diêu học máu.

Cãi nhau ầm ĩ trở về phòng, Trì Thủy Mặc kín đáo đưa cho Tô Diêu một cái hộp, nói: “Lát nữa thu xếp xong qua nhà ăn cạnh hồ bơi, anh có việc muốn nói với em.”

Tô Diêu vốn không giải thích được nhưng lúc nhìn thấy lễ phục màu đen trong cái hộp nằm kia nhất thời có chút hiểu rõ.

Trì Thủy Mặc rất hiểu nàng, biết nàng thích màu đen. Hơn nữa váy đơn giản lại thanh lịch, không rườm rà chút nào.

Tô Diêu vui vẻ sắp xếp xong, đi tới phòng ăn mà Trì Thủy Mặc nói.

Phòng ăn này cách phòng khách hơi xa một chút. Cho nên khách đến không phải là nhiều. Nhưng là Tô Diêu rất thích nơi này, bởi vì thấy hồ bơi, ban đêm ánh đèn chiếu xuống gợn nước lăn tăn, lại thêm an tĩnh, là nơi làm cho người ta thấy rất hưởng thụ. Từ buổi chiều đầu tiên nàng cùng Trì Thủy Mặc trong lúc vô tình tới nơi này uống chút đồ uống, liền đã thích chỗ này.

Xem ra, ai kia cố ý chọn đây.

Tô Diêu cười, hướng bạch y nam tử đã ngồi bên cạnh bàn ăn đi tới.

Ngồi xuống. Dùng cơm.

Trì Thủy Mặc gọi trước hai phần bò bít tết. Lúc bưng lên vẫn không quên đem một phần cắt nhỏ rồi mới đặt ở trước mặt Tô Diêu. Tô Diêu không khỏi nhớ đến cảnh tượng hai người lần đầu tiên ăn cơm.

Cho nên nói: “Em không thích ăn bò bít tết.”

Trì Thủy Mặc khiêu mi, thấy Tô Diêu trong mắt ranh mãnh, cũng cười nói: “Là không thích ăn hay là không biết ăn?”

Tô Diêu đành phải cầm lấy đĩa ăn, bớt được việc ai đó cắt thịt bò đưa vào trong miệng.

Từ đầu đến cuối bữa ăn, Trì Thủy Mặc cái gì cũng không nói. Để cho Tô Diêu trong bụng đã chứa nhiều phỏng đoán không khỏi lên tiếng hỏi thăm: “Anh không phải là có chuyện muốn nói với em?”

Trì Thủy Mặc gật đầu: “Uhm.” Vừa nói từ dưới mặt bàn đưa tay cầm cái hộp.

Khi hần làm động tác này ánh mắt Tô Diêu không khỏi sáng lên, nhưng khi nhìn thấy cái hộp được mang lên, lại không khỏi thấy ảm đạm —— cái hộp lớn như vậy, không phải rồi.

Trì Thủy Mặc đem từng biểu hiện nhỏ bé trên mặt nàng nhìn ở đáy mắt, âm thầm cười cười, đẩy cái hộp trên tay tới.

Tô Diêu bình tĩnh, lấy tới đánh giá chốc lát, quơ quơ hỏi: “Bên trong là cái gì?”

“Mở ra xem một chút.”

Tô Diêu mở cái hộp ra.

Suy nghĩ hết mức có thể, cho dù không phải là chiếc nhẫn, cái hộp lớn như vậy, xa hoa như vậy, trong hộp có thể là dây chuyền, vòng đeo tay chẳng? Nhưng không ngờ tới, khi nhìn thấy, chỉ thấy được ——

“Đĩa CD?” Tô Diêu hoàn toàn há hốc mồm.

Ngẩng đầu nhìn Trì Thủy Mặc, thật sự không hiểu hần tặng mình cái này để làm gì. Bên trong cái đầu nhỏ suy nghĩ đến nụ cười hơi thần bí của Đại Thần, cuối cùng chọn được một ý nghĩ chốt hạ —— hần không phải là muốn cùng mình xem mấy bộ phim người lớn đó chứ?

Trì Thủy Mặc nhìn thấy vẻ mặt kia của Tô Diêu cũng biết nàng không có nghĩ đến cái gì tốt, vừa bực mình vừa buồn cười nói: “Thu hồi ngay mấy suy nghĩ đó của em đi.”

Tô Diêu bĩu môi: “Vậy anh nói cho em biết là cái gì không phải tốt hơn sao.”

Trì Thủy Mặc bưng chén rượu lên uống một ngụm: “Sao em không đợi trở về phòng mình xem một chút.”

Tô Diêu đưa tay phủ ngực: “Trì Thủy Mặc hôm nay em mới phát hiện một đặc điểm của anh.”

“Ah?”

Tô Diêu ném cho hần một cái trừng mắt: “Nhàm chán vô cùng tận!” Vừa nói đung đưa cái hộp trên tay.

“Chỉ vì cái đĩa CD này mà trước tiên đưa y phục sau đó hẹn em ăn cơm, làm chuyện lạ trịnh trọng như vậy lão nương còn tưởng rằng...”

Ý thức được mình thiếu chút nữa nói lộ ra, Tô Diêu vội vàng dừng gấp.

Trì Thủy Mặc khiêu mi: “Tưởng rằng cái gì?”

Tô Diêu ho ho: “Không có gì... Tóm lại, anh thật sự quá nhàm chán.”

Dứt lời cầm cốc rượu Rum trên bàn uống một hơi cạn sạch, kéo Trì Thủy Mặc đứng dậy, vừa đi vừa nói chuyện nói: “Em vẫn muốn xem, đĩa CD gì có thể làm cho anh lao công khổ tứ như vậy.”

Trên thực tế, chờ Tô Diêu xem xong đĩa CD, nói không ra lời ngược lại là chính nàng.

Mình đã từng tưởng tượng vô số lần núi non sông ngòi, thành trì phố cổ, sa mạc, thác nước khe sâu, từng chút từng chút bày ra trước mắt mình, không còn là những chữ trên giấy tờ, thực sự đã biến thành phong cảnh mang sinh mệnh.

Những nhân vật mình mất bao ngày đêm cân nhắc suy nghĩ ngoại hình tính cách, sống động hiện lên trước mắt mình.

Tô Diêu trợn mắt hốc mồm: “Đây là...”

Trì Thủy Mặc kéo hông của nàng để nàng dựa vào trước mình: “Lấy Thi Thiên của em làm mô hình” vừa nói nhìn về phía Tô Diêu, “Công ty trước mắt đang bắt tay vào khai thác trò chơi.”

Tô Diêu quay đầu nhìn Trì Thủy Mặc.

Nàng nghĩ, nàng đã biết vì sao Phương tử không ngừng cường điệu Thi Thiên là đỉnh cao trước nay chưa từng có của nàng —— nàng hiểu rồi. Qua đĩa CD này, những phong cảnh đó, nàng hiểu, tấm lòng của hần.

Trì Thủy Mặc cười giúp nàng vén tóc sang một bên: “Anh nghĩ, sinh lễ mới này có thể đổi được sự hài lòng của nương tử đại nhân.”

Tô Diêu đáng thương còn chưa kịp hoàn hồn khi thấy trò chơi Thi Thiên, lại một lần nữa vì câu “Sinh lễ” kia của Đại Thần bãi công.

Trì Thủy Mặc cười cười, hỏi nàng: “Khi đó em nói, ‘còn tưởng rằng’ ... còn tưởng rằng cái gì?”

Tô Diêu không chút suy nghĩ liền thốt lên: “Tưởng anh muốn cầu hôn.”

Trì Thủy Mặc gật đầu, từ túi miệng lấy ra một cái hộp vải nhung đen, mở ra, nằm bên trong chính là chiếc nhẫn kim cương mà Tô Diêu lúc trước vì “cho là” mà mong đợi đến bữa ăn tối.

“Nữ nhân, chúc mừng em, đáp án đúng rồi, ” Trì Thủy Mặc cười đem cái hộp để sát vào tầm mắt Tô Diêu, ” anh thật sự muốn cầu hôn.” (oa, lãng mạn quá đi...e muốn có chồng giống a quá)

Tầm mắt Tô Diêu dừng trên chiếc nhẫn kim cương trong chốc lát, sau đó lại quay sang Trì Thủy Mặc.

Đại Thần nụ cười lười biếng kia nhìn như thế nào cũng cảm thấy quen thuộc: “Sao, có đáp ứng hay không?”

Lúc này mới chợt hiểu —— nụ cười kia, quả thực giống mình chết đi được.

Mình thì sao?

Tô Diêu không cần nhìn cũng biết, lúc này trên mặt nàng vẻ mặt tự tiếu phi tiếu kia cũng nhất định cực kỳ giống nam nhân đang ôm mình trong ngực: “Anh nói xem?”

Hai người nhìn nhau chốc lát, Trì Thủy Mặc lấy nhẫn kim cương từ trong hộp ra: “Cho dù em muốn đổi ý cũng không có hiệu quả...”

Sau đó tháo chiếc nhẫn ở tay trái Tô Diêu xuống.

Tô Diêu nhìn chiếc nhẫn đã theo mình hơn bảy năm rơi vào lòng bàn tay Trì Thủy Mặc kia, nhất thời cảm thấy có một số thứ đã hoàn toàn rời xa —— nàng cũng không nghĩ mình đeo cái nhẫn này lâu như vậy, thậm chí, nếu không phải hôm nay Trì Thủy Mặc tháo nó ra, nàng đã quên mất trên tay vẫn có một cái nhẫn như vậy.

Trước kia cảm thấy cái nhẫn kia cực kỳ ý nghĩa, bây giờ nhìn đến, chẳng qua cũng là một cái nhẫn, hay là một chiếc nhẫn cũ —— nghĩ đến việc vẫn mang nó theo, chẳng qua là vì thói quen thôi.

Thì ra có một số việc, thật sự sẽ qua đi.

Tô Diêu cười, nhìn Trì Thủy Mặc đeo một cái khác mới tinh vào ngón tay giữa của nàng: “Từ giờ trở đi, em hoàn toàn là của anh.”

Tô Diêu nháy mắt mấy cái, áp lực trên ngực bởi vì câu nói bá đạo kia mà rung động, giơ tay lên quơ quơ hỏi: “Đây là nói rõ, chờ đến hôn lễ em còn muốn một cái lớn hơn nữa trên ngón áp út được chứ?”

Trì Thủy Mặc cười nói: “Không thành vấn đề. Chỉ cần em thích.”

Tô Diêu nhìn Trì Thủy Mặc nhẹ nở nụ cười, một hồi lâu, chủ động hôn hân: “Cám ơn.”

Có lý do gì không đồng ý đây?

Người nam nhân này từ lúc xuất hiện trong cuộc sống của nàng đã mang lại rất nhiều ấm áp. Dùng phương thức bảo vệ của hân.

Cái đĩa CD làm sinh lễ kia làm cho nàng một người chưa bao giờ mơ ước thành sự thật, mà ánh sáng từ chiếc nhẫn kim cương kia lại thỏa mãn lòng hư vinh của một nữ nhân.

Nhưng đó cũng không phải là trọng điểm.

Nguyên nhân làm cho nàng gật đầu, là tấm lòng của hân.

Cho nên, làm sao có thể không đồng ý? Làm sao cho phép không đồng ý.

Không ở cùng nhau, là trời đất không dung, là hại người không lợi ta.

Ở chung một chỗ, mới là đúng đường. Là điểm đến cuối cùng.
Nụ cười như ánh sao từ đôi mắt đen đỏ tỏa ra, bởi vì hắn nghe thấy.
Một câu nói nhẹ nhàng bên tai hắn:
“Em đồng ý.”

50. Chương 48: [phiên Ngoại]

Từ Nam Hải trở về, Trì Thuỷ Mặc cũng không để Tô Diêu đi làm. Chẳng qua là trong ánh mắt nghiêng rằng nghiêng lợi của Từ Hoãn lại đem giai nhân đóng gói đến nước Mỹ.

Ban đầu Đại Thần lấy lý do: Anh đi công tác, thuận tiện đi tìm nhà thiết kế áo cưới chuyên nghiệp cho em, ý kiến của em dĩ nhiên là rất quan trọng.

Tô Diêu nghĩ thầm, từ kiểu dáng đến cắt may đến chọn lựa chất liệu, lại thêm phải mặc thử xem như thế nào cho nên hơn hở gật đầu.

Huống chỉ đối với Tô Diêu từ nhỏ đến lớn bởi vì chủ nghĩa yêu nước mãnh liệt mà chẳng bao giờ bước ra khỏi biên giới nửa bước, ra nước ngoài thật khiến cho nàng cảm thấy hứng thú. Dĩ nhiên chủ yếu chính là — Tô Diêu lười a, không phải không có cơ hội ra nước ngoài, chỉ là nghe nói làm hộ chiếu nhiều thủ tục nhức đầu gay gắt, cho nên dứt khoát làm tổ tại tổ quốc mẫu thân.

Lần này có Trì Thuỷ Mặc an bài hết thảy, cô dĩ nhiên mừng rỡ đi theo hắn thưởng thức cảnh đẹp nước Mỹ.

Chẳng qua là không nghĩ tới, thiên tính vạn tính, lại không ngờ đến chuyện Đại Thần mời nhà thiết kế ở cách Washington nơi Đại Thần đến công tác, nhưng lại gần một ngôi nhà ở tận Florida. Trong nhà có một đôi vợ chồng trung niên khí chất xuất chúng.

Cha mẹ của Đại Thần.

Thời điểm Trì Thuỷ Mặc giới thiệu hai bên với nhau, trong đầu Tô Diêu chỉ còn bốn chữ: Tiền trăm hậu tấu!

Trì Thuỷ Mặc thật âm hiểm.

Đáng thương cho nàng là người khá thoải mái, nếu biết trước sẽ gặp cha mẹ Đại Thần thì sẽ không mặc quần jeans áo sơ mi như thế này —— Tô Diêu ngăn không được trong lòng nước mắt chảy quanh T_T

Nhưng đã đến rồi — vợ xấu cũng muốn gặp cha mẹ chồng. Huống chi mình cũng không tính là xấu.

Trì mẫu mỉm cười nhìn cô gái con mang về.

Từ kinh ngạc lúc mới gặp gỡ, đến khản trương luống cuống, rồi trò chuyện tự nhiên. Mặc dù không có vẻ ngoài xinh đẹp hay quần áo sang trọng, nhưng là toàn thân phát ra một phong thái không thể quên.

Dưới lớp quần áo bình thường, trên người lại có chút dẻo dai tinh tế. Trì mẫu nhìn quen những thiên kim tiểu thư thoắt cái đã hiểu vì sao con mình chọn nàng.

Đó là một cô bé thật tình.

Ánh mắt giống Trì Thuỷ Mặc như đúc nhìn chiếc nhẫn trên tay phải Tô Diêu, trong bụng hiểu rõ, nhìn lại bộ dạng chu đáo của con. Trì mẫu cười thầm, tiểu tử này cũng giống như nam nhân bình thường. Nhìn lại Tô Diêu cũng không vì được cưng chiều mà sinh kiêu ngạo, đối với sự che chở của Trì Thuỷ Mặc cũng không cảm thấy là điều đương nhiên, động tác mỉm cười không lệ thuộc vào sự quan tâm của Trì Thuỷ Mặc.

Cho nên Trì mẫu đối với cô con dâu này vô cùng hài lòng.

Thiện ý của Trì mẫu Tô Diêu cũng đón nhận được. Nhưng cũng chỉ nói lỏng một nửa sức lực. Một nửa sức lực còn lại vẫn còn nguy hiểm, nguyên nhân là —— đôi mắt quét nhẹ, Trì phụ vẫn là vẻ mặt nghiêm túc đang đánh giá mình.

Tô Diêu đến ngày hôm nay mới biết được thì ra Trì Thuỷ Mặc không chỉ sự nghiệp thành công, sản nghiệp trong nhà cũng giàu có như vậy —— khó trách, có thể vung tiền như rác trong game.

Tô Diêu cũng biết, trong lòng những thế hệ trước thì môn đăng hộ đối vẫn là quan niệm thâm căn cố đế. Cho nên nhìn Trì phụ chân mày vẫn nhíu, trong lòng mình cũng lo lắng. Sợ vị cha chồng này tương lai sẽ bất mãn đối với mình.

Nhưng trong lòng lo lắng —— không có nghĩa là tự ti.

Lo lắng này thăng hoa đến cảnh giới tối cao khi Trì phụ đề nghị một mình cùng Tô Diêu hàn huyên đôi chút.

Trì Thuỷ Mặc cũng chú ý tới vẻ mặt Trì phụ cùng Tô Diêu nhỏ bé bất an. Cho nên nắm chặt tay Tô Diêu bên người, không bỏ ra, hi vọng đem chuyện hàn huyên chuyển sang nơi khác.

Trì phụ bất mãn nói “Còn không đi hộ mẹ nấu cơm? Làm sao, sợ ta ăn mất vợ của người?”

Trì Thuỷ Mặc nhíu chặt lông mày, phụ thân hôm nay nghiêm nghị khác thường.

Mở miệng định nói, nhưng cảm giác được Tô Diêu tay ôn nhu xoa vai mình: “Đi giúp dì nấu cơm đi, em cùng bác hàn huyên một chút”

Nhìn lại Trì phụ, Trì Thuỷ Mặc đành phải đứng lên, đi tới phòng bếp giúp Trì mẫu nấu cơm.

Mặc dù Trì gia có thể thuê một giúp việc dễ dàng, nhưng Trì phụ Trì mẫu đến Mỹ định cư, bởi vì muốn hưởng thụ cuộc sống tuổi già, nên chuyện gì hai vợ chồng cũng đều tự làm lấy. Hơn nữa nấu cơm cho gia đình là chuyện nhỏ, những việc Trì mẫu đang làm hoàn toàn là một cách hưởng thụ của tuổi già.

Nhìn thấy con trai thỉnh thoảng liếc nhìn về phía hai người đang ngồi trong phòng khách —— Trì phụ đang nói gì đó, Tô Diêu gật đầu. Thỉnh thoảng mở miệng nói đôi lời.

Thấy con căng thẳng quá mức không khỏi buồn cười: “Con còn không biết ba con, mặt lạnh tim nóng. Mẹ thấy cô bé đó rất dễ chịu. Ba con sẽ rất hài lòng.”

Trì Thuỷ Mặc cười cười không nói.

Lão đầu tử chính là mặt lạnh tim nóng —— nhưng lại vô cùng soi mói.

Trì Đại Thần cảm thấy không nắm chắc. Nghĩ tới phụ thân vẫn không thả lỏng khuôn mặt, không dám chắn Trì phụ có hài lòng với con dâu hay không.

Chợt nghĩ đến, không hài lòng thì sao? Hôn lễ của hắn và Tô Diêu chắc chắn cử hành đúng ngày. Cho nên cười thoải mái, xoay người chuyên tâm giúp Trì mẫu rửa rau.

Bên này mái hiên.

Trì phụ đối với cô con dâu Tô Diêu này có hài lòng hay không?

Xác định con trai không đưa mắt liếc nhìn về phía phòng khách nữa, Trì phụ lập tức thả lỏng mặt. (ông bố này quá thâm, đúng là bố nào con nấy)

Hài lòng, sao lại không hài lòng?

Không nói đến việc mới vừa rồi hỏi bừa Tô Diêu mấy vấn đề, có biết chơi cờ vây hay không, có hiểu về trà đạo không, có xem văn học cổ điển không... vấn đề nào Tô Diêu cũng trả lời “Có”, “Hiểu một chút”, “Thường xuyên xem”. Chỉ cần nhìn thấy con trai lộ ra vẻ mặt có khó thấy được kia, Trì phụ cực kỳ hài lòng.

“Ta có nghe nói công ty dưới quyền của Thuỷ Mặc đang phát triển một trò chơi, cô là người sáng lập?”

Tô Diêu có chút kinh ngạc, sau đó lại cũng sáng tỏ, Trì Thủy Mặc có bản lĩnh mua bản quyền, Trì phụ biết được những việc này cũng không có gì là khó. Cho nên cười nói: “Không thể gọi là người sáng lập, chẳng qua là anh ấy dùng sách của cháu làm nguyên mẫu thôi.”

Trì phụ cười gật đầu. Trò chơi kia ông đã thấy hình ảnh ban đầu từ phòng phát triển. Lấy con mắt thương nhân chuyên nghiệp mà nói, có rất nhiều tương lai.

Tung hoành thương trường bao nhiêu năm, Trì phụ đối với vấn đề “môn đăng hộ đối” mà Tô Diêu lo lắng không bao giờ để ý.

Hôn nhân là trải qua những ngày khó khăn, hai người có thể sống chung mới là quan trọng. Dùng tiền và bối cảnh gia đình để chống đỡ chỉ có thể xem là giao dịch.

Nhưng ông là người sáng suốt.

Cho nên —— đối với cô con dâu làm cho con trai lộ ra vẻ mặt giống con người, hài lòng; hướng về phía cô con dâu có tài, hài lòng; với cô con dâu có cùng sở thích với mình, càng thêm hài lòng.

Cho nên Trì phụ đứng lên, mang Tô Diêu ra sảnh bên cạnh phòng khách: “Lại đây, chơi với ông già này một ván cờ.”

Tô Diêu vừa mới ngồi xuống đối diện, Trì phụ đột nhiên mở miệng nói: “Nha đầu, người phải giúp ông già này ta.”

Tô Diêu chớp mắt mấy cái.

Lúc ăn cơm, Trì Thủy Mặc không hỏi Tô Diêu mới vừa rồi cùng Trì phụ nói cái gì, chẳng qua thấy vẻ mặt nàng hơi bất an nên không ngừng gấp thức ăn cho nàng để an ủi. Tô Diêu nhìn hắn cười cười. Trì Thủy Mặc sao lại không phát hiện ra trong đôi mắt mình thích nhất kia đang che dấu cái gì.

Đang nghĩ không biết Trì phụ vừa rồi nói cái gì để cho Tô Diêu như vậy, đã nghe Trì phụ nghiêm nghị nói: “Khó mới có dịp về nhà, lúc ăn cơm cũng không hỏi xem mẹ con nấu cơm có khổ cực không, chỉ gấp thức ăn cho bạn gái, con ở trong nước mấy năm nay học được cái gì, trong mắt rốt cuộc còn có trưởng bối hay không?”

Trì Thủy Mặc vì Trì phụ đột nhiên nổi giận mà cau mày.

Tô Diêu vội vàng khuyên giải nói: “Thúc thúc, người đừng nóng giận, Thủy Mặc thấy cháu bị lệch múi giờ hai ngày nay chưa có nghỉ ngơi tốt, lúc này mới lo lắng một chút.”

Lại quay sang nói với Trì Thủy Mặc: “Anh đừng lo lắng nữa, nhanh ăn cơm đi.”

Trì phụ hừ nói: “Còn trẻ như vậy mà thân thể không được tốt, lệch một giờ cũng không chịu được.”

Trì mẫu cũng vì Trì phụ khác với ngày thường cau mày: “Ông hôm nay làm sao vậy? Thời mẫn kinh sao? Lớn như vậy rồi còn tức giận. Còn không mau ăn cơm.”

Không nhìn thấy cô bé kia mặt mũi trắng bệch, còn nói như vậy.

Trì Thủy Mặc nắm chặt tay Tô Diêu dưới mặt bàn, tay lạnh như băng, quay sang nói với Trì phụ: “Ba bắt mẫn cái gì sao?”

Tô Diêu túm tay của hắn: “Thủy Mặc.” Lại bị tay của hắn cầm càng chặt.

Trì phụ cũng rất trực tiếp: “Ta muốn nói ta bắt mẫn cô con dâu này.”

Trì mẫu lên tiếng nói: “Trì Chính Nghiễn.”

Ông già này sao càng già càng không đáng yêu?

Trì Thủy Mặc lạnh nhạt nói: “Ba, ba có hài lòng hay không cũng được, Tô Diêu vẫn là vợ của con.”

Dứt lời liền kéo Tô Diêu đứng lên: “Chúng con về phòng trước. Hai người cứ từ từ ăn.”

Trì phụ lớn tiếng nói: “Ngồi xuống cho ta.”

Tô Diêu vội vàng kéo Trì Thuỷ Mặc đang muốn xoay đi.

Trì Thuỷ Mặc không nói, cùng Trì phụ nhìn nhau.

Trì phụ nói: “Ta không đồng ý.”

Trì Thuỷ Mặc cũng nói: “Đó là ý của ba.”

Trì phụ nói: “Ý của con là không phải cô gái ấy thì không lập gia đình?”

Trì Thuỷ Mặc con người trong treo lạnh lùng loé lên: “Đúng. Con chỉ muốn lấy một mình cô ấy.”

Tô Diêu cúi đầu nhìn Trì Thuỷ Mặc cầm chặt tay mình mà thầm thở dài —— nhận lời càng động lòng người —— đợi lát nữa trừng phạt đoán chừng còn lạnh người hơn.

Nhưng vẫn ngăn không được kích động cùng vui mừng như điên trong lòng.

Trì phụ vẻ mặt chợt buông lỏng, lộ ra nụ cười khiến cho Trì Thuỷ Mặc có chút khó hiểu, nói: “Ta nói ta không đồng ý.”

Trì Thuỷ Mặc bắt đầu không kiên nhẫn: “Con nói, đó là chuyện của ba...”

Lời còn chưa dứt chỉ nghe Trì phụ tiếp tục nói: “Ta không đồng ý các con kết hôn trẻ như vậy! Như vậy thì đến khi nào ta mới có thể ôm cháu nội? Các con tất cả cũng trưởng thành, nên kết hôn sớm đi.”

“...”

“Như vậy chờ áo cưới xong là kết hôn rồi trở về nước.”

Tô Diêu gương mặt có chút hồng —— áo cưới làm xong là kết hôn luôn? Có chút xấu hổ nói: “Thúc thúc...”

Trì phụ bản mặt: “Gọi ta là gì?”

Tô Diêu cắn cắn môi, một hồi lâu nhẹ giọng hô câu: “Ba.”

Trì phụ được gọi một câu “ba” mặt mày hớn hở: “Ồi chào, như thế còn được. Tốt

lắm tốt lắm, mau ăn cơm đi.”

Vừa thúc giục hai người ngồi xuống, vừa nhìn thấy tay phải Tô Diêu quay sang bắt mãi nói với con trai : “Con bình thường không phải rất hào phóng sao? Làm sao mua cho Tô Tô một cái nhẫn kim cương nhỏ như vậy? Chẳng lẽ công ty gần đây làm ăn thua lỗ?”

Cần nhắc đến việc chính mình bị cha cùng bạn gái tính toán, Trì Đại Thần nói: “Để ba thất vọng rồi, doanh thu quý trước tăng 5 phần trăm... hai người cứ từ từ ăn.”

Vừa nói vừa quay sang Tô Diêu, vẻ mặt tự tiểu phi tiểu nhìn Tô Diêu giật mình một cái: báo ứng tới rồi...

“Em, theo anh lên lầu.”

Đưa mắt nhìn thân ảnh con trai và con dâu biến mất ở cầu thang, Trì mẫu trách giận nói: “Lão già nhà ông, chỉ giỏi đùa vợ vẫn, thật là bị ông hù dọa đến đau tim.”

Trì phụ cười đắc ý.

Cái tiểu tử thú kia luôn kiêu kiêu ngạo ngạo, cộng thêm trời sinh đầu óc lại tốt như vậy, ai cũng không để vào mắt. Khó được có cơ hội, không trừng phạt hắn mọi ngày không biết tôn trọng người già sao được.

Phòng ngủ.

Trì Thuỷ Mặc buông tay Tô Diêu ra, khoanh tay tựa vào trước tủ sách nhìn nàng.

Tô Diêu bị nhìn phát lạnh, vội vàng nói: “Oa, phòng anh ở trước đây sao, phong thủy ở đây không tệ a... sách cũng rất nhiều... ánh sáng không tệ...”

Rốt cục thấy Trì Đại Thần không bị những lời nói nhảm của mình ảnh hưởng, càng ngày càng nhích tới gần, Tô Diêu thật khóc không ra nước mắt nói: “Em biết sai rồi được chưa... 55555, em đây không phải là hy sinh vì nghĩa, vì muốn tương lai được bố chồng quan tâm sao, một công một tội bù nhau, Đại Thần ngài tạm tha cho tiểu nhân được không?”

Trì Thủy Mặc phượng mâu giương nhẹ, môi mỏng thở khê: “Không trừng phạt đủ thì không thể rắn đê.”

Cho nên Tô Diêu hoàn toàn khóc.

Đây có phải gọi là tự gây nghiệt không thể sống không. Cho nên, từ giây dựa đến hàng phục rồi sa vào...

Đối với Đại Thần quen chế phục Yêu Nữ mà nói, những thứ này chỉ cần trong nháy mắt là hoàn thành.

Phòng ăn dưới lầu, đại khái nghe được động tĩnh nhỏ, Trì phụ khước miệng nụ cười càng sâu.

Trì mẫu chau mày, nuốt thức ăn xong không lạnh không nóng nói: “Tiểu nha đầu kia cũng nằm trong tính toán của ông sao?”

Lão Hồ Ly này, ông đem thủ đoạn trên thương trường về dùng trong nhà.

Trì phụ chỉ cười không nói.

Đúng, bà xã nói không sai.

Ngay cả Tô Diêu cũng kéo xuống nước không tha, lại có thể khảo nghiệm ra tâm ý của con trai, thấy vẻ mặt kinh ngạc của hắn, nhưng là... suy đoán ra con trai dùng cách gì trừng phạt Tô Diêu, Trì phụ lại vui vẻ.

Một mũi tên hạ hai con chim biến thành một mũi tên trúng ba con chim —— cứ sao không làm.

Trì mẫu cười thở dài: “Ông ấy, aiz.”

Trì phụ cũng cười.

Không hiền thì không hiền. Mặc dù tiểu nha đầu kia có thể sẽ bị trừng phạt tương đối thâm trọng... Nhưng mà, ai bảo ông muốn ôm cháu nội chứ.

51. Chương 49: [phiên Ngoại]

Thiên Sơn Đồng Mỗ lần đầu tiên nhìn thấy Thượng Quan Phi Diễm, liền cực kỳ coi thường tên nam Nga Mi có cái tên nữ tính như vậy.

Những ngày trước, một cuộc chiến tuyệt địa Nhạn Nam Quan, Yêu Nữ đại chiến Yêu, nữ Thiên Sơn cho dù cởi toàn thân trang bị, trang bị của nàng tinh hoa toàn thân, cấp 80 thời kỳ duy nhất trên người Yêu Nữ xuất hiện ba viên thạch cấp 5, thần khí cường hóa đến 7 chiến thắng Yêu lúc ấy trang bị cấp 3 cũng không đầy đủ.

Thật ra thì Yêu Nữ rất gian trá, nếu không phải là có mười phần nắm chắc, nàng làm sao có thể đem trang bị của mình cởi ra. Mà cứ như vậy, không chỉ có toàn thắng đẹp đẽ, khai hóa danh tiếng, hơn nữa thu được không ít người hâm mộ. Quả thực tam toàn chí mỹ.

Thượng Quan Phi Diễm chính là một trong số người hâm mộ.

Nhìn nam Nga Mi rất ân cần hỏi máu cho Yêu Nữ sau trận chiến, Thiên Sơn Đồng Mỗ trợn mắt: Đại quân hậu cung thật phong phú .

Quả nhiên, vị này sau lại nhanh chóng thăng cấp, đã thành thầy thuốc có chút danh tiếng toàn server, thành Trầm Phán Người Vô Tội mà Yêu Nữ vẫn biết đến, thứ nhất cứng chiều thứ hai cứng chiều. Mỗi khi mọi người đi Phiêu Miểu Phong Yên Tử Ổ, những nơi phó bản này BOSS công kích cao mà cần hai Nga Mi áp

chế, bọn họ là những cao thủ tấn công, không cần lo lắng vấn đề tìm không được Nga Mi mạnh. Chỉ cần Yêu Nữ mở danh sách bạn tốt, kêu lên hai câu chán ghét “Cưng ơi”, hai người kia lập tức chạy tới.

Mô hình này cho đến khi Hách Liên Thu Thủy xuất hiện mới bị phá vỡ.

Từ đó, Yêu Nữ thành là người độc quyền của bang chủ bọn hắn. Rất ít khi đi ra ngoài lêu lổng.

Mà nhóm người của mình bởi vì trong nhiều phó bản sớm đã thành thói quen, cũng khá ăn ý, cho nên thỉnh thoảng tìm tới hai đả thủ, mô hình cũng không thay đổi.

Mặc dù hai người cùng chung thân phận là nam sủng của Yêu Nữ, nhưng Đồng Mỗ lén cùng Trầm Phán Ngươi Vô Tội giao tình không tệ, bởi vì đại Nga Mi này chỉ khi nào gặp Yêu Nữ mới xuất hiện cái giọng ồm ồm này cùng tán tỉnh Yêu Nữ, còn lúc khác thì âm thầm giết người không chớp mắt, cũng là một kẻ kiên cường đến mức giết người. Mà Thượng Quan Phi Diễm, Đồng Mỗ vẫn xung đột... Không vì cái gì khác, trước hết là cái tên khiến nàng bị sét đánh —— Thượng Quan Phi...còn Diễm? ? Rùng mình một cái, không biết có phải sau cái nick nam này là nữ giả nam hay không. Mà mở miệng một tiếng là người ta, quả thực làm cho Đồng Mỗ ở bên trong phó bản xúc động hạ đao chém vô số lần.

Yêu nhân! Yêu nhân!

Cái gọi là yêu quý tính mạng, rời xa yêu nhân. Cho nên Đồng Mỗ dựa vào nguyên tắc này cách Thượng Quan Phi Diễm rất xa.

Cho đến lúc đi Yên Tử Ổ quyết chiến BOSS, Đấu Chuyển Tinh Di của Mộ Dung Phục đã phóng thích ra, toàn bộ đội dừng tay, Thượng Quan Phi Diễm lại xuất ra chiêu thức.

Đồng Mỗ cau mày: “Dừng tay ! Muốn chết sao? !”

Mộ Dung Phục dưới trạng thái này sẽ trả lại thương tổn gấp đôi tới kẻ xuất chiêu.

Tiếc rằng nam Nga Mi không nghe thấy. Tiếp tục duy trì công kích. Nhìn thấy một phần ba thanh máu sắp cạn mà chết. Đồng Mỗ một chiêu Thiên Địa Minh Diệt đem hắn kéo ra, thuận tiện một chiêu Liễu Ẩm Hoa Minh giúp hắn ẩn thân.

Xám xịt mặt mày, đầy mấy trăm điểm máu của Thượng Quan Phi Diễm rốt cục nhạt về một mạng.

Trầm Phán Ngươi Vô Tội lập tức hồi huyết, lúc này nam Nga Mi cuối cùng cũng hoàn hồn mở miệng: “Gi? Sao ta lại còn dư có chút máu?”

Đồng Mỗ cắn răng nói: “Còn dám hỏi? Muốn thể hiện bản thân cũng đừng chọn lúc hắn Đấu Chuyển Tinh Di mà công kích. Sợ bị chết không đủ nhanh phải không?”

Thượng Quan Phi Diễm hơi ngẩn ra, sau đó lại thiên kiều bá mị nở nụ cười: “Ngại quá, người ta mới vừa chú tâm xem film, quên mất bên này còn có game.”

Đồng Mỗ học máu, thật là hối hận mình xen vào việc của người khác, quát: “Sớm biết vậy để ngươi chết dưới tay anh họ cho rồi, ngươi chuyên tâm cho lão nương chút!”

Đồng Mỗ cảm giác mình quát hắn là trách nhiệm của đội trưởng, hơn nữa nói cũng không nặng, không ngờ tên ẻo lả gửi cho nàng một vẻ mặt ủy khuất cực độ, đôi mắt mở to ngân ngấn nước nhìn Đồng Mỗ.

Thấy vậy sau lưng Đồng Mỗ lạnh cả người: “Làm cái gì?”

Bi thương lên án: “Ngươi quát người ta... Ngươi khi dễ người...”

Lạnh cực điểm, Đồng Mỗ trong lòng kêu hét: Mẹ kiếp Yêu Nữ! Ngươi không thể tìm được một gã bình thường sao? !

Buồn bực thêm lạnh lẽo, Đồng Mỗ một chiêu Di Hoa Tiếp Mộc mạnh mẽ thêm Ứng Kích Trường Không đánh thẳng vào Mộ Dung Phục... trong Đấu Chuyển Tinh Di, trong nháy mắt ngã xuống đất...

Thượng Quan Phi Diễm vừa hồi sinh Thiên Sơn Đồng Mỗ vừa ngã trên mặt đất vừa nhắc: “Còn nói ta, mình cũng không phải treo máy rồi. Lại nói ngươi là đội trưởng, cũng không cần làm gương cho binh sĩ như vậy... Ta hồi máu đủ mệt rồi, còn phải tới cứu người... Ai... Nữ nhân thật là phiền toái...”

Đồng Mỗ đứng lên, mặt đen lên định nói hần vong ân phụ nghĩa, chỉ nghe một tiếng vỗ vang lên... Cúi đầu, hộ oản vốn chỉ còn lại một chút độ bền vì là tử vong mà vỡ mất.

Yên lặng...

Một hồi lâu, cả bầu trời Yên Tử Ồ cũng vang lên tiếng thét chói tai của Đồng Mỗ: “Thượng Quan Phi Diễm tên ẻo là nhà người! Ta giết người!”

Khoảng cách, chính là từ đây hình thành.

Từ đó về sau, Thượng Quan Phi Diễm trở thành mục tiêu săn giết hàng đầu của Thiên Sơn Đồng Mỗ.

Trận đấu kéo dài gần nửa năm.

Trong lúc, trang bị Thượng Quan Phi Diễm còn chưa kịp hoàn thiện bị Đồng Mỗ cướp thương nhân vô số lần, đã ngoại đánh lên vô số lần, sau khi trang bị cũng bị vỡ mất vài món, ánh mắt nhìn Đồng Mỗ lại thẹn thùng như lúc ban đầu, thỉnh thoảng lúc Đồng Mỗ động thủ còn nói một câu như vậy: “Người không nên lần nào cũng thô bạo như vậy, người ta rất đau.”

Giọng nói kia, ánh mắt kia, quả thực làm cho Đồng Mỗ lạnh càng thêm lạnh.

Đó là một tên biến thái, nàng không cần thiết phải so đo với biến thái.

Tự thôi miên mình như vậy, Đồng Mỗ hủy bỏ lệnh truy sát đối với Thượng Quan Phi Diễm.

Chẳng qua là lúc đánh ở phó bản khẩu khí vẫn hùng hực: “Tên ẻo là chết tiệt, tới thêm máu.”

Thượng Quan Phi Diễm thẹn thùng nói: “Người ta cũng không phải là bác sỹ thú y.”

Đồng Mỗ: “...”

Cho nên nam đại phu lại một lần nữa đo đất. Hơn nữa bị con thỏ của Đồng Mỗ giẫm đạp toàn thân.

Cuối năm đến, trong trò chơi cũng vắng vẻ. Đồng Mỗ cười thỏ trắng ở đường cái thành Lạc Dương đi dạo qua vô số quầy hàng 3 lần, rốt cục chán nản chạy đi phủ Hoàng Long Phủ đánh quái.

Phủ Hoàng Long quanh năm tuyết rơi, không biết có phải nguyên nhân thân là Thiên Sơn đệ tử hay không, đối với băng tuyết có quyền luyện người khác không thể nào hiểu được. Nàng cùng Yêu Nữ lúc nhàm chán đều thích đến đây đánh quái.

Nghĩ đến Yêu Nữ, Đồng Mỗ đã nghĩ đến thân ảnh lạnh lùng cao ngạo thường xuyên làm bạn bên người Yêu Nữ. Trước kia nàng rất không hiểu, Hách Liên Thu Thủy cấp bậc như vậy trang bị như vậy, không phải người thích chiến đấu. Cho nên kết thù kết oán rất ít. Đại khái là bởi vì như thế, server này mấy kẻ thích PK đến phát cuồng cho dù thấy đại thần một mình treo máy ở đã ngoại cũng đi qua. Không thừa dịp đại thần không có ở đây hạ thủ. Mà trong mắt Đồng Mỗ, như vậy không thể nào đánh nhau, trừ việc thăng cấp Hách Liên Thu Thủy quả thực chính là một tên lãng phí tài sản nâng cấp trang bị... Phó bản trang bị đồ cấp ba cũng đã đánh được rồi, hần ta không nên trang bị toàn bộ cấp 6... Quả thực... Quá bảnh bao !

Sau lần gặp gỡ đó, Hoãn Hoãn Nhị Hành thỉnh thoảng nhắc tới chuyện giữa bọn họ, thế mới biết, thì ra là đại thần kia vì Yêu Nữ mà tồn tại.

Chỉ vì bảo vệ nữ nhân trong lòng kia .

Lúc Đồng Mỗ đối mặt Hách Liên Thu Thủy, một chút oán thầm cũng không có .

Gần đây tỷ lệ xuất hiện của Yêu Nữ qua thấp, nghe Hoãn Hoãn Nhị Hành nói, dường như đi về nhà gặp cha mẹ đại thần. Đồng Mỗ không khỏi cười, bang chủ của bọn hần coi như là công đức viên mãn. Cuối cùng cũng ôm được Yêu Nữ.

Trong lòng vì hai người mà cao hứng một phen, nhưng khi nhìn danh sách bạn bè xám xịt, trong lòng vẫn hơi mất mát.

Nếu có một người, có thể cùng mình ngắm tuyết trong khung cảnh tuyết như thế này, có thể trong những lúc vắng vẻ ngồi yên tĩnh bên cạnh mình...

Đang xuất thần, một đội nhân mã tới phủ Hoàng Long Phủ đánh mã tặc đi qua người mình rồi quay trở lại. Đồng Mỗ neho lại mắt: kẻ thù sao.

Cho nên nhanh chóng thêm huyết, chuẩn bị đánh một trận.

Nhưng nhận được lời mời tổ đội, nhìn hào quang Thanh Tâm Phổ Chú người mình, quay đầu, Thượng Quan Phi Diễm một thân Nga Mi Tiên Khởi màu hồng đứng ở một bên, cười nói: “Nữ ác bá, thật đúng là người đi đến đâu, thì nơi đó có chiến tranh.”

Vừa nói vừa đi tới: “Người ta tới giúp người, cảm động không?”

Đồng Mỗ trợn mắt, không có thời gian cùng hấn múa mép khua môi, đứng thẳng trước người Thượng Quan Phi Diễm: “Éo lả chết toi, đứng sau lưng ta, đừng đến lúc chết nói ta không bảo vệ người.”

Thượng Quan Phi Diễm nhìn nữ nhân trước mặt, ngây ngốc cười. Trong lòng mặc niệm nói: thì ra là người muốn bảo vệ ta.

Cho nên ở phía sau Đồng Mỗ cười khê một tiếng: “Hura, mạng này của người ta giao cho người vậy.”

2 VS 6, dù sao không có trang bị lấp lánh của Hách Liên Thu Thủy cùng Yêu Nữ, hai người rút xuống đất như quả hồng, bị đưa đến địa phủ ăn canh Bà Bà.

Thượng Quan Phi Diễm xấu hổ nhìn Đồng Mỗ nói: “Nữ ác bá, chúng ta như vậy có là chết vì tình hay không?”

Đồng Mỗ cả giận nói: “Chết cái đầu quỷ nhà người!” Nói xong tức giận từ địa phủ truyền tống ra ngoài.

Không nghĩ đến người phía sau mở đi theo tổ đội, thoáng cái đã đem người mới đi được vài bước lùi trở về. Thân thể hai người trong nháy mắt thành một đoàn.

Đồng Mỗ cau mày, không được tự nhiên thoát ra khỏi trạng thái đi theo, nói: “Người làm gì thế?”

Thượng Quan Phi Diễm trong mắt nụ cười chợt lóe lên, ngược lại ủy ủy khuất khuất nói: “Người ta muốn xem địa phủ hình dáng ra sao, người theo ta đi một chút có được không?”

Đồng Mỗ vẻ mặt hắc tuyến: “Không được!”

“Đi cùng người ta đi, một mình ta sẽ sợ...”

“Người đừng dùng cái giọng kinh tởm kia nói chuyện với ta!” Làm hại nàng nổi da gà.

Thượng Quan Phi Diễm mặt nhìn qua lã chã - chực khóc: “Người mới vừa rồi còn nói phải bảo vệ người ta. Người bội tình bạc nghĩa!”

Đồng Mỗ phát rống: “Câm miệng! Không biết dùng thành ngữ thì đừng dùng loạn ! Cái gì bội tình bạc nghĩa, lão nương cùng người rất trong sạch, éo lả chết tiệt!”

Nói xong hung hăng trợn mắt nhìn Thượng Quan Phi Diễm một cái, xoay người ra khỏi địa phủ.

Không nhìn thấy nụ cười ranh mãnh của nam Nga Mi phía sau, cũng không nghe thấy câu kia: “Ah? Trong sạch ? Vậy chúng ta sẽ làm cho nó không trong trắng là được rồi.”

Trong một đêm mà thôi, Đồng Mỗ phát hiện mình thật giống con khỉ trong vườn thú, người người xem xét.

Bản thân mới đi ra ngoài một chút, lúc trở lại, đám người dừng lại quanh giáo trường đã xếp thành một vòng tròn.

Lúc này Thiên Sơn Đồng Mỗ dùng đầu mờ mịt nghĩ không ra.

Danh sách bạn tốt nhấp nháy, mở ra xem tin Hoãn Hoãn Nhi Hành gửi tới một mặt cười nhe răng: “Có tài nha, mau nhìn kênh Bang, tin đồn lớn của người đó!”

Đồng Mỗ điều chỉnh sang kênh Bang, chỉ thấy những lời nói rất quen thuộc của mọi người đang trả lại cho mình.

“Gian tình a.”

“Đại gian tình kinh thiên của Hồng Quả Quả!”

“Đồng Mỗ lại cùng hần có gian tình? !”

“Lạnh quá...”

“Đúng vậy đúng vậy, lại còn gạt chúng ta.”

“Đồng Mỗ không có ở đây sao? Ta thấy nhân vật đứng ở giáo trường, rất nhiều người vây quanh xem, nhưng nàng bất động.”

“Ngượng ngừng sao?”

“P ! Khẳng định không có ở đây, nếu là có, những người vây xem kia sẽ bị một mình nàng khiêu chiến từng người, Đồng Mỗ cùng Yêu Nữ giống nhau đều là tội phạm chiến tranh... Ta thấy, đi ra ngoài tránh gió thôi.”

“Có thể sao, nói ra, người nhìn hai người kia, Đồng Mỗ một bộ Ngự Tả, bị ép nhất định là Thượng Quan Phi Diễm.”

Thấy bốn chữ Thượng Quan Phi Diễm, Đồng Mỗ rốt cục không nhịn được lên tiếng ở kênh Bang: “Chuyện gì xảy ra?”

Yên lặng ba giây, toàn bộ Bang sôi trào:

“Nữ chính của scandal tới rồi!”

“Phỏng vấn, phỏng vấn, xin hỏi đồng chí Đồng Mỗ, người tại sao cùng Thượng Quan Phi Diễm ở chung một chỗ? Hần không phải là nam sủng của Yêu Nữ sao? Là Yêu Nữ tặng hần cho người hay hần bỏ trốn vậy? Các người phát triển đến mức nào rồi?”

“Đồng Mỗ, Thượng Quan Phi Diễm là một tuyệt thế tiểu thụ phải không? Ha ha, có người, cho hủ nữ chúng ta tranh sĩ diện.”

“Như thế nào, đề người cảm giác như thế nào...”

“Thượng Quan Phi Diễm khẳng định rất ngon miệng, nếu không Yêu Nữ cũng sẽ không chiếm đoạt thời gian dài như vậy...”

“Đúng vậy đúng vậy...”

“...”

Mọi người hạn chế hỏi các vấn đề lên ùn ùn, kênh Bang mỗi lần cuộn xuống, mặt Đồng Mỗ liền đen hơn một phân. Rốt cục nổi giận nói: “Mẹ kiếp ! Ai nói lão nương cùng ẻo lả chết tiệt kia có quan hệ? !”

“Ai nha, người đừng phủ nhận , lần đầu tiên cùng một nam sủng, chúng ta biết người cảm thấy mất thể diện. Thật ra thì điều này cũng không có gì, server chúng ta có máu mặt ai mà không cười 3 lần trở lên —— trừ bang chủ chúng ta bị Yêu Nữ mê chết ở ngoài. Người lúc này mới là mùa xuân thứ nhất, chỉ có điều tìm một tên gay nha, không có gì.”

“Đúng rồi, lại nói, Thượng Quan Phi Diễm kia ta cũng thấy tiếc, trêu chọc hần lại làm ta thấy vui...”

“Thành thật mà nói, kháng cự sẽ bị nghiêm , Đồng Mỗ. Người nên thành thật khai báo.”

“Đúng vậy, đăng trên diễn đàn rồi, còn nói xạo đầu... Lúc nào chúng ta vào lễ đường đi náo động phòng đây?”

“Oa! Trình diễn đề người tại trận!”

“...”

Không để ý tới tư tưởng lưu manh của đám người kia, Đồng Mỗ ánh mắt bị hai chữ hấp dẫn: “Diễn đàn?”

Mọi người lúc này mới tỉnh: “Người không biết?”

Đồng Mỗ hí mắt: “Ta biết cái gì?”

Một lát sau, có người đã mở miệng, người lên diễn đàn tự xem đi, hẳn là còn đang ở vị trí đầu, rất dễ thấy. Đồng Mỗ lập tức đăng nhập vào diễn đàn trò chơi. Mới vừa mở ra, nhìn thấy một cái thiệp đỏ tươi bắt mắt làm cho khoe miệng co giật chút nữa thì hôn mê ——

“Người là Ngự Tỷ Ta là Thụ” (ngự tỷ là chỉ mấy cô gái mạnh mẽ, còn thụ là chỉ mấy anh chàng có xu hướng nữ tính trong mấy truyện đam mỹ ấy)

Nhìn lại người phát thiệp —— Thượng Quan Phi Diễm

Mở thiệp ra, từng dòng từng dòng chữ vô cùng phong phú hiện ra ở trước mắt. đại ý nói, nữ ác bá coi trọng mỹ nam tử, sau khi cướp bóc cả người, lại muốn vứt bỏ giai nhân, bất đắc dĩ trái tim giai nhân kiên định, quyết cả đời này không lấy chồng...

Đằng sau dòng chữ có một hình ảnh thật to.

Phủ Hoàng Long phủ tuyết, nữ Thiên Sơn một thân áo tím, nam Nga Mi mảnh mai được nữ Thiên Sơn che ở phía sau, đối diện chính là nhân vật phản diện tên đỏ thắm, sáng nhất vẫn là câu nói trên đỉnh đầu kia của nữ Thiên Sơn: Đứng sau lưng ta.

...

...

Thiên Sơn Đồng Mỗ hóa đá .

Nàng rưng rưng khẳng định, bức ảnh này đã qua PS (photoshop), câu nàng nói vốn không phải như thế

Rốt cục lúc nhân vật hóa đã vỡ vụn, trong thành phố Z quảng trường XX cư xá XX ,tại căn gác trên nhà truyền lên một tiếng rống kinh thiên động địa: “Thượng Quan Phi Diễm tên ảo lả chết tiệt nhà ngươi! Ta và ngươi không đội trời chung! ! ! ! !”

Cùng lúc đó,ở thành phố khác, ngồi bên trong quán cà phê Internet, thiếu niên thanh tú nhìn kiệt tác của mình, cúi đầu cười.

Câu chuyện của Nữ ác bá và tên ảo lả.

Thú vị thú vị.

Mà hẳn, hơn không ngần ngại dẫn dắt câu chuyện xưa này phát triển theo hướng tình yêu.

Trận Nhạn Nam Quan, Yêu Nữ tử thần một bộ thất truyền, hẳn bị hấp dẫn, cũng động tâm, song lúc tên là Hách Liên Thu Thủy xuất hiện, đành phải chào tạm biệt.

Mà sau đó dần dần quen thuộc, thân ảnh tử y có tính tình nóng nảy, trong miệng ghét gọi hẳn là tên ảo lả, nhưng nữ ác bá sẽ đem hẳn che chở phía sau. Từng chút một chiếm cứ chiếm lòng hẳn.

Hắn muốn nàng.

Không cần biết dùng thủ đoạn gì.

Không sợ bắt hẳn vĩnh viễn ở trước mặt nàng sắm vai một người yếu cần nàng bảo vệ, hẳn sẽ không để ý.

Nếu nàng muốn làm Ngự Tỷ, hẳn cam tâm làm Tiểu Thụ dưới người nàng.

Chẳng qua là, thỉnh thoảng thỉnh thoảng, phản thụ tấn công, cũng là rất cần thiết. Không phải sao...

Cười, mở ra giao diện trò chơi, tra được chính xác vị trí nữ ác bá.

Mái tóc tím nhạt, nam Nga Mi một thân thời trang tiên lữ thuần trắng ngây thơ, bên nữ Thiên Sơn không nhúc nhích.

Lúc cúi đầu tựa vào vai nàng nhẹ nhàng cong lên khoe môi, công khai trên kênh phụ cận gõ ra một hàng chữ: “Người ta vĩnh viễn là của người.”

Sau đó không để ý tiếng thán phục chung quanh, vòng tay ôm lấy eo cô gái.

Một màn hoàn mỹ.

Thiếu niên quả thực đối với kỹ năng diễn xuất của mình than thở không dứt.

Còn muốn biết ác bá kia sau khi trở về nhìn thấy cảnh tượng như vậy sẽ có biểu hiện gì, đè nén không được, khóe môi nụ cười càng sâu.

Trang phục Nga Mi

52. Chương 50: [phiên Ngoại]

Trong hôn lễ, không phải là lần đầu tiên ta nhìn thấy Từ Hoãn, nhưng là lần đầu tiên ta muốn đánh hắn.

Sau khi hôn lễ kết thúc hắn vẫn ngăn ta đi tìm Tô Diêu nửa đường chạy mất, ta liền rất muốn đánh hắn.

Nhưng hắn nói một câu “Người còn có tư cách sao” làm cho ta lại muốn đánh chính mình.

Kết hôn với Lâm Ngưng là việc đoán trước được sau khi ta từ thành phố Z trở về. Cha của nàng cùng cha ta là đồng nghiệp lâu năm, cho nên khi cha mẹ nhắc ta chuyện này, nhìn mái tóc hoa râm của cha mẹ cùng ánh mắt nóng bỏng, một chút kháng cự trong lòng ta cũng biến mất luôn. Hơn nữa, ta cũng đã bỏ qua nữ nhân ta yêu nhất đời này trở lại bên đáng sinh thành ra ta, ta còn căng thẳng cái gì. Cho nên gật đầu nói được.

Cho nên, tương thân, kết hôn.

Lúc gửi thiệp mời ta do dự rồi lại do dự. Ánh mắt nhìn chằm chằm địa chỉ hòm thư vô cùng quen thuộc trên màn ảnh máy vi tính, trong lòng trăm ngàn mối tơ vò.

Ta muốn gặp nàng lần nữa... Ta lại không muốn nhìn thấy bộ dạng mất mát của nàng.

Đang do dự, Vinh Tử tới nhà ta làm khách đi vào thư phòng, thấy bộ dáng của ta vỗ vai: “Nếu chia tay rồi ngay cả đường lui cũng nên chừa ra, tiết kiệm cho đôi bên đều thấy khó chịu.”

Sau đó đẩy tay của ta, cầm con chuột ấn gửi.

Ta nhìn thư tin gửi đi thành công, không biết trong lòng vừa mừng vừa lo.

Chẳng qua là không ngừng nghĩ ngợi, ta có thể một lần nữa thấy được khuôn mặt ta hàng đêm mong nhớ.

Nàng gầy...

Vào lễ đường ta liếc mắt liền thấy được ta nghĩ thấy người, nhưng tâm thương yêu không dứt phát hiện nàng tiêu tụy. Cùng này chút ít ra vẻ nụ cười.

Vui vẻ, vì mình còn có thể ảnh hưởng nàng. Ưu thương, bởi vì ta cũng đã không thể theo nàng.

Máy móc hoàn thành buổi lễ kết hôn, chỉ là lúc tuyên thệ, ánh mắt ta không khống chế được vẫn hướng về phía người đó, nói “Ta nguyện ý” .

Diêu Diêu, anh thủy chung vẫn không quên, anh còn thiếu em một lời hứa hẹn.

Sau đó ta nhìn thấy nàng vẫn mỉm cười với ta. Sau đó, quyết tâm xoay người ra khỏi lễ đường.

Trong nháy mắt đầu óc trống không làm cho ta muốn đuổi theo, nhưng có người khác kéo cánh tay, quay đầu lại, người mới vừa trở thành vợ ta đang nhú mào nhìn ta .

Nàng gọi ta, ông xã.

Ta chỉ cảm thấy vô lực.

Sau khi hôn lễ kết thúc, ở cửa tiệm rượu tiền nhóm bạn được gọi là “bạn bè thân bằng”, ta nhìn thấy sắc mặt Từ Hoãn không tốt dường như đang đợi người, trong lòng xúc động đi tới: “Diêu Diêu đâu?”

Hắn khiêu mi xem ta, ta khẳng định hắn cố ý không làm cho ta dễ chịu, hắn nói rất đúng: “Con người ngu ngốc kia? Ta làm sao biết, hình như là vứt bỏ nam nhân của nàng mà chạy rồi.”

Ta nắm thành nắm đấm: “Nàng ở đâu?”

Từ Hoãn nhẹ cười khê: “Đừng nói là ta không biết, biết rồi ta cũng không sẽ nói cho người biết.”

“Người...”

“Người trước tự hỏi mình, người còn có tư cách sao?”

Ta còn có thể nói gì.

Vốn không muốn để ý đến hắn, nhưng lúc nhìn thấy người đàn ông cau mày kia thì sửa lại lập trường.

Dù sao Diêu Diêu mạnh khỏe là quan trọng nhất.

Từ Hoãn đối với ta thật ra thì cũng không phải là địch ý. Ta biết hắn quan tâm Tô Diêu.

Trì Thủy Mặc.

Biết bên cạnh Diêu Diêu có người như vậy tồn tại, ta chỉ muốn —— thì ra chúng ta cũng đi được xa như vậy. Xa đến mức thậm chí không cần nảy sinh điểm gì chung.

Trong lòng thiếu một cái gì, nhưng cũng không hoàn toàn khó chịu, dường như còn có chút nhẹ nhàng.

Từ Hoãn đưa địa chỉ khách sạn cho Trì Thủy Mặc rồi hẹn ta: “Tân lang à, có thời gian không, chúng ta đi uống một chén.”

Ta biết đó là một vấn đề khó khăn, ta biết bên kia còn có cha mẹ của ta và... vợ đang đợi ta, nhưng là ta vẫn gật đầu nói, được.

Cho nên xế chiều hôm tân hôn, ta mấy năm qua lần đầu tiên làm phản bỏ qua hết thảy, thoát khỏi một thân lễ phục cùng Từ Hoãn đi đến một quầy rượu vắng vẻ.

Buổi tối khi về nhà, ta đến thư phòng, mở máy vi tính, download trò chơi ta xa cách ba năm.

Đó là trò chơi từ khi ta quen biết và yêu Tô Diêu.

Thành Đại Lý quen thuộc mà xa lạ, rất nhanh lên tới cấp 10 để gia nhập môn phái... Tô Diêu thích nhất Thiên Sơn. Ta biết, bởi vì chúng ta quen nhau lúc ta là một thích khách Thiên Sơn.

Đột nhiên đến lần này, ta lại chọn Võ Đang.

Trong hai môn phái duy nhất ta chơi, ta lựa chọn cái không dễ bị phát hiện.

Sau đó điên cuồng thăng cấp.

Sau khoảng thời gian ngắn ta xâm nhập bảng xếp hạng, không ai biết, danh sách bạn tốt của ta không có một ai.

Vốn cũng không phải là người quen, chỉ là khách qua đường, cần gì phải.

Đánh đủ 6 thì như thế nào (ĐĐ: cái này ta cũng k rõ là j)(BL: Nhưng ta rõ a, 1 tổ đội tối đa 6 người nên đi luyện cấp hay đi phó bản đều đi 6 người à tiết kiệm thời gian, nhiều kinh nghiệm hơn), cùng Hách Liên Thu Thủy sống vai tranh hùng thì như thế nào, đệ nhất Võ Đang thì như thế nào... Chỉ có Yêu Nữ đang mặc chiến giáp thâm sắc xuất hiện ở trên vách đá Bạch Sơn trắng như tuyết, tài khoản này mới có ý nghĩa.

Ta đi vào trò chơi này, Từ Hoãn từ đầu đến cuối cũng biết. Ta cũng không có tính gặt hái.

Quên mất ước nguyện ban đầu ra sao mà đến... có điều không sao cả, đối mặt Tô Diêu, mất đi tỉnh táo dễ dàng vọng động đã thành chuyện thường như cơm bữa của ta.

Từ đó, phiêu bạt giang hồ, theo đuổi nữ thích khách kia, thậm chí có lúc đặc biệt trở thành bóng dáng của nàng.

Không ngần ngại nàng không chấp nhận 999 đóa hoa hồng của ta, không ngần ngại nàng không nhìn ta vì nàng mà xuất Mạn Thiên Hoa Vũ, không ngần ngại nàng bắt mẫn ta giúp nàng đánh kẻ địch.

Bởi vì biết lòng của nàng đã hướng sát đến Hách Liên Thu Thủy.

Cho nên trong mắt không xem trọng ta ta.

Kính Hồ dưới trời chiều, đuổi đám người Khúc Vô Song, nghênh đón Hách Liên Thu Thủy.

Lúc đứng đối diện Thiên Sơn mạnh mẽ lạnh lùng nhìn nàng, nàng khẽ dịch chuyển bước chân làm cho trong lòng ta đau khổ.

Nhưng ta còn muốn tranh giành.

Không tại sao, nếu Từ Hoãn nói ta không xứng với, ta muốn xem, người nam nhân thứ hai xông vào cuộc sống của Tô Diêu, có xứng hay không.

Lâm Ngưng biết ta đang chơi game. Ta vốn cũng không định giấu nàng.

Chẳng qua lúc ta lần đầu tiên tặng Yêu Nữ 999 đóa hoa hồng, nàng đi vào thư phòng đưa nước cho ta nhìn thấy, cười nói câu: “Nhìn không ra anh cũng là người có tình.”

Ta có chút lúng túng.

Vốn định lấy vài lý do qua loa, nàng lại không cho ta cơ hội: “Là Tô Diêu sao?”

Mặc dù ta không nhắc tới Tô Diêu trước mặt nàng, nhưng là thất thường trong hôn lễ cùng tính tình cha mẹ ta, Lâm Ngưng biết chuyện trước kia cũng chẳng qua là sớm hay muộn mà thôi.

Cho nên cũng không có gì cần giải thích.

Biểu hiện của Lâm Ngưng lại làm cho ta không giải thích được, nàng trực tiếp ngồi xuống bên cạnh ta, cười nói: “Em còn chưa từng chơi game online, lúc đi học chỉ để vượt qua các kỳ thi của thầy cô, đúng là một chút niềm vui cũng không có., cơ hội tốt như vậy để cho em học tập một chút.”

Ta nhìn khuôn mặt tươi cười của nàng có chút giật mình, nhưng vẫn không nói gì.

Từ ngày đó, cảnh tượng kỳ lạ cứ thế diễn ra trong thư phòng của ta.

Ta ở trong game bảo vệ một nữ nhân.

Bã xā của ta ngồi ở bên cạnh xem xét.

Thỉnh thoảng nhắc ta, “Cảnh này anh thả phá hoa ra nhìn hiệu quả hơn.”

Từ từ, Lâm Ngưng lại cũng bắt đầu quần ta dạy nàng một số thao tác, hơn nữa học được rất nhanh. Vốn công việc của nàng dễ dàng hơn ta rất nhiều, cho nên khi tan việc về nhà lúc nào cũng thường nhìn thấy Lâm Ngưng ngồi yên trước máy vi tính chơi game.

Nàng có một chút rất giống Tô Diêu, chính là lười luyện cấp, không thích đánh quái kiếm kinh nghiệm. Cho nên đơn giản chỉ lấy nick của ta mà chơi.

Một cái khiến ta giật mình là một lần nàng lấy nick của ta đi Cổ Mộ giúp Tô Diêu, thậm chí không tiếc tặng hoa hồng cùng Mạn Thiên Hoa Vũ —— ta nhất thời im lặng.

Lâm Ngưng lại tự tiểu phi tiểu: “Đổi lại là anh, anh không phải cũng làm như vậy sao?”

Ta tiếp tục im lặng.

Ta bắt đầu cảm thấy Lâm Ngưng cùng nữ nhân dịu dàng, không có cảm xúc ta biết trước khi kết hôn có khác biệt.

Nàng bắt đầu thâm nhập xung quanh ta.

Cái cốc trên bàn máy tính, mấy quyển sách tham khảo chuyên ngành trên tủ, mấy miếng giấy nhó trong ngăn kéo...

Xâm lược lợi hại nhất vẫn là trò chơi của ta...

Lúc ta thấy nàng lại dùng Vạn Nhận Long Uyên kiếm đứng bên cạnh Yêu Nữ hành động giống một hộ hoa sứ giả, ta xoa thái dương: “Anh thấy nick này không phải đang tiến hành đổi chủ, mà bây giờ đã hoàn toàn đổi chủ rồi.”

Nàng cười rất đắc ý: “Nữ nhân dĩ nhiên hiểu rõ nữ nhân. Bảo vệ Yêu Nữ còn không bằng để em.”

Nghe một chút, rõ ràng có đạo lý.

Ai tới nói cho ta biết, những đạo lý khó hiểu kia của nữ nhân này ở đâu ra vậy.

Lúc Từ Hoãn đem sách mới của Tô Diêu cùng phiên bản đang khai thác trò chơi mới của công ty Trì Thủy Mặc gửi cho ta, ta không thể không thừa nhận, người nam nhân này, hần xứng.

Chơi game hơn nửa năm, ta chứng kiến hần đáp ứng hết thảy suy nghĩ của Tô Diêu... Những thứ kia ta còn có tư cách, những thứ lúc ta còn bên Tô Diêu phiêu bạt giang hồ lại không để ý đến, hần cũng làm được.

Ngay cả mơ ước mà Tô Diêu từng thỉnh thoảng nói với ta, hần cũng thay nàng hoàn thành.

Nam nhân như vậy, làm sao lại không xứng.

Cho nên ta quyết định lần cuối cùng đứng trước hai người đã không còn gì có thể ngăn cản.

Trước miếu Nguyệt lão, bọn họ sắp kết hôn. Nhưng bởi vì sự xuất hiện của ta, hôn lễ thành chiến trường.

Chiến trường của Hách Liên Thu Thủy cùng Yêu Say Đắm.

Cũng là ta, Sở Dương cùng Trì Thủy Mặc. Chẳng qua là, thắng thua này, đã sớm định.

Yêu Nữ đưa chúng ta đến đấu trường Đại Lý ít người qua lại.

Lúc đứng ở trên võ đài trong lòng ta xúc động, nhưng không biết đây là cái gì.

Cho đến tranh tài kết thúc, hai người chúng ta ra khỏi sân đấu, Yêu Nữ một câu “Sở Dương”, ta mới hiểu rõ, thì ra là đó là cộng hưởng.

Chúng ta từng ở võ đài này nói vô số lần PK, ta còn nhớ rõ bộ dáng xinh đẹp của Tô Diêu năm đó bởi vì thủ pháp đánh không lại ta lúc ăn quýt làm nũng kia, còn có nàng bộ dáng đắc ý tức giận lúc ta để cho ta đứng im cho nàng đánh....

Lúc Tô Diêu nói làm thế nào nhận rat a, trong lòng có chút áy náy, ta làm sao lại cho là Diêu Diêu không nhận ra ta... nàng hiểu ta như ta hiểu nàng. Hách Liên Thu Thủy kể tiếp rồi đi, rất yên tâm cho hai người chúng ta một khoảng không gian. Ta mang theo Yêu Nữ đã thuộc về người khác bay khắp thành Đại Lý, một lần cuối cùng theo nàng ngắm phong cảnh nàng yêu thích.

Sau đó ta nắm tay nàng, đến trước miếu nguyệt lão Lạc Dương, giao cho nam nhân có thể cho nàng cả đời yên ổn.

Hôn lễ của bọn hần ta không đến, lại nhớ đến cảnh tượng pháo hoa chúc phúc khắp nơi. Đứng ở trên đường cái thành Lạc Dương, không cười ngựa lạng lẽ đi khắp thành.

NPC xóa nhân vật bao nhiêu năm vẫn đứng ở đó, bình tĩnh nhìn bao nhiêu người qua.

Ta cười cười, cùng hần nói chuyện với nhau, như lúc ta tới như vậy, lặng yên không một tiếng động, ta cũng vậy muốn ra đi yên ổn không có sóng. Còn chưa ấn xác định. Trên kênh Riêng tư gửi đến một tin nhắn:

[Riêng Tư] Hãy tiếp tục, nói yêu : “Hắc, đại thần, lấy ta không?”

Ta sững sờ. Mở tài liệu cá nhân... tiểu Nga Mi cấp 30.

Đại khái là trò đùa của mấy nick nhỏ sao, ta không để ý đến.

Chốc lát, nàng rồi lại gửi tới một cái.

[Riêng Tư] Hãy tiếp tục, nói yêu : “Xóa nick này đi quá đáng tiếc, không bằng dùng nó để bảo vệ em.”

Ta cau mày, trả lời: “Tránh xa ra chút.”

[Riêng Tư] Hãy tiếp tục, nói yêu : [Chắc chắc, không phải Yêu Nữ anh liền hoàn toàn không biết thương hương tiếc ngọc.]

[Riêng Tư] Hãy tiếp tục, nói yêu : “Này, họ Sở, anh có biết trong hôn nhân tài sản của vợ cũng là của chồng, anh hao phí nhiều vàng như vậy tạo một tài khoản cao cấp, đã nghĩ đến việc phó mặc thế này? Anh nghĩ thật hay. Tổn thất này, em còn phải gánh chịu một nửa đấy...”

Ta nhất thời hiểu rõ. Do đó đứng dậy đi ra thư phòng, lướt qua phòng khách đi tới phòng ngủ, quả nhiên, Lâm Ngưng lại đang ngồi trên ghế bên cửa sổ, ôm laptop, cười khanh khách nhìn ta .

Ta khiêu mi.

Lâm Ngưng lại để máy vi tính xuống đi tới chỗ ta, lần đầu tiên chủ động thân mật ôm lấy ta: “Yêu Nữ cũng lập gia đình, anh cũng nên hồi tâm .”

“Từ nay về sau, xa cách Yêu Nữ của anh, tiếp tục với bà xã của anh.”

“Em biết, anh lấy em là ý ba mẹ , cho nên em cho anh thêm một cơ hội, ở trong game, lại một lần nữa trở thành vợ chồng, như thế nào.”

Không đợi ta phát biểu ý kiến, Lâm Ngưng lại tiếp tục nói: “Anh có quyền giữ im lặng, nhưng tất cả lời anh nói sẽ là bằng chứng chống lại anh trước tòa.”

Ta lần đầu tiên thấy được tài ăn nói của bà xã sinh viên khoa luật.

Nhìn lại Lâm Ngưng lại cong cong khóe miệng, kiên trì mặt mày.

Nhớ tới mấy năm gần đây Lâm Ngưng ở bên cạnh ta từng ly từng tý, không giống cái kinh tâm động địa lúc ở bên Yêu Nữ, mà là yên bình ổn định.

Ta biết, Lâm Ngưng cho chúng ta cơ hội của riêng mình.

Cho nên trong nháy mắt làm ra quyết định: “Phu nhân có lệnh, làm sao dám không tuân lời.”

Sau đó ta thấy được Lâm Ngưng lại rực rỡ nở nụ cười.

Vài năm sau, lúc ta dỗ con gái ngủ, vừa quay trở lại phòng ngủ tịch thu máy vi tính trong tay thê tử.

Nữ Nga Mi Top 5 trên bảng xếp hạng cao thủ game, để danh hiệu “Yêu Say Đắm nướng tử” đang tại võ đài Lạc Dương PK vui quên trời đất.

Ta đột nhiên nhớ tới một cái vấn đề. Cho nên mặt dày hỏi: “Bà xã, thật ra thì em trước khi kết hôn đã yêu anh phải không? Nếu không làm sao ngoan ngoãn nghe ba mẹ lấy anh, khi đó ta còn chưa hồi tâm đâu.”

Lâm Ngưng lại trợn mắt: “Anh ngốc nghếch, nhiều năm như vậy mới kịp phản ứng? Không yêu anh thì sao lại gả cho người trong lòng còn có nữ nhân khác? Người nào lại trơ mắt nhìn anh ngày nào cũng chán ngấy ở trong game đi bảo vệ nữ nhân khác lại còn ngây ngốc nhắc nhở? Anh cho là em không có việc gì làm sao?”

Ta nói: “Em cũng có thể ra lệnh cho anh không được chơi game, cấm tiếp xúc Yêu Nữ ...”

Lâm Ngưng lại ném một quyển sách vào người ta, đột nhiên sau đó xoay người kéo chăn đi ngủ .

Ta cầm sách, nhất thời há hốc mồm —— bình pháp?

lên

Mở ra tên sách, bốn chữ to đỏ tươi—— Dục Cầm Cố Túng.

Được rồi, ta thừa nhận.

Nhận thức của ta về bà xã có chút sai lầm.

Ta cho là tiểu bạch thảo thuần lương, thì ra là nàng mới là thợ săn trí tuệ nhất.

Mà ta, chính là con mồi của nàng.

Có điều, cái bẫy này sập, bất luận ta ước nguyện ban đầu như thế nào, ít nhất, ta không hối hận.

Bẫy rập rất xa hoa, con mồi rất hạnh phúc.

Cho nên ta cũng bò lên giường, ôm cả chăn lẫn người vào trong ngực. Cọ vào đỉnh đầu của nàng nói: “Bà xã, cảm ơn em.”

Cảm ơn em không buông tay, cảm ơn sự bao dung của em.

Lâm Ngưng ngủ ra trong chốc lát, sau đó xoay người lại.

Vẫn là ánh mắt phát sáng kia, vẫn là thói quen giận giọng nói: “Tối rồi còn âm ỹ cái gì? Ngủ đi! Sáng mai còn phải đi làm!”

“Tuân lệnh.”

53. Chương 51: [phiên Ngoại - Hết]

Từ Mỹ trở về, Trì Thủy Mặc đi theo Tô Diêu về nhà gặp ông bà Tô một cách tự nhiên.

Sau khi Trì Thủy Mặc vừa bước vào cửa, ánh mắt Tô phụ Tô mẫu vẫn rất nghi ngờ —— ai vậy? Đợi lúc Trì Đại Thần mặt không đỏ thớ không gấp nói là nam nhân của nữ nhi hai người, ánh mắt Tô phụ Tô mẫu lúc này mới hài lòng —— ánh mắt nữ nhi cũng không tệ lắm.

Tô Diêu nhìn Trì Thủy Mặc nho nhã lễ độ làm hai người bộ dạng cực kỳ vui vẻ, trong lòng không khỏi oán thầm: Khó chịu! Tên nhóc kia anh đổi ngay cái thái độ đùa giỡn hàng ngày ra đây cho em.

Về mặt của Tô Diêu bị Đại Thần hoàn toàn nhìn thấu. Cho nên đêm đó, vừa bởi vì Tô phụ Tô mẫu sáng suốt tạo điều kiện cho hai người ngủ chung ở phòng khách —— thiên thời địa lợi nhân hoà —— Tô Diêu có một bài học không thể quên được.

Trở lại thành phố Z đã là đầu năm, Tô Diêu không thể tiếp tục ở nhà, đúng hạn trở về tập chí đi làm. Sau đó vào buổi sáng ngày thứ nhất lúc Tô Diêu trở về cương vị, bị Từ Hoãn hung hăng ôm lấy, nghe hấn khóc lóc kể lể sáng sớm sau khi bị Lạc Du hành hạ thân thể như thế nào rồi cuộc sống tinh thần lại bị Trì Thủy Mặc ngược đãi bị thảm ra sao.

Tô Diêu về mặt cùng chung mối thù đứng về phe với Từ Hoãn, thêm dầu thêm mỡ bịa đặt hung hăng phỉ báng một đôi sư huynh muội Trì Thủy Mặc Lạc Du cá mè một lứa, sau đó trong ánh mắt cảm kích của Từ Hoãn mỉm cười ngọt ngào hỏi: “Tiền thưởng cuối năm của ta có thể phát hay không?”

Từ Hoãn cảm phần rời đi, coi Tô Diêu cũng là một cọng trong đám lông đó.

Nhưng một tháng sau Từ Hoãn đã quên ngay chuyện tiền nong đó, bởi vì Đại Thần đã mang chuyện đề lớn cho tập chí của nàng, hiệu quả và lợi ích lớn này không vui mới lạ chứ.

Tô Diêu vừa khinh bỉ Từ Hoãn tiểu nhân đắc chí, vừa đau lòng nhìn Đại Thần gầy gò vì trò chơi khảo nghiệm mà ngày đêm vất vả không ngừng, rốt cục vẫn quyết không để ý Từ Hoãn ai oán, sau khi trở về vị trí một tháng lại lần chạy về nhà chuyên tâm chăm sóc Đại Thần.

Cảm xúc của Từ Hoãn đối với chuyện lần này chính là: Nữ nhi gả ra ngoài giống bát nước đổ đi.

Tô Diêu vừa thu dọn giấy tờ vừa tự tiểu phi tiểu: “Gả nữ nhi? Vậy phải đền bù của hồi môn rồi.” Thành công làm Từ Hoãn nghẹn ứ.

Muốn chiếm tiện nghi của nàng? Còn khuya.

Cho nên vừa ở nhà giúp Từ Hoãn xử lý việc của tạp chí, vừa giúp đỡ Đại Thần làm các loại khảo nghiệm trò chơi.

Tô Diêu chẳng qua là tiếp xúc với một ít số liệu, chỉ cảm thấy đầu như có đánh nhau, không biết Trì Thủy Mặc và Lạc Du sao lại có thể hứng thú với mấy đoạn mã này đến vậy.

May mà nhiệm vụ của nàng chẳng qua là hỗ trợ thử chơi —— dù sao cũng là văn dưới ngòi bút của nàng, cảm giác của nàng chuẩn nhất.

Cuối cùng chăm sóc Đại Thần lại biến thành bản thân làm tổ tại nhà, xem vài văn bản tạp chí gửi đến, giúp Từ Hoãn ít công việc rất đơn giản, thời gian còn lại để nấu cơm, sau đó vẫn là chơi trò chơi... trò chơi thuộc về nàng và Đại Thần.

Bản thân quả thực hạnh phúc giống như bị thiên lôi đánh xuống.

Rốt cục game mới của Đại Thần cũng sắp đưa ra thị trường, thấy thời gian nghỉ ngơi của Trì Thủy Mặc cùng Lạc Du đã nhiều hơn, Từ Hoãn cũng không cần oán trách mình và Đại Thần chiếm dụng bánh bao hấp nhà bọn họ. Tô Diêu mới cảm thấy mặc cảm tội ác giảm bớt chút ít...

Quả nhiên một mình nhàn nhả không bằng mọi người nhàn nhả.

Trò chơi thuận lợi đưa ra thị trường, thời gian kết hôn cũng thuận lợi bị nhắc tới.

Áo cưới được cha mẹ Đại Thần mang về tới... bố mẹ chồng quyết định để cho bọn họ tổ chức hôn lễ trong nước.

Tô Diêu cảm thấy có chút xấu hổ, người lớn hai nhà một tay gánh vác hết thấy hôn lễ, nàng cùng Trì Thủy Mặc lại nhàn nhả vô cùng.

Trừ một thời gian ngắn bận rộn tuyên truyền trước khi trò chơi được đưa vào hoạt động ổn định.

Một đêm trước hôn lễ, Tô Diêu sống chết cũng chưa muốn ngủ. Lôi kéo Trì Thủy Mặc đăng nhập trò chơi.

Mấy tháng không lên, không biết tất cả mọi người thế nào.

Tô Diêu ngoắt ngoắt tay gọi Trì Thủy Mặc: “Đến xem, Thiên Long cũng chuẩn bị ra hai rồi?”

Trì Thủy Mặc đi tới bên người nàng, nhìn một chút website về bài viết và ảnh chụp của Thiên Long hai nói: “Cũng chính là một bản cập nhật lớn.”

Tô Diêu kick chuột sang trang sau: “Hình ảnh thay đổi, có thể xem được bầu trời, dường như hiệu quả nhìn tốt hơn một chút... có điều tại sao nói là 2.8D...”

.

Lần này Đại Thần cũng hết chỗ nói rồi.

“Lại ra một môn phái... Mộ Dung thế gia...”

Tô Diêu càng xem càng cau mày: “Phá hủy, đúng là phá hủy... Trò chơi này đúng là không lớn bằng lúc trước.”

Trì Thủy Mặc vuốt tóc của nàng, quay về trước máy vi tính của mình đăng nhập trò chơi, “Nhìn lại xem đi.”

Tô Diêu vừa nhắc tới “Không biết tiểu đồ đệ bọn họ thế nào...” Vừa cũng đăng nhập vào.

Từ Hoãn buổi tối nói đưa Lạc Du đi hẹn hò, tất nhiên là không có ở đây, mở danh sách bạn tốt ra, Yêu Nữ cười cười, hoàn hảo tiểu đồ đệ còn đang onl. Tiểu Thảo cũng onl.

Xin vào đội ngũ, gửi cho bọn hắn một khuôn mặt tươi cười thật lớn: “Hai vật nhỏ, đang làm gì vậy?”

Nguyệt Nguyệt gửi lại một tràng vẽ mặt khóc lóc, dọa Yêu Nữ kêu to một tiếng: “Sao lại thế? Ai khi dễ em? Vì sư đi giết chết hắn báo thù cho em!”

Nguyệt Nguyệt: “T_T sư phụ, người ta rất nhớ chị a, chị cũng đã lâu không có online...”

Yêu Nữ thế mới biết, làm tiểu đồ đệ này khóc lại là mình.

Cho nên an ủi: “Không khóc không khóc, vì sư không phải là đang online sao.”

Tiểu Thảo nói: “Người có thể đi giết mình.”

Yêu Nữ hắc tuyến, chốc lát nhìn một chút, Nguyệt Nguyệt ở Tuyệt Nguyên—— tiểu đồ đệ chơi về kỹ năng sống, thói quen đào khoáng năng biết. Có điều Tiểu Thảo...

“Người đứng trên đường cái Lạc Dương tạo hình à? Treo mấy sao?”

Tiểu Thảo: “Ta chơi nick nhỏ.”

Yêu Nữ: “...”

Tiểu Thảo, rất đặc ý: “Đôn Hoàng nick cấp 35 trở xuống không thể giết, ta liền lấy nick nhỏ, 34 cấp, ở cửa Đôn Hoàng chuyên giết người, tới một xử một, còn đặc ý với bọn họ, có bản lãnh tới giết ta.”

Yêu Nữ: “... Quá hèn hạ!”

Tiểu Thảo: “Ha ha, có bản lãnh người tới giết ta đi.”

Yêu Nữ: “- - người đừng để cho ta bắt được nick chính của người ra khỏi thành, nếu không ta liền chém chết người!”

Vừa cùng Tiểu Thảo nói hai câu, Yêu Nữ mở tư liệu Đại Thần ra, thấy Đại Thần từ lúc login đến bây giờ vẫn ở Kính hồ.

“Người này không phải là đang đánh nhau chứ?”

Rời đội ngũ Nguyệt Nguyệt, ngược lại tổ đội với Đại Thần, sau đó cỡi Tử Điện chạy như điên đến Kính Hồ.

Trời chiều, hồ sen...

Kính hồ vẫn thủy chung yên tĩnh mỹ lệ.

Yêu Nữ đến bên cạnh Đại Thần. Phát hiện Đại Thần chẳng qua là ngồi trên một lá sen thật to.

Yêu Nữ cũng ngồi xuống, dựa vào hân, hai người một hồi lâu cũng không nói chuyện.

Cho đến khi Yêu Nữ cười, Hách Liên Thu Thủy mới quay đầu đi: “Sao vậy?”

Yêu Nữ nói: “Em nhớ ra, lần đầu tiên nhìn thấy anh chính là ở Kính hồ đây. Ở cửa, chúng ta cùng Từ Hoãn và hai đội nữa đánh nhau. Cuối cùng toàn bộ đều chết. Thật là thảm thiết...”

Hách Liên Thu Thủy cũng cười.

Yêu Nữ cười híp mắt nói: “Em bây giờ mới nhớ tới một vấn đề...”

“Cái gì.”

“Anh lúc đó đã coi trọng em sao?”

“...”

Trì Thủy Mặc trước màn ảnh mỉm cười im lặng.

“Cái vấn đề này...”

Yêu Nữ gấp gáp: “Như thế nào?”

Đại Thần cười vô cùng vô sỉ: “Một mình em đoán đi.”

“Này!”

Hách Liên Thu Thủy trực tiếp đứng lên, từ cửa hàng nguyên bảo mua hai con ngựa, một con Bạch Vân một con Hắc Thổ... Tình lữ tọa kỵ, tên rất , nhưng tạo hình rất chính xác.

Giao dịch cho Yêu Nữ một con màu trắng, Đại Thần triệu hồi ra của mình, “Đi thôi, đi dạo.”

Hai đạo ảnh tử một đen một trắng ở dưới trời chiều Kính hồ từ từ đi dạo, tản bộ.

“Nam nhân, anh nói, Thiên Long thay đổi , người chơi thay đổi nhiều hay ít?”

“Nữ nhân, đây là vấn đề thương nhân kinh doanh phải suy nghĩ, không phải em.”

Yêu Nữ trợn mắt. Thật là mắt hứng thú.

Đại Thần cũng là cười: “Em không cần tiếc. Trò chơi này còn, người lúc nào cũng có thể chơi. Hơn nữa chẳng qua chỉ là một lần thay đổi thị giác thôi, những cái khác sẽ không thay đổi.”

Yêu Nữ nghiêng đầu: “Cảm giác, cảm thấy không giống với lúc trước.”

Đại Thần cười nói: “Có cái gì không giống ... anh cũng đang ở đây...”

Yêu Nữ sợ run lên, chốc lát cười ra.

Trời chiều chiếu đến kiều nhan của nàng làm cho Đại Thần động tâm không dứt.

Khó được Yêu Nữ làm nũng: “Hôm nay cũng đừng đi phó bản đi đánh nhau. Theo em đi ngắm phong cảnh đi.”

Đại Thần tự nhiên đáp ứng: “Tốt, đi đâu cũng cùng em.”

Hai người cười tình lữ tọa ky, đi đến thành Lạc Dương đổi kiểu tóc màu tóc, lại đi thương khổ đem y phục trước kia lấy ra, toàn thân một đôi tình lữ, một đường từ Nhĩ Hải, Tung Sơn, đi tới Hãn Huyết Linh Miêu Cương.

Cuối cùng, hai người cùng nhau trở lại Thiên Sơn, ở nơi cao nhất trên Linh Thửu Cung nhìn điệu ảnh Phiêu Miểu Phong thỉnh thoảng bay qua.

Yêu Nữ nhìn Đại Thần bên cạnh, đột nhiên cảm thấy, trò chơi thay đổi sang bản hai có quan hệ gì, coi như là đổi đến ba, đổi đến bốn, chỉ cần người bên cạnh này còn, nơi nào cũng giống nhau.

Giống như là Phiêu Miểu Phong Điêu sẽ không rời Linh Thửu cung. (điều này là con đại bàng to vật vã, người cười đc đó các nàng)

Nàng là Phiêu Miểu Phong Điêu, hẳn chính là Linh Thửu Cung nàng xây tổ.

Bay xa đến đâu, biết có một người như vậy đang ở đó, sẽ an lòng.

Gần chút nữa, cho đến trên màn ảnh tay hai người nhìn qua đặt ở chung một chỗ.

Yêu Nữ mới cười, chụp lại màn hình, đem giờ khắc này lưu lại vĩnh hằng.

Màn hình dừng lại trong chốc lát để chụp, rồi trở về , Đại Thần đã mặt đối mặt với nàng.

Yêu Nữ khẽ ngẩng đầu nhìn.

Cứ như vậy, họ nhìn nhau cười.

Bạch Vân & Hắc Thổ

TOÀN VĂN HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lam-yeu-nu-gap-phai-dai-than>